

புதிய பாடத்திட்டம் - 2009

தமிழ்

க.பொ.த. உயர்தரம்

(தமிழ் 1 இற்குரிய முழுப் பாடத்திட்டமும் உள்ளடங்கியது)

தொகுப்பாக்கம்

கலாநிதி, பண்டிதர்

செ.திருநாவுக்கரசு

(ஐந்தாவது புதிய பதிப்பு)

புதிய பாடத்திட்டம்
க.பொ.த உயர்தரம்
தரம் 12,13

தமிழ்

(2009 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்துள்ள புதிய
பாடத்திட்டத்திற்கு அமைவான தரம் 12, 13 களின்
தமிழ் பாடநூல் பகுதி 1 இற்குரிய
முழுப்பாடத்திட்டமும் அடங்கியது.)

தொகுப்பாக்கம்

கலாநிதி எசு.திருநாவுக்கரசு

(பண்டிதர், சைவப்புலவர், கலைவாரிதி,

பி.ஏ, எம்.ஏ, எம்.ஈ.டி,

பட்டப்பின் கல்வி டிப்புளோமா (திறமை),

முகாமைத்துவ டிப்புளோமா, பி.எச்.டி,

இ.அ.சே. 2-I, இ.க.நி.சே.வகுப்பு III.)

நூல் விபரம்

நூலின் தலைப்பு	: தமிழ் (தரம் 12,13).
தொகுப்பாசிரியர்	: கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு.
ஐந்தாம் பதிப்பு	: 31 ஆகஸ்ட் 2013.
பதிப்புரிமை	: திருமதி விஜயலட்சுமி திருநாவுக்கரசு.
விநியோகஸ்தர்	: பிள்ளையார் நேரச்சுப்பதிப்பகம், 676, பருத்தித்துறைவீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம் 0773901877
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 828 + xvi
விற்பனை விலை	: 1250.00
Title	: TAMIL (Grade 12,13).
Collection	: Dr.S.Thirunavukkarasu.
Firth Edition	: 31 August 2013.
Copy Right	: .Mrs.Vijayaledsumy Thirunavukkarasu.
Distributors	: Pillaiyar Printers, 676, Pointpedro Road, Nallur, Jaffna.
Total Pages	: 828 + xvi
Sale Price	: 1250.00

வாருளடக்கம்

	சமர்ப்பணம்	
	தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து	
	தமிழ்மொழி வாழ்த்து	
	வாழ்த்துரை	
	அணிந்துரை	
	முன்னுரை	
	பாடத்திட்டம்	
01.	சங்ககாலப் பாடல்கள்	01 - 29
	அ. குறுந்தொகை	
	ஆ. புறநானூறு	
	இ. நற்றிணை	
02.	திருக்குறள்	30 - 79
	(01 - 06 அதிகாரங்கள்)	
	(07 - 10 அதிகாரங்கள்)	
03.	சிலப்பதிகாரம்	80 - 92
04.	மணிமேகலை	93 - 96
05.	சுந்தரர் தேவாரம்	97 - 108
06.	பெரியாழ்வார் திருமொழி	109 - 120
07.	கம்பராமாயணம்	121 - 256
	(1 - 66 பாடல்கள்)	
	67 - 115 பாடல்கள்)	
08.	தேம்பாவணி	257 - 293
09.	சீறாப்புராணம்	294 - 321
10.	தனிப்பாடல் திரட்டு	322 - 328
11.	பாரதியார் கவிதைகள்	329 - 340
12.	பாரதிதாசன் கவிதைகள்	341 - 349
13.	உமர்கய்யாம் பாடல்கள் (மொழிபெயர்ப்பு)	350 - 363
	அ. ச.து.சுப்பிரமணியயோகியார்.	
	ஆ. அப்துல் காதர் லெப்பை	
	இ. கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை	
14.	கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை பாடல்	364 - 370
	- சூரியகாந்தி	
15.	கம்பதாசன் கவிதை	371 - 375
16.	ந.பிச்சமுர்த்தி கவிதை	376 - 386

17. மஹாகவி கவிதை	387 - 392
18. நீலாவணன் கவிதை	393 - 397
19. புரட்சிக்கமால் கவிதை	398 - 403
20. முருகையன் கவிதை	404 - 411
21. சுபத்திரன் கவிதை	412 - 415
22. குறிஞ்சி தென்னவன் கவிதை	416 - 423
23. கட்டுரைகள்:	424 - 499
அ. விஞ்ஞானமும் அகராதியும்	425 - 439
- பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை	
ஆ. நகைப்பூங்கொத்து	439 - 448
- பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை	
இ. விண்மீன்களுக்குத் திரும்பி ஏகுதல்	449 - 463
- ஏ.ஜே.கனகரட்னா	
ஈ. தமிழ்ச்செல்வாக்கு	463 - 476
- தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார்	
உ. பாரதிபாடல் (பாரதியார்)	476 - 487
- சுவாமி விபுலாநந்தர்	
ஊ.மனவலிமை வேண்டும்	487 - 499
- டாக்டர் மு.வரதராசன்	
24. சிறுகதைகள்	500 - 627
அ. சாபவிமோசனம்	508 - 536
- புதுமைப்பித்தன்	
ஆ. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது	537 - 555
- செ.கதிர்காமநாதன்	
இ. யுகசந்தி	555 - 577
- ஜெயகாந்தன்	
ஈ. தாய்	578 - 591
- வ.அ.இராசரத்தினம்	
உ. ஒரு கூடைக் கொழுந்து	592 - 611
- என்.எஸ்.எம்.ராமையா	
ஊ. ஒளி	612 - 627
- மருதூரக் கொத்தன்	
25. நாவல்	628 - 817
நீண்டபயணம்	638 - 817
- செ.கணேசலிங்கன்	
26. மாதிரி வினாக்கள்	818 - 828

சமர்ப்பணம்

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வேலணை மத்திய கல்லூரியில் தமிழாசானாக, உப அதிபராக, அதிபராகப் (1982 - 1983) பணிபுரிந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழறிவூட்டிய என் அருந் தமிழாசான் சரவணையூர் பண்டிதர் **க.இராசையா (பி.ஏ)** அவர்களின் பாதக்கமலங்களுக்கு இத்தமிழ்நூல் சமர்ப்பணம்.

தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து

நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திரவிடநல் திருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ் மணக்க இருந்த பெருந் தமிழணங்கே!

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையா ளமுந் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையா உள்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே!

பேராசிரியர் 'மனோன்மனியம்'

பெ.சுந்தரம்பிள்ளை

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே!
வானமளந்த தனைத்து மளந்திடும்
வண் மொழி வாழியவே!
ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசை கொண்டு வாழியவே!
எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே!
சூழ்கலி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஓங்கத்
துலங்குக வையகமே!
தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடே!
வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே!
வான மறிந்த தனைத்து மறிந்து
வளர் மொழி வாழியவே!

மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியார்.

வாழ்த்துரை

திருமிகு கலாநிதி செல்லையா திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு எவரின் மதிப்புரையோ வாழ்த்துரையோ வேண்டியதில்லை. அவர் ஒரு கனதியான பாத்திரம். அவரின் மனமும், குணமும், அறிவும், ஆற்றலும் பற்றி விளக்கும் தகுதி என்போன்றோருக்கு இல்லை. சுருங்கக் கூறின், அவரோ கலைமகள் கடாட்சம் பெற்ற இயற்கை விவேகி; வேகமான சிந்தனையாளன்; தடைகள் பல தாண்டிய சாதனையாளன். அறிந்தோர், அறிஞர்கள், ஆசான்கள், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள் உளங்கவர்ந்த உத்தமன்; உயர்ந்தோன்; எழுத்தாளன்; ஒரு கலைப்பொக்கிஷம்.

மேல்வரும் கூற்றுக்கள் அனைத்தும் கலாநிதி திருநாவுக்கரசரின் ஆளுமையை அலங்கரிக்கும் அணிகலன்கள். இவையே இந்நூலின் முதற்பதிப்பிலும் யான்கூறியதன் சுருக்கமாகும். வேலணைமத்திய கல்லூரியில் தன்கயமுயற்சியால் எல்லோரதும் மதிப்பைப் பெற்ற கீர்த்தி மிகு மாணவன். கருவிலேயே உருவெடுத்த நாவுக்கரசனாய் உருவானவர். அவரின் ஆக்கங்கள் அவரது திறனுக்கோர் அளவுகோல். எம் ஆசிரியகாலத்தில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறந்த மாணவர்களில் முதல் வரிசைக்குரியவர். அவர்க்கு எம்இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்கள். நல்லைக்கந்தன் கருணை இருக்க என்றும் நலமே வாழ்ந்து, கலைத்தொண்டாற்றி, சிறப்புடன் வாழ்கவென வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

நீர்வேலி.

03.06.2011.

த.ந.பஞ்சாட்சரம்

(வேலணைமத்திய கல்லூரியின் முன்னாள்
ஆங்கில ஆசிரியர்)

அணிந்துரை

செம்மொழியாகிய தமிழ் மொழி, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய, இலக்கணச் செல்வங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. காலந்தோறும் புதுப்புது இலக்கிய வடிவங்களைத் தந்து வளர்மொழியாக விளங்குவது. இன்றைய நவீன தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்தின் வளர்ச்சிக்கேற்ப, இணையத்திலும் ஏற்றதொரு தகுதியைப் பெற்ற மொழியாக முன்னேற்றம் கண்டு வருவது.

அத்தகைய மொழியின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் சிலவற்றை, இலங்கைப் பாடசாலைகளின் க.பொ.த உயர்தர வகுப்பின் தமிழ்ப் பாடக் கலைத்திட்டத்துக்கு ஏற்றதாகத் தொகுத்து வெளிக் கொண்டுவந்த அரிதான முயற்சியே இந்நூலாகும். இலங்கைத் தேசிய கல்வி நிலையத்தின் வழிகாட்டலின்படி, க.பொ.த (உயர்தரம்) தமிழ் 1 இற்குரிய பாடப்பகுதிகள் யாவும் இதில் அடங்கியுள்ளன. மிகுந்த அக்கறையோடும் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் இந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் ஆகிய தமிழிலக்கிய வடிவஞ் சார்ந்த படைப்புக்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன. மரபுப் பாடல்களுக்கான கொண்டு கூட்டும் முறை, சொற்பொருள், பொழிப்பு, குறிப்பு ஆகியன தெளிவாக, மாணவர் கற்பதற்கேற்ற வண்ணம் எழுதப்பட்டுள்ளன. நவீன கவிதைகளுக்குப் பொருளும், குறிப்பும் எளிமையான முறையில் தரப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிறுகதைகள், நாவல், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றுக்கும் குறிப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக படைப்புக்கள் - நூல்கள் பற்றிய விளக்கங்களும், படைப்பாளிகள் பற்றிய அறிமுகங்களும் சிறப்பான முறையில் தரப்பட்டுள்ளன. இத்தகவல்கள் யாவும் க.பொ.த உயர்தர மாணவர்க்கு மட்டுமன்றிப் பட்டப்படிப்பு மாணவர்க்கும், பல்வேறு தமிழ் ஆய்வாளர்க்கும் பயனளிப்பதாகும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் முதல் தற்கால இலக்கியங்கள் வரை பழுதறக் கற்றுத் தேர்ந்து, பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாய் விளங்கும் பண்டிதரும், சைவப்புலவரும், தமிழில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவருமான செ.திருநாவுக்கரசர் அவர்கள் இந்நூற்றொகுப்பினை உருவாக்கித் தந்துள்ளார். அவர் கல்லூரிகளிலும், ஆசிரிய கலாசாலையிலும், தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் பட்டப்பின் கல்வி டிப்புளோமா வகுப்புகளிலும் தமிழைக் கற்பித்த நீண்டகால அனுபவமுடையவர். “சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரையுள்ள செய்யுள்களின் தொகுப்பு” என்னும் க.பொ.த உயர்தர வகுப்புக்கான நூலினை 1995 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டவர். அவரது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வான “டானியலின் எழுத்துக்கள்” 2004 இல் நூலாக வெளிவந்து, இலங்கை, வடக்குக்கிழக்கு மாகாணத்தின் பரிசினையும், இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசினையும் பெற்றுக் கொண்டது. காலத்தின் தேவையறிந்து மலர்ந்துள்ள இந்நூலினை க.பொ.த உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் நன்கு பயன் செய்வரென எதிர்பார்க்கிறேன். முதற்பதிப்பைப்போலவே இரண்டாம் பதிப்பும் வரவேற்பைப்பெறுமென நம்புகின்றேன். மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் இலக்கியச்சுவைஞர்களுக்கும், ஆர்வலர்களுக்கும் இந்நூல் பெரும்பயன் நல்கும் என்பது என் எண்ணம். தொகுப்பாசிரியரின் தமிழ்ப்பணி மேன்மேலும் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

கொழும்பு
01.07.2011

திரு.த.துரைசிங்கம் பி.ஏ (சிறப்பு).
பட்டப்பின் கல்வி டிப்புளோமா,
இ.க.நி.சே.
முன்னாள் கல்விப்பணிப்பாளர்.

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

ஏறத்தாழப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பிற்கான தமிழ்ப் பாடத்திட்டத்தில் கல்வியமைச்சு மாற்றங்கொண்டு வந்துள்ளது. இலங்கைத் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் வழிகாட்டில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள புதிய தமிழ்ப் பாடத்திட்டமானது 2009 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. இதனடிப்படையில் மாணவர்கள் க.பொ.த பரீட்சைக்கு 2011 ஆம் ஆகஸ்ட்டு மாதம் முதன் முதலில் தோற்றுவர்.

இதற்குப் பொருத்தமான முறையில் வழிகாட்டவும், துணை புரியவும் கூடிய தமிழ்ப் பாடத்துக்கான புதிய நூல்கள்

பலராலும் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. இதன் தொடர்ச்சியாகப் பாடத்திட்டத்தின் பகுதி 1 இற்குரிய (விதந்துரைக்கப்பட்ட பாடநூல்கள்) முழுப்பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக இந்நூல் எழுதப்பட்டு வெளிவருகின்றது. இதில் சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரையிலான கவிதைகளுடன், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் ஆகியன இடம்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் தரம் 12, தரம் 13 ஆகியவற்றுக்குரியன.

பாடல்களுக்கான கொண்டு கூட்டும் முறை, சொற்பொருள், பொழிப்பு, குறிப்பு ஆகியன மரபுக் கவிதைகளில் பேணப்பட்டுள்ளன. நவீன கவிதைகளில் தேவைப்பட்ட வற்றுக்குப் பொருளுடன், எல்லாவற்றுக்கும் விளக்கக் குறிப்பும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் என்பவற்றுக்குத் தெளிவான முறையில் குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர எல்லாவற்றுக்கும் அருஞ்சொற்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. நூல்கள், படைப்புகள் ஆகியன பற்றியும், நூலாசிரியர்கள், படைப்பாளிகள் ஆகியோர் பற்றியும் தெளிவான அறிமுகங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. க.பொ.த உயர்தர வகுப்பு மாணவர்க்கு மட்டுமன்றித் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்கும், தமிழ் மொழி சார்ந்த ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோருக்கும் பயனளிக்கக் கூடியதாக இந்நூல் விளங்குமென நம்புகிறேன். இந்நூலினை எழுதுவதற்கும், தொகுப்பதற்கும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இலங்கை, இந்திய நூல்கள் துணையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அதே போன்று படைப்பாளிகள் பற்றிய விபரங்களைத் திரட்டுவதற்கு ஏராளமாக

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறப்பு மலர்கள் ஆகியன உதவியுள்ளன. சங்க காலக் கவிதைகளுக்காகத் “தினகரன்” பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒரு படமும், “ஞானம்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த இரண்டு படங்களும் இந்நூலுக்காகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அந்த ஏடுகளுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். மிகவும் பரந்த மனதுடன் “நீண்ட பயணம்” நாவலை எவரும் பயன்படுத்த அனுமதியளித்த எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கும், குமரன் பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது நன்றியுரியது. மேலும் வாழ்த்துரையை வழங்கிய நாடறிந்த ஆங்கில ஆசிரியரும் எனது குருவுமான உயர்திரு. ரீ. என். பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றிகள்.

இந்நூலுக்கான அணிந்துரையை ஏராளமான பாடநூல்களை எழுதி வருபவரும்; முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளரும், முன்னாள் வடபிரதேச இந்து இளைஞர் மன்றத் தலைவரும், நாடறிந்த குழந்தை இலக்கிய கர்த்தாவுமான திரு. த. துரைசிங்கம் அவர்கள் மனமுவந்து அளித்துள்ளார். 1995 இல் வெளிவந்த எனது “செய்யுள்களின் தொகுப்பு” நூலுக்கும் அவரே அணிந்துரையை வழங்கியிருந்தார். அன்னாருக்கு எனது மனமுவந்த நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூலாக் கத்தின் போது எனக்கு ஆலோசனை கூறி வழிகாட்டிய நண்பர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோருக்கும் இந்நூலினைச் சிறந்த முறையில் கணினி அச்சில் உருவாக்கி, அழகிய அட்டைப் படத்துடன் மிளிர்ச்செய்த கஜமுகன் பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

24.09.2010

செ.திருநாவுக்கரசு.

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இந்நூலின் முதற்பதிப்பில் வெளியிடப்பட்ட ஆயிரம் பிரதிகளும் மிகவேகமாக விற்பனையானதன் காரணமாகத் தற்போது இரண்டாம் பதிப்பு உங்கள் கரங்களில் புதுப்பொலிவுடன் தவழ்கின்றது. “தரமான நூல்களுக்கு என்றும் மதிப்புண்டு” என்பது இந்நூலுக்கான மாணவர்களதும் ஆசிரியர்களதும் ஆதரவின்மூலம் நிரூபணமாகியுள்ளமை மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும். வாழ்த்துரை, அணிந்துரை வழங்கிய எனது ஆசான்களுக்கும், இந்நூலினை அழகுற அச்சில் கொண்ட பிள்ளையார் அச்சகத்தினருக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றி.

31.07.2011

செ.திருநாவுக்கரசு.

க.பொ.த உயர்தரம் - தமிழ்
விதந்துரைக்கப்பட்ட பாடநூல்கள்
தரம் 12

- குறுந்தொகை
 - அ. "கருங்கால் வேம்பின்..." - 24 ஆம் பாடல் (பரணர்)
 - ஆ. "நல்லுரையிகந்து..." - 29 ஆம் பாடல் (ஒளவையார்)
 - இ. "புனவன் றுடவை..." - 105 ஆம் பாடல் (நக்கீரர்)
 - ஈ. "நினையாய் வாழி..." - 343ஆம் பாடல்
- புறநானூறு
 - அ. "பாணன் குடிய..." - 141ஆம் பாடல் (பரணர்)
 - ஆ. அளிதோ தானே..." - 109ஆம் பாடல் (கபிலர்)
 - இ. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்..." - 192ஆம் பாடல்
- திருக்குறள் - அங்க இயல் (ஆறு அதிகாரங்கள்)
 (அமைச்சு, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினைசெயல்வகை, தூது)
- சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக்காண்டம் (துன்பமாலை)
- சுந்தரர் தேவாரம் - சீபர்ப்பதம்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (நீராட்டம்)
 "வெண்ணெயளைந்த - கார்மதி மேனி நிறத்து".
 (பத்துப்பாடல்கள் 152 - 161)
- கம்பராமாயணம் - கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்
 (1 - 66 பாடல்கள்)
- தேம்பாவணி - பைதிரம் நீங்கு படலம்
 (1 - 39 பாடல்கள்)
- பாரதியார் கவிதைகள் -
 "பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி"
 "பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி"
 "ஞாயிறு 1,2"

- உமர்கய்யாம் பாடல்கள் - ஒப்பிலக்கியம் (மொழிபெயர்ப்பு)
ச.து.சுப்பிரமணியயோகியார் -சுற்றிநடம்...
பொன்னை விளைத்து...
காணும் கன...
அப்துல் காதர் லெப்பை - பாராய் அந்த...
நெடிதே எண்ணி...
மழைபோல் வாரி...
தேசிக விநாயகம்பிள்ளை - சிரித்த ரோஜா...
நினைப்பு நீண்டு...
வாரிவாரி...
- கம்பதாசன் கவிதை - “தொழில்”
- ந.பிச்சுமூர்த்தி கவிதை - “பூக்காரி”
- மஹாகவி கவிதை - “மீண்டும் தொடங்கும்
மிடுக்கு”
- நீலாவணன் கவிதை - “இன்று உனக்குச் சம்பளமா”
- புரட்சிக்கமால் கவிதை - “என் இறைவன்”
- கட்டுரைகள்
பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை
- “விஞ்ஞானமும் அகராதியும்”
பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை - “நகைப்பூங்கொத்து”
ஏ.ஜே.கனகரத்னா - “விண்மீன்களுக்குத் திரும்பி ஏகுதல்”
- சிறுகதைகள்
புதுமைப்பித்தன் - “சாபவிமோசனம்”
செ.கதிர்காமநாதன் - “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது”
- நாவல்
செ.கணேசலிங்கம் - “நீண்டபயணம்”

தரம் 13

- நற்றிணை - “பொங்குதிரை...” 35 ஆம் பாடல்
(அம்முவனார்)
- திருக்குறள் - அங்கஇயல் (நான்கு அதிகாரங்கள்)
(மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல், குறிப்பு
அறிதல், அவை அறிதல், அவை அஞ்சாமை)
- மணிமேகலை - “பழுதில் காட்சி தன் பிறப் புணர்த்த”
(16 அடிகள்)
- கம்பராமாயணம் - கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்
(67 - 115 பாடல்கள்)
- சீறாப்புராணம் - மழையழைப்பித்த படலம்
(1 - 21 பாடல்கள்)
- தனிப்பாடல் திரட்டு - (5 பாடல்கள்)
“மன்னவனும் நீயோ”
“ஓடும் இருக்கும்”
“கத்து கடல்”
“அப்பிலே தோய்த்திட்டு”
“மட்டாரும் தென்களந்தை”
- பாரதிதாசன் கவிதை - “பத்திரிகை”
“பாரதி உள்ளம்”
- கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை - “சூரியகாந்தி”

- முருகையன் கவிதை - “மாடு மாடு என்று பல”
- சுபத்திரன் கவிதை - “ஆண்டவன் நீதான்”
- குறிஞ்சி தென்னவன் கவிதை - “சம்பளநாள்”
- கட்டுரைகள்
தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் - “தமிழ்ச் செல்வாக்கு”
சுவாமி விபுலாநந்தர் - “பாரதி பாடல்”
டாக்டர் மு.வ.தராசன் - “மனவலிமை வேண்டும்”
- சிறுகதைகள்
ஜெயகாந்தன் - “யுகசந்தி”
வ.அ.இராசரத்தினம் - “தாய்”
என்.எஸ்.எம்.ராமையா - “ஒரு கூடைக் கொழுந்து”
மருதூர்க் கொத்தன் - “ஒளி”

சங்க காலப் பாடல்கள் 1

கி.மு. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சங்ககாலம் தொடங்கி விட்டது எனச் சில தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுவர். இருப்பினும் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைச் சங்ககாலம் எனக் கருதுவது மரபாகி விட்டது. தமது 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலில் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் இதனையே குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த முந்நாறு ஆண்டு காலப் பகுதியில் வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரைக்கும் பரந்து கிடந்த பழந்தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பினை சேர, சோழ, பாண்டியர்களான முவேந்தர்களும் பாரி, காரி, போன்ற பல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்தனர். தமிழகத்தின் இயற்கையோடு இணைந்ததாக, மக்கள் வாழ்க்கை அமைந்திருந்த இக்காலப்பகுதியில் வள்ளல்களும், புலவர்களும் வற்றாத ஜீவநதிகளாக விளங்கினர். தென்மதுரை, கபாடபுரம், தற்போதைய மதுரை ஆகியவற்றைத் தலைமையிடங்களாகக் கொண்டு முறையே முதல், இடை, கடை எனத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் அமைத்துப் புலவர்களும், புரவலர்களான மன்னர்களும் தமிழ் வளர்த்தனர்.

ஐநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சங்கத் தமிழ்ப் புலவர்கள் உட்படப் பல ஆயிரம் புலவர்கள் வளர்த்த தமிழ்ச் செல்வங்கள் பலவும் கடல் கோள்களாலும், செல், சிதல் போன்றவற்றினாலும், அரசியற் படையெடுப்புக்களாலும், அக்கரையின்மையாலும் அழிந்தவை போக, எஞ்சியவற்றைத் தமிழ்ப் பற்றுடையோர் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தினர். பாட்டு, அளவு, பொருள் முதலான குறிக்கப்பட்ட பண்புகள் கருதித் தொகுக்கப்பட்ட பல்வேறு தனிப்பட்ட புலவர்களது பாடல்களின் தொகுதி 'எட்டுத்தொகை' நூல்களென்றும், தனித்தனியே புலவர்கள் பாடிய நீண்ட பாடல்கள் 'பத்துப்பாட்டு' நூல்களென்றும் அழைக்கப்பட்டன. 2426 தனிநிலைச் செய்யுள்கள் எட்டுத் தொகையில் அடங்கியுள்ளன. எட்டுப் புலவர்களின் பத்து நூல்கள் பத்துப் பாட்டினுள் அடங்கியுள்ளன. அகத்திணை, புறத்திணை ஆகிய இரு பிரிவுகளாகத் தமிழர் வாழ்வியலை ஒழுங்குபடுத்திக் காதலுக்கும், வீரத்திற்கும், அறநெறிகளுக்கும் களமமைத்துக் கனிபாடிய சங்கப் புலவர் பெருமை சாலச் சிறந்ததாகும். பொய்யடிமை இல்லாத சங்கச் சான்றோர் படைத்தளித்த சங்கப்பாடல்களே தமிழ் இலக்கியங்களின் வரலாற்றையும், அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகங்களின் வரலாற்றையும் அறியத் துணை நிற்பனவாகும்.

நுற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியன எட்டுத்தொகை நூல்களாகும். இவற்றுள் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, பரிபாடல் ஆகியன புறத்திணை சார்ந்தவை. ஏனைய நூல்கள் அகத்திணையின் பார்படுவன.

பரிபாடல் இருதிணைக் கருத்துக்களையும் கூறுவதால் புறத்திணையில் அடங்குகிறது. பத்துப்பாட்டு நூல்களாக; திருமுருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை (மலைபடுகடாம்), குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி ஆகியன காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய மூன்றும் அகத்திணை சார்ந்தவை. இருதிணை கூறும் நெடுநல்வாடை உட்பட ஏனைய ஏழு நூல்களும் புறத்திணையில் அடங்குவன. இருப்பினும் ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஐந்தாம் தனித்துவம் வாய்ந்தவை.

சங்கப்பாடல்கள் ஏறத்தாழ 35 ஆயிரம் அடிகளாலானவை. அக்காலத்தைய அரசியல், சமய, சமூக நிலைகளைச் சித்திரிப்பனவாகவும், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பனவாகவும், செம்மைசேர் மொழித்திறனுடையனவாகவும் இக்காலப் பாடல்கள் காணப்படுவதால், தமிழர்களின் தொன்மைக்கும், சூலக்கியச் செழுமைக்கும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

(அ) குறுந்தொகை

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் நற்றிணைக்கு அடுத்த படியாகத் தொகுக்கப் பெற்றதாகக் கருதப்படும் இந்நூல், கடவுள் வாழ்த்து நீங்கலாக 401 அகத்திணைச் செய்யுள்களைக் கொண்டது. 205 புலவர்கள் பாடிய அகப்பாடல்கள், நான்கு அடி முதல் எட்டு அடிவரையில் குறுகியனவாகக் காணப்படினும், பொருட்டிறன் மிக்கவை. 182 புலவர்கள் இயற்பெயராலும், 18 புலவர்கள் இயற்பெயரல்லாத பாடலடி உவமைப் பெயராலும், ஐவர் இயற்பெயராலும் உவமைப் பெயராலும் அடையாளங் காணப்பட்டனர்.

இந்நூலினைத் தொகுத்தவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. தொகுப்பித்தவர் பூரிக்கோ எனத் தெரிகிறது. 396 செய்யுள்கள் நேரிசை ஆசிரியப்பாவினாலும், 05 செய்யுள்கள் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவினாலும் ஆனவை. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்தைப் பாடியுள்ளார். பேராசிரியரின் சிறந்த உரையொன்று இதற்குளதாயினும்,

இப்போது கிடைத்திலது. பேராசிரியர் உரையெழுதாத 20 செய்யுள் களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்தனரென்பர். சங்ககால நூல்களிலே அதிக அளவுக்கு உரையாசிரியர்களின் எடுத்துக்காட்டில் குறுந்தொகைப் பாடல்களே உள்ளன. காவியப் பெருமை பெற்ற இறையனார், வெள்ளிவீதியார், ஆதிமந்தியார் போன்றோர் பாடிய பாடல்கள் இத்தொகை நூலிலேயே உள்ளன. செம்புலப்பெயனீரார், அணிலாடுமுன்றிலார், குப்பைக்கோழியார் முதலான பல புலவர்கள் தமது செய்யுள்களில் கையாண்ட உவமைகள் மூலம் அறியப்பட்டுள்ளனர். காதல் வாழ்க்கையின் பத்துறை அளாவிய கண்ணியங்களை இந்நூலில் கண்டு அனுபவிக்க முடியும். எளிய உவமைகளும், பொருத்தமான உருவகங்களும், உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி முதலான படிமங்களும் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் சிறப்பாக விளங்குகின்றன. அரிய நீதிக் கருத்துக்களும், வாழ்வியல் உண்மைகளும் இந்நூலினை அணி செய்துள்ளன.

கருங்கால் வேம்பி னொண்பு யாணர்
என்னை யின்றியுங் கழிவது கொல்லோ
ஆற்றய லெழுந்த வெண்கோட் டதவத்
தெழுகுளிறு மிதித்த வொருபழம் போலக்
குழையக் கொடியோர் நாவே
காதல ரகலக் கல்லென் றவ்வே. (பாடல் 24)

பாடியவர் : பரணர்

இவர் கடைச்சங்ககாலப் புலவர். இவர் பாடிய 17 செய்யுள்கள் குறுந்தொகையிலுள்ளன. அகநானூறு (34), புறநானூறு (12), நற்றிணை (12), பதிற்றுப்பத்து (ஐந்தாம் பத்து) ஆகிய தொகை நூல்களிலும் இவ்வாற்பாடப்பட்ட செய்யுட்களுள், இவருடன் புலவர்கபிலர் நெருங்கிய நட்புடையவர். தலை சிறந்த புலவர்களான இவ்விருவரையும் இணைத்துக் “கபிலபரணர்” எனக் குறிப்பிடும் வழக்குள்ளது. சோழன் உருவப்பிழை இளஞ்சேட்சென்னி, சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் வேற்பிழைக்கைப் பெருநற்கிள்ளி, வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் போன்றோர் பரணராற்பாடப்பட்டோரில் முக்கியமான சிலராவர்.

திணை : முல்லை

ஒழுக்கம் : இருத்தல்

துறை : பருவங்கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைவி உரைத்தமை.

(பிரிந்து சென்ற தலைவன், மீண்டு வருவேனென்று சொல்லிச் சென்ற இளவேனிற் பருவத்தைக் கண்ட தலைவி, “தலைவன் பிரிவினாள் எனக்கு உண்டான வேறுபாடுகளைக் கண்டு ஊரார் பழி கூறுகின்றனர்; அது தீர் அவர் இன்னும் வந்திலர்” என வருந்திக் கூறியது.)

கொண்டுக்கூட்டும் முறை:- கருங்கால் வேம்பின் ஒள் பூ யாணர் என்னை இன்றியும் கழிவது கொல்லோ? கொடியோர் நாவே காதலர் அகல ஆற்றுஅயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து எழுகுளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போல குழைய கல் என்று அவ்வே.

சொற்பொருள்:- கருங்கால் வேம்பின் ஒள் பூ யாணர் - கரிய தாளையுடைய வேப்பமரத்தினது ஒளி பொருந்திய பூவின் புதுவருவாயையுடைய கார் காலமானது; என்னை இன்றியும் - என்னுடைய தலைவன் என்கூட இல்லாமலும்; கழிவது கொல்லோ? - கழிந்து செல்வதுவோ?; கொடியோர் நாவே - அயலாராகிய மகளிரின் கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசும் நாக்குகள்; காதலர் அகல - என் காதலர் என்னை விட்டு நீங்கிச் செல்ல; ஆற்று அயல் எழுந்த - ஆற்றங்கரையில் முளைத்து வளர்ந்த; வெண்கோட்டு அதவத்து - வெண்மையான கொம்புகளையுடைய அத்திமரத்தினது; எழுகுளிறு மிதித்த - உண்ணவிரும்பிய ஏழு நண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்ட; ஒரு பழம் போல - ஒற்றைப்பழமானது நசிந்து சிதைவது போல; குழைய - நான் கலக்கமுற; கல் என்று அவ்வே - ஏறி கல் போன்ற சொற்களால் வசை கூறித் தாக்கி வருத்துகின்றனவே!

பொழிப்பு :- கரிய தாளையுடைய வேப்பமரத்தின் ஒளி பொருந்திய பூவின் புதுவருவாயையுடைய இளவேனிற் காலமானது, என்னுடைய தலைவன் என்கூட இல்லாமலும் கழிந்து செல்வதுவோ? அயலாராகிய மகளிரின் கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசும் நாக்குகள், என் காதலர் என்னை விட்டு நீங்கிச் செல்ல, ஆற்றங்கரையில் முளைத்து வளர்ந்த வெண்மையான கொம்புகளையுடைய அத்தி மரத்தினது, உண்ண விரும்பிய ஏழு நண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்ட ஒற்றைப்பழமானது நசிந்து சிதைவதைப் போல, நான் கலங்கும் வண்ணம், எறிகல் போன்ற சொற்களால் வசைகூறித் தாக்கி வருத்துகின்றனவே!

குறிப்பு :- இளவேனிற்காலமும் கார் காலமும் காதலர் இன்பம் துய்க்கும் காலமாகும். ஏழு நண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்ட (கால்களால் சிதைக்கப்பட்ட) அத்தி மரத்தின் ஒரு பழமானது நசிந்து போவதைப் போல, கொடிய மகளிரின் வசைச் சொற்களால் தலைவி வருத்தமுறுகிறாள் என்பது இங்கு உவமைமூலம் காட்டப்படுகின்றது. அயலிலுள்ள மகளிரின் வசைச் சொற்களால் வருத்தமுறும் தலைவி (உவமேயம்); ஏழு நண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்டுக் குழைந்து போன அத்திமரத்தின் ஒற்றைப்பழம் - உவமாளாம்; ஏற்பட்ட துன்பநிலை (அல்லாடுதல்) பொதுத்தன்மை; அத்திப்பழம் மென்மையானது; நண்டுகள் மிதித்ததும் குழைவதாயிற்று. சாதாரண பேச்சு வழக்கில் "ஏழு பேர்" எனக் குறிப்பது போல, 'ஏழு நண்டுகள்' எனக் கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

குறிப்பிடப்பட்டாலும், அது எண்ணிக்கையில் பல என்னும் கருத்தையே சுட்டுகின்றது. 'கல்' என்று அவ்வு என்பது, எறிகல் போன்று தாக்கி வருத்துதலைக் கருதுகின்றது. 'யாணர்' என்பது புதிய வரவைக் குறிப்பதாயினும், இளவேனிற் காலத்தில் வேம்பு பூத்திருப்பதைக் கருதுகின்றது எனலாம்.

1. பிரிந்து சென்ற தலைவன், வருவேனென்று கூறிய உரிய காலத்தில் வராமையால், ஊரவர் தலைவி மீது பழிதாற்றுவதும், அதனால் தலைவியடைந்த தாங்கொணாத் துன்பமும் இச்செய்யுளினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
2. தலைவன் பிரிவினால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட உடல் வேறுபாடுகளைக் கண்டே ஊரார் பழி சொல்லுகின்றனர். அந்தப் பழி தீர, 'அவர் இன்னும் வரவில்லையே' என்ற வருத்தத்துடன் தலைவி கூறுவதாக அமைந்தது இச் செய்யுளாகும்.
3. தான், தலைவனுடன் கூடியிருக்க முடியாத சூழ்நிலையை, பருவங்கண்டு ஆற்றாத செயலுடன் வெளிப்படுத்துவதாக இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.
4. வேப்ப மரம் பூக்கத் தொடங்குகின்ற இளவேனிற் காலமானது, தலைவன் இன்றிக் கழியப் போகின்றதே என்ற தலைவியின் ஏக்கம் மூலம் பிரிவுத்துயர் வெளிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எழுந்த, மிதித்த என்பன பெயரெச்சங்கள். குழைய, அகல என்பன வினையெச்சங்கள். 'கல்' என்பது ஒலிக்குறிப்பாகும். இன்றியும் (உம்), கொல்லோ, போல, நாவோ (ஏ) என்பன இடைச்சொற்களாகும்.
5. உவமையணி மூலம் தலைவியின் துன்பம் கூறப்படுதல், அயலவர் பழிதாற்றுதலைக் "கொடியோர் நா" என்ற சொல்லாட்சி மூலம் குறிப்பிடுதல் ஆகியன சிறப்புக்களாகும்.
6. ஒரு பாடலில் ஒரு ஒழுக்கம் மாத்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு முல்லை நிலத்துக்குரிய இருத்தல் ஒழுக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.
7. வடமொழிக் கலப்பில்லாததும், சிறியதும் ஆகிய சொற்கள் இதில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள் :-

யாணர் - புதிய வருவாய்; குளிறு - நண்டு; அதவாம் - அத்திமரம்; வெண்கோட்டு - வெண்மையான கொம்புகள்; குழைய - கலங்க்; அவ்வி (அவ்வு) - தாக்கி; என்னை(என்ஐ) - எனது தலைவன்.

நல்லுரை யிகந்து புல்லுரை தாஅய்ப்
 பெயனீர்க் கேற்ற பசங்கலம் போல
 உள்ளந் தாங்கா வெள்ள நீந்தி
 அரிதவா வுற்றனை நெஞ்சே நன்றும்
 பெரிதா லம்ம நின்பூச லுயர்கோட்டு
 மகவுடை மந்தி போல

அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே.(பாடல் 29)

பாடியவர் : ஔவையார்

கடைச்சங்க காலத்தில் புகழ் வாய்ந்த பெண்பாற் புலவர் இவர். தொகை நூல்களில் ஔவையார் பாடிய பல செய்யுட்களுள் குறுந்தொகையில் 15 செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் அரசனுடன் பேரன்பு பூண்டவர் இவர். அவன், தனக்குக் கிடைத்த சாகாவரமிக்க நெல்லிக்கனியை ஔவையாருக்கு அளித்தான். பல்வேறு நீதிக் கருத்துகளைத் தமது செய்யுட்களில் ஆங்காங்கே கூறுவது இவருக்குக் கைவந்த கலையாகும். பிற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சில ஔவையார்கள் இடம்பெற்ற போதிலும், அனைவருக்கும் முன்னோடி இந்தச் சங்ககால ஔவையாராவார்.

திணை : குறிஞ்சி

துறை : இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைமகன், தன் நெஞ்சத்திடம் கூறியது.

ஓழுக்கம் : புணர்தல்

கொண்டு கூட்டும் முறை : நெஞ்சே! நல்லுரை இகந்து புல்லுரை தாஅய் பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசம் கலம் போல, உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி அரிது அவா உற்றனை. உயர் கோட்டு மகவு உடை மந்தி போல, அகன் உற தழீஇ கேட்குநர் பெறினே நின் பூசல் நன்றும் பெரிது (ஆல் அம்ம).

சொற்பொருள் : நெஞ்சே - நெஞ்சே; நல்லுரை இகந்து - நல்ல சொற்களாகிய புகழரைகள் நீங்கி; புல்லுரை தாஅய் - பயனற்ற தீய பழிச்சொற்கள் பரவி; பெயல்நீர்க்கு ஏற்ற - பெய்தலையுடைய மழையின் நீரை ஏற்றுக்கொண்ட; பசம் கலம் போல - சுடப்படாத பசம் மண்ணாலாகிய பாண்டம் போல; உள்ளம் தாங்கா - உள்ளத்தினால் பொறுக்க முடியாத; வெள்ளம் நீந்தி - ஆசை வெள்ளத்திலே நீந்தியதாய்; அரிது - பெறுதற்கரியதை; அவா உற்றனை - பெற விரும்பினை; உயர்கோட்டு - உயர்ந்த மரக் கொம்பிலுள்ள; மகவுஉடை மந்தி போல - குட்டியையுடைய பெண்குரங்கு தன் குட்டியால் தழுவுப் பெற்று அமைவது போல; அகன்உற - மனம் பொருந்த; தழீஇ - உன் கருத்தைத் தழுவிக்கொண்டு; கேட்குநர் - குறையைக் கேட்டு

நிறைவேற்றுவோரை; பெறினே - பெறுவாயாயின்; நின்பூசல - உனது போராட்டம்; நன்றும் பெரிது - மிகவும் பெருமையுடையது.

பொழிப்பு :- நெஞ்சே! நல்ல சொற்களாகிய புகழுரைகள் நீங்கி, பயனற்ற தீய பழிச்சொற்கள் பரவி, பெய்தலையுடைய மழையின் நீரை ஏற்றுக் கொண்ட கடப்படாத பசும் மண்ணாலான பாண்டம் போல, உள்ளத்தினால் பொறுக்க முடியாத, ஆசை வெள்ளத்திலே நீந்தியதாய், பெறுதற்கரியதைப் பெறவிரும்பினை. உயர்ந்த மரக்கொம்பிலுள்ள, குட்டியையுடைய பெண்குரங்கு தன் குட்டியால் தழுவுப்பெற்று அமைவது போல, மனம் பொருந்த உன் கருத்தைத் தழுவிக்கொண்டு, உன் குறையைக் கேட்டு நிறைவேற்றுவோரைப் பெறுவாயாயின், உனது போராட்டம் மிகவும் பெருமையுடையது.

குறிப்பு:- இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைமகன், இவர் (தோழியும், தலைவியும்) எம்மை மறுத்தாரென்று வரைந்து கொள்ள நினையாகுது. பின்னும் கூடுதல் அவாவுற்ற தனது நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறியதாக அமைந்த பாடலிதுவாகும். நெஞ்சே 'நின் பூசல் கேட்குநர்ப் பெறின பெரிது' என்பதனாடாக இனித் தலைவியை இரவில் காண்பது அரிது என உணர்த்தப்படுகின்றது. 'நல்லுரை' என்பது புகழ்ச் சொற்களையும், 'புல்லுரை' என்பது பயனற்ற பழிச் சொற்களையும் குறிப்பனவாகும். நன்றும் என்பதிலுள்ள 'உம்', பெரிதாலம்ம என்பதிலுள்ள 'ஆல்', 'அம்ம' ஆகியன பாடலின் இனிமைக்காகச் சேர்க்கப்பட்ட அசைச் சொற்களாகும். தலைவியை மணந்து கொள்வது நல்லுரையையும், களவொழுக்கத்தில் நீடிப்பது பழியுரையையும் ஏற்படுத்துமெனத் தலைமகன் உணருகிறான். பெய்தலையுடைய மழைநீரை ஏற்றுக் கொண்ட பச்சை மண்ணாலான பாண்டம் - உவமானம்.

தாங்காத ஆசை வெள்ளத்தில் நீந்திப் பெற முடியாததைப் பெற விரும்பும் நெஞ்சம் - உவமேயம்.

அழிந்து விடுதல் இரண்டுக்கும் பொதுத்தன்மையாகும்.

1. தலைவியைத் தனிமையில் இரவுவேளையில் சந்திக்கும் நிலை மறுக்கப்பட்ட போது, தோழியின் உதவியை வேண்டி நிற்கும் தலைவனின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாக இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.
2. இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டபோது தலைமகன் உடனடியாகவே தலைவியை மணந்து கொள்ளும் முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் மீண்டும் களவொழுக்கத்தை நாடி நிற்பது பிழையான நிலையாகும் என்பதை விமர்சிப்பதாகவும் இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

3. நல்ல நீரை ஏற்றுத் தேக்கி வைக்கும் நல்ல கலம் போல, நல்ல கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் நெஞ்சமாகத் தலைவனின் நெஞ்சம் இல்லை என்பதை உணர்த்தவே "பெயனீர்க் கேற்ற பசங்கலம்போல" என்ற உவமை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
4. 'உன் குறையைக் கேட்டு நிறைவேற்றுவாரைப் பெறுவாயாயின், உன் போராட்டம் மிகவும் பெருமையுடையது' எனக்கூறுவதனூடாகத் தோழியின் உதவியை வேண்டி நிற்கும் தலைவனது மனநிலை வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
5. குட்டியைத் தாங்கும் பெண்குரங்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதன் மூலம், தலைவனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றாமுகமாகத் தோழி செயற்பட வேண்டும் என்ற தலைவனது எதிர்பார்ப்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
6. இச்செய்யுளில் அகத்திணைக்குரிய வரைவுகடாவதலாகிய தலைவன், தலைவியை மணஞ்செய்வதை ஊக்குவித்தல் இடம்பெற்றுள்ளது.
7. 'நல்உரை', 'புல்உரை', 'பசங்கலம்' என்பன பண்புத் தொகைகளாகும்.
8. 'உயர் கோட்டு' என்பது வினைத்தொகையாகும்.
9. இகந்து, தாஅய், நீந்தி, போல, என்றும், உற, தழீஇ, பெறின் ஆகியன வினையெச்சங்களாகும். இவற்றுள் போல, என்றும், உள ஆகியன வினையடைகளாகவும் வருவன.
10. ஏற்ற, தாங்கா என்பன பெயரெச்சங்கள், தாங்கா எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இகந்து - நீக்கி, கடந்து; பசங்கலம் - சுடப்படாத பாத்திரம்; தாஅய் - பரவி; பெயல் - மழை; பூசல் - போராட்டம்.

புனவன் றுடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்
அறியா துண்ட மஞ்ஞை யாடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்
சூர்மலை நாடன் கேண்மை
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பா கின்றே.

(பாடல் 105)

பாடியவர் : நக்கீரர்

இவர் கடைச்சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கியவர். மதுரைக் கணக்காயனார் என்பவரின் மகனார். குறுந்தொகை (08), அகநானூறு (17), நற்றிணை (07) ஆகிய தொகை நூல்களில் இவருடைய செய்யுட்களுள்,

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல் வாடை ஆகிய இரண்டையும் பாடியவர். இறையனாரகப் பொருள் நூலுக்கு உயரிய உரை வகுத்தவர். முருகப்பெருமானைப் பாடியதுடன், பாண்டியன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் முதலியோரையும் பாடியவர்.

திணை : குறிஞ்சி

துறை : வரைவு நீடித்தவிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

ஓழுக்கம் : புணர்தல்

கொண்டு கூட்டும் முறை :- புனவன் துடவை பொன்போல் சிறு திணை கடி உண் கடவுட்கு இட்ட செழும் குரல் அறியாது உண்ட மஞ்ஞை, ஆடுமகள் வெறி உறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும் சூர்மலை நாடன் கேண்மை, நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பு ஆகின்றே.

சொற்பொருள் :- தோழி; புனவன் துடவை - குறவனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளைந்த; பொன்போல் சிறுதிணை - பொன்னைப் போன்று தோன்றும் மணிகளைக் கொண்ட சிறு திணையில்; கடிஉண் கடவுட்கு இட்ட செழும்குரல் - புதியதை உண்ணும் தெய்வத்திற்குப் பலியாக இட்ட வளமான கதிரை; அறியாது உண்ட மஞ்ஞை - தெரியாமல் உண்டமயில்; ஆடுமகள் - தெய்வமேற்பெற்ற தேவராட்டி; வெறியுறு வனப்பின் - ஆவேசத்தால் வெறிகொண்டு ஆடுகின்ற அழகைப் போல; வெய்துற்று - வெம்மையுற்று; நடுங்கும் - நடுங்குதற்கு இடமாகிய; சூர்மலை நாடன் - தெய்வம் உறையும் மலை நாட்டையுடைய தலைவனது; கேண்மை - நட்பு; நீர்மலி கண்ணொடு - நீர்மிக்க கண்களோடு; நினைப்பு ஆகின்றே - நாம் நொந்து துன்புறுவதற்குக் காரணமாக ஆகிவிட்டதே!

பொழிப்பு :- தோழி! குறவனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளைந்த பொன் போன்ற மணிகளைக் கொண்ட சிறு திணையில், புதியதை உண்ணும் தெய்வத்திற்குப் பலியாக இட்ட வளமான கதிரைத் தெரியாமல் உண்ட மயில், தேவராட்டி ஆவேசத்தில் வெறியுற்று ஆடுகின்ற அழகைப் போல, வெம்மையுற்று நடுங்குதற்கு இடமாகிய தெய்வம் உறையும் மலைநாட்டையுடைய தலைவனது நட்பு, நீர் மிகுந்த கண்களோடு நாம் நொந்து துன்புறுவதற்குக் காரணமாக ஆகிவிட்டதே!

குறிப்பு :- புனவன் - திணைப் புனத்தையுடைய குறவன். மலைநாடனது நட்பே நினைப்பாகிறது. அத்தலைவன் வராமையால் அவனை நினைந்து துன்புறுகிறான் தலைவி. மலைவாழ் மக்கள் திணைவித்தி விளைத்து அதில்

தோன்றும் முதற்கதிரைத் தெய்வத்திற்குப் பலியாக இடுதல் மரபு. தெய்வப் பலியை உண்டதை அறிந்து கொண்ட மஞ்ஞை நடுங்கும் எனவும் கருதலாம். களவொழுக்கத்தில் கூடிப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வராமையினால் ஏற்பட்ட துயரினைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதான இப்பாடலில், களவுக்காலத்தில் 'தலைவியைப் பிரியேன்' என்று தலைவன் தெய்வத்தின் மீதுரைத்த சூளானது (சபதம்) பொய்க்குமாயின், மயிலை வருத்தியது போல் தலைவனையும் தெய்வம் வருத்தும் என்ற கருத்தும் இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

1. கடவுளுக்கு இடப்பட்ட தினைக்கதிர் என்பதை அறியாது அதனையுண்ட மயில், வெம்மையற்று நடுங்குவதால், அறியாது பிழை செய்தாலும் தண்டனை கிடைக்கக் கூடிய இடமாகத் தலைவனுடைய மலை விளங்குகிறதெனலாம். எனவே, அவன் அறியாமற் கூடப் பிழை செய்யமாட்டான் என்ற நம்பிக்கை தலைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை இச்செய்யுள் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.
2. தலைவனுடன் கொண்ட நட்பு, நீர்மிக்க கண்களோடு நினைத்துத் துன்புறவும் காரணமாயிற்று எனக் கூறுவதனூடாகத் தலைவி கொண்ட துன்பமிகுதி இச்செய்யுளில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனால் விரைவாகத் தலைவியை வரைந்து கொள்வதற்குத் தலைவனை உடன்பட வைக்கும் தலைவியின் உபாயமும் வெளிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
3. இச்செய்யுளில் தலைவியின் துன்பத்தை வெளிக்காட்டத் தலைவன் நாட்டினது இயற்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றினை உள்ளூறை உவமமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.
4. 'புதிதுண்ணல்' என்னும் பயிர்வளப் பண்பாட்டுக் கூறு இச்செய்யுளில் இடம் பெற்றுள்ளது. தற்காலத்தில் இதனைப் 'புதிருண்ணல்' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.
5. இட்ட, உண்ட, நடுங்கும் என்பன பெயரெச்சங்கள். அறியாது, வெறிஉறு, வெய்துற்று என்பன வினையெச்சங்கள். நினைப்பு - தொழிற்பெயர்; கேண்மை - பண்புப்பெயர். சில் குரல், சிறுதினை என்பவற்றுள் சில், சிறு என்பன பெயரடைகள். 'கடிஉண்' என்பதில் 'கடி' உரிச்சொல்; வினையடை. 'உறுவனப்பின்' என்பதில் 'உறு' உரிச்சொல்; பெயரடை.

அருஞ்சொற்பொருள் :

புனவன் - குறவன்; துடவை - தோட்டம்; கடி : புதிது; குரல் - கதிர்; குர் - அச்சம், தெய்வம் (அச்சமூட்டும் தெய்வம்); கேண்மை - நட்பு.

நினையாய் வாழி தோழி நனைகவுள்
அண்ணல் யானை யணிமுகம் பாய்ந்தென
மிகுவலி யிரும்புலிப் பகுவா யேற்றை
வெண்கோடு செம்மறுக் கொளீஇ விடர்முகைக்
கோடை யொற்றிய கருங்கால் வேங்கை
வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்
உயர்வரை நாடனொடு பெயரு மாறே.

(பாடல் - 343)

பாடியவர் : ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்

இவர் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்த கடைச் சங்ககாலத்துப்புவர். ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் ஆகிய பெயர்களில் இவரது 07 செய்யுட்கள் அகநானூறு (88, 231, 307), குறுந்தொகை (189, 343, 360), நற்றிணை (366) ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு இவருடன் ஆரம்பமாவதே மரபாகவுள்ளது.

திணை : பாலை

துறை : தோழி, தலைவியைத் தலைவனுடன் உடன்போக்கில் செல்லுமாறு கூறியது.

ஒழுக்கம் : உடன்போக்கு

கொண்டு கூட்டும் முறை :- தோழி, வாழி! மிகுவலி இரும்புலி பகுவாய் ஏற்றை நனைகவுள் அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்து என, வெண்கோடு செம்மறு கொளீஇய, கோடை ஒற்றிய விடர்முகை கரும் கால் வேங்கை வாடு பூ சினையின் கிடப்ப உயர் வரை நாடனொடு பெயருமாறு நிணையாய்.

சொற்பொருள் :- தோழி - தோழி; வாழி - நீ வாழ்க; மிகுவலி இரும்புலி பகுவாய் ஏற்றை - மிக்க வலிமையுடைய பெரிய புலியினது பிளந்த வாயையுடைய ஆணானது; நனைகவுள் - மதத்தால் நனைந்த கன்னங்களையுடையதும்; அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென - தலைமையையுடையதுமான யானையினது அழகிய முகத்தின் மீது பாய்ந்ததால்; வெண்கோடு செம்மறு கொளீஇ - அந்த யானையின் வெண்மையான கொம்பைத் (தந்தம்) தனது இரத்தத்தால் சிவந்த கறையைக் கொள்ளச் செய்து; விடர்முகை - பிளவையுடைய கற்குகையிலுள்ள; கோடை ஒற்றிய - மேலைக்காற்று வீழ்த்திய; கருங்கால் வேங்கை - கரிய அடியையுடைய வேங்கை மரத்தினது; வாடு பூ சினையின் கிடக்கும் - வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போல இறந்து கிடக்கும்; உயர்வரை நாடனொடு - உயர்ந்த மலையையுடைய நாட்டுக்குச் சொந்தமான தலைவனுடன்; பெயருமாறு - போகும் திறத்தை; நிணையாய் - எண்ணுவாயாக.

பொழிப்பு:- தோழி, நீ வாழ்க! மிக்க வலிமையுடைய பெரிய புலியினது பிளந்த வாயையுடைய ஆணானது, மதத்தால் நனைந்த கன்னங்களை யுடையதும், தலைமையையுடையதுமான யானையினது அழகிய முகத்தின் மீது பாய்ந்ததால், அந்த யானையின் வெண்மையான கொம்பைத் தனது இரத்தத்தால் சிவந்த கறையைக் கொள்ளச் செய்து, பிளவையுடைய கற்குகையிலுள்ள, மேலைக்காற்று வீழ்த்திய கரிய அடியையுடைய வேங்கை மரத்தின் வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போல இறந்து கிடக்கும், உயர்ந்த மலையையுடைய நாட்டுக்குச் சொந்தமான தலைவனுடன் போகும் திறத்தை (உடன்போக்கில்) எண்ணுவாயாக.

குறிப்பு:- இறந்து கிடந்த வேங்கைக்கு, வேங்கை மரத்தின் பூஞ்சினை உவமையாயிற்று. புலியின் வரியைப் போல தோன்றுவது வேங்கை மரம் என்பதும் கவனிக்கத் தகுந்தது. உடன்போக்கு தலைவியின் நெஞ்சுக்கு மகிழ்ச்சி தராததால், அதைக் கூறுவதற்கு முன் தலைவியை வாழ்த்தினாள் தோழி. 'பகுவாய்' என்றது, புலியானது யானையைக் கொல்லப் பாயும் பொழுது பிளந்த வாயுடன் பாய்வதைக் கருதுகிறது. புலி பாய்ந்ததால் யானையின் கொம்பில் குத்தப்பட்டு இறந்தது. அதனால் கொம்பு செந்நிறமாயிற்று. ஆனால் யானைக்கு ஊரொன்றும் நேரவில்லை. பாலை நிலத்தில் உடன்போக்குச் செய்வதால் ஆபத்து வருமோ என்பதற்காகத் தான், அவனது நாட்டு யானை கொம்பினாலேயே புலியைக் கொன்றது; எதிர்க்காமலேயே வீழ்ச் செய்தது எனக் கூறிப் பெருவலிமையைப் புலப்படுத்தி, தலைவனும் ஆபத்தை வெல்லுவான் என்பதை உய்த்து உணர வைத்துள்ளார் புலவர்.

1. உடன் போக்கில் செல்லுமாறு தலைவியை உடன்படுத்தும் தோழியின் மதிநுட்பம் இச்செய்யுளின் நோக்கமாக விளங்குகிறது.
2. தலைவனது வலிமையை நம்பி அவனுடன் செல்லலாம் என்பதற்குப் பொருத்தமான உள்நுறை உவமம் கையாளப்பட்டுள்ளது (எதிர்த்து வந்த புலியைக் கொன்ற யானை).
நனைகவுள் அண்ணல் யானையைத் தலைவனாகவும், இரும்புலிப் பகுவாய் ஏறு யானையின் முகத்தில் பாய்ந்ததால், யானையின் கொம்பினால் குத்துப்பட்டு இறந்ததைப் போல, உணர்வர் தூற்றுகின்ற தலைவி மீதான அலரினை (வசையினை)த் தலைவன் வெற்றி கொள்வான் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
3. வேங்கை மரத்தின் வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போல, புலி இறந்து கிடந்தமை உவமையணியாகும். ஆனால் களவொழுக்கம் இல்லாது ஒழிந்துவிட, உடன்போக்கில் வெற்றிகாணுமாறு கூறுவது உள்ளுறை உவமமாகும் எனக் கொள்ளலாம்.

4. பாய்ந்தென(என), ஏற்றை(ஐ), பெயருமாறே(ஏ) என்பன இடைச்சொற்களாகும்.

உயர்வரை - வினைத்தொகை, வெண்கோடு - பண்புத்தொகை.

அருஞ்சொற்பொருள் :

இரும் - பெரிய; ஏற்றை - புலியினது ஆணை (ஆண்புலி); அண்ணல் - தலைவன்; அணி - அழகு; பகுவாய் - பிளந்தவாய்; வெண்கோடு - வெள்ளை நிறக் கொம்பு (தந்தம்); மறு - கறை; விடர் - பிளவு; முகை - குகை; சினை - கிளை; வரை - மலை.

ஊஊ

(ஆ) புறநானூறு

கடைச் சங்கப் புலவர்கள் பாடிய பல தனிப்பாடல்கள் பொருள், அளவு, பாவகை போன்றவற்றைக் கருதி எட்டுத் தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இவற்றுள் புறப் பொருளை ஒட்டிய நானூறு அகவற்பாக்கள் புறநானூறு என வழங்கும். இந்நூலினைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர்களை அறிய முடியவில்லை. புறம், புறப்பாட்டு ஆகிய பெயர்களாலும் இந்நூல் அழைக்கப்படுகின்றது.

தமிழகத்தின் முக்காலத்து மூவேந்தர்கள், வீரர்கள், புலவர்கள், வள்ளல்கள், ஆகிய பலருடைய சரித்திரக் குறிப்புகள் இந்நூலால் விளங்கும். நவீனரோர்க்கினிமையும், பொருளாழ முடைத்தாதலும், விழுமியது பயத்தலும், விளங்குதாரணத்தாகுதலும் இந்நூலின் சிறப்பியல்புகள். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்தைச் சிவிரான் மீது பாடியுள்ளார். 4 அடி முதல் 40 அடி வரையில் அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடல்களை 160 புலவர்கள் பற்பல காலங்களில் பாடியுள்ளனர். இன்னார் பாடியதென அறியமுடியாத 16 பாடல்களும் இந்நூலிலுள்ள. 44 பாடல்களில் சில வரிகள் அழிந்து காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழர் வாழ்வியலின் பல்பரிமாணங்களையும் புறநானூற்றில் காண முடிகின்றது. அரசர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் இடையிலான அன்பின் அதிபுன்னதத்தையும் தரிசிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. இரும்பிடர்த்தலையார், தொடித்தலை விழுத்தணர்நனார் போன்ற பல புலவர்கள், தாம் கையாண்ட சொற்றொடர்கள் மூலமே பெயர் பெற்றுள்ளனர். தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அரசியல், சமூக நிலைகளையும்,

கல்வி, நாகரிகம், பொருளாதாரம், கலைவளர்ச்சி முதலானவற்றையும் இந்நூல் செய்யுள்களினூடாக அறிய முடிகின்றது. பண்டைத் தமிழகத்தின் 15 பாண்டிய மன்னர்கள், 18 சோழ வேந்தர்கள், 18 சேர அரசர்கள் ஆகியோரை இந்நூல் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. இவர்களுள் இமயவரம்பன், சேரன் செங்குட்டுவன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், சோழன் கரிகாலன் போன்ற பெருமை மிக்க அரசர்களும் அடங்குவர். மங்கையர் மங்கல அணி அணிதல், கணவனிறந்த பொழுது பெண்கள் அணிகளைக் களைதல், இறந்தவரைத் தாழியிற் கவித்தல், நடுகல் வழிபாடு, பெண்கள் கைம்மை நோன்பு நோற்றல், ஊண் சுருக்குதல், உடன்கட்டையேறுதல் ஆகிய செய்திகளுடன், பத்து ஆடை வகைகளையும், இருபத்தெட்டு அணிவகைகளையும், முப்பது படைக்கல வகைகளையும், அறுபத்தேழு உணவு வகைகளையும் இந்நூல் எடுத்துக் கூறுகிறது. இருபாற்புலவர்களுடன், அரசர்களும் பாடிய செய்யுள்கள் புறநானூற்றில் அடங்கியுள்ளன. புறநானூறு தமிழர்களின் தொன்மையான இலக்கியச் சொத்தாகும்.

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளையும்மே
இரண்டே தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க்கும்மே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே.
நான்கே அணிநிற ஓரிபாய்தலின் மீதுஅழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே
வான்கண் அற்றுஅவன் மலையே வானத்து
மீன்கண் அற்றுஅதன் சுனையே ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்
தாளில் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரலன்
யான் அறிகுவன் அது கொள்ளுமாதே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல் நும்விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடும் குன்றும் ஓருங்குஈ யும்மே. (பாடல்-109)

பாடியவர் : கபிலர்

அந்தண்குலத்தவரான இவர், வேள்பாரியின் உயிர்நண்பர். துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர். பாண்டி நாட்டுத் திருவாதவூரிலே பிறந்தவர். 278 செய்யுள்கள் இவர் பாடியதாகத் தொகை

நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் அதிகமானவை அகத்திணை சார்ந்தவை. ஆரிய அரசன் பிருகதத்தனுக்குத் தமிழின் இனிமையை எடுத்துக் கூறுமுகமாகக் "குறிஞ்சிப்பாட்டு" நூலினைச் செய்தவர். பாரியின் பண்பு பற்றிய இவரது பாடல்கள் அநேகம். பாரி மறைந்த பின், பாரிமகளிருக்குத் தந்தை போலிருந்து காத்தவர். பாரிமறைவு தந்த துயரினால் தாமும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவர். கலித்தொகையில் குறிஞ்சிக் கலியைப் பாடியவர். குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களையே அதிகம் (191) பாடியமையால் "குறிஞ்சிக் கடிலர்" எனப்பட்டவர். அகுவை இருங்கோவேள், ஓரி, வேள் பாரி, செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை, வையாவிக்க கோப்பெரும் பேகன், நள்ளி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, மலையன், விச்சிக்கோன் முதலானோரைக் கடிலர் பாடியுள்ளார்.

திணை : தொச்சி

துறை : மகள் மறுத்தல் / அகத்தோன் செல்வம்

பாடப்பட்டோன் : வேள்பாரி

கொண்டு கூட்டும் முறை :- உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே. ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே இரண்டே பலவின் தீஞ்சுளை பழம் ஊழ்க்கும்மே மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே நான்கே திணிநெடும் குன்றம் மீது அழிந்து அணிநிற ஓரி பாய்தலின் தேன்சொரியும்மே. வான் கண் அற்று அவன் மலையே. அதன் சுணையே வானத்து மீன் கண் அற்று. நளி கொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும், ஆங்கு மரம் தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும், புலம் தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும், தாளின் கொள்ளலிர் வாளின் தாரலன். பாரியது பறம்பே அளிதோ தானே. அது கொள்ளும் ஆறே யான் அறிகுவன். சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி, விரை ஒலி கூந்தல் விறலியர் பின்வர, ஆடினிர் பாடினிர் செலினே, நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே.

சொற்பொருள் :- உழவர் உழாதன - உழவர் உழாமலே; நான்கு பயன் உடைத்தே - நான்கு விதமான விளைச்சல்களைத் தருவது பாரியின் பறம்பு நாடாகும்; ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் - முதலாவது சிறிய இலைகளையுடைய மூங்கிலினது; நெல் விளையும்மே - நெல் விளைவதாகும்; இரண்டே - இரண்டாவது; பலவின் தீஞ்சுளை பழம் ஊழ்க்கும்மே - பலாவின் இனிய சுளைகளைக் கொண்ட பழம் பழுத்து மணம் வீசுவதாகும்; மூன்றே - மூன்றாவது; கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே - செழிப்பான கொடிகளின் கீழ் வள்ளிக்கிழங்கு விளைவதாகும்; நான்கே - நான்காவது; திணி நெடும்

குன்றம் - செறிந்த உயர்ந்த மலைகளிலிருந்து; மீது அழிந்து - மேற்புற வர்ணம் அழிந்து; அணிநிற ஓரி பாய்தலின் - அழகிய நீல நிறம் பரவிய (தேன் முதிர்ச்சி அடைந்தால் நீல நிறம் பரவித் தோன்றும்); தேன் சொரியும் - தேன் சொரிவதாகும்; வான்கண் அற்று அவன் மலையே - வானளாவிய உயரமும் அகலமும் உடையது அவனது பறம்பு மலையாகும்; அதன் சுனையே வானத்து மீன்கண் அற்று - அந்த மலையினிடத்திலுள்ள சுனைகள் வானத்து விண் மீன்களைப் போன்று எண்ணற்றவையாகும்; நளிகொள் முரசின - பெருமை மிக்க முரசு விளங்கும்; மூவிரும் முற்றினும் - மூவேந்தராகிய நீங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும்; ஆங்கு மரம் தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும் - அங்கு மரத்துக்கு ஒரு யானையென நீங்கள் கட்டி வைத்திருந்தாலும்; புலம் தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும் - நீங்கள் இருக்கும் இடம் முழுவதும் தேரினால் நிறைந்திருந்தாலும்; தாளின் கொள்ளலிர் - உங்கள் முயற்சியால் பாரியை வென்று அவனது நாட்டைப் பெற முடியாது; வானின் தாரலன் - உங்கள் வான் வல்லமை கண்டு பாரி தன் பறம்பு மலையை உங்களுக்குத் தந்திட மாட்டான்; பாரியது பறம்பே அளிதோ தானே - பாரியின் பறம்பு மலை உங்களை இரங்க வைப்பதாகும்; அது கொள்ளும் ஆறே யான் அறிகுவன் - அதைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வழியை நான் அறிவேன்; சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி - வடித்து முறுக்கப்பட்ட நரம்புகளையுடைய சீறியாழை இசைத்து; விரை ஒலி கூந்தல் - நறுமணம் வீசும் நீளமான கூந்தலையுடைய; விறலியர் - விறலியர்; பின்வர - உங்கள் பின்னே வர; ஆடினிர் பாடினிர் செலின் - ஆடியும் பாடியும் நீங்கள் சென்றால்; நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே - அவன் தானாகவே தன் நாட்டையும் மலையையும் உங்களுக்குக் கொடையாகத் தந்திடுவான்.

பொழிப்பு:- உழவர் உழாமலே நான்கு விதமான விளைச்சல்களைத் தருவது பாரியின் பறம்பு மலையாகும். சிறிய இலை கொண்ட மூங்கில் நெல் விளைவதும், இனிய சுளைகளையுடைய பலாப்பழம் பழுத்து மணம் வீசுவதும், செழிப்பான வள்ளிக் கொடிகளின் கீழ் கிழங்குகள் விளைவதும், செறிந்த உயரமான மலையிலிருந்து அதன் மேற்புற வர்ணம் மாறி அழகிய நீலநிறம் பரவும்படி தேன் சொரிவதும் முறையே அவை நான்குமாகும். வானளாவிய உயரமும் அகலமும் உடையது பறம்புமலை. அதனிடையே உள்ள சுனைகள் வானத்து விண்மீன்களைப் போல் எண்ணற்றவை. பெருமைமிக்க முரசு விளங்கும் மூவேந்தராகிய நீங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும், மரத்துக்கொரு யானையெனக் கட்டி வைத்தாலும், இருக்குமிடமெல்லாம் தேரினால் நிறைந்திருந்தாலும், உங்கள் முயற்சியால் பாரியை வென்று அவனது நாட்டைப் பெற முடியாது. உங்கள் வான் வலிமை கண்டு தனது

பறம்பு மலையை அவன் உங்களுக்குத் தந்திடவும் மாட்டான். அதைப் பெறும் வழியை நான் அறிவேன். வடித்து முறுக்கப்பட்ட நரம்புகளையுடைய சீறியாழை இசைத்து, மணம் வீசும் நீளமான கூந்தலையுடைய விறலியர் பின்வர, ஆடியும் பாடியும் நீங்கள் சென்றீரானால், அவன் தானாகவே தன் நாட்டையும் மலையையும் உங்களுக்குக் கொடையாகத் தந்து விடுவான்.

குறிப்பு :- பாரி மகளிரைத் தமக்கு மணம் முடித்துத் தரும்படி மூவேந்தர்கள் கேட்டபொழுது பாரி மன்னன் மறுத்து விட்டான். எனவே இப்பாடல் 'தாளிற் கொள்ளலிற் வாளிற் றாரலன்' எனப் பகை வேந்தரது கருத்துக்கு எதிராகத் தம் மகளைத் தர மறுத்துச் சொல்லுதலால் 'மகண் மறுத்தல்' துறை ஆயிற்று. உழிஞைத் திணைத் துறைகளுள் ஒன்றாகிய 'அகத்தோன் செல்வம்' என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் இளம்பூரணர் இதனைக் கூறியுள்ளார். பாரியினுடைய செல்வம் பற்றி எடுத்துச் சொல்வதால் இப்பெயர் பெற்ற துறையுமாகலாம். பாரிமன்னன் மீது தாம் கொண்ட பகைமையினால், அவனுடன் போர் செய்து கொன்றனர் மூவேந்தர்கள். அநாதைகளான பாரி மகளிர் அங்கவை, சங்கவை ஆகியோருக்குப் பாரியின் உற்ற நண்பரான கபிலர் துணையாகவிருந்து பாதுகாத்தார். பாரி நினைவாலேயே உயிர் துறந்தார். எனினும், பாரி மகளிரைத் திருக்கோவலூர் மன்னனுக்கு மூவேந்தர் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது திருமணஞ் செய்து வைத்தார் ஓவையார் என அறிய முடிகின்றது. புறநானூற்றில் பாரி மகளிர் பாடிய 'அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்' எனத் தொடங்கும் செய்யுளும் காணப்படுகின்றது.

அளிதோ, தானே, பறம்பே, உடைத்தே, ஒன்றே, இரண்டே, மூன்றே, நான்கே, விளையும்மே, ஊழ்க்கும்மே, வீழ்க்கும்மே, சொரியும்மே, மலையே, சுணையே, ஆறே, செலினே, ஈயும்மே என்னும் சொற்களில் ஓகார, ஏகார, உயிர்கள் அசைச் சொற்களாக வந்து பா லினை அழகு செய்துள்ளன.

1. பாரிமன்னனது நாட்டுச்சிறப்பு, கொடை, வீரம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகவே இச்செய்யுள் காணப்படுகிறது.
2. பறம்பு மலையின் இயற்கை வளத்தினைக் கூறுவதனூடாக நாட்டுச்சிறப்பு வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பறம்பு மலையை மூவேந்தர்களது படைகள் முற்றுகையிட்டாலும், வெளியிலிருந்து உணவு வகைகள் கிடைக்காவிட்டாலும், மக்கள் உயிர் வாழுவதற்கேற்ற உணவு, அங்கேயே உண்டு என்பதை இச்செய்யுள் உணர்த்தியுள்ளது. அங்கு கிடைக்கக் கூடிய மூங்கில் நெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, தேன் என்பவை பற்றிக் கூறுவதுடன்

கனைகள் அதிகம் இருப்பதால் மீன்களும் உள்ளன என்பதைக் குறிப்பாலும் சுட்டியுள்ளது.

3. பகை மன்னரின் வலிமையைக் குறிப்பிட்டு, அத்தகையவராலும் வெல்லமுடியாதது பாரியின் பறம்புமலை எனக் கூறுவதால் பாரி மன்னரின் வீரம் புகழப்பட்டுள்ளது.
4. மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்ததும், வறியோர் துன்பம் தீர்த்தலும் பாரியின் கொடைக்குச் சான்றுகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
5. சங்ககால மொழி வழக்கில் சிறிய வாக்கியங்களுக்கு உதாரணமாகவும் இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது. நெல்விளையும், பலவின் ஊழ்க்கும், வள்ளிக் கிழக்கு வீழ்க்கும், தேன் சொரியும் என்பன உதாரணங்களாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள் :-

அளிது - இரங்கத்தக்கது; நளி - பெருமை, நடுக்கம்; வெதிர் - மலைநெல், மூங்கில் நெல்; கொழுங்கொடி - செழிப்பான கொடி; ஒரி - தேன் முதிர்ச்சியடைவதால் தோன்றும் நீலநிறம், குரங்கு; மீது - மேற்பக்கம்; ஆறு - வழி; ஊழ்க்கும் - பழுக்கும்; தாளில் - முயற்சியில்; சுகிர்புரி - வடித்து முறுக்கப்பட்ட; ஒருங்கு - முழுதாக; விரைஒலி - மணமும் நீளமும்.

பாணன் சூடிய பகம்பொற் றாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனர்
யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரெ னொக்கற் கடும்பசி யிரவல
வென்வே லண்ணற் காணா வுங்கே
நின்னிணும் புல்லியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென்றும்
உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்சைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினு மீத்த னன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே
பிறர்வறுமை நோக்கின் றவன்கை வண்மையே.

(பாடல் - 141)

பாடியவர் : பரணர்

திணை : பாடாண்

துறை

: பாணாற்றுப்படையும் புலவராற்றுப்படையும்

பாடப்பட்டோன் : வையாவிக்க கோப்பெரும் பேகன்

கொண்டு கூட்டும் முறை: - பாணன் பசும், பொன் தாமரை சூடிய, விறலி மாணிழை மாலையொடு விளங்க, கடும்பரி நெடும் தேர் பூட்டு விட்டு, அசைஇ ஊரீர் போல, சுரத்திடை இருந்தனிர் யாரீரோ? என வினவல் ஆனா, கார் என் ஒக்கல் கடும் பசி இரவல, வெல்வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கே நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே, இனி இன்னேம் ஆயினேம் மன்னே, என்றும் உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும் மஞ்ஞைக்கு படாஅம் ஈத்த எம்கோ கடாஅ யானை கலிமான் பேகன். எத்துணை ஆயினும் ஈதல் மறுமை நன்று என நோக்கின்று அன்று, பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மையே.

சொற்பொருள்: - பாணன் - பாணராகிய நீவிர்; பசும்பொன் தாமரை சூடிய - பசுமையான பொற்றாமரைப்பூச் சூடியவராகவும்; விறலி - நும் விறலியர்; மாணிழை மாலையொடு விளங்க - பொன்னரிமாலை சூடியவராகவும் விளங்க; கடும்பரி நெடும் தேர் - விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரைகளைப் பூட்டிய நீண்ட தேரினை; பூட்டு விட்டு - பிணிப்பை நீக்கி விட்டு; அசைஇ ஊரீர் போல சுரத்திடை இருந்தனிர் யாரீரோ - இளைப்பாறி ஊரின் கண்ணே இருந்த வேற்றாரார் போலச் சுரத்திடை இருந்த நீவிர் யாரோ?; என வினவல் ஆனா - என எம்மைக் கேட்கின்ற; கார் என் ஒக்கல் - புல்லென்ற (நிறைந்த) சுற்றத்தையும்; கடும் பசி இரவல - மிக்க பசியையும் உடைய இரவலனே; வெல்வேல் அண்ணல் - வெற்றிவேலையுடைய தலைவன் பேகனை; காணா ஊங்கே - காண்பதன் முன்; நின்னினும் புல்லியேம் - நாம் உன்னிலும் வறியவராயிருந்தோம்; இன்னேம் ஆயினேம் - இப்பொழுது அவ்வறுமை நீங்கி இத்தன்மையுடையவராக (செல்வராக) ஆகினோம்; என்றும் உடாஅ போரா - எந்தக்காலத்திலும் உடுக்க மாட்டாது, போர்க்க மாட்டாது; ஆகுதல் அறிந்தும் - என்பதை அறிந்திருந்தும்; மஞ்ஞைக்கு படாஅம் ஈத்த - மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த; எம் கோ - எம் மன்னன்; பேகன் - பேகன்; கடாஅ யானை - மதமிக்க யானையையும்; கலிமான் - செருக்கு மிக்க குதிரையையும் கொண்டவன்; எத்துணை ஆயினும் ஈதல் - அவன் எவ்வளவாயினும் கொடுப்பது; மறுமை நன்றென - பின்னால் மறுபிறப்பில் ஏற்படும் நன்மையை; நோக்கின்று அன்று - எதிர்பார்த்து அன்று; பிறர் வறுமை நோக்கின்று - பிறருடைய வறுமையைக் கருதியே; அவன் கைவண்மையே - அவனது கை அளவில்லாமல் கொடுக்கின்றது. (நீயும் அவனைச் சென்று காண விரைவாயாக).

பொழிப்பு:- பாணராகிய நீவிர், பசுமையான பொற்றாமரைப் பூச்சூடியவராகவும், நும் விறலியர் பொன்னரிமாலை சூடியவராகவும் விளங்க, விரைவாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய நீண்ட தேரின் பிணியை நீக்கி விட்டு, இளைப்பாறி ஊரின் கண்ணையிருக்கும் வேற்றுரார் போல, சுரத்திடை இருக்கின்ற நீவிர் யாவரோ? என எம்மைக் கேட்கின்ற, புல்லென்ற சுற்றத்தையும் மிக்க பசியையும் உடைய இரவலனே! வெற்றி வேலனாகிய பேகனைக் காண்பதன் முன் நாம் உன்னிலும் வறியவராகவிருந்தோம். இப்பொழுது அவ்வறுமை நீங்கி இத்தன்மையராக (செல்வராக) ஆகினோம். எந்தக் காலத்திலும் உடுக்கமாட்டாது, போர்க்க மாட்டாது என அறிந்திருந்தும், மயிலுக்குப் போர்வையளித்த எம் தலைவன் பேகன். அவன் மதமிக்க யானையையும், செருக்கு மிக்க குதிரையையும் கொண்டவன். அவன் எவ்வளவாயினும் கொடுப்பது மறுபிறப்பில் உண்டாகும் நன்மை கருதியன்று. பிறருடைய வறுமையைக் கருதியே அவனது கை அளவின்றி அள்ளி வழங்குகின்றது. நீயும் அவனைச் சென்று காண விரைவாயாக.

குறிப்பு:- இப்பாடல் சுரத்திடையே (பாலை நிலத்திடையே) நடைபெறும் உரையாடலை உணர்த்துகிறது. 'ஊரீர் போல' என்பது வெளியூரிலிருந்து வருவோரைக் குறிக்கின்றது. 'மன்' என்பது அசைநிலைச் சொல்லாகும். இரு இடங்களில் ஏகாரவுயிருடன் 'மன்னே' என வந்துள்ளது. நிறைந்த தொகையினராகவும், வறுமை காரணமாகவும் ஒலியெழுப்பி இரைச்சல் போடுபவர்களாகவும் இரவலனின் சுற்றத்தினர் விளங்குவதால் 'புல்லென்சுற்றம்' என்பதை 'கார் என் ஒக்கல்' எனக்கூறப்பட்டது.

1. இச்செய்யுளின் மூலம் பேகனது கொடைச்சிறப்பானது மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்தமை, வறியவர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்தமை ஆகிய இருவிதங்களில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
2. ஆற்றுப்படை இலக்கிய வடிவம் தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.
3. தமக்குப் பொருள் கொடுத்து உய்யச் செய்த வள்ளன்மையுடைய பேகனிடம், வழியிலே கண்ட இரவலரை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த செய்யுள் இதுவாகும்.
4. கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய வையாவிக்கோப் பெரும் பேகனின் புகழைப் பரணர் இச்செய்யுளால் பாடியுள்ளார்.

5. நாடகப் பாங்கில் பாடுபொருளை வெளிப்படுத்துவதாக இச்செய்யுள் காணப்படுகிறது.
6. பரிசில் பெற்ற பாணன் கூற்றாகவே இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.
7. பேகனிடம் செல்வதற்கு முன்னரிருந்த அப்பாணனின் வறுமைக்கோலத்துக்கும், பேகனிடம் சென்று கொடை பெற்று வந்ததன் பின்னருள்ள செல்வச் செழிப்பான நிலைமைக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டினைக் காட்டுவதனூடாகப் புலவர் கருதிய பேகனின் கொடைச்சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
8. செல்வம், வறுமை ஆகியனவற்றை மிகைப்படுத்திக் கூறுதல், பேகனின் கொடை பயன் கருதாதது என்பதைக் கூறுதல், பேகனின் கொடை பற்றிக் கூறும் போது அவனது வீரத்தையும் புலப்படுத்தல், ('வென்வேல் அண்ணல்', 'கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்'), பேகனது கொடையானது வறுமையை நோக்கியதேயல்லாமல் மறுமையை நோக்கியதன்று என வலியுறுத்தல் ஆகிய பண்புகள் இச்செய்யுளில் காணப்படுகின்றன.
9. மயில் போர்வையைப் போர்க்காது எனத் தெரிந்தும், பிறவுயிர்களின் துன்பங்கண்டு இரங்கும் செயலாகவே போர்வையை மயிலுக்குக் கொடுத்தான் பேகன். அப்படியே வறியவர்க்கும் பொருள் கொடுத்தான். அப்படிக் கொடுப்பதால் மறுமைக்கு நன்மை கிடைக்குமென அவன் கருதவில்லை.
10. வென்வேல் (வெல்வேல்) - வினைத்தொகை. உடாஅ, போரா என்பன சங்ககாலமொழியில் "ஆ" எதிர்மறை இடைநிலையாய்ப் பயன்பட்டதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள்.

அருஞ் சொற்பொருள் :-

பசும்பொன் தாமரை - ஓட்டற்ற பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தாமரைப்பூ;
 மாணிழை - மாட்சிமைப்பட்ட அணிகள்; பூட்டுவிட்டு - பிணைப்புவிட்டு;
 அசைஇ - இளைப்பாறி; ஊரீர் போல - ஊரின் கண் இருந்தீர் போல
 (வெளியூரார் போல); கலிமான் - குதிரை; கடாவு - மதங்கொண்ட.; சுரம்
 - பாலைநிலம்; காரென் ஒக்கல் - புல்லென்ற (நிறைந்த) சுற்றத்தினர்;
 புல்லியேம் - வறியவர்களாக இருந்தோம்; இன்னேம் - இத்தன்மை
 உடையவரானோம்; உடாவும் - உடுக்கமாட்டா; படாஅம் - போர்வை;
 போரா - போர்த்தமாட்டா; காணாணங்கே - காண்பதற்கு முன்.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
 தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
 நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
 இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்
 இன்னா தென்றலு மிலமே மின்னொடு
 வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
 கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோ லாருயிர்
 முறைவழிப் படுஉ மென்ப திறவோர்
 காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
 பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
 சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே.

(பாடல் - 192)

பாடியவர் : கணியன் பூங்குன்றனார்

தமிழ் நாட்டின் இராமநாதபுரக் கோட்டதிலுள்ள பூங்குன்றம் என்னும் ஊரைச்சேர்ந்தவர் இப்புலவர். 'யாதும் ஊரே' என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளோடு, நற்றிணையின் 226 ஆம் செய்யுளையும் பாடியவர். கணிதத்திலும் சோதிடத்திலும் வல்லவராகையால் 'கணியன்' என்னும் அடைமொழியைப் பெற்றார். வாழ்க்கைக்கான சிறந்த உறுதிப் பொருள்களைத் தமது செய்யுள்களில் எடுத்துரைத்தவர். அரசர்களையும், வள்ளல்களையும் பாடிப் பரிசு பெறாததன் காரணம் யாது? எனக் கேட்டவர்க்குப் பதிலாக 'யாதும் ஊரே' செய்யுளைப் பாடினாரென்பர்.

திணை : பொதுவியல்

துறை : பொருண்மொழிக்காஞ்சி

கொண்டு கூட்டும் முறை:- யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர். நன்றும் தீதும் பிறர்தர வாரா. நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன. சாதலும் புதுவது அன்றே. வாழ்தல் இனிது என மகிழ்ந்து அன்றும் இலமே. முனிவின் இன்னாது என்றலும் இலமே. வானம் மின்னொடு தண்துளி தலைஇ ஆனாது, கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று நீர் வழி படுஉம் புணைபோல் ஆர் உயிர் முறைவழி படுஉம் என்ப திறவோர் காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியில் பெரியோரை வியத்தலும் இலமே. சிறியோரை இகழ்தல் அதனிலும் இலமே.

சொற்பொருள்:- யாதும் ஊரே - எல்லா ஊரும் எமது ஊரே; யாவரும் கேளிர் - எல்லோரும் எமது சுற்றத்தவர்கள்; நன்றும் தீதும் பிறர்தர

வாரா - நன்மையும் தீமையும் தாமே வருவதல்லால் பிறரால் வருவதில்லை; நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன - துன்பமும், அது தீருதலும் அதே போன்று தாமே வருவன; சாதலும் புதுவது அன்றே - இறப்பு என்பது எமக்குப் புதியதன்று; வாழ்தல் இனிது என - வாழ்தல் இனிமையானது என; மகிழ்ந்து அன்றும் இலம் - மகிழ்ச்சியடையவும் மாட்டோம்; முனிவின் இன்னாது என்றலும் இலமே - வெறுப்புற்றுத் துன்பமானது எனவும் இருக்கமாட்டோம்; வானம் மின்னொடு தண்துளி தலைஇ ஆனாது - வானமானது மின்னலுடன் குளிர்ந்த மழைத்துளியைப் பெய்து; கல்பொருது இரங்கும் - கற்பாறைகளில் 'கல்' லென்ற ஓசையுடன் அருவியாகப் பாயும்; மல்லல் பேர் யாற்று - வளப்பம் நிறைந்த பேரியாற்று; நீர் வழி படுஉம் புணைபோல் - நீரின் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் மிதவை போன்று; ஆர் உயிர் முறைவழி படுஉம் என்ப - எமது அரிய உயிரானது ஊழின் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் என்பதை; திறவேர் காட்சியில் தெளிந்தனம் - நன்மையின் கூறுகளை அறிந்து கூறுகின்ற சான்றோர்களது நூல்களினாலே தெளிந்துள்ளோம்; ஆகலின் மாட்சியில் பெரியோரை வியத்தலும் இலமே - ஆகையால் நன்மையான செயல்களால் பெருமை பெற்ற பெரியோரைப் போற்றி மதிக்கவும் மாட்டோம்; சிறியோரை இசுழ்தல் அதனிலும் இலமே - சிறியோரை இசுழ்தல் அம்மதித்தலிலும் பார்க்கச் செய்யமாட்டோம்.

பொழிப்பு:- எல்லா ஊரும் எமது ஊரே; எல்லோரும் எமது சுற்றத்தவர்கள். நன்மையும் தீமையும் தாமே வருவதல்லால், பிறரால் வருவதல்ல. துன்பமும் அது தீருதலும் அதே போன்று தாமே வருவன. இறப்பு என்பது எமக்குப் புதியதன்று. வாழ்தல் இனிமையானது என நினைத்து மகிழ்ச்சியடையவும் மாட்டோம். வெறுப்புற்றுத் துன்பமானது என இருக்கவும் மாட்டோம். வானமானது மின்னலுடன் குளிர்ந்த மழைத்துளியைப் பெய்து, கற்பாறைகளில் "கல்" லென்ற ஓசையுடன் பாயும் வளப்பம் நிறைந்த பேரியாற்று நீரின் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் மிதவை போன்று, எமது அரிய உயிரானது ஊழின் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் என்பதை, நன்மையின் கூறுகளை அறிந்து கூறுகின்ற சான்றோரது நூல்களினாலே தெளிந்துள்ளோம். ஆதலால் நன்மையான செயல்களால் பெருமை பெற்ற பெரியோரைப் போற்றி மதிக்கவும் மாட்டோம். சிறியோரை இசுழ்தலை அம்மதித்தலிலும் பார்க்கச் செய்யமாட்டோம்.

குறிப்பு:- ஆர் உயிர் 'முறைவழிப்படுஉம்' என்னும் உறுதியை நயமாகக் கூறும் செய்யுள் இதுவாகும். இச்செய்யுளைப் பாடிய கணியன் பூங்குன்றனார் சோதிடத்தில் வல்லவராகையால் 'கணியன்' என்ற கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பட்டப்பெயரைக் கொண்டுள்ளமை தெரிகின்றது. அரசர்களையும் வள்ளல்களையும் வாழ்த்திப்பாடி பரிசில் பெற விழையாத அவரிடம், அதற்கான காரணத்தைக் கேட்ட போது, அவர் பாடிய செய்யுள் இதுவெனக் கருதப்படுகிறது. நற்றிணையின் 226வது செய்யுளையும் இவர் பாடியுள்ளார். உயிருக்கு உறுதி தரும் பொருள்களைக் கூறுவது 'பொருண்மொழிக்காஞ்சி' எனப்படும். விருப்பு வெறுப்பற்ற துறவு மனப்பான்மையுடன் உயிருக்கான உறுதிப் பொருள்களை எடுத்துக்காட்டிப் பாடப்பட்ட செய்யுளாக இது காணப்படுகின்றது. 'திறவோர்' என்பது துறவோரைக் குறிக்குமெனவும் கருதுவர். இருப்பினும், நல்லது கெட்டது எனையென ஆராய்ந்தறிந்த சான்றோரது நூல்களைக் கருதுவதே 'திறவோர் காட்சி' என்பதற்குப் பொருத்தமெனலாம்.

1. தான் அறிந்த உலகில் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை வலியுறுத்திய புலவனின் கூற்று இதுவெனலாம்.
2. 'பாடுபெறு சான்றோராகிய நீவிர் எவரையும் பாடாமை என்னையோ?' என்றும், 'தாங்கள் கடைப்பிடிக்கும் விழுமியங்களை நாமும் விளக்கமாக அறிந்து கொள்ளக் கூறியருள வேண்டும்' என்றும் ஏனைய சிலர் கேட்டதற்கு இணங்க இச்செய்யுள் பாடப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது.
3. பேரியாற்று நீரின் வழியே இழுத்துச் செல்லும் மிதவை போன்று (உவமானம்) எமது அரிய உயிரும் ஊழின் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் (உவமேயம்) என்பதை இச்செய்யுளில் உவமையணி மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது.
4. எல்லா ஊரும் எமக்குச் சொந்த ஊர்; எல்லாரும் எமது உறவினர்கள்; நன்மையும் தீமையும் பிறராலன்றி நாமே தேடிக் கொள்வது; துன்பமும் வருதலும் அது நீங்குதலும் அதைப் போன்றதேயாகும்; இறத்தல் புதியதன்று; வாழ்வு இனிமையானது என மகிழ்வது மில்லை; துன்பமானது என ஒதுக்குவதும் இல்லை என்றவாறு உலகவாழ்வின் ஐயல்பு இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ளது.
5. 'யாதும்' (யாது + உம்) என்பதில் வரும் 'உம்' முற்றும்மையாகும்.

அருஞ் சொற்பொருள் :-

கேளிர் - சுற்றத்தவர், உறவினர்; நோதல் - துன்பமுறல்; இன்னா - துன்பம்; தண்டுளி - குளிர்ந்த நீர்; தலைஇ - பெய்து; புணை - மிதவை, தெப்பம்; முறை - ஊழ், விதி; திறவோர் - சான்றோர், துறவோர்; மல்லல் - வளப்பம்; இரங்கும் - ஒலிக்கும்; கல்பொருது - 'கல்' லென்ற ஓசையோடு.

(கூ) நற்றிணை

சங்ககால அகத்திணை நூல்களில் திணை என்னும் பெயரால் திகழ்வது நற்றிணையேயாகும். தொகைநூல்களுள் இதுவே முதலில் தொகுக்கப்பட்டதென்பர். எட்டுத் தொகை நூல்களைப் பட்டியலிடும் வெண்பாவும் இதனையே முதலில் குறிப்பிட்டுள்ளது. 275 புலவர்கள் பாடிய அகத்துறைச் செய்யுள்களில், ஆட்சி முறை, ஆட்சிப்பரப்பு, அறப் போர், மொழியோம்பல், நெறி பேணல், அன்பு, அருள், நட்பு, ஒருமை முதலிய தமிழக வரலாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலுக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் மாயோன் மீதான கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளும் உண்டு. விழுமிய பயன் விளைக்கத்தக்க செய்யுள்கள் 9 முதல் 12 வரையிலான அடிகளால் அமைந்தவை. பன்னாடு தந்த பாண்டியர் பேரரசன் மாறன்வழுதி இதைத் தொகுக்க உதவினான். தொகுத்தாரை அறிய முடியவில்லை. பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயங்கார் அவர்களின் சிறந்த உரையொன்று இந்நூலுக்குண்டு. நற்றிணைப் புலவர்களில் சிலரும் தாம் பாடிய பாடல் வரிகளினால் பெயர் பெற்றுள்ளனர். தேய்ப்புரி பழங்கயிற்றினார், விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார், தும்பிசேர்கீரனார், மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார், மலையனார், தனிமகனார் முதலிய பலரும் இதிலடங்குவர். காலால் பந்து விளையாடுதல், காதலர் வரவைப் பல்லி சுறுவதாகக் கருதுதல், காதலன் வரும்வரை காதலி சுவரிலே கோடிட்டு நாள்களை எண்ணுதல், குருகு, கிளி, நாரை போன்றவற்றைத் தூது விடுதல் முதலான செய்திகளையும், பழக்கங்களையும் நற்றிணையில் காணமுடிகின்றது. காதலின் உயரிய கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் இரசனையுணர்வுடன் இந்நூல் தந்துள்ளது. நன்மை + திணை = நற்றிணை என்பதற்கேற்ப, பொருண்மையும் செம்மையும் வாய்ந்த அகவாழ்வுச் சித்திரங்களாக நற்றிணைப் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப்
 புன்கா னாவற் பொதிப்புற விருங்கனி
 கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழுஞ்செத்துப்
 பல்கா லலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து
 கொள்ளா நரம்பி னிமிரும், பூச
 லிரைதேர் நரை யெய்தி விடுக்குந்
 துறைகெழு மாந்தை யன்ன விவணலம்
 பண்டு மிற்றே கண்டிசிற் றெய்ய
 வுழையிற் போகா தளிப்பினுஞ் சிறிய
 நெகிழ்ந்த கவினலங் கொல்லோ? மகிழ்ந்தோர்
 கட்கழி செருக்கத் தன்ன
 காமங் கொல்லிவன் கண்பசந் ததுவே.

(பாடல் 35)

பாடியவர் : அம்மூவனார்

‘அம்மூ’ என்னும் பெயரமைதியினால் இவரைச் சேரநாட்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதுவர். சேரமான், பாண்டியன், மலையமான் முதலியோரால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். அவர்களுடைய தொண்டி, மாந்தை, கொற்கை, கோவலூர் ஆகிய நகர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடியவர். நற்றிணையுடன் அகநானூறு, குறுந்தொகை, ஆகிய நூல்களிலும் இவரது செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் திணைச் செய்யுட்களே இவரால் அதிகம் பாடப்பட்டுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தற்றிணை நூறு செய்யுட்களை இயற்றியவரும் இவரேயாவார். சுவையான காதல் காட்சிகள் பலவற்றையும் இவரது செய்யுட்களில் கண்டுகளிக்கலாம்.

திணை : நெய்தல்

துறை : மணமுடித்த மறுநாள் தன்னைப் புகழ்ந்த தலைவனிடம், தலைவியை நன்கு ஆற்றுவித்தாயென்று தோழி சொல்லியது.

ஓழுக்கம் : இரங்கல்

கொண்டு கூட்டும் முறை :- பொங்கு திரை பொருத வார் மணல் அடைகரை புன் கால் நாவல் புறபொதி இரும்பு கிளை செத்து மொய்த்ததும்பி, பழம் செத்து பல்கால் அலவன் கொண்ட கோள்கு ஊர்ந்து கொள்ளா நரம்பில் இமிரும் பூசல், இரை தேர் நரை எய்தி விடுக்கும் துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவள் நலம், பண்டும் இற்றே கண்டிசின். தெய்ய உழையில் போகாது அளிப்பினும் இவள்கண் பசந்ததுவே சிறிய நெகிழ்ந்த கவிநலம் கொல்லோ? மகிழ்ந்தோர் கள்கழி செருக்கத்து அன்ன காமம் கொல்?

சொற்பொருள்:- பொங்குதிரை பொருத - பொங்கி எழுகின்ற அலை மோதிய; வார்மணல் அடைகரை - நேரிதாகிய மணல் அடுத்த கடற்கரையினிடத்தே; புன் கால் நாவல் - உதிர்ந்த புல்லிய காம்பையுடைய; புறபொதி - களி பொருந்திய புறத்தினையுடைய; இரும்புகனி - கரிய கனியை; கிளை செத்து - தம் இனமென்று எண்ணி; மொய்த்ததும்பி - மொய்த்த வண்டுகள்; பழம் செத்து - பழமென்று எண்ணி; பல்கால் அலவன - பலவாகிய கால்களையுடைய நண்டு; கொண்ட கோள்கு ஊர்ந்து கொள்ளா - கைக்கொண்ட கோட்பாட்டினால் அந்நண்டை விலக்கித் தாம் கனியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாததால்; நரம்பில் இமிரும் பூசல் - யாழோசை போல மிக்கு ஒலிக்கும் பெரும் பூசலை; இரை தேர் நரை - அவ்விடத்தே இரையைத் தேடுகின்ற நாரை வரக்கண்ட நண்டு; எய்தி விடுக்கும் - கைவிட்டு அகன்று நிற்கும்; துறைகெழு மாந்தை அன்ன - கடற்றுறை விளங்கிய மாந்தை போன்ற; இவள் நலம் - இவளுடைய நலமானது; பண்டும் இற்றே கண்டிசின - முன்னரும் இத்தன்மையதேயாகும் என்பதை நீ காண்பாயாக; தெய்ய உழையில் போகாது - இவள் பாலிருந்து களவுக்காலத்து விலகாமலிருந்து; அளிப்பினும் - நீ இன்பம் அளித்தாலும்; இவள்கண் பசந்ததுவே - இவள் பசலைநோயுற்றதன் காரணம்; சிறிய நெகிழ்ந்த - சிறிதளவு முயக்கம் கை நெகிழ்ந்ததனால்; கவின்றலம் கொல்லோ? - கெட்ட அழகின் மிகுதியோ?; மகிழ்ந்தோர் - கள்ளுண்டு மகிழ்ந்தோர்; கள்கழி - கள் இல்லாமற் போகும்காலத்துப் பிறந்த; செருக்கத்து அன்ன - வேறுபாடு போன்ற காம மயக்க வேறுபாடோ? அவ்விரண்டு மல்லவே.

பொழிப்பு:- பொங்கி எழுகின்ற அலைமோதிய, நேரிதாகிய மணல் அடுத்த கடற்கரையினிடத்தே, உதிர்ந்த புல்லிய காம்பையுடைய நாவலின் களி பொருந்திய புறத்தினையுடைய கரிய கனியை, தம்மினமென்று மொய்த்த வண்டுகள், அதனைக்கனியெனக்கருதிப் பலவாகிய கால்களையுடைய நண்டு கைக்கொண்ட கோட்பாட்டினால், அந்நண்டை விலக்கித் தாம் கனியை பெற்றுக் கொள்ள முடியாதனவாய், யாழோசை போல ஒலிக்கும் மிக்க பூசலை, அவ் விடத்தே இரையைத் தேடுகின்ற நாரை வரக் கண்ட நண்டு (கனியைக்) கைவிட்டு அகன்று நிற்கும், கடற்றுறை விளங்கிய மாந்தை போன்ற இவளுடைய நலமானது முன்னரும் இத்தன்மையதேயாகும் என்பதை நீ காண்பாயாக! இவள் பக்கமிருந்து, களவுக்காலத்து விலகாமல் நீ இன்பம் கொடுத்தாலும், இவள் பசலை நோயுற்றதன் காரணம் சிறிதளவு முயக்கம் கை நெகிழ்ந்ததனால் கெட்ட அழகின் மிகுதியோ? கள்ளுண்டார்க்குக் கள் இல்லாமற் போகும் காலத்தில் பிறந்த வேறுபாடு போன்ற காம மயக்க வேறுபாடோ? அவ்விரண்டு மல்லவே!

குறிப்பு:- இவர்கள் பசந்தமை கவினலமோ? காம வேறுபாடோ? அவ்விரண்டும்ல்ல. பிரிவினாலேயே பசந்தனகாண் எனக் கொள்க. இச்செய்யுளில் உள்ளுறை உவமப்பொருள் அழகுற எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. நாவற்கனி - தலைவி; தும்பி - தோழி; அலவன் - தலைவியிடம் தவறிழைக்கும் தமர்; இரைதேர் நாரை - தலைவன். கனியைத் தும்பி இமாய்த்தலும் அலவன் பற்றிக் கொள்ள, நாரை வரவிட்ட்து போலத் தலைவியைத் தோழி சார்ந்திருப்பதும், தமர் முதலாயினர் இற்செறிப்பத் (வீட்டை விட்டு வெளியேறாது செய்தல்) தலைவன் வரலும், தலைவியின் பெற்றோர் அவளைத் தலைவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து இற்செறிப்பை ஒழித்தாரெனவும் கருதுக. இச்செய்யுளில் உவகை சார்ந்த பெருமிதம் மெய்ப்பாடாகும். 'பிரியற்க' எனக் கூறுதல் பயன்பாடாகும். 'இவள் கண் பசந்ததுவே' என்னுந் தொடர் இவளிடத்தே பசலை நோய் ஏற்பட்டதுவே எனக் கொள்ளல் வேண்டும். பசலையானது கண்ணில் மாத்திரமல்ல உடல் முழுவதும் தோன்றும்.

மணமுடித்த மறுநாள் தலைவன், இதுவரை காலமும் தலைவியை வழிப்படுத்திய தோழியைப் புகழ்ந்து கூறியதும், தோழியானவள் தலைவனுடைய குணவியல்புகளைப் புகழ்ந்து கூறும் செய்யுளாக இது காணப்படுகின்றது. சிறிய பொழுதில் தலைவனது பிரிவினாலேயே தலைவிக்குப் பசலை நோய் ஏற்பட்டது. அப்படியாயின் அவளைப் பிரிந்து செல்லின் தலைவி உயிரோடு வாழமாட்டாள் என்ற கருத்தில் தோழி கூற்று அமைந்துள்ளது.

1. தோழி கூற்றாக அமைந்த இச்செய்யுள் தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறுவதனூடாகத் தலைவிவினால் தலைவனைப் பிரிந்து உயிர்வாழ முடியாது என்ற செய்தியைத் தெரிவிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.
2. தலைவன், தலைவி ஆகியோர் மணமுடித்த மறுநாள், அவர்களது மனைசென்ற தோழியிடம் "நீ தலைவியை நன்கு ஆற்றுவித்தாய் (வழிநடத்தினாய்)" என்று தலைமகன் கூறுகின்றான். அதற்குத் தோழி, "தலைவியின் பொருட்டாக நான் நற்றாய்க்கு அஞ்சி ஒழுகினேன். ஆனால் நீயே அவளை விரைவாக வந்து மணமுடித்துக் காத்தாய். ஆதலால் நான் ஆற்றுவித்தது ஒன்றுமில்லை" எனக் கூறினாள். இதுவே தோழிகூற்று என்பதன் கருத்தாகும்.
3. களவுக் காலத்தில் தலைவன் தலைவிக்கிடையில் உரிமையுடன் கூடுதல் நடைபெறவில்லையாயினும், மணமுடித்த பின்னர் தலைவனின் இறுக்கமான பிணைப்பிலிருந்து சிறிதுநேரம் கை நெகிழ்ந்ததனால் தலைவி, பசலையுற்றாள் என இச்செய்யுள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

4. சிறிய பிரிவையே தாங்கமாட்டாமல் பசலையுற்றவள். தலைவன் பிரிந்து சென்றால் உயிர்வாழ மாட்டாள். எனவே தலைவியை எப்போதும் தலைவன் பிரியக்கூடாது என்பது இச்செய்யுளில் தோழி கூற்றாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.
5. மாந்தை என்பது நெய்தல் நிலத்துக்குரிய ஒரு துறைமுகமாகும். சேர நாட்டிலும், சூழநாட்டிலும் இப்பெயர் வழக்கிலுள்ளது.
6. 'நரம்பு' என்பது யாழினைக் குறித்து ஆகுபெயராய் வந்துள்ளது. மொய்த்த, கொண்ட என்பன பெயரெச்சங்கள். கூர்ந்து, பூச, போகா என்பன வினையெச்சங்கள். செருக்கத்தன்ன, மாந்தையன்ன என்பதில் 'அன்ன' இடைச்சொல்.

அருஞ்சொற்பொருள் :-

வார்மணல் - நேரிதாகிய மணல்; புன்கால் - மெல்லிய காம்பு; பொதிப்புற - களி பொருந்திய புறத்தினையுடைய; இருங்கனி - கரிய கனி; செத்து - கருதி; அலவன் - நண்டு, ஞெண்டு; கோட்குஉவர்ந்து - கோட்பாட்டினால் விலக்கி; நரம்பினிமிரும் - நரம்பில் மிக்கு ஒலிக்கும்; பூசல் - இரைச்சல்; நரை - நாரை; பண்டு - முந்தைய; கண்டிசின் - காண்பாயாக; துறைகெழு - கடற்றுறையாக விளங்கிய; தெய்ய - அசைநிலை இடைச்சொல்; இசின் - முன்னிலை அசை; உழையிற் போகா - பக்கமிருந்து விலகாமல்; ஞெகிழ்ந்த - விலகிய, கைவிட்ட; கட்கழி - கள்ளில்லாமை; காமம் - பெருவிருப்பம்; பசப்பு - பசலை நோய்.

திருக்குறள் 2

அதனைப் போற்றாத தமிழ்ப்புலவரும் இல்லை.

சர்வதேச அமைப்பான ஐக்கியநாடுகள் தாபனத்தின் 'யுனெஸ்கோ' நிறுவனம் திருக்குறளை உலகப் பொதுநூலாக அங்கீகரித்துள்ளது. இத்தகைய சிறப்பமைந்த தமிழ் நூலினைத் திருவள்ளுவர் ஆக்கியளித்துள்ளார். தமிழகத்தின் திருமயிலாப்பூரில் வாழ்ந்தவர் அவர். நெசவாளர் குடும்பத்தினர். அவரின் படிசொற்றவறாத பத்தினி வாசுகியம்மையார். பெற்றோர் ஆதியும் பகவனும். இவ்வாறான திருவள்ளரின் வாழ்க்கை பற்றிய செய்திகள் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கி வருகின்றன. 'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு' எனப் பாரதியாரும் வள்ளுவரைப்போற்றியுள்ளார். 'திருவள்ளுவமாலை' என்னும் நூலில் 53 புலவர்கள் திருவள்ளுவரையும், திருக்குறளையும் போற்றியுள்ளனர்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருக்குறளும் ஒன்று. இதனை முப்பானூல், உத்தரவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவர், பொய்யா மொழி, வாயுறை வாழ்த்து, தமிழ்மறை, பொதுமறை என அழைப்பர். தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிமேலழகர், பருதி, திருமலையர், மல்லர், பரிப்பெருமாள், காளிங்கர் ஆகிய பதின்மர் இந்நூலுக்கு உரை கண்டுள்ள போதிலும், நால்வர் உரைகள் மாத்திரமே இன்று கிடைப்பவையுள்ளன. திருக்குறள் உரைகளிலெல்லாம் பரிமேலழகருரையே தலை சிறந்ததென்பர். தற்காலத்தில் திருக்குறளுக்கான உரைகள் பல்வேறு அறிஞர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறள் ஏழு சீர்களைக் கொண்ட ஒன்றேழுக்கால் அடிபினாலான குறள்வெண்பாவினால் ஆக்கப்பட்டதாகும். அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் ஆகிய முப்பெரும் பிரிவுகளையுடையது. 133 அதிகாரங்களையும், பத்துப் பத்துப் பாக்களாக 1330 குறட்பாக்களையும்

கொண்டது. இந்நூல் முழுவதற்கும் முறையே கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் ஆகிய அதிகாரங்கள் நான்கும் பாயிரமாக விளங்குகின்றன. 38 அதிகாரங்களில் பாயிரம்(04), இல்லறவியல்(20), துறவற வியல்(13), ஊழியல்(01) ஆகிய பிரிவுகளையுள்ளடக்கி அறத்துப்பால் அமைந்துள்ளது. அதே போன்று அரசியல்(25), அங்கவியல்(32), ஒழிபியல்(13) ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்டதாக 70 அதிகாரங்களில் பொருட்பால் விளங்குகிறது. காமத்துப்பாலானது களவியல்(07), கற்பியல்(18) ஆகிய 25 அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகும்.

திருக்குறள் ஒரு மரத்தின் இருகிளைகள் போன்று மனிதன் செல்ல வேண்டிய நன்மை தரும் வழியையும், செல்லக்கூடாத தீமைதரும் வழியையும் எடுத்தியம்புகிறது. அன்பே பண்பாகவும், அறமே பயனாகவும் திகழ்வது இல்லறமென்றும், அதற்கு அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், ஒப்புரவறிதல், ஈகை போன்றவை சிறந்த அறங்களென்றும் கூறுகிறது. அருளே பண்பாகவும் வீடுபேறே பயனாகவும் விளங்கும் துறவறத்துக்கு அருளுடைமை, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை, தவம், துறவு முதலான பண்புகள் இன்றியமையாதன என்கிறது. அத்துடன் ஊழின் பெருவலிமையையும் காட்டுகிறது. பொருட்பாலின் அரசியல், அமைச்சியல், அரசனியல், கூழியல், படையியல், நட்பியல், குடியியல் ஆகிய ஏழு பகுதிகளிலும் அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய பண்புகள், அவன் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் என்பவற்றையும், அவனுக்குரிய அங்கங்கள் ஆறினதும் இயல்புகள், கடமைகள், பண்புகள் ஆகியவற்றையும் கூறியுள்ளது. மேலும் ஒழிபியலில் 'குடிமை' தொடங்கிக் 'கயமை' வரையுள்ள 13 அதிகாரங்களில் எக்காலமும் பொருந்தக்கூடிய வாழ்வியல் உண்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழர் வாழ்வியலை களவு, கற்பு என இருபகுதிகளாக வகுத்து, கற்பனைச் சிறப்போடும், கலை நயத்தோடும், நாடகப்பண்போடும், உணர்ச்சிச் செறிவோடும் பாடிய குறட்பாக்கள் காமத்துப் பாலுக்குரியவை. திருக்குறள் 'அ'கரத்தில் தொடங்கி 'ன்' கரத்தில் முடிகிறது ('அகரமுதல்', 'கூடிமுயங்கப்பெறின்'). இந்நூலினை அற இலக்கியமாக, அறிவு இலக்கியமாக, உணர்ச்சி இலக்கியமாகக் கருதமுடிகிறது. உலகிலுள்ள மொழிகளுள் பொருளுக்கும் இலக்கணங்கூறிய பெருமை கொண்ட மொழியாகத் தமிழை அணி செய்த திருக்குறள் நூல் தமிழர்களின் அழியாத சொத்தாகும். இது முப்பதுக்கு மேற்பட்ட மொழி பெயர்ப்புகளைக் கண்டுள்ளது.

நாயனார், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப்புவலர், நான்முகனார், மாதானுபங்கி, செந்நாப்போதார், பெருநாவலர் முதலான பல பெயர்களால் திருவள்ளுவர் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். இதனாற்றான் 'வள்ளுவர் தந்த திருமறையைத் தமிழ் மாதின் இனிய உயிர்நிலையை, உள்ளந் தெளிவிற்ப் போற்றுவிமே, நெஞ்சில் உத்தமராகி நின்றொழுகுவமே' என வியந்து பாராட்டியுள்ளார் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை அவர்கள்.

பொருட்பால் - அங்கவியல்

திருக்குறளின் இரண்டாவது பகுதியாகிய பொருட்பாலில், 'அரசியல்' என்பதை அடுத்து 'அங்கவியல்' அமைந்துள்ளது. இது 32 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. முறையாக அரசியல் நடத்துவதற்கான ஒன்றிற்கொன்று துணையாகவுள்ள, அரசனுக்குரிய ஆறு உறுப்புகளாகிய அமைச்சு, அரண், கூழ், படை, நட்பு, குடி என்பன பற்றி இதில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் முதலாவதாக அமைந்ததும், அமைச்சினின் பண்புகளையும், கடமைகளையும் கூறுகின்றதும், 'அமைச்சு' முதல் 'அவையஞ்சாமை' ஈறாகப் பத்து அதிகாரங்களைக் கொண்டதுமான 'அமைச்சியல்' என்னும் பகுதியே இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது.

அமைச்சு

(அமைச்சனது தன்மையைக் கூறுவதாகும். அதாவது குணங்களையும் செயல்களையும் குறிப்பது ஆகும்).

1. கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும் மாண்ட தமைச்சு.

சொற்பொருள் :- கருவியும் - வினை செய்யும் பொழுது அதற்கு வேண்டிய கருவிகளும்; காலமும் - அதற்கேற்ற காலமும்; செய்கையும் - செயல்புரியும் வகையும்; செய்யும் அருவினையும் - செய்யப்படும் அருஞ்செயலும்; மாண்டது அமைச்சு - வாய்ப்பான முறையில் சிறப்புற எண்ணிச் செய்ய வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

பொழிப்பு :- வினை செய்யும் பொழுது அதற்கு வேண்டிய கருவிகளும், அதற்கேற்ற காலமும், செயல்புரியும் வகையும், செய்யப்படும் அருஞ்செயலும், வாய்ப்பான முறையில் சிறப்புற எண்ணிச் செய்ய வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

குறிப்பு :- கருவிகள் - சேனைகளும் பொருள்களும்; காலம் - செயல் தொடங்கும் காலம்; செய்கை - செயலைத் தொடங்கிச் செய்கின்ற உபாயம்; அருவினை - சிறிய முயற்சியால் பெரும் பயன் தரும் அரிய முயற்சி.

2. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோ டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு.

சொற்பொருள் :- வன்கண் - வினை செய்யும் பொழுது பயமின்மையும்; குடி - நற்குடிப்பிறத்தலும்; காத்தல் - குடிகளைப் பாதுகாத்தலும்; கற்று அறிதல் - நீதி நூல்களைக் கற்றுச் செய்ய வேண்டியவற்றையும் தவிர்க்க வேண்டியவற்றையும் அறிதலும்; ஆள்வினையோடு - முயற்சியும்; ஐந்துடன் மாண்ட தமைச்சு - ஆகிய ஐந்து அங்கங்களையும் திருந்த உடையவனே அமைச்சனாவான்.

பொழிப்பு :- பயமின்மை, நற்குடிப்பிறப்பு, குடிகளைப் பாதுகாத்தல், செய்யவேண்டியதையும் தவிர்க்க வேண்டியதையும் கற்ற அறிவு, முயற்சி ஆகிய ஐந்து அங்கங்களாலும் பெருமை பெற்றவனே அமைச்சனாவான்.
கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

குறிப்பு :- குடி காத்தல் என்பது நற்குடிப்பிறத்தலையும், அக்குடியினைத் தம் ஒழுக்கத்தால் பாதுகாத்தலையும் குறிக்கும். கற்று அறிதல் என்பது கற்றதன் மூலம், நல்லது, கெட்டது யாதென அறிந்து கொள்ளலைக் கருதும். பரிமேலழகருரையில் முதலாவது குறளில் கூறியவற்றுடன் 'குடிகாத்தலை' ஒன்றாகக் கொண்டு (கருவி, காலம், செய்கை, அருவினை முழுதும் சேர்த்து ஒன்றாகக் கருதி) ஐந்தெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. வேறு சிலர் 'கற்றறிதலை'க் கற்றல், அறிதல் எனக் கொள்வர்.

3. பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப் பொருத்தலும் வல்ல தமைச்சு.

சொற்பொருள் :- பிரித்தலும் - பகைவர்க்குத் துணையானோரை பகைவர்களிடமிருந்து பிரித்தலிலும்; பேணிக் கொளலும் - தம் பக்கத்திருப்போரைப் பிரிய விடாது பேணிப் பாதுகாத்தலிலும்; பிரிந்தார்ப்பொருத்தலும் - முன்னர் தம்மிடருந்து விலகிச் சென்றோர் மீண்டும் தம்மிடம் வரும் போது சேர்த்துக் கொள்ளலிலும்; வல்லது அமைச்சு - வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

பொழிப்பு :- பகைவர்க்குத் துணையானோரை அவர்களிடமிருந்து பிரித்தலிலும், தம் பக்கத்திருப்போரைப் பிரிய விடாது பேணிப் பாதுகாத்தலிலும், முன்னர் தம்மிடருந்து விலகிச் சென்றோர் மீண்டும் தம்மிடம் வரும் போது சேர்த்துக் கொள்ளலிலும் வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

குறிப்பு :- தம்பாலாரைப் பிரியவிடாது கொடை, இன் சொல் முதலியவற்றால் பேணிக் கொள்ளல் எனக் கருதலாம்.

4. தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு.

சொற்பொருள் :- தெரிதலும் - செய்ய வேண்டிய செயல்கள் எவையென ஆராய்ந்தறிதலும்; தேர்ந்து செயலும் - அவற்றை நிறைவேற்றும் முறையினை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளலும்; ஒருதலையாச் சொல்லலும் - தான் தெளிவாக அறிந்தவற்றை எடுத்துக் கூறுதலும்; வல்லது அமைச்சு - வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

பொழிப்பு :- செய்ய வேண்டிய செயல்கள் எவையென ஆராய்ந்தறிதலும், அவற்றை நிறைவேற்றும் முறையினை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளலும், தான் தெளிவாக அறிந்தவற்றை எடுத்துக் கூறுதலும் வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

குறிப்பு :- ஒரு தலையாச் சொல்லல் என்பது சிலரைப் பிரித்தலும், சிலரைச் சேர்த்தலும் ஆகிய செயல்களில் தாம் தெளிந்தவற்றைக் கூறுதல் என்பதாகும்.

5. அறனறிந் தான்றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான்றும் திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை.

சொற்பொருள் :- அறன் அறிந்து - அரசனால் செய்யப்படும் அறங்களை அறிந்து; ஆன்று அமைந்த சொல்லான் - தனக்குரிய கல்வி நிறைவினால் அறிவுடைய சொல்லை உடையவனாயும்; எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்தும்; திறன் அறிந்தான் - செயலாற்றும் திறங்களை அறிந்தவனாயும் உள்ளவனே; தேர்ச்சித் துணை - ஆராய்ந்து கூறும் அமைச்சனாவான்.

பொழிப்பு :- அரசனால் செய்யப்படும் அறநெறிகளை அறிந்து, தனக்குரிய கல்வி நிறைவினால் அறிவுடைய சொல்லை உடையவனாயும், எக்காலத்தும் செயலாற்றும் திறங்களை அறிந்தவனாயும் உள்ளவனே ஆராய்ந்து கூறும் அமைச்சனாவான்.

குறிப்பு :- எஞ்ஞான்றும் என்பது தமது அரசனின் வளங்கள் பெருகிய காலத்தும், இடைநிகரான காலத்தும், குறைவடைந்த காலத்தும் எனக் கருதப்படும்.

6. மதிநுட்ப நூலோடு உடையார்க் கதிநுட்பம் யாவுள முன்னிற் பவை.

சொற்பொருள் :- மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு - மிகுந்த நுண்ணறிவும் நூலறிவும் உடைய அமைச்சருக்கு; அதிநுட்பம் முன் நிற்பவை யாவுள - மிக்க நுட்பத்தையுடைய சூழ்ச்சித் திறன் என்று எவை உள?

பொழிப்பு :- மிகுந்த நுண்ணறிவைக் கற்று வந்த நூலறிவோடு உடைய அமைச்சருக்கு, மிக்க நுட்பத்தையுடைய சூழ்ச்சித் திறன்களாய் முன்னிற்பன எவை? எவையும் இல்லை.

குறிப்பு :- மதிநுட்பம் இயற்கையானது; நூலறிவோ செயற்கையானது; கற்று வருவது. மதிநுட்பமும் நூலறிவும் உடைய அமைச்சர், பகைவரின் சூழ்ச்சிகளைத் தாமறிந்து செயற்படவும், தமது அரசரின் சூழ்ச்சிகளைப் பகைவர் அறியாது செயற்படுத்தவும் கூடியவரென்று கருத்தாகும்.

7. செயற்கை அறிந்தக் கடைத்து முலகத் தியற்கை அறிந்து செயல்.

சொற்பொருள்:- செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும் - நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிவுடன் செயல் புரியும் முறைகளை அறிந்த போதிலும்; உலகத்து இயற்கை அறிந்து செயல் - அப்போது நடைபெறுகின்ற உலக இயற்கையையும் அறிந்து அதற்கேற்பச் செயல் புரிதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிவுடன் செயல் புரியும் முறைகளை அறிந்த போதிலும், அப்போது நடைபெறுகின்ற உலக இயற்கையையும் அறிந்து அதற்கேற்பச் செயல் புரிதல் வேண்டும்.

குறிப்பு:- நூல்களைக் கற்றறிந்த அறிவு இருந்தாலும் அது உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகியதாக அமைய வேண்டும். எனவே உலக இயற்கையோடு இணைந்த செயல்களை அமைச்சன் செய்யவேண்டும் எனக் கருதுக.

8. அறிகொன் றறியான் எனினும் உறுதி

உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

சொற்பொருள்:- அறி கொன்று அறியான் எனினும் - அறிவுரை கூறுவோரின் அறிவையும் அழித்துத் தானும் அறியாதவனாக அரசன் இருப்பினும்; உறுதி கூறல் உழையிருந்தான் கடன் - அக்குற்றம் நோக்காது அவனுக்கு நன்மையளிக்கும் உறுதிப் பொருள்களைக் கூறதல், அருகிருக்கும் அமைச்சனுக் கடமையாகும்.

பொழிப்பு:- அறிவுரை கூறுவோரின் அறிவையும் அழித்துத் தானும் அறியாதவனாக அரசன் இருப்பினும், அவனருகிருக்கும் அமைச்சன், அவனுக்கு உறுதி கூறதல் கடனாகும்.

குறிப்பு:- அரசனுக்கு உண்மையான உறுதிப் பொருள்களைக் கூறாது விடின், அந்தப்பழி அமைச்சனையே சார்ந்துவிடும். “உழையிருந்தான்” என்பது உடனிருப்பவன் என்பதாகும்.

9. பழுதெண்ணும் மந்திரியிற் பக்கத்துள் தெவ்வோர்

எழுபது கோடி உறும்.

சொற்பொருள்:- பக்கத்துள் பழுது எண்ணும் மந்திரியின் - பக்கத்திருந்து தவறான வழியில் நினைத்து அறிவுரை கூறுகின்ற அமைச்சனிலும் பார்க்க; ஓரெழுபது கோடிதெவ் உறும் - அரசனின் பக்கத்தில் எழுபது கோடி பகைவர் இருப்பினும் நல்லதே.

பொழிப்பு:- பக்கத்திருந்து தவறான வழியில் நினைத்து அறிவுரை வழங்கும் அமைச்சனிலும் பார்க்க, அரசனின் பக்கத்தில் எழுபது கோடி பகைவர் இருப்பினும் நல்லதே.

குறிப்பு:- எழுபது கோடி என்பது மிகப்பலரைக் குறிக்கும். புறப்பகையிலும் உட்பகை அதிக தீங்கு விளைவிக்கும் என்பது கருத்து.

10. முறைப்படச் சூழ்ந்து முடிவிலவே செய்வர்

திறப்பா டிலாஅ தவர்.

சொற்பொருள்:- முறை படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே செய்வர் - செய்யப்படும் செயல்களை முன்பு முறையாக எண்ணி வைத்தும், அவற்றைச் செய்யும் பொழுது முடிவுற்றனவாகவே செய்வர்; திறப்பாடு இலாதவர் - செயல்களைச் செய்து முடிக்கக்கூடிய ஆற்றல் இல்லாதவர்.

பொழிப்பு:- செயல்களைச் செய்து முடிக்கக்கூடிய ஆற்றல் இல்லாதவர், செய்யவேண்டிய செயல்களை முன்பு முறையாக எண்ணி வைத்தும் அவற்றைச் செய்யும் பொழுது முடிவுற்றனவாகவே செய்வர்.

குறிப்பு:- எண்ணியவாறு செயல் முடிக்கும் ஆற்றலின்மையைக் கூறுவதனாடாக, அமைச்சனின் குற்றம் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் அமைச்சு

அரசனுக்குரிய உறுப்புகள் ஆறினுள் தலையாயது அமைச்சு. நல்லமைச்சனுக்கு இருக்க வேண்டிய நல்லியல்புகளையும் நற்குணங்களையும், நற்செயல்களையும் பத்துக் குறள்களால் இவ்வதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

செய்ய வேண்டிய செயலுக்குரிய கருவிகள், பொருத்தமான காலம், செயல் முறைகள், செயல் ஆகியவற்றை வாய்ப்பான முறையில் எண்ணிச் செயற்படுபவனே அமைச்சனாவான் என முதற்குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதில் பயமின்மை, நற்குடிப்பிறப்பு, குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல், நீதி நூல்களைக் கற்றுச் செய்ய வேண்டிவைகளையும், தவிர்க்க வேண்டியவைகளையும் அறிதல், முயற்சியிலீடுபடுதல் ஆகியவற்றினைத் திருத்தமாக உடையவனே அமைச்சன் எனவும், மூன்றாவதில், பகைவர்க்குத் துணையாயிருப்போரைப் பிரித்தலிலும், தமது பக்கத்தினரைத் தம்மிடமிருந்து பிரியவிடாது பாதுகாத்தலிலும், தம்மிடமிருந்து விலகியோர் மீண்டும் தம்மிடம் வரும்போது சேர்த்துக் கொள்ளலிலும் வல்லமையுடன் விளங்குபவனே நல்லமைச்சனாவான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், செய்ய வேண்டிய செயல்களை ஆராய்ந்தறிதலிலும், அவற்றை செயற்படுத்தும் முறைகளை ஆராய்ந்தறிந்து மேற்கொள்ளலிலும், தான் தெளிவாக அறிந்தவற்றை எடுத்துக் கூறுவதிலும் வல்லமை கொண்டிருப்பவன் அமைச்சனென நான்காவது குறளிலும், அரசன் ஆற்றும் அறநெறிகளை அறிந்து, தமக்குரிய அறிவினால் அறிவுடைய சொல்லையுடையவனாகவும், எக்காலத்தும் செயலாற்றும் திறங்களை அறிந்தவனாகவும், ஆராய்ந்து கூறுபவனாகவும், அமைச்சன் விளங்க வேண்டும் என ஐந்தாவது குறளிலும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். இவ்வாறு முதல் ஐந்து குறள்களும் நேரடியாக அமைச்சனின் இயல்புகளைக் கூறுகின்றன.

மிக்க நுண்ணறிவைக் கற்று வந்த நூலறிவுடைய அமைச்சனுக்கு முன் எத்தகைய நுட்பமான சூழ்ச்சித் திறன்களும் எதுவும் செய்யமுடியாது என்ற வினா ரீதியாக அமைந்த கருத்து ஆறாவது குறளுக்குரியது. நூலறிவும், செயல் புரியும் அறிவும் பெற்றிருந்தாலும் உலக இயற்கையறிந்து செயலாற்றும் திறனே அமைச்சனுக்கு மேலானது என்பதை ஏழாவது குறள் கூறுகிறது. இறுதி மூன்று குறட்பாக்களும் எதிர்மறையான நிலையில் பொருத்தமற்ற அமைச்சனியல்புகளைக் கூறுமுகமாக அமைச்சனிடம் அமையவேண்டிய நல்லியல்புகளைச்

கட்டுகின்றன. அறிவுரை சொல்லுவோரின் அறிவையும் அழித்துத் தானும் அறியாமை மிக்கவனாக விளங்கும் அரசனாயிருந்தாலும் அவனுக்கு உண்மையான உறுதிப்பொருள்களை உரைப்பது நல்லமைச்சன் கடமையென்றும், அரசனருகிருந்து தவறான வழியில் நினைத்து அறிவுரை கூறும் அமைச்சனிலும் பார்க்க அவனருகில் எழுபது கோடி பகைவர் இருப்பது நல்லதென்றும், செயலை முடிக்கக் கூடிய ஆற்றலில்லாத வர்கள், முன் கூட்டியே முறையாக எண்ணிவைத்துச் செயலைச் செய்யும் போது அவற்றை முடிவற்றனவாகவே செய்வர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே நேரிடையாகவும் எதிர்மறையாகவும் அமைச்சனின் இயல்புகள் இவ்வதிக்காரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. அதில் அமைச்சனின் சிறப்பு அவனிடத்தில் காணப்பட வேண்டிய நல்லியல்புகள், காணக்கூடாத தீய இயல்புகள் ஆகியவை அடங்கியுள்ளன.

சொல்வன்மை

[தான் கருதிய செயலை முடிப்பதற்கு, அமைச்சனுக்குரிய சொற்களைச் சொல்ல வல்லவனாதல்.]

1. நாநல மென்னும் நலனுடைமை அந்நலம் யாநலத் துள்ளது உம் அன்று.

சொற்பொருள்:- நாநலம் என்னும் நலன் உடைமை - அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாக குணமாக அமைவது சான்றோர்களால் நாநலமென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நலத்தினை உடையராதல்; அந்நலம் யாநலத்து உள்ளது உம் அன்று - அந்த நலமானது பிறநலங்கள் யாவற்றுள்ளும் அடங்காத தனிச்சிறப்புடையது.

பொழிப்பு:- நாநலம் என்பது சான்றோரால் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நல்ல உடைமையாகும். அந்த நல்லுடைமையானது பிறநலங்கள் யாவற்றினுள்ளும் அடங்காத தனிச்சிறப்புடையது.

குறிப்பு:-நாநலம் - நாவால் உடாதான நலம் நாவன்மை எனவிரியும்.

2. ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால் காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு.

சொற்பொருள்:- ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால் - தமது அரசர்க்கும் அங்கங்களுக்கும் ஆக்கமும் அறிவும் சொல்லால் வருமாதலால்; சொல்லின்கண் சோர்வு காத்து ஓம்பல் - அத்தகைய சொல்லினிடையே சோர்வு நிகழாமல் அமைச்சர் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- ஆக்கமும் அறிவும் சொல்லப்படும் சொற்களால் ஏற்படுமாதலால், தனது சொற்களிலே தவறு நேராமல் அமைச்சர் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

குறிப்பு:- ஆக்கத்துக்கு ஏதுவானது நற்சொல், கேட்டினுக்கு ஏதுவானது தீச்சொல், இரண்டு வகைச் சொற்களையும் ஒப்புமையால் 'அதனால்' எனப்பட்டது. எல்லா உயிர்கட்கும் சேர்த்து வரும் சோர்வு ஆதலால் 'காத்தோம்பல்' எனப்பட்டது.

3. கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.

சொற்பொருள்:- கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் - நட்பாய் ஏற்றுக் கொண்டவரைப் பின் வேறுபடாமல் பிணிக்கும் குணங்களையுடையதாகவும்; கேளாரும் வேட்ப மொழிவது - பகைமையாய் ஏற்றுக் கொள்ளாதவரும் பின் அப்பகைமை யொழிந்து நட்பினை விரும்புமாறு சொல்லப்படுவதே; சொல்லாம - அமைச்சர்க்குரிய சொல்வன்மையாகும்.

பொழிப்பு:- கேட்பாரைப் பற்றிப் பிணிக்கத் தக்கதாகவும், கேளாதவரும் கேட்பதற்கு விரும்பும் தன்மையுடையதாகவும், சொல்லப்படுவதே அமைச்சர்க்குரிய சொல்வன்மையாகும்.

குறிப்பு:- கேட்டாரைப் பிணிக்கத்தக்க சொல் என்பது வழுவின்மை, சுருங்குதல், விளங்குதல், இனிதாதல், விழுப்பயந்தருதல் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டமைதல் என நன்நூல் சூத்திரம் ௧௬(13) கூறுகின்றது. மேலும் பகைமை கொண்டதாகச் சொல்வன்மை அமைய வேண்டும் எனவும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. தகையவாய் - அவாவி.

4. திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறனும் பொருளும் அதனினூஉங் கில்.

சொற்பொருள்:-சொல்லைத் திறனறிந்து சொல்லுக - அத்தன்மையுடைய சொல்லை அமைச்சர் தனதும், கேட்பாரினதும் திறங்களை அறிந்து சொல்லுக; அதனின் ஊங்கு அறனும் பொருளும் இல் - அவ்வாறு சொல்லுதற்கு மேற்பட்ட அறனும் பொருளும் இல்லையாதலால்.

பொழிப்பு:- சொல்லின் திறமறிந்து சொல்லைக் கையாள வேண்டும். அத்தகைய சொல்வன்மையிலும் மேம்பட்ட அறமோ பொருளோ வேறு இல்லை.

குறிப்பு:- குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஓழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவம் என்பவற்றால் வரும் தகுதிவேறுபாடுகளை அறிந்து அதற்குரிய மரபோடு சொல்லைக் கையாளாதலே 'சொல்லின் திறமறிதல்' ஆகுமென மணக்குடவர் உரை கூறுகிறது.

5. சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை வெல்லுஞ்சொல் இன்மை அறிந்து.

சொற்பொருள்:- சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து - தாம் சொல்லக் கருதிய சொல்லைப் பிறிதொரு சொல்லால் வெல்லவல்லதொரு சொல் இல்லாமையறிந்து; அச்சொல்லைச் சொல்லுக - பின் அச்சொல்லைச் சொல்லுக.

பொழிப்பு:- சொல்லாடுகையில், தாம் சொல்லக் கருதிய சொல்லை வெல்லத்தக்க பிறிதொரு சொல் இல்லை என்பதை அறிந்து, அச்சொல்லைச் சொல்லுக.

குறிப்பு:- 'பிறிதொரு சொல்' என்பது மாற்றார் மறுத்துச் சொல்லத்தக்க சொல். 'வெல்லுதல்' என்பது குணங்களால் மேன்மை பெறல் ஆகும்.

6. வேட்பத்தாஞ் சொல்லிப் பிறர்சொற் பயன்கோடல் மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.

சொற்பொருள்:- வேட்பத் தாம் சொல்லிப் பிறர் சொற் பயன் கோடல் - பிறருக்குத் தாம் சொல்லும் பொழுது அவர் பின்னரும் கேட்பதை விரும்புமாறு சொல்லி, அவர் தமக்குச் சொல்லும் பொழுது அச்சொல்லின் பயனை அறிந்து கொள்ளல்; மாட்சியின் மாசு அற்றார் கோள் - அமைச்சியலில் குற்றமற்றவரது கொள்கை.

பொழிப்பு:- அமைச்சியலுக்குரிய பெருமையில் குற்றமற்றவரது கொள்கை, பிறர் விரும்பத்தக்க சொல்லைத் தாம் சொல்வதும், அவர் சொல்லுகின்ற சொல்லின் பயனை அறிந்து கொள்வதுமாகும்.

குறிப்பு:- பிறர் கூறும் சொற்களில் குற்றமிருப்பின் அவற்றை இகழாது, நல்லவற்றைக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதையே 'பிறர் சொற்பயன்கோடல்' என்னும் சொற்றொடர் குறிப்பிட்டுள்ளது.

7. சொல்லவல்லன் சோர்விலன் அஞ்சா னவனை இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

சொற்பொருள்:- சொல்ல வல்லன் - தான் எண்ணிய காரியங்களைப் பிறர்க்கேற்பச் சொல்லுவதில் வல்லவனாய்; சோர்வு இலன் - பலவழிகளில் ஒன்றிலும், சொல்லுவதில் சோர்வுபடாதவனாய்; அஞ்சான் - அவைக்கு அஞ்சாதவன்; (இத்தகைய) அவனை இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது - அவனை மாறுபாட்டினால் (பகைமையினால்) ஒருவர் வெல்வது இயலாத காரியமாகும்.

பொழிப்பு:- தான் சொல்ல வேண்டியதைப் பிறர்க்கேற்பத் திறம்படச் சொல்ல வல்லவன்; சொல்லுவதில் சோர்வு படாதவன்; அவைக்கு அஞ்சாதவன்; இத்தகைய ஒருவனை பகைமையினால் ஒருவர் வெல்வது இயலாத காரியமாகும்.

குறிப்பு:- அவரவர்க்கு ஏற்றமுறையில் சொல்லுதல், சொல்லவேண்டியதை மறக்காமல் தெளிவுபடச் சொல்லுதல், சபைக் கூச்சமின்றியும், பயமின்றியும் துணிவுடன் சொல்லுதல் ஆகிய மூன்று குணங்களும் இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

8. விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின.

சொற்பொருள்:- தொழில் நிரந்து இனிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின - சொல்லப்படும் செயல்களை நிரல்படக்கோத்து இனிதாகச் சொல்லக்கூடிய

வல்லமையுடையவரை உலகம் பெறுமாயின்; ஞாலம் விரைந்து கேட்கும் - உலகம் அவர் கூறுவனவற்றை விரைவாக ஏற்றுக் கொள்ளும்.

பொழிப்பு:- சொல்லக்கூடிய செயல்களை ஒழுங்குபடுத்தாகுத்து இனிதாகச் சொல்லக்கூடிய வல்லமை உடையவரை உலகம் பெறுமாயின்; அவர் கூறுவனவற்றை உலகம் விரைவாக ஏற்றுக் கொள்ளும்.

குறிப்பு:- நிரல்படக்கோத்தல் - முன்சொல்வன, பின்சொல்வன ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடத் தொகுத்துச் சொல்லுதல்.

கேட்பவர்களுக்கு இன்பம் பயத்தலை 'இனிது சொல்லுதல்' எனப்பட்டது.

9. பல சொல்லக் காழுறுவர் மன்றமா சற்ற சில சொல்லல் தேற்றா தவர்.

சொற்பொருள்:-மாசு அற்ற சில சொல்லல் தேற்றாதவர் - குற்றமற்ற சில சொற்களைக் கையாளத் தெரியாதவர்; பல சொல்லக் காழுறுவர் - பல சொற்களைத் தொடுத்துச் சொல்வதில் விருப்பமுடையவர்.

பொழிப்பு:- குற்றமற்ற சில சொற்களைச் சொல்லுவதை அறியாதவர்கள் யாரெனின், பல சொற்களைத் தொடுத்துச் சொல்வதில் விருப்பமுடையவர்.

குறிப்பு:- இடைவிடாது அதிக சொற்களைக் கையாளுவதைச் சொல்வன்மை என விரும்புவார்களும் உளர். சொல்வல்லவர்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள் என்பதையே 'மன்ற' என்ற சொல் உணர்த்துகிறது.

10. இணரூழ்த்து நாறா மலரனையர் கற்ற துணர விரித்துரையா தார்.

சொற்பொருள்:-கற்றது உணர விரித்து உரையாதார் - தாம் கற்ற நூலினைப் பிறர் அறியும் வண்ணம் விரித்துரைக்க மாட்டாதவர்; இணர் ஊழ்த்தும் நாறா மலர் அனையர் - கொத்தினிடத்தில் மலர்ந்திருந்தும் மணம் தராத பூவையொப்பர்.

பொழிப்பு:- தாம் கற்றவற்றைப் பிறர் உணருமாறு விரித்துரைக்க முடியாதவர்கள், கொத்தாக மலர்ந்திருந்தும் மணம் தராத மலரைப் போன்றவர்கள்.

குறிப்பு:- மணந்தராத மலர் சூடப்படாதது போல, பிறருக்கு உணர்த்த முடியாத நூலறிவு பயனற்றது என இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகையவர்கள் உலகினரால் மதிக்கப்படமாட்டார். உவமையணி இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளது.

இணரூழ்த்து நாறா மலர் - உவமானம்.

கற்றதுரை விரித்துரையாதார் - உவமேயம்.

பயனின்மை - பொதுநிலை.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் சொல்வன்மை

தான் விரும்பிய செயலைச் செய்து முடிப்பதற்குக் கையாள வேண்டிய பொருத்தமான, சிறந்த சொற்களைச் சொல்லக் கூடிய வல்லமை நல்லமைச்சனிடம் அமைதல் வேண்டும் என்ற கருத்தை இவ்வதிகாரத் தலைப்பு சுட்டி நிற்கிறது. ஓர் அமைச்சனிடம் முதலிற் காணப்படவேண்டியது இதுதான் என்ற வகையில் அமைச்சுக்கு அடுத்ததாக இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்றோரால் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நல்ல உடைமை யாகிய நாநலம்(சொல்வன்மை), நன்மை தரும் எல்லா உடைமைகளிலும் சிறந்தது எனவும், ஆக்கமும் அழிவும் சொல்லுகின்ற சொற்களால் ஏற்படுமாகையால், தனது சொற்களில் தவறு நேராமல் அமைச்சர் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனவும், கேட்பவரைப் பற்றிப்பிடிக்கத்தக்கதாகவும், கேளாதவரையும் கேட்க விரும்பும் தன்மையுடையதாகவும் சொல்லப்படுவதே அமைச்சர்க்குரிய சொல்வன்மையாகும் எனவும் முதல்மூன்று குறள்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சொல்லின் திறமறிந்து சொல்லைக் கையாள வேண்டும்; அத்தகைய சொல்வன்மையிலும் மேலான அறமோ, பொருளோ இல்லை எனவும், சொல்லாடுகையில் தாம் சொல்லக்கருதிய சொல்லை வெல்லத்தக்க வேறோர் சொல் இல்லை என்பதையறிந்து அச்சொல்லைத் சொல்லுதல் வேண்டும் எனவும் அடுத்திரு குறள்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிறர் விரும்பும் சொல்லைத் தாம் சொல்வதும், அவர் சொல்லும் சொல்லின் பயனை அறிந்து கொள்வதும் அமைச்சியலுக்குரிய பெருமையில் குற்றமற்றவரது கொள்கை என ஆறாவது குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஏழாவதில், தான் சொல்லவேண்டியதைப் பிறர்க்கேற்பத் திறம்படச் சொல்லக் கூடியவன்; சொல்லுவதில் சோர்வு படாதவன்; அவைக்கு அஞ்சாதவன்; இத்தகைய ஒருவரைப் பகைமையினால் ஒருவர் வெல்லுவது இயலாத காரியம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சொல்லக்கூடிய செயல்களை ஒழுங்கு படத் தொகுத்து இனிதாகச் சொல்லக்கூடிய வல்லமையுடையவரை உலகம் பெறுமாயின், அவர் கூறுவனவற்றை உலகமானது விரைவாக ஏற்றுக் கொள்ளும் என எட்டாவது குறளில் கூறிய பின், இதுவரை கூறிய நேர்முகமான அமைச்சரின் சொல்வன்மை எதிர்முகமாக இறுதியிரு குறள்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

குற்றமற்ற சில சொற்களைச் சொல்லுவதை அறியாதவர்கள் யாரெனின், பலசொற்களைத் தொடுத்துச் சொல்வதில் விருப்பமுடையவர்கள் எனவும், தாம் கற்றவற்றைப் பிறருணருமாறு விரித்துரைக்க

முடியாதவர்கள், மலர்ந்திருந்தும் மணந்தராத பூவை ஒப்பரெனவும் இக்குறட்கருத்துகள் அமைந்துள்ளன.

சொல்வன்மையின் சிறப்பு, அமைச்சனிடம் காணப்பட வேண்டிய சொல்வன்மை, அமைச்சனிடம் இருக்கக் கூடாத சொல்முறை ஆகியன இவ்வதிகாரத்தில் அடங்கியுள்ளன.

வினைத் தூய்மை

(செய்யப்படும் வினைகள், அறமும் புகழும் கொடுப்பனவாக அமைதல், சொல்லேயன்றிச் செயலும் நல்லனவாக அமைதலில் சொல்வன்மையின் பின்வைக்கப்பட்டது.)

1. துணைநலம் ஆக்கத் தருஉம் வினைநலம்

வேண்டிய எல்லாந் தரும்.

சொற்பொருள்:- துணைநலம் ஆக்கம் தருஉம் - ஒருவனுக்கு வாய்த்த துணையினது நன்மை செல்வத்தினை மாத்திரம் கொடுக்கும்; வினைநலம் - அவனுடைய செயலின் நன்மையோ; எல்லாம் தரும் - அவன் விரும்பிய யாவற்றையும் கொடுக்கும்.

பொழிப்பு:- ஒருவனுக்கு வாய்த்த துணையினது நன்மை, செல்வத்தினை மாத்திரம் கொடுக்கும். அவனுடைய செயலின் நன்மையோ அவன் விரும்பியதனைத்தையும் கொடுக்கும்.

குறிப்பு:- 'வேண்டிய வெல்லா' மென்றது இம்மைக்கண் அறம், பொருள், இன்பம் முதலானவற்றையும், மறுமைக்கண் அடையவிரும்பிய வீடுபேற்றையும் எனலாம். எனவே துணை நன்மையிலும் பார்க்க, வினை நன்மை (செயல் நன்மை) சிறந்ததெனக் கூறப்பட்டது.

2. என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு

நன்றி பயவா வினை

சொற்பொருள்:- புகழொடு நன்றி பயவா வினை - தமது அரசனுக்கு இம்மையிலே புகழையும், மறுமையிலே அறத்தையும் பயனாகக் கொடுக்காத செயல்களை; என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் - அமைச்சர் எக்காலத்தும் செய்யாது தவிர்த்தல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- (தமது அரசனுக்கு) இம்மையிலே புகழும், மறுமையிலே அறத்தையும் பயனாகக் கொடுக்காத செயல்களை (அமைச்சர்) எக்காலத்தும் செய்யாது தவிர்த்தல் வேண்டும்.

குறிப்பு:- பெருகல், சுருங்கல், இடைநிற்றல், ஆகிய நிலைவேறுபாடுகள் காலத்தால் வருபவையாதலால் 'என்று' மென்றார். 'வேண்டு' மென்பது இப்பொழுது இன்றியமையாதது என்பதற்கேயாகும்.

3. ஒஓதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்குஞ் செய்வினை ஆஅது மென்னு மவர்.

சொற்பொருள்:- ஆஅதும் என்னுமவர் - மேன்மேலும் உயர்ந்திட விரும்பிச் செயற்படுவோர்; ஒளி மாழ்கும் வினை செய் ஒஓதல் வேண்டும் - தமது புகழ் கெடுவதற்குக் காரணமான செயல்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- மேன்மேலும் உயர்ந்திட விரும்பிச் செயற்படுவோர், தமது புகழ் கெடுவதற்குக் காரணமான செயல்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

குறிப்பு:- 'ஒஓதல்' என்பது குறைந்து நின்றல். ஒளி - தம் காலத்தில் எல்லாராலும் மதிக்கப்படுதல். ஒளி கெட வருவது ஆக்கமன்று. 'செய்' எனும் முதலிலைத் தொழிற்பெயரை மாற்றி 'செய்வினை' யென வினைத்தொகையாக்கிப் பொருள் கொள்க.

4. இடுக்கண் படினும் இளிவந்த செய்யார் நடுக்கற்ற காட்சி யவர்

சொற்பொருள்:- இடுக்கண் படினும் இளிவந்த செய்யார் - தாம் துன்பமடையினும் தம்மைப் பிறர் இழிவாகக் கருதும் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள்; நடுக்கற்ற காட்சியவர் - சலனமற்ற தெளிவினை உடையவர்கள்.

பொழிப்பு:- சலனமற்ற தெளிவினை உடையவர்கள், தாம் துன்பமடையினும் தம்மைப் பிறர் இழிவாகக் கருதும் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:- சிறிய காலத்தில் கழிவனவான துன்பத்தைக் கருதி, எக்காலத்தும் தீராத இழிவினை ஏற்கக் கூடாதென்று வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

5. எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல் மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

சொற்பொருள்:- என்று என்று இரங்குவ செய்யற்க - தான் செய்து எத்தன்மையானது என்று கழிவிரக்கம் கொள்ளத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடுக; செய்வானேல் மற்றன்ன செய்யாமை நன்று - ஒருவேளை தவறுதலாகச் செய்திருப்பினும், மீண்டும் அச்செயலைச் செய்யாது விடுதல் நல்லதாகும்.

பொழிப்பு:- தான் செய்தது எத்தன்மையானது என்று கழிவிரக்கம் கொள்ளத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடுக. ஒருமுறை அச்செயலைச் செய்தாலும் மீண்டும் அத்தகைய செயலைச் செய்யாமல் விடுதல் நல்லதாகும்.

குறிப்பு:- 'இரங்குவ' என முன்வந்தமையால் பின் 'அன்ன' எனச் சுட்டப்பட்டது. அவ்வினைகளின் பன்மையால், இரக்கமும் பலவாயின. செய்த செயல்களுக்காகப் பின்னிருந்து இரங்குவதால், தன் பழியைத் தானே துற்றுதலுக்குரியதாகிறது.

6. ஈன்றாளர் பசிகாண்பாண் ஆயினுஞ் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை

சொற்பொருள்:- ஈன்றாளர் பசிகாண்பாண் ஆயினும் - தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயின் பசிகண்டு இரங்குபவன் ஆயினும்; சான்றோர் பழிக்கும் வினை செய்யற்க - (தாயின் பசியைத் தீர்க்கும் பொருட்டாகவேனும்) அறிவுடையோர் பழிக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடவேண்டும்.

பொழிப்பு:- தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயின் பசிகண்டு இரங்குபவன் ஆயினும், அப்சியண்டான வறுமையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, அறிவுடையோர் பழிக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்யக் கூடாது.

குறிப்பு:- பாவமும் பழியும் தருகின்ற செயல்களைச் செய்யக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்த, தாய்தந்தையர், மனைவி, குழந்தை ஆகியோரின் பசி தீர்க்கப் புறநடையாக எதையும் செய்யலாம் என அறநூல்கள் கூறியிருப்பினும், அதைத் தவிர்த்துப் பொருணூல் வழிநின்றலே அமைச்சர்க்கு அழகு எனக் கூறப்பட்டது.

7. பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர் கழிநல் குரவே தலை.

சொற்பொருள்:- பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் - ஒழுக்கமில்லாதோர் பழியையும் பொருட்படுத்தாது தீயசெயல்களைச் செய்து பெற்ற செல்வத்தின்; சான்றோர் கழி நல்குரவே தலை - அவற்றை மேற்கொள்ளாது தம் தூய்மையைக் காத்து அறிவுடையோர் அனுபவிக்கும் வறுமை உயர்ந்தது.

பொழிப்பு:- ஒழுக்கமில்லாதோர் பழியையும் பொருட்படுத்தாது தீயசெயல்களைச் செய்து பெற்ற செல்வத்திலும் பார்க்க, அச்செயல்களைச் செய்யாமல் தம் தூய்மை காத்து அறிவுடையோர் அனுபவிக்கும் வறுமையானது உயர்ந்ததாகும்.

குறிப்பு:- நிலையற்ற செல்வத்தின் பொருட்டு, நிலையான பழியினைத் தேடிக்கொள்ளல் சிறந்த ஒழுக்கமாகாது என்பதனால் 'சான்றோர் கழி நல்குரவே தலை' என்றார்.

8. கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க் கவைதாம் முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

சொற்பொருள்:- கடிந்த கடிந்து ஓரார் செய்தார்க்கு - நூலோர் செய்யத்தகாதென விலக்கிய செயல்களைத் தாமும் விலக்காது செய்த அமைச்சர்க்கு; அவைதாம் முடிந்தாலும் பீழை தரும் - அவை ஒருவாறு நிறைவேறினாலும் பின் துன்பத்தையே கொடுக்கும்.

பொழிப்பு:- நூலோர் விலக்கிய செயல்களைச் செய்த அமைச்சர்க்கு, அவை ஒருவாறு நிறைவேறினாலும் பின்னர் துன்பத்தையே கொடுக்கும்.

குறிப்பு:- முடிதல், கருதிய பொருள் தருதல், பீழை தருதலாகிய பொருளின் தொழில், அதற்குக் காரணமான செயல்களின் மேல் ஏற்றிக்கூறப்பட்டது

**9. அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை.**

சொற்பொருள்:- அழக் கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் - ஒருவன் பிறர் அழுமாறு தீவினைகளைச் செய்து பெற்றுக் கொண்ட பொருள்கள் எல்லாம் அதனைப் பெற்றவன் அழுமாறு நீங்கிப் போகும்; நற்பாலவை இழப்பினும் பிற்பயக்கும் - தூய்மையான வழிகளில் வந்த பொருள்கள் இழக்கப்படினும், பின்னர் ஒருகாலத்தில் அவை வந்து சேர்ந்து பயன் விளைவிக்கும்.

பொழிப்பு:- ஒருவன், பிறர் அழுமாறு தீவினைகளைச் செய்து பெற்றுக் கொண்ட பொருள்களெல்லாம் அதனைப்பெற்றவன் அழுமாறு அவனை விட்டு நீங்கிப் போகும். தூய்மையான வழிகளில் வந்த பொருள்கள் இழக்கப்படினும், பின்னர் ஒருகாலத்தில் அவை வந்து சேர்ந்து பயன் விளைவிக்கும்.

குறிப்பு:- 'பின்' என்பதில் மறுமையும் அடங்குகிறது.

**10. சலத்தாற் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பசுமண
கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று.**

சொற்பொருள்:- சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமார்த்தல் - அமைச்சர் தீய செயல்களாற் பொருள் சேர்த்து அதனால் அரசனுக்குப் பணி செய்தல்; பசுமண கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று - பச்சை மண்ணாலான பாத்திரத்தினுள் நீரை ஊற்றி வைத்தது போலாகும்.

பொழிப்பு:-அமைச்சர் தீய செயல்களாற் பொருள் சேர்த்து அதனால் அரசனுக்குப் பணி செய்தல், பச்சை மண்ணாலான பாத்திரத்தினுள் நீரை ஊற்றி வைத்தது போலாகும்.

குறிப்பு:-முன்னுக்கு ஆக்கந் தருவன போல் தோன்றிப் பின்னர் அழிவினைத் தருதலால் அவை 'சல' மென்பட்டன. ஏமமார்த்த லென்பது 'ஏமார்த்த' என்றாயிற்று. 'இரீஇயற்' ரென்பதற்கு, வைத்தாற் போலுமெனக் கொள்க.

**அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம்
வினைத்தூய்மை**

தமது அரசனுக்காகச் செய்யப்படும் செயல்கள் யாவும் அறமும், புகழும் கொடுப்பனவாக அமைவதற்குச் சொல்லும் செயலும் நல்லனவாக அமைதல் வேண்டும் என்ற பொருளில் சொல்வன்மையின் பின்னர் செயலின் தூய்மையாக இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது குறள் வினைத்தூய்மையின் பயனை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. ஒருவனுக்கு வாய்த்த துணையின் நன்மை செல்வத்தை மாத்திரம் கொடுக்கும்; அவனுடைய செயலின் நன்மையோ அவன் விரும்பியயதைக் கொடுக்கும் என உரைக்கின்றது. தமது அரசனுக்கு

இம்மையிலே புகழும், மறுமையிலே அறத்தையும் பயனாகக் கொடுக்காத செயல்களை எக்காலத்திலும் (அமைச்சு) தவிர்க்க வேண்டும் எனவும், மேன் மேலும் உயர்வடைய விரும்பிச் செயற்படுவோர் தமது புகழ் கெடுவதற்கான செயல்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் எனவும், சலனமற்ற தெளிவினையுடையவர்கள் தாம் துன்பமடையினும், தம்மைப் பிறர் இழிவாகக் கருதும் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள் எனவும், தான் செய்தது எத்தன்மையுடையதெனக் கழிவிரக்கம் கொள்ளத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடல் வேண்டும்; ஒருமுறை அச்செயலைச் செய்தாலும் மீண்டும் அதனைச் செய்யாது விடுதல் நல்லது எனவும் தன்னைப் பெற்ற தாயின் பசிகண்டு இரங்குபவன் ஆயினும், அப்பசிக்குக் காரணமான வறுமையைத் தீர்க்க, அறிவுடையோர் பழிக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடவேண்டும் என்றும், எப்படிப்பட்ட இழிந்த செயல்களை அமைச்சர் செய்யக் கூடாதெனவும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர் செய்யத் தகாதவைகளைக் கூறிய பின்னர், வினைத் தூய்மையின் சிறப்புக் கூறப்படுகிறது. ஒழுக்கமிலாதோர் பழியையும் பொருட்படுத்தாது தீய செயல்கள் புரிந்து பெற்ற செல்வத்திலும் பார்க்க, அத்தகைய செயல்களைச் செய்யாது தூய்மை காத்த அறிவுடையோர் வறுமை உயர்ந்ததெனப்படுகிறது. நூலோர்களால் விலக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்த அமைச்சர்க்கு, அவை ஒருவாறு நிறைவேறினாலும், பின்னர் அவை துன்பத்தையே தரும் எனவும், பிறர் அழுமாறு தீவினை புரிந்து ஒருவன் பெற்றுக் கொண்ட பொருள்கள் யாவும் அதனைப் பெற்றவன் அழுமாறு நீங்கிப் போகுமென்றும், தூய்மையான வழிகளில் வந்த பொருள்கள் இழக்கப்படினும், ஒரு காலத்தில் அவை மீண்டும் வந்து சேரும் என்றும், அமைச்சர் தீய செயல்களால் பொருள் சேர்த்து அரசனுக்குப் பணிபுரிதலானது, பச்சை மண்ணாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தினுள் நீரை ஊற்றி வைத்தது போலாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வினைத் தூய்மையின் சிறப்பு, அமைச்சன் செய்யக் கூடாதவை, அமைச்சன் செய்ய வேண்டியவை என்றவாறு இவ்வதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

வினைத் திட்டம்

[அத் தூய வினையினை முடிப்பவனுக்கு வேண்டுவதான
மனத்திண்மையாகும்.

வினை - செயல், திட்டம், உறுதி, வலிமை]

1. வினைத்திட்டம் என்ப தொருவன் மனத்திட்டம் மற்றைய எல்லாம் பிற.

சொற்பொருள்:- வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம் - செயலிலே ஈடுபடும் போது திட்டம் என்று சொல்லப்படுவது, அதனைச் செய்து முடிப்பவன் ஒருவனின் மனத்தினது திட்டமாகும் (உறுதியாகும்); மற்றைய எல்லாம் பிற - அது தவிர்ந்த ஏனையவை யாவும் திட்டமென்று சொல்லப்படா.

பொழிப்பு:-செயலிலே ஈடுபடும் போது திட்டம் (உறுதி) என்று சொல்லப்படுவது. அதனைச் செய்து முடிக்கின்ற ஒருவனின் மனத்தினது திட்டமாகும் (உறுதியாகும்). அது தவிர்ந்த ஏனையவை யாவும் திட்டமென்று சொல்லப்படா.

குறிப்பு:-ஏனையவைகளில் படை, அரண், நட்பு, முதலியவற்றின் திண்மைகளும், அவை போன்றவைகளும் அடங்குமாதலால் 'மற்றைய' என்றார். அவற்றின் வழிப் பயிலவாகலின் பிறவென்றுங் கூறினார். இதனால் வினைத் திட்டமானது இன்னதெனக் கூறப்பட்டது.

2. ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின் ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.

சொற்பொருள்:-ஆய்ந்தவர் கோள் - வினைத்திட்டம் பற்றி ஆராய்ந்த அமைச்சரின் கோட்பாடு; ஊறு ஓரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின் ஆறு என்பர் - பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும், செய்யும் வினை தெய்வத்தால் பழுதுபட்டபோது (இடையூறு உற்றபோது) அதற்குத் தளராது செயல் புரிதலுமாகிய இவ்விரண்டின் வழி என்பர் நூலோர்.

பொழிப்பு:-வினைத்திட்டம் பற்றி ஆராய்ந்த அமைச்சரின் கோட்பாடு, பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும், தெய்வத்தால் பழுதுபட்டபோது அதற்குத் தளராது செயல் புரிதலுமாகிய இரண்டினதும் வழியென்பர் நூலோர்.

குறிப்பு:-உறுதியுடையதனை, முன் "ஊறென்றமையால்" "உற்றபின்" என்றும், இவ்விரண்டின்கண் ஏற்படுவதனால் 'இரண்டினா' லென்றுங் கூறினார்.

3. கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை இடைக்கொட்கின் எற்றா விழுமந் தரும்.

சொற்பொருள்:- கடைக் கொட்கச் செய்தக்கது ஆண்மை - செய்யப்படும் செயலை முடிவிலே புலப்படும் வகையில் முன்னுள்ளதை மறைத்துச் செய்வதே (வினைத் திட்டமாகும்) ஆண்மையாகும்; இடைக்கொட்கின் எற்றா விழுமந் கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு - 47 - தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

தரும் - அவ்வாறின்றி இடையிலே வெளிப்படுத்தப்படின அது, செய்யவனுக்கு நீங்காத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

பொழிப்பு:-செய்யப்படும் செயலை அதன் முடிவிலே வெளிப்படுத்தலே ஆண்மையாகும். அவ்வாறின்றி இடையிலே வெளிப்படுத்தப்படின அது, செய்யவனுக்கு நீங்காத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு:-மறைத்துச் செய்வதாவது தாணறிந்தும், பிறரறியாதும் செய்வதாகும். அடக்கிச் செய்தலால் அத்தீபம் ஆண்தன்மையாய் வருதலின் ஆண்மை என்றார். 'எற்றா விழுமமாவன பகைவர் முன்னறிந்து அச்செயலை விலக்குதல், செய்வானை விலக்குதல் செய்வாராகலின் அவற்றால் வருவன.

4. சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்

சொற்பொருள்:- சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய - 'யாம் இச்செயலை இவ்வாறு செய்வோம்' எனக் கூறுவது யாவர்க்கும் எளிதாகும்; சொல்லிய வண்ணம் செயல் அரியவாம் - அதனை அவ்வாறு சொன்னபடி செய்வது யாவர்க்கும் அரிதாகும்.

பொழிப்பு:-'யாம் இச்செயலை இவ்வாறு செய்வோம்' எனக் கூறுவது யாவர்க்கும் எளிது. அதனை அவ்வாறு கூறியபடி செய்வது யாவர்க்கும் அரிது.

குறிப்பு:-அரியவற்றை எண்ணிச் சொல்லுதல் திட்டமில்லாதார்க்கு இயல்பாதலால் 'எளிய' என்றார். இதனால் அதன் அருமை கூறினார்.

5. வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் வேந்தன்கண் ஊறெய்தி உள்ளப் படும்.

சொற்பொருள்:- வீறு எய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் - எண்ணத்தால் சிறந்து ஆற்றலால் பெருமை பெற்றவரின் (அமைச்சரின்) வினைத் திட்டமானது; வேந்தன்கண் ஊறு எய்தி உள்ளப்படும் - நாடாளும் வேந்தனால் அறியப்பட்டு, அவன் நினைக்கின்ற விதத்தில் எல்லோராலும் மதிக்கப்படும்.

பொழிப்பு:-எண்ணத்தால் சிறந்து ஆற்றலால் பெருமை பெற்ற அமைச்சரின் வினைத் திட்டமானது, வேந்தனால் அறியப்பட்டு அவன் நினைக்கின்றபடி உலகத்தோரால் மதிக்கப்படும்.

குறிப்பு:-'வேந்தன்கணூறெய்தல், எடுத்த செயல் அதனால் முற்றுப் பெற்றுச் செல்வமும், புகழும் அவனுடையதாகல். எய்தலானென்பது திரிந்து நின்றது. 'உள்ளல்' என்பது மதிப்பால் மறவாமை.

6. எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.

சொற்பொருள்:-எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப - தாம் அடைய எண்ணிய பொருள்கள் யாவற்றையும், தாம் எண்ணியவாறே அடைபவர்; எண்ணியார்

திண்ணியர் ஆகப் பெறின - அவ்வாறு எண்ணியவர்கள், அதற்கரிய செயல்களைச் செய்வதற்குரிய (திண்மை) மனவுறுதி உடையவராயின்.

பொழிப்பு:- தாம் எண்ணியதைச் செயலாக்கும் மனவுறுதி உடையவராயின், அவர்கள் தாம் அடைய எண்ணிய பொருள்கள் யாவற்றையும், தாம் எண்ணியவாறே அடைவர்.

குறிப்பு:-எளிதாக எய்துவார் என்பதையே 'எண்ணியாங்கெய்துப்' என்றார்.

7. உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க் கச்சாணி யன்னார் உடைத்து.

சொற்பொருள்:- உருள் பெருந்தேர்க்கு அச்ச ஆணி அன்னார் உடைத்து - உருளுகின்ற பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி போன்று செயலில் மனவுறுதியுடையவர்கள் இவ்வுலகில் உள்ளனர்; உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் - அவர்கள் உருவத்தில் சிறியவர்களாய் இருப்பதனால் அவர்களை இகழ்தல் கூடாது.

பொழிப்பு:-உருளுகின்ற பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி போன்று செயலில் மனவுறுதியுடையவர்கள் இவ்வுலகில் உள்ளனர். அவர்கள் உருவத்தில் சிறியவர்களாய் இருப்பதனால் அவர்களை இகழ்தல் கூடாது.

குறிப்பு:-சிறுமை, 'எள்ளாமை வேண்டு'மென்பதனாலும், உவமமயாலும் பெறப்பட்டது. ஆணி சிறியதாயினும் பெரிய பாரத்தைக் கொண்டுள்ள அச்சினைப் பாதுகாக்கும் திப்பமுடையது. அதுபோல வடிவில் சிறிதாயிருக்கும் அமைச்சரும், பெரிய செயல்களைச் செய்யக் கூடிய திப்பமுடையர் எனக் கொள்க.

8. கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது தூக்கங் கடிந்து செயல்.

சொற்பொருள்:-கலங்காது கண்ட வினைக்கண் - மனத்திலே கலக்கமின்றி, ஆராய்ந்து தெளிவுடன் செய்யும் செயலினை; துளங்காது தூக்கங் கடிந்து செயல் - தளர்ச்சியின்றிக் காலந்தாழ்த்தாது செய்ய வேண்டும்.

பொழிப்பு:-மனத்திலே கலக்கமின்றி, ஆராய்ந்து கண்ட தெளிவுடன் செய்யும் செயலினைத் தளர்ச்சியின்றிக் காலந்தாழ்த்தாது செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:-கலக்கத்துடன் செய்யும் செயல் பயன்தராதாகையால் பலகாலாராய்ந்து தெளிந்து செயலைச் செய்யுமாறு கூறினார். இதனையே 'கலங்காது கண்ட வினை' என்றார்.

9. துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவாற்றி இன்பம் பயக்கும் வினை.

சொற்பொருள்:- துன்பம் உற வரினும் - செயலைச் செய்யும் போது முதலில் தமக்குத் துன்பமே மிக வருமாயினும்; இன்பம் பயக்கும் வினை துணிவு ஆற்றிச் செய்க - அதனால் தளராது, முடிவிலே இன்பம் தரக்கூடியதான செயலை துணிவோடு தொடர்ந்து செய்து முடிக்க வேண்டும்.

பொழிப்பு:- முடிவிலே இன்பம் தரக்கூடிய செயலை, முதலில் செய்யும் போது தமக்குத் துன்பமே மிக வருமாயினும், அதனால் தளராது துணிவோடு தொடர்ந்து செய்து முடிக்க வேண்டும்.

குறிப்பு:- 'துணிவு' கலங்காமையாகும். அ.துடையார் முயற்சித் துன்பம் நோக்காது வினை செய்வார். அதனால் 'துணிவாற்றிச் செய்க' என்றார். இவையிரண்டு விதத்திலும் வினை செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

10. எனைத்திட்டப் மெய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்டம் வேண்டாரை வேண்டா துலகு.

சொற்பொருள்:- வினைத்திட்டம் வேண்டாரை - செய்யும் தொழிலிலே மனவுறுதியுடன் செயற்படாத அமைச்சரை; எனைத்திட்டம் - எய்தியக் கண்ணும் - ஏனையவற்றில் மனவுறுதியுடன் செயற்படுபவராயிருந்தாலும்; வேண்டா உலகு - உலகில் அறிவினால் உயர்ந்தவர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள்.

பொழிப்பு:- செய்யும் தொழிலிலே மனவுறுதியுடன் செயற்படாத அமைச்சரை, அவர் ஏனையவற்றில் மனவுறுதியுடன் செயற்படுபவராய் இருந்தாலும் உலகில் அறிவினால் உயர்ந்தவர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:- மனத்திலே திட்டமில்லாதார்க்குப் படை, அரண், நட்டி முதலியவற்றின் திட்டங்கள் எல்லாம் இருந்தாலும், செயல் முடியமாட்டா. ஆதலால் அவையெல்லாம் கெட்டுவிடும் என்பது பற்றியே 'உலகுவேண்டா' என்றார்.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் வினைத்திட்டம்

தூய்மையுடன் செய்யப்படும் செயல்களை முடிப்பதற்கு அமைச்சனிடம் காணப்பட வேண்டிய மனவுறுதியினை இந்த அதிகாரம் கூறுகிறது. எனவே 'வினைத்தூய்மை'க்கு அடுத்தாக இடம்பெற்றுள்ளது.

செயலின் உறுதி (திட்டம்) என்பது, அதனைச் செய்து முடிப்பவனின் மனத்தின் உறுதியேயல்லாமல், வேறெவற்றையும் திட்டம் எனக் கூறமுடியாது என முதலாவது குறளின் உட்கருத்து அமைகிறது. இது 'வினைத்திட்டம்' என்பதை விளக்குவதாகவும் உள்ளது. பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும், எதிர் பாராதவகையில் பழுது ஏற்பட்டாலும் அது கண்டு தளராது செயல்புரிதலுமாகிய இருவழிகளும் வினைத்திட்டம் பற்றி ஆராய்ந்த அமைச்சனின் கொள்கையாகுமென நூலோர் கூறுவர் என்றும், செய்யப்படும் செயல்களை செயல் முடிவில் வெளிப்படுத்துனதே ஆண்மையாகும்; அவ்வாறன்றி இடைநடுவில் வெளிப்படுத்தின் அது செய்பவனுக்குத் துன்பத்தைத் தருமென்றும், 'நாம் இச்செயலை இவ்வாறு செய்வோம்' எனக் கூறுவது யாவார்க்கும் எளிது;

ஆனால் கூறியவண்ணம் செய்வது அரிது என்றும் அடுத்து வரும் மூன்று குறள்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

எண்ணத்தால் சிறந்து ஆற்றலால் பெருமை பெற்ற அமைச்சரின் வினைத்திட்டமானது, அரசனால் அறியப்பட்டு அவன் நினைக்கின்ற விதத்தில் உலகத்தோரால் மதிக்கப்படும் என்றும், தாம் எண்ணியதைச் செயலாக்கும் மனவுறுதி உடையவராயின் அவர்கள் அடைய விரும்பும் பொருள்களைத் தாம் எண்ணியவாறே அடைவர் என்றும், நல் அமைச்சரின் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது. உருளுகின்ற பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி போன்று செயலில் உறுதியுள்ளவர்கள் இவ்வலகில் உள்ளனர். அவர்கள் உருவத்தில் சிறியராய் இருப்பதால் அவர்களை இகழ்தல் கூடாதெனவும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

மனக்கலக்கமின்றி ஆராய்ந்து கண்ட தெளிவுடன் செய்யும் செயலினைத் தளர்ச்சியின்றிக் காலந்தாழ்த்தாமற் செய்ய வேண்டுமெனவும், முடிவில் இன்பம் தரக் கூடிய செயலை, முதலில் செய்யும் போது துன்பம் மிகவருமாயினும் தளராத துணிவோடு செய்து முடிக்க வேண்டுமெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுவரையில் எத்தகைய வினைத்திட்டமுடன் செயல்புரிய வேண்டுமெனக் கூறிய பின் இறுதிக்குறளில், செய்யும் தொழிலில் மனவுறுதியுடன் செயற்படாத அமைச்சரை, அவர் ஏனையவற்றில் மனவுறுதியுடன் செயற்படுபவராக இருந்தாலும், அறிவில் உயர்ந்தவர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள் எனக் கூறுவதனூடாக எல்லாவற்றிலும் பார்க்கச் செயலில் மனவுறுதியே உயர்ந்ததென்று உணரவைக்கப்பட்டுள்ளது.

வினைத்திட்டத்தின் சிறப்பு, அமைச்சர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வினைத்திட்டங்கள், வினைத்திட்டம் இல்லாதோரின் இழிவு என்றவாறு இவ்வதிகாரச் செல்நெறி காணப்படுகிறது.

வினை செயல் வகை

(மனத்திட்டமுடைய அமைச்சன் அச்செயல்களைச் செய்யும் வகைகளின் திறம் பற்றியது.)

1. சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.

சொற்பொருள்:- சூழ்ச்சி முடிவு துணிவு எய்தல் - ஆராய்ந்து எண்ணுவதன் முடிவு துணிவேயாகும்; அத்துணிவு தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது - அங்ஙனம் துணிவு பெற்ற பின் காலம் தாழ்த்துவது குற்றமாகும்.

பொழிப்பு:- ஆராய்ந்து எண்ணுவதன் முடிவு துணிவேயாகும். அங்ஙனம் துணிவு பெற்ற பின் காலம் தாழ்த்துவது குற்றமாகும்.

குறிப்பு:- துணிவு எய்தும் வரை ஆராய வேண்டும் என்பதும், பின்னர் காலங்கழியாமையும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு காலம் நீடிக்குமாயின் பகைவர் அறிந்து அழிவு செய்யமுடியுமாதலால் அதனைத் தீதென்றார்.

2. தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க தூங்காது செய்யும் வினை.

சொற்பொருள்:-தூங்கிச் செயற்பால தூங்குக - காலந் தாழ்த்திச் செய்ய வேண்டிய செயல்களைக் காலந் தாழ்த்தியே செய்க; தூங்காது செய்யும் வினை தூங்கற்க - அவ்வாறே காலத்தைத் தாழ்த்தாது செய்யும் செயல்களைக் காலத்தைத் தாழ்த்தாது செய்க.

பொழிப்பு:- காலத்தைத் தாழ்த்திச் செய்யும் செயல்களைக் காலந் தாழ்த்தியும், காலந்தாழ்த்தாது செய்யவேண்டிய செயல்களைக் காலந்தாழ்த்தாமலும் செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:- பொதுவகையில் வினை செய்யும் திறன் கூறப்பட்டது. இருவிதிவினைகளும் காலத்தாலும் ஆற்றலாலும் அறியப்படும். மாறிச் செய்யின் அவை பயன்படா.

3. ஒல்லும்வா யெல்லாம் வினைநன்றே ஒல்லாக்கால் செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்.

சொற்பொருள்:- ஒல்லும் வாய் எல்லாம் வினைநன்று - செய்யவேண்டிய செயலை இயலக்கூடிய வேளையில் செய்து முடிப்பது நல்லதாகும்; ஒல்லாக்கால் செல்லும் வாய் நோக்கிச் செயல் - அது இயலாதவிடத்து அது முடியக்கூடிய வேளையிலாவது செய்து முடிக்க வேண்டும்.

பொழிப்பு:- செய்யவேண்டிய செயலை இயலக்கூடிய வேளையில் செய்து முடிப்பது நல்லதாகும். அது இயலாதவிடத்து அது முடியக்கூடிய வேளையிலாவது செய்து முடிக்க வேண்டும்.

குறிப்பு:- போராலே வினை செய்தல் என்பதே இங்கு கருத்தக்கது. பகையில் வலிமையுள்ள காலத்தில் போர் செய்தல் நன்று. அப்படியில்லையாயின் உபாயத்தால் வெல்லக்கூடிய காலத்தில் போர் செய்தல் வேண்டும்.

4. வினைபகை யன்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால் தீயெச்சம் போலத் தெறும்.

சொற்பொருள்:- வினைபகை என்ற இரண்டின் எச்சம் - செய்யத் தொடங்கிய செயலும், களையத் தொடங்கிய பகையும் என்று சொல்லப்படும் இரண்டினதும் எஞ்சி நிற்கும் பகுதியை; நினையுங்கால் தீயெச்சம் போலத் தெறும் - ஆராயும் போது, அது தீயினது எச்சம் போல் வெளிப்படாது நின்று, பின்வளர்ந்து கெடுதலைச் செய்யும்.

பொழிப்பு:- செய்யத் தொடங்கிய செயலும், களையத் தொடங்கிய பகையும் என்று சொல்லப்படும் இரண்டினதும் எஞ்சி நிற்கும் பகுதியை ஆராயும் போது, அது தீயின் எச்சம் போல் மறைந்து நின்று, பின்வளர்ந்து கெடுக்கும்.

குறிப்பு:- எனவே குறைவிடாது (எஞ்சவிடாது) செய்க என வலியுறுத்தப்பட்டது. பின்வளர்தல் ஒப்புமைபற்றி பகையெச்சமுங் கூறினார். இதனால் வலியான செய்யும் திறம் கூறப்பட்டது.

5. பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்தும் இருள்தீர எண்ணிச் செயல்.

சொற்பொருள்:- பொருள் கருவி காலம் வினை இடனொடு ஐந்தும் - செயல் புரியுமிடத்துப் பொருளும் கருவியும் காலமும், வினையும் இடமுமாகிய இவ்வைந்தினையும்; இருள்தீர எண்ணிச் செயல் - மயக்கமில்லாது முழுமையாக எண்ணிச் செய்ய வேண்டும்.

பொழிப்பு:- செயலைச் செய்யுமிடத்துப் பொருள், கருவி, காலம், செயல், இடம் ஆகிய ஐந்தினையும் மயக்கமின்றி முழுமையாக எண்ணிச் செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:- பொருள் என்பது அழியும் பொருளும் ஆக்கப் பொருளுமாகும். கருவி என்பது தன் தானையும் மாற்றார் தானையுமாகும். காலம் என்பது தனக்காகும் காலமும் அவர்க்காகும் காலமுமாகும். வினையானது தான் வல்லவினையும், அவர் வல்ல வினையுமாகும். இடம் என்பது தான் வெல்லுமிடமும், அவர் வெல்லுமிடமுமாகும்.

6. முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங் கெய்தும் படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

சொற்பொருள்:- முடிவும் - செயல் செய்யும் பொழுது அதனை முடிக்கும் முறையையும்; இடையூறும் - அதற்கேற்படக்கூடிய தடையையும்; முற்றியாங்கு எய்தும் படுபயனும் - அச்செயல் நிறைவேறியபின் கிடைக்கின்ற பெரும்பயனும்; பார்த்துச் செயல் - சீர்தூக்கிப் செய்தல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- செயல் செய்யும் போது அதனை முடிக்கும் முறையையும், அதற்கேற்படக்கூடிய தடையையும், அச்செயல் நிறைவேறியபின் கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பயனையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:- முடிவு ஆகுபெயர். முயற்சி, இடையூறுகளிலும் பார்க்கப் பயன் பெரிதாயிற் செயலைச் செய்க என வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

7. செய்வினை செய்வான் செயன்முறை அவ்வினை உள்ளறிவான் உள்ளங் கொளல்.

சொற்பொருள்:- செய்வினை செய்வான் செயன்முறை - அவ்வாறு செய்யப்படும் செயலினைத் தொடங்கியவன் செய்யும் முறையானது; அவ்வினை உள் அறிவான் உள்ளம் கொளல் - அச்செயலின் உண்மையான இயல்பினை அறிந்தவனின் (அரசனின்) கருத்தினை அறிந்து செய்ய வேண்டும்.

பொழிப்பு:- அவ்வாறு செய்யப்படும் செயலினைத் தொடங்கியவன் (அமைச்சன்) செய்யும் முறையானது, அச்செயலின் உண்மையியல்பினை அறிந்தவனின் (அரசனின்) கருத்தினை அறிந்து செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:- 'உள்ளறிவான்' முன் செய்து போந்தவன். அவனது கருத்து, அவனது செயல், உபாயம் ஆகியவற்றை அறிந்து பயனடைதல் என்பதாகும்.

8. வினையான் வினையாக்கிக் கோடல் நனைகவுள் யானையால் யானையாத் தற்று.

சொற்பொருள்:- வினையான் வினை ஆக்கிக் கோடல் - செய்கின்ற ஒரு செயலாலே, இன்னுமொரு செயலை முடித்துக் கொள்வதானது; நனைகவுள் யானையால் யானை யாத் தற்று - மதம் பொழியும் யானையைக் கொண்டு பிறிதோர் யானையைப் பிடிப்பது போலாகும்.

பொழிப்பு:- செய்கின்ற ஒரு செயலாலே வேறோர் செயலினை முடித்துக் கொள்ளுவது, மதம் பொழியும் யானையைக் கொண்டு இன்னுமொரு யானையைப் பிடிப்பது போலாகும்.

குறிப்பு:- 'நனைகவுள்' என்றது பிடித்தற்கு அருமை கருதியதாகும். எனவே தொடங்கிய செயலாலே இன்னோர் செயலினைச் செய்வதை எண்ணிச் செய்க எனப்பட்டது.

9. நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே ஓட்டாரை ஓட்டிக் கொளல்.

சொற்பொருள்:- நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே - செயலில் ஈடுபடுவோன் தனது நண்பருக்கு இனியவற்றைச் செய்வதிலும் பார்க்க விரைவாகவே; ஓட்டாரை ஓட்டிக் கொளல் - தன் பகைவரைத் தனக்கு நட்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்பு:- செயலில் ஈடுபடுவோன் தனது நண்பருக்கு இனியவற்றைச் (உதவி) செய்வதிலும் பார்க்க விரைவாகத் தன் பகைவரைத் தனக்கு நட்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு:- தனது பகைவர்கள் பிறரோடு சேராவண்ணம் விரைவாகவே அவரைத் தனது நட்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றார். 'விரைந்து' என்பதன் மூலம் பகைவர் தனது பலவீனத்தை அறியமுன்னர் செய்ய வேண்டும் என்றார்.

10. உறைசிறியார் உண்ணாடுங்கல் அஞ்சிக் குறைபெறிற் கொள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து.

சொற்பொருள்:- உறைசிறியார் - ஆளுமிடம் சிறியரான அமைச்சர்; உள்நடுங்கல் அஞ்சி - தம்மிலும் பார்க்க வலிமையுடையவர்கள் எதிர்த்த போது தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நடுங்குதல் கண்டு அஞ்சி; குறைபெறின் பெரியார்ப் பணிந்து கொள்வர் - பின்பு தமக்கு வேண்டியதைப் பெறுவதற்குத் தம்மிலும் வலிமையுடையோரைப் பணிந்து பெற்றுக் கொள்வர்.

பொழிப்பு:- ஆளுமிடம் சிறியரான அமைச்சர், தம்மிலும் பார்க்க வலிமையுடையவர்கள் எதிர்த்த போது, தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நடுங்குதல் கண்டு அஞ்சி, பின்பு தமக்கு வேண்டியதைப் பெறுவதற்குத் தம்மிலும் வலிமையுடையோரைப் பணிந்து பெற்றுக் கொள்வர்.

குறிப்பு:- ஆளுந் இடம் என்பது நாடும், அரணுமாகும். அவற்றின் சிறுமை ஆளுவோர் மீது ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. மெலியாரோடு வலியார் இயைதல் அரிதாகலின் 'பெறின்' என்றார். தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் அஞ்சி நீங்கின் முதலொடுங் கெடுவர் எனக் கூறினார். எனவே அப்படி நடக்காமல் சந்து செய்தல் வேண்டுமென்றார்.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் வினை செயல் வகை

மனத்திட்பமுடைய (மனவுறுதி) அமைச்சன் செய்யும் செயல்களின் வகைகள் பற்றிக் கூறும் அதிகாரம் இதுவானபடியால், 'வினைத்திட்பத்'திற்குப் பின்னால் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனின் மனவுறுதி இருந்தாற்றான் எச்செயலையும் சரியான முறையில் நிறைவேற்ற முடியும்.

ஆராய்ந்து எண்ணுவதன் முடிவு துணிவாகும். அவ்வாறு துணிவு பெற்ற பின் ஒரு செயலைக் செய்யக் காலந்தாழ்த்துவது குற்றமாகும் என முதற்குறளில் கூறியபின், காலந்தாழ்த்திச் செய்ய வேண்டிய செயல்களைக் காலந்தாழ்த்தியும், காலந்தாழ்த்தாது செய்ய வேண்டிய செயல்களைக் காலந்தாழ்த்தாமலும் செய்ய வேண்டும் என அடுத்த குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. செய்ய வேண்டிய செயலை இயலக் கூடிய வேளையில் செய்து முடித்தல் நல்லது. அது முடியாவிடத்து அச்செயல் முடியக் கூடிய வேளையிலாவது செய்து முடித்தல் வேண்டும் எனவும், செய்யத் தொடங்கிய செயலும், களையத் தொடங்கிய பகையும் எனச் சொல்லப்படும் இரண்டினதும் எஞ்சி நிற்கும் பகுதியை ஆராய்ந்தால், அது தீயின் எச்சம் போல் மறைந்து நின்று பின் வளர்ந்து

கெடுக்கும் எனவும், 'செய்து முடிக்காத செயல்' பற்றி எச்சரிக்கையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் பொருள், கருவி, காலம், செயல், இடம் ஆகிய ஐந்தினையும் மயக்கமின்றி முடிமையாகக் கருதிச் செயல் புரிய வேண்டும் எனவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

செயல் புரியும் போது அதனை முடிக்கும் முறையையும், அதற்கேற்படக் கூடிய தடையையும், அச்செயல் நிறைவேறிய பின் கிடைக்கக் கூடிய பெரும்பயனையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் எனவும், அவ்வாறான செயலினைத் தொடங்கியவன் (அமைச்சன்) செய்யும் முறையானது, அச்செயலின் உண்மை இயல்பினை அறிந்தவனது (அரசனது) கருத்தினை அறிந்து செய்ய வேண்டும் எனவும் அடுத்த இரு குறள்களும் கூறுகின்றன. மேலும், செய்கின்ற செயலாலே வேறொர் செயலினை முடித்துக் கொள்வது, மதம் பொழியும் யானையைக் கொண்டு இன்னுமொரு யானையைப் பிடிப்பது போலாகும் எனவும். செயலிலீடுபடுவோன் தனது நண்பருக்கு இனியவற்றைச் செய்வதிலும் பார்க்கப் பகைவரை விரைவாகத் தனக்கு நட்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆளுகின்ற இடவளவு சிறியதாக இருக்கின்ற அமைச்சர், தம்மிலும் வலியவர்கள் எதிர்த்த போது, தம்மவர்கள் நடுங்குதல் கண்டு அஞ்சி பின்னர் தமக்கு வேண்டியதைப் பெறுவதற்கு தம்மிலும் வலிமையுடையோரைப் பணிந்து அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வரென இறுதிக்குறளில் சூழ்நிலை கண்டு பொருந்த நடக்கும் அமைச்சனியல்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

வினையாற்றும் வகையினையும், அதற்குப் பொருத்தமான சூழ்நிலைகளையும் இந்த அதிகாரம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது எனலாம்.

தூது

[சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு வேற்று மன்னரிடம் செல்வாரது தன்மையாகும்.]

1. அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம் பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு.

சொற்பொருள்:-அன்புடைமை - தன் சுற்றத்தாரிடத்து அன்புடையவராதலும்; ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் - அமைச்சராய் இருப்பதற்கேற்ற உயர் குடிப்பிறத்தலும்; வேந்து அவாம் பண்புடைமை - வேந்தர் விரும்பும் பண்புடையவராதலும்; தூது உரைப்பான் பண்பு - தூது சொல்பவனுக்குரிய இலக்கணமாகும்.

பொழிப்பு:- சுற்றத்தாரிடம் அன்புடையவனாதலும், உயர் குடிப்பிறத்தலாதலும், வேந்தர் விரும்பும் பண்புடையவராதலும் தூதுவனின் இலக்கணமாகும்.

குறிப்பு:- அன்புடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் ஆகிய இரண்டினாலும் தன் சுற்றத்தார்க்குத் தீங்குவராது ஒழுகலும், 'வேந்தவாம் பண்புடைமை' யால் மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகலும் பெறப்படும்.

2. அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கி கின்றி யமையாத மூன்று.

சொற்பொருள்:-அன்பு - தமது அரசனிடத்து அன்புடைமையும்; அறிவு - அவனுக்கு ஏற்படுபனவற்றை அறியும் அறிவுடைமையும்; ஆராய்ந்த சொல்வன்மை - அவற்றை வேற்றரசரிடத்தில் சொல்லும் பொழுது ஆராய்ந்து சொல்லும் திறனும்; தூது உரைப்பார்க்கு இன்றி அமையாத மூன்று - தூது சொல்ல உரியவர்களுக்கு இன்றியமையாத மூன்று குணங்களாகும்.

பொழிப்பு:- அன்புடைமை, அறிவுடைமை, ஆராய்ந்து கூறும் சொல்வன்மை ஆகிய மூன்றும் தூதுவர்க்கு இன்றியமையாதன.

குறிப்பு:- 'ஆராய்தல்' என்பது பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்து கூறுதலாகும். அதே போன்று ஏனைய இரண்டு குணங்களும் அமைச்சனுக்கு வேண்டுகொடுக்கும்.

3. நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள் வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு.

சொற்பொருள்:- வேலாருள் வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு - வேலினையுடைய வேற்றரசரிடம் சென்று தன் அரசனுக்கு வெற்றி தரும் செயல் பற்றித் தூதுரைப்பவனுக்கு இலக்கணமாவது; நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் - நீதி நூலை அறிந்தவருள்ளும் அந்நூல் வல்லவனாகுதல் ஆகும்.

பொழிப்பு:- வேலினையுடைய வேற்றரசரிடம் சென்று தன் அரசனுக்கு வெற்றி தரும் செயல் பற்றித் தூது சொல்பவனுக்கு இலக்கணமாவது, நீதி நூலை அறிந்தவருள்ளும் அந்நூல் வல்லவனாகுதல் ஆகும்.

குறிப்பு:- தூது, செயல் ஆகிய இரண்டு மடங்கு 'வென்றி வினை' என்றார். 'வல்லவனாகுதல்' என்பது உணர்வுடன் முன் வகுக்கும் ஆற்றலும் உடையராதல் என்பதாகும்.

4. அறிவுரு வாராய்ந்த கல்வியிம் மூன்றன் செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.

சொற்பொருள்:-அறிவு - இயற்கை அறிவும்; உரு - கண்டார் விரும்பும் தோற்றமும்; ஆராய்ந்த கல்வி - ஆராய்ந்துணரும் கல்வியும்; இம் மூன்றின் செறிவு உடையான் - நன்கு மதித்தற்குக் காரணமான இம்மூன்றும் பொருந்தவுடையவன்; வினைக்குச் செல்க - வேந்தர்க்குத் தூது உரைக்கும் செயலை மேற்கொள்ளலாம்.

பொழிப்பு:- இயற்கை அறிவு, அழகிய தோற்றம், ஆராய்ந்துணரும் கல்வி ஆகிய இம்மூன்றும் பொருந்தவுடையவன் தூதுரைக்கும் தொழிலை மேற்கொள்ளலாம்.

குறிப்பு:- இம்மூன்றும் ஒருவனிடத்தே சேர்ந்திருப்பதால் 'செறிவுடையான்' என்றார். இவற்றில் நன்குமதிப்பு உடையவனாதலால் செயல் இனிது முடியும் என்றார்.

5. தொகச் சொல்லித் தூவாதநீக்கி நகச் சொல்லி நன்றி பயப்பதாந் தூது.

சொற்பொருள்:- தொகச் சொல்லி - வேற்றரசர்களுக்குப் பல செயல்களைக் கூறும் போது தொகுத்துச் சொல்லியும்; தூவாத நீக்கி நகச் சொல்லி - கடுமையான (பயனற்ற) சொற்களை நீக்கி இனிமையான சொற்களால் மனமகிழ்ச்சி சொல்லியும்; நன்றி பயப்பது தூதாம் - தன் அரசனுக்கு நன்மையைச் செய்பவனே தூதுவனாவான்.

பொழிப்பு:- தொகுத்துச் சொல்லியும், பயனற்ற சொற்களை நீக்கி மனம் மகிழ்ச்சி சொல்லியும், தன் அரசனுக்கு நன்மை செய்பவனே தூதுவனாவான்.

குறிப்பு:- பல செயல்களுக்கு உடன்படாதாரும் அவருணர்ந்து கொள்ளத்தக்க விதத்தில் கூறும் போது உடன்படுவர். அதே போன்று துன்பம் பயக்கும் செயல்களையும் அவர் மனமகிழ்ச்சி அடையும் விதத்தில் கூறும்போது உடன்படுவர். இவ்விரு வகையாலும் தமது அரசனுக்குரிய காரியத்தை முடிக்க இயலும் என்றார்.

6. கற்றுக்கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால் தக்க தறிவதாந் தூது.

சொற்பொருள்:- கற்று - நீதிநூல்களைக் கற்று; செலச்சொல்லி - கருதிச் சென்ற செயலைப் பகை வேந்தர் மனங்கொளச் சொல்லி; கண் அஞ்சான் - பகைவருடைய கொடிய பார்வைக்கு அஞ்சாது; காலத்தால் தக்கது அறிவது தூதாம் - காலத்தோடு பொருந்தியதாக அச்செயலை முடிக்கத்தக்க உபாயத்தை அறிந்து கூறுபவனே தூதுவனாவான்.

பொழிப்பு:- நீதிநூல்களைக் கற்று, கருதிய செயலைப் பகை வேந்தர் மனங்கொளச் சொல்லி, பகைவரின் கொடும்பார்வைக்கு அஞ்சாது, காலத்தோடு பொருந்தியதாகச் செயல் முடிக்கும் உபாயமறிந்து கூறுபவனே தூதுவனாவான்.

குறிப்பு:- உபாயமறிதற்கு நீதிநூற்கல்வியும், அதனாலன்றிப் பிறிதொன்றால் செயலை முடிக்க வேண்டிவரின் 'காலத்தாற்றக்கதறிதலும்' இலக்கணமாயின.

7. கடனறிந்து காலங் கருதி இடனறிந் தெண்ணி உரைப்பான் தலை.

சொற்பொருள்:- கடன் அறிந்து - வேற்றரசரிடத்துத் தான் செய்ய வேண்டிய கடமையை அறிந்து; காலம் அறிந்து - அதனை நிறைவேற்ற உகந்த காலம் அறிந்து; இடன் அறிந்து - சென்ற செயலைச் சொல்லுவதற்கேற்ற இடமறிந்து; எண்ணி - சொல்லுவனவற்றை முன்னமேயே ஆராய்ந்து; உரைப்பான் தலை - சொல்லுபவனே தூதுவருள் சிறந்தவன்.

பொழிப்பு:- தான் செய்ய வேண்டிய கடமையை அறிந்து, அதனை நிறைவேற்றும் பொருத்தமான காலமறிந்து, அதனைச் சொல்லுதற்குரிய இடமறிந்து, முன் கூட்டியே சிந்தித்துச் சொல்பவனே தூதுவருள் சிறந்தவன்.

குறிப்பு:- செய்யும் முறைமையாவது வேற்றரசர் நிலை, தனது அரசன் நிலை, தன்னிலை, அவற்றைப் பொருத்தமாகக் காணும் முறை, சொல்லும் முறை முதலியனவாகும். 'காலங் கருதி' என்பது தன் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலையைக் குறித்தது. 'இடம்' என்பது தனக்குத் துணையாகவுள்ளவரது இடமாகும்.

8. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை இம்மூன்றின் வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு.

சொற்பொருள்:-வழி உரைப்பான் பண்பு - தன் அரசனுடைய சொற்களை அவன் சொல்லியவாறே வேற்றரசர்களிடஞ் சென்று சொல்லுபவனின் இலக்கணமாவது; தூய்மை - பொருள் முதலான விருப்பங்களால் தூயவனாதலும்; துணைமை - தனக்கு அமைச்சர் முதலானோரின் துணையையுடைய தன்மையும்; துணிவுடைமை - மனத்துணிவினைக் கொண்டிருத்தலும்; இம்மூன்றின் வாய்மை - இம்மூன்றோடு கூடிய உண்மையுமாகும்.

பொழிப்பு:- தன் அரசன் சொல்லியவற்றை அவன் சொல்லியவாறே மாற்றரசரிடம் சொல்லுபவனின் இலக்கணமாவது, தூய்மை, துணையுடைமை, துணிவுடைமை ஆகிய மூன்றோடு உண்மையையும் கொண்டிருத்தலாகும்.

குறிப்பு:- தூதுவன் பொருள், காமங்கள் பற்றி வேறுபடக் கூறாமையே 'தூய்மை' எனப்பட்டது. தன்னரசனைப் புகழ்ந்து கூறும் போது வேற்றரசர் வெகுண்டாலும் தனக்குள்ள உதவிகள் பற்றி 'துணைமை' எனப்பட்டது. வேற்றரசன் குற்றமிழைப்பின் அவரை அழித்தலின் பொருட்டு 'துணிவுடைமை' கூறப்பட்டது. எல்லோராலும் ஏற்கத்தக்க விதத்தில் 'மெய்மை' கூறப்பட்டது.

9. விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைப்பான் வடுமாற்றம் வாய்சோரா வன்கணவன்.

சொற்பொருள்:- விடுமாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் - தனது அரசன் சொல்லிவிட்ட சொற்களை வேற்றரசரிடஞ் சென்று சொல்லுதற்கு உரியவன்; வடுமாற்றம் வாய்சோரா வன்கணவன் - தனக்கு ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு அஞ்சித் தனது அரசனுக்குத் தாழ்வு தரும் சொற்களை வாய்தவறியும் சொல்லாத மன உறுதியுடையவன்.

பொழிப்பு:- தனது அரசன் சொல்லிவிட்ட சொற்களை வேற்றரசரிடம் சென்று சொல்லுதற்கு உரியவன் யாவனெனின், தனக்கு ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு அஞ்சித் தனது அரசனுக்குத் தாழ்வு தரும் சொற்களை வாய் தவறியும் சொல்லாத மன உறுதியையுடையவன்.

குறிப்பு:- தாழ்வு தரும் சொற்களாயின் அதனை 'வடு' என்றார். 'வாய் சோரா' எனக் காரண காரியத்துள் அடக்கப்பட்டது.

10. இறுதி பயப்பினும் எஞ்சா திறைவற் குறுதி பயப்பதாம் தூது.

சொற்பொருள்:- இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது - அச்சொற்கள் தன் உயிருக்கு முடிவு தருவனவாயினும் அஞ்சி விடாது; இறைவற்கு உறுதி பயப்பது தூதாம - தன்னரசன் சொல்லியவாறு அவனது நன்மைக்காக வேற்றரசரிடம் சென்று சொல்லுபவனே தூதுவனாவான்.

பொழிப்பு:- தன் உயிருக்கு முடிவு வருவதாயிருப்பினும் அஞ்சாது, தனது அரசனின் நன்மைக்காக, அவன் சொல்லியவாறே வேற்றரசரிடம் சென்று சொல்லுபவனே தூதுவனாவான்.

குறிப்பு:- 'இறுதி பயப்பினும்' என்பதனால் ஏனைய பயத்தல் கூறப்படவில்லை.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் தூது

சமாதானத்தை ஏற்படுத்து முகமாக வேற்றரசர்களிடஞ் சென்று தூதுரைக்கும் அமைச்சனிடம் காணப்படவேண்டிய இயல்புகள் இவ்வதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. செயல்புரியும் வகைகளில் ஒன்றாகத் தூதும் அமைவதால் 'வினைசெயல் வகை' என்பதன் பின்னால் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது குறளில் சுற்றத்தாரிடம் அன்புடைமை, நற்குடியிற் பிறத்தல், அரசர் விரும்பும் பண்புடையவராதல் ஆகிய மூன்றும் தூதுரைப் போரின் இலக்கணமாகும் எனப்படுகிறது. அடுத்து, அன்புடைமை, அறிவுடைமை, ஆராய்ந்து கூறும் சொல்வன்மை ஆகிய மூன்றும் தூதுவர்க்கு இன்றியமையாதன என்றும், வேலேந்திய வேற்றரசர்பார் சென்று தனது அரசனுக்கு வெற்றி தரக்கூடிய செயல் பற்றித் தூது சொல்பவனுக்கு இலக்கணமாவது நீதி நூலை அறிந்தவருள்ளும் அந்நூலில் வல்லவனாதல் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இயற்கை அறிவு, அழகிய தோற்றம், ஆராய்ந்துணரும் கல்வி ஆகிய மூன்றையும் தகுதியாயுடையவன் தூதுரைக்கும் தொழிலை மேற்கொள்ளலாம் என்றும், தொகுத்துச் சொல்லியும் பயனற்ற சொற்களை நீக்கி மனம் மகிழ்ச் சொல்லியும் தனது அரசனுக்கு நன்மை செய்பவனே தூதுவன் என்றும், நீதி நூல்களைக் கற்றுக் கருதிய செயலைப் பகைவேந்தர் மனம் விரும்பும்படி சொல்லி பகைவாரின் கொடிய பார்வைக்கு அஞ்சாது, காலத்தோடு செயல் முடிக்கும் உபாயமறிந்து கூறுபவனே தூதுவனாவான் என்றும் தூதுவனின் சிறப்புகள் எவையெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தான் செய்ய வேண்டிய கடமையை அறிந்து, அதனை நிறைவேற்றும் பொருத்தமான காலமறிந்து, அதனைச் செய்ய வேண்டிய இடமறிந்து முன்கூட்டியே சிந்தித்துச் சொல்லுபவனே தூதுவன் என்றும், தன் அரசன் கூறியவற்றை அப்படியே மாற்றரசரிடம் கூறுபவனின் இலக்கணமானது தூய்மை, துணையுடைமை, துணிவுடைமை ஆகிய மூன்றோடு உண்மையையும் கொண்டிருத்தலாகும் என்றும் கூறுவதுடன் அடுத்த குறளில், தனக்கு ஏற்படும் துன்பங்களைக் கண்டு அஞ்சி, தனது அரசனுக்குத் தாழ்வு தரும் சொற்களை வாய்தவறியும் சொல்லாத மனவுறுதி உடையவனே தூதுவன் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாகத் தன்னுயிருக்கு முடிவு வருவதாயிருப்பினும் அஞ்சாது, வேற்றரசரிடம் சென்று தனது அரசனின் நன்மைக் காகத் தூது சொல்பவனே தூதுவனாவான் என்று தூதின் உயர்பெருமை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

தூதுவனின் இலக்கணம், தூதுவனின் பணிகள், தூதுவனின் சிறப்பு ஆகியவை அடங்கிய அதிகாரம் இதுவாகும்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்

(அமைச்சர் அரசரைப் பொருந்தி ஒழுகும் விதம்.)

1. அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க

இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

சொற்பொருள்:-இகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகுவார் - மாறுபடுதலையுடைய அரசரைச் சேர்ந்து வாழுகின்ற அமைச்சர்; அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க - அவரை மிக நீங்குவதும், மிக நெருங்குவதும் செய்யாது, தீயில் குளிக்காய்பவர் இடைநிலத்தில் நிற்பது போலப் பழகுதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:-மாறுபடுதலையுடைய அரசரைச் சேர்ந்து வாழும் அமைச்சர், அவரை மிக நீங்காதும், மிக நெருங்காதும், தீக்காய்பவர் இடைநிலத்தில் இருப்பது போலப் பழகுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு:-விரைவாகக் கோபிக்கும் தன்மையர் என்பதைக்குறிப்பிட 'இகல்' வேந்தர் என்றார். மிக அகலின் பயன் கிடையாது; மிக நெருங்கின் அவமதிப்புக் கிட்டும், எனவே தீயின் குணத்தோடு பொருத்திக் கூறினார். உவமையணி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

2. மன்னர் விழைய விழையாமை மன்னரான்

மன்னிய ஆக்கந் தரும்.

சொற்பொருள்:- மன்னர் விழைய விழையாமை - தாம் சேர்ந்து ஒழுகும் மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாது விடுதல்; மன்னரான் மன்னிய ஆக்கந் தரும் - அமைச்சர்க்கு அவராலே நிலைபெற்று செல்வத்தைக் கொடுக்கும்.

பொழிப்பு:- தாம் சேர்ந்தொழுகும் மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாது விடுதல், அமைச்சர்க்கு அவராலே நிலைபெற்ற செல்வத்தைக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு:- 'விழைபு' என்றது மன்னர்க்குச் சிறப்பாக உரியவற்றையாகும். அவை ஒப்பனை, மேன்மை கருதி நுகரப்படுவன. அவற்றை விரும்பாதுவிடின் மன்னரே விரும்பிக் கொடுப்பர் எனப்பட்டது.

3. போற்றின் அரியவை போற்றல் கடுத்தபின் தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

சொற்பொருள்:- போற்றின் அரியவை போற்றல் - அமைச்சர் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பினால் பெரிய தவறுகள் தம்மிடத்தில் வராமற் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; கடுத்தபின் தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது - அவை ஏற்பட்டதனால் அரசர் ஐயமுற்றால், அவரைப் பின் தெளிவித்தல் யாவருக்கும் அரியதாகும்.

பொழிப்பு:- அமைச்சர் பெரிய தவறுகள் தம்மிடத்தில் உண்டாகாதவாறு தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அவை ஏற்பட்ட பின் அரசர் சந்தேகப்பட்டால், பின் அவரைத் தெளிவித்தல் யாவராலும் முடியாது.

குறிப்பு:- அரிய பிழைகளாவன; அவராற் பொறுத்தற்கரிய அறை போதல், உரிமையொடு மருவல், அரும்பொருள் வெளவல் முதலியன.

4. செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையும் அவித்தொழுகல் ஆன்ற பெரியா ரகத்து.

சொற்பொருள்:- ஆன்ற பெரியார் அகத்து - அமைந்த அரசர் அருகிருந்தால்; செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்து ஒழுகல் - அவர் காணக்கூடியதாக ஒருவன் செவிக்கருகில் சென்று சொல்லுவதையும், ஒருவன் முகம் நோக்கிச் சிரிப்பதையும் தவிர்த்து ஒழுகுக.

பொழிப்பு:- அமைந்த அரசர் அருகிலிருக்கையில் அவர் காணக்கூடியதாக ஒருவன் செவிக்கருகில் சென்று சொல்லுவதையும், ஒருவன் முகம் நோக்கிச் சிரிப்பதையும் தவிர்த்து ஒழுகுக.

குறிப்பு:- சேர்தல் ; பிறனோடு சேர்தல். இப்படிச் செய்தால் தம் குற்றம் கண்டு செய்தாரெனக் கருதுவர் எனக் கொள்க.

5. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார்மற் றப்பொருளை விட்டக்காற் கேட்க மறை.

சொற்பொருள்:- மறை - அரசன் பிறரோடு இரகசியம் பேசுகையில்; எப்பொழுதும் ஓரார் - யாதொரு பொருளையும் செலிக்கொடுத்துக் கேளாது; தொடரார் - அவையற்றி நெருங்கி வினவுவதும் செய்யாது; அப்பொருளை விட்டக்கால் கேட்க - அந்த இரகசியப் பொருளை அவர்கள் தாமே வெளிப்படக் கூறினால் மட்டும் கேட்க வேண்டும்.

பொழிப்பு:- அரசன் பிறரோடு இரகசியம் பேசுகையில் யாதொரு பொருளையும் செவிகொடுத்துக் கேளாது, அவையற்றி நெருங்கி வினவாது, அவர்களாகவே அவ்விரகசியப் பொருளை வெளிப்படுத்திக் கூறினால் மட்டும் கேட்க வேண்டும்.

குறிப்பு:- (அறிதற்கேற்ற) ஓர்தற்கேற்கும் பொருளாயினும் என்பதற்கே 'எப்பொருளும்' என்றார்.

6. குறிப்பறிந்து காலங் கருதி வெறுப்பில வேண்டுப வேட்பச் சொல்லல்.

சொற்பொருள்:- குறிப்பு அறிந்து - அரசனது குறிப்பினை அறிந்து (செயல் பற்றிக் கூறும் போது); காலம் கருதி - சொல்லுதற்கு உரித்தான காலத்தை நோக்கி; வெறுப்பு இல வேண்டுப வேட்பச் சொல்லல் - வெறுப்பில்லாதனவும் வேண்டுவனவுமானவற்றை, விரும்பத்தக்கவாறு சொல்லுதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:- அரசனது குறிப்பினை அறிந்து, காலத்தை நோக்கி, நெறுக்காதனவும் விரும்புவனவுமாகியவற்றை, விரும்பத்தக்கவாறு சொல்லுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு:- காரியத்தைச் சொல்லும் போது குறிப்பானது காமம், கோபம் உள்ளிட்ட காரணங்களாலும் நிகழும். அத்தகைய காலத்தில் சொல்லுதல் பயனின்றி அமையுமாதலால், 'குறிப்பறிந்து காலங் கருதி' என்றார். அவன் உடன்படாதவற்றை 'வெறுப்பில்' என்றார் (பயனின்றமையால்). அவன் விரும்பும் வண்ணம் சொல்லுதலை 'வேட்பச்சொல்' என்றார்.

7. வேட்பன சொல்லி வினையில் எஞ்ஞான்றும் கேட்பினும் சொல்லா விடல்

சொற்பொருள்:- வேட்பன சொல்லி - பயன்பெரியனவும் அரசன் விரும்புவனமுமாகிய செயல்களை அவன் கேட்காவிட்டாலும் சொல்லி; எஞ்ஞான்றும் வினையில் கேட்பினும் சொல்லா விடல் - எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பயனற்றவற்றை, அவனே கேட்பினும் சொல்லாது விடவேண்டும்.

பொழிப்பு:- அரசன் விரும்புகின்ற செயல்களை அவன் கேட்காவிட்டாலும் சொல்லி, எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பயனற்ற செயல்களை அவன் கேட்பினும் சொல்லாது விடவேண்டும்.

குறிப்பு:- 'வினையில்' எனவும், 'கேட்பினும்' எனவும் வந்த சொற்களால் அவற்றின் மறுதலைச் சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. வினையால் வருதலின் 'வினை' என்றும், வறுமைக்காலமும் அடங்க 'எஞ்ஞான்றும்' என்றும் கூறினார்.

8. இளையர் இனமுறையர் என்றிகழார் நின்ற ஒளியோ டொழுகப் படும்.

சொற்பொருள்:- இளையர் இன முறையர் என்று இகழார் - இவர் எம்மிலும் இளையவரென்றும், எமக்கு இன்ன முறையினையுடையவர் என்றும் அரசரை அவமதியாது; நின்ற ஒளியோடு ஒழுகப்படும - அவரின் தகுதிக்கு ஏற்ற புகழுடன் பொருந்திப் பழகுதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:-எம்பிலும் இளையவரென்றும், எமக்கு இன்ன முறையினரென்றும் அரசரை அவமதியாது, அவரின் தகுதிக் கேற்ற புகழுடன் பொருந்திப் பழகுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு:-'ஓளி' என்பது உலகைக் காக்கின்ற கடவுளின் இயல்பாகும். எனவே அரசனைக் கடவுளுக்குச் சமமாகவும், நாம் மக்கள் என்று கருதியும் பழகுதல் வேண்டும்.

9. கொளப்பட் டேம் என்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார் துளக்கற்ற காட்சி யவர்

சொற்பொருள்:-கொளப்பட் டேம் என்று எண்ணி கொள்ளாத செய்யார் யாம் அரசனுக்கு வேண்டியவர்கள் எனக்கருதி, அரசனால் விரும்பப்படாதவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள்; துளக்கு அற்ற காட்சியவர் - நிலைபெற்ற அறிவு உடையவர்கள்.

பொழிப்பு:- நிலைபெற்ற அறிவுடையுடையவர்கள், யாம் அரசனுக்கு வேண்டியவர்கள் எனக்கருதி, அரசன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:-கொள்ளாதன செய்து அழிவெய்துபவர்கள், கொளப்பட் டிற்குப் பின்தம்மை வேறொருவராகக் கருதுவாராதலின் முன்னையராகவே கருதி அஞ்சி ஒழுகுவாரைத் 'துளக்கற்ற காட்சியவர்' என்றார்.

10. பழையம் எனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யும் கெழுதகைமை கேடு தரும்.

சொற்பொருள்:-பழையம் எனக் கருதிப் பண்பு அல்ல செய்யும் கெழுதகைமை - அரசனுக்கு யாம் பழையமையான உறவுடையோம் எனக்கருதிப் பண்பில்லாதவற்றைச் செய்யும் உரிமை; கேடு தரும் - அமைச்சர்க்குக் கேட்டினைத் தரும்.

பொழிப்பு:-அரசனுக்கு யாம் பழையமையான உறவுடையோம் எனக்கருதிப் பண்பில்லாதவற்றைச் செய்யும் உரிமை, அமைச்சர்க்குக் கேட்டினைத் தரும்.

குறிப்பு:-அரசன் பொறாது கோபிக்கும் போது அப்பழமை நோக்கியும் பராபட்சமின்றி உயிரைப் பறித்தால் (கண்ணோடாது உயிர்வெளவுதல்) அவன் வேண்டாதன செய்தற் கேதுவாய் 'கெழுதகைமை கேடு தரும்' என்றார்.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்

அமைச்சன், அரசரைப் பொருந்தி எவ்வாறு ஒழுகவேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்ற பகுதியாதலால் 'தூது'வின் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 'தூது' தவிர, ஏனைய செயல்களிலும் அமைச்சன் நடந்து கொள்ளும் தன்மை பற்றி இதில் கூறப்படுகிறது.

மாறுபடுதலையுடைய அரசரைச் சேர்ந்து வாழும் அமைச்சர், அவரை மிக நீங்காமலும், மிக நெருங்காமலும் இடைநிலத்தில் தீய்க்காய்வார் போலப் பழகுதல் வேண்டுமெனவும், தமது மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாது விடுதல் அமைச்சர்க்கு மன்னரால் நிலைபெற்ற செல்வத்தைக் கொடுக்கும் எனவும், அமைச்சர் தன்னிடம் பெரிய தவறுகள் உண்டாகாதவாறு தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவை ஏற்பட்டபின் அரசர் சந்தேகித்தால் அவரைத் தெளிவிக்க யாராலும் முடியாது எனவும், அரசர் அருகிருக்கையில் அவர் காணக் கூடியதாக இன்னொருவர் செவிக்கருகிற் சென்று சொல்லு தலையும், ஒருவர் முகம் நோக்கிச் சிரித்தலையும் தவிர்க்க வேண்டும் எனவும் முதல் நான்கு குறள்களிலும் அமைச்சனின் ஒழுக்கவாறுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அரசன் பிறருடன் இரகசியம் பேசுகையில் யாதொன்றையும் செவி கொடுத்துக் கேளாமலும், அவை பற்றி நெருங்கி வினவாமலும், அவர்கள் அந்த இரகசியம் பற்றிக் கூறினால் மட்டும் கேட்டும் அமைச்சன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் எனவும், அரசனின் குறிப்பறிந்து, காலம் நோக்கி, அவன் வெறுக்காதனவும் விரும்புவனவும் ஆகியவற்றை அரசன் விரும்புமாறு சொல்ல வேண்டும் எனவும், அரசன் விரும்பும் செயல்களை அவன் கேட்காவிட்டாலும் சொல்லியும், அவனுக்குப் பயனற்ற செயல்களை அவன் கேட்பினும் சொல்லாமலும் விடவேண்டும் எனவும் ஏனைய மூன்று குறள்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், எம்மிலும் இளையவரென்றும், எமக்கு இன்ன முறையினரென்றும் அரசரை அவமதியாது, அவரது தகுதிக் கேற்பப் பொருந்திப் பழகுதல் வேண்டும் எனவும், நிலைபெற்ற அறிவுடையவர்கள் அரசனுக்கு வேண்டியவர்கள் எனக்கருதி, அரசன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள் எனவும், அரசனுக்கு யாம் பழைமையான உறவுடையோம் எனக் கருதிப் பண்பில்லாதவற்றைச் செய்யும் உரிமை அமைச்சர்க்குக் கேடுதருமெனவும் எதிர்நிலையாக இறுதியிரு குறள்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர், மன்னரைச் சார்ந்து ஒழுக வேண்டிய முறைகள் பற்றியும், ஒழுகக் கூடாத முறைகள் பற்றியும் நேர், எதிர் நிலைகளினூடான கருத்துக்களை இவ்வதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது.

குறிப்பறிதல்

[அரசர் கருதியவற்றை, அவர் கூறாமலேயே அறிந்து கொள்ளல்.]

1. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான் எஞ்ஞான்றும் மாறாநீர் வையக் கணி.

சொற்பொருள்:-குறிப்புக் கூறாமே நோக்கி அறிவான் - அரசனால் குறித்த கருமம் பற்றிக் கூறாமலேயே, அவன் முகத்தையும் கண்ணையும் நோக்கி அறியும் அமைச்சன்; எஞ்ஞான்றும் மாறாதீர் வையக் கணி - எப்பொழுதும் வற்றாத நீராற் சூழப்பட்ட உலகத்தார்க்கு ஓர் ஆபரணமாவான்.

பொழிப்பு:-அரசனால் குறித்த கருமம் பற்றிக் கூறாமலேயே, அவன் முகத்தையும் கண்ணையும் நோக்கி அறியும் அமைச்சன், எப்பொழுதும் வற்றாத நீராற் சூழப்பட்ட உலகத்தார்க்கு ஓர் ஆபரணமாவான்.

குறிப்பு:- ஒப்பமுடையனாய், எல்லார்க்கும் அழகு செய்தலால் 'வையக்கணி' என்றார். குறிப்பும் வையமும் ஆகுபெயர்கள். வையத்திற் கென்பது விகாரப்பட்டு நின்றது.

2. ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத் தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்

சொற்பொருள்:-அகத்தது ஐயப் படா அது உணர்வானை - ஒருவனது மனத்தின் கண் நிகழ்வதை ஐயப்படாது ஒருதலையாக உணரவல்லவனை; தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல் - அவன் மனிதனே யாயினும் தெய்வத்தோடு ஒப்ப மதிக்க வேண்டும்.

பொழிப்பு:-ஒருவனது மனத்தின் கண் நிகழ்வதை ஐயப்படாது ஒருதலையாக உணரவல்லவனை; அவன் மனிதனேயாயினும் தெய்வத்தோடொப்ப மதிக்க வேண்டும்.

குறிப்பு:-உடம்பு முதலியவற்றால் ஒவ்வானாயினும், பிறர் நினைத்ததை உணருந் தன்மையினால் தெய்வத்தன்மை உடையவனாதலால் 'தெய்வத்தோடொப்ப' என்றார்.

3. குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை உறுப்பினுள் யாது கொடுத்துங் கொளல்.

சொற்பொருள்:-குறிப்பின் குறிப்பு உணர்வாரை - தம் குறிப்பு நிகழ்வதை அறிந்து, அதனால் பிறர் குறிப்பினை அறியும் இயல்புடையவரை; உறுப்பினுள் யாது கொடுத்தும் கொளல் - அரசர் தம் பொருள், நாடு முதலான உறுப்புகளுள் எவற்றைக் கொடுத்தாவது தமக்குத் துணையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்பு:- தம் குறிப்பு நிகழ்வதை அறிந்து, அதனால் பிறர் குறிப்பறியும் இயல்புடையவரை, அரசர் தம் உறுப்புகளுள் எவற்றைக் கொடுத்தாவது தமக்குத் துணையாய்க் கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு:-உள்நிகழும் நெறி யாவார்க்கும் ஒத்தலின், பிறர் குறிப்பறிவதற்குத் தம் குறிப்பு கருவியாயிற்று. உறுப்புக்களாவன; பொருளும் நாடும் யானை குதிரைகளும் முதலாய புறத்துறுப்புகளாகும்.

4. குறித்தது கூறாமைக் கொள்வாரோ டேனை உறுப்போ ரனையரால் வேறு.

சொற்பொருள்:- குறித்தது கூறாமைக் கொள்வாரோடு - ஒருவன் மனத்தில் கருதியதை, அவன் கூறாமலே அறிந்து கொள்ளக் கூடியவரோடு; ஏனைய உறுப்பு ஓரனையா - அவ்வாறு அறிய மாட்டாதவர்கள், உறுப்பால் ஒரு தன்மையினை உடையவரானாலும்; வேறு - அறிவினால் வேறாவர்.

பொழிப்பு:- ஒருவன் மனத்தில் கருதியதை, அவன் கூறாமலே அறிந்து கொள்ளக் கூடியவரோடு, அவ்வாறு அறிய மாட்டாதவர்கள், உறுப்பால் ஒரு இயல்பிணையுடையவரானாலும் அறிவினால் வேறுபட்டவர்கள்.

குறிப்பு:- கொள்ளாதா ரென்பதும், ஆயினுமென்பதும் அவாய்நிலையாய் வந்தன. சிறந்த அறிவின்மையின் விலங்கென்னுங் கருத்தால் 'வேறு' என்றார்.

5. குறிப்பிற் குறிப்புணரா வாயின் உறுப்பினுள் என்ன பயத்தவோ கண்.

சொற்பொருள்:-குறிப்பின் குறிப்பு உணராவாயின் - குறித்ததைக் காணவல்ல தங்காட்சியால் பிறர் குறிப்பினை உணர மாட்டாவாயின்; உறுப்பினுள் கண் என்ன பயத்தவோ - ஒருவனது உறுப்புகளுள் சிறந்தனவாகிய கண்கள் வேறென்ன பயனைச் செய்வன?

பொழிப்பு:- குறித்ததைக் காணவல்ல தங்காட்சியால், பிறர் குறிப்பினை உணர மாட்டாவாயின், ஒருவனது உறுப்புகளுள் சிறந்தனவாகிய கண்கள் வேறென்ன பயனைச் செய்வன?

குறிப்பு:- முதலிலுள்ள 'குறிப்பு' ஆகுபெயர். குறிப்பறிதற்குத் துணையாதலால் உயிரின் உணர்வு, கண் மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது.

6. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும் முகம்.

சொற்பொருள்:-அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் - தன்னையடுத்த பொருளினது நிறத்தைத் தானே கொண்டு காட்டும் பளிங்கு போல்; நெஞ்சங் கடுத்தது முகம் காட்டும் - ஒருவனின் நெஞ்சத்துமிக்கதனை அவன் முகம் தானே கொண்டு காட்டும்.

பொழிப்பு:- தன்னையடுத்த பொருளின் நிறத்தைத் தானே கொண்டு காட்டும் பளிங்கு போல், ஒருவனின் நெஞ்சத்துமிக்கதனை அவன் முகம் தானே கொண்டு காட்டும்.

குறிப்பு:- 'அடுத்த' என்பது ஆகுபெயர். 'கடுத்த' என்பது கடி என்னும் உரிச்சொல்லடியால் வந்த தொழிற் பெயர். உவமை ஒருபொருள், பிறிதொரு பொருளின் பண்பைக் கொண்டு தோற்றுதலாகிய தொழில் பற்றி வந்தது.

**7. முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ உவப்பினும்
காயினும் தான்முந் துறும்**

சொற்பொருள்:-உவப்பினும் காயினும் தான் முந்தறும் - உயிர், ஒருவனை விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் தானறிந்து அவற்றின் கண் அதனில் முற்பட்டு நிற்குமாதலால்; முகத்தின் முதுக் குறைந்தது உண்டோ - முகம் போல அறிவுமிக்கது பிறிதொன்றுண்டோ? இல்லை.

பொழிப்பு:- ஒருவனை விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் முகம் தானறிந்து அதில் முற்பட்டு நிற்குமாதலால், முகம் போல அறிவுமிக்கது வேறொன்றுண்டோ? இல்லை.

குறிப்பு:- உயிருக்கே அறிவுள்ளது. ஐம்பூதங்களாலான முகத்திற்கு இல்லை. உயிரது கருத்தறிந்து, அது உவப்பின் மலர்ந்தும், காய்வறின் கருகியும் முகம் காணப்படுவதால், அதற்கு உயிருண்டு எனக் கருதக் கூடாது. முகம் குறிப்பறிவதற்குக் கருவியாகும்.

**8. முகநோக்கி நிற்க அமையும் அகநோக்கி
உள்ள துணர்வார்ப் பெறின்.**

சொற்பொருள்:-அகம் நோக்கி உள்ளது உணர்வார் பெறின் - குறையற்றவனும், தனது மனத்தைக் குறிப்பாலறிந்து தானுற்ற குறையினைத் தீர்ப்பாரைத் பெறின்; முகம் நோக்கி நிற்க அமையும் - அவர் தன் முகம் நோக்கிய விதத்தில் தானும் அவர் முகத்தை நோக்கி நிற்க அமையும்.

பொழிப்பு:- குறையற்றவனும், தனது மனத்தைக் குறிப்பாலறிந்து தானுற்ற குறையினைத் தீர்ப்பாரைத் பெறின், அவர் தன் முகம் நோக்கியவாறே தானும் அவர் முகத்தை நோக்கி நிற்க அமையும்.

குறிப்பு:- 'உணர்வார்' எனக் காரியத்தைக் காரணமாக்கிக் கூறினார். அவ்வெல்லையைக் கடப்பின் இருவருக்கும் சிறுமையாகலின், அது வேண்டா என்பதாம்.

**9. பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின்
வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்.**

சொற்பொருள்:-கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின் - வேந்தர்கள் நோக்கங்களின் வேறுபாட்டை அறியக்கூடிய அமைச்சரைப் பெறின்; பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும் - அவர்களது மனத்துக்கிடந்த பகைமையையும் நட்பையும் வேற்றுவேந்தர் சொல்லாவிடிலும் அவர்கள் கண்களே சொல்லுவதை அறிந்து கொள்வர்.

பொழிப்பு:-கண்பார்வையினுடைய வேறுபாட்டை அறியவல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால், மாற்று வேந்தர் மனத்திலுள்ள பகைமையையும் நட்பையும், அவர்கள் சொல்லாவிடிலும், அவர்கள் கண்களே சொல்லுவதை அறிந்து கொள்வர்.

குறிப்பு:-இறுதியிலுள்ள 'கண்' ஆகுபெயர். நோக்கு வேறுபாடாவன வெறுத்த நோக்கமும் உவந்த நோக்கமும். 'உணர்தல்' அவற்றை அவ்வக்குறிகளால் அறிதல்.

10. நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்காற் கண்ணல்ல தில்லை பிற.

சொற்பொருள் :- நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும் கோல் - யாம் நுண்ணறிவுடையோம் என்றிருக்கும் அமைச்சர், அரசர் கருத்தினை அளக்கும் கோலாவது; காணுங்கால் கண்ணல்லது பிற இல்லது - ஆராயுமிடத்து அவர் கண்ணைத் தவிர பிற இல்லை.

பொழிப்பு:-யாம் நுண்ணறிவுடையோம் என்றிருக்கும் அமைச்சர், அரசர் கருத்தினை அளக்கும் கோலாவது, ஆராயுமிடத்து அவர் கண்களைத் தவிர பிற இல்லை.

குறிப்பு:-அறிவிலுடைமை அதனையுடையார் மீது ஏற்றப்பட்டது. இங்கிதம், சொல், வடிவு, தொழில் முதலாகப் பிறர் கருத்தளக்கும் அளவைகள் பலவாகும். அவை மறைக்கப்படுதலும் நோக்கம் மனத்தோடு கலந்ததால் மறைக்கப்படாது எனக் கூறப்பட்டது.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் குறிப்பறிதல்

குறிப்பறிதல் என்பது அரசன் கருதியவற்றை, அவன் கூறாமலேயே அறிந்து கொள்ளலைக் குறிப்பதாகும். அரசனின் முகம், கண், ஆகியவற்றைப் பார்த்தே அரசன் நினைத்தை அமைச்சன் அறிந்து கொள்ளுதலாகும். அரசனுக்குரிய உறுப்பாக அமைச்சன் விளங்குவதால், மன்னரசர் சேர்ந்தொழுகல் என்பதன் பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளமை இதனாற்றான் எனலாம்.

அரசனால் குறித்த செயல் பற்றிக் கூறாமலேயே அவன் முகம், கண் ஆகியவற்றைப் பார்த்துக் குறிப்பறியும் அமைச்சன் எப்போதும் வற்றாத நீராற் சூழப்பட்ட உலகுக்கு ஓர் ஆபரணமாவான் எனக் கூறப்படுகிறது. அடுத்து, ஒருவன் மனத்தில் நிகழ்வதை சந்தேகமின்றி ஒரு தலையாக உணரவல்லவனை, அவன் மனிதனேயாயினும் தெய்வத்தோடொப்ப மதிக்க வேண்டும் எனப்படுகின்றது. தம் குறிப்பு நிகழ்வதை அறிந்து, அதனால் பிறர் குறிப்பறியும் இயல்புடையவரை அரசர் எவற்றைக் கொடுத்தாவது துணையாய்க் கொள்ள வேண்டும் எனவும் கூறப்படுகிறது. இவற்றின் மூலம் குறிப்பறியும் அமைச்சனின் சிறப்பினை நாம் அவதானிக்கலாம்.

ஒருவன் மனத்தில் கருதியதை அவன் கூறாமலே குறிப்பால் அறிந்து கொள்ளக் கூடியவரோடு, அவ்வாறு குறிப்பு

அறியமாட்டாதவர்கள் உறுப்பால் ஒத்த தன்மையுடையவ ரானாலும் அறிவால் வேறுபட்டவர்கள் என்றும், குறித்ததைக் காணவல்ல காட்சியால் பிறர் குறிப்பினை உணரமாட்டாவாயின் ஒருவனது உறுப்புகளுள் சிறந்த கண்கள் என்ன பயனைச் செய்வன என்றும், குறிப்பறியும் அமைச்சனின் சிறப்பும், குறிப்பறியா அமைச்சனின் இழிவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தன்னை அடுத்த பொருளின் நிறத்தைத் தானே காட்டும் பளிங்கு போல், ஒருவனின் நெஞ்சக் கருத்தை அவனது முகமே காட்டிவிடும் என்றும், உயிர் ஒருவனை விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் அதை முகம் தானறிந்து அதில் முற்பட்டு நிற்குமாதலால், முகம் போல அறிவுமிக்கது வேறொன்றுண்டோ? என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. குறையுள்ளவனும் தனது மனத்தைக் குறிப்பாலறிந்து தானுற்ற குறையினைத் தீர்ப்பாரைப்பெறின், அவர் தன்முகம் நோக்கியவாறே, தானும் அவர் முகத்தை நோக்கி நிற்க அமையும் என்றும், கண்பார்வையின் வேறுபாட்டை அறியவல்ல அமைச்சரைப்பெறின், மாற்றரசர் மனங்களிலுள்ள பகையையும் நட்பையும் அவர்கள் சொல்லாவிடினும் அவர்களது கண்களே சொல்லுவதை அறிந்து கொள்வர் என்றும், யாம் நுண்ணிய அறிவினை உடையோம் என்றிருக்கும் அமைச்சர், அரசர் கருத்தினை அளக்கும் கோலாவது அவர்களது கண்களைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்றும் கண்நோக்கிக் குறிப்பறிதலின் சிறப்பு உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிப்பறியும் அமைச்சரின் சிறப்புகள், குறிப்பை வெளிப்படுத்தும் கண்கள், குறிப்பறிதல் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இவ்வதிகாரம் காணப்படுகிறது.

அவையறிதல்

[அரசனோடிருக்கும் அவையின் இயல்பினை அறிதல்.]

1. அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்

தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

சொற்பொருள்:-சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையவர் - சொல்லின் தொகுதியை அறிந்த தூய்மையுடையார்; அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக - தாம் பேசும் அவையினை அறிந்து அதற்கேற்ப ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:-சொல்லின் தொகுதியை அறிந்த தூய்மையுடையார், தாம் பேசும் அவையினை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும்.

குறிப்பு:-சொல்லின் குழு என்பதனுள் செஞ்சொல், இலக்கணச் சொல், குறிப்புச் சொல் ஆகிய மூவகைச் சொற்களும் அடங்கின. 'தூய்மை' என்பது அவற்றுள் தமக்கு ஆகாதனவற்றை விடுத்து, ஆகக்கூடியனவற்றைக் கொள்ளுதலாகும். 'ஆராய்தல்' என்பது இவ்வகைக்கண் சொல்லக்கூடியது இது, சொல்லக் கூடாதது இது, அதன் முடிவு இது எனத் தெளிந்து சொல்லுதல்.

2. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மையவர்.

சொற்பொருள்:-சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மையவர் - சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையுடையவர்கள்; இடைதெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக - அவையினிடத்து ஒன்றைச் சொல்கையில் அதன் செவ்வியை ஆராய்ந்தறிந்து வழப்படாமல் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்.

பொழிப்பு:-சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையுடையவர்கள், அவையினிடத்து ஒன்றைச் சொல்லும் போது, அதன் செவ்வியை ஆராய்ந்தறிந்து வழப்படாமல் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்.

குறிப்பு:-மூவகைச் சொல்லும் செம்பொருள், இலக்கணப் பொருள், குறிப்புப் பொருள் ஆகியவற்றைத் தருமாறு சொல்லுவதே சொற்களின் நடையாகும். 'செவ்வி' என்பது கேட்டற்கண் விருப்புடைமையாகும். 'வழு' வானது சொல்வழு, பொருள்வழு என இருவகைப்படும்.

3. அவையறியார் சொல்லல்மேற் கொள்பவர் சொல்லின் வகையறிவார் வல்லதூஉம் இல்.

சொற்பொருள்:-அவை அறியார் சொல்லல் மேற்கொள்பவர் சொல்லின் வகை அறியார் - அவையின் அளவையறியாது ஒன்றைச் சொல்ல முயல்பவர்கள், அச் சொல்லுதலின் கூறுபாடுகளையும் அறியார்; வல்லதூஉம் இல் - கற்று வல்ல கலையும் அவர்க்கில்லை.

பொழிப்பு:-அவையின் அளவையறியாது ஒன்றைச் சொல்ல முயல்பவர்கள், அச் சொல்லுதலின் கூறுபாடுகளையும் அறியார்; கற்று வல்ல கலையும் அவர்க்கில்லை.

குறிப்பு:-அம்மூவகைச் சொற்களால் வரும் சொல்லுதல் வகைமை, கேட்பாரது உணர்வு வகைமை பற்றி வருதலால் 'சொல்லின் வகையறியார்' என்றார்.

4. ஒளியார்முன் ஒள்ளிய ராதல் வெளியார்முன் வாள்சுதை வண்ணங் கொளல்

சொற்பொருள்:- ஒளியார் முன் ஒள்ளியர் ஆதல் - அறிஞர் அவையிலே தாமும் அறிஞராய்ப் பேசுதல் வேண்டும்; வெளியார் முன் வாள்சுதை வண்ணங் கொளல் - அத்தகைய அறிவில்லாதவர் அவையில் தாமும் வெண்மையான கண்ணம் போல் அறிவில்லாமற் பேசுதல் வேண்டும்.

பொழிப்பு:-அறிஞர் அவையில் தாமும் அறிஞர் போலவும், அத்தகைய அறிவில்லாதவர் அவையில் தாமும் வெண்மையான கண்ணம் போன்று அறிவில்லாமலும் பேசுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு:-‘ஒள்ளியார்’ என்றது அறிவின் மிக்காரையும் ஒத்தாரையும் அது விசாரத்தால் ‘ஒளியா’ரென நின்றது. தம்நூலறிவும் சொல்வன்மையும் தோன்ற விளங்குபவரை ‘ஒள்ளியராதல்’ எனப்பட்டது. அவையறியாத கீழ்மக்களை ‘வெள்ளியார்’ எனப்பட்டது. வயிரமில்லாத மரத்தினை வெளிறிய மரம் என்பது போல் வெளிறென்னும் வழக்குப் பற்றி இது கூறப்பட்டது.

5. நன்றென் நவற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு.

சொற்பொருள்:-நன்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே - ஒருவர்க்கு இது நன்றென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் குணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் நன்றே; முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு - தம்மிலும் மேலான அறிஞரின் அவையிலே முற்பட்டு ஒன்றினைச் சொல்லாத அடக்கமாகும்.

பொழிப்பு:-ஒருவர்க்கு நன்றென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் குணங்கள் யாவின்னும் நன்றாக விளங்குவது, தம்மிலும் மேலான அறிஞரின் அவையிலே முற்பட்டு ஒன்றினைச் சொல்லாத அடக்கமாகும்.

குறிப்பு:-தம் குறையும், அவையோர் சிறப்பும் முன்வந்து கூறும் பொழுது இழுக்கையும், கூறாதபோது நன்மையையும் தருமாதலால், அதனை அறிந்து அடங்குதல் நல்லவற்றுள் எல்லாம் நல்லது என்ற பொருள் பட ‘நன்றென்றவற்றுள்ளும் நன்று’ என்றார்.

6. ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புலம் ஏற்றுணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

சொற்பொருள்:-ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்று - நன்னெறியிலே நின்ற ஒருவன் அந்நெறியினின்றும் நிலை தளர்ந்து கெட்டதைப் போலாகும்; வியன்புலம் ஏற்று உணர்வார் முன்னர் இழுக்கு - விரிவானபல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞரின் அவையிலே ஒருவன் சொற்குற்றப்படுதலாகும்.

பொழிப்பு:-நன்னெறியிலே நின்ற ஒருவன், அந்நெறியினின்றும் நிலை தளர்ந்து கெட்டதைப் போலாகும், விரிவானபல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர் அவையிலே ஒருவன் சொற்குற்றப்படுதலாகும்.

குறிப்பு:-“உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காத்து” ஒழுகிய ஒருவன், கூடாவொழுக்கத்தினால் இழுக்குற்றதனை ‘நிலை தளர்ந்து’ வீழ்தல் என்றார். பயனிழத்தலுடன் இகழவும் படும் என்பதாம்.

7. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடறச் சொற்றெரிதல் வல்லார் அகத்து.

சொற்பொருள்:- கசடு அறச் சொல் தெரிதல் வல்லார் அகத்து - குற்றம் நீங்கச் சொற்களை ஆராயவல்ல அறிஞர் அவையிலே சொல்லின்; கற்று அறிந்தார் கல்வி விளங்கும் - பல நூல்களையும் கற்று அவற்றின் பயனை அறிந்தவரது கல்வி சிறப்புற்று விளங்கும்.

பொழிப்பு:-பல நூல்களையும் கற்று அறிந்தவரது கல்வி, குற்றம் நீங்கச் சொற்களை ஆராயவல்ல அறிஞரவையிலே சிறப்புற்று விளங்கும்.

குறிப்பு:-'சொல்லின்' என்பது அவாய் நிலையாய் வந்தது.

8. உணர்வ துடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.

சொற்பொருள்:- உணர்வது உடையார் முன் சொல்லல் - பிறர் உணர்த்தலின்றிச் சொல்லும் பொருளைத் தாமே உணரவல்ல அறிவினை உடையவர் அவையில் ஒன்றினைச் சொல்லுதல்; வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று - வளர்கின்றதொரு பயிர் நின்ற பாத்தியில் நீரினைச் சொரிந்தது போலாகும்.

பொழிப்பு:-பிறர் உணர்த்தலின்றித் தாமே சொல்லும் பொருளையுணரவல்ல அறிவினையுடையார் அவையில் ஒன்றினைச் சொல்லுதல், வளர்கின்றதொருபயிர் நின்ற பாத்தியில் நீரினைச் சொரிந்தது போலாகும். உவமையணி இதில் இடம்பெற்றுள்ளது.

குறிப்பு:-தானாக வளரும் கல்வி மிகநன்றாக வளரும் எனப்பட்டது.

9. புல்லவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லு வார்.

சொற்பொருள்:-நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லுவார் - நல்லாரிருந்த அவையிலே நல்ல பொருள்களை (விடயங்களை) அவர் மனங் கொள்ளத்தக்கவாறு சொல்லுதற்கு உரியவர்கள்; புல்லவையுள் 'பொச்சாந்தும்' சொல்லற்க - அவ்வறிவில்லாத கீழ் மக்களின் அவையிலே அவற்றை மறந்தும் சொல்லக் கூடாது.

பொழிப்பு:-நல்லாரிருந்த அவையிலே நல்ல பொருளுள்ள விடயங்களை எடுத்துச் சொல்லுபவர்கள், அவ்வறிவில்லாத கீழோர் அவையிலே அவற்றை மறந்தும் சொல்லக் கூடாது.

குறிப்பு:-அப்படிச் சொல்லின், தம்மை அவை அறியாமை நோக்கி 'நல்லவை'யும், பொருளறியாமையால் 'புல்லவை'யும் இகழுமாதலால், இரண்டு அவைக்கும் ஆகாதெனக் கருதிப் 'பொச்சாந்தும்' சொல்லற்க என்றார்.

10. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தங்கணத்தர் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.

சொற்பொருள்:-தம் உணத்தர் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல் - நல்லார் தம் இனத்தவர் அல்லாத அவையில் ஒரு பொருள் பற்றிப் பேசவேண்டாம்; அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்று - சொல்லின் அது, தூயதல்லாத முற்றத்தில் சிந்திய அமிழ்தினை ஒக்கும்.

பொழிப்பு:-நல்லார், தம் இனத்தவர் அல்லாத அவையில் ஒரு பொருள் பற்றிச் சொல்லக்கூடாது. அப்படிச் சொல்லின் அது, தூயதல்லாத முற்றத்தில் சிந்திய அமிழ்தினை ஒத்ததாகும்.

குறிப்பு:-‘கொள்’ எனும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் முன்னின்று, பின் எதிர்மறை அல் விசுதியோடு கூடி ‘கொளல்’ ஆனது. சாவா மருந்தாகிய அமிர்தம், நுகர்வோருக்குப் பயன்படாது முற்றத்தில் கொட்டப்பட்டதால் வீணாகியதைக் காட்ட “உக்க அமிழ்து” என்றார். உவமையணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் அவையறிதல்

அரசனோடு இணைந்திருக்கும் அமைச்சர், குறிப்பறிதல் வல்லவராயிருப்பதோடு, அவையின் இயல்பினையும் அறிந்தவராய் இருக்கவேண்டும் என்பதே இவ்வதிகாரத் தலைப்பின் விளக்கமாகும். குறிப்பறிதலின் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சொல்லின் தொகுதியை அறிந்த தூய்மையானவர்கள், தாம் பேசுகின்ற அவையின் தன்மையையும் ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வேண்டும் என்றும், சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையுடையவர்கள், அவையினிடத்தே ஒன்றினைக் கூறும் போது அதன் செவ்வியை (கேட்கும் விரும்பத்தை) ஆராய்ந்து குற்றமின்றிக் கூற வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அவையின் அளவையறியாது ஒன்றைச் சொல்ல முயல்பவர்கள், அச்சொல்லுதலின் கூறுபாடுகளை அறியாரென்றும், கற்றுவல்ல கலையும் அவர்க்கில்லை என்றும் எதிர்மறையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அறிஞர் அவையில் தாமும் அறிஞர் போலவும், அறிவில்லாதவர் அவையில் தாமும் வெண்மையான சுண்ணம் போல அறிவில்லாமலும் அமைச்சர் பேசவேண்டுமென்றும், ஒருவர்க்கு நல்லதென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் குணங்கள் யாவினுள்ளும் நன்றாக விளங்குவது தம்மிலும் மேலான அறிஞர் அவையில் முன்வந்து ஒன்றினைச் சொல்லாத அடக்கமாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. விரிவான பல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர் சபையில் ஒருவன் குற்றப்படுதல், நன்னெறியில் நடந்த ஒருவன், அந்நெறியினின்றும் நிலைதளர்ந்து கெட்டதைப் போலாகுமென்றும், பல நூல்களைக் கற்றறிந்தவரது

கல்வியானது, குற்றம் நீங்கச் சொற்களை ஆராயவல்ல அறிஞர் சபையிலே சிறப்புற்று விளங்குமென்றும் அமைச்சரின் அவையறிதல் பற்றி நேராகவும், எதிராகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிறர் உணர்த்தாது தாமே சொல்லும் பொருளை யுணரவல்ல அறிவினையுடையோர் அவையில் ஒன்றைச் சொல்லுதல், வளரும் பயிருள்ள பாத்திரத்தினுள் நீரைச் சொரிந்தது போலாகும் என்றும், நல்லாரிருந்த அவையிலே நல்ல பொருளுள்ள விடயங்களை எடுத்துச் சொல்லுபவர்கள், அறிவில்லாத கீழோர் அவையிலே அவற்றை மறந்தும் சொல்லக் கூடாது; அப்படிச் சொன்னால் அது தூயதல்லாத முற்றத்தில் சிந்திய அமுதத்தினை ஒத்தது என்றும் அவையறிந்து பேசுதலின் உயர்வையும், தாழ்வையும் இறுதி மூன்று குறள்களிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அவையறியும் அமைச்சரின் சிறப்புக்களும், அவையறிய மாட்டா அமைச்சரின் இழிவுகளும் இவ்வதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அவை அஞ்சாமை

[சொல்லுதற்குரிய அவையினை அறிந்து சொல்லும் பொழுது அதற்கு அஞ்சாமை.]

1. வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் சொல்லின் தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

சொற்பொருள்:-வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் - கற்றுவல்ல அவை, கல்லா அவை என்னும் வகையினை அறிந்து, வல்ல அவைக் கண் ஒன்றினைச் சொல்லும் போது அச்சத்தினால் குற்றமுடையதாகச் சொல்லார்; சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையவர் - சொல்லின் தொகுதி யாவற்றையும் அறிந்த தூய்மையினை உடையவர்.

பொழிப்பு:-சொல்லின் தொகுதி எல்லாவற்றையும் அறிந்த தூய்மையுடையவர், அவையின் வகையறிந்து, கற்றுவல்ல அவைக்கண் ஒன்றைச் சொல்லும் பொழுது, அச்சத்தினால் குற்றமுள்ளதாகச் சொல்லார்.

குறிப்பு:-அவையில் இருந்தாரது கற்றல் வன்மையானது அவையின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. தாங்கற்றுவல்ல நூற்பொருள் என்று உரைப்பாருமுளர். அச்சத்தானென்பது அதிகாரத்தால் வந்தது.

2. கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்முன் கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

சொற்பொருள்:-கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் - கற்றார் பலரினும் இவர் நன்கு கற்றவர் என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுவார்; கற்றார்முன் கற்றசெலச் சொல்லுவார் - கற்றவர்களது அவையில் அஞ்சாது தாங்கற்றவற்றை அவர் மனதில் பதியுமாறு சொல்லவல்லவர்.

பொழிப்பு:-கற்றவர்களது அவையில் தாங்கற்றவற்றை அஞ்சாது, அவர்களது மனதில் பதியுமாறு சொல்லவல்லவர், கற்றார் பலரினும் இவர் நன்கு கற்றவர் என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுவார்.

குறிப்பு:-உலகமறிவது அவரையேயாதலால், அதனால் புகழப்படுபவரும் அவரேயாவார்.

3. பகையகத்துச் சாவார் எனியர் அரியர்

அவையகத் தஞ்சா தவர்.

சொற்பொருள்:-பகையகத்துச் சாவார் எனியர் - பகைவரிடத்திலே அஞ்சாது புகுந்து சாக வல்லவர் பலர்; அவையகத்து அஞ்சாதவர் அரியர் - கற்றோர் அவையில் அஞ்சாது புகுந்து சொல்ல வல்லவர் சிலர்.

பொழிப்பு:-பகைவரிடத்தில் அஞ்சாது சென்று சாகவல்லவர் பலர். கற்றோர் அவையில் அஞ்சாது சென்று சொல்ல (பேச) வல்லவர் சிலர்.

குறிப்பு:-அஞ்சாமை 'சாவார்' என்பதனோடுங் கூட்டி, அதனால் சொல்லவல்லவர் என்பது வருவித்துக் கூறப்பட்டது.

4. கற்றார்முன் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற

மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

சொற்பொருள்:- கற்றார் முன் கற்ற செலச்சொல்லி - பலநூல்களையும் கற்றவரது அவையில், தாங்கற்றவற்றை அவர் மனம் கொள்ளுமாறு சொல்லி; தாம் கற்ற மிக்க மிக்காருள் கொளல் - (அவற்றின் மிக்க பொருள்களை) அம்மிகக் கற்றாரிடத்தில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பொழிப்பு:-பலநூல்களையும் கற்றவரது அவையில் தாங்கற்றவற்றை அவர் மனதில் பதியுமாறு சொல்லி, அவற்றின் மிக்க பொருள்களை, அம்மிகக் கற்றாரிடத்தில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு:-ஒருவர் எல்லாவற்றையும் கற்றல் முடியாது. இதனையே 'கற்றது கைம்மண்ணளவு' என்றார்ஓளவையார். எனவே ஏனைய கற்கப் பெறாதவற்றைப் பிறரிடம் கற்றறியலாமென்றார். மேலும், கற்றாரது அவையில் பலவிதமானவர் இருப்பராகையால், அவரவர்க்கேற்ற முறையிலும் சொல்லுக எனப்பட்டது.

5. ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க அவையஞ்சா

மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு.

சொற்பொருள்:-ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க - நூல்களைக் கற்கும் நெறியில் சொல்லிலக்கணங்கூறும் அளவை நூலினை அமைச்சர் கற்க வேண்டும்; அவை அஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு - வேற்று வேந்தர் அவையில் அஞ்சாது, அவர் சொல்லிய சொற்களுக்குப் பதில் கூறும் பொருட்டு.

பொழிப்பு:-வேற்று வேந்தர் அவையில் அஞ்சாமல் அவர் சொல்லிய சொற்களுக்குப் பதிலளிக்கும் பொருட்டு நூல்களைக் கற்கும் நெறியில் சொல்லிலக்கணம் கூறும் அளவை (தருக்கம்) நூலினை அமைச்சர் கற்க வேண்டும்.

குறிப்பு:-அளவை நூலைச் சொன்னால் கற்றே கற்க வேண்டுமாதலால் இ.து ஆறெனப்பட்டது. அளக்கும் கருவியை 'அள'வறிந்தென்றார். இது ஆகு பெயராயமைந்தது.

6. வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடென் நுண்ணவை அஞ்சு பவர்க்கு.

சொற்பொருள்:-வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு வாளொடு என் - அஞ்சாத வீரர் அல்லாதவர்க்கு வாளொடு என்ன தொடர்புண்டு?; நுண்ணவை அஞ்சுபவர்க்கு நூலொடு என - அதுபோல் நுண்ணறிவு யோரின் அவைக்கு அஞ்சுபவர்க்கு நூலொடு என்ன தொடர்புண்டு?.

பொழிப்பு:-அச்சமற்ற வீரர் அல்லாதார்க்கு வாளொடு என்ன தொடர்புண்டு? அதுபோல் நுண்ணறிவுயோர் அவைக்கு அஞ்சுபவர்க்கு நூலொடு என்ன தொடர்புண்டு.

குறிப்பு:-கற்றறிந்தாரது நுண்மை, அவை மேலேற்றப்பட்டது. அதுபோல் அத்தகையோர் அவைக்கு அஞ்சி இருந்தாரை நூற்குரியரல்லர் எனப்பட்டது.

7. பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத் தஞ்சு மவன்கற்ற நூல்.

சொற்பொருள்:- பகை அகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் - பகைவர் உள்ள இடத்திலே, அதற்கு அஞ்சுகின்ற பேடியின் (பயந்தவனின்) கையிலுள்ள ஒளிபொருந்திய வாளினை ஒத்தது; அவையகத்து அஞ்சுமவன் கற்ற நூல் - சொல்லப்படும் அவை நடுவில் அதனைக்கண்டு அஞ்சுகின்றவன் கற்ற நூல் ஆகும்.

பொழிப்பு:-கற்றோரவையினைக் கண்டு அஞ்சுகின்றவன் கற்ற நூலானது, பகைவருள்ள இடத்தில் அதற்கு அஞ்சும் பேடியின் கையிலுள்ள ஒளிபொருந்திய வாளினை ஒத்தாகும்.

குறிப்பு:-பேடி - பெண்ணியல்பு மிக்க ஆண். போர்க்களம் நன்றாயிருந்தும் வாள்பிடித்தவன் குற்றத்தால் சிறப்பின்றி அமைந்தது போல், கற்றோரவை சிறந்திருந்தும் அஞ்சுபவனால் சிறப்பற்றது எனக் கருதுக.

8. பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லா தார்.

சொற்பொருள்:- நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லாதார் - நல்லாரிருந்த அவையில் நல்ல சொற்பொருள்களைத் தம் அச்சத்தால் அவர்க்கேற்பச் சொல்லமுடியாதவர்; பல்லவை கற்றும் பயமிலரே - பலநூல்களைக் கற்றாராயினும் பயன்படுதலில்லாதவர் ஆவர்.

பொழிப்பு:-நல்லாரிருந்த அவையில் நல்ல சொற்பொருள்களைத் தம் அச்சங்காரணமாக அவர்க்கேற்பச் சொல்லமுடியாதவர், பல்வகைநூல்களைக் கற்றிருந்தும் பயனற்றவராவார்.

குறிப்பு:-அறிவுள்ளோர் முன் சொல்லாமையால் கல்வியினுண்மை அறிவாரில்லை என்பதாம். 'பயமில்' என்பதனூடாகக் கல்விப் பயனுடையவரல்லர் என்பட்டது.

9. கல்லாதவரிற் கடையென்ப கற்றறிந்தும் நல்லா ரவையஞ்சுவார்.

சொற்பொருள்:-கற்று அறிந்தும் நல்லார் அவை அஞ்சுவார் - நூல்களைக் கற்று வைத்தும் அவற்றால் பயனறிந்து வைத்தும் நல்லாரிருந்த அவைக்கு அஞ்சி அங்கு செல்லாதவர்; கல்லாதவரின் கடை என்ப - கல்லாதவரின் கடையரெனச் சொல்லுவார்.

பொழிப்பு:-நூல்களைக் கற்றும் அவற்றின் பயனறிந்து வைத்திருந்தும், நல்லாரவைக்கு அஞ்சி அங்கு செல்லாதவர், கல்லாதவரினும் கடையரென உலகத்தார் சொல்லுவார்.

குறிப்பு:-அக் கல்வியறிவினால் தாமும் பயன்பெறாது, பிறருக்கும் பயன் கொடாது இருப்பார் எனப்பட்டது. கல்வித் துன்பமடைந்து இருத்தலால் 'கல்லாதவரிற் கடை' என்றார்.

10. உளரெனினும் இல்லாரொடொப்பர் களனஞ்சிக் கற்ற செலச்சொல்லாதார்.

சொற்பொருள் :-களன் அஞ்சிக் கற்ற செலச்சொல்லாதார் - அவைக்களத்துக்கு அஞ்சி, தாங்கற்றவற்றை அதற்கேற்பச் சொல்ல முடியாதவர்கள்; உளர் எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பா - உயிர் வாழ்கின்றாராயினும் உலகத்தாரால் எண்ணப்படாமையால் இறந்தவரோடு ஒத்தவராவார்.

பொழிப்பு:-அவைக்களத்துக்கு அஞ்சித் தாங்கற்றவற்றைச் சொல்லத் தெரியாதவர்கள், உயிர்வாழ்பவராயினும் இறந்தவரோடு ஒத்தவரேயாவார்.

குறிப்பு:-'களன்' என்றது அறிஞர் அவையிலிருந்தாரைக் குறித்தது.

அதிகாரப் பொருட் சுருக்கம் அவை அஞ்சாமை

சொல்லுதற்குரிய அவையினை அறிந்து, அதற்கேற்பச் சொல்லும் பொழுது அவைக்கு அஞ்சாமை வேண்டும். அச்சம் இருப்பின் அவைக்கேற்பத் தான் கருதியதைச் சரியாகச் சொல்ல முடியாது. எனவே தான் அவையறிதலை அடுத்து இவ்வதிகாரம் இடம்பெற்றுள்ளது.

சொல்லின் தொகுதி எல்லாவற்றையும் அறிந்த தூய்மையுடையவர், அவையின் வகையறிந்து, கற்றுவல்ல அவைக்களன் ஒன்றைச் சொல்லும் பொழுது அச்சத்தினால் குற்றமுள்ளதாகச் சொல்லமாட்டார் என முதற்குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாகக் கற்றவர் அவையில் அஞ்சாது தாங்கற்றவற்றை அவர்களது மனதில் கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

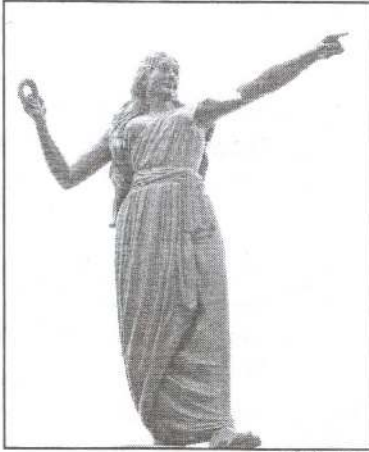
பதியுமாறு சொல்லவல்லவர், கற்றார் பலருள்ளும் இவர் நன்கு கற்றவர் என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுவர் எனப்படுகின்றது. மேலும், பகைவரிடத்தில் அஞ்சாது சென்று சாகவல்லவர் பலர்; ஆனால் பல நூல்களையும் கற்றாரது அவையில் அஞ்சாது சென்று பேசவல்லவர் சிலர் என்றும், பல நூல்களையும் கற்றாரது அவையில் தாங்கற்றவற்றை அவர்கள் மனதில் பதியுமாறு சொல்லி, அவற்றின் மிக்கபொருள்களை அந்த மிகவும் கற்றாரிடத்தில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், அடுத்த இரு குறள்களிலும் சொல்லப்படுகின்றது.

வேற்றரசர் அவையில் அஞ்சாமல் அவர் சொல்லிய சொற்களுக்குப் பதிலளிக்கும் பொருட்டு நூல்களைக் கற்கும் நெறியில் சொல்லிலக்கணம் கூறும் அளவை நூலினை அமைச்சர் கற்க வேண்டும் என்றும், அச்சமற்ற வீரர் அல்லாதாருக்கு வாளோடு தொடர்பில்லாமை போன்று, நுண்ணறிவுடையோர் அவைக்கு அஞ்சுவோர்க்கு நூலோடும் தொடர்பிருக்க முடியாது என்றும், கற்றோர் அவை கண்டு அஞ்சுபவன் கற்ற நூலானது, பகைவரது இடத்தில் அதற்கு அஞ்சும் பேடியின் கையிலுள்ள ஒளி மிகுந்த வாளினை ஒத்ததாகும் என்றும் மேலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நல்லாரிருந்த அவையில் நல்ல சொற்பொருள்களை தமது அச்சம் காரணமாக அவர்க்கேற்பச் சொல்ல முடியாதவர், பலவகை நூல்களைக் கற்றிருந்தும் பயனற்றவராவர் என்றும், நூல்களைக் கற்றும், அவற்றின் பயனறிந்து வைத்திருந்தும், நல்லாரவைக்கு அஞ்சி அங்கு செல்லாதவர், கல்லாரினுங் கடையரென உலகத்தோர் சொல்லுவாரென்றும், அறிஞர் அவைக்களத்துக்கு அஞ்சித் தாம் கற்றவற்றைச் சொல்லத் தெரியாதவர்கள் உயிர் வாழ்வார்களாயினும் இறந்தவரோடு ஒத்தவரேயாவர் என்றும் இறுதி மூன்று குறள்களிலும் அவைக்கு அஞ்சுபவரின் இழிநிலை கூறப்பட்டுள்ளது.

அவைக்கு அஞ்சாதோரின் சிறப்புக்கள், அவையஞ்சாமை க்குரிய கற்கைநெறி, அவைக்கு அஞ்சுவோரின் இழிவுகள் ஆகியன இவ்வதிகாரம் மூலம் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரம் 3

தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதலாவதான சிலப்பதிகாரம், சங்கம் மருவிய காலப்பிற்பகுதியில் எழுந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவனின் இளவலான இளங்கோவடிகள் இதனை இயற்றினார். குன்றக்குரவர்களும், மதுரைக்கூலவாணிகள் சாத்தனாரும் கூறிய செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இளங்கோவடிகள் “நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி ஆரம்” படைத்தளித்தார்.

தமிழ் நாட்டுக் கதையினைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டு கோவலன், கண்ணகி வரலாற்றைக் கூறும் முதற்றமிழக் குடிமக்கள் காப்பியம் இதுவாகும். புகார்க்காண்டம் (10காதைகள்), மதுரைக்காண்டம் (13காதைகள்), வஞ்சிக் காண்டம் (07காதைகள்) ஆகிய மூன்று காண்டங்களையும், மங்கலவாழ்த்துப் பாடல் முதலாக வரந்தருகாதை ஈறாக முப்பது காதைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா தழுவிய அகவற் பாக்களினாலும், உரையிடைப்பட்ட செய்யுள்களாலும், வெண்பாக்களாலும் சிலப்பதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றா மென்பதும்
ஊரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேற்றுவரென்பதும்
ஊழ்வினை யுருத்துவந் தூட்டு மென்பதும்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

எனவரும் செய்யுளால் சிலப்பதிகார காப்பிய நோக்கத்தினை இளங்கோவடிகள் கூறியிருக்கின்றார். புகார், மதுரை, வஞ்சி போன்ற நகர மக்களது வாழ்வியலும், கிராம மக்களின் வாழ்வியலும் இணைந்த தமிழ் நாட்டின் வரலாறு இந்நூல். தமிழகத்தின் சோழநாட்டில் உருவாகி, பாண்டிய நாட்டில் வளர்ச்சி பெற்று, சேரநாட்டில் முழுமை பெறும் காப்பியமீது. கோவலன் - கண்ணகி திருமணத்தின்போது பலரும் வாழ்த்துரைக்கும் நிகழ்ச்சியுடன் கதை தொடங்கி, விண்ணுலகிலிருந்து கண்ணகித் தெய்வம் வரமளிப்பதுடன் முற்றுப்பெறுகிறது. முத்தமிழ் இலக்கியப் பெட்டகமான சிலப்பதிகாரத்தில்

நாட்டாரியற் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் பலவுண்டு. காணல்வரி, ஆற்றுவரி, அம்மாணைவரி, கந்துகவரி, குரவைப்பாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு முதலானவை இசைப்பாட்டுக்களாகும். பல்வேறு இடங்களில் இது ஒரு 'நாடகக் காப்பியம்' என்னும் விதத்தில் உரையாடல்களையும், பாத்திரவார்ப்புக்களையும் இளங்கோவடிகள் உருவாக்கித் தந்துள்ளார். தமிழ் மக்களது தேசியக் காப்பியமாக, குடிமக்கள் காப்பியமாக, முத்தமிழ்க்காப்பியமாக, மூவேந்தர் காப்பியமாக, பெண்ணின் பெருமை பேசும் காப்பியமாக, 'சிலம்பினை' நாம் நோக்க முடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரைகண்டுள்ளார்.

மதுரைக் காண்டம்

துன்பமாலை

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் பதினெட்டாவது காதையாகவும், மதுரைக் காண்டத்தின் எட்டாவது காதையாகவும் 'துன்பமாலை' விளங்குகிறது. 53 வரிகளில் மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா யாப்பினால் செய்யப்பட்ட பாடற்பகுதி இதுவாகும். ஆய்ச்சியர் குரவையை அடுத்து வருவது; கணவன் கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியைக் கண்ணகி அறிந்தவுடன், பட்ட துன்பத்தை வெளிப்படுத்துவது. குரவைக் கூத்து முடிந்ததும், கண்ணகி அடைக்கலமாய்ப் புகுந்திருந்த மாதரி என்னும் பெண்ணாள் வையை ஆற்றில் நீராடவும், ஆற்றின் கரையிலிருந்த திருமாலை வழிபடவும் போனதுவும், அவ்வேளை ஊர் அரவங்கேட்டு ஆயர்பாடிக்குப் பெண்ணொருத்தி வந்ததுவும், கணவன் இறந்த செய்தியை அறிந்த கண்ணகியின் துன்பமும், காய் கதிர்ச் செல்வனாகிய சூரியனை நோக்கி 'என் கணவன் கள்வனோ? என அவள் வினாவியதையும், அப்போது 'நின் கணவன் கள்வனல்லன்' என்றும், 'இவ்வூரை எரியுண்ணும்' என்றும் வானில் அசரீரி எழுந்ததையும் கூறுவதாகத் 'துன்பமாலை' காதை அமைந்துள்ளது. இக்காதையில், கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியையறிந்த போதும், அதனைச் சாதூரியமாகக் குறிப்பினால் கண்ணகிக்கு உணர்த்த விரும்பிய ஆயர்சேரிப் பெண்ணின் (ஐயையின்) புத்திசாதூரியமும், பிறர் மனம் புண்படாதவாறு தான் கருதியதை முடிக்கும் மனப்பாங்கும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் தனது கணவனுக்குத் தீங்கேதும் நிகழ்ந்து விட்டதோ என்ற பயமானது கண்ணகியிடம் ஏற்பட்ட விதமும், கோவலன் கொலையுண்டமையை அறிந்த கண்ணகியின் துன்பியல் நிலையும், தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்பதைக் கண்ணகி வாயிலாகவே உணர்த்தும் விதமும் சிறப்பானது. நீராடல், வழிபாடு, குரவைக் கூத்து, கைம் பெண்களது நிலை ஆகியனவும் துன்பமாலையில விரவிக் காணப்படுகின்ற விடயங்களாகும். அணிச்சிறப்பு, பொருட்சிறப்பு, சொல்லாட்சி என்பன சிறந்து நிற்கும் இலக்கியப்படைப்பு இதுவெனலாம்.

(1 - 7 வரையுள்ள அடிகள்)

ஆங்கு

ஆயர் முதுமக ளாடிய சாயலாள்
பூவும் புகையும் புணைசாந்துங் கண்ணியும்
நீடுநீர் வையை நெடுமா லடியேத்தத்
தூவித் துறைபடியப் போயினான் மேவிக்
குரவை முடிவிலோ ஞராவங் கேட்டு
விரைவொடு வந்தா ளுள்ளள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- குரவை முடிவில் ஆயர் முதுமகள் ஆடிய சாயலாள், நீடுநீர்வையை நெடுமால் அடி பூவும் புகையும் புணைசாந்தும் கண்ணியும் தூவி மேவி ஏத்த, துறை படிய போயினாள். ஆங்கு ஓர் ஊர் அரவம் கேட்டு விரைவொடு வந்தாள் உள்ள்.

சொற்பொருள்:- குரவை முடிவில் - குரவைக் கூத்து முடிந்தபின்னர்; ஆயர் முதுமகள் ஆடிய சாயலாள் - ஆயர் முதுமகளும் தளர்ந்த நடையினளுமாகிய மாதரி; நீடுநீர்வையை - வற்றாத நீர் நிரம்பிய வையைக்கின் கரையிலுள்ள; நெடுமால் அடி - திருமாலின் திருவடிகளை; பூவும் புகையும் புணைசாந்தும் கண்ணியும் - பூவும், புகைப் பொருட்களும், பூசுகின்ற சந்தனமும், மாலையும்; தூவி மேவி ஏத்த - தூவி விருப்பமுடன் வணங்குதற்கும்; துறை படிய போயினாள் - ஆற்றுத்துறையில் நீராடி வரவும் போயினாள்; ஆங்கு - அவ்வேளை; ஓர் ஊர் அரவம் கேட்டு - ஊரில் எழுந்த ஓர் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு; விரைவொடு வந்தாள் உள்ள் - ஆயர் மகள் ஒருத்தி ஆயர்பாடிக்கு விரைவாக வந்தாள்;

பொழிப்பு:- குரவைக் கூத்து முடிந்தபின்னர், ஆயர் முதுமகளும் தளர்ந்த நடையினளுமாகிய மாதரி, வற்றாத நீர் நிரம்பிய வையைக்கின் கரையிலுள்ள, திருமாலின் திருவடிகளை, பூவும், புகைப் பொருளும், பூசுகின்ற சந்தனமும், மாலையும் (எடுத்துக்கொண்டு) தூவி விருப்பமுடன் வணங்குவதற்கும், ஆற்றுத் துறையில் நீராடுவதற்கும் போனாள். அவ்வேளை ஊரில் எழுந்த ஓர் அரவத்தைக் கேட்டு (ஆரவாரமான செய்தியைக் கேட்டு) ஆயர்மகள் ஒருத்தி ஆயர்பாடிக்கு விரைந்து வந்தாள்.

குறிப்பு:- 'ஆயர் முதுமகள் ஆடிய சாயலாள்' என்பதில் 'ஆயர் முதுமகள் போயினாள் ஆடிய சாயலாள் வந்தாளுள்ளள்' என்று கொண்டு கூட்டியும் பொருள் கொள்வர். 'ஆங்கு' என்பதை 'ஓர் ஊர் அரவங்கேட்டு' என்பதுடன் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தமானது. ஆயர்பாடி நோக்கி வந்த ஆயர்குலப் பெண்ணை, மாதரி மகள் ஐயை எனக் கருதுவதும் உண்டு.

அருஞ்சொற்பொருள் :- முதுமகள் - முதியவள்; ஆடிய - தளர்ந்த; சாயலாள்- நடையிணையுடையவள், இயல்பிணையுடையவள், தோற்றத்தை யுடையவள்; புகையும் - சாம்பிராணி போன்ற தூபப் பொருட்கள்; சாந்து - சந்தனம்; புனை - அணியத்தக்க, பூசத்தக்க; கண்ணி - மாலை வகைகளில் ஒன்று; ஏத்த - வணங்க, வழிபட; மேவி - விரும்பி; படிய - நீராட; துறை - ஆற்றுப்படித்துறை.

(8-23 வரையுள்ள அடிகள்)

அவடான்,

சொல்லாடான் சொல்லாடான் நின்றானந் நங்கைக்குச்

சொல்லாடுஞ் சொல்லாடுந் தான்

எல்லாவோ,

காதலர் காண்கிலேன் கலங்கினோய் கைம்மிகும்;

ஊதுலை தோற்க வயிர்க்குமென் னெஞ்சன்றே;

ஊதுலை தோற்க வயிர்க்குமென் னெஞ்சாயின்

ஏதிலார் சொன்ன தெவன்? வாழி யோதோழீ

நன்பகற் போதே நடுக்குநோய் கைம்மிகும்

அன்பனைக் காணா தலவுமென் னெஞ்சன்றே;

அன்பனைக் காணா தலவுமென் னெஞ்சாயின்

மன்பதை சொன்ன தெவன்? வாழி யோதோழீ

தஞ்சமோ தோழீ தலைவன் வரக் காணேன்

வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும்என் நெஞ்சன்றே

வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும்என் நெஞ்சாயின்

எஞ்சலார் சொன்ன தெவன்? வாழி யோதோழீ!

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அவள், தான், சொல்லாடான்,

சொல்லாடாநின்றான், அம் நங்கைக்கு சொல்லாடும், சொல்லாடும் தான்

எல்லா! ஓ! காதலன் காண்கிலேன், கலங்கி நோய் கைம்மிகும். ஊதுலை

தோற்க உயிர்க்கும் என் நெஞ்சு அன்றே. ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும்

என் நெஞ்சு ஆயின், ஏதிலார் சொன்னது எவன்? வாழியோ, தோழி!

நன்பகல் போதே நடுக்குநோய் கைம்மிகும்; அன்பனை காணாது என்

நெஞ்சு அலவும் அன்றே. அன்பனை காணாது அலவும் என் நெஞ்சு

ஆயின், மன்பதை சொன்னது எவன்? வாழியோ, தோழி! தலைவன் வரக்

காணேன் தஞ்சமோ தோழீ வஞ்சமோ உண்டு; மயங்கும் என் நெஞ்சு

அன்றே, வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என் நெஞ்சு ஆயின் எஞ்சலார்

சொன்னது எவன்? வாழியோ, தோழி!

சொற்பொருள்:- அவள், தான், சொல்லாடான் - அங்ஙனம் வந்தவள்

யாருடனும் பேசவில்லை; சொல்லாடாநின்றான் - எதுவும் உரையாது

நின்றாள்; அம் நங்கைக்கு சொல்லாடும் - அவளது நிலைகண்டு பலரும் அவளைச் சுற்றி நின்று பேசி; சொல்லாடும் தான் - என்ன செய்தி? என்று அறிய முயன்றனர்; (அப்பொழுது கண்ணகி அவர்களைப் பார்த்து) எல்லா! ஓ! - எல்லாவோ (ஏட தோழி என அழைப்பது போல); காதலன் காண்கிலேன் - மதுரை நகருள் சென்ற என் கணவன் இன்னும் வரக்காணேன்; கலங்கி நோய் கைம்மிகும் - என்நெஞ்சம் கலங்கித் துன்பம் கட்டுக்கடங்காததாகிறது; ஊதுலை தோற்க - துருத்தி முனை நெருப்பின் வெம்மையும் தோற்குமாறு; உயிர்க்கும் என் நெஞ்ச அன்றே - என் நெஞ்சம் அனல் பெருமூச்சு விடுகிறது; ஊதுலை தோற்க உயிர்க்கும் - துருத்தி முனை நெருப்பின் வெம்மையும் தோற்குமாறு அனல் பெருமூச்சு விடும்; என் நெஞ்ச ஆயின் - என் நெஞ்சமாயின்; ஏதிலார் சொன்னது எவன்? - அயலார்கள் சொன்னது தான் என்னவோ? (நீங்கள் பேசிக் கொள்வது தான் என்ன?); வாழியோ, தோழி, - வாழ்க தோழி; நன்பகல் போதே நடுக்குநோய் கைம்மிகும் - நல்ல பகற் பொழுதிலேயே என்னை நடுங்கச் செய்கின்ற துன்பம் எல்லை மீறி விட்டது; அன்பனை காணாது என் நெஞ்ச அலவும் அன்றே - அன்புக்குரிய கணவனைக் காணாமல் என் நெஞ்சம் வருந்துகின்றது; அன்பனைக் காணாது அலவும் என் நெஞ்ச ஆயின் - அன்புக் கணவனைக் காணாது என் நெஞ்சம் வருந்துகின்றதாயின்; மன்பதை சொன்னது எவன்? - ஊர் மக்கள் சொன்னது தான் யாதோ?; வாழிய தோழி - வாழ்க தோழி; தலைவன் வரக் காணேன் - என் தலைவன் இன்னும் வரக் காணேன்; தஞ்சமோ தோழி - இனி நான் யாரிடத்தில் தஞ்சமடைவேன் தோழி; வஞ்சமோ உண்டு - ஏதோ வஞ்சகம் நடந்திருக்கின்றது என்று; மயங்கும் என் நெஞ்ச அன்றே - என் நெஞ்சம் வருந்துகின்றது; வஞ்சமோ உண்டு மயங்கும் என் நெஞ்ச ஆயின் - ஏதோ வஞ்சகம் நடந்திருக்கிறதென என் நெஞ்சம் வருந்துகிறதாயின்; எஞ்சலார் சொன்னது எவன்? - இந்த ஊரிலுள்ளோர் (மற்றவர்கள்) சொன்னது தான் யாதோ?; வாழியோ தோழி - வாழ்க தோழி!

பொழிப்பு:- அங்ஙனம் வந்தவன் யாருடனும் பேசவில்லை. எதுவும் உரையாது நின்றாள். அவளது நிலைகண்டு பலரும் அவளைச் சுற்றி நின்று பேசி, என்ன செய்தி? என்று அறிய முயன்றனர். (அப்பொழுது கண்ணகி அவர்களைப் பார்த்து) எல்லாவோ (ஏட தோழி! என்பது போல அழைப்பது), மதுரை நகருள் சென்ற என் கணவன் இன்னும் வரக் காணேன். என் நெஞ்சம் கலங்கித் துன்பம் கட்டுக்கடங்காததாகின்றது. துருத்திமுனை நெருப்பின் வெம்மையும் தோற்குமாறு என் நெஞ்சம் அனல் பெருமூச்சு விடுகின்றது. அவ்வாறாயின் அயலார்கள் சொன்னது தான் கலாநிதி செ.திருநாவுச் சரக - 84 - தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

என்னவோ? நல்ல பகற் பொழுதிலே என்னை நடுங்கச் செய்கின்ற துன்பம் எல்லை மீறி விட்டது. அன்புக்குரிய கணவனைக் காணாது என் நெஞ்சம் வருந்துகின்றது. அப்படியாயின் ஊர் மக்கள் சொன்னதுதான் யாதோ? என் தலைவன் இன்னும் வரக் காணேன். இனி நான் யாரிடத்தில் தஞ்சமடைவேன் தோழி. ஏதோ ஒரு வஞ்சகம் நடந்திருக்குமென்று என் நெஞ்சம் வருந்துகின்றது. அவ்வாறாயின் இந்த ஊரிலுள்ளோர் சொன்னது தான் யாதோ? வாழ்க தோழி!

குறிப்பு:- 'அம் நங்கை' என்பதற்கு அழகிய பெண் என்னும் பொருளுண்டு. இங்கு 'அந்தப் பெண்' என்ற கருத்தில் அந்நங்கை எனக் கொள்ளலாம். 'எல்லா' என விளிப்பது தோழியையாகும். அடி தோழி அல்லது ஏடி தோழி என்பது போலாகும். ஏதிலார், மன்பதை, எஞ்சலார் எனவருஞ் சொற்கள் ஊர் மக்களையும் அயலவரையும் குறிப்பன. தான் இதுவரை அறியாத செய்தி பற்றி மற்றவர்கள் அறிந்துள்ளார்கள் என்பதையே கண்ணகி கூற்று உணர்த்துகிறது. பிறர், மக்கள், அயலவர், மற்றவர்கள் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். அதனுள் விரைவாக வந்த ஆய்மகள் உட்பட ஆயர்பாடிப் பெண்கள் யாவரும் அடங்குவர். 'தோழி' என விளித்துரைத்தது மாதரிமகள் 'ஐயை'யை எனக் கொள்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சொல்லாடாள் - எதுவும் உரையாமல் நின்றாள்; அந்நங்கைக்கு - அப்பெண்ணை; சொல்லாடும் - உரையாடி; சொல்லாடும் தான் - என்ன செய்தி என்று கூறும்படி; ஏதிலார் - பிறர், மற்றவர்கள், அயலவர்கள்; ஊதுலை - துருத்தி (இரும்பைக் காய்ச்சும் இடம்); உயிர்க்கும் - பெருமூச்சு விடும்; எவன் - என்ன; எஞ்சலார் - அயலவர், ஊரவர், மற்றையோர்; மயங்கும் - வருந்தும், தடுமாறும்.

(24-28 வரையுள்ள அடிகள்)

சொன்னது,

அரைசுறை கோயி லணியார் ஞெகிழம்
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனா மென்றே
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனா மென்றே
குரைகழன் மாக்கள் கொலைகுறித் தனரே!

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சொன்னது; அரைசு உறை கோயில் அணியார் ஞெகிழம் கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே, கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே, குரைகழல் மாக்கள் கொலை குறித்தனரே.

சொற்பொருள்:- சொன்னது - அவள் கூறியதாவது; அரைசு உறை கோயில் - அரசன் வாழ்கின்ற அரசன்மனையிலிருந்த; அணியார் ஞெகிழம் - அழகு மிக்க சிலம்பினை; கரையாமல் வாங்கிய - ஐயம் எழாமல் கவர்ந்து சென்ற; கள்வனாம் என்றே - கள்வனாகும் என்று;

கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே - ஐயம் எழாமல் கவர்ந்து சென்ற கள்வனாகும் என்று; குரைகழல் மாக்கள் - ஒலிக்கும் வீரக் கழலணிந்த ஊர்க்காவலர்கள்; கொலை குறித்தனரே - உன் கணவனைக் கொலை செய்து விட்டனர்.

பொழிப்பு:- அவள் கூறியது; அரசன் வாழ்கின்ற அரண்மனையிலிருந்து அழகுமிக்க சிலம்பினை, ஐயம் எழாமல் கவர்ந்து சென்ற கள்வனாகும் என்று, ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த ஊர்க்காவலர்கள் கூறி, உன் கணவனைக் கொலை செய்து விட்டனர்.

குறிப்பு:- அரசை (அரசு), கண்ணகிக்கு உடனடி அதிர்ச்சியைக் கொடுக்காமலிருக்க 'கொலை குறித்தனர்' என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டது. 'கள்வனாம் என்றே' என்பதில் சந்தேகப் பொருள் தொனிப்பதைக் காண முடிகின்றது. முடிந்த முடிவல்ல; ஊர்காவலர் அப்படி முடிவெடுத்தார்கள் எனக் கருத முடியும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அணியார் - அழகுமிருந்த; ஞெகிழம் - சிலம்பு; கரையாமல் - ஐயமின்றி, அரவமின்றி, வருத்தமின்றி; குரைகழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல்; கொலை குறித்தனர் - கொலை செய்தனர்.

(29-33 வரையுள்ள அடிகள்)

எனக்கேட்டு,

பொங்கி யெழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கண் முகிலொடுஞ் சேணிலங் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதான் கேள்வனை
எங்கணாஅ வென்னா வினைந்தேங்கி மாழ்குவாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- என கேட்டு, பொங்கி எழுந்தாள் பொழி கதிர்த் திங்கள் முகிலொடும் சேண் நிலம் கொண்டு என விழுந்தாள். செங்கண் சிவப்ப அழுதாள். கேள்வனை 'எங்கணாஅ' என்னா இணைந்து ஏங்கி மாழ்குவாள்.

சொற்பொருள்:- பொங்கி எழுந்தாள் - (ஐயை அவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டதும் கண்ணகி) நிலத்தினின்றும் ஆவேசத்தோடு வேகமாக எழுந்தாள்; பொழி கதிர்த் திங்கள் - நிலவு பொழியும் திங்களானது; முகிலொடும் - தன்னைச் சூழவுள்ள கார்மேகத்தோடு; சேண் நிலம் கொண்டு என - பெருநிலத்திலே வீழ்ந்ததைப் போல; விழுந்தாள் - மயங்கி விழுந்தாள்; செங்கண் சிவப்ப அழுதாள் - தன் கண்கள் சிவக்கும் வண்ணம் அழுதாள்; கேள்வனை 'எங்கணாஅ' என்னா - பின்னர் தன் கணவனை நினைத்து "என் கண்ணா என் கண்ணா" எனக் கூவிக் குரலெடுத்து; இணைந்து ஏங்கி மாழ்குவாள் - வருந்தி ஏங்கி மயங்குவாள்.

பொழிப்பு:- (ஐயை அவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டதும்) நிலத்தினின்றும் ஆவேசத்தோடு வேகமாக எழுந்தாள். நிலவு பொழியும் திங்களானது, தன்னைச் சூழவுள்ள கார் மேகத்தோடு பெருநிலத்தில் வீழ்ந்ததைப்போல மயங்கி விழுந்தாள். தன் கண்கள் சிவக்கும் வண்ணம் அழுதாள். பின்னர் தன் கணவனை நினைத்து 'என் கண்ணா' 'என் கண்ணா' எனக் குரலெடுத்து வருந்தி ஏங்கி மயங்குவாள்.

குறிப்பு:- 'எங்கணாஅ' என்பதை எங்கிருக்கிறாய் எனக் கருதுதலும் உண்டு. இருப்பினும் 'என் கண்ணா' எனக் கூவி அரற்றினாள் என்பதே மிகவும் பொருத்தமாகவுள்ளது. 'செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்' என்பதில் இயல்பாகவே சிவந்த அழகிய கண்கள் மேலும் துயர் தாங்காது அழுதலினால் சிவந்தது எனக் கொள்க.

அருஞ் சொற்பொருள் :-

பொங்கி எழுந்தாள் - ஆவேசத்துடன் விரைவாக எழுந்தாள்; பொழிகதிர் - நிறைந்த கதிர்; சேணிலம் - பெருநிலம், பரந்த நிலம்; எங்கணாஅ - என் கண்ணா; இனைந்து - வருந்தி; கேள்வன் - கணவன்; மாங்குவாள் - மயங்குவாள்.

(34-37 வரையுள்ள அடிகள்)

இன்புறு தங்கணவ ரிடரெரி யகமுழகத்
துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல்
மன்பதை யலர் தூற்ற மன்னவன் றவறிழைப்ப
அன்பனை யிழந்தேன்பா னவலங்கொண் டுழிவலோ?

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன்பதை அலர்தூற்ற மன்னவன் தவறு இழைப்ப அன்பனை இழந்தேன் யான் இன்புறும் தம் கணவர் இடர்எரி அகம் மூழ்க, துன்புறுவன நோற்று துயர் உறும் மகளிரைப் போல் அவலம் கொண்டு அழிவலோ?

சொற்பொருள்:- மன்பதை - மக்கள் யாவரும்; அலர்தூற்ற - தன்னைப் பழித்துப் பேசுமாறு; மன்னவன் தவறு இழைப்ப - பாண்டிய மன்னன் தவறுகளைச் செய்ய; அன்பனை இழந்தேன் யான் - அதனால் அன்புக் கணவனை இழந்த யானும்; இன்புறும் தம் கணவர் - இன்புறுதற்குரிய தமது கணவர்; இடர்எரி அகம் மூழ்க - துன்பம் தரும் நெருப்பின் உள்ளே மூழ்க; துன்புறுவன நோற்று - தம் உடல் துன்புறுமாறு கைம்மை நோன்பை நோற்று; துயர் உறும் - வருத்தமுறும்; மகளிரைப் போல - பெண்களைப் போல்; அவலம் கொண்டு அழிவலோ? - அவலம் கொண்டு அழிவனோ?

பொழிப்பு: - மக்கள் எல்லோரும் தன்னைப் பழித்துப் பேசுமாறு பாண்டிய மன்னன் தவறினைச் செய்ய, அதனால் அன்புக் கணவனை இழந்த யானும், இன்புறுதற்குரிய தம் கணவர் துன்பந்தரும் நெருப்பினுள்ளே மூழ்க, தம் உடல் துன்புறுமாறு கைம்மை நோன்பை நோற்று வருத்தமுறும் கணவனையிழந்த பெண்களைப் போல, அவலங்கொண்டு அழிவனோ?

குறிப்பு: - கணவனையிழந்த பெண்கள் கைம்மை நோன்பு நோற்றல் பழந்தமிழர் வாழ்வியலில் காணப்பட்டது. சராசரிப் பெண்களைப் போல, யாரோ செய்த தவறுக்கு என் கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, நானும் வாளா விருப்பேனோ? என்ற கருத்து இங்கு கண்ணகி வாயிலாக வெளிப்பட்டுள்ளது. 'அழிவேனோ' என்பதிலுள்ள ஓகாரம், இரக்கத் குறிப்பில் வந்ததாயினும், எதிர்மறைப் பொருளும் கொள்ளத் தக்கது.

அருள்சொற்பொருள்: - மன்பதை - மக்கள் யாவரும், மக்கட்பரப்பு; அலர் - வகை, பழி; அழிவல் - மனங்கலங்குதல்; எரிஅகம் - தீயினுள்ளே.

(38-41 வரையுள்ள அடிகள்)

நறைமலி வியன்மார்பி னண்பனை யிழந்தேங்கித்
துறைபல திறமூழ்கித் துயருறு மகளிரைப்போல்
மறனொடு திரியுங்கோன் மன்னவன் றவறிழைப்ப
அறனெனு மடவோயா னவலங்கொண்ட பழிவலோ?

கொண்டு கூட்டும் முறை: - மறன் ஓடு திரியும் கோல் மன்னவன் தவறு இழைப்ப, அறன் எனும் மடவோய் நறை மலி வியன் மார்பின் நண்பனை இழந்து ஏங்கி, துறை பல திறம் மூழ்கி துயர் உறும் மகளிரைப் போல, யான் அவலம் கொண்டு அழிவலோ?

சொற்பொருள்: - மறன் ஓடு திரியும் - பாவச் செயல்களைப் புரியும்; கோல் மன்னவன் தவறு இழைப்ப - கொடுங்கோலனாகிய மன்னவன் தவறு செய்ய; அறன் எனும் மடவோய் - பார்த்திருந்த அறக்கடவுள் எனும் அறிவற்றோய்; நறை மலி - மணமிகுந்த; வியன் மார்பின் - பரந்த மார்பினையுடைய; நண்பனை இழந்து - தம் கணவரை இழந்து; ஏங்கி - ஏக்கமுற்று; துறை பல திறம் மூழ்கி - புண்ணிய நீர்த்துறைகள் பலவற்றிலும் நீராடி; துயர் உறும் மகளிரைப் போல - துன்பமடையும் கணவனையிழந்த பெண்களைப் போல; யான் அவலம் கொண்டு - யானும் துன்பத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு; அழிவலோ? - மனங்கலங்கி அழிவேனோ?

பொழிப்பு: - பாவச் செயல்களைப் புரியும் கொடுங்கோலனாகிய மன்னன் தவறு செய்ய, (அதைப்பார்த்திருந்த) அறக்கடவுள் எனப்படும்

அறிவில்லாதோய், மணமிகுந்த பரந்த மார்பினையுடைய தம் கணவரையிழந்து ஏக்கமுற்று புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பலவற்றிலும் நீராடித் துன்பமடையும் கைம் பெண்களைப் போல யானும் துன்பத்தையேற்று மனங்கலங்கி அழிவேனோ?

குறிப்பு:- மறம் என்பது மறன் எனவும், அறம் என்பது அறன் எனவும் போலியாகக் காணப்பட்டது. அறச் செயலுக்கு மாறான பாவச் செயலையே இங்கு 'மறனொடு' உணர்த்தியது. 'திரியும் கோல்' என்பது நன்மை தரும் செங்கோல் திரிந்து (மாறுபட்டு) கொடுங்கோலாகியது என்க. 'துறைபலதிறம்' என்பது புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பலவற்றையும் குறித்தது.

அரும் சொற்பொருள்:- மறம் - அதர்மம்; திரிதல் - மாறுபடுதல்; நண்பன் - கணவன்; மடவோய் - அறிவற்றோய்; வியன் - பரந்த; துயருறு மகளிர் - துன்பமுறும் பெண்டிர் (விதவைப் பெண்கள்).

(42-45 வரையுள்ள அடிகள்)

தம்முறு பெருங்கணவன் றறலெரி யகமும்புகக்
கைம்மைகூர் துறைமூழ்குங் கவலைய மகளிரைப்போல்
செம்மையி னிகந்தகோற் றென்னவன் றவறிழைப்ப
இம்மையு மிசையொரீஇ யினைந்தேங்கி யழிவலோ?

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தம்உறு பெரும் கணவன் தழல் எரி அகம் மூழ்க, கைம்மைகூர் துறை மூழ்கும் கவலைய மகளிரை போல், செம்மையின் இகந்த கோல் தென்னவன் தவறு இழைப்ப, இம்மையும் இசை ஒரிஇ இனைந்து ஏங்கி அழிவலோ?

சொற்பொருள்:- தம்உறு பெரும் கணவன் - தம்முடன் மணம் புரிந்து வாழ்ந்த பெருமை மிக்க கணவன்; தழல் எரி அகம் மூழ்க - சுடுகின்ற தீயிடத்தே மூழ்கவும்; கைம்மைகூர் துறை மூழ்கும் - கைம்மை நோன்பு எனக் கூறப்படுவதைக் கடைப்பிடித்து வருந்தும்; கவலைய மகளிரை போல் - கவலையேயுருவான கைம்பெண் மகளிரைப் போல; செம்மையின் இகந்த கோல் - சிறப்பான ஆட்சியினின்றும் நீங்கிய கொடுங் கோலையுடைய; தென்னவன் தவறு இழைப்ப - தென்னவனாகிய பாண்டியன் தவறு செய்ய; இம்மையும் இசை ஒரிஇ - இப்பிறவியிலும் புகழை நீக்கி, பழிக்கு ஆளாகி; இனைந்து - வருந்தி; ஏங்கி - ஏக்கமுற்று; அழிவலோ? - யானும் மனங்கலங்கி அழிவேனோ? (வருந்துவேனோ?).

பொழிப்பு:- தம்முடன் மணம் புரிந்து வாழ்ந்த பெருமைமிக்க கணவன் சுடுகின்ற தீயிடத்தே மூழ்கவும், கைம்மை நோன்பு எனக் கருதப்படுவதைக் கடைப்பிடித்து வருந்தும் கவலையேயுருவான கைம்பெண் மகளிரைப்

போல, சிறப்பான ஆட்சியினின்றும் நீங்கிய கொடுங்கோலையுடைய தென்னவனாகிய பாண்டியன் தவறு செய்ய, இப்பிறவியிலும் புகழை நீக்கிப் பழிக்கு ஆளாகி வருந்தி ஏக்கமுற்று யானும் மனம் கலங்கி அழிவேனோ?

குறிப்பு:- 'கைம்மைகூர்துறை' என்பது கைம்மை நோன்பு நோற்பதாகிய செயலைக் குறிக்கும். அதனிடத்தே 'மூழ்க' என்பது அச்செயலைக் கடைப்பிடித்து எனக் கொள்க. 'செம்மையின் இகந்த கோல்' என்பது சிறப்பான ஆட்சியினின்றும் வழுவிய கொடுங்கோல் எனக் கருதுக. 'இம்மையும்' என்பது எச்சவும்மையாகும். இது 'மறுமையிலும்' என்பதையும் இணைத்துக் கொள்ளும்.

அருள்சொற்பொருள்:-பெரும் - பெருமைமிக்க; தழல் - நெருப்பு, சூடு; எரிஅகம் - தீயினுள்ளே; தென்னவன் - பாண்டியன்; ஒரிஇ - நீங்கி; இகந்த - நீங்கிய, வழுவிய; அழிவல் - மனம் கலங்கி அழிதல்.

(46 -53 வரையுள்ள அடிகள்)

காணிகா,

வாய்வதின் வந்த குரவையின் வந்தீண்டும்

ஆய மடமகளி ரெல்லீரும் கேட்டமின்

ஆய மடமகளி ரெல்லீரும் கேட்டைக்க

பாய்திரை வேலிப் படுபொரு னீயறிதி

காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ வெண்கணவன்

கள்வனோ வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதராய்

ஒள்ளெரி யுண்ணுமிவ் வூரென்ற தொருகுரல்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- காணிகா, வாய்வதில் வந்த குரவையில் வந்து ஈண்டும் ஆய மட மகளிர் எல்லீரும் கேட்டமின்; ஆய மட மகளிர் எல்லீரும் கேட்டைக்க, காய் கதிர் செல்வனே! பாய்திரை வேலி படுபொருள் நீ அறிதி. கள்வனோ என் கணவன்? ஒரு குரல் கரும் கயல் கண் மாதராய் கள்வனோ அல்லன்; இவ்வூர் ஒள்ளெரி உண்ணும் என்றது.

சொற்பொருள்:- காணிகா எல்லோரும் பாருங்கள்; வாய்வதில் வந்த - தீய நிமித்தம் ஏற்பட்டதைக் கருதி நன்மையின் பொருட்டாக; குரவையில் வந்து ஈண்டும் - நிகழும் இக்குரவைக் கூத்தினுள் வந்து திரண்ட; ஆய மட மகளிர் - இடையர் குல இளம் பெண்கள்; எல்லீரும் கேட்டமின் - எல்லோருமே கேளுங்கள்; ஆய மட மகளிர் - இடையர் குல இளம்பெண்கள்; எல்லீரும் கேட்டைக்க - எல்லோரும் கேட்க; காய் கதிர் செல்வனே - வெம்மை நிறைந்த கதிரினையுடைய சூரியனே;

பாய்திரை வேலி - பரந்த அலைகளையுடைய கடலை எல்லையாகவுடைய; படுபொருள் - இவ்வலகத்தில் இருக்கின்ற, நிகழ்கின்ற பொருட்கள் அனைத்தும்; நீ அறிதி - நீ அறிவாய்; கள்வனோ என் கணவன்? - ஆதலால் என் கணவன் கள்வனோ? (என்று கண்ணகி கேட்க); ஒரு குரல் - ஓர் அசரீரியானது; கரும் கயல் கண் மாதராய் - கரிய கயல் போலும் கண்களையுடைய மாதரசியே; கள்வனோ அல்லன் - உன் கணவன் கள்ளன் அல்லன்; இவ்வூர் ஒள்ளரி உண்ணும் - இவ்வூரை (உனது கணவனைக் கள்ளன் என்றுரைத்த ஊரை) பெருந்தீ உண்ணும் என்று கூறியது.

பொழிப்பு:- எல்லோரும் பாருங்கள். தீய நிமித்தம் ஏற்பட்டதைக் கருதி நன்மையின் பொருட்டாக நிகழும் இக்குரவைக் கூத்தினுள் வந்து திரண்ட இடையர் குலப் பெண்கள் எல்லோரும் கேளுங்கள்; இடையர் குலப் பெண்கள் எல்லோரும் கேட்க, வெம்மை நிறைந்த கதிரினையுடைய சூரியனே, பரந்த அலைகளையுடைய கடலை எல்லையாகவுடைய இவ்வலகத்தில் நிகழ்கின்ற, இருக்கின்ற பொருட்கள் அனைத்தையும் நீ அறிவாய், ஆதலால் என் கணவன் கள்வனோ? என்று கண்ணகி கேட்க, கரிய கயல் போலும் கண்களையுடைய மாதரசியே, உன் கணவன் கள்ளன் அல்லன் (உன் கணவனைக் கள்ளன் என்று கூறிய) இவ்வூரைப் பெருந்தீ உண்ணும் என்று கூறியது.

குறிப்பு:- “காணிகா” என்பது பாருங்கள் அல்லது காணுங்கள் எனப் பொருள் தரும். ‘கேட்டிமின்’ என்பது கேளுங்கள் (கேண்பின்) எனவும், ‘கேட்டைக்க’ என்பது கேட்க எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். இதன் மூலம் அனைவரும் கேட்கும் படியாக என்ற கருத்து உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ‘ஒள்ளரி’ என்பது பெருந்தீயெனவும், விளக்கம் பொருந்திய (பரவிய) தீ யெனவும் பொருள்படும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- காய்கதிர்ச் செல்வன் - வெம்மை மிகுந்த கதிர்களையுடைய சூரியன்; வாய்வது - வாய்ப்பது; வேலி - எல்லை, காவல்; ஒள்ளெரி - பரந்த நெருப்பு, பெருந்தீ.

துன்பமாவை

கதைச் சுருக்கம்

குரவைக் கூத்து முடிந்த பின்னர் ஆயர் முது மகளாகிய மாதரி, பூவும், புகைப்பொருளும், சாந்தும், கண்ணியும் எடுத்துக்கொண்டு வையைக் கரையிலிருக்கும் திருமாலின் திருவடிகளைத் தொழவும், வையையில் நீராடவும் போயினாள். அவ்வேளை ஊரில் எழுந்த ஓர் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு, ஆயர் மகள் ஒருத்தி ஆயர்பாடிக்கு விரைந்து வந்தாள். அங்ஙனம் வந்த பெண் யாருடனும் எதுவும் பேசாது நின்றாள். அவளைப் பலர் சூழ்ந்து நின்று 'என்ன செய்தி?' என்று கேட்டனர்.

அப்பொழுது கண்ணகி அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மதுரை நகருள் சென்ற என் கணவன் வரக் காணேன். என் நெஞ்சம் கலங்குகிறது. நீங்கள் பேசிக் கொள்வது தான் யாது? என்று வேதனையோடு கேட்டாள். அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதரி மகள் ஐயை 'பாண்டியனின் அரண்மனையிலிருந்து அழகுமிக்க சிலம்பினைச் சிறிதேனும் ஐயம் எழாமல் கவர்ந்த கள்ளன்' என்று ஊர்க்காவலர் கூறி, நின் கணவரைக் கொலை செய்து விட்டனர் என்று கூறினாள். ஐயை கூறியதைக் கேட்ட கண்ணகி, பொங்கியெழுந்தாள். என் கண்ணே, என் கண்ணே என்று ஏங்கி அழுதாள், மயக்கமுற்றாள். பின்னர் தெளிந்து எழுந்தாள்.

"மன்னவன் செய்த தவறால் நான் என் கணவனை இழந்து கதறும் நிலை எனக்கு வந்ததே! தம் கணவன் இறந்துபட, அவர் தம் மனைவியர் அவனுடனும் எரியில் மூழ்குவர் அல்லது உடன் உயிர்துறப்பர். அவ்வாறு இருக்க நான் மட்டும் கைம்மை நோன்பை நோற்று வாழ்வேனோ? வாழேன்" என்று அரற்றினாள். அப்பொழுது கண்ணகி 'எல்லோரும் பாருங்கள்! குரவைக் கூத்து ஆடவந்த ஆயர்குலப் பெண்டிற்களே கேளுங்கள்! காய்கதிர்ச் செல்வனே! இவ்வுலகில் இருக்கின்ற பொருட்களையெல்லாம், நடக்கின்ற செயல்களையெல்லாம் நீ அறிவாய்! அதனால் என் கணவன் கள்வனா? நீயே உண்மையைக் கூறுவாயாக! என்று கேட்டு உள்ளம் குமுறினாள்.

அப்பொழுது விண்ணிலிருந்து ஓர் அசரீரி "கருங்கயற் கண்களையுடைய பெண்ணே! உன் கணவன் கள்வன் அல்லன். கள்வன் என்று சொன்ன இவ்வூரினைப் பெருந்தீ உண்ணப் போகிறது" என்றது.

மணிமேகலை

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் கதைத் தொடர்ச்சியாக, கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலை யின் வரலாற்றைக் கூறுமுடமாக எழுந்ததே மணிமேகலைக் காப்பியமாகும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இரண்டையும் 'இரட்டைக் காப்பியங்கள்' என அழைப்பர். இதனை மதுரை கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றினார்; இளங்கோவடிகள் அருகிருந்து கேட்டாரென இந் நூலின் பதிகம் கூறுகிறது. இந்திரனுக்கு விழாவெடுத்த 'விழாவறை காதை' தொடக்கம் 'பவத்திரம் அறுகவெனப் பாவை நோற்ற காதை' ஈறாக முப்பது காதைகளைக் கொண்டதாக அமைந்த போதிலும், இந்நூல் காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. இலக்கியத் தலைவியின் பெயராலமைந்த இக்காப்பியத்திற்கு 'மணிமேகலைதுறவு' என்னும் இன்னோர் பெயருமுண்டு. ஈழத்தின் வடபாலமைந்த மணிபல்லவத்தீவு பற்றியும், அங்கே காணப்பட்ட தூய மாணிக்கப் புத்தபீடகை பற்றியும், கோமுகிப் பெய்கை பற்றியும் நிறையச் செய்திகள் நூலிலுள்ளன. பௌத்த மதக் கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தும் சமயஞ் சார்ந்த முதற்றமிழ்க் காப்பியமும் இதுவாகும்.

இளமை, யாக்கை, செல்வம், முதலியவற்றின் நிலையாமையையும், பஞ்சமாபாதகங்களால் ஏற்படும் துன்பங்களையும், புத்தமதஞ்சார்ந்த புத்தம், தன்மம், சங்கம் ஆகிய திரிபீடகத்தையும், பள்ளி, வேதி, சீலம் முதலானவை பற்றியும் நூலில் ஆங்காங்கே கூறிச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. பரத்தையொழிப்பு, மதுவொழிப்பு, பசியொழிப்பு, சிறையொழிப்பு, சாதியொழிப்பு முதலான சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும் மணிமேகலையில் பரவிக் கிடக்கின்றன. சிறைக் கோட்டத்தை அறக் கோட்டமாக்கியும், அமுதசுரபிப் பாத்திரம் மூலம் பசிப்பிணியகற்றியும், துறவு வாழ்வை மேற்கொண்டு போதி மாதவனின் பாதங்களில் சரணடைந்தும் மானிட சமூகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்காப்பிய நாயகி விளங்கியுள்ளாள். 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' என்னும் அடிகள் கூறும் உயரிய கருத்தும் இதிலுள்ளது. மணிபல்லவம், இரத்தினதீவகம், சாவகம், காஞ்சி நகர், வஞ்சி நகர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலான பல நகரங்களின் சிறப்புக்களுடன், பழந்தமிழர் நாகரிகம் பற்றிய செய்திகளையும் இக்காப்பியத்தில் காண முடிகிறது. கிளைக் கதைகளாக ஆதிரை, மருதி, விசாகை போன்றோரது வரலாறுகளும், பல்வகைச் சமயக் கொள்கைகளும், இதிகாச புராணக் கதைகளும், காப்பியச் சுவையில் பங்கு கொண்டுள்ளன. புத்த மதம் தொடர்பான சில சொற்களும், சொற்றொடர்களும் இடமறிந்து சாத்தனாரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியப் பாவாகிய அகவற்பாவையே காப்பிய நூலார் கையாண்டுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தைப் போல இலக்கியச் சுவையதிகம் பேணப்படாவிடினும், பொருட்சுவை போற்றுதற் குரியதாய்க் காவியப் பண்புகளுடன் காணப்படுகிறது.

மணிமேகலை - ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை

(36-51 வரையிலான அடிகள்)

மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் இருபத்தைந்தாவது காதை இதுவாகும். 237 அடிகளைக் கொண்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளாக, நிலைமண்டில ஆசிரியப் பாவில் அமைந்துள்ளது. மணிமேகலை, ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்துக்கு அழைப்பித்துப் புத்தபீடிகையைக் காட்டி, அதன் மூலம் பழம் பிறப்புணர்த்தி, வஞ்சிமாநகர் புக்க பகுதியை இக்காதை கூறுகின்றது. இதில் 36 - 51 வரையுள்ள 16 பாடலடிகளிலும் வானின் வழி எழுந்த மணிமேகலை மணிபல்லவத்தை அடைந்ததும், அங்கிருக்கும் புத்த பீடிகையை வணங்க, அது களங்கமற்ற காட்சியினூடு அவளது பழம் பிறப்பை உணர்த்தியதும், அப்போது அது முன்பு கூறியவற்றை நினைவிலிருத்தி மணிமேகலை உரைப்பதுமான செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. முற்பிறப்பில் பிரமதரும முனிவரை வணங்கி நின்ற போது, அம்முனிவன் உரைத்த வாசகங்களே இப்பொழுது நினைவுகூரப்பட்டு, மணிமேகலை கூற்றாக இடம்பெற்றுள்ளது.

(36 ஆவது அடி)

பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த

கொண்டு கூட்டும் முறை:-பழுது இல் காட்சி தன் பிறப்பு உணர்த்த;

சொற்பொருள்:- பழுதுஇல் காட்சி - களங்கமில்லாக் காட்சியினூடு தூய மாணிக்கப் பீடிகையானது; தன் பிறப்பு உணர்த்த - தன்னுடைய (மணிமேகலை யினுடைய) பழம் பிறப்பை உணர்த்த (மணிமேகலை பின்வருமாறு கூறலுற்றாள்).

பொழிப்பு:- களங்கமில்லாக் காட்சியினூடு தூய மாணிக்கப் பீடிகையானது தன்னுடைய பழம் பிறப்பையுணர்த்த (மணிமேகலை கூறலுற்றாள்).

(37 - 44 வரையுள்ள அடிகள்)

காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமில் மாதவன் தன்னடி பணிந்து
தருமங் கேட்டுத் தாள்தொழு தேத்திப்
பெருமகன் தன்னோடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
விலங்கும் நரகரும் பேய்களும் ஆக்கும்
கலங்களுர்த் தீவினை கடிமின், கடிந்தால்
தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகுதீர்
ஆதலின், நல்வினை அயரா தோம்புமின்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- காயங்கரை என்னும் பேரியாற்று அடைகரை மாயம் இல் மாதவன் தன் அடி பணிந்து, தருமம் கேட்டு, கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

தாள்தொழுது ஏத்தி, பெருமகன் தன்னொடும் பெயர்வோர்க்கு எல்லாம் விலங்கும், நரகரும், பேய்களும் ஆக்கும் கலங்களுர் தீவினை கடிமின், கடிந்தால் தேவரும், மக்களும், பிரமரும் ஆகுதிர். ஆதலில் நல்வினை அயராது ஓம்புமின்.

சொற்பொருள்:- காயங்கரை என்னும் பேரியாற்று அடைகரை - காயங்கரை என்னும் பேராற்றின் அடைகரையிலே; மாயம் இல் மாதவன் தன்அடி பணிந்து - வஞ்சனையற்ற பெருந்தவத்தோனாகிய பிரமதரும முனிவனின் திருவடிகளைப் பணிந்து; தருமம் கேட்டு - அவன் வாயினாலேயே தரும உபதேசத்தினைக் கேட்டு; தாள்தொழுது ஏத்தி - மீண்டும் அவன் பாதங்களைத் தொழுதுபோற்றி; பெருமகன் தன்னொடும் - அரசனுடனே; பெயர்வோர்க்கு எல்லாம் - அவந்தி நகரம் செல்பவருக்கு எல்லாம்; விலங்கும், நரகரும், பேய்களும் ஆக்கும் - விலங்கினமும் நரகரும் பேய்களும் ஆக்கும்; கலங்களுர் தீவினை கடிதுன் - கலங்குவதற்குக் காரணமான தீய செயல்களை விட்டொழிப்பீராக; கடிந்தால் - அவ்வாறு விட்டொழிப்பீராயின்; தேவரும், மக்களும், பிரமரும் ஆகுதிர் - தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகிச் சிறப்படைவீர்; ஆதலில் நல்வினை அயராது ஓம்புமின் - ஆதலினால் நற்செயல்களையே தவறாது கடைப்பிடிப்பீராக.

பொழிப்பு:- காயங்கரை என்னும் பேராற்றின் அடைகரையிலே, வஞ்சனையற்ற பெருந்தவத்தோனாகிய பிரமதரும முனிவனின் திருவடிகளைப் பணிந்து, அவன் வாயிலாகவே தரும உபதேசங்களைக் கேட்டு, மீண்டும் அவன் பாதங்களைத் தொழுது போற்றி, அரசனுடனே, அவந்தி நகரம் செல்பவருக்கெல்லாம் விலங்கினமும் நரகரும் பேய்களுமாக ஆக்கும் கலங்குவதற்குக் காரணமான தீய செயல்களை விட்டொழிப்பீராக. அவ்வாறு விட்டொழிப்பீராயின் தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகிச் சிறப்படைவீர். ஆதலினால் நற்செயல்களையே தவறாது கடைப்பிடிப்பீராக.

(45 - 51 வரையுள்ள அடிகள்)

புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோன்
உலகுயக் கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும்
அந்நாள் அவனறும் கேட்டோர் அல்லது
இன்னாப் பிறவி இழுக்குந ரில்லை
மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
போற்றுமின் அறம்எனச் சாற்றிக் காட்டி
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தீர்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- புலவன் பொய் இன்று முழுதும் உணர்ந்தோன் ஒருவன் உலகு உயக் கோடற்கு தோன்றும். அந்நாள் அவன் அறம கேட்டோர் அல்லது பிறவி இன்னா இழுக்குநர் இல்லை. மாற்று

அரும்பூற்றம் வருவதன் முன்னம், அறம் போற்றுமின் என சாற்றி காட்டி
நா கடிப்பு ஆக வாய் பறை அறைந்தீர்.

சொற்பொருள்:- புலவன் - பேரறிவுடையவனும்; பொய் இன்று -
மெய்ப்பொருள்; முழுவதும் உணர்ந்தோன் ஒருவன் - முழுதையும்
வழுவின்றி உணர்ந்தவனும் ஆகிய ஒருவன்; உலகு உயக் கோடற்கு -
இந்த உலகத்தினரை உய்யக் கொள்ளுதலின் பொருட்டாக; தோன்றும்
- தோன்றி அருள்வான்; அந்நாள் - அந்நாளிலே; அவன் அறம்
கேட்டோர் - அவன் உரைக்கும் அற உபதேசங்களைக் கேட்டோர்;
அல்லது - அல்லாமல் பிறர்; பிறவி இன்னா - பிறவித்
துன்பத்திலிருந்து; இழுக்குநர் இல்லை - தப்புவோர் அல்லர்; மாற்று
அரும் - தடுத்துக் கொள்வதற்கு அரியதான; கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
- கூற்றம் வருவதற்கு முன்பாகவே; அறம் போற்றுமின் - அறச்
செயல்களை மேற்கொள்ளுங்கள்; என சாற்றி காட்டி - என விளக்கமுற
எடுத்துரைத்து; நா கடிப்பு ஆக - நாவே குறுந்தடியாக; வாய் பறை
அறைந்தீர் - வாயாகிய பறையை அறைந்து அறிவித்தீர்.

பொழிப்பு:- பேரறிவுடையவனும், மெய்ப்பொருள் முழுவதையும்
வழுவின்றி உணர்ந்தவனுமாகிய ஒருவன், இந்த உலகத்தினரை உய்யக்
கொள்ளுதலின் பொருட்டாகத் தோன்றியருள்வான். அந்நாளிலே,
அவனுரைக்கும் அறவுபதேசங்களைக் கேட்டோர் அல்லாத பிறர், பிறவித்
துன்பத்திலிருந்து தப்புவோரல்லர். தடுத்துக் கொள்வதற்கரிய கூற்றம்
வருவதற்கு முன்பாகவே, அறச் செயல்களை மேற்கொள்ளுங்கள் என
விளக்கமுற எடுத்துரைத்து, நாவே குறுந்தடியாக வாயாகிய பறையை
அறைந்து அறிவித்தீர்.

குறிப்பு:- மணிமேகலை, தன் பழம் பிறப்பில் பிரமதரும முனிவனுரைத்த
வார்த்தைகளை, மீட்டுக் கூறுவதாக அமைந்த பகுதியாக இது
காணப்படுகிறது. 'தீவினை விலக்கி நல்வினை புரியுமின்' என
வலியுறுத்துவதை இதில் காணமுடிகிறது. மாதவன் - பிரமதரும முனிவன்;
கலங்களுர்த்தீவினை - கலங்குவதற்குக் காரணமான துன்பத்தை
யுண்டாக்கும் கொலை முதலிய பத்து வகையான பாவச் செயல்கள்;
நல்வினை - கொல்லாமை முதலிய பத்து வகையான புண்ணியச்
செயல்கள்; புலவன் - ஞானி; இங்கு புத்தரைக் குறித்தது. உலகயற்
கோடற்கு - உலகைப் பிழைப்பித்தற்பொருட்டு; ஏகதேவன் என்பது
புத்தன் பெயர்களில் ஒன்றாதலின் இங்கே 'ஒருவன்' எனப்பட்டது. இன்னா
- துன்பம்; அறம் போற்றுமென்று பொருளை விளங்கச் செய்து சாற்றி -
நிறைத்து; கடிப்பு - பறையடிக்கும் குறுந்தடி. பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
சாற்றிக் காட்டி அறைந்தீரெனக் கூட்டுக. தீயவை செய்தோர் விலங்கு,
நரகர், பேய் எனப் பிறக்கவும், நல்லவை ஆற்றியோர் தேவர், பிரமர், மக்கள்
எனப் பிறக்கவும் மறுபிறப்பு அமையும் என்பதும் இங்கு
உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

சுந்தரர் தேவாரம்

தேவார மூவர்களில் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தமிழகத்தின் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருநாவலூரிலே, ஆதிசைவ மரபிலே அவதரித்தவர். இவரது பெற்றோர் சடையனாரும், இசைஞானியாரும் ஆவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். பதினெட்டு வருடங்கள் மாத்திரம் பூவுலகில் வாழ்ந்து, ஆடிச் சோதியில் இறைவன் திருவடி நீழலில் ஐக்கியமானவர் சுந்தரர். சிறுவயதிலேயே அந்நாட்டு அரசர் நரசிங்கமுனையரால் அரண்மனையில் வளர்க்கப்பட்டவர். முற்பிறவியில் திருக்கைலாசத்தில் ஆலால சுந்தரர் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகு கையில், உமாதேவியாருக்குத் தொண்டாற்றி வந்த அணிந்திதை, கமலினி ஆகிய பெண்கள் மீது காதல் மீதூரப்பெற்றதனால், இறைவன் கட்டளைப்படி பூவுலகில் மூவரும் வந்து பிறந்தனர்.

“மாளுடனாய்ப் பிறந்து மாயவலையிற் சிக்கி மயங்கும்போது அடியேனைத் தடுத்தாட் கொள்ள வேண்டும்” எனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கிணங்க, புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளுக்கும், சுந்தரருக்கும் திருமணம் நடைபெற இருந்தபோது, கிழப்பிராமணர் வடிவில் வந்த சிவபெருமான், இவரைத் தடுத்தாட்கொண்டார். வேதியர் வடிவில் வந்து வழக்குத் தொடுத்தவர் இறைவனையென்பதை உணராது அவரைப் ‘பித்தா!’, ‘பேயா!’ எனத்திட்டினார் சுந்தரர். முடிவில் அடிமைச்சீட்டுமுதிய மூல ஓலையைக் காட்டுவதற்குச் சுந்தரரையும், ஏனையவர்களையும் அழைத்துச் சென்று, திருவெண்ணைய் நல்லூர்க் கோயிலினுட் புகுந்து மறைந்துவிட்டார் கிழவேதியராய் வந்த இறைவன். உண்மையை உணர்ந்த சுந்தரர் இறைவனை வழிபடும் போது, ‘எனக்கு அர்ச்சனை பாட்டேயாகும்’ எனக்கூறி என்னைப் “பித்தா! என்றே கூறினாய்; அப்படியே பாடுக!” என அருளினார் சிவபெருமான். சுந்தரமூர்த்திகளும் தமது முத்தேவாரப் பதிகத்தினைப் “பித்தா! பிறைசூடிப் பெருமானே” எனத் தொடங்கிப் பாடினார்.

சுந்தரர், முற்பிறவியில் காதல் கொண்ட பெண்கள் பூவுலகில் பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் என்னும் நாமங்களுடன் வளர்ந்து பருவமெய்த்திய பின், அவர்களைக் காதலித்து மணந்து கொண்டார். ஓலை காட்டி இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டமை, திருவடி தீட்சை பெற்றமை, இறைவனால் பொதிசோறு கிடைக்கப் பெற்றமை, குண்டையூரில் நெல்லுப் பெற்றமை, திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளியமை, இழந்த பொன்னை மீள்பெற்றமை, சொங்கட்டிகள் பொன்கட்டிகளாகப் பெற்றமை, ஆற்றிலிட்ட

பொன்னைக் குளத்திலெடுத்தமை, இறைவன் பிச்சையெடுத்துட்டியமை, முதலையுண்ட பாலனைமீட்டமை, வெள்ளை யானையில் கைலைக்கு எழுந்தருளியமை, இறைவனைத் தோழராகப் பெற்றமை முதலான அற்புதங்கள் பலவற்றைச் சுந்தரர் நிகழ்த்தியுள்ளார். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இவரது நண்பர். சுந்தரருடன் கூடவே கைலைக்கு எழுந்தருளியவர். சுந்தரரின் இறுதித் தேவாரப் பதிகம் 'தானெனை முன்படைத்தான்' எனத் தொடங்குவதாகும். திருக்கைலைக்குச் செல்லும் போது பாடியது. இறைவனைத் தோழனாகக் கொண்ட இவர் யோகநெறி நின்று சாரூப முத்தியை அடைந்தவராவார். இவரது பனுவல்களில் தமிழ் நாட்டுப் பிரிவுகள், கோயில்கள், கோயிற் பண்டாரங்கள், கலைகள், தொழில்கள், இயற்கை முதலானவை பற்றிய குறிப்புகளுண்டு. இவர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் ஓசையுமும் பொருள்வளமும் மிக்கவை. வாழ்வின் இன்பங்களை வெறுக்காதனவாய், குதூகலவுணர்வுடன் விளங்குபவை. இறைவனுடன் நட்புப்பூண்ட உரிமையினால் வாதிடுபவையாக அமைந்தவை.

பன்னிரு திருமுறைகளில் சுந்தரர் பாடிய தெய்வீகப் பனுவல்கள் ஏழாந்திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல்லாயிரம் பாடல்களை ஏனையோர் போன்று அவர் பாடிய போதிலும், இப்பொழுது கிடைப்பவை 100 பதிகங்களைக் கொண்ட 1026 பாடல்களையாகும். சுந்தரர் பாடிய பதினொரு தேவாரப் பாடல்களைக் கொண்ட "திருத்தொண்டத் தொகை"யானது, நம்பியாண்டார் நம்பியின் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' க்கும், சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் புராணமாகிய 'பெரியபுராண'த்துக்கும் ஆதாரமாகும். பெரிய புராணத்தின் பாட்டுடைத் தலைவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் வரலாறு, சுமார் 800 விருத்தங்களில், முதல், இடை, கடை ஆகிய இடங்களில் அந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆளுடைய நம்பி, திருநாவலூரன், வன்றொண்டர், தம்பிரான் தோழர், சேரமான் தோழர், சிங்கடியப்பன், வனப்பகையப்பன் ஆகிய பெயர்கள் சுந்தரருக்குரியவை. சைவசமயம் வாழ உழைத்த இவரது திருப்பணி வியந்து போற்றுதற்குரியது.

பதிக வரலாறு

சீர்ப்பதம் (திருப்பருப்பதம்)

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், திருக்காளத்தி மலைக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவபெருமானை வழிபட்ட பின்னர், அங்கிருந்தபடியே வடக்கேயுள்ள ஸ்ரீபர்வதத்துப் பெருமானை நெஞ்சில் நினைத்துப் பாடியருளிய திருப்பதிகமே இதுவாகும். ஸ்ரீசைலம் என்றொரு பெயரும் இத் தலத்திற்குண்டு. திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும், சேக்கிழாரும் 'பர்வதம்' என்னும் வடமொழிச் சொல்லினைப் 'பருப்பதம்' எனத்தமிழில் வழங்கியுள்ளனர். எனவே 'திருப்பருப்பதம்' என்பது தமிழ் வழக்காயிற்று. ஆனால் சுந்தரரோ 'ஸ்ரீபர்வதம்' என்பதனைச் 'சீர்ப்பதம்' எனப் பாடியுள்ளார். அத்தலத்திலுள்ள இறைவன், இறைவி திருநாமங்கள் திருப்பருப்பதநாதர், திருப்பருப்பதநாயகி என்பதாகும். சீர்ப்பதமலையின் இயற்கையழகின் வர்ணனை இப்பதிகத்தில் பிரதான இடம்பிடித்துள்ளது. குறவர்களின் இயல்பான வாழ்க்கை முறைகளையும்,

யானைகள், பன்றிகள், மாண்கள், மரைகள், கிளிகள், மயில்கள் ஆகியவற்றின் செயற்பாடுகளையும் இப்பதிகத்தில் தரிசிக்க முடிகின்றது. சிவபிரான் திரிபுரம் எரித்த செய்தியும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பண் - நட்பாடை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பாடல் : 802

மானும்மரை இனமும்மயி லினமுங்கலந் தெங்கும்
தாமேமிக மேய்ந்துதடஞ் சுனைநீர்களைப் பருகிப்
பூமாமர முரிஞ்சிப்பொழி லூடேசென்று புக்குத்
தேமாம்பொழில் நீழற்றுயில் சீபர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மானும் மரை இனமும் மயில் இனமும் எங்கும் கலந்து தாமே மிக மேய்ந்து தடம் சுனை நீர்களை பருகி பூ மா மரம் உரிஞ்சி பொழில் ஊடே புக்கு சென்று தே மாம்பொழில் நீழல் துயில் சீபர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்:- மானும் - மாண்களின் கூட்டமும்; மரை இனமும் - மரைகளின் கூட்டமும்; மயில் இனமும் - மயில்களின் கூட்டமும்; எங்கும் கலந்து - எல்லாவிடங்களிலும் ஒன்று சேர்ந்து; தாமே மிக மேய்ந்து - தமது விருப்பப்படியே உணவுகளைத் தேடி மேய்ந்து; தடம் சுனை நீர்களை பருகி - பெரிய சுனை நீர்நிலைகளிலுள்ள நீரினைப்பருகி; பூ மா மரம் உரிஞ்சி - பூத்த பெரிய மரங்களில் தமது உடம்பினை உராய்ந்து; பொழில் ஊடே புக்கு சென்று - அந்த மரங்களையுடைய சோலைகளினூடாகப் புகுந்து சென்று; தே மாம்பொழில் நீழல் - தேமாமரச் சோலைகளில்; துயில் - உறங்குகின்ற; சீபர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, சிவன் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு: மான், மரை, மயில் ஆகியவற்றின் கூட்டங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் ஒன்று சேர்ந்து, தமது விருப்பப்படியே உணவுகளைத் தேடி மேய்ந்து, பெரிய சுனைகளின் நீரைப்பருகி, பூத்திருக்கும் பெரிய மரங்களில் தமது உடம்பினை உராய்ந்து, அந்த மலைச் சோலைகளினூடாகப் புகுந்து சென்று, தேமாமரச் சோலைகளின் நிழலில் உறங்குகின்ற திருப்பருப்பதம் எனும் மலையே எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு:- 'எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்' என்பது சொல்லெச்சமாக அமைந்து பத்துத் திருப்பாடல்களின் இறுதியிலும் இடம்பெறுகிறது. அதே போன்று 'சீபர்ப்பதமலை' யானது தமிழ் மரபுக்கேற்பத் 'திருப்பருப்பதமலை' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உரிஞ்சி - உராய்ந்து; சுணை - சிறிய நீர்நிலை; பொழில் - சோலை; தடம் - பெரிய.

திருப்பாடல் : 803

மலைச்சாரலும் பொழிற்சாரலும் புறமேவரும் இனங்கள் மலைப்பாற்கொணர்ந் திடித்தூட்டிட மலங்கித்தம் களிற்றை அழைத்தோடியும் பிளிநீயவை அலமந்துவந் தெய்த்துத் திகைத்தோடித்தம் பிடிதேடிடுஞ் சீபர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை: மலைச் சாரலும் பொழில் சாரலும் புறமே வரும் இனங்கள் மலை பால் கொணர்ந்து இடித்து ஊட்டிட மலங்கி தம் களிற்றை அழைத்து ஓடியும் பிளிநீ அவை அலமந்து வந்து எய்த்து திகைத்து ஓடி தம் பிடி தேடிடும் சீபர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்: மலை சாரலும் - மலைப் பக்கத்திலும்; பொழில் சாரலும் - சோலைப்பக்கத்திலும்; புறமே வரும் இனங்கள் - அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட இடத்திலும் இருந்து வருகின்ற யானைக்கூட்டங்களை; மலை பால் கொணர்ந்து - (குறவர்கள் தாங்கள் வசிக்கும்) மலைக்குக் கொண்டுவந்து; இடித்து ஊட்டிட - அவற்றைத் துன்பப்படுத்தி உணவை உண்ணச்செய்ய; மலங்கி தம் களிற்றை அழைத்து - (அதனைக் கண்டு) பெண் யானைகள் மனங்கலங்கித் தமது ஆண் யானைகளை அழைத்தவாறு; ஓடியும் - ஓடுகின்ற; பிளிநீ அவை - பிளிறும் ஆண் யானைகள்; அலமந்து - கலக்கமடைந்து பலவிடங்களிலும் ஓடித்திரிந்து; வந்து எய்த்து - இளைத்து வந்து; திகைத்து ஓடி - திகைப்புடன் ஓடி; தம் பிடி தேடிடும் - தம் பெண் யானைகளைத் தேடி அலைகின்ற; சீபர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு: மலைப்பக்கத்திலும், சோலைப்பக்கத்திலும், அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட இடங்களிலும் இருந்து வருகின்ற யானைக்கூட்டங்களை, தாம் வசிக்கின்ற மலைக்குக் குறவர்கள் கொண்டுவந்து, அவற்றைத் துன்பப்படுத்தி உணவை உண்ணச்செய்ய, அதனைக் கண்டு மனங்கலங்கிய பெண் யானைகள் தமது ஆண் யானைகளை அழைத்தவாறு ஓடுகின்றதும், பிளிறுகின்ற ஆண் யானைகள் கலக்கத்துடன் ஓடித்திரிந்து இளைத்துப்போய்த் திகைப்புடன் ஓடித் தமது பெண் யானைகளைத் தேடியலைகின்றதுமான திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு:- 'சாரலும்' என்பது, சொற்பொருள் பின்வருநிலையணியாகும். 'அழைத்தோடி' என்பதனை 'அழைத்தோட' எனக் கொள்க.

அருஞ்சொற்பொருள்: சாரல் - பக்கம்; இடித்து - வருத்தி, துன்புறுத்தி; மலங்கி - மனங்கலங்கி; பிளீறி - யானைகள் கத்தும் ஒலி; அலபந்து - கலக்கமடைந்து; எய்த்து - இறைத்து.

திருப்பாடல் : 804

மன்னிப்புனங் காவல்மட மொழியாள் புனங்காக்கக்
கன்னிக்கிளி வந்துகவைக் கோலிக்கதிர் கொய்ய
என்னைக்கிளி மதியாதென எடுத்துக்கவ ணொலிப்பத்
தென்னற்கிளி திரிந்தேறிய சீபர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - புனம் மன்னி காவல் மட மொழியாள் புனம் காக்க, கன்னி கிளி வந்து கவை கோலி கதிர் கொய்ய, என்னை கிளி மதியாது என கவண் எடுத்து ஒலிப்ப, தென்னல் கிளி திரிந்து ஏறிய சீபர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்: - புனம் மன்னி - தினைப்புனத்தைப் பெருமுயற்சியுடன்; காவல் மட மொழியாள் - (பறவைகள் தினைக்கதிரையுண்ணாது) கவனமாகக் காவல் புரிகின்ற இளமை ததும்பும் சொற்களைப் பேசுகின்ற குறமகள்; புனம் காக்க, - தினைப்புனத்தைக் காத்து வருகையில்; கன்னி கிளி வந்து - இளங்கிளியானது அங்கு வந்து; கவை கோலி கதிர் கொய்ய, - தினைத் தாளிலுள்ள கதிர்களைக் கவர்ந்து உண்ணத் தொடங்க; என்னை கிளி மதியாது என - அதனைக் கண்டு அக்குறமகள் என்னை இக்கிளி ஒரு பொருட்டாக மதியாமல் தினைக் கதிர்களைக் கொத்துகின்றதே என நினைத்து; கவண் எடுத்து ஒலிப்ப, - கவணை எடுத்து ஓசையுண்டாகும் வண்ணம் வீச; தென்னல் கிளி திரிந்து - அழகிய இளங்கிளியானது மனம்மாறி; ஏறிய - அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறிய; சீபர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் எனும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு: - தினைப்புனத்தைப் பெருமுயற்சியுடன் கவனமாகக் காவல் புரிகின்ற இளமையான சொற்களைப் பேசுகின்ற குறமகள் புனம் காத்து வருகையில், இளங்கிளியானது அங்கு வந்து தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து உண்ணுகிறதே என நினைத்து, கவணையெடுத்து ஓசையுடன் வீச, அப்போது அந்த அழகிய கிளியானது மனம்மாறி அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறிய, திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு: - இத்திருப்பதிகத்தில் எதுகைத் தொடை இடம்பெற்றுள்ளது. அத்துடன் 'கிளி' என்பது சொற்பொருள் பின்வருநிலையணியாகப் பலபொருளில் வந்துள்ளது. பெண்களின் இளமையின் இயல்பை, அவள் பேசும் மொழி மேல் ஏற்றி 'மடமொழியாள்' எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. 'கோலி' என்பதைக் 'கோல' எனத் திரித்துக் கொள்க.

அருஞ்சொற்பொருள்: - புனம் - தினைவயல்; மடமொழி - இளமை ததும்பும் மொழி; கண்ணிக்கிளி - இளமையான கிளி; கவை - தினைத்தாள்; கோலி - கவர்ந்து; திரித்து - மாறுபட்டு; மன்னி - அடைந்து, பெருமுயற்சியுடன்.

திருப்பாடல் : 805

மய்யார்தடங் கண்ணாளம் மட மொழியாள் புனங் காக்கச் செவ்வேதிரிந் தாயோவெனப் போகாவிட விளிந்து கய்பாவிய கவணான்மணி எறியஇரிந் தோடிச் செவ்வாயன கிளிபாடிஞ்சு சீபர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - மய் ஆர் தடம் கண்ணாளம் மட மொழியாள் புனம் காக்க செவ்வே திரிந்தாயோ என போகா விட விளிந்து கய்பாவிய கவணால் மணி எறிய செவ்வாயென கிளி இரிந்து ஓடி பாடிடும் சீபர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்: - மய் ஆர் தடம் கண்ணாளம் - மை தீட்டப்பட்ட அழகிய பெரிய கண்களை உடையவளும்; மட மொழியாள் - இளமை ததும்பும் சொற்களைப் பேசுகின்றவளும்; புனம் காக்க - தினைப்புனம் காக்குமாறு; செவ்வே திரிந்து - பலவிடங்களிலும் நல்ல கவனத்துடன் திரிந்து; ஆய்ஒனை - 'ஆய்ஒவ்' என்று சொல்லி கிளிகளை விரட்டவும்; போகா விட - அவை போகாது விட்டமையால்; விளிந்து - பெருந்துன்பமுடைந்து; கய்பாவிய கவணால் - கையில் பொருத்தப்பட்ட கவணால்; மணி எறிய - மணியாகிய கல்லை வீச; செவ்வாயென கிளி இரிந்து - சிவந்த வாயினையுடைய கிளி பயந்து; ஓடி பாடிடும் - ஓடி ஒலி செய்யும்; சீபர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு: மைதீட்டப்பட்ட அழகிய கண்களையுடையவளும், இளமை ததும்பும் சொற்களைப் பேசுகின்றவளும், தினைப்புனம் காக்குமாறு பலவிடங்களிலும் மிக்க கவனத்துடன் திரிந்து 'ஆய்', 'ஒவ்' என்று சொல்லிக் கிளிகளை விரட்டவும், அவை போகாதமையால் பெருந்துன்பமுற்று, கையில் பொருந்திய கவணால் மணியாகிய கல்லை வீச, சிவந்த வாயினையுடைய கிளி பயந்து ஓடி ஒலி செய்யும் திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு: - 'மய்', 'கய்' என்பன முறையே 'மை', 'கை' என்பவற்றின் போலிகளாகும். அதே போன்று 'மய்யார்', 'கய்பாவிய' என்னும் இன எதுகைத் தொடைகள் முதலாவது, மூன்றாவது அடிகளில் வந்துள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆர் - அழகிய; தடம் - நீண்ட; இரிந்து - பயந்து; விளிந்து - மனவருத்தமடைந்து, பெருந்துன்பமடைந்து; செவ்வே - கவனமாக, நன்றாக.

திருப்பாடல் : 806

ஆனைக்குலம் இரிந்தோடித்தன் பிடிசூழலில் திரியத்
தானப்பிடி செவிதாழ்த்திட அதற்குமிக இரங்கி
மானக்குற அடல்வேடர்கள் இலையாற்கலை கோலித்
தேனைப்பிழிந் தினிதூட்டிடுஞ் சீர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தன் பிடி சூழலில் திரிய, ஆனைகுலம் இரிந்து ஓடி அத்தானம் பிடி செவி தாழ்த்திட அதற்கு மிக இரங்கி மான் அக்குற அடல் வேடர்கள் இலையால் கலை கோலி தேனை பிழிந்து இனிது ஊட்டி டும் சீர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்:- தன் பிடி சூழலில் திரிய - தங்கள் பெண் யானைக் கூட்டமானது அங்கு பலவிடங்களிலும் சுற்றித்திரிய; ஆனைகுலம் இரிந்து ஓடி - அவற்றைக் காணாத ஆண் யானைக் கூட்டமானது நிலைகெட்டுப் பலவிடங்களிலும் ஓடித்திரிய; அத்தானம் - அவ்விடத்தில் ஆண் யானைகளின் குரலோசையைக் கேட்பதற்காக; பிடி செவி தாழ்த்திட - பெண் யானைக் கூட்டமானது காதுகளைக் கூர்மையாக வைத்திருக்க; அதற்கு மிக இரங்கி - அந்நிலைகண்டு மிகவும் இரக்கமுற்று; மான் அக்குற அடல் வேடர்கள் - அங்கே வாழுகின்ற குறவர்களாகிய வேடர்கள்; இலையால் கலை கோலி - இலைகளால் தொன்னை உருவாக்கி (தேனை வைத்திருக்கக் கூடியதாக); தேனை பிழிந்து இனிது ஊட்டிடும் - அதற்குள் தேனைப் பிழிந்து அப்பெண்யானைகளுக்கு இனிதே ஊட்டுகின்ற; சீர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு:- தங்கள் பெண் யானைக் கூட்டமானது அங்கு பலவிடங்களிலும் சுற்றித்திரிய, அவர்களைக் காணாத ஆண் யானைகளின் கூட்டமானது நிலைகெட்டு ஓடித்திரிய, அவ்விடத்தில் ஆண் யானைகளின் குரலோசையைக் கேட்பதற்காகப் பெண் யானைகள் தம் காதுகளைக் கூர்மையாக வைத்துக் கொள்ள, அவற்றைக் கண்ட அங்கே வாழுகின்ற குறவர்களாகிய வலிமைமிக்க வேடர்கள், இலைகளால் தொன்னை செய்து, அவற்றுள் தேனைப் பிழிந்து, வருந்துகின்ற பெண் யானைகளுக்கு ஊட்டுகின்ற திருப்பருப்பதம் என்கின்ற மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு:- 'கலை' என்பது 'கல்லை' என்பதன் இடைக்குறையாக வந்துள்ளது. கல்லை - தொன்னை.

அருஞ்சொற்பொருள்: - கலை - இலைக்கலம், தொன்னை; இரிந்து - நிலைகெட்டு; அத்தானம் - அந்த இடம்; பிடி - பெண் யானை; செவி தாழ்த்திட காதுகளைக் கூர்மையாக்கிட; அடல் - வலிமை; கோலி - தயாரித்து, உருவாக்கி.

திருப்பாடல் : 807

மாற்றுக்களி றடைந்தாய் என்று மதவேழங்கை யெடுத்து மூற்றித்தழ லுமிழ்ந்தும்மதம் பொழிந்தும் முகஞ்சூழியத் தூற்றத்தரிக் கில்லேனென்று சொல்லியய லறியத் தேற்றிச்சென்று பிடிசூளுஞ் சீர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - மத வேழம், மாற்று களிற்று அடைந்தாய் என்று கை எடுத்து மூற்றி தழல் உமிழ்ந்தும், மதம் பொழிந்தும், முகம் சூழிய பிடி தூற்ற தரிக்கில்லேன் என்று சொல்லி அயல் தேற்றி சென்று சூள் அறும் சீர்ப்பத மலையே

சொற்பொருள்: - மத வேழம், - மதங்கொண்ட ஆண் யானையானது; மாற்று களிற்று அடைந்தாய் என்று - வேறு ஆண் யானையுடன் நீ சேர்ந்தாய் என்று கூறி; கை எடுத்து - தனது தும்பிக்கையினைத் தூக்கி; மூற்றி தழல் உமிழ்ந்தும் - கோபமானது பொங்கி வர கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறியினைக் கக்கியும் (கோபத்தால் கண்கள் சிவந்தும்); மதம் பொழிந்தும், - மத நீரைச் சொரிந்தும் (ஆத்திரத்தால்); முகம் சூழிய - முகத்தைச் சூழிக்க; பிடி - அதனைக் கண்ணூற்ற பெண் யானையானது; தூற்ற தரிக்கில்லேன் என்று சொல்லி - நீ இவ்வாறு பழியுரைப்பின் நான் உயிர் வாழ்கிலேன் என்று சொல்லி; அயல் அறிய - அயலிலுள்ள ஏனைய விலங்குகள் அறியச் சபதம் செய்து; தேற்றி சென்று சூள் அறும் - தன் தவறின்மையையுணர்த்தி ஆண்யானையைத் தெளியச் செய்து அதன் சபதத்தினை நீக்குகின்ற; சீர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு: மதங்கொண்ட ஆண் யானையானது, தன் பெண் யானையை வேறு ஆண் யானையுடன் நீ சேர்ந்தாயென்று கூறி, தனது தும்பிக்கையினைத் தூக்கிக் கோபமானது பொங்கிவர கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறியைக் கக்கியும், மதநீரைச் சொரிந்தும், முகத்தைச் சூழிக்க அதைக் கண்ட பெண் யானையானது நீ இவ்வாறு பழியுரைப்பின் நான் உயிர்வாழேன் என்று சொல்லி அயலிலுள்ள விலங்குகள் அறியச் சபதம் செய்து, தன் தவறின்மையையுணர்த்தி, ஆண் யானையைத் தெளியச் செய்து தன் சபதத்தினை நீக்குகின்ற திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு: - பிடி சூள் அறும் - பிடியானது சபதத்தினை நீக்கும் எனக்கொள்க.

அருஞ்சொற்பொருள்: வேழம் - ஆணியானை; மூற்றி - கோபமுற்று; தழல் - நெருப்பு; உமிழ்ந்து - கக்கி; தரிக்கில்லேன் - உயிர்வாழமாட்டேன்; சூள் - சபதம்; பிடி - பெண் யானை; தேற்றி - தெளிவடையச்செய்து.

திருப்பாடல் : 808

அப்போதுவந் துண்டீர்களுக்குக் கழையாதுமுன் னிருந்தேன்
எப்போதும்வந் துண்டால்எமை எமர்கள்சுழி யாரோ
இப்போதும் கிதுவே தொழில் என்றோடிஅக் கிளியைச்
செப்பேந்திள முலையாள்எறி சீர்ப்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- செப்பு ஏந்து இள முலையாள், அப்போது வந்து உண்டீர்களுக்கு அழையாது முன் இருந்தேன்; எப்போதும் வந்து உண்டால் எமை எமர்கள் சுழியாரோ? இப்போது உமக்கு இதுவே தொழில் என்று ஓடி அக்கிளியை எறி சீர்ப்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்:- செப்பு ஏந்து இள முலையாள் - கிண்ணம் போன்ற உயர்ந்த இளமையான கொங்கைகளையுடைய குறமகள் அப்போது வந்து; உண்டீர்களுக்கு - (தினையையுண்ண வந்த கிளிகளைப் பார்த்து) முன்பு வந்து தினையை உண்ட உங்களை; அழையாது முன் இருந்தேன் - விரட்டாது சுமமாயிருந்தேன்; எப்போதும் வந்து உண்டால் - (ஆனால் நீங்கள்) எப்போதும் வந்து தினையுண்டால்; எமை எமர்கள் சுழியாரோ? - எங்களை எங்கள் குடும்பத்தவர்கள் கோபிக்க மாட்டார்களோ?; இப்போது உமக்கு தொழில் இதுவே - (ஆகையால்) இப்போது உங்களுக்குச் செய்யத்தக்க செயல் இதுதான்; என்று ஓடி - என்று செல்லிக் கொண்டு விரைந்து; அக்கிளியை - அக்கிளிகளை நோக்கி; எறி - கவணால் எறிந்து விரட்டுகின்ற; சீர்ப்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு:- கிண்ணம் போன்ற உயர்ந்த இளமையான கொங்கை களையுடைய குறமகள், தினையையுண்ண வந்த கிளிகளைப் பார்த்து முன்னர் வந்து தினையை உண்ட உங்களை விரட்டாது சுமமாயிருந்தேன். ஆனால் எப்போதும் நீங்கள் வந்து தினையுண்டால், எமது உறவினர்கள் எம்மைக் கோபிக்க மாட்டார்களோ? ஆகையால் இப்போது உங்களுக்குச் செய்யத்தக்க செயல் இதுதான் என்று சொல்லி விரைவாகக் கவணை எடுத்து அக்கிளிகளை நோக்கி வீசி விரட்டுகின்ற திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு:- 'செப்பேந்திள முலையாள்' என்பதில் உவமையணிகையாள்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்: - எமர்கள் - உறவினர்கள், குடும்பத்தவர்; சுழியாரோ - கோபிக்காரோ; செப்பு - கிண்ணம்.

திருப்பாடல் : 809

திரியும்புரம் நீறாக்கிய செல்வன்றன் கழலை
அரியதிரு மாலோடயன் றானும்மவ ரறியார்
கரியின்னின மோடும்பிடி தேனுண்டவை களித்துத்
திரிதந்தவை திகழ்வாற்பொலி சீபர்ப்பத மலையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - கரியின் இனமோடும் பிடி தேன் உண்டவை களித்து திரி தந்தவை திகழ்வால் பொலி சீபர்ப்பத மலையே திரிபுரம் உம் நீறாக்கிய செல்வன் தன் கழலை அரிய திருமாலோடு அயன் தானும் அவர் அறியார்.

சொற்பொருள்: - கரியின் இனமோடும் - ஆண் யானைக் கூட்டங்களோடும்; பிடி - பெண் யானைக் கூட்டமானது; தேன் உண்டு - தேனினை உண்டு; அவை களித்து - அந்த யானைக் கூட்டங்கள் களிப்படைந்து; திரி தந்தவை திகழ்வால் - உலாவுகின்றனவாக அவை விளங்குவதால்; பொழி சீபர்ப்பத மலையே - வளம் நிறைந்த திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையிலுள்ள; திரிபுரம் உம் - முப்புரங்களை; நீறாக்கிய - சாம்பலாக்கிய; செல்வன் தன் கழலை - சிவபெருமானது திருவடிகளை; அரிய திருமாலோடு அயன் தானும் - ஏனையவர்களுக்கு அறிதற்கு அரிய திருமாலோடு பிரமனாயினும்; அவர - அவர்கள் கூட; அறியார் - கூடக்காண மாட்டார்கள்.

பொழிப்பு: - களிறுகளின் கூட்டங்களோடு பிடிகளின் கூட்டமானது தேனுண்டு, களிப்படைந்து உலாவுவதால் வளம் நிறைந்த (பொலிவு பெற்ற) திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையிலுள்ள முப்புரங்களைச் சாம்பலாக்கிய சிவபெருமானது திருவடிகளை, ஏனையோர் அறிவதற்கு அரிய திருமாலோடு பிரமனாயினும், அவர்கள் கூடக்காண மாட்டார்கள்.

குறிப்பு: - 'திரிந்தவை' என்பது 'திரிதந்தவை' என ஒசைச்சிறப்புக்காக அமைந்துள்ளது. 'அயன்றானும்' என்பதில் 'தான்' அசைநிலை; 'உம்' மைச்சிறப்பு.

அருஞ்சொற்பொருள்: - கரி - ஆண் யானை; களித்து - மகிழ்ந்து; பொலி - பெருமைமிக்க, வளமிக்க; கழலை - திருவடிகளை.

திருப்பாடல் : 810

ஏனத்திரள் கிளைக்களரி போலமணி சிதற
ஏனல்லவை மலைச்சாரலிற் றிரியுங்கர டியும்
மானும்மரை இனமும்மயில் மற்றும்பல வெல்லாம்
தேனுண்பொழில் சோலைமிகு சீபர்ப்பத மலையே.

கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஏனம் திரள் கிளைக்க எரிபோல மணி சிதற, ஏனல் அவை மலை சாரலில் திரியும் கரடையும், மானும் மரை இனமும் மயில் மற்றும் பல எல்லாம், தேன் உண் பொழில் சோலை மிகு சீர்ப்பத மலையே.

சொற்பொருள்:- ஏனம் திரள் கிளைக்க - பன்றிக் கூட்டங்கள் நிலத்தை அகழ்ந்து செல்ல (உழுது செல்ல); எரிபோல - தீப்போல்; மணி சிதற - மாணிக்கங்கள் வெளிப்பட்டுச் சிதற; ஏனல் அவை - தினைக்கூட்டத்தினையுடைய; மலை சாரலில் - மலைச்சாரலில் திரியும்; கரடையும், மானும் மரை இனமும் - திரிகின்ற கரடி, மான், மரைக்கூட்டமும்; மயில் மற்றும் பல எல்லாம் - மயில்களும் ஏனைய பலவும் ஆகியவெல்லாம்; தேன் உண் பொழில் சோலை மிகு - தேனை உண்ணுகின்ற பூஞ்சோலைகளும், ஏனைய சோலைகளும் நிறைந்திருக்கின்ற; சீர்ப்பத மலையே - திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

பொழிப்பு:- பன்றிக் கூட்டங்கள் நிலத்தை அகழ, தீப்போல மாணிக்கங்கள் வெளிப்பட்டுச் சிதற, தினைக்கூட்டத்தினையுடைய மலைச்சாரலில் திரிகின்ற கரடி, மான், மரை, மயில் ஆகியவெல்லாம் தேனையுண்ணுகின்ற பூஞ்சோலைகளும், பிற சோலைகளும் நிறைந்திருக்கின்ற திருப்பருப்பதம் என்னும் மலையே, எங்கள் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலையாகும்.

குறிப்பு:- 'ஏனல்லை (ஏனல் - அவை) என்பதில் 'ல' கர ஒற்று விரிந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஏனம் - பன்றி; ஏனல் - தினை; கிளைக்க - அகழ, உழ, தோண்ட; அவை - கூட்டம்.

திருப்பாடல் : 811

நல்லாரவர் பலர்வாழ்தரு வயல்நாவல வூரன்
செல்லலுற வரியசிவன் சீர்ப்பத மலையை
அல்லலை தீர்ச்சொன தமிழ்மாலைகள் வல்லார்
ஒல்லைசெல வயர்வானகம் ஆண்டங்கிருப் பாரே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நல்லார் அவர் பலர் வாழ்தரு வயல் நாவல ஊரன் செல்லல் உற அரிய சிவன் சீர்ப்பத மலையை, அல்லல் அவை தீர் சொன தமிழ் மாலைகள் வல்லார், ஒல்லை செய உயர்வானகம் ஆண்டு அங்கு இருப்பாரே.

சொற்பொருள்:- நல்லார் அவர் பலர் வாழ்தரு - நல்லவர்கள் பலர் வாழ்கின்றதும்; வயல் - வயல்களை உடையதுமான; நாவல ஊரன - திருநாவலூரில் தோன்றிய நம்பியாரூரன்; செல்லல் உற அரிய -

துன்பமடைதல் இல்லாத; சிவன - சிவபெருமானுடைய; சீபர்ப்பதமலையை - திருப்பருப்பதமலையை; அல்லல் அவை தீர - எல்லோரது துன்பங்களும் நீங்குமாறு; சொன தமிழ் மாலைகள் - பாடியருளிய இந்தத் தமிழ்ப் பாமாலைகளை; வல்லார - பாட வல்லவர்கள்; ஒல்லை செல - சிறுகாலஞ் செல்ல; உயர் வானகம் ஆண்டு - உயர்ந்த விண்ணுலக சுவர்க்கத்தை அடைந்து; அங்கு இருப்பாரே - அங்கு வீற்றிருப்பார்கள்.

பொழிப்பு:- நல்லவர்கள் பலர் வாழ்கின்றதும், வயல்களை உடையதுமான திருநாவலூரில் தோன்றிய நம்பியாருரன், துன்பமடைதல் இல்லாத சிவபெருமானுடைய திருப்பருப்பதமலையை, எல்லோரது துன்பங்களும் நீங்குமாறு பாடியருளிய இந்தத் தமிழ்ப் பாமாலைகளைப் பாட வல்லவர்கள், சிறுகாலத்தில் உயர்ந்த விண்ணுலக சுவர்க்கமடைந்து அங்கு வீற்றிருப்பார்கள்.

குறிப்பு:- 'நாவலூரன்' என்பதில் (நாவலூரன்) 'அகரம்' விரிவடைந்துள்ளது. மாலை - பாமாலை. 'இன்பமே வடிவானவன்' என்பதை 'செல்லல் உற அரிய' (துன்பமுறுதல் இல்லாதவன்) எனப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நாவல - திருநாவலூர்; ஊரன் - நம்பியாருரன்; செல்லல் - துன்பம்; உற - நீங்க; அல்லல் - துன்பம்; ஒல்லை - விரைவாக, குறைந்த காலத்தில்; வானகம் - விண்ணகம் (சிவலோகம்).

பெரியாழ்வார் திருமொழி

வைணவ சமயத்தவர்கள் போற்றுகின்ற பன்னிரு ஆழ்வார்களில் பெரியாழ்வாரும் ஒருவர். முதலாழ்வார்கள் மூவரும் சங்கம் மருவிய காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள். ஏனையோர் கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள பல்லவர் காலத்துக்குரியவர்கள். பன்னிருஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்களுடன், இராமானுச நூற்றந்தாதியையும் சேர்த்து அண்ணளவாக நாலாயிரம் தெய்வீகப் பனுவல்கள் உள்ளன. இவற்றையே 'நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்' என அழைப்பர். இது நாத முனிகளால் தொகுக்கப்பட்டது. தென்கலை வைணவர்களின் பிரமாண நூலாக விளங்குவது. முதலாயிரத்தில் முதலாவதாக அமைந்தது பெரியாழ்வார் திருமொழியாகும். இவை முதலாம் பத்துத் தொடக்கம் ஐந்தாம் பத்துவரை காணப்படுகின்றன. ஐந்தாம் பத்து நிறைவடையவில்லை. வைணவ மரபுப்படி பத்துத் திருமொழிகள் கொண்டதொரு தொகுதியைப் 'பத்து' என அழைப்பர். பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு, திருமொழி ஆகிய இரு நூல்களைப் பாடியருளியவர். பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு பன்னிரு விருத்தங்களைக் கொண்டது. கலித்தாழிசை, தரவு கொச்சகக் கலிப்பா ஆகிய யாப்புகளில் சில பாடல்களுள்ளன. ஏனையவை யாவும் விருத்தப்பாக்களாலானவை. பல்லவர் காலப் பக்தி இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றியவை. பெரியாழ்வார் பாடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 473 ஆகும். கண்ணனைக் குழந்தையாகக் கருதிப் பாடிய அவரது பாடல்கள் இனிமையும் தெய்வீகமும் நிறைந்தவை. பிற்காலத்தைய தாலாட்டுப் பாடல்களுக்கும், பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும், குழந்தைப்பாடல்களுக்கும் பெரியாழ்வாரின் கண்ணனைப் பற்றிய பாடல்களே முன்னோடியாக விளங்குகின்றன.

பாண்டிய நாட்டின் வில்லிபுத்தூரில் சோழியப் பிராமண குடும்பத்தில் முகுந்தபட்டருக்கும், பதுமவல்லிக்கும் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டில் (குரோதன ஆண்டு ஆனித்திங்கள்) சுவாதி நட்சத்திரத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமையில் பிறந்தவர்தான் விஷ்ணுசித்தன். இவர் பட்டப்பிரான் என்றும், பெரியாழ்வார் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இராம அவதாரத்தின் மீதும், கண்ணன் அவதாரத்தின் மீதும் மாறாத காதல் கொண்டு பாடினார். வில்லிபுத்தூரின் வடபெருங்கோயிலைப் புதுப்பித்தார். கண்ணனை திருவவதாரச் சிறப்பினை நான்கு திருமொழிகளாகவும் 461 பாசுரங்களாகவும் பாடினார். திருமாலைப் பல்லாண்டு பாடி

வாழ்த்தியமையால் 'பெரியாழ்வார்' எனப் போற்றப்பட்டார். இருபது வைணவத் திருத்தலங்களைப் பாடினார். கிழியறுத்தான், புதுவைக்கோன், வில்லிபுத்தூர்க்கோன் முதலான பெயர்களும் இவருக்குண்டு. ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் இவரது வளர்ப்பு மகளாவார். நந்தவனத்தில் கண்டெடுத்த இவர் பூமிப் பிராட்டியாரின் அம்சமாகத் தோன்றியவர்.

கண்ணனின் திருவவதாரச் சிறப்பு, கண்ணனைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டும் 'திருத்தாலாட்டு', கண்ணனை முலையிலுண்ண அழைத்தல், காக்கையைக் குழல்வார அழைத்தல், இராம அவதாரச் சிறப்புகள் எனப் பல்விதமாகப் பக்திரசம் சொட்டும் திருப்பனுவல்களால் தமிழ்மொழியை அலங்கரித்தவர் பெரியாழ்வார்.

இவற்றுள் இரண்டாம் பத்தில் இடம்பெறும் நான்காவது பாடலாக 'நீராட்டம்' அமைகின்றது. கண்ணனை நீராட வருமாறு யசோதைப் பிராட்டியார் அழைத்தவிதங்களைப் பத்துப் பாடல்கள் மூலம் பெரியாழ்வார் கூறியுள்ளார். பெரியாழ்வார் தன்னைத் தாயாகவும், கண்ணனைக் குழந்தையாகவும் பாவனை பண்ணிப் பாடிய திருமொழிகளில் இதுவும் ஒன்று. திருக்கோட்டியூரிலே கண்ணன் வந்து பிறப்பதாகப் பாடத்தொடங்கி, குழந்தைக் கண்ணனைத் தாய் நீராட வருமாறு அழைப்பதாக இத்திருமொழியிலே பாடுகிறார்.

கண்ணனை நீராட்ட எண்ணினாள் தாய் யசோதை. திருமஞ்சனத்திற்காகத் (நீராடுவதற்கு) தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள். அதில் இலவங்கம், ஏலக்காய் முதலான வாசனைப் பொருட்களைச் சேர்த்தாள். ஆனால் கண்ணனோ நீராட வராது, ஓடுகிறான். பசும்புல்லைக் காட்டிப் பசுவை இழுப்பது போல் தாயானவள் நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறியபடி பின்னால் ஓடுகிறாள்; கண்ணனும் ஓடுகிறான். "நாரணா ஓடாதே வாராய்" என்று அவனை அன்போடு அழைக்கிறாள் யசோதை. இவ்வாறு அமைந்துள்ளது கண்ணனின் நீராட்டம்.

நீராட்டம்

(கண்ணனை நீராட வருமாறு யசோதை அழைத்தல்.)

[அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்]

திருப்பாசரம் : 152

வெண்ணை யளைந்த குணங்கும்

விளையாடு புழுதியும் கொண்டு,

திண்ணென் இவ்விரா வுன்னைத்

தேய்த்துக் கிடக்கநா னொட்டேன்,

எண்ணெய் புளிப்பழங் கொண்டிங்

கெத்தனை போதுமி ருந்தேன்,

நண்ண லரிய பிரானே!

நாரணா! நீராட வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - வெண்ணெய் அளைந்த குணுங்கும், விளையாடு புழுதியும் கொண்டு, இவ் இரா திண்ணை உன்னை தேய்த்து கிடக்க நான் ஓட்டேன். எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு இங்கு எத்தனை போதும் இருந்தேன். நண்ணல் அரிய பிரானே நாரணா நீராட வாராய்.

சொற்பொருள்: - வெண்ணெய் அளைந்த குணுங்கும் - வெண்ணெயைக் கையால் அளைந்த கொச்சை நாற்றமும்; விளையாடு புழுதியும் கொண்டு - விளையாடிய பொழுது புழுதிபடிந்த மேனியும் கொண்டு; இவ் இரா - இன்று இரவு; திண்ணை உன்னை தேய்த்து கிடக்க - சிந்தனையின்றி (நிர்ச்சிந்தனையுடன்) நீ தரையில் தேய்த்துத் தூங்குவதற்கு; நான் ஓட்டேன் - நான் உடன்படமாட்டேன்; எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு - எண்ணெயும் புளிப்பழமும் (சீயாக்காய்) எடுத்து வைத்துக் கொண்டு; இங்கு எத்தனை போதும் இருந்தேன் - இங்கு எவ்வளவு நேரம் உனக்காகக் காத்திருந்தேன்; நண்ணல் அரிய பிரானே - நெருங்குவதற்கு அரிய பெருமானே; நாரணா - நாராயணா; நீராட வாராய் - நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

பொழிப்பு:- வெண்ணெயைக் கையால் அளைந்த கொச்சை நாற்றமும், விளையாடிய பொழுது புழுதிபடிந்த மேனியும் கொண்டு, இன்றிரவு சிந்தனையின்றி நீ தரையினைத் தேய்த்தபடி தூங்குவதற்கு நான் உடன்படமாட்டேன். எண்ணெயும் புளிப்பழமும் (சீயாக்காய்) எடுத்து வைத்துக் கொண்டு இங்கு எவ்வளவு நேரம் உனக்காகக் காத்திருந்தேன். நெருங்குவதற்கு அரிய பெருமானே, நாராயணா, நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு:- எண்ணெயும் புளிப்பழமும் (சீயாக்காயும்) தேய்த்துக் குளிப்பதற்கேயாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்: -

குணுங்கு - கொச்சை நாற்றம்; திண் என - சிந்தனையின்றி (எதுவித யோசனையுமின்றி); ஓட்டேன் - உடன்பட மாட்டேன்; நண்ணல் - நெருங்குதல், அடைதல்; பிரான் - பெருமான் (கண்ணிரான்); போது - பொழுது.

திருப்பாசரம் : 153

கன்றுக ளோடச் செவியில்

கட்டெறும் புபிடித் திட்டால்,

தென்றிக் கெடுமாகின வெண்ணெய்

திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்,

நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்

நீபிறந் ததிரு வோணம்

இன்று, நீ நீராட வேண்டும்

எம்பிரான் ஓடாதே வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கன்றுகள் ஓட செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்து இட்டால், தென்றி கெடும் ஆகின வெண்ணெய் திரட்டி விழுங்கு மா காண்பன், நின்ற மரா மரம் சாய்த்தாய் இன்று நீ பிறந்த திருவோணம். நீ நீராட வேண்டும் எம்பிரான் ஓடாதே வாராய்.

சொற்பொருள்:- கன்றுகள் ஓட - பசுக்கன்றுகள் ஓடும் போது; செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்து இட்டால் - அவற்றின் காதுகளில் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்துப் போடுவாய்; தென்றி கெடும் ஆகின - அதனால் அவை சிதறுண்டு பிரிந்து செல்லும்; வெண்ணெய் திரட்டி விழுங்கும் - வெண்ணெயை உருண்டையாக்கி விழுங்கும்; மா காண்பன் - கண்ணபிரானே; நின்ற மரா மரம் சாய்த்தாய் - உயர்ந்து நின்ற பருத்த அடிகளையுடைய மரா மரங்களை அம்பினால் துளையிட்டு விழுத்தினாய்; இன்று நீ பிறந்த திருவோணம் - இன்று நீ பிறந்த திருவோண நட்சத்திர மாகையால்; நீ நீராட வேண்டும் - நீ நீராடுதல் வேண்டும்; எம்பிரான் ஓடாதே வாராய் - எம் தலைவனே ஓடாமல் நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

பொழிப்பு:- பசுக்கன்றுகள் ஓடும் போது அவற்றின் காதுகளில் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்துப் போடுவாய். அதனால் அவை சிதறுண்டு பிரிந்து செல்லும். வெண்ணெயை உருண்டையாக்கி விழுங்கும் கண்ணபிரானே! உயர்ந்து நின்ற பருத்த அடிகளையுடைய மரா மரங்களை அம்பினால் துளையிட்டு விழுத்தினாய். இன்று நீ பிறந்த திருவோண நட்சத்திர மாகையால், நீ நீராட வேண்டும். எம் தலைவனே ஓடாமல் நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு:- இராமாயண காப்பியத்திலும் ஒரே தொளையில் ஏழு மராமரங்களைச் சாய்த்த இராமனின் புகழ் கூறப்படுகிறது. இங்கு பெரியாழ்வார் முதலில் கூறியதை கம்பர் கைக்கொண்டார் என்க. மரா மரம் - பருத்த அடியுடைய மரம் எனவும், ஆச்சாமரம் எனவும் கருதப்படுகிறது. ஒரு முறை கண்ணனின் குறும்புகள் எல்லை மீறிய போது யசோதை அவனை உரலோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டான். ஆனால் மாயக் கிருஷ்ணனோ ஏழு மராமரங்களை ஒருசேர விழுமாறு உரலை இழுத்துச் செய்து விட்டான். அவ்வேளையில் சாபத்தால் மராமரமாயிருந்த குபேரனின் இரு புதல்வர்களும் சாபம் நீங்கப் பெற்றனர். இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களில் திருமாலுக்குரிய திருவோண நட்சத்திரம் இருபத்திரண்டாவதாகும். திருமாலின் அவதாரமே கிருஷ்ணன்.

அருள் சொற்பொருள்:-

தென்றி - சிதறி; கெடும் - பிரிந்து ஓடும்; மராமரம் - பருத்த அடியுள்ள மரம் (ஆச்சாமரம்); திருவோணம் - 27 நட்சத்திரங்களுள் ஒன்று

திருப்பாசரம் : 154

பேய்ச்சி முலையுண்ணக் கண்டு

பின்னையும் நில்லாதென் னெஞ்சம்,

ஆய்ச்சிய ரெல்லாருங் கூடி

அழைக்கவும் நான்முலை தந்தேன்

காய்ச்சின நீரோடு நெல்லி

கடாரத்தில் பூரித்து வைத்தேன்,

வாய்த்த புகழ்மணி வண்ணா!

மஞ்சன மாடநீ வாராய்

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பேய்ச்சி முலை உண்ண கண்டு பின்னையும் என் நெஞ்சம் நில்லாது ஆய்ச்சியர் எல்லோரும் கூடி அழைக்கவும் நான் முலை தந்தேன். நெல்லியொடு காய்ச்சின நீர் கடாரத்தில் பூரித்து வைத்தேன். புகழ் வாய்த்த மணிவண்ணா, மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

சொற்பொருள்:- பேய்ச்சி - பேயாகிய பூதனையின்; முலை உண்ண கண்டு பின்னையும் - முலையிலே வாயாலே நீ பாலருந்துவதைக் கண்ட பின்னரும்; என் நெஞ்சம் நில்லாது - என் மனமானது துடிதுடித்தது; ஆய்ச்சியர் எல்லோரும் கூடி அழைக்கவும் - இடைச்சேரியிலுள்ள பெண்கள் எல்லாரும் பயந்து ஒன்று கூடி அழைக்கவும்; நான் முலை தந்தேன் - நான் உனக்குப் பாலூட்டினேன்; நெல்லியொடு காய்ச்சின நீர் - நெல்லி இலையை இட்டுக் காய்ச்சின வெந்நீரும்; கடாரத்தில் பூரித்து வைத்தேன் - கடாரத்தில் (சருவத்தில்) நிறைத்து வைத்துள்ளேன்; புகழ் வாய்த்த மணிவண்ணா - புகழ் வாய்ந்த நீல மணிநிறக் கண்ணா; மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் - திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு நீ வருவாயாக.

பொழிப்பு:- பேயாகிய பூதனையின் முலையிலே நீ பாலுண்ணக் கண்ட பின்னர் என் மனம் துடிதுடித்தது. (இருந்தும்) இடைச்சேரிப் பெண்கள் எல்லோரும் கூடிப் பயந்து அழைத்தும், நான் உனக்குப் பாலூட்டினேன். நெல்லியிலையொடு, காய்ச்சிய வெந்நீரும் கடாரத்தில் (சருவத்தில்) வைத்துள்ளேன். புகழ் வாய்ந்த நீலமணி நிறக்கண்ணனே, நீ திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு:- பூதனையைப் பூதகி என்றும் குறிப்பிடுவர். கண்ணனின் தாய் மாமனாகிய ஹம்சனின் கட்டளைப்படி கண்ணனைக் கொல்லவந்த அரக்கி இவள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:-

பேய்ச்சி - பேயைப் போன்றவள்; கடாரம் - கிடாரம் (நீர் நிறைக்கத்தக்க பெரிய பாத்திரம்), சருவம்; வாய்த்த - அமையப் பெற்ற; மஞ்சனம் - நீராட்டம்.

திருப்பாசரம் : 155

கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த

கடிய சகட முதைத்து,

வஞ்சகப் பேய்மகள் துஞ்ச

வாய்முலை வைத்த பிரானே,

மஞ்சளும் செங்கழு நீரின்

வாசிகை யும்நாறு சாந்தும்,

அஞ்சன மும்கொண்டு வைத்தேன்

அழகனே! நீராட வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த கடிய சகடம் உதைத்து வஞ்சக பேய்மகள் துஞ்ச வாய் முலை வைத்த பிரானே, மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையும், நாறு சாந்தும், அஞ்சனமும் கொண்டு வைத்தேன். அழகனே! நீராட வாராய்.

சொற்பொருள்:- கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த - கண்ணபிரானின் மாமனாகிய, ஹம்சனின் வஞ்சனையால் தோன்றிய; கடிய சகடம் உதைத்து - கொடியவனான சகடாசுரனைத் திருவடிகளால் உதைத்து முறித்தவனே; வஞ்சக பேய்மகள் துஞ்ச - சூழ்ச்சியினால் உன்னை அழிக்க வந்த பேய் மகளான பூதகியை அழிப்பதற்காக; வாய் முலை வைத்த பிரானே - அவளது முலையில் வாயினை வைத்துப் பாலுண்ட (பாலோடு உயிரையும் குடித்த) பெருமானே; மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையும் - மஞ்சளும் செங்கழுநீர் மாலையும்; நாறு சாந்தும், அஞ்சனமும் - நறுமணம் மிக்க சந்தனமும், அஞ்சன மையும்; கொண்டு வைத்தேன் - கொண்டு வந்து வைத்துள்ளேன்; அழகனே நீராட வாராய் - அழகிய கண்ணனே! நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

பொழிப்பு:- கஞ்சனின் வஞ்சனையால் தோன்றிய கொடிய சகடாசுரனை உதைத்து முறித்தவனே, சூழ்ச்சியினால் உன்னைக் கொல்ல வந்த பேய் மகளான பூதனையைக் கொல்வதற்காக அவளது முலையில் வாயினை வைத்துப் பாலுண்ணும் போது அவளது உயிரையும் குடித்த பெருமானே, மஞ்சளும், செங்கழுநீர் மாலையும், நறுமணமிக்க சந்தனமும், அஞ்சனமையும் கொண்டு வந்து வைத்துள்ளேன். அழகிய கண்ணனே, நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் கண்ணனின் தாய்மாமனாகிய ஹம்சனின் விருப்பப்படி குழந்தைக் கண்ணனின் உயிரைப் பறிக்க வந்த சகடாசுரன், பூதனை ஆகிய இருவரும் கண்ணனால் அழிவுற்றமை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. கண்ணன் தொட்டிலில் தூங்கும் போது பாண்டி வண்டாக வடிவெடுத்து வந்து கொல்லமுயன்றான் சகடாசுரன். அதே போன்று கண்ணனுக்கு முலைப்பாலூட்டிக் கொல்ல வந்தவள் பூதகி.

அருஞ் சொற்பொருள் :-

புணர்ப்பு - வஞ்சனை, மாயம்; சகடம் - சகடாசுரன்; வாசிகை - மாலை;
துஞ்ச - இறக்க; நாறு - மணம் வீசுகின்ற.

திருப்பாசுரம் : 156

அப்பம் கலந்தசிற் றுண்டி

அக்காரம் பாலில் கலந்து,

சொப்பட நான்கட்டு வைத்தேன்

தின்ன லுறுதியேல் நம்பீ!

செப்பிள மென்முலை யார்கள்

சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பர்,

சொப்பட நீராட வேண்டும்

சோத்தம் பிரான் இங்கே வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பாலில் அக்காரம் கலந்து, அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி நான் சொப்பட சுட்டு வைத்தேன். தின்னல் உறுதி ஏல் நம்பீ. செப்பு இளம் மென் முலையார்கள் சிறுபுறம் பேசி சிரிப்பர். சோத்தம் பிரான் சொப்பட நீராட வேண்டும். இங்கே வாராய்.

சொற்பொருள்:- பாலில் அக்காரம் கலந்து - பாலினுள் சர்க்கரை கலந்து காய்ச்சி; அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி - அப்பம் முதலான சிற்றுண்டி வகைகளை; நான் சொப்பட சுட்டு வைத்தேன் - நான் சுவை மிக்கதாகச் சுட்டு நீ உண்பதற்காக வைத்துள்ளேன்; தின்னல் உறுதி ஏல் நம்பி - நீ அவற்றை உண்ணுவதற்கு சம்மதிக்க வேண்டும் நம்பியே; செப்பு இளம் மென் முலையார்கள் - கிண்ணம் போன்ற இளம் மென்மையான மாற்பகங்களையுடைய ஆயர் குலப் பெண்கள்; சிறுபுறம் பேசி சிரிப்பர் - முதலுக்குப் பின்னால் (மறைந்து நின்று) உன்மேல் குற்றம் கூறி கேலி பேசிச் சிரிப்பார்கள்; சோத்தம் பிரான் - உன்னைத் தோத்திரம் செய்தேன் பெருமானே; சொப்பட நீராட வேண்டும் - நன்றாக நீராட வேண்டும்; இங்கே வாராய் - இங்கே வருவாயாக.

பொழிப்பு:- பாலினுள் சர்க்கரை கலந்து காய்ச்சி அப்பம் முதலான சிற்றுண்டி வகைகளைச் சுவையாகச் சுட்டு நீ உண்பதற்காக வைத்துள்ளேன். நீ அவற்றை நிச்சயம் உண்ணுவதற்குச் சம்மதிக்க வேண்டும் நம்பியே! (இல்லாவிடின்) கிண்ணம் போன்ற இளம் மென்மையான மாற்பகங்களை உடைய ஆயர் குலப்பெண்கள் மறைந்து நின்று கேலி பேசிச் சிரிப்பார்கள். உன்னைத் தோத்திரம் செய்தேன் பெருமானே, நன்றாக நீராட வேண்டும் இங்கே வருவாயாக.

குறிப்பு:- இனிப்பான பலகாரங்களைக் (சிற்றுண்டிகளை) குழந்தைகள் விரும்புவது இயல்பு. அதற்கேற்றாற் போல் தாய்மார்களும் அவற்றை ஆக்கிக் கொடுப்பது வழக்கம். இது பழந்தமிழர் வாழ்வியல். இதனையே பெரியாழ்வார் இப்பாடலில் நிலை நிறுத்தியுள்ளார்.

அருஞ் சொற்பொருள் :-

அக்காரம் - சருக்கரை; உறுதிஏல் - நிச்சயமாய்; சோத்தம் - தோத்திரம்; சிறுபுறம் பேசல் - புறம் பேசல், மறைவாகப் பேசல்; செப்பு - செம்பு; பிரான் - பெருமான், தலைவன்.

திருப்பாசரம் : 157

எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி

இளம்பிள்ளை கிள்ளி யெழுப்பிக்

கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக்

கழகண்டு செய்யும் பிரானே!

உண்ணக் கணிகள் தருவேன்

ஒலிகட லோதநீர் போலே,

வண்ண மழகிய நம்பீ

மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எண்ணெய் குடத்தை உருட்டி, இளம் பிள்ளை கிள்ளி எழுப்பி, கண்ணை புரட்டி விழித்து, கழகண்டு செய்யும் பிரானே, உண்ண கணிகள் தருவேன்; ஒலி கடல் ஓத நீர் போலே அழகிய வண்ணம் நம்பீ! மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

சொற்பொருள்:- எண்ணெய் குடத்தை உருட்டி - எண்ணெய்க் குடத்தினைச் சரித்து உருட்டிவிட்டும்; இளம் பிள்ளை கிள்ளி எழுப்பி - நித்திரை செய்கின்ற குழந்தையின் உடலில் கைகளால் கிள்ளி எழுப்பியும்; கண்ணை புரட்டி விழித்து - கண்களைப் புரட்டியும், விழித்தும்; கழகண்டு செய்யும் பிரானே - குறும்பான தீங்குகள் செய்யும் பெருமானே; உண்ண கணிகள் தருவேன் - நீ உண்பதற்குரிய பழங்களை நான் தருவேன்; ஒலி கடல் ஓத நீர் போலே - ஆரவாரம் மிகுந்து ஒலிக்கும் கடலின் நீர்ப் பெருக்குப் போலே; அழகிய வண்ணம் நம்பீ - அழகிய நீலவண்ண நிறங்கொண்ட மேனியையுடைய நம்பியே; மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் - நீ திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

பொழிப்பு:- எண்ணெய்க் குடத்தினைச் சரித்து உருட்டிவிட்டும், நித்திரை செய்கின்ற குழந்தையின் உடலில் கைகளால் கிள்ளி எழுப்பியும், கண்களைப் புரட்டியும், விழித்தும், குறும்பான தீங்குகள் செய்யும் பெருமானே! நீ உண்பதற்குரிய பழங்களை நான் தருவேன். ஆரவாரித்து ஒலி செய்யும் நீர்ப் பெருக்குப்போல, அழகிய நீலவண்ணநிற மேனியையுடைய நம்பியே, நீ திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் கண்ணனின் சிறு பிள்ளைக் குறும்புத் தனங்களைப் பெரியாழ்வார் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். எத்தனை குறும்புகள் செய்தாலும், அவை பிறருக்குத் துன்பத்தருவனவாய் இருந்தாலும் தாய்மார்கள், பிள்ளைகளைப் பொறுத்து அன்பு காட்டும் தன்மையை இங்கு காணமுடிகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்: - கழகண்டு - தீய குறும்புகள்; ஓதம் - கடலலை, கடல், நீர்ப்பெருக்கு; வண்ணம் - நிறம்; நம்பீ - கண்ணனை அழைக்கும் பெயர்; நம்புதற்குரியவன், ஆடவரில் சிறந்தவன்.

திருப்பாசரம் : 158

கறந்தநற் பாலும் தயிரும்

கடைந்துறி மேல்வைத்த வெண்ணெய்,

பிறந்தது வேமுத லாகப்

பெற்றறி யேனெம்பி ரானே,

சிறந்தநற் றாயலர் தூற்றும்

என்பத னாற்பிறர் முன்னே,

மறந்து முரையாட மாட்டேன்

மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - கறந்த நல் பாலும் தயிரும் கடைந்து உறி மேல் வைத்த வெண்ணெய், பிறந்தது முதலாக பெற்று அறியேன் எம் பிரானே, சிறந்த நல் தாய் அலர் தூற்றும் என்பதனால் பிறர் முன்னே, மறந்தும் உரையாட மாட்டேன். மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

சொற்பொருள்: - கறந்த நல் பாலும் தயிரும் - கறந்தெடுத்த சுத்தமான பாலையும் அதிலிருந்து கிடைத்த தயிரையும்; கடைந்து உறி மேல் வைத்த வெண்ணெய் - தயிரைக் கடைந்தெடுத்து உறியின் மேல் வைத்த வெண்ணெயையும்; பிறந்தது முதலாகவே - நீ பிறந்த நாட்தொட்டு (நானறியாமல்) அருந்தியும் உண்டும் விடுவதால்; பெற்று அறியேன் எம் பிரானே - நான் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டதில்லையே எமது பெருமானே; சிறந்த நந்தாய் - குணத்தில் சிறந்த உன்னைப் பெற்ற தாய்; அலர் தூற்றும் என்பதனால் - என்னைப் பழி தூற்றுவார்கள் என்பதனால் (இதனை நான்); பிறர் முன்னே, மறந்தும் உரையாட மாட்டேன் - மற்றவர்கள் முன்னிலையில் மறந்தும் கூடக் கூறிவிடமாட்டேன்; மஞ்சன ஆட நீ வாராய் - நீராடுவதற்கு நீ வருவாயாக.

பொழிப்பு: - கறந்தெடுத்த சுத்தமான பாலையும், அதிலிருந்து கிடைத்த தயிரையும், கடைந்தெடுத்து உறியின் மீது வைத்த வெண்ணெயையும், நீ பிறந்த நாட்தொட்டு நானறியாமலே உண்டும் பருகியும் விடுவதால், அவற்றை நான் ஒரு பொழுதும் பெற்றுக் கொண்டதில்லையே எம் பெருமானே, குணத்தில் சிறந்த உன்னைப் பெற்ற தாய் பழி தூற்றுவாள் என்பதனால் (இச்செயலை) நான் மற்றவர்களின் முன்னே மறந்துங் கூடக் கூறிவிடமாட்டேன். நீ திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு வருவாயாக.

குறிப்பு: - பிறந்த நாள் தொடங்கிக் கண்ணனின் குறும்புகள் தொடரவே செய்கின்றன. வளர்ப்புத் தாயாகிய யசோதையும் அவற்றைப் பொறுத்து வந்தாள். பெற்ற தாய் தேவகியை, இங்கு 'நற்றாய்' எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. பிள்ளையை வளர்த்தவிதம் சரியில்லையே என்று நற்றாய் தூற்றுவாளே என யசோதை கவலைப்படுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :-

அலர் - வசை, பழி; நல்தாய் - பெற்றதாய்; தூற்றும் - திட்டும்.

திருப்பாசரம் : 159

கன்றினை வாலோலை கட்டிக்

கனிக ளுதிர எறிந்து,

பின்தொடர்ந் தோடியோர் பாம்பைப்

பிடித்துக் கொண் டாட்டினாய் போலும்,

நின்றிறத் தேனல்லேன் நம்பீ!

நீபிறந் ததிரு நன்னாள்

நன்றுநீ நீராட வேண்டும்;

நாரணா! ஓடாதே வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கன்றினை வால் ஓலை கட்டி கனிகள் உதிர எறிந்து, ஓர் பாம்பை பின்தொடர்ந்து ஓடி பிடித்து கொண்டு ஆட்டினாய் போலும், நின் திறத்தேன் அல்லேன் நம்பீ, நீ பிறந்த திரு நன்னாள் நன்று நீ நீராட வேண்டும்; நாரணா ஓடாதே வாராய்.

சொற்பொருள்:- கன்றினை வால் ஓலை கட்டி - பசுக்கன்றின் வாலிலே ஓலையைக் கட்டிவிட்டு; கனிகள் உதிர எறிந்து - உன்னைக் கொல்ல வந்த கன்றைக் குறுந்தடியாக்கி (எறிகுணில்) பழங்கள் உதிரும் வண்ணம் எறிந்து; ஓர் பாம்பை - பாம்புருக் கொண்டு வந்ததோர் காளிங்கள் (பகாசுரன்) என்னும் அரக்கனை; பின்தொடர்ந்து ஓடி பிடித்து கொண்டு ஆட்டினாய் போலும் - பின்னால் தொடர்ந்து ஓடித் துரத்துச்சென்று பிடித்து மிதித்து ஆட்டிக் கொன்றாய் போலும்; நின் திறத்தேன் அல்லேன் நம்பீ - நான் உன் கருத்தினை அறியாதவளாய் இருக்கிறேன் நம்பியே; நீ பிறந்த திரு நன்னாள் - நீ பிறந்த அழகிய நல்ல நாள் இன்றாகும்; நன்று நீ நீராட வேண்டும் - நன்றாக நீ நீராடுதல் வேண்டும்; நாரணா ஓடாதே வாராய் - நாராயணனே! ஓடாமல் நீராட வருவாயாக.

பொழிப்பு:- பசுக்கன்றின் வாலிலே ஓலையைக் கட்டிவிட்டு; உன்னைக் கொல்ல வந்த கன்றைக் குறுந்தடியாக்கி (எறிகுணில்) பழங்கள் உதிரும் வண்ணம் எறிந்து; பாம்புருக் கொண்டு வந்ததோர் காளிங்கள் (பகாசுரன்) என்னும் அரக்கனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிச் சென்று பிடித்து மிதித்து ஆட்டிக் கொன்றாய் போலும்; நான் உன் கருத்தினை அறியாதவளாய் இருக்கிறேன்; நீ பிறந்த அழகிய நல்ல நாள் இன்றாகும். எனவே நன்றாக நீராடுதல் வேண்டும். நாராயணனே! ஓடாமல் நீராட வருவாயாக.

குறிப்பு:- "கன்று குணிலாய்க் கனியுதிர்ந்த மாதவன்" என்ற சிலப்பதிகார அடி, பசுக்கன்றைக் குறுந்தடியாகப் பாவித்துக் கனிகளையுதிர்ந்த கண்ணனின் லீலை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இப்பாடலில் பசுக்கன்றின் வாலில் ஓலை கட்டியும், கொல்ல வந்த கன்றை எறிகுணிலாக்கி எறிந்து கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கனிகளை வீழ்த்தியும், பாம்பு வாடிவில் வந்த அசுரனைப் (காளிங்கள்) பிடித்து ஆட்டி அழித்தும்; லீலை புரிந்த கண்ணனைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. "நின்றிறத்தேனல்லேன்" என்பதனூடாக யசோதையின் குரல் மூலம் கண்ணனின் தெய்வீக மகிமை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :-

திறத்தேன் - அறியாத, தன்மையற்ற, சாமர்த்தியமற்ற.

திருப்பாசரம் : 160

பூணித் தொழுவினில் புக்குப்
புழுதி யளைந்தபொன் மேனி,
காணப் பெரிது முகப்பன்
ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்,
நானெத் தனையுமி லாதாய்
நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும்
மாணிக்க மேஎன் மணியே!
மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பூணி தொழுவினில் புக்கு அளைந்த புழுதி பொன் மேனி காண பெரிதும் உகப்பன் ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நாண் எத்தனையும் இலாதாய், நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும். மாணிக்கமே! என் மணியே! மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

சொற்பொருள்:- பூணி தொழுவினில் - மாட்டுத் தொழுவத்திலே; புகுந்து அளைந்த - உட்சென்று கைகளால் அளைந்து; புழுதி பொன் மேனி - புழுதி படிந்த பொன்போன்ற மேனியை; காண பெரிதும் உகப்பன் - காண்பதற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன்; ஆகிலும் - ஆனாலும்; கண்டார் பழிப்பர் - இதைக்கண்ட பிறர் பழிப்பார்கள்; நாண் எத்தனையும் இலாதாய் - அதைப்பற்றி கொஞ்சம் கூட வெட்கம் இல்லாதவனே; நப்பின்னை - உன் நப்பின்னை; காணில் சிரிக்கும் - இந்தக் கோலத்தில் உன்னைக் கண்டால் சிரிப்பான்; மாணிக்கமே என் மணியே - ஆகவே மாணிக்கமே, என்முத்தே; மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் - திருமஞ்சன நீராடுவதற்கு நீ வருவாயாக.

பொழிப்பு:- மாட்டுத் தொழுவத்தினுள் நுழைந்து கைகளால் அளைந்து புழுதி படிந்த பொன்போன்ற மேனியைக் காண்பதற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன். ஆனாலும் மற்றவர்கள் அதைக்கண்டு பழிப்பார்கள். கொஞ்சமேனும் அதைப்பற்றி வெட்கம் இல்லாதவனே, உன் நப்பின்னை (மைத்துனி) இந்தக் கோலத்தில் உன்னைக் கண்டால் சிரிப்பான். ஆகவே மாணிக்கமே, என்முத்தே, நீராடுவதற்கு நீ வருவாயாக.

குறிப்பு:- கண்ணனின் தேவியருள் ஒருவராக நப்பின்னை விளங்குகிறார். அவள் கண்ணனுக்கு மைத்துனி முறையானவர். ஆழ்வார் பலரும் நப்பின்னை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கண்ணனின் குறும்புகள் கண்டு அவள் சிரிப்பான், கோபிப்பான் எனவும் பாடியுள்ளனர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பூணித் தொழுவில் - மாட்டுத் தொழுவம்; புக்து - சென்று; உகப்பன் - மகிழ்வேன்; நாண் - வெட்கம்; நப்பின்னை - மைத்துனி; (கண்ணபிரானின் தேவியருள் ஒருத்தி.)

திருப்பாசரம் : 161

கார்மலி மேனி நிறத்துக்
கண்ண பிரானை யுகந்து,
வார்மலி கொங்கை யசோதை
மஞ்சன மாட்டிய வாற்றை,
பார்மலி தொல்புது வைக்கோன்
பட்டர் பிரான் சொன்ன பாடல்
சீர்மலி செந்தமிழ் வல்லார்
தீவினை யாது மிலரே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கார் மலி நிறத்து கண்ணபிரானை, மலி வார் கொங்கை யசோதை உகந்து, மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றை, மலி பார் தொல் புதுவை கோன் பட்டர் பிரான் சொன்ன, சீர் மலி செந்தமிழ் பாடல் வல்லார் தீவினை யாதும் இலரே.

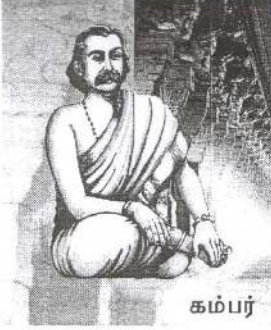
சொற்பொருள்:- கார் மலி நிறத்து - கருமை மிகுந்த நிறமுடைய மேனியைக் கொண்ட; கண்ணபிரானை - கண்ணபிரானை; மலி வார் கொங்கை யசோதை - இறுக்கிக் கட்டிய கச்சினை அணிந்த மார்பகங்களையுடைய யசோதைப் பிராட்டியார்; உகந்து மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றை - விருப்பமுடன் நீராட்டிய விதத்தினை; மலி பார் தொல் புதுவை கோன் பட்டர் பிரான் - பரந்த இவ்வுலகில் தொன்மையான புதுவையில் (ஸ்ரீபெரும் புதூரில்) வாழ்பவர்களின் அரசனாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபட்டர் (பெரியாழ்வார்); சொன்ன - பாடியருளிய; சீர் மலி செந்தமிழ் பாடல் - சிறப்பு மிகுந்த இச்செந்தமிழ்ப் பாடல்களை; வல்லார் - உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள்; தீவினை யாதும் இலரே - தீவினை எதுவும் அணுகாதிருப்பர்.

பொழிப்பு:- கருமை மிகுந்த நிறமுடைய மேனியைக் கொண்ட கண்ணபிரானை, இறுக்கிக் கட்டிய கச்சினை அணிந்த மார்பகங்களையுடைய யசோதைப் பிராட்டியார், விருப்பத்தோடு நீராட்டிய விதத்தினை, பரந்த இவ்வுலகில் தொன்மையான புதுவையில் வாழ்பவர்களின் அரசனாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபட்டர் (பெரியாழ்வார்) பாடியருளிய சிறப்புமிகுந்த இச் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளை உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள், தீவினை எதுவும் அணுகாதிருப்பர்.

குறிப்பு:- தெய்வீகப் பதிகங்களுக்குரிய பொதுப்பண்பாக இறுதிப் பாடலில் பாடிய பாடல்களின் பயன் கூறப்படும். அது இங்கும் பெரியாழ்வாரால் கையாளப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :- கார் - மேகம்; வார் - மார்புக் கச்சு; மலி - இறுகிய; நெருங்கிய, பரந்த, மிகுந்த; ஆற்றை - விதத்தை; கார்மலி - கருமை மிகுந்த; மலி வார் - இறுக்கமான கச்சு; மலி பார் - பரந்த உலகம், விரிந்த உலகம்.

கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்

கம்பர்

கம்பரும் கம்பராமாயணமும்

திருமாலின் திருவவதாரமான இராமபிரானின் வரலாற்றைச் சுவை மிகுந்த சமயக் காப்பியமாகத் தந்தவர் “கல்வியிற் பெரிய” கம்பராவார். வடமொழி இதிகாசமான வால்மீகி இராமாயணத்தைப் பின்பற்றித் தமிழ் மொழியில் கம்பர் படைத்தளித்த ‘இராமாவதாரம்’ பின்னர் கம்பராமாயணம் என வழங்குவதாயிற்று. பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம்,

ஆரண்யா காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் ஆகிய ஆறு காண்டங் களையும், 118 படலங்களையும், 10400 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டமைந்த இந்நூலில் மூல நூலில் கூறப்படாத பல விடயங்களும் புதுமையான கருத்துக்களும் இணைந்து தமிழர் பண்பாட்டுக்குகந்த பான்மையுடன், காப்பிய வளர்ச்சியில் உச்சம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. கற்பனை விரிவும், கலை நயமும், கவினுறு சொல்லாட்சியும், அணிகளின் சிறப்பும், கதாபாத்திர ஒழுங்கமைப்பும், பழைமையுடன் புதுமையைச் சேர்க்கும் உத்தியும் ஒருங்கிணைந்து கம்பரின் கவிதா மேன்மையைக் காட்டி நிற்கின்றன.

இராமாயணம் என்பதை இராம + அயநம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். இராமன் - அழகன்; அயநம் - கதை; சொற்புணர்ச்சியால் அயநம் என்பது அயணம் எனத் திரிபுற்று விளங்குவதாலும், இராமாயணம் ஆயிற்று. எனவே கம்பர் பாடிய இராமாயணம் (கம்பர் + இராமாயணம்) கம்பராமாயணம் எனப் படுகின்றது. ஆதி காவியமாகிய வால்மீகியின் இராமாயணத்தில் சொல்லப்படாத மிதிலைக் காட்சி, வரைக்காட்சி, பொழில் நுகர்ச்சி, புனலாட்டு, இரணியன் கொலை, சும்பகருண வீடணர் சல்லாபம், சீதையை நிலத்தொடு பெயர்த்தமை போன்ற பல செய்திகள் கம்பரது படைப்பில் புதியனவாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டை வளமூட்டும் காவிரி நதியினால் ஊட்டம் பெற்றவையாகக் கம்பரும், அவரை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலும் பிறந்த ஊர்கள் விளங்கியமையால் தமது காவியத்தில் இடம்பெறும் கோசல

நாட்டைக் “காவிரி நாடன்ன கழனிநாடு” எனப் பாடியுள்ளார் கம்பர். அகத்திணை, புறத்திணை தழுவிய கருத்துக்களும், தமிழர் நாகரிகப் பெருமை, இலக்கியச்சுவை, அழகியலுணர்ச்சி, பெருங்காப்பியப் பண்பு, பாவிக வணப்பு ஆகியன நிரம்பிய முத்தமிழ் இலக்கியமாகவும் கம்பராமாயணத்தை நோக்க முடிகிறது. உலகியல் வாழ்வினைத் திறம்பட எடுத்துக்காட்டுகின்ற கம்பரது காவியத்தில் மக்கட்பண்பின் மகத்துவம், சுற்பின் திறம், குருபக்தி, பெற்றோர் வழிபாடு, அறக்கோட்பாடு, அவதார நோக்கின் நிறைவு, பல்வேறு கிளைக்கதைகள் என்றவாறு செல்நெறி பரந்து விரிந்து பயனுற அமைந்துள்ளது. திருக்குறள், நாலடியார், போன்ற நூற்கருத்துக்கள், ஆங்காங்கே பொருத்தமுறக் கையாளப்பட்டுள்ளன. உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம், சிலேடை, மடக்கு, உயர்வு நவற்சி, இயல்பு நவற்சி, ஒட்டு, விபாவினை, சுவை முதலான பல்வேறு அணிகளின் பிரயோகம் கவிதைகளுக்கு அழகூட்டுகின்றன. உணர்வுகளின் சித்திரிப்புக்களும், உயர்வான சந்த அலங்காரங்களும், இயைபுபெறும் இனிய தமிழ்ச் சொற்களும், அவற்றுடன் இசைந்துவரும் வடசொற்களும் சேர்ந்து “ஒண்பாவிற்சுயர்கம்பன்” என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றன. நாடகச்சுவை ததும்பும் வடிவமைப்பும், தமிழகக் கலை வாழ்வின் வளமும் சுவையும், தமிழ் நடையின் பெருமிதமும், பண்பாட்டு ஓவியமாக, வருணனைச் சிறப்புமிக்க சிந்தனைச் சிகரமாக, தமிழாட்சியின் சொல் வளமிக்க செய்யுள்கள் நிறைந்த உணர்ச்சிக் காவியமாகக் கம்பராமாயணத்தை நிலைபெறச் செய்துள்ளன.

சோழநாட்டின் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவர் கம்பர். இவர் உவச்சர் குலத்தினர்; ஆதித்தன் என்னும் திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப் பவள்ளலால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்; சோழ மன்னன் குலோத்துங்கனாலும் ஆதரிக்கப்பட்டவர்; கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர். கம்பரின் வாழ்வியற் காலம் பற்றிய சரியான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. அவரது பெற்றோர் பற்றியும் தெளிவான தகவல் இல்லை. ஊசமான செய்திகளும், கர்ண பரம்பரைக் கதைகளுமே கிடைத்துள்ளன. எனினும் தமிழிலக்கிய ஆய்வாளர் பலரது கருத்தின்படி, கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டினைக் கம்பர் வாழ்ந்த காலமாகவும், அக்காலப்பகுதியிலேயே கம்பராமாயணம் நூல் எழுந்தது எனவும் கொள்ளுவது பொருத்தமாகும். சோழ மன்னனின் விருப்பப்படி சடையப் பவள்ளலின் உதவியுடன் கம்பர் பாடிய

இராமாயணம் திருவரங்கப் பெருமாள் சந்நிதியில் திருமாலுக்குரிய பங்குனித் திங்கள் திருநாளில் வைணவ ஆச்சாரியார் நாதமுனிகள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றஞ்செய்யப்பட்டது. அப்போது நாத முனிகளால் “கவிச்சக்கரவர்த்தி” எனப் பட்டமளித்துக் கௌரவஞ் செய்யப்பட்டது.

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீக்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர்; அன்னவர்க் கேசர ணாங்களே”

இவ்வாறு பாயிரத்தின் முதற் பாடலைக் கடவுள் வாழ்த்துடன் பாடிய கம்பர், தமது நூலின் ஆயிரம் பாடல்களுக்கு ஒரு முறை தன்னை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலைப் போற்றிப் பாடி நன்றிக் கடனைச் செலுத்தியுள்ளார். “வெண்ணெய் வாழ் வண்ணன்” (அகலிகைப் படலம்), “மழையென்று ஆசங்கை கொண்ட மீனி அண்ணல்” ((நாகபாசப் படலம்) என்பன சில எடுத்துக்காட்டுக்கள். மேலும் இராம பிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டப்படும் போது சடையப்பனுடைய முன்னோர் அம்முடியினை எடுத்துக் கொடுக்க வசிட்டனே சூட்டினானென்பதை “விரைசெறி கமலத்தாள் சேர் வெண்ணெய் மன் சடையன்றங்கள் மரபினோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி” எனப் பாடியுள்ளார். சடகோபர் அந்தாதி, சரசுவதி அந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலை எழுபது, திருக்கை வழக்கம் முதலிய நூல்களையும் கம்பர் பாடியதாக அறிய முடிகின்றது. “ஆய கலைகள்” எனத் தொடங்கும் கலைமகள் மீதான வெண்பாவும் கம்பருடையதேயாகும். இவை தவிர்க் கம்பர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் பாடிய தனிப்பாடல்களும் உள. தனிப்பாடற்றிரட்டு நூல்களில் இவை காணப்படுகின்றன.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “தாசி பொன்னிக்குக் கம்பனடிமை” எனக் கம்பரால் ஏடு எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டமை அரசன் முன் விசாரணைக்கு வந்த போது ‘உலகமாதாவாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்குக் கம்பனடிமை’ என்பதே அதன் பொருளென உணர்த்தியவர் கம்பர் என அறிய முடிகின்றது. இது போன்று அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வுடன் தொடர்புடைய கதைகளையும் பாடல்களையும் வீராச்சாமிச் செட்டியார் எழுதிய ‘விநோத ரச மஞ்சரி’ போன்ற நூல்கள் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு முறை சோழ மன்னனுடன் கோபித்துக் கொண்டு ‘மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ? எனப் பாடியவரும் கம்பர்தான். தமிழ்,

வடமொழி ஆகியவற்றில் வல்லவராக விளங்கிய கம்பரால் தமிழுள்ள வரையிலும் நிலைக்கக் கூடிய இராமாயணச் செல்வத்தை வழங்க முடிந்துள்ளது. “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவி பாடும்” என்ற வழக்கு மொழி கம்பரின் பெருமையைச் சாற்றுகின்றது. ‘கம்பநாடன் கவிதையைப் போல் கற்றோர்க் கிதயம் கரியாதே’ என்பதும் தமிழில் வழங்கும் தொடராகும். தமிழுக்குக் கதியாக விளங்கக் கூடிய நூல்கள் திருக்குறளும், கம்பராமாயணமும் என்றார் செல்வக்கேசவராய முதலியார். ‘கம்பன் என்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்’ என்றும், ‘புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு’ என்றும் கவி பாடினார் மகாகவி பாரதியார். ‘தமிழ் மொழி தனக்கொரு தவச்சிறப்பைத் தந்தது கம்பனின் கவிச்சிறப்பே’ எனப் பாடியவர் நாமக்கல் கவிஞர்.

‘காலமெனும் ஆழியிலும்
காற்று மழை ஊழியிலும்
சாகாது கம்பனவன் பாட்டு - அது
தலைமுறைக்கு எழுதிவைத்த சீட்டு’

என இனிமை ததும்பப் பாடியவர் கண்ணதாசன். கம்பரது கவிதைகள் சாகாவரம் பெற்றவை. அவரது கவித்துவம் காலந்தந்த கொடை. அதனைப் பெற்ற தமிழன்னை பாக்கியசாலி. அந்தத் தமிழுக்குக் கம்பராமாயணம் உயிர் போன்றது. அதன் சுவை மாந்திக் களிப்பது எமது கடனாகும்.

இராமசரிதையானது தமிழ் நாட்டில் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தே பயின்று வந்ததாகும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவிலும் அதற்கான சான்றுகள் காணக் கிடைக்கின்றன.

“கடுந்தெறல் இராமனுடன் புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
நிலம்சேர் மதர் அணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை இளைப்பொலிந் தாங்கு”

எனப் புறநானூற்றில் காண முடிகின்றது.

“தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகி
காதலி நீங்கக் கடுந்துயர் உழந்தோன்
வேத முதல்வன் பயந்தோன் என்பது
நீ அறிந்திலையோ? நெடுமொழி அன்றோ?”

(சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண் காதை)

“மூவுலகும் ஈரடியான் முறைநிறும்பா வகை முடியத்
தூவிய சேவடி சேப்ப, தம்பியொடு தாள்போந்து
சோஅரணும் பேர்மடிய தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன் சீர்கேளாத செவிஎன்ன செவியே!”

(சிலப்பதிகாரம் - ஆய்ச்சியர் குரவை)

இவ்வாறு சங்கம் மருவிய கால நூலான சிலப்பதிகாரத்தில் இராமாவதாரக்கதை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. பல்லவர் காலத்துக் குலசேகர ஆழ்வார், தில்லைநகர் சித்திர கூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிந்தராஜப் பெருமானை இராமபிரானாகப் பாவித்து பத்துப் பாசுரங்கள் பாடியுள்ளார். அத்துடன் “மன்னுபுகழ் கோசலைக்கு மணி வயிறு வாய்த்தவனே” முதலான தாலாட்டுப் பாசுரங்கள் பத்தினையும், இராமபிரான் கானகம் சென்றமை, தசரதன் புலம்பல் முதலான பத்துப் பாசுரங்களையும் பாடியுள்ளார். விஷ்ணு சித்தராகிய பெரியாழ்வாரோ, ஒன்பது பாசுரங்களில் சீதைக்கு அனுமன் தெரிவித்த அடையாளங்கள் குறித்துப் பாடியுள்ளார். எனவே சங்க காலம் முதற்கொண்டு தமிழர் மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்ட இராமனின் கதையை கம்பர் புதுவடிவம், புதுமைபொழியும் வண்ணம் நல்கினார் எனலாம்.

கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்

இராமபிரான், மக்களைக் காப்பாற்றும் நோக்கமுடன் ஆட்சியைப் பெறுவதற்கான மணி முடிசூடும் மங்கல நிகழ்ச்சியை மாற்றுதற்காகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றிய கைகேயியின் வஞ்சகச் செயல்களைத் தெரிவிக்கும் பகுதியாதலால், இது ‘கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்’ எனப்பட்டது. கம்பராமாயண காவியத்தின் இரண்டாவதான அயோத்தியா காண்டமானது மந்திரப் படலம் முதல் திருவடி சூட்டுப் படலம் வரையிலான பதின்மூன்று படலங்களைக் கொண்டது. இதில் மூன்றாவதாக அமைந்த படலம் இதுவாகும். மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தை அடுத்தும், நகர் நீங்கு படலத்துக்கு முன்பாகவும் 115 விருத்தப்பாக்களால் அமைந்துள்ளது. கைகேயியின் தந்திரோபாயமான செயல்களையும், காலைப் பொழுதின் இயற்கை வருணனைகளையும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கும் பகுதி இதுவாகும். மேலும் இராம காதையின் திசைதிருப்பத்துக்குரிய பகுதியும் இதுவெனலாம்.

மந்தரை என்னும் கூனியினால் மனம் மாறுபட்ட கைகேயி, தன் மங்கலமான அலங்காரங்களை அழித்துக் கொண்டு தரையில் விழுந்து கிடந்தாள். இராமன் முடிசூட்டுவிழாவுக்கான ஆயத்தங்களை வசிட்டர் முதலானோருடன் ஆராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்திய தசரதன், அதனைக் கைகேயிடம் தெரிவிக்கப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வந்தான். தரையில் அலங்கோலமாகக் கிடந்த கைகேயியைத் தூக்கியெடுத்து, அவளது துன்பத்திற்குக் காரணங்கேட்டான். அவளோ, அவனிடம்,

சம்பராசுரயுத்தத்தின் போது தன்னுயிரைக் காப்பாற்றியதற்காகத் தசரதன் அவளுக்குத் தருவதாகக் கூறிய இரண்டு வரங்களையும் கேட்டாள். கைகேயியின் கபட மனத்தை அறியாத மன்னனோ வரங்களைக் கேட்கும்படி சொல்ல, ஒருவரத்தினால் பரதன் நாடாளவும், மறுவரத்தினால் இராமன் காடேகவும் செய்யுமாறு கைகேயி கேட்டாள். பெருந்துயருற்ற தசரதன், அவளது காலில் விழுந்து, பரதன் நாட்டை ஆளும் வரத்தைப் பெறுமாறும் இராமன் காடேகும் வரத்தைத் தவிர்க்குமாறும் கெஞ்சினான். அவள் அதற்கு இணங்கவில்லை. தந்த வரத்தைக் தவிர்கென்றல் முறையன்று என்றாள். தசரதன் மண்ணில் விழுந்து புலம்பினான். அவளோ வரம்தர மறுப்பின், தான் உயிர் விடுவதாகக் கூறினாள். மன்னனும் வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டு மூர்ச்சை அடைந்தான். தனது செயல் நிறைவேறிய நிலையில் கைகேயியும் துயின்றாள்.

இரவுப் பொழுது கழிந்து பகல் தோன்றியது. இராமன் முடிசூடுவதை அறிந்த அயோத்தி நகர மாந்தர் பேருவகையுற்றனர். முடிசூட்டு விழா நடைபெறும் மண்டபத்தினுள் அரசர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள், பொதுமக்கள் எனப்பல்வேறு பிரிவினரும் நெருக்கியடித்துப் புருந்தனர். வசிட்டமுனிவன் முடிசூடுவதற்கு வேண்டியன யாவற்றையும் செய்தான். தசரத மன்னனை அழைத்து வர மந்திரி சுமந்திரனை அனுப்பினான். கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்ற சுமந்திரனை, இராமனை அழைத்து வருமாறு கைகேயி கட்டளையிட்டாள். சுமந்திரனும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்று இராமனை அழைத்து வந்தான். தேரில் சிற்றன்னை மாளிகை நோக்கிச் செல்லும் இராமனைப் பார்த்து மக்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். இளம் பெண்கள் காதல் கொண்டனர். அரண்மனையில் தந்தை தசரதனைக் காணாத இராமன், அங்குள்ள பணிப்பெண்களிடம் விசாரித்து விட்டுக் கைகேயியிடஞ் சென்றான். அவன் முன்னால் கைகேயி வர, அன்போடு அவளை வணங்கினான். தந்தையிட்ட கட்டளை ஒன்றுளது; 'பரதன் நாடாள வேண்டும்; இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் மரவுரி தரித்துக் காடேக வேண்டும்' என்று கூறினாள் கைகேயி. மனமகிழ்ச்சியுடன் அவளிடம் விடைபெற்ற இராமன், தாயாராகிய கோசலையின் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தின் கதைச் சுருக்கம் இதுவாகும். இப்படலத்தில் திரிவுபட்ட மனமுடைய கைகேயியின் வஞ்சகப்பேச்சுக்கள், செயல்கள், தந்திரங்கள் யாவற்றையும் நயமுறச் சித்திரித்துள்ளார் கம்பர். இராமன் முடிசூடிக் கொள்வதை அறிந்த

மக்களது மகிழ்ச்சியும், செயல்களும் இன்னொரு வகையான கற்பனையும், இனிமைச்சுவையும் நிறைந்த வார்ப்புகளாகும். காலைப் பொழுதின் இயற்கை வருணனையானது கவிஞரின் படைப்பாற்றலின் மகிமையைப் பறைசாற்றுகின்றது. தற்குறிப்பேற்ற அணிப் பிரயோகம் இத்தகைய செய்யுள்களில் மிடுக்கோடு மிளிர்கின்றது. தசரதன், கைகேயி, இராமன் ஆகிய முக்கியமான கதாபாத்திரங்களின் ஊடாக உணர்ச்சியும், பொருண்மையும், கலைத்துவமும் நிறைந்ததாகக் கம்பர் ஆக்கியளித்த இலக்கியச் செல்வம் இதுவெனலாம்.

கூனி சென்றபின் கைகேயி தன் கோலம் அழித்தல்

1. கூனி போன பின் குலமலர்க் குப்பை நின்று இழிந்தாள்; சோனை வார் குழல் கற்றையில் சொருகிய மாலை, வான மா மழை நுழைதரு மதி பிதிர்ப்பாள்போல், தேன் அவாவுறு வண்டினம் அலமர, சிதைத்தாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பை நின்று இழிந்தாள், சோனை வார் குழல் கற்றையில் சொருகிய மாலை, வான மாமழை நுழைதரு மதி பிதிர்ப்பாள் போல், தேன் அவாவுறு வண்டு இனம் அலமர சிதைத்தாள்.

சொற்பொருள்:- கூனி போனபின் - தன் பணிப்பெண்ணாகிய மந்தரை விடை பெற்றுச் சென்ற பின்பு; குலமலர்க் குப்பை நின்று இழிந்தாள் - கைகேயி, சிறந்த மலர்களின் குவியலால் ஆன படுக்கையில் இருந்தும் இறங்கி; சோனைவார் குழல் கற்றையில் - கருமேகம் போன்ற தனது நீண்ட கூந்தல் தொகுதியில்; செருகிய மாலை - சூடியிருந்த மலர்மாலையை; வான மாமழை நுழை தரு மதி - விண்ணிலே பெரிய கார்காலத்து மேகத்தில் நுழைந்திருக்கும் சந்திரனை; பிதிர்ப்பாள்போல - இழுத்துச் சிதறுபவள் போன்று; தேன் அவாவுறு வண்டு இனம் அலமர - பூவிலுள்ள தேனை உண்ண விரும்பி மொய்க்கின்ற வண்டுக் கூட்டங்கள் நிலைகெட்டுச் சழலுமாறு; சிதைத்தாள் - கூந்தலிலிருந்து பிடுங்கிச் சிதைத்து எறிந்தாள்.

பொழிப்பு:- தன் பணிப் பெண்ணாகிய மந்தரை விடைபெற்றுச் சென்ற பின்பு கைகேயி சிறந்த மலர்க் குவியலால் ஆன படுக்கையினின்றும் இறங்கி, கரியமேகம் போன்ற தனது நீண்ட கூந்தல் தொகுதியில் சூடியிருந்த மலர் மாலையை விண்ணில் பெரிய கார்காலத்து

மேகத்தில் நுழைந்திருக்கும் சந்திரனை இழுத்துச் சிதறுபவள் போல, பூவிலுள்ள தேனையுண்ண விரும்பி மொய்க்கின்ற வண்டுக் கூட்டங்கள் நிலைகெட்டுச் சுழலுமாறு, கூந்தலிலிருந்து பிடுங்கிச் சிதைத்தெறிந்தாள்.

குறிப்பு:- கூந்தலில் சூடியிருந்த பூமாலையைக் கைகேயி எடுத்துச் சிதைத்தது கார் மேகத்தில் நுழைந்த சந்திரனைச் சிதறுவது போல இருந்தது. இது தன்மைத் தற்குறிப்பேற்ற அணி. குப்பை - தொகுதி; மலர்க்குப்பை - ஆகுபெயராய் வந்தது; இழிந்தாள் - முற்றெச்சம்; கூந்தலிலிருந்து மாலையை இழுத்தெறிந்து சிதைத்தமை, கைகேயிக்கு வரவிருக்கும் அமங்கலத்தை குறிப்பாய் உணர்த்திற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சோணை - கருமேகம்; பிதிர்ப்பாள் - இழுத்துச் சிதறுவாள்; அவா - விருப்பம்; அலமர - நிலைகெட்டுச் சுழல.

2. விளையும் தன் புகழ் வல்லியை வேரறுத்து என்னக் கிளைகொள் மேகலை சிந்தினள்; கிண்கிணியோடும் வளை துறந்தனள்; மதியினில் மறுத்துடைப்பாள் போல் அளக வாள நுதல் அரும்பெறல் திலகமும் அழித்தாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- விளையும் தன் புகழ் வல்லியை வேர் அறுத்து என்ன கிளை கொள் மேகலை சிந்தினாள்; கிண்கிணியோடும் வளைதுறந்தனள் மதியினில் மறு துடைப்பாள் போல், அளகவாள் நுதல் பெறல் அரும் திலகமும் அழித்தாள்.

சொற்பொருள்:- (கைகேயி) விளையும் தன் புகழ் வல்லியை - வளரும் புகழாகிய தன் வல்லிக் கொடியை; வேர் அறுத்து என்ன - வேருடன அறுத்து எடுத்தாற் போல; கிளை கொள் மேகலை - ஒளி பொருந்திய மேகலாபரணத்தை; சிந்தினள் - அறுத்துச் சிதறினாள்; கிண்கிணியோடும் வளை துறந்தனள் - பாதங்களில் அணியப் பெறும் கிண்கிணிச் சதங்கைகளோடு கை வளையல்களையும் கழற்றி நீக்கினாள்; மதியினில் மறு - சந்திரனில் இருக்கும் களங்கத்தை; துடைப்பாள் போல - அகற்றி விடுபவள் போல; அளகவாள் நுதல் - கூந்தலோடு சேர்ந்து அமைந்துள்ள ஒளி பொருந்திய நெற்றியில் உள்ள; பெறல் அரும் திலகமும் - பெறுவதற்கரிய திலகத்தையும்; அழித்தாள் - துடைத்து இல்லாமல் செய்தாள்.

பொழிப்பு:- (கைகேயி) வளரும் தன் புகழாகிய வல்லிக்கொடியை வேருடன் அறுத்தது போல ஒளிநிறைந்த மேகலாபரணத்தை அறுத்துச் சிதறினாள். கிண்கிணிச்சதங்கைகளோடு கைவளையல்களையும் கழற்றி நீக்கினாள். சந்திரனிலுள்ள களங்கத்தைத் துடைப்பவள் போலக் கூந்தலோடு சேர்ந்து அமைந்த ஒளி மிகுந்த நெற்றியிலுள்ள பெற்றுகரிய திலகத்தையும் துடைத்துவிட்டாள்.

குறிப்பு:- மேகலையை அறுத்தது தனது புகழை வேரோடு அறுத்தது போன்றது. நெற்றியில் திலகத்தை அழித்தது மதியின் மறுவைத் துடைத்தது போன்றது. இவை இரண்டும் தற்குறிப்பேற்ற அணிகளாகும். "கிண்கிணி" காரணப் பெயர். "அறுத்தென்ன" தொகுத்தல் விகாரம்.

அருஞ்சொற்கள்:- வல்லி - வல்லிக்கொடி; கிளைகொள் - ஒளி பொருந்திய - பல பிரிவுகளாகச் செய்யப்பட்ட; துறந்தாள் - நீக்கினாள்; அளகம் - கூந்தல்; வாள்நுதல் - ஒளிபொருந்திய நெற்றி.

3. தாவில் மாமணிக்கலம் மற்றும் தனித்தனி சிதறி,
நாவி ஓதியை நானிலம் தைவரப் பரப்பிக்
காவி உண்கண் அஞ்சனம் கான்றிடக் கலுழாப்
பூ உதிர்த்தது ஓர் கொம்பு எனப் புவி மிசைப் புரண்டாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மற்றும் தா இல் மணிக்கலன் தனித்தனி சிதறி, நாவி ஓதியை நால் நிலம் தைவரப் பரப்பி, காவி உண்கண் அஞ்சனம் கான்றிட கலுழா, பூ உதிர்த்தது ஓர் கொம்பு என புவிமிசைப் புரண்டாள்.

சொற்பொருள்:- மற்றும் தா இல் மா மணிக்கலன் - (கைகேயி) பின்னரும் குற்றமற்ற பெரிய மணிகளாலான ஆபரணங்களையும்; தனித்தனி சிதறி - வேறுவேறாகச் சிதைத்தெறிந்து; நாவி ஓதியை - புழுகு நெய் பூசப் பெற்ற கூந்தலை; நால் நிலம் தைவரப் பரப்பி - தரையிலே புரளுமாறு பரப்பிக் கொண்டு; காவி உண்கண் - நீல மலர் போன்ற மையுண்ட கண்கள் அஞ்சனம் கான்றிட - அஞ்சனமை கரைந்து சிந்தும் படி; கலுழா - கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டு; பூ உதிர்த்தது ஓர் கொம்பு என - மலர்களை எல்லாம் உதிர்த்து விட்ட வெறுமையான கொம்பு போல; புவி மிசைப் புரண்டாள் - நிலத்தில் விழுந்து உருண்டாள்.

பொழிப்பு:- (கைகேயி) பின்னரும் குற்றமற்ற பெரிய மணிகளாலான ஆபரணங்களையும் தனித்தனியே சிதைத்தெறிந்து. புழுகு நெய் பூசப்பெற்ற கூந்தலைத் தரையிலே புரளுமாறு பரப்பிக் கொண்டு, நீல மலர் போன்ற கண்களில் கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டு, மலர்களை எல்லாம் உதிர்த்து விட்ட வெறும் கொம்பு போல நிலத்தில் விழுந்து உருண்டாள்.

குறிப்பு:- மணமான பெண்ணுக்குரிய மங்கலப் பொருட்களைத் தானே களைந்து விட்டு அழுத கைகேயியின் தோற்றமானது, பின்னால் கணவனையிழந்து நிற்கப் போகும் கைம்மை நிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று எனலாம். “நானிலம்” என்பது பொதுவாக தரையைச் சுட்டியது.

பூ உதிர்த்த கொம்பை, அணிகலன்கள் களைந்த கைகேயிக்கு உவமையாகக் கூறினார்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தாவில் - குற்றமற்ற; நாவி - புளுகு நெய்; ஓதி - கூந்தல்; நானிலம் - தரை; தைவர - பொருந்த; காவி - நீலோற்பல மலர்; கான்றிட - கரைந்து சிந்த; கொம்பு - கொப்பு.

4. நவ்வி வீழ்ந்தென, நாடக மயில் துயின்றென்ன,
‘கவ்வை கூர்தரச் சனகி ஆம் கடி கமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்கும்’ என்று அயோத்திவந்து அடைந்த அம்மடந்தை
தவ்வை ஆம் என, கிடந்தனள், கேகயன் தனையை.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கேகயன் தனையை, நவ்வி வீழ்ந்து என, நாடக மயில் துயின்று என்ன, கவ்வை கூர்தரச் சனகி ஆம் கடி கமழ் கமலத்து அவ்வை நீங்கும் என்று, அயோத்தி வந்து அடைந்த அம் மடந்தை தவ்வை ஆம் என கிடந்தனள்.

சொற்பொருள்:- கேகயன் தனையை - கேகயன் மகளாகிய கைகேயி; நவ்வி வீழ்ந்து என - மான் வீழ்ந்தது போலவும்; நாடக மயில் துயின்று என்ன - ஆடும் இயல்புடைய மயில் ஆடாது தூங்கினால் போலவும்; கவ்வை கூர்தர - துன்பம் மிக; சனகி ஆம் கடி கமழ் கமலத்து அவ்வை - சானகியாகிய மணங்கமழும் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் தாயாகிய திருமகள்; நீங்கும் என்று - அயோத்தி நகரை விட்டு நீங்குவாள் எனக் கருதி; அயோத்தி வந்து அடைந்த - அயோத்தி

நகரை வந்து சேர்ந்த; அம் மடந்தை தவ்வை ஆம் என - அத் திருமகளின் தமக்கையாகிய மூதேவி என்னுமாறு; கிடந்தனள் - சோர்ந்து கிடந்தாள்.

பொழிப்பு:- கேசயன் மகளாகிய கைகேயி மான் விழுந்தது போலவும், ஆடும் மயில் ஆடாது தூங்கியது போலவும் துன்பம் மிக சானகியாகிய மணங்கமழும் செந்தாமரை மலரில் விற்றிருக்கும் தாயாகிய திருமகள் அயோத்தியை விட்டு நீங்குவாள் எனக் கருதி, அயோத்தி நகரை வந்து சேர்ந்த அத் திருமகளின் தமக்கையாகிய மூதேவி எனும்படி சோர்ந்து கிடந்தாள்.

குறிப்பு:- ஓடும் மானும், ஆடும் மயிலும் இது நாள் வரை மகிழ்ச்சியாகவிருந்த கைகேயிக்கு உவமைகளாகக் கூறப்பட்டன. திருமகள் அயோத்தியை விட்டு நீங்குவாளெனக் கருதிய மூதேவி வந்து சேர்ந்தது போல என்பது தற்குறிப்பேற்ற அணி.

அருள்சொற்பொருள்:- நவ்வி - மான்; நாடக மயில் - ஆடும் மயில்; கவ்வை - துன்பம்; கடிகமழ் - மிகவும் மணம் வீசும்; கமலம் - தாமரை; அவ்வை - தாய்; மடந்தை - பெண்; தவ்வை - தமக்கை; தனையை - மகள்.

கைகேயியியின் மாளிகைக்கு தசரதன் வருதல்

5. நாழிகை கங்குலின் நள் அடைந்த பின்றை,
யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில்,
'வாழிய' என்று அயில் மன்னர் துன்ன, வந்தான் -
ஆழி நெடுங் கை மடங்கல் ஆளி அன்னான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆழி நெடுங்கை ஆளி மடங்கல் அன்னான், கங்குலின் நாழிகை நள் அடைந்த பின்றை, வாழிய என்று அயில் மன்னர் துன்ன, யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில் வந்தான்.

சொற்பொருள்:- ஆழி நெடுங்கை - ஆணைச்சக்கரம் ஏந்தும் நீண்ட கைகளையுடைய; ஆளி மடங்கல் அன்னான் - ஆண்சிங்கம் போன்ற தசரதன்; கங்குலின் நாழிகை நள் அடைந்த பின்றை - இராப் பொழுது நடுவை அடைந்த பின்னர்(நள்ளிரவின் பின்னர்); வாழிய என்று அயில்

மன்னர் துன்ன - “வாழ்க” என்று வேலேந்திய மன்னர்கள் கூறிக்கொண்டு அருகில் சூழ்ந்து வர, யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில் - யாழினது இனிய ஒலியும் பயப்படும் படியான அழகிய மொழியையுடைய கைகேயியின் மாளிகையை; வந்தான் - வந்து சேர்ந்தான்.

பொழிப்பு:- ஆணைச் சக்கரம் ஏந்தும் நீண்ட கைகளையுடைய ஆண் சிங்கம் போன்ற தசரதன், நள்ளிரவின் பின்னர் “வாழ்க” என்று வேலேந்திய மன்னர்கள் கூறியபடி அருகில் சூழ்ந்துவர, யாழின் ஒலியும் பயப்படும்படியான அழகிய மொழியையுடைய கைகேயியின் மாளிகையை வந்து சேர்ந்தான்.

குறிப்பு:- இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா மறுநாள் நடைபெற விருப்பதால் இதற்கான ஏற்பாடுகளை முடித்துவிட்டுத் தாமதமாக நல்ல செய்தியைக் கைகேயிக்கு கூறுவதற்காகத் தசரத மன்னன் மகிழ்ச்சியோடு வந்தான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஏழை” என்பது பொதுவில் பெண்ணைக் குறிப்பதாயினும், பிறரது பேச்சைக் கேட்டு அறிவில்லாமல் நடப்பதால் “அறிவில்லாதவள்” என இங்கு கருதப்படுகிறது. “மடங்கல்” என்பது சிங்க ஏற்றினைக்குறிப்பது. பிடரிமயிர் மடங்கியிருப்பதால் “மடங்கல்” எனக்காரணப் பெயராயிற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கங்குல் - இரவு; பின்றை - பிறகு, பின்னர்; அஞ்சிய - பயந்த; அம் சொல் - அழகிய சொல்; இனிய சொல்; ஏழை- அறிவில்லாதவள், பெண்; அயில் - கூர்மை, வேல்; துன்ன - நெருங்க; ஆழி - சக்கரம், சமுத்திரம்; மடங்கல் - ஆண்சிங்கம்; ஆளி - சிங்கம்.

தசரதன் கைகேயியை நெருங்குதல்

6. வாயிலில் மன்னர் வணங்கி நிற்ப, வந்து ஆங்கு,
ஏயின செய்யும் மடந்தைமாரோடு ஏகி,
பாயல் துறந்த படைத் தடங்கண் மென் தோள்,
ஆயிழைதன்னை அடைந்த ஆழி மன்னன்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன்னர் வணங்கி வாயிலில் நிற்ப, ஆங்கு வந்து ஏயின செய்யும் மடந்தை மாரோடு ஏகி, பாயல் துறந்த படைத்தடங்கண் மெல் தோள் ஆய் இழை தன்னை, அடைந்த ஆழி மன்னன்...

சொற்பொருள்:- மன்னர் வணங்கி வாயிலில் நிற்ப - தன்னுடன் கூட வந்த அரசர்கள் வணங்கியபடி (கைகேயியின்) அந்தப்புர வாயிலில் நிற்க; ஆங்கு வந்து - அவ்விடத்திற்கு ஓடி வந்து; ஏயின செய்யும் மடந்தை மாரோடு ஏகி - கட்டளைப்படி ஏவல் செய்யும் பணிப்பெண்களோடு சென்று; பாயல் துறந்த - படுக்கையை விட்டு நீங்கிய; படைத்தடங்கண் - வேல் போன்ற கூரிய பெரிய கண்களையும்; மெல்தோள் - மென்மையான தோள்களையுமுடைய; ஆய் இழை தன்னை - ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் அணிந்தவளான கைகேயியை; அடைந்த ஆழி மன்னன் - சேர்ந்த ஆணைச் சக்கரமுடைய தசரத மன்னன்; (அடுத்த பாடலில் பொருள் தொடர்கிறது)

பொழிப்பு:- தன்னுடன் கூட வந்த அரசர்கள் வணங்கி அந்தப்புர வாயிலில் நிற்க, அவ்விடத்துக்கு ஓடிவந்து கட்டளைப்படி ஏவல் செய்யும் பணிப்பெண்களோடு சென்று, படுக்கையை விட்டு நீங்கிய (தரையில் கிடந்த) வேல் போன்ற கூரிய பெரிய கண்களையும் மென்மையான தோள்களையும் உடைய கைகேயியைச் சேர்ந்த தசரத மன்னன்.

குறிப்பு:- தசரத மன்னன் மாளிகையினுள்ளே சென்று தரையிலே அலங்கோலமாகக்கிடந்த கைகேயியைக் கண்டான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தப்புரத்தில் வேறு ஆடவர்கள் செல்ல முடியாது ஆகையால் தசரதனுடன் கூட வந்தவர்கள் வெளியே நின்றனர். ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்தவர். இங்கு கைகேயியின் முன்னைய அழகுநிலையில் கூறப்பட்டது. இப்போது அவள் அணிகலன்களைத் துறந்து கிடக்கின்றாள் என்பது கருத்து.

அருஞ் சொற்பொருள்:- ஏயின - ஏவியதை, கட்டளையிட்டதை; மடந்தைமார் - ஏவர் பெண்கள்; ஏகி - சென்று; பாயல் - படுக்கை; படைத்தடங்கண் - கொல்லும் வேல் போன்ற பெரிய கண்.

**தசரதன் கைகேயியை எடுத்தலும் அவள் மன்னன்
கையைத் தள்ளி மண்ணில் வீழ்தலும்**

7. அடைந்து, அவண் நோக்கி, 'அரந்தை என்கொல் வந்து
தொடர்ந்தது?' எனத் துயர்கொண்டு சோரும் நெஞ்சன்,
மடந்தையை, மானை எடுக்கும் ஆனையே போல்,
தடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ, எடுக்கலுற்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அவண் அடைந்து, நோக்கி, அரந்தை
என்கொல் வந்து தொடர்ந்தது என துயர்கொண்டு சோரும் நெஞ்சன்,
மானை எடுக்கும் ஆனையே போல் தடங்கைகள் கொண்டு,
மடந்தையை தழீஇ எடுக்கல் உற்றான்.

சொற்பொருள்:- அவண் அடைந்து - அங்கு சென்று; நோக்கி -
கைகேயியின் துயரத்தைக் கூர்ந்து பார்த்து (நடுக்கமுற்று); அரந்தை
என்கொல் வந்து தொடர்ந்தது என - (இவளுக்கு) துன்பம் யாது வந்து
சேர்ந்தது என எண்ணி; துயர்கொண்டு சோரும் நெஞ்சன் -
வருத்தங்கொண்டு வாடும் மனத்தினனாய்; மானை எடுக்கும்
ஆனையே போல் - பெண்மாளைத் துதிக்கையால் தூக்குகின்ற ஆண்
யானையைப் போல்; தடங்கைகள் கொண்டு - தனது பெரிய
கைகளால்; மடந்தையை தழீஇ - அவளைக் கட்டித் தழுவி; எடுக்கல்
உற்றான் - தூக்கத் தொடங்கினான்.

பொழிப்பு:- (தசரத மன்னன்) அங்கு சென்று கைகேயியின் நிலையைக்
கூர்ந்து நோக்கி, இவளுக்கு என்ன துன்பம் வந்தது என எண்ணி,
வருத்தங்கொண்டு வாடுகிற மனத்தினனாய், பெண்மாளைத் தூக்கும்
ஆண் யானையைப் போல், தன் பெரிய கைகளால் அவளைக்
கட்டித்தழுவித் தூக்கத் தொடங்கினான்.

குறிப்பு:- நெஞ்சன் - முற்றெச்சம். மகிழ்ச்சியோடு வந்த தசரதன்
கைகேயியின் அலங்கோல நிலைகண்டு நடுநடுங்கி, அவளைத் தூக்கித்
தேற்ற முயன்றான் என்க. கைகேயியின் துயரத்துக்குக் காரணம்
தெரியா வகையில் தசரதனது நிலையுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அவண் - அங்கு; அரந்தை - துன்பம்;
சோரும் - வாடும்; தழீஇ - தழுவி.

8. நின்று தொடர்ந்த நெடுங் கைதம்மை நீக்கி,
மின் துவள்கின்றது போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள்;
ஓன்றும் இயம்பலள்; நீடு உயிர்க்கலுற்றாள் -
மன்றல் அருந்தொடை மன்னன் ஆவி அன்னாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன்றல் அருந்தொடை மன்னன் ஆவி அன்னாள், நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை தம்மை நீக்கி, மின் துவள்கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்; ஓன்றும் இயம்பலள்; நீடு உயிர்க்கல் உற்றாள்.

சொற்பொருள்:- மன்றல் அருந்தொடை மன்னன் - மணங்கமழும் அரிய மலர் மாலையை அணிந்த தசரதனுடைய; ஆவி அன்னாள் - உயிர் போன்றவளான கைகேயி; நின்று - தன் நிலையில் மாறாமல் நின்று; தொடர்ந்த - தன்னைத் தழுவ நீண்ட; நெடுங்கை தம்மை நீக்கி - (தசரதனுடைய) நீண்ட கைகளை விலக்கி; மின் துவள்கின்றது போல - மின்னற் கொடியானது துவண்டுவீழ்தல் போல்; மண்ணில் வீழ்ந்தாள் - தரையில் வீழ்ந்து; ஓன்றும் இயம்பலள் - ஓன்றும் சொல்லாமல்; நீடு உயிர்க்கல் உற்றாள் - நீண்ட பெருமூச்சுவிடத் தொடங்கினாள்.

பொழிப்பு:- மணங்கமழும் அரிய மலர்மாலையை அணிந்த தசரதனுடைய உயிர் போன்றவளாகிய கைகேயி தன் நிலையில் மாறாமல் நின்று தன்னைத் தழுவ நீண்ட கணவனின் நீண்ட கைகளை விலக்கி மின்னல் கொடி துவண்டு வீழ்தல்போலத் தரையில் விழுந்து, ஓன்றும் கூறாமல் நீண்ட பெருமூச்சினை விடத் தொடங்கினாள்.

குறிப்பு:- தசரதனுடைய மனைவியர் மூவரிலும் கைகேயி யிடத்திலேயே அவன் கூடிய விருப்பங்கொண்டிருந்தான் என்பதை “மன்னன் ஆவி அன்னாள்” எனுந்தொடர் காட்டுகிறது. கணவனின் துயர் கண்டும் அவள் தன் மனம் மாறவில்லை என்பதையே “நின்று” எனக்கூறினார். வீழ்ந்தாள், இயம்பலள் என்பன முற்றெச்சங்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நீடு - நீண்ட; உயிர்க்கல் - பெருமூச்சுவிடல்; மன்றல் - மாலை; ஆவி - உயிர்.

கைகேயியின் நிலைகண்ட தசரதன் நிகழ்ந்தது கூற வேண்டுதல்

9. அன்னது கண்ட அலங்கல் மன்னன் அஞ்சி,
 “என்னை நிகழ்ந்தது? இஞ்ஞாலம் ஏழில் வாழ்வார்,
 உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்; உற்றது எல்லாம்
 சொன்னபின் என்செயல் காண்டி; சொல்லிடு” என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அன்னது கண்ட அலங்கல் மன்னன் அஞ்சி, நிகழ்ந்தது என்ன? இஞ்ஞாலம் ஏழில் வாழ்வார் உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்; உற்றது எல்லாம் சொன்ன பின் என் செயல் காண்டி; சொல்லிடு என்றான்.

சொற்பொருள்:- அன்னது கண்ட - கைகேயியின் அத்தகைய செயலைப் பார்த்து; அலங்கல் மன்னன் - மாலையையணிந்த தசரத மன்னன்; அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு; நிகழ்ந்தது என்ன - (உனக்கு) நடந்தது யாது; இஞ்ஞாலம் ஏழில் வாழ்வார் - இவ்வேழு உலகங்களிலும் வாழ்பவர்களில்; உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர் - உன்னை இழிவுபடுத்தியவர் எவராயிருப்பினும் என்னால் அழிவர்; உற்றது எல்லாம் - நிகழ்ந்தது அனைத்தையும்; சொன்ன பின் - நீ கூறிய பின்னர்; என் செயல் காண்டி - என் செய்கையைப் பார்ப்பாயாக; சொல்லிடு - (காலம் தாழ்த்தாமல் இப்போதே) சொல்லிவிடு; என்றான் - என்று சொன்னான்.

பொழிப்பு:- கைகேயியின் அத்தகைய செயலைப்பார்த்து மாலையை அணிந்தவனாகிய தசரத மன்னன் அச்சமுற்று, உனக்குநடந்தது யாது? இந்த ஏழு உலகங்களிலும் வாழ்பவர்களில் உன்னை இகழ்ந்தவர் எவராயினும் அவர்கள் என்னால் அழிவர். நிகழ்ந்தது அனைத்தையும் நீ கூறிய பின் என் செய்கையை பார். காலந்தாழ்த்தாமல் இப்போதே சொல்லிவிடு என்று சொன்னான்.

குறிப்பு:- கைகேயியின் அலங்கோல நிலை கண்டு துயருற்ற தசரதன் அவளைத் தேற்ற முயல்வதை இப்பாடல் கூறுகிறது. “சொல்லிடு” என்பதில் “இடு” துணைவினையாகும். “இகழ்ந்தவர் மாள்வர்” என்பதில் இகழ்ந்தவர் என்பது வினையாலணையும் பெயராகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அலங்கல் - மலர்மாலை; ஞாலம் - பூமி, உலகம்; காண்டி - காணுவாய், பாராய்.

கைகேயி தசரதனிடம் தன் வரத்தை வேண்டுகை

10. வண்டு உளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை,
கொண்ட நெடுங் கணின் ஆலி கொங்கை கோப்ப,
'உண்டு கொலாம் அருள் என்கண்? உன்கண் ஓக்கின்,
பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்தி' என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வண்டு உளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை, நெடுங்கணின் கொண்ட ஆலி கொங்கை கோப்ப, என்கண் அருள் உண்டு ஆம் கொல், உன்கண் ஓக்கின் பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்தி என்றாள்.

சொற்பொருள் :- வண்டு உளர் தாரவன் - வண்டுகள் ஒலிக்கும் மாலையை அணிந்த மன்னனது; வாய்மை கேட்ட மங்கை - உண்மையான சொற்களைச் செவிமடுத்த கைகேயி; நெடுங்கணின் கொண்ட ஆலி - நீண்ட கண்கள் கொண்டதான நீர்த்துளிகள்; கொங்கை கோப்ப - (அழுவதனால்) மார்பில் விழ; என்கண் அருள் உண்டு ஆம் கொல் - உனக்கு என்னிடத்தில் இரக்கம் உள்ளதோ?; உன்கண் ஓக்கின் - (அப்படி) உன்னிடத்தில் உள்ளதானால்; பண்டைய - முன்னர் எனக்குத் தருவதாகக் கூறியவற்றை; இன்று பரிந்து அளித்தி - இப்பொழுது அன்புடன் அளித்திடுவாய்; என்றாள் - என்று சொன்னாள்.

பொழிப்பு:- வண்டுகள் ஒலிக்கும் மாலையை அணிந்த மன்னனது உண்மையான சொற்களைக் கேட்ட கைகேயி, தனது நீண்ட கண்களில் கொண்ட நீர்த்துளிகள் மார்பில் விழ அழுதபடி, உனக்கு என்னிடத்தில் இரக்கம் உள்ளதோ? அப்படி இருப்பின் முன்னர் எனக்குத் தருவதாகக் கூறியவற்றை இப்போது அளிப்பாய் என்று சொன்னாள்.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் கைகேயியின் தந்திரமான பேச்சினைக் காணமுடிகிறது. சம்பராசுரயுத்தத்தில் தசரதனுக்குக் கைகேயி, தேர் செலுத்திச் சென்று உதவியபோது தசரதன் மகிழ்ந்து தருவதாகக் கூறிய இருவரங்களையே "பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்தி" எனக் கைகேயி கேட்டாள் என்க. பண்டைய - பலவின் பாற்பெயர் ஆகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வண்டு உளர் - வண்டுகள் ஒலிக்கும்; தார் - மாலை; ஆலி - நீர்த்துளி; அருள் - இரக்கம், கருணை; பண்டைய - பழைமையான; ஒக்கின் - இருப்பின்; பரிந்து - அன்புடன், இரக்கத்துடன்; அளித்தி - கொடுத்திடு.

தரசதன் வரத்தைத் தர வாக்குறுதி அளித்தல்

11. கள் அவிழ் கோதை கருத்து உணராத மன்னன்,
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்;
'உள்ளம் உவந்தது செய்வன்; ஒன்றும் உலோபேன்;
வள்ளல் இராமன் உன்மைந்தன் ஆணை' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கள் அவிழ் கோதை கருத்து உணராத மன்னன், வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்; உள்ளம் உவந்தது செய்வன்; ஒன்றும் உலோபேன்; உன்மைந்தன் வள்ளல் இராமன் ஆணை என்றான்.

சொற்பொருள்:- கள் அவிழ் கோதை - தேன்வடியும் (மலர்களைச் சூடியதால்) கூந்தலையுடைய கைகேயியினது; கருத்து உணராத மன்னன் - எண்ணத்தை அறியாத தசரதன்; வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் - மிகுந்த பேரொளியை உடைய மின்னல் போல்; மின்ன நக்கான் - விளங்கும் படி சிரித்து; உள்ளம் உவந்தது செய்வன் - உனது மனம் விரும்பியவற்றைச் செய்வேன்; ஒன்றும் உலோபேன் - அதில் ஒன்றையும் உலோபத்தனத்துடன் தருவதற்கு மறுக்கேன்; உன்மைந்தன் - உனக்கு மகனும்; வள்ளல் - பெருவள்ளுமான; இராமன் ஆணை - இராமன்மீது சத்தியம்; என்றான் - என்று சொன்னான்.

பொழிப்பு:- தேன்வடியும் கூந்தலையுடைய கைகேயியின் எண்ணத்தை அறியாத தசரதன், மிக்க பேரொளியுடைய மின்னலைப் போல விளங்கும் படி சிரித்து, உனது மனம் விரும்பியவற்றைச் செய்வேன்; அதில் ஒன்றையும் தருவதற்கு மறுக்க மாட்டேன்; உனது மகனும் பெரு வள்ளுமான இராமன் மீது சத்தியம் என்று சொன்னான்.

குறிப்பு:- கைகேயியன் தந்திரத்தை நம்பிய தசரதன் கூற்று இதுவாகும். இது நாள் வரை இராமனிடம் பேரன்பு பூண்டவள் கைகேயி ஆகையால் "உன்மைந்தன் இராமன்" எனக்கூறப்பட்டது. கள்ளவிழ் கோதை - அடையடுத்த ஆகுபெயராகும். தேன்வடியும் இதழ்கள் விரிந்த, மலர்களாலான மாலையை அணிந்த, கூந்தலையுடைய கைகேயி எனப்பட்டாள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கள் - தேன்; கோதை - மாலை; வெள்ள நெடும் - மிகவும்; லோபம் - ஈயாமை, கஞ்சத்தனம்; ஆணை - சத்தியம், கட்டளை.

கைகேயி முன்னர் கொடுத்த வரங்களைத் தருமாறு வேண்டல

12. ஆன்றவன் அவ்வுரை கூற, அன்னம் அன்னாள்,
 'தோன்றிய பேர் அவலம் துடைத்தல் உண்டேல்,
 சான்று இமையோர் குலம் ஆக, மன்ன! நீ அன்று
 ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதி' என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆன்றவன் அவ் உரை கூற, அன்னம் அன்னாள், மன்ன! தோன்றிய பேர் அவலம் துடைத்தல் உண்டேல், இமையோர் குலம் சான்று ஆக, நீ அன்று ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதி என்றாள்.

சொற்பொருள்:- ஆன்றவன் - குணங்களால் நிறைந்த தசரதன்; அவ் உரை கூற - அந்த உறுதி மொழியைச் சொல்ல; அன்னம் அன்னாள் - அன்னத்தையொத்த கைகேயி; மன்ன - அரசனே; தோன்றிய பேர் அவலம் துடைத்தல் உண்டேல் - எனக்கு உண்டாகிய பெரும் அவலத்தை நீக்குவது உளதாயின்; இமையோர் குலம் சான்று ஆக - தேவர் கூட்டம் சாட்சியாக; நீ அன்று ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதி - நீ சம்பராசுரப் போர் நிகழ்ந்த அந்நாளில் எனக்குத் தருவதாக மனம் இசைந்த இரு வரங்களையும் இப்பொழுது கொடுப்பாய்; என்றாள் - எனக் கூறினாள்.

பொழிப்பு:- குணங்களால் நிறைந்த தசரதன் அந்த உறுதிமொழியைச் சொல்ல, அன்னத்தைப் போன்றவளாகிய கைகேயி, அரசனே! எனக்கேற்பட்ட பெரும் அவலத்தை நீக்குவது உளதாயின், தேவர் குலம் சாட்சியாக நீ சம்பராசுரப் போர் நிகழ்ந்த அந்நாளில் எனக்குத் தருவதாக மனமிசைந்த இரு வரங்களையும் இப்பொழுது கொடுப்பாயாக என்றாள். அன்னம் - உவமானம்; கைகேயி - உவமேயம்; அழகு - பொதுத்தன்மை.

குறிப்பு:- தசரதன் வாக்குத் தவறினாலும் எனக் கருதிய கைகேயி அவனைக் கட்டுப்படுத்த முயல்வதைக் காணமுடிகின்றது. ஆக - வினையெச்சம்; ஈதி - ஏவல் வினைமுற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆன்றவன் -அருங்குணங்கள் நிறைந்தவன்; அவலம் - துன்பம்; இமையோர் - வானவர், தேவர்; ஏன்ற - இசைந்த; ஈதி - கொடு.

விரும்பியதைக் கேட்க தசரதன் கூறுதல்

13. 'வரம் கொள இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை; ஈவென்; என்பால் பரம்கெட இப்பொழுதே, பகர்ந்திடு' என்றான் - உரம் கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- உரம் கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதவன், வரம் கொள இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி, இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை; என்பால் பரம் கெட இப்பொழுதே ஈவன்; பகர்ந்திடு என்றான்.

சொற்பொருள்:-உரம் கொள் மனத்தவள் - வன்மை கொண்ட நெஞ்சத்தினையுடைய கைகேயியின்; வஞ்சம் ஓர்கிலாதான் - வஞ்சனையை ஆராய்ந்து அறிய முடியாத தசரதன்; வரம் கொள இத்துணை - (யான் கொடுப்பதாகச் சொல்லிய) வரங்களைப் பெறுவதற்கு இவ்வளவு; மம்மர் அல்லல் எய்தி - தடுமாறுகின்ற துன்பம் அடைந்து; இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை - நீ வருந்த வேண்டுவதில்லை; என்பால் பரம் கெட - என்னிடமுள்ள மனச்சுமை நீங்குமாறு; இப்பொழுதே ஈவன் - இப்பொழுதே தருவேன்; பகர்ந்திடு - சொல்லுவாய்; என்றான் - எனச்சொன்னான்.

பொழிப்பு:- வன்மை கொண்ட நெஞ்சத்தினையுடைய கைகேயியின் வஞ்சனையை ஆராய்ந்து அறிய முடியாத தசரதன், யான் தருவதாகச் சொல்லிய வரங்களைப் பெறுவதற்கு இவ்வளவு தடுமாறுகின்ற துன்பத்தையடைந்து நீ வருந்த வேண்டுவதில்லை. என்னிடமுள்ள மனச்சுமை நீங்க இப்பொழுதே தருவேன், சொல்லுவாய் என்றான்.

குறிப்பு:-இயல்பாகவே மென்மையான உள்ளமுடைய கைகேயியின் மனத்தைக் கூனி திரிபடையச் செய்த பின் அது “உரங்கொள் மனம்” ஆகிவிட்டதைக் கூறினார். கைகேயியின் வஞ்சகத்தன்மையை அறியாத தசரதனை “ஓர்கிலான்” என்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மம்மர் - மயக்கம், தடுமாற்றம்; பகர்ந்திடு - சொல்லிவிடு; ஓர்தல் - ஆராய்தல், ஆராய்ந்து அறிதல்; பரம் - பாரம், சுமை; உரம் - வலிமை, வன்மை.

கைகேயியின் இருவரங்கள்

14. ‘ஏய வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினால், என்
சேய் அரசு ஆள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆள்வது’ எனப் புகன்று, நின்றாள் -
தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள், ஏய வரங்கள் இரண்டின் ஒன்றினால் என் சேய் அரசு ஆள்வது; ஒன்றால் சீதை கேள்வன் போய் வனம் ஆள்வது; எனப் புகன்று நின்றாள்.

சொற்பொருள்:-தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள் - கொடியவை என்று கூறப்படுகின்ற எல்லாவற்றிலும் மிகக் கொடியவளான கைகேயி; ஏய வரங்கள் இரண்டின் ஒன்றினால் - (நீ) கொடுத்த இரண்டு வரங்களில் ஒன்றால்; என் சேய் அரசு ஆள்வது - என் மகன் பரதன் நாட்டை ஆளுதல் வேண்டும்; ஒன்றால் - மற்றைய ஒன்றினால்; சீதை கேள்வன் போய் வனம் ஆள்வது - சீதையின் கணவனான இராமன் இந் நாட்டைவிட்டுச் சென்று காட்டை ஆளுதல் வேண்டும்; எனப் புகன்று - எனச்சொல்லி; நின்றாள் - மனங்கலங்காது உறுதியாக நின்றாள்.

பொழிப்பு:-கொடியவை எனக்கூறப்படுகின்ற யாவற்றிலும் மிகக் கொடியவளான கைகேயி, நீ கொடுத்த இரண்டு வரங்களுள் ஒன்றினால் என் மகன் பரதன் நாட்டை ஆளுதல் வேண்டும்; மற்றைய ஒன்றினால் சீதையின் கணவனான இராமன் இந் நாட்டைவிட்டுச் சென்று காட்டை ஆளுதல் வேண்டும் எனச்சொல்லி மனங்கலங்காது உறுதியுடன் நின்றாள்.

குறிப்பு:- நெருப்பு, நஞ்சு, பாம்பு, இயமன் போன்ற தீயவைகளிலும் கொடியவன் கைகேயி எனப்பட்டது. சிறந்த தீயான் - கொடிய தீயான். "ஆள்வது" வியங்கோள் வினைமுற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஏய - கொடுத்த, வழங்கிய; சேய் - குழந்தை, மகன் அல்லது மகள்; கேள்வன் - கணவன்; வனம் - காடு; புகன்று - சொல்லி

தசரதனின் துயரம்

15. நாகம் எனும் கொடியான், தன் நாவின் வந்த சோக விடம் தொடர, துணுக்கம் எய்தா, ஆகம் அடங்கலும், வெந்து அழிந்து, அராவின் வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நாகம் எனும் கொடியான், தன் நாவின் வந்த சோக விடம் தொடர, துணுக்கம் எய்தா, ஆகம் அடங்கலும் வெந்து அழிந்து, அராவின் வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்.

சொற்பொருள்:- நாகம் எனும் கொடியான் - விஷமுடைய பாம்பு என்று சொல்லத்தக்க கொடியவளாகிய கைகேயி; தன் நாவின் வந்த - தனது நாவினால் வெளியிட்ட; சோக விடம் தொடர - துன்பத்தைத் தருகின்ற சொல்லாகிய நஞ்சானது தன்னைப் பற்றிக் கொள்ள; துணுக்கம் எய்தா - நடுக்கமடைந்து; ஆகம் அடங்கலும் வெந்து அழிந்து - தன் உடல் முழுவதும் வெதும்பிச் சோர்ந்து; அராவின் வேகம் அடங்கிய - நச்சுப் பாம்பின் விஷத்தினால் தன் செயலாக்கம் தணியப் பெற்ற; வேழம் என்ன - யானை போல; வீழ்ந்தான் - (தசரதன்) வீழ்ந்தான்.

பொழிப்பு:- விஷப்பாம்பு எனச் சொல்லத்தக்க கொடியவளாகிய கைகேயி தனது நாவினால் கக்கிய துன்பந்தரும் சொல்லாகிய நஞ்சு தன்னைப் பற்றிக் கொள்ள, நடுக்கமடைந்து தன்னுடல் முழுவதும் வெதும்பிச் சோர்ந்து, நச்சுப் பாம்பின் விஷத்தினால் செயலிழந்த யானையைப் போல தசரதன் வீழ்ந்தான்.

குறிப்பு:- கைகேயி கூறிய சொற்களின் கொடுமை இப்பாடலில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது சோகவிடம் - உருவகம்; துன்பத்துக்குக் காரணம் கைகேயியின் சொற்கள் ஆதலால் "நாவில் வந்த விடம்" என்று

வேற்றுமையணியாகக் கூறப்பட்டது. “ஆகம் வெந்து வீழ்ந்தான்” என்பது சினை, வினைமுதலோடு முடிந்ததாகும். “அராவின்” என்பதில் “இன்” ஏதுப் பொருளில் வந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:-நாகம் - பாம்பு; துணுக்கம் - நடுக்கம்; வேழம் - யானை.

16. பூதலம் உற்று, அதனில் புரண்ட மன்னன்
மா துயரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்?
வேதனை முற்றிட, வெந்து வெந்து, கொல்லன்
ஊது உலையில் கனல் என்ன, வெய்து உயிர்த்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பூதலம் உற்று அதனில் புரண்ட மன்னன், மா துயரத்தினை சொல்ல வல்லார் யாவர்? வேதனை முற்றிட வெந்து வெந்து, கொல்லன் உலையில் ஊது கனல் என்ன, வெய்து உயிர்த்தான்.

சொற்பொருள்:- பூதலம் உற்று - நிலத்தில் விழுந்து; அதனில் புரண்ட மன்னன் - அதன் மீது நிலைகொள்ளாமல் உருண்ட அரசனாகிய தசரதனின்; மா துயரத்தினை - பெருந்துன்பத்தினை; சொல்ல வல்லார் யாவர் - இவ்வளவென்று அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லவார் யார் உளர்? (ஒருவருமில்லை); வேதனை முற்றிட - மனக்கவலை மிகுதியாக; வெந்து வெந்து - மனம் மேலும் மேலும் வெதும்பி; கொல்லன் உலையில் ஊது கனல் என்ன - இரும்பு செய்யும் கொல்லனுடைய உலைக்களத்தில் துருத்தியால் ஊதும் பொழுது உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் எழுகின்ற தீயைப் போல; வெய்து உயிர்த்தான் - வெப்பம்மிக்க பெருமூச்சு விட்டான்.

பொழிப்பு:- நிலத்தில் விழுந்து புரண்டழுகின்ற அரசனாகிய தசரதனின் பெருந்துன்பத்தினை இவ்வளவென்று அளந்து சொல்லவல்லவார் யாருளர்? (ஒருவருமில்லை). மனக்கவலை மிகுதியாக மனம் மேலும் மேலும் வெதும்பி, கொல்லன் உலைக்களத்தில் துருத்தியால் ஊதும் பொழுது உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் எழுகின்ற தீயைப் போல வெப்பம்மிக்க பெருமூச்சு விட்டான்.

குறிப்பு:- தசரதன் பெருமூச்சின் வெம்மைக்கு கொல்லனது உலைக்களம் உவமையாகக் கூறப்பட்டது. பெருமூச்சு மேலெழுந்து அடங்குவது போல துருத்தியால் ஊதும்பொழுது தீயும் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் காணப்படுகிறது. 'வெந்து வெந்து' என்பது அடுக்குத் தொடர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பூதலம் - பூமி; மாதுயரம் - பெருந்துன்பம்; வெந்து - மனம் வெதும்பி; வெய்து உயிர்த்தல் - வெப்பம் மிக்க பெருமூச்சு விடல்.

17. உலர்ந்ததுநா உயிர் ஓடலுற்றது; உள்ளம்
புலர்ந்தது; கண்கள் பொடித்த, பொங்கு சோரி;
சலம் தலைமிக்கது; 'தக்கது என்கொல்?' என்று என்று
அலந்து அலையுற்ற, அரும் புலன்கள் ஐந்தும்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நா உலர்ந்த; உயிர் ஓடல் உற்றது; உள்ளம் புலர்ந்தது; கண்கள் பொங்கு சோரி பொடித்த; தக்கது என்கொல்? என்று என்று அலந்து, சலம் தலை மிக்கது, அரும் புலன்கள் ஐந்தும் அலையுற்ற.

சொற்பொருள்:- நா உலர்ந்து - (தசரதனுக்கு) நாக்கு வரண்டது; உயிர் ஓடல் உற்றது - உயிர் போகத் தொடங்கியது; உள்ளம் புலர்ந்தது - மனம் வாடியது; கண்கள் பொங்கு சோரி பொடித்த - கண்கள் மிகுதியாக இரத்தத்தைச் சிந்தின; தக்கது என்கொல்? என்று என்று அலந்து - இப்பொழுது செய்யத்தக்கது எதுவென மேலும் மேலும் ஆராய்ந்து; சலம் தலை மிக்கது - சினம் மிக்க கூடியது; அரும் புலன்கள் ஐந்தும் - அரியதான ஐந்து புலன்களும்; அலையுற்ற - கலங்கித்தவித்தன.

பொழிப்பு:- (தசரதனுக்கு) நாக்கு வரண்டது; உயிர் போகத் தொடங்கியது; மனம் வாடியது; கண்கள் மிகுதியாக இரத்தத்தைச் சிந்தின; இப்பொழுது செய்யத்தக்கது எதுவென மேலும் மேலும் ஆராய்ந்து சினம் மிக்க கூடியது; அரிய ஐந்து புலன்களும் கலங்கித்தவித்தன.

குறிப்பு:- இதனால் தசரதனது கலக்கநிலை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. "உலர்ந்தது நா, உயிர் ஓடலுற்றது" என்னுந் தொடர்கள் துன்பமிகுதியைப் புலப்படுத்தின. அதே போன்றதாகவே "கண்கள்

பொங்குசோரி பொடித்த” என்னுந் தொடரும் துன்பத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. நீரைப் பொழியும் கண்கள் குருதியைப் பொழிவதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘உள்ளம் புலர்ந்தது’ என்னுந் தொடர் மூலம் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் வற்றிவிட்டன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐம்புலன்களாகிய சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகியவற்றை ஐம்பொறிகள் செய்வது இன்னதென அறியாது நிலையற்றதாகக் கலங்கித் தவித்தன எனக் கூறுவதனூடாகத் தசரதனின் மனமயக்க நிலையும், உடல் மயக்க நிலையும், உணர்வுழிந்த நிலையும் இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளனவெனக் கூறியமையால் பொறிகள் செய்வதறியாமல் தவிப்பதை எடுத்துக் காட்டவிழைந்தமை தெரிய வருகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:-புலர்தல் - வாடுதல்; பொடித்த - சிந்தின; சோரி - குருதி, இரத்தம்; சலம் - கோபம், சினம்; அலந்து - ஆராய்ந்து.

18. மேவி நிலத்தில் இருக்கும்; நிற்கும்; வீழும்;
ஓவியம் ஒப்ப உயிர்ப்பு அடங்கி ஓயும்;
பாவியை உற்று எதிர் பற்றி எற்ற எண்ணும்;-
ஆவி பதைப்ப, அலக்கண் எய்துகின்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-ஆவி பதைப்ப அலக்கண் எய்துகின்றான்; நிலத்தில் மேவி இருக்கும்; நிற்கும்; வீழும்; உயிர்ப்பு அடங்கி ஓவியம் ஒப்ப ஓயும்; பாவியை எதிர் உற்று பற்றி எற்ற எண்ணும்.

சொற்பொருள் :-ஆவி பதைப்ப - உயிர் துடிதுடித்து நடுங்க; அலக்கண் எய்துகின்றான் - பெருந்துன்பமடைகின்ற தசரதன்; நிலத்தில் மேவி இருக்கும் - வெறுந்தரையில் தனது உடல் பொருந்துமாறு இருப்பான்; நிற்கும் - எழுந்து நிற்பான்; வீழும் - (மீண்டும்) விழுவான்; உயிர்ப்பு அடங்கி - மூச்சு அடங்கி; ஓவியம் ஒப்ப ஓயும் - தீட்டப்பட்ட சித்திரம் போன்று உணர்வற்றுச் சோர்ந்து கிடப்பான்; பாவியை எதிர் உற்றுப் பற்றி - கொடியவளாகிய கைகேயியை எதிரே சென்று பிடித்து; எற்ற - நிலத்தில் மோதலாமா என; எண்ணும் - நினைப்பான்.

பொழிப்பு:-உயிர் துடிதுடிக்கப் பெருந்துன்பமடைகின்ற தசரதன், வெறுந்தரையில் தனது உடல் பொருந்துமாறு இருப்பான், எழுந்து நிற்பான்; (மீண்டும்) விழுவான்; மூச்சு அடங்கித் தீட்டப்பட்ட

சித்திரம் போலச் சோர்ந்து கிடப்பான்; கொடியவளாகிய கைகேயியை எதிரே சென்று பிடித்து நிலத்தில் மோதலாமா என நினைப்பான்.

குறிப்பு:-தசரதனது கலக்கம் இப்பாடலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. 'ஓவியம் ஒப்ப உயிர்ப்படங்கி ஓயும்' என்பது உவமையணி. தீட்டப்பட்ட ஓவியம் (உவமானம்), உயிர்ப்படங்கிய தசரதன் (உவமேயம்). அசையாத உணர்வற்ற நிலை (பொதுத்தன்மை).

அருஞ்சொற்பொருள்:- மேவி - பொருந்தி; அலக்கண் - பெருந்துன்பம்.

19. பெண் என உட்கும்; பெரும் பழிக்கு நாணும்;
உள் நிறை வெப்பொடு உயிர்த்து, உயிர்த்து, உலாவும்;
கண்ணினில் நோக்கும் அயர்க்கும்; வன் கைவேல் வெம்
புண் நுழைகிற்க உழைக்கும் ஆனை போல்வான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-வன்கை வேல் வெம்புண் நுழைகிற்க உழைக்கும் ஆனை போல்வான்; பெண் என உற்ற பெரும்பழிக்கு நாணும்; உள்நிறைவெப்பொடு உயிர்த்து உயிர்த்து உலாவும்; கண்ணினில் நோக்கும்; அயர்க்கும்.

சொற்பொருள்:-வன்கை வேல் - வலிமை வாய்ந்த கையினால் வீசப்பட்ட வேல்; வெம்புண் நுழைகிற்க - முன்னரே தீயினாற் சுடப்பட்டு வெந்துள்ள புண்ணில் நுழைவதனால்; உழைக்கும் ஆனை போல்வான் - வருந்துகின்ற யானையைப் போன்றவளாகிய தசரத மன்னன்; பெண் என உற்ற - பெண்ணைக் கொல்லுவதால் தனக்கு ஏற்படுகின்ற (கைகேயியை); பெரும்பழிக்கு நாணும் - தீராத பழிச்சொல்லுக்கு வெட்கப்பட்டு அவ்வெண்ணத்தை மறந்துவிடுவான்; உள்நிறை வெப்பொடு - தன் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் துன்பவுணர்ச்சியாகிய வெப்பத்தோடு; உயிர்த்து உயிர்த்து - மேலும் மேலும் பெருமூச்சுவிட்டபடியே; உலாவும் - அங்கும் இங்கும் உலாவித்திரிவான்; கண்ணினில் நோக்கும் - (கைகேயியைத்) தனது கண்களால் உற்றுப்பார்ப்பான்; அயர்க்கும் - (பின்னர்) சோர்வான்.

பொழிப்பு:-வலிமை வாய்ந்த கையினால் வீசப்பட்ட வேலானது, முன்னரே தீயினாற் சுடப்பட்டு வெந்துள்ள புண்ணில் நுழைவதனால், வருந்துகின்ற யானையைப் போன்ற தசரத மன்னன், பெண்ணைக் கொல்லுவதால் (கைகேயியை நிலத்தில் மோதி) தனக்கு ஏற்படுகின்ற

தீராத பழிச்சொல்லுக்கு வெட்கப்பட்டு அந்த எண்ணத்தை மறந்து விடுவான். தன் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் துன்பவுணர்ச்சியாகிய வெப்பத்தோடு மேலும் மேலும் பெருமூச்சு விட்டபடியே அங்குமிங்கும் உலாவித்திரிவான். (கைகேயியைத்) தனது கண்களால் உற்றுப்பார்ப்பான். பின்னர் சோர்ந்து விடுவான்.

குறிப்பு:-கைகேயியைக் கொல்ல நினைத்தும், அதனால் வரும் பழிக்கு நாணி அதனைச் செய்யாது விடுகின்றான் தசரதன் என இப்பாடல் கூறுகிறது. நாணுதல் என்பது தனக்குப் பொருந்தாத இழி செயலில் ஈடுபடாது மனம் ஓடுங்குதல்.

“வன்கை வேல்வெம்புண் நுழைகிற்க உழைக்கும் ஆனை போல்வான்” என்பது உவமையணி. யானை (உவமானம்); தசரதன் (உவமேயம்); யானையின் உடலில் முன்னமேயுள்ள வெந்தபுண் (உவமானம்); பரதன் நாடாள வேண்டுமெனக் கைகேயி கூறியது (உவமேயம்); யானையின் உடம்பிலுள்ள வெந்த புண்ணில் வேல்நுழைதல் (உவமானம்); பரதன் நாடாள வேண்டுமெனக் கூறிய கைகேயி, இராமன் காடேகவேண்டும் என்றது (உவமேயம்); அனைத்துக்கும் பெருந்துன்பம் (பொதுத்தன்மை).

அருஞ்சொற்பொருள்:- வெப்பு - வெப்பம்; நாண் - வெட்கம்; அயர்க்கும் - சோர்வடையும்.

தேவரின் நடுக்கமும், கைகேயியின் கலங்கா உள்ளமும்
 20. கம்ப நெடுங் களி யானை அன்ன மன்னன்
 வெம்பி விழுந்து எழும் விம்மல் கண்டு, வெய்துற்று,
 உம்பர் நடுங்கினர்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது;
 அம்பு அன கண்ணவள் உள்ளம் அன்னதேயால்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-கம்ப நெடுங்களி யானை அன்ன மன்னன், வெம்பி விழுந்து அடும் விம்மல் கண்டு உம்பர் வெய்துற்று நடுங்கினர்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது; அம்பு அன கண்ணவள் உள்ளம் அன்னதேயால்.

சொற்பொருள்:- கம்ப - அசைந்து ஆடும் இயல்பு பொருந்திய; நெடும் - மிகுந்த; களியானை அன்ன - மதத்தையுடைய ஆண் யானையைப் போன்ற பெருமிதம் படைத்த; மன்னன் - தசரத மன்னன்; வெம்பி விழுந்து அடும் விம்மல் கண்டு - கவலையால் வெதும்பி நிலத்தில் விழுந்து அழுது புலம்புகின்ற வேதனையைக் கண்டு; உம்பர்

வெய்துற்று நடுங்கினர் - தேவர்களும் உள்ளம் வருந்தி நடுங்கினார்கள்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது - உலகம் அழிகின்ற இறுதியாகிய பிரளயகாலம் வந்தது போன்றிருந்தது; அம்பு அன கண்ணவள் உள்ளம் - அம்பைப் போன்ற கண்களையுடைய கைகேயியின் உள்ளமானது; அன்னதேயால் - முன்பிருந்த நிலையிலேயே சிறிதேனும் மாறுபடாமல் இருந்தது.

பொழிப்பு:- அசைந்து ஆடும் இயல்புடைய மிகுந்த மதங்கொண்ட ஆண்யானையைப் போன்ற பெருமிதம் படைத்த தசரத மன்னன், சுவலையால் வெதும்பி நிலத்தில் விழுந்து அழுது புலம்புகின்ற வேதனையைக் கண்டு தேவர்களும் உள்ளம் வருந்தி நடுங்கினார்கள். உலகம் அழிகின்ற இறுதி ஊழிக்காலம் வந்தது போலிருந்தது. அம்பைப் போன்ற கண்களையுடைய கைகேயியின் உள்ளமானது முன்பிருந்த நிலையினின்றும் சிறிதேனும் மாறுபடாமல் அப்படியேயிருந்தது.

குறிப்பு:- ஏ, ஆல் அசைச்சொற்கள். “கம்ப நெடுங்களி யானை அன்ன மன்னன்” என்பதில் கம்ப நெடுங்களியானை - உவமானம்; மன்னன் தசரதன் (உவமேயம்); களிப்பும், அஞ்சாமையும் பெருமிதமும் பொதுத்தன்மைகள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கம்ப - அசைந்தாடும்; நெடுங்களி - மிகுந்த பெருமிதம்; வெய்துற்று - உள்ளம் வருந்தி; உம்பர் - தேவர்கள்; ஊழி - பிரளயகாலம், உலக அழிவுக்காலம்; பேர்வது - வந்தது; அன்ன - போல.

21. அஞ்சலள்; ஐயனது அல்லல் கண்டும்; உள்ளம் நஞ்சிலள்; ‘நாண்இலள்’ என்ன, நாணம் ஆமால்; ‘வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேடம்’ என்றே தஞ்சு என மாதரை உள்ளலார்கள், தக்கோர்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அஞ்சலள்; ஐயனது அல்லல் கண்டும் உள்ளம் நஞ்சிலள், நாண் இலள் என்ன நாணம் ஆம்(ஆல்); மடந்தை வஞ்சனை வேடம் என்றே, தக்கோர் பண்டு மாதரை தஞ்சு என உள்ளலார்கள்.

சொற்பொருள்:- அஞ்சலள் - அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்டவளாகிய கைகேயி; ஐயனது அல்லல் கண்டும் - தனது தலைவனாகிய தசரதனின் துன்பங்கண்டும்; உள்ளம் நஞ்சிலள் - மனம் நெகிழ்ந்து இரக்கக் கொள்ளவில்லை; நாண் இலள் - கணவனது துன்பங்கண்டும்

இரங்காதவளென உலகம் பழிக்குமேயென்று வெட்கமும் கொள்ளவில்லை; என்ன நாணம் ஆம்(ஆல்) - என்று கைகேயியின் நிலைமையைச் சொல்ல, (சொல்லுகின்ற) எமக்கே வெட்கமாயிருக்கிறது; மடந்தை - பெண்கள்; வஞ்சனையே வேடம் என்றே - வஞ்சனையே உருவமாகக் கொண்டவர்கள் என எண்ணியே; தக்கோர் - சான்றோர்கள்; பண்டு - பண்டைக் காலந்தொட்டே; மாதரை தஞ்சு என - பெண்களைப் பற்றுக்கோடானவர்கள் என்று; உள்ளவர்கள் - நினையாமலிருந்தார்கள்.

பொழிப்பு:- அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்டவளாகிய கைகேயி, தனது தலைவனாகிய தசரதனின் துன்பங்களும் மனம் நெகிழ்ந்து இரக்கங் கொள்ளவில்லை. கணவனது துன்பங்களும் இரங்காதவளென உலகம் பழிக்குமேயென்று வெட்கமும் கொள்ளவில்லை. இவ்வாறு கைகேயியின் நிலைமையைச் சொல்ல, (சொல்லுகின்ற) எமக்கே வெட்கமாயிருக்கிறது. பெண்கள் வஞ்சனையே உருவமாகக் கொண்டவர்கள் எனக் கருதியதால் சான்றோர்கள் பண்டைக்காலந்தொட்டே பெண்களைப் பற்றுக்கோடானவர்கள் என்று நினையாமலிருந்தார்கள்.

குறிப்பு:- பெண்மைக் குணங்கள் யாதுமின்றி இருந்த கைகேயியின் நிலை பற்றிக் கூறுவது நாணம் தருவதாகக் கம்பர் கூறியுள்ளார். ஐயன் - கணவன்; நஞ்சிலன் - நைந்திலன் என்பதன் போலி; தஞ்சு - தஞ்சம் என்பதன் விகாரமாயிற்று. 'ஆல்; அசைச்சொல்.'

அருஞ்சொற்பொருள்:- நஞ்சிலன் - இரக்கம் இல்லாதவன்; பண்டு - முன்பு; மடந்தை - பெண்; தஞ்சு - தஞ்சம்; உள்ளவார் - நினைக்க மாட்டார்; தக்கோர் - சான்றோர்.

கைகேயியின் மனமாற்றத்திற்கான காரணத்தைத் தசரதன் வினவுதல்

22. இந் நிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி,
நெய்நிலை வேலவன், 'நீ திசைத்தது உண்டோ?
பொய்ந் நிலையோர்கள் புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ?
அந் நிலை சொல்; எனது ஆணை உண்மை! என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இந்நிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி நெய்நிலை வேலவன், நீ திசைத்தது உண்டோ? பொய்ந்நிலையோர்கள் புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ? எனது ஆணை; அந்நிலை உண்மை சொல் என்றான்.

சொற்பொருள்:-இந்நிலை நின்றவள் தன்னை - இவ்வாறு உள்ள முருகாமலும், நாணமடையாமலும் நின்ற கைகேயியை; எய்த நோக்கி - நன்றாக உற்றுப் பார்த்து; நெய்ந்நிலை வேலவன் - நெய் பூசப்பட்ட வேலையுடைய தசரதன்; நீ திசைத்தது உண்டோ - எனது மனைவியாகிய நீ உள்ளம் திகைப்படைந்து விட்டாயோ? அல்லது; பொய்ந்நிலையோர்கள் - பொய் கூறுவதில் நிலையான வல்லமையுடையவர்கள் யாராயினும்; புணர்த்த - கட்டிச் சொன்ன; வஞ்சம் உண்டோ - கபடமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் மாறுபட்டதுண்டோ?; எனது ஆணை - உனது கணவனாகிய என் மீது ஆணை; அந்நிலை உண்மை சொல் - உனக்கு இத்தகைய மனமாற்றம் ஏற்பட்டதற்கான நிலைமையின் உண்மையை எடுத்துச் சொல்வாயாக; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:- இவ்வாறு உள்ளமுருகாமலும், நாணமடையாமலும் நின்ற கைகேயியை நன்றாக உற்றுப் பார்த்து நெய் பூசப்பட்ட வேலையுடைய தசரதன், எனது மனைவியாகிய நீ உள்ளம் திகைப்படைந்து விட்டாயோ? அல்லது பொய் கூறுவதில் நிலைத்த வல்லமையுடையவர்கள் யாராயினும் கட்டிச் சொன்ன கபடமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் மாறுபட்டதுண்டோ? உனது கணவனாகிய என் மீது ஆணை, உனது இத்தகைய மாற்றத்துக்கான நிலைமையின் உண்மையை எடுத்துச் சொல்வாயாக என்று கூறினான்.

குறிப்பு:-கைகேயியின் மாறுபட்ட நிலைகண்ட தசரதனின் சந்தேகம் இச்செய்யுளில் தெரிகிறது. 'எனதுஆணை' உண்மையைச் சொல் என்கிறான்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நெய்ந்நிலை - நெய் பூசப்பட்ட; திசைத்தல் - திகைப்படைதல்; புணர்த்த - கட்டிக்கூறிய.

கைகேயியின் தீச்சொற்கள்

23. 'திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு வந்து தீயோர் இசைத்ததும் இல்லை; முன் ஈந்த இவ் வரங்கள், குசைப் பரியோய்! தரின் இன்று கொள்வென்; அன்றேல், வசைத் திறன் நின் வயின் நிற்க, மாள்வென்' என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- 'திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு தீயோர் வந்து இசைத்ததும் இல்லை; குசைப்பரியோய்! முன் ஈந்த இவ்வரங்கள், இன்றுதரின் கொள்வென், அன்றேல், வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து மாள்வென்;' என்றாள்.

சொற் பொருள் :- 'திசைத்ததும் இல்லை - என்மனம் திகைப்படைந்ததுமில்லை; எனக்கு தீயோர் வந்து - எனக்குத் தீயவர்கள் தேடி வந்து; இசைத்ததும் இல்லை - கூறியதும் இல்லை; குசைப்பரியோய் - கடிவாளம் பூட்டிய குதிரைகளையுடைய அரசனே; முன் ஈந்த - (சம்பராசுரயுத்தத்தின் போது) முன்னர் எனக்குத் தருவதாக வாயாற் கொடுத்த; இவ்வரங்கள் - இரண்டு வரங்களையும்; இன்றுதரின் கொள்வென் - இப்பொழுதே நீ தருவதானால் பெற்றுக் கொள்வேன்; அன்றேல் - இல்லையாயின்; வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து - (வாய்மையில் தவறிவிட்டீர் என்னும்) பழியின் கூறுகள் நிலையாக நிற்குமாறு; மான்வென் என்றாள் - யான் இறந்து விடுவேன் என்று கூறினாள்.

பொழிப்பு:-என்மனம் திகைப்படைந்ததுமில்லை, எனக்குத் தீயவர்கள் தேடி வந்து கூறியதும் இல்லை. கடிவாளம் பூட்டிய குதிரைகளையுடைய அரசனே! முன்னர் எனக்குத் தருவதாக (சம்பராசுரயுத்தத்தின் போது) வாயாற் கொடுத்த (கூறிய) இந்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுதே நீ தருவதானால் பெற்றுக் கொள்வேன். இல்லையாயின் வாய்மையில் தவறிவிட்டீர் என்னும் பழியின் கூறுகள் நிலையாக உம்மைப் பொருந்துமாறு, நான் இறந்து விடுவேன் என்று கூறினாள்.

குறிப்பு:- தசரதன் ஆண்மையிலும் வாய்மை பெரிதென்பதை உணர்த்தக் 'குசைப்பரியோய்' எனக் கைகேயி கூறினாள் என்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- இசைத்தல் - கூறுதல்; குசைப்பரி - கடிவாளம் பூட்டிய குதிரை; வசை - பழி; நின்வயின் - உன்னிடத்தில் நினைவாக நிற்க.

கைகேயியின் கடுமொழி கேட்ட தசரதனின் பெருந்துயரம்

24. இந்த நெடுஞ்சொல் அவ் ஏழை கூறு முன்னே, வெந்த கொடும்புணில் வேல் நுழைந்தது ஒப்பச் சிந்தை திரிந்து, திகைத்து, அயர்ந்து, வீழ்ந்தான் மைந்தன் அலாது உயிர் வேறு இலாத மன்னன்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-மைந்தன் அலாது உயிர் வேறு இலாத மன்னன், இந்த நெடுஞ்சொல் அவ் ஏழை கூறும் முன்னே, வெந்த கொடும்புணில் வேல் நுழைந்தது ஒப்ப, சிந்தை திரிந்து, திகைத்து, அயர்ந்து வீழ்ந்தான்.

சொற்பொருள்:-மைந்தன் அலாது - தனது மகனாகிய இராமபிரானைத் தவிர; உயிர் வேறு இலாத மன்னன் - தனக்கென வேறு உயிர் என்று எதுவும் இல்லாத தசரத மன்னன்; இந்த நெடுஞ்சொல் - (வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து மாள்வென் என்னும்) இத்தகைய பெரிய வஞ்சின மொழியை; அவ் ஏழை - அந்த அறிவற்றவளாகிய கைகேயி; கூறும் முன்னே - சொல்லி முடிக்கு முன்னே, வெந்த - முன்னரே தீயினால் எரியுண்ட; கொடும்புணில் - கொடிய புண்ணிலே; வேல் நுழைந்தது ஒப்ப - வேற்படையானது ஊடுருவிப் புகுந்ததைப் போலே; சிந்தை திரிந்து - மனம் தடுமாறி; திகைத்து - அறிவு மயங்கி; அயர்ந்து - சோர்ந்து; வீழ்ந்தான் - தரையில் சாய்ந்தான்.

பொழிப்பு:-தனது மகனாகிய இராமபிரானைத் தவிரத் தனக்கென வேறு உயிர் என்று எதுவும் இல்லாத தசரத மன்னன், 'வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து மாள்வென்' என்னும் பெரிய வஞ்சின மொழியை அந்த அறிவற்றவளாகிய கைகேயி சொல்லி முடிக்கு முன்னே, முன்னரே தீயினால் எரியுண்ட கொடிய புண்ணிலே வேலானது புகுந்ததைப் போல மனம் தடுமாறி, அறிவு மயங்கி, சோர்ந்து தரையில் சாய்ந்தான்.

குறிப்பு:-வெந்த நெடுப்புணில் வேனுழைந்தது - உவமானம். கைகேயி கேட்ட வரங்களினால் தசரதன் உள்ளம் வருந்துவது - உவமேயம்.

பெரும்வேதனை - பொதுத்தன்மை.

பின்னால் வரப்போகும் துன்பங்களை அறியாதவளாகையால் கைகேயியை 'ஏழை' என்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஏழை - அறியாமை மிக்கவள்; திரிந்து - தடுமாறி; சிந்தை - மனம்.

25. 'ஆ கொடியாய்!' எனும்; ஆவி காலும்; 'அந்தோ! ஓ கொடிதே அறம்!' என்னும்; 'உண்மை ஒன்றும் சாக!' எனா எழும்; மெய் தளாடி வீழும் - மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற வாளான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற வாளான், ஆ! கொடியாய்! எனும்; ஆவி காலும்; அந்தோ! ஓ! அறம் கொடிதே என்னும்; உண்மை ஒன்றும் சாக; எனா எழும்; மெய் தளாடி வீழும்.

சொற்பொருள்:- மாகமும் நாகமும் - விண்ணுலகத்தையும் பாதாள உலகத்தையும்; மண்ணும் - மண்ணுலகத்தையும்; வென்ற வாளான் - வெற்றி கொண்ட வாட்படையுடையவனாகிய தசரதன்; ஆ! கொடியாய்! எனும் - (கைகேயியை நோக்கி) ஐயோ! கொடியவளே! என்பான்; ஆவி காலும் - பெருமூச்சு விடுவான்; அந்தோ! ஓ! அறம் கொடிதே என்னும் - ஐயோ! தருமம் மிகவும் கொடுமையுடையது என்பான்; உண்மை ஒன்றும் சாக - உண்மை ஒன்று மாத்திரம் சாகட்டும்; எனா எழும் - எனக்கூறிக் கொண்டு எழுந்திருப்பான்; மெய் தளாடி வீழும் - உடம்பு எழுந்திருக்க முடியாமல் தள்ளாடிக் கொண்டு விழுவான்.

பொழிப்பு:-விண்ணுலகத்தையும் பாதாள உலகத்தையும், மண்ணுலகத்தையும் வெற்றி கொண்ட வாட்படையுடையவனாகிய தசரதன், கைகேயியை நோக்கி ஐயோ! கொடியவளே! என்பான்; பெருமூச்சு விடுவான்; ஐயோ! தருமம் மிகவும் கொடுமையுடையது என்பான்; உண்மையொன்று மாத்திரம் சாகட்டும் எனக்கூறிக் கொண்டு எழுந்திருப்பான்; எழுந்திருக்க முடியாமல் தள்ளாடிக் கொண்டு விழுவான்.

குறிப்பு:- தசரதன் துன்பத்தைக் காட்டும் பாடலிது. ஆ, அந்தோ, ஓ என்பன இரக்கக் குறிப்பினை உணர்த்தும் இடைச் சொற்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆவிகாலும் - பெருமூச்சு விடும்; எனா - என்று; தளாடி - தள்ளாடி; மாகம் - விண்ணுலகம்; நாகம் - பாதாள உலகம்.

26. “நாரியர் இல்லை இஞ்ஞாலம் எங்கும்” என்னக் கூரிய வாள்கொடு கொன்று, நீக்கி, யானும் பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன்; என்று, பொங்கும் வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான்; இஞ்ஞாலம் ஏழும், நாரியர் இல்லை என்ன, கூரிய வாள் கொடு கொன்று நீக்கி யானும் பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன் என்று பொங்கும்.

சொற் பொருள் :- வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான் - பெருவீரர்களின் வீரத்தினை வஞ்சியாது நேருக்குநேர் நின்று வென்று நிலைபெற்ற புகழையுடைய வேற்படை தாங்கிய தசரதன்; இஞ்ஞாலம் ஏழும் - இவ்வுலகம் ஏழிலும்; நாரியர் இல்லை என்ன - பெண்கள் இல்லைஎன்னும்படி; கூரிய வாள் கொடு - கூர்மையான வாளைக் கொண்டு; கொன்று நீக்கி - கொலை செய்து ஒழித்துவிட்டு; யானும் - நானும்; பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன் - கீழ்மக்கள் எண்ணிக்கையில் ஒருவனாகச் சேருவேன்; என்று பொங்கும் - என்று கூறிக் கோபம் கொள்வான்.

பொழிப்பு:-பெருவீரர்களின் வீரத்தினை வஞ்சியாது நேருக்குநேர் நின்று வென்று நிலைபெற்ற புகழினையுடைய வேற்படை தாங்கிய தசரதன், இவ்வுலகம் ஏழிலும் பெண்கள் இல்லையெனும்படி கூர்மையான வாளைக் கொண்டு கொலை செய்து ஒழித்துவிட்டு, நானும் கீழ்மக்கள் வரிசையில் ஒருவனாகச் சேருவேன் என்று கூறிச் சினம் மிகக் கொள்வான்.

குறிப்பு:- தசரதனின் சீற்றம் வெளிப்படும் பாடலிது. “வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்றவேலான்” என்பதில் தசரதன் ஆண்மையும், ‘பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன்’ என்பதில் அவனது வாய்மையும் வெளிப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நாரியர் - பெண்கள்; பூரியர் - கீழ்மக்கள்; வீரியர் - வீரர்கள்; விழுங்கிநின்ற - வெற்றிகொண்ட.

27. கையொடு கைகள் புடைக்கும்; வாய் கடிக்கும்;
‘மெய்யுரை குற்றம்’ எனப் புழுங்கி விம்மும்;
நெய்யெரி உற்றென நெஞ்சு அழிந்து சோரும்;
வையகம் முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-வையகம் முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன் கையொடு கையைப் புடைக்கும்; வாய் கடிக்கும்; மெய்யுரை குற்றம் எனப் புழுங்கி விம்மும்; எரி உற்று நெய் என நெஞ்சு அழிந்து சோரும்.

சொற்பொருள்:- வையகம் முற்றும் நடந்த - உலகம் முழுவதும் புகழ் பரப்பிய; வாய்மை மன்னன் - சத்தியம் தவறாத தசரதமன்னன்; கையொடு கையைப் புடைக்கும் - ஒருகையுடன் மறு கையை ஒங்கி

அடிப்பான்; வாய் கடிக்கும் - உதட்டைக் கடிப்பான்; மெய்யுரை குற்றம் என - உண்மை சொல்லுதல் தீங்கைத் தரும் என்று கூறி; புழுங்கி விம்மும் - மனம் வெந்து பொருமுவான்; எரி உற்று - நெருப்பைச் சேர்ந்த; நெய் என - நெய்யானது நெகிழ்ந்து உருகுதல் போல; நெஞ்சு அழிந்து - மனம் உருகி (உடைந்து); சோரும் - சோர்வடைவான்.

பொழிப்பு:- உலகம் முழுவதும் புகழ் பரப்பிய சத்தியம் தவறாத தசரதமன்னன், ஒருகையுடன் மறு கையை ஒங்கி அடிப்பான்; உதட்டைக் கடிப்பான் (கோபத்தினால்); உண்மை பேசுதல் தீங்கைத் தரும் எனக் கூறி மனம் வெந்து பொருமுவான்; நெருப்பைச் சேர்ந்த நெய்யானது உருகுதல் போல மனமுருகிச் சோர்வடைவான்.

குறிப்பு:- கைபுடைத்தல், வாய் கடித்தல் ஆகிய செயல்கள் கோபத்தால் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள். நெருப்பை உற்ற நெய் - உவமானம். தசரதன் நெஞ்சை உற்ற துன்பம் - உவமேயம். நெகிழ்ந்து உருக்குலைதல் - பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- புடைக்கும் - ஓங்கி அடிக்கும்; மெய்யுரை - உண்மை சொல்லுதல்; புழுங்கி - மனம் வெந்து; எரி - நெருப்பு; உற்றன - சேர்ந்த.

இரந்தாவது கைகேயியின் மனத்தை மாற்றத் தசரதன் எண்ணி எழுதல்

28. 'ஒறுப்பினும் அந்தரம், உண்மை ஒன்றும் ஓவா மறுப்பினும் அந்தரம்' என்று, வாய்மை மன்னன், 'பொறுப்பினும் இந் நிலை போகிலாளை வாளால் இறுப்பினும் ஆவது இரப்பது' என்று எழுந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- 'ஒறுப்பினும் அந்தரம்; உண்மை ஒன்றும் ஓவா மறுப்பினும் அந்தரம்' என்று வாய்மை மன்னன், 'பொறுப்பினும் அந்நிலை போகிலாளை வாளால் இறுப்பினும் இரப்பது ஆவது' என்று எழுந்தான்.

சொற்பொருள்:- ஒறுப்பினும் - இவளைத் தண்டித்தாலும்; அந்தரம் - தீமை; உண்மை ஒன்றும் ஓவா - சத்தியம் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் ஒன்றைக் காவாது; மறுப்பினும் அந்தரம் - கொடுத்த

வரங்களைத் தர மறுத்தாலும் தீமை; என்று வாய்மை மன்னன் - என்று எண்ணிய சத்தியத்தைக் காக்கும் தசரதன்; பொறுப்பினும் - காலந்தாழ்த்திக் கொண்டு பொறுமையாக இருந்தாலும் (ஒறுத்தல், மறுத்தல் இரண்டையும் செய்யாது); அந்நிலை போகிலாளை - வரங்களைப் பெறவேண்டுமென்ற தன் பிடிவாத நிலையினின்றும் மாறாதவளை; வாளால் இறுப்பினும் - வாளால் வெட்டிக் கொல்வதைக் காட்டிலும்; இரப்பது ஆவது - இவளை இரந்து கேட்பது பொருத்தமானது; என்று எழுந்தான் - என்று கருதி அதனைச் செய்யப் பூறப்பட்டான்.

பொழிப்பு:- இவளைத் தண்டித்தாலும் தீமை, சத்தியம் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் ஒன்றைக் காவாது, கொடுத்த வரங்களைத் தர மறுத்தாலும் தீமை, என்று எண்ணிய சத்தியத்தைக் காக்கும் தசரதன், காலந்தாழ்த்திக் கொண்டு பொறுமையாக இருந்தாலும் (ஒறுத்தல், மறுத்தல் இரண்டையும் செய்யாது), வரங்களைப் பெறவேண்டுமெனத் தன் பிடிவாத நிலையினின்றும் மாறாதவளை, வாளால் வெட்டிக் கொல்வதைக் காட்டிலும், இவளை இரந்து கேட்பது பொருத்தமானது என்று கருதி அதனைச் செய்யப் பூறப்பட்டான்.

குறிப்பு:- பொறுப்பு, இறுப்பு ஆகியன தொழிற் பெயர்கள். இன் உறழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. 'ஓவா' என்பது செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். நீங்கி எனப் பொருள் தரும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஒறுப்பு - தண்டனை; அந்தரம் - தீமை; ஓவா - காவாமல்; இறுப்பு - கொல்லல்.

தசரதன் கைகேயியின் காலில் விழுந்து இரத்தல்

29. 'கோல் மேல் கொண்டும் குற்றம் அகற்றக் குறிக்கொண்டார் போல், மேல் உற்றது உண்டு எனின் நன்று ஆம் பொறைமன்னா, கால்மேல் வீழ்ந்தான், கந்து கொல்யானைக் கழல் மன்னர் மேல் மேல் வந்து முந்தி வணங்க மிடை தாளான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கந்து கொல் யானைக் களிமன்னர், மேல் மேல் வந்து முந்தி வணங்க மிடை தாளான், கோல் மேற்கொண்டும் குற்றம் அகற்றக் குறி கொண்டார் போல், மேல் உற்றது உண்டு எனின் பெரீறை நன்று ஆம் என்னா, கால் மேல் வீழ்ந்தான்.

ஆள்வாய்? யானே சொல்ல முறையாலே கொள்ள இசைந்தான், உன் மகனுக்கும் தானே தரை நல்கும் என்றான்.

சொற்பொருள்:- (இராமன் காடேகவும், பரதன் நாடாளவுமான உன் செயலை) வானோர் கொள்ளார் - தேவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளார்கள்; மண்ணவர் உய்யார் - மண்ணுலகத்தில் உள்ள மக்களும் இராமனைப் பிரிந்து உயிர் வாழார்; இனி ஏனோர் செய்கை - விண்ணவர், மண்ணவர் செய்கை இவ்வாறானபின் கீழ் உலகத்தவராகிய (பாதாள உலகத்து) நாகர்களின் செயலானது; மற்றும் என் - அத்தகையதேயன்றி வேறு என்னவாகும்; நீ யாரொடு இவ் அரசு ஆள்வாய் - (இவ்வாறு மூவுலகினரும் ஏற்காத போது) நீ யாருடன் இருந்து இந்த அரசினை ஆட்சிபுரிவாய்?; யானே சொல்ல - யானே வலிந்து அழைத்து அரசினை ஏற்குமாறு கட்டளையிட; முறையாலே - தந்தை சொல்லினைத் தட்டக்கூடாதென்று கருதியும் மூத்தவர்க்குரியது அரசு என்ற ஒழுங்கின்படியும்; கொள்ள இசைந்தான் - இராமன் அரசாளும் பொறுப்பினை ஏற்க உடன்பட்டான்; உன் மகனுக்கும் - உன்மைந்தனாகிய பரதனுக்கும்; தானே தரை நல்கும் - தானாகவே இவ்வுலக ஆட்சியைக் கொடுப்பான்; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:-இராமன் காடேகவும், பரதன் நாடாளவுமான உனது செயலைத் தேவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளார்கள். மண்ணுலகத்து மக்கள் யாவரும் இராமனைப் பிரிந்து உயிர் வாழமாட்டார்கள். விண்ணவர், மண்ணவர் செய்கை இவ்வாறிருக்கப் பாதாள உலகத்து நாகர்களின் செயலும் அத்தகையதன்றி வேறெதுவாக இருக்க முடியும்? இவ்வாறு மூவுலகினரும் ஏற்காத நிலையில் நீ யாருடனிருந்து இந்த அரசினை ஆட்சிபுரிவாய்? யானே வலிந்து அழைத்து அரசினை ஏற்குமாறு கட்டளையிட, தந்தைத் சொல் தவறக்கூடாதென்றும் மூத்தவர்க்கே உரியது அரசரிமை யென்றும் கருதிய ஒழுங்கின்படி இராமன் அரசாளும் பொறுப்பினை ஏற்க உடன்பட்டான். உன்மகன் பரதனுக்கும் தானாகவே இவ்வுலக ஆட்சியைக் கொடுப்பான் என்று கூறினான்.

குறிப்பு:-தசரதன், கைகேயியிக்குக் கூறும் அறிவுரைகள் இச்செய்யுளில் காணப்படுகின்றன. 'ஏனோர்' என்பது பிற மக்களையும் கீழலகத்தவர்களையும் குறித்தது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வானோர் - தேவர்கள்; உய்யார் - உயிர்வாழார்; ஏனோர் - பாதாள உலகத்தவர்; மற்று என் - வேறென்ன; முறை - ஒழுங்கு.

32. “கண்ணே வேண்டும்” என்னினும், ஈயக் கடவேன்; என் உள் நேர் ஆவி வேண்டினும், இன்றே உனதன்றோ? பெண்ணே! வண்மைக் கேகயன் மானே! - பெறுவாயேல், மண்ணே! கொள் நீ; மற்றையது ஒன்றும் மற’ என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-கண்ணே வேண்டும் என்னினும் ஈயக் கடவேன்; என் உள் நேர் ஆவி வேண்டினும் இன்றே உனது அன்றோ! பெண்ணே, வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல் நீ மண்ணே கொள்; மற்றையது ஒன்றும் மற என்றான்.

சொற்பொருள்:- கண்ணே வேண்டும் என்னினும் - எனது கண்களை வேண்டும் என்று நீ கேட்டாலும்; ஈயக் கடவேன் - கொடுப்பதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்; என் உள் நேர் ஆவி - எனது உடலின் உள்ளே இருக்கின்ற உயிரையே; வேண்டினும் - விரும்பினாலும்; இன்றே உனது அன்றோ! - அவ்வுயிர் இப்பொழுதே உன்னுடையதல்லவா?; பெண்ணே - (தாய்மையும் இரக்கமும் உடைய) பெண்ணாகப் பிறந்தவளே; வண்மைக் கேகயன் மானே - வள்ளன்மை வாய்ந்த கேகய மன்னனின் மகளே; பெறுவாயேல் - வரம் பெற விரும்புவாயேல்; நீ மண்ணே கொள் - நீ நாட்டை மட்டும் பெற்றுக் கொள்வாய்; மற்றையது ஒன்றும் - மற்றொரு வரத்தினை மட்டும்; மற என்றான் - மறந்து விடுவாயாக என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:-எனது கண்களை வேண்டும் என்று நீ கேட்டாலும் கொடுப்பதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். எனது உடலின் உள்ளேயிருக்கும் உயிரையே வேண்டினாலும் அவ்வுயிர் இப்பொழுதே உன்னுடையதல்லவா? (தாய்மையும் இரக்கமும் உடைய) பெண்ணே, வள்ளன்மையுடைய கேகய மன்னனின் புதல்வியே, வரம் பெற வேண்டுமென விரும்புவாயானால், நீ நாட்டை மட்டும் பெற்றுக் கொள். மற்றொரு வரத்தினை மட்டும் மறந்துவிடு என்று கூறினான்.

குறிப்பு:-தனது உயிர் உட்பட எதையும் இழக்கத் தயாரான போதும், இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்ப மட்டும் மனம் இசையாத தசரதனின் கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு -160- தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

மனநிலை இப்பாடலில் காட்டப்பட்டுள்ளது. உனது - குறிப்பு வினைமுற்று; மற்றையது - இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உள்நேர் - உடலினுள்ளே; ஆவி - உயிர்; வண்மை - கொடை; மற்றையது - இராமன் காடேகுவது.

33. 'வாய் தந்தேன் என்றேன்; இனி, யானோ அது மாற்றேன்; நோய் தந்து என்னை நோவன செய்து நுவலாதே; தாய் தந்தென்ன, தன்னை இரந்தால், தழல் வெங்கண் பேய் தந்தீயும்; நீ இது தந்தால் பிழை ஆமோ?'

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வாய் தந்தேன் என்றேன்; இனி, அது யானோ மாற்றேன்; என்னை நோய்தந்து நோவன செய்து நுவலாதே; தழல் வெங்கண் பேய், தன்னை இரந்தால், தாய் தந்துஎன்ன; தந்து ஈயும்; நீ இது தந்தால் பிழையாமோ?

சொற்பொருள்:- வாய் தந்தேன் என்றேன் - வாயால் வரங்களைத் தந்தேன் என்று கூறிவிட்டேன்; இனி அது யானோ மாற்றேன் - இனி மேல் தந்தேன் என்று கூறிய சொல்லை நான் மாற்றமாட்டேன்; என்னை நோய்தந்து - எனக்கு மனக்கவலையாகிய வருத்தத்தைத் தந்து; நோவன செய்து - அதற்கு மேலும் துன்பம் தருவனவற்றைச் செய்து; நுவலாதே - பேசாதே; தழல் வெங்கண் பேய் - நெருப்புப் போன்ற கொடிய கண்களையுடைய பேயும்; தன்னை இரந்தால் - தன்னை ஒருவர் இரந்து வேண்டினால்; தாய் தந்து என்ன - தாயானவள் மனமிரங்கிக் கொடுப்பது போல; தந்து ஈயும் - அன்புடன் கொடுத்து உதவும்; நீ இது தந்தால் - இராமனுக்குத் தாயாகிய நீ (யான் வேண்டும்) இதனைத் தருவாயானால் பிழையாமோ? - தவறாகுமோ? ஆகாது.

பொழிப்பு:- வாயால் வரங்களைத் தந்தேன் என்று கூறிவிட்டேன். இனி மேல் தந்தேன் என்று கூறிய சொல்லை நான் மாற்றமாட்டேன். எனக்கு மனக்கவலையாகிய வருத்தத்தைத் தந்து, அதற்கு மேலும் துன்பம் தருவனவற்றைச் செய்து பேசாதே. நெருப்புப் போன்ற கொடிய கண்களையுடைய பேயும் தன்னை ஒருவர் இரந்து கேட்டால் தாயானவள் மனமிரங்கிக் கொடுப்பது போல அன்புடன் கொடுத்து உதவும். இராமனுக்குத் தாயாகிய நீ யான் கேட்பதைத் தருவாயானால் தவறாகுமோ? ஆகாது.

குறிப்பு:- 'பேய் தந்தீயும்' என்பதில் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கியுள்ளது. தந்தீயும் - தரும்; வினைத்திரிசொல். 'வாய் தந்தேன்' என்பதற்கு வாயால் தந்தேன், வாய்மையால் தந்தேன் என இருவிதங்களில் பொருள் கொள்ளலாம். வாய் - வாய்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தழல் - நெருப்பு; வெங்கண் - கொடிய கண்.

தசரதனின் வேண்டுகோளைக் கைகேயி மறுத்தல்

34. இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான் இகல் வேந்தன்;
தன் நேர் இல்லாத் தீயவள் உள்ளம் தடுமாறாள்,
முன்னே தந்தாய் இவ் வரம்; நல்காய்; முனிவாயேல்,
என்னே? மன்னா! யாருளர் வாய்மைக்கு இனி? என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இகல் வேந்தன் இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான்; தன் நேர் இல்லாத் தீயவள் உள்ளம் தடுமாறாள்; மன்னா! இவ்வரம் முன்னே தந்தாய், நல்காய் முனிவாயேல், என்னே, வாய்மைக்கு இனி யார் உளர் என்றாள்.

சொற்பொருள்:- இகல் வேந்தன் - வெற்றியையுடைய அரசர் கரசனாகிய தசரதன்; இன்னே இன்னே - இவ்வாறாக மேலும் மேலும்; பன்னி இரந்தான் - பலமுறை இரந்து வேண்டினான்; தன் நேர் இல்லாத் தீயவள் - தனக்கு ஒப்பு வேறு எவருமில்லாத கொடியவளான கைகேயி; உள்ளம் தடுமாறாள் - மனம் சிறிதும் மாற்றமடை யாதவளாய்; மன்னா! - அரசனே; இவ்வரம் முன்னே தந்தாய் - இவ்வரங்கள் இரண்டினையும் சம்பராசரயுத்தத்தில் வாயால் தந்துவிட்டாய்; நல்காய் முனிவாயேல் - அவற்றைத் தராமல் (செயற்படுத்தாமல்) கோரிப்பாயானால்; என்னே - நினைக்க நினைக்க வியப்பாயிருக்கிறது; வாய்மைக்கு இனி யார் உளர் - இனிமேல் உண்மையை நிலை பெறச் செய்வதற்கு யார் இருக்கின்றார்கள்; என்றாள் - என்று கூறினாள்.

பொழிப்பு:- வெற்றியையுடைய தசரதன் இவ்வாறாகப் பலமுறை இரந்து கேட்டும், தனக்கு ஒப்பாக வேறெவரும் இல்லாத கொடியவளான கைகேயி மனம் சிறிதும் மாற்றமடையாதவளாய், அரசனே! இவ்வரங்கள் இரண்டினையும் நீ எனக்கு முன்னர் (சம்பராசரயுத்தத்தின் போது) வாயால் தந்துவிட்டாய். அவற்றை இப்போது செயற்படுத்தாமல் சினங்கொள்வாயானால் என்னாவது?

இனிமேல் உண்மையை நிலை பெறச் செய்வதற்கு யார் இருக்கின்றார்கள் என்று கூறினாள்.

குறிப்பு:- 'நல்காய்' என்பதை முற்றெச்சமாக்கி, செயற்படுத்தாமல் என்னும் பொருளிலும் கொள்ளலாம். 'மன்னா யார் உளர் வாய்மைக்கு இனி' என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

அருஞ்சொற்பொருள்:- இன்னே இன்னே - இவ்வாறாக; பன்னி - பலமுறை; இகல் - வெற்றி; தன்னேர் - ஒப்புமை; முன்னே - முன்பு; நல்காய் - தராய், வழங்காய்; முனிவு - கோபம்.

கைகேயியின் உரைகேட்ட தசரதன் முர்ச்சித்துப் பின் தெளிந்து பேசுதல்

35. அச் சொல் கேளா, ஆவி புழுங்கா, அயர்கின்றான், பொய்ச்சொல் பேணா வாய்மொழி மன்னன், பொறை கூர, 'நச்சுத் தீயே பெண் உரு அன்றோ?' என, நாணா, முச்சு அற்றார்போல் பின்னும் இரந்தே மொழிகின்றான்;

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொய்ச்சொல் பேணா வாய்மொழி மன்னன், அச்சொல்கேளா, ஆவி புழுங்கா அயர்கின்றான், பொறை கூர, உரு நச்சுத் தீயே, பெண் அன்றாம், என நாணா, முச்சு அற்றார் போல், இரந்து(ஏ) பின்னும் மொழிகின்றான்.

சொற்பொருள்:- பொய்ச்ச சொல் பேணா - பொய்மொழிகளைப் போற்றாத; வாய்மொழி மன்னன் - உண்மை மொழிகளைப் போற்றுகின்ற தசரத மன்னன்; அச்சொல் கேளா - கைகேயி கூறிய அம்மொழிகளைக் கேட்டு ('என்னே! மன்னா, வாய்மைக்கு இனி யார் உளர்' என்னும்); ஆவி புழுங்கா அயர்கின்றான் - உயிர் வெதும்பிச் சோர்வடைந்தவனாகி; பொறை கூர - முன்னரிலும் பொறுமை மேலிட; உரு நச்சுத் தீயே - இந்த உருவம் நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த நெருப்போ; பெண் அன்றாம் - பெண்ணுருவம் அன்று; என நாணா - என்று எண்ணி வெட்கமுற்று; முச்சு அற்றார் போல் இருந்து(ஏ) - முச்சு அடங்கியவரைப் போல் இருந்து; பின்னும் மொழிகின்றான் - மீண்டும் இரத்தலை மேற்கொண்டு பேசுகின்றான்.

பொழிப்பு:-பொய்யம்மொழிகளைப் போற்றாத, உண்மை மொழிகளைப் போற்றுகின்ற தசரத மன்னன், கைகேயி கூறிய அம்மொழிகளைக் கேட்டு உயிர் வெதும்பிச் சோர்வடைந்து, முன்னரிலும் பொறுமை மேலிட, இந்த உருவம் நச்சுத்தன்மைவாய்ந்த நெருப்போ; பெண்ணுருவம் அன்று என எண்ணி வெட்கமுற்று, மூச்சு அடங்கியவரைப் போல் இருந்து, மீண்டும் இரத்தலை மேற்கொண்டு பேசுகின்றான்.

குறிப்பு:-பேணா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; கேளா, நாணா, புழுங்கா என்பன செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள்; கூர் - உரிச்சொல்; முச்சு - மூச்சு என்பதன் குறுக்கல் விகாரம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- முச்சு - மூச்சு; பேணா - போற்றாத.

36. 'நின் மகன் ஆள்வான்; நீ, இனிது ஆள்வாய்; நிலம் எல்லாம் உன் வயம் ஆமே; ஆளுதி; தந்தேன்; உரை குன்றேன்; என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும் நன் மகன், இந்த நாடு இறவாமை நய' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-நின்மகன் ஆள்வான்; நீ இனிது ஆள்வாய்; நிலம் எல்லாம் உன்வயம் ஆமே! ஆளுதி! தந்தேன்; உரைகுன்றேன்; என்மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும் நன் மகன், இந்த நாடு இறவாமை நய! என்றான்.

சொற்பொருள்:- நின்மகன் ஆள்வான் - உன்னுடைய மகனாகிய பரதன் நாட்டை ஆளுவானாக; நீ இனிது ஆள்வாய் - நீயும் ஓர் இடையூறுமின்றி இன்பமாக ஆளுவாயாக; நிலம் எல்லாம் - என் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலவுலகம் முழுவதும்; உன்வயம் ஆமே! - உன் உரிமையாக ஆகட்டும்; ஆளுதி! - ஆட்சிபுரிவாயாக; தந்தேன் - கொடுத்துவிட்டேன்; உரைகுன்றேன் - பேச்சுத் தவறமாட்டேன்; என்மகன் - என்னுடைய மைந்தனும்; என் கண் - எனக்குக் கண் போன்றவனும்; என் உயிர் - என் உயிர் போன்றவனும்; எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன் - எல்லா உயிர்கட்கும் சிறந்த புதல்வனாய் விளங்கின்றவனும் ஆகிய இராமன்; இந்த நாடு - இந்த நாட்டை விட்டு; இறவாமை நய! - நீங்கிச் செல்லாத நிலைமையை மட்டும் விரும்பியருளுக; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:- உன்னுடைய மகனாகிய பரதன் நாட்டை ஆளுவானாக; நீயும் ஓர் இடையூறுமின்றி இன்பமாக ஆளுவாயாக. என் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலவுலகம் முழுவதும் உன் உரிமையாக ஆகட்டும்; ஆட்சிபுரிவாயாக; கொடுத்துவிட்டேன்; பேச்சுத் தவறமாட்டேன். என்னுடைய மைந்தனும், எனக்குக் கண் போன்றவனும், என் உயிர் போன்றவனும், எல்லா உயிர்கட்கும் சிறந்த புதல்வனாய் விளங்கின்றவனும் ஆகிய இராமன், இந்த நாட்டை விட்டு நீங்கிச் செல்லாத நிலைமையை மட்டும் விரும்பியருளுக என்று கூறினான்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளின் பிற்பகுதி இராமன் மீது தசரதன் கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வயம் - வசம்; குன்றேன் - தவறமாட்டேன்; நய - கொடு.

37. 'மெய்யே என்தன் வேர்அற நூறும் வினை நோக்கி நையா நின்றேன், நாவும் உலர்ந்தேன்; நளிநம் போல் கையான், இன்று, என் கண் எதிர்நின்றும் கழிவானேல், உய்யேன்; நங்காய்! உன் அபயம் என் உயிர்' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-மெய்யே என்தன் வேர் அற நூறும் வினை நோக்கி, நையா நின்றேன்; நாவும் உலர்ந்தேன்; நளிநம் போல் கையான் இன்று என் கண் எதிர் நின்றும் கழிவானேல் உய்யேன்; நங்காய்! என் உயிர் உன் அபயம் என்றான்.

சொற்பொருள்:-மெய்யே - வாய்மையே; என்தன் - என்னுடைய; வேர் அற - மூலம் கெடும்படி; நூறும் - அழிக்கும்; வினை நோக்கி - எனது தீவினையை எண்ணி; நையா நின்றேன் - வருந்துகின்றேன்; நாவும் உலர்ந்தேன் - (அதனால்) நாவும் வறளப் பெற்றேன்; நளிநம் போல் கையான் - தாமரை மலர்கள் போன்ற கைகளையுடைய இராமன்; இன்று - இந்நாளில்; என் கண் எதிர் நின்றும் - என்கண்முன் இருந்தும்; கழிவானேல் - நீங்கிக் காடு செல்வானாகில்; உய்யேன் - நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன்; நங்காய்! - பெண்களில் சிறந்தவளே; என் உயிர் - என்னுடைய உயிர்; உன் அபயம் - உனக்கே அடைக்கலம்; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:-வாய்மையே என்னுடைய மூலம் கெடும்படி அழிக்கும் எனது தீவினையை எண்ணி வருந்துகின்றேன். அதனால் நாக்கும் வறளப் பெற்றேன். தாமரை மலர்கள் போன்ற கைகளையுடைய இராமன், இந்நாளில் என்கண்முன் இருந்தும் நீங்கிக் காடு செல்வானாகில் நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன். பெண்களில் சிறந்தவளே! என்னுடைய உயிர் உனக்கே அடைக்கலம் என்று கூறினான்.

குறிப்பு:- 'நளிநம் போற் கையான்' என்பதில் உவமையணி காணப்படுகிறது. நளிநம் (தாமரை) - உவமானம்; இராமனின் கை - உவமேயம்; அழகு - பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மெய்யே - உண்மையே; வேர் அற - மூலங்கெட; நூறும் - அழிக்கும்; வினை - தீவினை; நையா - வருந்தி; நளிநம் - தாமரை; கழிதல் - நீங்குதல்; நங்காய் - பெண்களில் சிறந்தவளே; அபயம் - அடைக்கலம்.

தந்த வரத்தைத் தவிர்க்கக் கூறுதல் அறமா எனக் கைகேயி கூறுதல்

38. இரந்தான் சொல்லும் இன்உரை கொள்ளான், முனிவு எஞ்சான், மரம்தான் என்னும் நெஞ்சினள், நாணாள், வசை பாராள், 'சரம் தாழ் வில்லாய்! தந்த வரத்தைத் "தவிர்க" என்றல் உரந்தான் அல்லால், நல்லறம் ஆமோ? உரை' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-மரம் தான் என்னும் நெஞ்சினள்; இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை கொள்ளான்; முனிவு எஞ்சான்; நாணாள்; வசைபாராள்; சரம் தாழ் வில்லாய்! தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல்; உரம் தான் அல்லால் நல் அறம் ஆமோ? உரை என்றான்.

சொற்பொருள்:- மரம் தான் என்னும் நெஞ்சினள் - மரத்தைப் போன்று வன்மையான மனம் படைத்த கைகேயி; இரந்தான் சொல்லும் - தன்னை இரக்கின்றவனாகிய தசரதன் சொல்லுகின்ற; இன் உரை கொள்ளான் - இனிய மொழிகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவளாய்; முனிவு எஞ்சான் - கோபங்குறையாதவளாய்; நாணாள் - வெட்கமில்லாதவளாய்; வசைபாராள் - பழியை எண்ணிப் பாராதவளாய்; சரம் தாழ் வில்லாய் - (தசரதனைப் பார்த்து) அம்புகள் பொருந்திய வலிய வில்லையுடைய கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு - 166 - தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

அரசே; தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல் - முன்னர் எனக்குத் தந்த வரத்தினை இப்பொழுது கேளாது விடுக எனக் கூறுதல்; உரம் தான் அல்லால் - உனது வலிமையால் கூறியதேயல்லாமல்; நல் அறம் ஆமோ? - நல்ல அறநெறியைத் தழுவிய கூற்றாகுமோ; உரை என்றாள் - உரைப்பாயாக என்று சொன்னாள்.

பொழிப்பு:- மரத்தைப் போன்று வன்மையான மனம் படைத்த கைகேயி, தன்னை இரக்கின்றவனாகிய தசரதன் சொல்லுகின்ற இனிய மொழிகளை ஏற்காதவளாய், கோபங் குறையாதவளாய், வெட்கமில்லாதவளாய், பழியை எண்ணிப் பாராதவளாய், தசரதனைப் பார்த்து, அம்புகள் பொருந்திய வலிய வில்லையுடைய அரசே! முன்னர் எனக்குத் தந்த வரத்தினை இப்பொழுது கேளாது விடுக எனக் கூறுதல், உனது வலிமையால் கூறியதேயல்லாமல், நல்ல அறநெறியைத் தழுவிய கூற்றாகுமோ உரைப்பாயாக என்று சொன்னாள்.

குறிப்பு:- கைகேயியின் வலிய நெஞ்சுக்கு மரத்தை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொள்ளாள், நெஞ்சினள், நாணாள், பாராள் ஆகியன வினையாலணையும் பெயர்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- இன் உரை - இனிய சொல்; வசை - பழி; சரம் - அம்பு; உரம் - வலிமை.

சோகத்தால் தசரதன் மண்ணில் விழுந்து புலம்புதல்

39. கொடியாள் இன்ன கூறினள்; கூறக் குலவேந்தன்,
 'முடிசூடாமல் காத்தலும், மொய்கான் இடை, மெய்யே
 நெடியான் நீங்க, நீங்கும் என் ஆவி இனி' என்னா,
 இடியேறு உண்ட மால்வரைபோல், மண்ணிடை வீழ்ந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கொடியாள் இன்ன கூறினள்; கூறக் குலவேந்தன், முடிசூடாமல் காத்தலும் நெடியான் மொய்கானிடை நீங்க மெய்யே, இனி என் ஆவி நீங்கும் என்னா, இடி ஏறு உண்ட மால்வரை போல் மண்ணிடை வீழ்ந்தான்.

சொற்பொருள்:- கொடியாள் - கொடியவளான கைகேயி; இன்ன கூறினள் - இத்தன்மையான மொழிகளைச் சொன்னாள்; கூறக் குலவேந்தன் - அவள் அவ்வாறு சொல்ல, சிறந்த மன்னனாகிய தசரதன்;

முடிசூடாமல் - மணிமுடி சூடிக் கொள்ளாமல்; காத்தலும் - தடை செய்தவுடன்; நெடியான் - நெடியவனாகிய இராமபிரான்; மொய்கானிடை - மரங்கள் அடர்ந்துள்ள காட்டினுக்கு; நீங்க - போக; மெய்யே - உண்மையாகவே; இனி என் ஆவி நீங்கும் - இனி என்னுயிர் பிரிந்து போகும்; என்னா - என்று சொல்லி; இடி ஏறு உண்ட மால்வரை போல் - பேரிடியால் தாக்குண்ட மலையின் உச்சி சாய்தல் போல; மண்ணிடை வீழ்ந்தான் - நிலத்திலே விழுந்தான்.

பொழிப்பு:-கொடியவளான கைகேயி இத்தன்மையான மொழிகளைச் சொன்னாள். அவள் அவ்வாறு சொல்ல, சிறந்த மன்னனாகிய தசரதன், மணிமுடி சூடிக் கொள்ளாமல் தடை செய்தவுடன், நெடியவனாகிய இராமபிரான் மரங்கள் அடர்ந்துள்ள காட்டினுக்குப் போகவும், உண்மையாகவே இனி என்னுயிர் பிரிந்து போகும் என்று சொல்லி, பேரிடியால் தாக்குண்ட மலையின் உச்சி சாய்தல் போல நிலத்திலே விழுந்தான்.

குறிப்பு:-திருமாலின் அவதாரமாகையால் இராமன் 'நெடியோன்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளான். "இடியேறுண்ட மால்வரைபோல்" என்பதில் உவமையணி கையாளப்பட்டுள்ளது. இடிபேறுண்ட மால்வரை - உவமானம்; மண்ணில் விழுந்த தசரதன் - உவமேயம்; பேரிடியும், நிலமிசை சாய்தலும் பொதுத்தன்மைகள். கைகேயியின் கொடுஞ்சொற்களால் மால்வரையின் உச்சி போன்ற வலிமையும், வண்மையும் மிக்க தசரதன் சாய்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான் என்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மொய் - நெருங்கிய; கான் - காடு; நெடியான் - இராமன்; இடியேறு - பேரிடி; மால்வரை - மலையுச்சி.

40. வீழ்ந்தான்; வீழா, வெந் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து ஆழ்ந்தான்; ஆழா, அக் கடலுக்கு ஓர் கரை காணான்; சூழ்ந்தான் துன்பம் சொற் கொடியாள், சொல்கொடு நெஞ்சம் போழ்ந்தாள், உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புலர்கின்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வீழ்ந்தான், வெம் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து வீழா ஆழ்ந்தான்; ஆழா அக்கடலுக்கு ஓர் கரை காணான், துன்பம் சூழ்ந்தான் சொல் கொடியாள், சொல் கொடு நெஞ்சம் போழ்ந்தாள், உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புலர்கின்றான்.

சொற்பொருள்:-வீழ்ந்தான் - (தசரதன்) மண்ணில் விழுந்தான்; வெம் - கொடிய; துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து - துயரமாகிய கடல் வெள்ளத்தில்; வீழா ஆழ்ந்தான் - வீழ்ந்து அமிழ்ந்தினான்; ஆழா அக்கடலுக்கு - அழுந்தி, அத்துயரமாகிய பெருங்கடலுக்கு; ஓர் கரை காணான் - ஓர் எல்லை காணாதவனாயினான்; துன்பம் சூழ்ந்தான் - துன்பத்தைச் சூழ்ச்சித் திறமையால் உருவாக்கிக் கொண்டவனும்; சொல் கொடியாள் - கொடுமையான சொற்களை உடையவளும்; சொல் கொடு - சொல்லாகிய படையைக் கொண்டே; நெஞ்சம் போழ்ந்தான் - தன்னுடைய மனத்தைப் பிளந்தவனும் ஆகிய கைகேயியின்; உள்ளப் புன்மையை நோக்கி - மனத்தின் சிறுமையை எண்ணி; புலர்கின்றான் - வாடுவானாயினான்.

பொழிப்பு:-மண்ணில் விழுந்த தசரதன், கொடிய துயரமாகிய கடல் வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தினான். அழுந்தி, அத்துயரமாகிய பெருங்கடலுக்கு ஓர் எல்லை காணாதவனாயினான். துன்பத்தைச் சூழ்ச்சித் திறமையால் உருவாக்கியவனும், கொடுமையான சொற்களை உடையவளும், சொல்லாகிய படையினால் தனது மனத்தைப் பிளந்தவனும் ஆகிய கைகேயியின் மனத்தினது சிறுமையை எண்ணி வாடுவானாயினான்.

குறிப்பு:- துயரத்தைக் கடலாக உருவகித்தலால் 'கரைகாணான்' எனப்பட்டது. வீழ்ந்தான் - வினைமுற்று; சூழ்ந்தான், கொடியாள், போழ்ந்தான் - வினையாலணையும் பெயர்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வெந்துயரம் - கொடுத்துன்பம்; போழ்ந்தான் - பிளந்தவள்; புன்மை - சிறுமை, கேவலம்.

தசரதன் கைகேயியைப் பழித்துக் கூறுதல்

41. "ஓன்றா நின்ற ஆர் உயிரோடும், உயர் கேள்வர் பொன்றா முன்னம் பொன்றினர்" என்னும் புகழ் அல்லால், இன்று ஓர்காறும், எல் வளையார், தம் இறையோரைக் கொன்றார் இல்லை; கொல்லுதியோ நீ?—கொடியோளே!.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எல் வளையார், ஆருயிரோடும் ஒன்றா நின்ற உயிர்கேள்வர் பொன்றா முன்னம் பொன்றினர்; என்னும் புகழ் அல்லால், தம் இறையோரைக் கொன்றார் இன்றோர் காறும் இல்லை; கொடியோளே! நீ கொல்லுதியோ?

சொற்பொருள்:- எல் வளையார் - ஒளி பொருத்திய வளையலை அணிந்த பெண்கள்; ஆருயிரோடும் ஒன்றா நின்ற - தமது அருமையான உயிரோடும் ஒன்று கலந்த; உயிர்கேள்வர் - உயிர் போன்ற தம் கணவர்; பொன்றா முன்னம் பொன்றினர் - இறப்பதற்கு முன்னே, தாங்கள் இறந்தனர்; என்னும் புகழ் அல்லால் - என்று சொல்லப்படும் புகழைக் கொண்டிருந்தாரே அன்றி; தம் இறையோரைக் கொன்றார் - தங்களது கணவரைக் கொன்றவர்கள் என்னும் பழிகொண்டவர்கள்; இன்றோர் காறும் இல்லை - இன்று வரையிலும் எங்கும் இல்லை; கொடியோளே - கொடிய இயல்பு உடையவளே; நீ கொல்லுதியோ - பெண்ணாகிய நீ (என்னைக்) கொல்லுகின்றாயோ?

பொழிப்பு:- ஒளி பொருத்திய வளையலை அணிந்த பெண்கள், தமது அருமையான உயிரோடும் ஒன்று கலந்த உயிர் போன்ற தம் கணவர் இறப்பதற்கு முன்னே, தாங்கள் இறந்தனர் என்னும் புகழைக் கொண்டிருந்தனரேயன்றித் தம் கணவரைக் கொன்றவர்கள் என்னும் பழிகொண்டவர்கள், இன்று வரையிலும் எங்கும் இல்லை. கொடிய இயல்புடையவளே! பெண்ணாகிய நீ, என்னைக் கொல்லுகின்றாயோ?

குறிப்பு:- 'இன்று ஓர் காறும்' என்பதில் 'ஓர்' அசையாகும். வளையல் அணிதல் மகளிர்க்குச் சிறப்பாகையால் 'எல் வளையார்' எனப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- எல் - ஒளி; ஒன்றாநின்ற - ஒன்றுபட்ட; கேள்வர் - கணவர்; பொன்றா - இறக்க; வளையார் - வளையல் அணிந்த பெண்கள்.

42. 'ஏவம் பாராய்; இன முறை நோக்காய்; அறம் எண்ணாய்; "ஆ" என்பாயோ அல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய்; நா அம்பால், என் ஆர் உயிர் உண்டாய்; இனி, ஞாலம் பாவம் பாராது, இன் உயிர் கொள்ளப் படுகின்றாய்!.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- 'ஏவம் பாராய்; இனமுறை நோக்காய்; அறம் எண்ணாய்; ஆ! என்பாயோ அல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய்; நா அம்பால் ஆருயிர் உண்டாய்; இனி, ஞாலம் பாவம் பாராது இன் உயிர் கொள்ளப்படுகின்றாய்!.

சொற்பொருள்:- ஏவம் பாராய் - உனக்கு வருகின்ற குற்றத்தைக் கருதுகின்றாய் இல்லை; இனமுறை நோக்காய் - நற்குடிப் பிறந்த பெண்களின் நடைமுறை ஒழுக்கத்தையும் கருதுவாய் இல்லை; அறம் எண்ணாய் - தருமத்தையும் நினைக்க மாட்டாய்; ஆ! என்பாயோ அல்லை - ஐயோ! என்று இரங்குவாயும் இல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய் - உன் மனத்திலுள்ள கருணையையும் கொன்றுவிட்டாய்; நா அம்பால் - உன் நாக்காகிய அம்பினால்; என் ஆருயிர் உண்டாய் - என்னுடைய அரிய உயிரையும் கொன்றுவிட்டாய்; இனி, ஞாலம் பாவம் பாராது - இனிமேல் இவ்வுலகம் பெண்ணைக் கொல்லுதல் பாவம் எனக் கருதாது; இன் உயிர் கொள்ளப்படுகின்றாய் - உன் இனிய உயிரைப் பறிக்க, இறந்துவிடப் போகின்றாய்.

பொழிப்பு:-உனக்கு வருகின்ற குற்றத்தைக் கருதாய்; நற்குடிப் பிறந்த பெண்களின் ஒழுக்க நடைமுறைகளையும் கருதாய்; தருமத்தையும் நினைக்க மாட்டாய்; ஐயோ! என்று இரங்காய்; உன் மனத்திலுள்ள கருணையையும் கொன்றுவிட்டாய்; உன் நாக்காகிய அம்பினால் என் அரியவுயிரினையும் கொன்றுவிட்டாய்; இனிமேல் இவ்வுலகம் பெண்ணைக் கொல்லுதல் பாவம் எனக் கருதாது, உன் இனிய உயிரைப் பறிக்க, இறந்துவிடப் போகின்றாய்.

குறிப்பு:-பெண்ணிற்குரிய நற்பண்புகள் எவையும் இல்லாத உன்னை (கைகேயியை) உலகத்தாரே கொன்றொழிப்பர் எனத் தசரதனால் கூறப்பட்டுள்ளது. ஏவம் - எவ்வம் என்பதன் விகாரம்; உண்டாய் - தெளிவு பற்றி வந்த கால வழுவமைதி; 'நாஅம்பால்' என்பதில் 'நா' ஆகுபெயராய்ச் சொல்லை உணர்த்தியுள்ளது. 'மனத்தால் அருள் கொன்றாய்' என்பதில் 'மனத்தால்' என்னுங் சொல்லிலுள்ள 'ஆல்' என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு 'மனத்தில்' என்னும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்துள்ளது.

அருள் சொற்பொருள்:- ஏவம் - குற்றம்; இனமுறை - நற்குடி ஒழுக்கமுறை; ஆ என்பாயோ - ஐயோ என்று இரங்குவாயோ; ஆர்உயிர் - அரிய உயிர்.

43. 'ஏண்பால் ஓவா நாண், மடம், அச்சம் இவையே தம்
பூண்பால் ஆகக் காண்பவர் நல்லார்; புகழ் பேணி
நாண்பால் ஓரா நங்கையர் தம்பால் நணுகாரே
ஆண்பாலார் பெண்பால் ஆரோடு அடைவு அம்மா?.'

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஏண் பால் ஓவா நாண் மடம் அச்சம் இவையே தம் பூண்பால் ஆக காண்பவர் நல்லார்; புகழ்பேணி நாண்பால் ஓரா நங்கையர் தம்பால், நணுகாரே; பெண்பால் ஆரோடு ஆண்பாலார் (ஏ) அடைவு அம்மா!

சொற்பொருள்:- ஏண் பால் ஓவா - பெருமையின் பகுதியிலிருந்தும் நீங்காத; நாண் - வெட்கம்; மடம் - மடப்பம்; அச்சம் - பயம்; இவையே தம் பூண்பால் ஆக - இவற்றைத் தம்முடைய சிறந்த அணிகலன்களாக; காண்பவர் நல்லார் - கருதுபவர்கள் நற்குடிப்பெண்டிர்கள்; புகழ்பேணி - புகழை விரும்பி; நாண்பால் ஓரா - நாணத்தின் தன்மையை அறியாத; நங்கையர் - மகளிர்; தம்பால் நணுகாரே - தம் இனமாகக் கருதி (அவர்களுடன்) சேர மாட்டார்கள்; பெண்பால் ஆரோடு - அவ்வாறு சேர்வார்களானால் பெண்பாலார்; ஆண்பாலார் (ஏ) - ஆண்பாலாரோடு; அடைவு - அடைந்ததே போல் ஆகும்; அம்மா - அம்மா! (வியப்பு).

பொழிப்பு:- தமக்குரிய பெருமையினின்றும் நீங்காத நாண், மடம், அச்சம் ஆகிய பண்புகளைத் தம்முடைய சிறந்த அணிகலன்களாகக் கருதுகின்ற நற்குடிமகளிர், புகழை விரும்பி, நாணத்தின் தன்மையறியாத மகளிரைச் சென்றடைவார்களானால், (அத்தகைய) பெண்பாலார், ஆண்பாலாரோடு சென்றடைந்தது போலாகும்.

குறிப்பு:- நாணம் - தகாதவற்றுள் உள்ளம் ஒடுங்குதல்; மடம் - அனைத்தும் அறிந்தும் அறியாதது போல் இருத்தல்; அச்சம் - என்றும் காணாததைக் கண்ட போது அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பு - தன் கணவன் அல்லாதோரின் கை முதலியன பட்டால் அருவருத்தல்; ஆண்பாலாரே - ஏகாரம் தேற்றம்; நணுகாரே - ஏகாரம் அசை; அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஏண்பால் - பெருமையின் பகுதி; ஓவா - நீங்காத; பூண்பால் - பூணும் அணிகலன்கள்; ஓரா - அறியாத; அடைவு - அடைந்தது.

44. 'மண் ஆள்கின்றார் ஆகி, வலத்தால் மதியால் வைத்து எண்ணா நின்றார் யாரையும், எல்லா இகலாலும், விண்ணோர்காறும், வென்ற எனக்கு, என் மனை வாழும் பெண்ணால் வந்தது, அந்தரம் என்னப் பெறுவேனோ?'

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மண் ஆள்கின்றார் ஆகி, வலத்தால் மதியால் வைத்து எண்ணா நின்றார் யாரையும் எல்லா இகலாலும் விண்ணோர் காறும் வென்ற எனக்கு, என் மனைவாழும் பெண்ணால் வந்தது அந்தரம்; என்னப் பெறுவேனோ?

சொற்பொருள்:- மண் ஆள்கின்றார் ஆகி - இந்நிலவுலகத்தை ஆளுகின்ற அரசர்களாய் விளங்கி; வலத்தால் - வலிமையாலும்; மதியால் - அறிவினாலும்; வைத்து எண்ணா நின்றார் யாரையும் - மேலாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்ற அரசர்கள் எல்லோரையும்; எல்லா இகலாலும் - எல்லா வகையான போர் வல்லமைகளாலும்; விண்ணோர் காறும் - தேவர்கள் வரையிலும்; வென்ற எனக்கு - வெற்றி கொண்ட எனக்கு; என் மனைவாழும் பெண்ணால் - என்னுடைய அரண்மனையில் (இல்லத்தில்) வாழும் பெண்ணால்; வந்தது அந்தரம் - வந்து சேர்ந்தது முடிவு (மரணம்); என்னப் பெறுவேனோ - என்று சொல்லத்தக்க நிலையை அடைவேனோ?.

பொழிப்பு:- இந்நிலவுலகின் பாகங்களை ஆளுகின்றவர்களாய் விளங்கி, வலிமையாலும் அறிவினாலும் மேலாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்ற அரசர்கள் எல்லோரையும், எல்லா வகையான போர் வல்லமைகளாலும் வெற்றி கொண்ட எனக்கு, என்னுடைய அரண்மனையில் வாழும் பெண்ணினால் மரணம் வந்து சேர்ந்தது என்று சொல்லத்தக்க நிலையை அடைவேனோ?.

குறிப்பு:- இகலால் - உருபமயக்கம்.

வலிமையும் அறிவும் நிறைந்த மன்னர்களை வென்ற எனக்கு என் மனைவாழும் பெண்ணால் (மனைவியால்) முடிவு வந்து விடுமோ என்று தசரதன் நினைப்பதை இச்செய்யுள் காட்டுகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வலத்தால் - வலிமையால்; இகல் - போர்; அந்தரம் - மரணம்; காறும் - வரையிலும்.

45. என்று, என்று, உன்னும்; பன்னி இரக்கும்; இடர் தோயும்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா இன்னல் உழக்கும்; 'உயிர் உண்டோ? இன்று! இன்று!' என்னும் வண்ணம் மயங்கும்; இடியும்-பொன் குன்று ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்றியது என்னக் குவி தோளான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொன் குன்று ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்றியது என்னக் குவி தோளான்; என்று என்று உன்னும்; பன்னி இரக்கும்; இடர் தோயும்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா இன்னல் உழக்கும்; உயிர் உண்டோ? இன்று, இன்று! என்னும் வண்ணம் மயங்கும்; இடியும்.

சொற்பொருள்:- பொன் குன்று ஒன்று - பொன்மலை ஒன்று; ஒன்றோடு ஒன்றியது என்ன - மற்றொரு பொன்மலையுடன் பொருந்தியது என்று சொல்லுமாறு; குவி தோளான் - திரண்ட தோள்களையுடைய தசரதன்; என்று என்று உன்னும் - இவ்வாறு சொல்லிச் சொல்லிப் பலவற்றை நினைப்பான்; பன்னி இரக்கும் - வாயினால் பல பல சொல்லி இரந்து வேண்டுவான்; இடர் தோயும் - துன்பக்கடலுள் மூழ்குவான்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தாத; இன்னல் உழக்கும் - பலவகைத்துன்பங்களால் வருந்துவான்; உயிர் உண்டோ - உயிர்மூச்சு இருக்கின்றதோ; இன்று இன்று என்னும் வண்ணம் - இல்லை இல்லை என்று கூறும்படி; மயங்கும் - மூர்ச்சையுற்றுக் கிடப்பான்; இடியும் - நெஞ்சம் உடைவான்.

பொழிப்பு:- பொன்மலை ஒன்று இன்னொரு பொன்மலையுடன் பொருந்தியது என்று சொல்லுமாறு திரண்ட தோள்களையுடைய தசரதன், இவ்வாறு சொல்லிச் சொல்லிச் பலவற்றை நினைப்பான். பல சொல்லி இரந்து வேண்டுவான். துன்பக்கடலுள் மூழ்குவான். ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தாத பலவகைத்துன்பங்களால் வருந்துவான். உயிர்மூச்சு இருக்கின்றதோ, இல்லையோ என்னும்படி மூர்ச்சையுற்றுக் கிடப்பான். நெஞ்சம் உடைவான்.

குறிப்பு:- 'இடர் தோயும்' என்பதில் தோய்தல் என்னும் வினைக்கு ஏற்ப இடர் வெள்ளமாகக் கூறப்பட்டது. "பொன் குன்று ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்றியது" என்பது இல்பொருள் உவமையணியாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உன்னும் - நினைக்கும்; பன்னி - சொல்லி; இடர் - துன்பம்; தோயும் - மூழ்கும்; ஒவ்வா - பொருந்தாத; இன்னல் - துன்பம்; குன்று - மலை; மயங்கும் - மூர்ச்சையுறும்; இடியும் - (நெஞ்சம்) உடையும்.

கைகேயி தசரதனிடம் 'உரை மறுத்தால் உயிர் விடுவேன்' எனக்கூறுதல்

46. ஆழிப் பொன் தேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வு எய்தி, பூழிப்பொன் - தோள் முற்றும் அடங்கப்புரள் போழ்தில், "ஊழின் பொய்த்தால்" என்உரை; இன்றேல், உயிர் மாய்வென்; பாழிப்பொன் - தார் மன்னவ! என்றாள், பசை அற்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆழிப் பொன்தேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வு எய்தி, பொன்தோள் முற்றும் பூழி அடங்கப் புரள் போதில், பசை அற்றாள், பாழிப் பொன்தார் மன்னவ! என் உரை, ஊழில் பொய்த்தால், இன்றே உயிர் மாய்வென் என்றாள்.

சொற்பொருள்:- ஆழிப் பொன்தேர் மன்னவன் - சக்கரங்களை யுடைய, பொன்மயமான தேரினைக் கொண்டுள்ள தசரதமன்னன்; இவ்வாறு அயர்வு எய்தி - இப்படித் தளர்ச்சி அடைந்து; பொன்தோள் முற்றும் பூழி அடங்க - பொன் போல அழகு நிறைந்த தோள்கள் முழுவதும் புழுதி நிறையும்படி; புரள் போதில் - (தரையில்) புரள்கின்ற பொழுது; பசை அற்றாள் - நெஞ்சில் இரக்கம் என்னும் ஈரம் இல்லாத கைகேயி; பாழிப் பொன்தார் மன்னவ - வலிமையையும், அழகிய வெற்றி மாலையையும் உடைய அரசனே; என் உரை - யான் வேண்டும் எனக் கூறிய வரங்கள்; ஊழில் பொய்த்தால் - அந்த முறைமையின்றும் தவறிவிடுமானால்; இன்றே உயிர் மாய்வென் - இப்பொழுதே என்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்; என்றாள் - என்று கூறினாள்.

பொழிப்பு:- சக்கரங்களையுடைய பொன்மயமான தேரினைக் கொண்டுள்ள தசரதமன்னன், இப்படித் தளர்ச்சியடைந்து, அழகு நிறைந்த தோள்கள் முழுவதும் புழுதி நிறையும்படி தரையில் புரள்கின்ற போது, நெஞ்சில் இரக்கமில்லாத கைகேயி, வலிமையையும், அழகிய வெற்றி மாலையையும் உடைய அரசனே! யான் வேண்டும் எனக் கூறிய வரங்கள், முன்பு கூறிய அந்த முறைமையில் நின்றுத் தவறிவிடுமானால் இப்பொழுதே என்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன் என்றாள்.

குறிப்பு:- கைகேயியின் கல் நெஞ்சைக் காட்டும் செய்யுளிது. 'மன்னவ' என்னும் விளிச் சொல்லானது, சொன்ன சொல்லைக் காத்தலையும், அறத்தைக் கடைப்பிடித்தலையும் உணர்த்துகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆழி - சக்கரம்; அயர்வு - தளர்ச்சி; ஊழ் - முறைமை.

47. 'அரிந்தான், முன் ஓர் மன்னவன் அன்றே அரு மேனி, வரிந்து ஆர் வில்லாய்! வாய்மை வளர்ப்பான்! வரம் நல்கி, பரிந்தால், என் ஆம்?' என்றனள் - பாயும் கனலேபோல், எரிந்து ஆறாதே இன் உயிர் உண்ணும் எரி அன்னாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பாயும் கனலே போல் எரிந்து ஆறாதே இன் உயிர் உண்ணும் எரி அன்னாள், வரிந்து ஆர் வில்லாய்! வாய்மை வளர்ப்பான்; முன் ஓர் மன்னவன் அருமேனி அரிந்தான் அன்றே வரம் நல்கிப் பரிந்தால் என் ஆம்? என்றனள்.

சொற்பொருள்:- பாயும் கனலே போல் - விரைவாகப் பரவுகின்ற தீயினைப் போல; எரிந்து ஆறாதே - பற்றி எரிந்து தணியாமல்; இன் உயிர் உண்ணும் - இனிய உயிரை உண்ணுகின்ற; எரி அன்னாள் - தீயினைப் போன்ற கைகேயி; வரிந்து ஆர் வில்லாய் - இறுக்கிக்கட்டப்பட்ட வில்லினையுடைய அரசனே; வாய்மை வளர்ப்பான் - சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக; முன் ஓர் மன்னவன் - உமது குலத்தில் முன்னர் தோன்றிய ஓர் மன்னவன் (சிபிச்சக்கரவர்த்தி); அருமேனி அரிந்தான் அன்றே - தனது அரிய உடலை அரிந்து கொடுத்தான் அல்லவா?; வரம் நல்கி - (அத்தகைய மன்னன் மரபில் தோன்றிய நீ) முன்பு எனக்கு வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு; பரிந்தால் என் ஆம் - இப்போது வருந்தினால் என்ன பயன் உண்டாகும்; என்றனள் - என்று கூறினாள்.

பொழிப்பு:- விரைவாகப் பரவுகின்ற தீயினைப் போல பற்றியெரிந்து தணியாமல் நின்று இனிய உயிரை உண்ணுகின்ற தீயினைப் போன்ற கைகேயி, இறுக்கிக்கட்டப்பட்ட வில்லினையுடைய அரசனே! சத்தியத்தைக் காப்பதற்காக உமது குலத்தில் முன்னர் தோன்றிய ஓர் மன்னவன் (சிபி) தனது அரிய உடலை அரிந்து கொடுத்தான் அல்லவா? அவனது குலத்தில் தோன்றிய நீ முன்பு எனக்கு வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு இப்போது வருந்தினால் என்ன பயனுண்டாகும் என்றாள்.

குறிப்பு:- உலக நெருப்புக்கும் கைகேயியாகிய நெருப்புக்கும் வேற்றுமை தோன்றும் வண்ணம் வேற்றுமையணி பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- விரித்தார் - இறுக்கிக்கட்டிய; கனல் - தீ; எரி - தீ; அன்னாள் - போன்றவள்; பரிந்து - வருந்தி

தசரதன் கைகேயிக்கு வரம் அளித்தல்

48. 'வீயந்தாளே இவ் வெய்யவள்' என்னா, மிடல் வேந்தன் 'ஈந்தேன்! ஈந்தேன்! இவ் வரம்; என் சேய் வனம் ஆள, மாய்ந்தே நான் போய் வான் உலகு ஆள்வென்; வசை வெள்ளம் நீந்தாய், நீந்தாய், நின் மகனோடும் நெடிது!' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இவ் வெய்யவள் வீயந்தாளே, என்னா மிடல் வேந்தன், ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்; என் சேய் வனம் ஆள, நான் மாய்ந்தே போய், வான் உலகு ஆள்வென், வசை வெள்ளம் நின்மகன் ஓடும் நெடிது நீந்தாய் நீந்தாய் என்றான்.

சொற்பொருள்:- இவ் வெய்யவள் வீயந்தாளே -(நான் வரங்கொடா விட்டால்) இக்கொடியவளாகிய கைகேயி இறந்தவளாவாள்; என்னா - என்று எண்ணி; மிடல் வேந்தன் - வலிமை பொருந்திய தசரதன்; ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் - கொடுத்து விட்டேன் கொடுத்து விட்டேன் இவ்வரத்தை; என் சேய் வனம் ஆள - என் மகன் இராமன் காட்டை ஆள; நான் மாய்ந்தே போய் - நான் இறந்து போய்; வான் உலகு ஆள்வென் - விண்ணுலகை ஆள்வேன்; வசை வெள்ளம் - பழியாகிய கடலை; நின் மகன் ஓடும் - உன் மைந்தனாகிய பரதனோடும்; நெடிது நீந்தாய் - நீண்டகாலம் கடக்க மாட்டாமல் (அப்பழியாகிய வெள்ளத்தை) அதனுள் கிடந்து அழுந்துவாயாக; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:- நான் வரங் கொடாவிட்டால் இக்கொடியவளாகிய கைகேயி இறந்தவளாவாள் என்று எண்ணி, வலிமைமிக்க தசரதன், கொடுத்து விட்டேன் இவ்வரத்தினை, என் மைந்தனாகிய இராமன் காட்டை ஆள, நான் இறந்து போய் வானுலகை ஆள்வேன். பழியாகிய கடலை, நின்மகனோடு நீண்டகாலம் கடக்கமுடியாமல் அதனுள் கிடந்து அழுந்துவாயாக என்றான்.

குறிப்பு:- "ஈந்தேன் ஈந்தேன்", "நீந்தாய் நீந்தாய்" என்பன அடுக்குகள்; தேற்றப் பொருளை உணர்த்துவன. வீயந்தாள் - துணிவு பற்றி இறந்த காலத்தில் கூறப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வீய்ந்த - இறந்த; வெய்ய - கொடிய; மிடல் - வலிமை; சேய் - மகன்; நெடிது - நீண்ட

வரம் தந்த தசரதன் துயருற, கைகேயி உறங்குதல்

49. கூறா முன்னம், கூறுபடுக்கும் கொலை வாளின் ஏறு ஆம் என்னும் வன் துயர் ஆகத்து இடை மூழ்கத் தேறான் ஆகிச் செய்கை மறந்தான்; செயல் முற்றி ஊறா நின்ற சிந்தையினாளும் துயில்வுற்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கூறா முன்னும் கூறுபடுக்கும் கொலை வாளின் ஏறுஆம் என்னும் வன்துயர் ஆகத்திடை மூழ்க, தேறான் ஆகிச் செய்கை மறந்தான்; செயல் முற்றி ஊறா நின்ற சிந்தையினாளும் துயில்வு உற்றாள்.

சொற்பொருள்:- கூறா முன்னும் - (தசரதன் இவ்வரத்தைத் தந்தேன் என்று) கூறி முடிக்கு முன்னே; கூறுபடுக்கும் - உடம்பை இருகூறாகப் பிளக்கின்ற; கொலை வாளின் - கொலைத் தொழிலையுடைய வாளினால்; ஏறுஆம் என்னும் - ஏறுண்ட (தாக்குண்ட) புண்வருத்துவது போல; வன்துயர் - கொடிய துன்பமானது; ஆகத்திடை மூழ்க - மனத்தில் புகுந்து வருத்த; தேறான் ஆகி - (அத்துன்பத்திலிருந்து தெளிவடையாதவனாகி); செய்கை மறந்தான் - செயல் மறந்து மயங்கிக் கிடந்தான்; செயல் முற்றி ஊறா நின்ற - தனது காரியம் நிறைவேறியதால் மகிழ்ச்சி ஊறுகின்ற; சிந்தையினாளும் - மனத்தையுடைய கைகேயியும்; துயில்வுற்றாள் - உறங்கிக் கொண்டு கிடந்தாள்.

பொழிப்பு:- தசரதன், இவ்வரத்தைத் தந்தேன் என்று கூறிமுடிக்கு முன்னே, உடம்பை இருகூறாகப் பிளக்கின்ற கொல்லுந் தொழிலையுடைய வாளினால் ஏறுண்ட புண்வருத்துவது போல, கொடிய துன்பமானது மனதில் வருத்த, அதிலிருந்தும் தெளிவடைய மாட்டாதவனாகி, செயல் மறந்து மயங்கிக் கிடந்தான். தனது காரியம் நிறைவேறியதால் மகிழ்ச்சி ஊறும் மனத்தவளான கைகேயியும் உறங்கிக் கொண்டு கிடந்தாள்.

குறிப்பு:- “கூறா முன்னம் கூறுபடுக்கும் கொலைவாளின் ஏறாம் என்னும் வந்துயர் ஆகத்திடை மூழ்க” என்பதில் உவமையணிகையாளப்பட்டுள்ளது. கொலைவாளின் ஏறு - உவமானம்; தசரதன் மனத்துன்பம் - உவமேயம்; தாங்கொணா நிலைமை - பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஏறாம் - ஏறுண்டபுண்; வந்துயர் - கொடிய துன்பம்; தேறா - தெளிவடையாத; ஆகம் - மனம்; ஊறா - மகிழ்ச்சி ஊறுகின்ற

கொடிய இரவு கழிதல்

50. சேண்உலாவிய நாளெலாம் உயிர் ஒன்று போல்வன செய்து, பின் ஏண் உலாவிய தோளிநான் இடர் எய்த, ஒன்றும் இரங்கிலாவாள் நிலாநகை மாதரான் செயல் கண்டு, மைந்தர்முன் நிற்கவும் நாணிநான் என ஏகினான் நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சேண் உலாவிய நாள் எலாம் உயிர் ஒன்று போல்வன செய்து, பின் ஏண் உலாவிய தோளிநான் இடர் எய்த ஒன்றும் இரங்கிலா, வாள் நிலா வகை மாதரான் செயல் கண்டு, நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கை (ஏ) மைந்தர் முன் நிற்கவும் நாணிநான் என ஏகினான்.

சொற்பொருள்:- சேண் உலாவிய நாள் எலாம் - (திருமணஞ் செய்து கொண்ட பின்னருள்ள) நீண்ட நாட்கள் முழுவதும்; உயிர் ஒன்று போல்வன செய்து - தனது கணவனாகிய தசரதனுக்கும் தனக்கும் உயிர் ஒன்றே என்பது போலச் செயல்களைச் செய்து; பின் - இப்பொழுது; ஏண் உலாவிய தோளிநான் - வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடைய கணவனான தசரதன்; இடர் எய்த - பெருந்துன்பம் அடைந்திடவும்; ஒன்றும் இரங்கிலா - அது கண்டு சிறிதும் மனம் நெகிழாத; வாள் நிலா நகை மாதரான் - சந்திரனின் ஒளிபோன்ற பற்களால் புன்னகை புரியும் கைகேயியின்; செயல் கண்டு - தீய செயலைப் பார்த்து; நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கை - குளிர்ச்சியான இரவு என்னும் பெண்ணானவள்; மைந்தர் முன் நிற்கவும் நாணிநான் என - ஆடவர் முன்னே நிற்பதற்கும் வெட்கமடைந்தாள் என்று சொல்லும் வண்ணம்; ஏகினான் - அகன்று போனான் (இரவுப் பொழுது கழிந்தது).

பொழிப்பு:- திருமணமான நீண்டகாலந்தொட்டே கணவனாகிய தசரதனுக்கும் தனக்கும் உயிர் ஒன்றே என்பது போலச் செயல்களைச் செய்து, இப்பொழுது வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடைய கணவனான தசரதன் பெருந்துன்பம் அடைந்திடவும், அது கண்டு சிறிதும் மனம் நெகிழாத, சந்திரனின் ஒளிபோன்ற பற்களால் புன்னகை புரியும் கைகேயியின் தீய செயல்களைப் பார்த்து, குளிர்ந்த இரவு என்னும் பெண்ணானவள், ஆடவர் முன்னே நிற்பதற்கும் வெட்கமடைந்தாள் என்று சொல்லும் வண்ணம் அகன்று போனாள் (இரவு கழிந்தது).

குறிப்பு:- கங்குலாகிய நங்கை - உருவக அணி; கைகேயியின் கொடிய செயல் கண்டு கங்குலாகிய நங்கை ஆடவர் முன்னிற்கவும் நாணிநாள் என்பது ஏதுத்தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சேண் உலாவிய - நீண்ட; ஏண் உலாவிய - வலிமை பொருந்திய; வாள்நிலா - நிலாவொளி; நகை - புன்னகை புரியும்; நளிர் - குளிர்ச்சி; ஏகினாள் - அகன்றாள்

கோழி கூவுதல்

51. எண்தரும் கடை சென்ற யாமம் இயம்பு கின்றன ஏழையால் வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் மயங்கி விம்மிய வாறெல்லாம் கண்டு, நெஞ்சு கலங்கி, அம் சிறை ஆன காமர் துணைக்கரம் கொண்டு தம் வயிறு எற்றி எற்றி விளிப்ப போன்றன கோழியே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எண் தரும் கடை சென்ற யாமம் இயம்பு கின்றன கோழி (ஏ) ஏழையால் வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் மயங்கி விம்மியவாறு எலாம் கண்டு, நெஞ்சு கலங்கி அம் சிறையான காமர் துணைக்கரம் கொண்டு தம் வயிறு எற்றி எற்றி விளிப்ப போன்றன.

சொற்பொருள்:- எண் தரும் - எண்ணப்படுகின்ற நான்கு யாமங்களில்; கடை சென்ற யாமம் - கடைசியாய்க் கழிந்து சென்ற வைகறை யாமத்தில் (பொழுதில்); இயம்புகின்றன கோழி - கூவுகின்றனவாகிய கோழிகள்; ஏழையால் - அறிவற்றவளாகிய கைகேயியால்; வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையை அணிந்த தசரதன்; மயங்கி விம்மியவாறு எலாம் கண்டு - அறிவு

மயங்கி, தேம்பி அழுதவற்றை எல்லாம் பார்த்து; நெஞ்சு கலங்கி - மனங்கலக்கமடைந்து; அம் சிறையான - அழகிய சிறகுகளான; காமர் துணைக்கரம் கொண்டு - அழகிய இரண்டு கைகளால்; தம் வயிறு எற்றி எற்றி - தம் வயிற்றில் பலமுறை அடித்துக் கொண்டு; விளிப்ப போன்றன - கூவி அழுவதைப் போன்றிருந்தன.

பொழிப்பு:- எண்ணப்படுகின்ற நான்கு யாமங்களில், கடைசியாகக் கழிந்த வைகறை யாமத்தில் கூவுகின்ற கோழிகள், கைகேயியால், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையை அணிந்த தசரதன், அறிவு மயங்கித் தேம்பி அழுதவற்றை எல்லாம் பார்த்து மனங்கலங்கியமுது அழகிய சிறகுகளான அழகான இருகைகளால் தம் வயிற்றில் பலமுறை அடித்துக் கொண்டு கூவி அழுவதைக் போன்றிருந்தன.

குறிப்பு:- வைகறையில் இயல்பாகக் கூவும் கோழிகள், கைகேயியின் செயலைப் பார்த்து அழுவன என்று தற்குறிப்பேற்ற அணி இச்செய்யுளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'அம்சிறை ஆன காமர் துணைக்கரம்' என்பது உருவகஅணி. கோழி - பால் பகா அஃ றிணைப்பெயர்; ஏ - ஈற்றசை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- எண்தரும் - எண்ணப்படும்; இயம்புகின்ற - கூவுகின்ற; ஏழை - அறிவில்லாதவள்; தொங்கல் - மாலை; அம்சிறை - அழகான சிறகு; காமர் - அழகு; கரம் - கை; எற்றி - அடித்து; விளிப்ப - கூவி அழுதல்.

பல்வகைப் பறவைகளின் ஒலிகள்

52. தோய் கயத்தும், மரத்தும், மென் சிறை துள்ளி, மீது எழு புள் எலாம் தேய்கை ஒத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின் நின்று சிலம்புவ - கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை, இன்னது ஓர் கேடு சூழ் மா கயத்தியை, உள் கொதித்து, மனத்து வைவன போன்றவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தோய் கயத்தும் மரத்தும் மென் சிறை துள்ளி மீது எழுபுள் எலாம், தேய்கை ஒத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின் நின்று சிலம்புவ, கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை இன்னது ஓர் கேடு சூழ் மாகயத்தியை உள் கொதித்து மனத்து வைவன போன்றவே.

சொற்பொருள் :- தோய் கயத்தும் - மக்கள் நீராடும் குளங்களிலிருந்தும்; மரத்தும் - மரங்களில் தங்கியிருந்தும்; மென் சிறை துள்ளி - மென்மையான சிறகுகளை அசைத்துக் குதித்து; மீது எழுபுள் எலாம் - உயரப் பறக்கின்ற பறவைகள் எல்லாம்; தேய்கை ஒத்த மருங்குல் - தேய்தல் பொருந்திய நுண்ணிய இடையினையுடைய; மாதர் சிலம்பின் நின்று - பெண்களின் பாதச் சிலம்பொலியைப் போன்று; சிலம்புவ - ஒலிப்பவை; கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை - கேகயநாட்டு மன்னன் பெற்றெடுத்த நஞ்சு போன்ற கைகேயியை; இன்னது ஓர் கேடு சூழ் - இத்தகைய ஓர் கெடுதியைச் சூழ்ந்து (ஆலோசித்து) செய்த; மா கயத்தியை - மிக்க கீழான குணமுடையவனை; உள் கொதித்து - உள்ளம் வேதனைப்பட்டு; மனத்து வைவன போன்ற - மனத்திற்குள் திட்டுவன போலக் காணப்பட்டன; ஏ - அசை.

பொழிப்பு:- நீராடும் குளங்களிலிருந்தும், மரங்களிலிருந்தும் மென்மையான சிறகுகளை அசைத்துக் குதித்து உயரப் பறக்கின்ற பறவைகள் எல்லாம், தேய்தல் பொருந்திய சிற்றிடைகளையுடைய பெண்களின் பாதச்சிலம்பொலி போல் ஒலி செய்கின்றவை. கேகயநாட்டு அரசன் பெற்றெடுத்த நஞ்சு போன்ற கைகேயியை, இத்தகையதோர் கெடுதியைச் சூழ்ந்து செய்த மிகக் கீழான குணமுடையவனை, உள்ளம் வேதனைப்பட்டு மனத்திற்குள் திட்டுவன போலக் காணப்பட்டன.

குறிப்பு:- விடிகாலையில் ஒலிக்கும் பறவைகள், கைகேயி செயல்கண்டு அவளைத் திட்டுவதாகத் தற்குறிப்பேற்ற அணி இதில் கையாளப்பட்டுள்ளது. “தேய்கையொத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின் நின்று சிலம்புவ” என்பதில் உவமையணி அமைந்துள்ளது. சிலம்பின் ஒலி - உவமானம்; பறவைகள் செய்யும் ஒலி - உமமேயம்; ஆரவார ஒலி - பொதுத்தன்மை.

கணவன் உயிரை வாங்கக் காரணமாகையால் ‘விடத்தை’ எனப்பட்டது. செயலின் கீழ்மை நோக்கி ‘மாகயத்தி’ எனப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தோய்கயம் - நீராடும் குளம்; புள் - பறவை; தேய்ரைக - தேய்தல்; மருங்குல் - இடை; சிலம்புவ - ஒலிப்பவை; பயந்த - பெற்றெடுத்த; விடம் - நஞ்சு; கேடு - கெடுதி; மாகயத்தி - கீழ்மைக்குணமுடையவள்; கொதித்து - வேதனைப்பட்டு; வைவன - திட்டுவன.

யானைகள் துயில் நீங்கி எழுதல்

53. சேமம் என்பன பற்றி, அன்பு திருந்த இன்துயில் செய்தபின், 'வாம மேகலை மங்கையோடு வனத்துள், யாரும் மறக்கிலா நாம நம்பி, நடக்கும்' என்று நடுங்குகின்ற மனத்தவாய் 'யாமும் இம்மண் இறத்தும்' என்பன போல் எழுந்தன - யானையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சேமம் என்பன பற்றி, அன்பு திருந்த இன்துயில் செய்த பின், வாமமேகலை மங்கையோடு யாரும் மறக்கிலா நாமநம்பி, வனத்துள் நடக்கும் என்று நடுங்குகின்ற மனத்தவாய், யாமும் இம்மண் இறத்தும் என்பன போல் யானை (ஏ) எழுந்தன.

சொற்பொருள்:- சேமம் என்பன பற்றி - தமக்குப் பாதுகாப்பான இடங்களாகிய கூடங்களில் பொருந்தி; அன்பு திருந்த இன்துயில் செய்த பின் - இராமபிரானிடத்தே அன்பு வைத்து இனிய தூக்கத்தைச் செய்த பின்பு; வாமமேகலை மங்கையோடு - அழகிய மேகலையணிந்த மங்கைப்பருவத்துச் சீதையோடு; யாரும் மறக்கிலா நாமநம்பி - எத்தகைய வரும் மறக்க முடியாத திருப்பெயரையுடைய ஆண்களில் சிறந்தோனாகிய இராமபிரான்; வனத்துள் நடக்கும் என்று - காட்டினுள் செல்லப் போகிறான் என்று எண்ணி; நடுங்குகின்ற மனத்தவாய் - அச்சத்தால் நடுங்கின்ற மனமுடையவாய்; யாமும் இம்மண் இறத்தும் - நாமும் இந்நாட்டை (மண்ணை) விட்டுச் செல்வோம்; என்பன போல் - என்று கூறுவன போல; யானை எழுந்தன - யானைகள், தாம் உறங்குமிடத்திலிருந்து எழுந்தன.

பொழிப்பு:- தமக்குப் பாதுகாப்பான இடங்களாகிய கூடங்களில் பொருந்தி இராமபிரானிடத்தே அன்பு வைத்து இனிய தூக்கத்தைச் செய்த பின்னர், அழகிய மேகலையணிந்த மங்கைப்பருவத்துச் சீதையுடன், எவராலும் மறக்கவொண்ணாத திருப்பெயரையுடைய ஆண்களில் சிறந்தோனாகிய இராமபிரான் காட்டினுள் போகப் போகிறான் என்று எண்ணி, அச்சத்தால் நடுங்கின்ற மனமுடையவாய், நாமும் இந்நாட்டை விட்டுச் செல்வோம் என்பது போல் யானைகள் எழுந்தன.

குறிப்பு:- யானைகள் இயல்பாகவே எழுந்ததை, இராமபிரான் நாடு விட்டுக் காடு செல்வதால், நாமும் செல்வோமென எழுந்தன எனக் கூறுவது தற்குறிப்பேற்ற அணி. யானை - பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சேமம் - பாதுகாப்பு; திருந்த - பொருந்த; வாமமேகலை - அழகிய மேகலாபரணம்; நாமநம்பி - ஆண்களில் சிறந்த இராமன்; நடுங்குகின்ற - பயத்தால் நடுங்குகின்ற; இறத்தும் - விட்டு நீங்குவோம்.

வானத்து நட்சத்திரங்கள் மறைதல்

54. சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண் இராமனை, திருமாலை, அக் கரிகரம் பொரு கைத்தலத்து, உயர் காப்பு நாண் அணிதற்கு முன் வரித்த தண்கதிர் முத்தது ஆகி, இம்மண் அனைத்தும் நிழற்ற, மேல் விரித்த பந்தர் பிரித்தது ஆம் என, மீன் ஒளித்தது - வானமே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண் இராமனைத் திருமாலை, கரிக் கரம் பொரு அக்கைத்தலத்து, உயர் காப்பு நாண் அணிதற்கு முன், வரித்த தண்கதிர் முத்தது ஆகி, இம்மண் அனைத்தும் நிழற்ற, மேல் விரித்த பந்தர் பிரித்தது ஆம் என மீன் வானம் (ஏ)ஒளித்தன.

சொற்பொருள்:- சிரித்த பங்கயம் ஒத்த - மலர்ந்த தாமரை மலர்களைப் போன்ற; செங்கண் இராமனைத் திருமாலை - சிவந்த கண்களையுடைய இராமபிரானாகத் தோன்றிய திருமாலை; கரிக் கரம் பொரு அக்கைத்தலத்து - யானையின் துதிகையைப் போன்ற அந்தக் கையினில்; உயர் காப்பு நாண் - சிறந்த காவலாகவுள்ள மங்கல நாணினை; அணிதற்கு முன் - பூணுதற்கு முன்னமே; வரித்த தண்கதிர் முத்தது ஆகி - அழகாகப் புனையப் பெற்ற குளிர்ந்த ஒளிக் கதிர்களையுடைய முத்துக்களைக் கொண்ட; இம்மண் அனைத்தும் நிழற்ற - இந்த நிலவுலகம் முழுவதும் நிழலைக் கொடுக்கும் வண்ணம்; மேல் விரித்த பந்தர் - வானத்தில் பரப்பிவெயப்பட்டிருந்த பந்தலை; பிரித்தது ஆம் என - பிரித்து விட்டது போல்; மீன் வானம் ஒளித்தன - வானத்தில் வீண்மீன்கள் மறைந்தன.

பொழிப்பு:- மலர்ந்த தாமரை மலர்களைப் போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய இராமபிரானாகத் தோன்றிய திருமாலை, யானையின் துதிகையைப் போன்ற அக்கையினில் சிறந்த காவலாகவுள்ள மங்கல நாணினைப் பூணுதற்கு முன்னர், அழகாகப் புனைந்த, குளிர்ந்த ஒளிக் கதிர்களையுடைய முத்துக்களைக் கொண்ட

இந்நிலவுலகம் முழுவதும் நிழலைக் கொடுக்குமாறு வானத்தில் பரப்பி வேயப்பட்டிருந்த பந்தலைப் பிரித்து விட்டது போல் வானத்தில் வீண்மீன்கள் மறைந்தன.

குறிப்பு:- வானமே பந்தலாகவும் விண்மீன்கள் முத்துச் சரங்களாகவும் கொண்டு, காலையில் விண்மீன்கள் மறைவதைப் பந்தலைப் பிரிக்கையில் முத்துச் சரங்கள் அகற்றப் பெற்றன போலிருந்தது எனத் தற்குறிப்பேற்ற அணி இச்செய்யுளில் அமைந்துள்ளது.

சிரித்த பங்கயம் - இல் பொருள் உவமையணி.

இராமனை - இராமனுக்கு (வேற்றுமை மயக்கம்).

அருஞ்சொற்பொருள்:- பங்கயம் - தாமரை; செங்கண் - சிவந்த கண்; கரிக்கரம் - யானையின் துதிக்கை; கைத்தலம் - கையாகிய இடம்; காப்புநாண் - காவலாகவுள்ள மங்கலநாண்; வரித்த - புனையப் பெற்ற; தண்கதிர் - குளிர்ந்த ஒளிக்கதிர்; நிழற்ற - நிழல்கொடுக்க; பந்தர் - பந்தல்; மீன் - விண்மீன்கள்; ஒளித்தது - மறைந்தது

காலையில் மணமுரசு ஒலிக்க மகளிர் எழுதல்

55. 'நாம வில் கை இராமனைத் தொழுநாள் அடைந்த உமக்கெலாம் காம விற்குடை கங்குல் மாலை கழிந்தது' என்பது கற்பியா, தாம் ஒலித்தன பேரி; அவ்வொலி சாரல் மாரி தழங்கலால், மாமயிற்குலம் என்ன, முன்னம் மலர்ந்தெழுந்தனர், மாதேரி.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நாம வில் கை இராமனைத் தொழும் நாள் அடைந்தது; உமக்கு எலாம் காம விற்கு உடை கங்குல் மாலை கழிந்தது; என்பது கற்பியா பேரி தாம் ஒலித்தன; அவ்வொலி சாரல் மாரி தழங்கல் ஆல் மாதர் (ஏ) மா மயில் குலம் என்ன முன்னம் மலர்ந்து எழுந்தனர்.

சொற்பொருள்:- நாம வில் கை இராமனை - பகைவர்க்கு அச்சத்தைத் தரும் கோதண்டம் என்னும் வில்லை ஏந்திய கையை யுடைய இராமனை; தொழும் நாள் அடைந்தது - உலகினை ஆளும் அரசனாகக் கண்டு வணங்குகின்ற நல்ல நாள் தோன்றிவிட்டது; உமக்கு எலாம் - உங்களுக்கு எல்லாம்; காம விற்கு உடை கங்குல் மாலை - மன்மதனுடைய கரும்பு வில்லுக்குத் தோற்றுத் துன்புறுத்தலைச் செய்கின்ற இராப்பொழுது; கழிந்தது -

நீங்கிவிட்டது; என்பது கற்பியா - என்பதைக் தெரிவித்துக் கொண்டு; பேரி தாம் ஒலித்தன - காலை முரசங்கள் ஒலித்தன; அவ் ஒலி - அந்த ஓசை; சாரல் மாரி தழங்கல் ஆல் - மலைப்பக்கங்களில் வந்து தங்குகின்ற மழைமேகம் போன்று முழங்கியதால்; மாதர் - அயோத்தி நகர பெண்கள் எல்லாரும்; மா மயில் குலம் என்ன - சிறந்த மயில்களின் கூட்டம் போல; முன்னம் மலர்ந்து எழுந்தனர் - தம் கணவர்மார் எழுவதற்கு முன்னமே துயில் நீங்கி முகம் மலர்ந்து எழுந்தனர்.

பொழிப்பு:- அச்சந்தரும் கோதண்டம் என்னும் வில்லையேந்திய கையையுடைய இராமனை, இவ்வுலகின் அரசனாகக் கண்டு வணங்கும் நல்ல நாள் தோன்றிவிட்டது; உங்களுக்கெல்லாம் மன்மதனுடைய கரும்பு வில்லுக்குத் தோற்றுத் துன்புறுத்தலைச் செய்யும் இரவுப் பொழுது நீங்கிவிட்டது என்பதனை அறிவித்துக்கொண்டு காலை முரசங்கள் ஒலித்தன. அந்த ஓசை மலைப்பக்கங்களில் தங்குகின்ற மழை மேகம் போன்று முழங்கியதால், அயோத்தி நகர மகளிரெல்லாம் சிறந்த மயிற்கூட்டம் போலத் தம் கணவர்மார் எழுவதற்கு முன்னமே துயில் நீங்கி முகம் மலர்ந்து எழுந்தனர்.

குறிப்பு:- “அவ்வொலி சாரல் மாரி தழங்கல் ஆ மாமயில் குலம் என்ன முன்னம் மலர்ந்து எழுந்தனர் மாதரே” என்பது உவமையணியாகும். மழை முகிலின் முழக்கம் கேட்டு எழும் மயிற் குலம் - உவமானம்; காலை முரசின் ஒலி கேட்டுக் களிப்புடன் கண்மலர்ந்தெழும் மங்கையர் கூட்டம் - உவமேயம்; பேருவகை, நடை, சாயல் என்பன பொதுவியல்புகள். கங்குல் மாலை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. நாமம் - அச்சம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நாமவில் - அச்சந்தரும் கோதண்டம் என்னும் வில்; காமவில் - மன்மதனின் கரும்பு வில்; கழிந்தது - நீங்கியது; கற்பியா - தெரிவித்துக்கொண்டு; பேரி - முரசம்; சாரல் - மலைப்பக்கம்; மாரி - மழை மேகம்; தழங்கல் - முழங்கல்; மலர்ந்து - துயில் நீங்கி.

மந்தமாருதம் வீசுதல்

56. இன மலர்க்குலம் வாய் விரித்து, இள வாச மாருதம் வீச, முன் புனை துகிற்கலை சோர, நெஞ்சு புழுங்கினார் சில பூவைமார்; மனம் அனுக்கம் விட, தனித்தனி, வள்ளலைப் புணர் கள்ள வன் கனவினுக்கு இடையூறு அடுக்க, மயங்கினார் சில கன்னிமார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சிலபூவைமார் இனமலர்க்குலம் வாய் விரித்து வாச இள மாருதம் வீச, முன் புனை துகில் கலை சோர நெஞ்சு புழுங்கினார். சில கன்னிமார் மன அனுக்கம் விடத் தனித்தனி வள்ளலைப் புணர்கள் வன்கனவுக்கு இடையூறு அடுக்க மயங்கினார்.

சொற்பொருள்:- சிலபூவைமார் - பெண்கள் சிலர்; இனமலர்க்குலம் வாய் விரித்து - பல்வகையான பூக்களின் கூட்டங்கள் வாய் கட்டவிழ்ந்து மலரச் செய்து பெற்ற; வாச இள மாருதம் வீச - நறுமணங் கலந்த இளங்காற்று வீசுவதனால்; முன் புனை - முன்னே தாம் அணிந்திருந்த; துகில் கலை சோர - ஆடையும், மேகலையும் நெகிழ; நெஞ்சு புழுங்கினார் - மனம் வருந்தினார்கள்; சில கன்னிமார் - மணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் சிலர்; மன அனுக்கம் விட - நெஞ்சில் ஏற்பட்டுள்ள மனவருத்தம் நீங்க; தனித்தனி - (ஒவ்வொருவரும்); வள்ளலைப் புணர் வள்ளலாகிய இராமபிரானைச் சேர்வதாகக் கண்ட; கள்ளவன் கனவுக்கு - வஞ்சனை பொருந்திய வலிய கனவினுக்கு; இடையூறு அடுக்க - தடையாக அத்தென்றற் காற்றானது பொருந்த; மயங்கினார் - துயில் நீங்கித் துன்பப்பட்டனர்.

பொழிப்பு:- பெண்களிற் சிலர் பல்வகைப் பூக்கூட்டங்கள் வாய் மலர்ந்து பெற்ற நறுமணம் கலந்த இளங்காற்று வீசுதலினால், முன்பே தாம் அணிந்திருந்த ஆடையும், மேகலையும் நெகிழ மனம் வருந்தினர். கன்னிப் பெண்கள் சிலர், தம் மனவருத்தம் நீங்கும்படியாகத் தனித்தனியே வள்ளல் இராமனைச் சேர்வதாகக் கண்ட கனவினுக்கு இடையூறாக, அத்தென்றற் காற்றுப் பொருந்துதலால் துயில் நீங்கித் துன்பமுற்றனர்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் மணமான பெண்களும், மணமாகாத கன்னியரும் காலைத் தென்றல் வீசுவதால் அடைந்த வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. விரித்து - விரிய; செய்தென் எச்சம் செய்வென் எச்சமாயிற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மாருதம் - இளங்காற்று (தென்றல்); இனமலர் - பல்வகைமலர்; வாய்விரித்து - கட்டவிழ்ந்து; புனைதுகில் - அணிந்த ஆடை; சோர - நெகிழ; புழுங்கினார் - வருந்தினார்; மன அனுக்கம் - மனவருத்தம்; கள்வன் கனவு - வஞ்சகக் கனவு; அடுக்க - பொருத்த.

குமுதமலர்கள் குவிதல்

57. சாய் அடங்க, நலம் கலந்து தயங்கு தன் குல நன்மையும் போய்அடங்க, நெடுங் கொடும் பழிகொண்டு, அரும்புகழ் சிந்தும் அத் தீ அடங்கிய சிந்தையாள் செயல் கண்டு, சீரிய நங்கைமார் வாய் அடங்கின என்ன வந்து குவிந்த - வண் குமுதங்களே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சாய் அடங்க, நலம் கலந்து தயங்கு தன் குல நன்மையும் போய் அடங்க, நெடும் கொடும் பழி கொண்டு, அரும் புகழ் சிந்தும் அத் தீ அடங்கிய சிந்தையாள் செயல்கண்டு, சீரிய நங்கைமார் வாய் அடங்கின என்ன, வண்குமுதங்கள் வந்து குவிந்த.

சொற்பொருள்:- சாய் அடங்க - தன் பெருமை அழியவும்; நலம் கலந்து தயங்கு தன் குல நன்மையும் - நன்மையுடன் விளங்குகின்ற தன் குலத்தின் சிறப்பும்; போய் அடங்க - நீங்கிக் கெட்டு அழியவும்; நெடும் கொடும் பழி கொண்டு - நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கும் கொடிய பழியினைத் தனக்குரியதாக ஏற்றுக் கொண்டு; அரும் புகழ் சிந்தும் - பெறுதற்கரிய புகழைச் (மீண்டும் அடைய முடியாமல்) சிதறுகின்ற; அத் தீ அடங்கிய சிந்தையாள் - அந்தத் தீமையைத் தனக்கிடமாகக் கொண்டு நிறைந்த மனத்தினையுடைய கைகேயியின்; செயல்கண்டு - தகாத செயலைப் பார்த்து; சீரிய நங்கைமார் - குலமகளிரின்; வாய் அடங்கின என்ன - வாய்கள் மூடினாற் போல; வண்குமுதங்கள் - வளம் நிறைந்த செவ்வாம்பல் மலர்கள்; வந்து குவிந்த - இதழ்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து மூடிக் கொண்டன.

பொழிப்பு:- தன் பெருமை அழியவும், நன்மையுடன் விளங்குகின்ற தன் குலத்தின் சிறப்பும் கெட்டழியவும், நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கும் கொடிய பழியை ஏற்றுக் கொண்டு பெறுதற்கரிய புகழைச் சிதறுகின்ற, தீமையைத் தனக்கிடமாகக் கொண்டு நிறைந்த மனத்தினையுடைய கைகேயியின் தகாத செயலைப் பார்த்து, குலமகளிரின் வாய்கள் மூடினாற் போல, வளம் நிறைந்த செவ்வாம்பல் மலர்கள் இதழ்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து வாடிக் குவிந்தன.

குறிப்பு:- இயல்பாகவே காலையில் குவியும் ஆம்பல் மலரை, கைகேயியின் கொடுமை கண்டு குலமகளிர் வாயடங்கியிருந்தாற் போன்றிருந்தது எனக் கூறியிருப்பது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். இதனை உவமை அணியாகக் கொள்பவரும் உளர். பழி கொண்டு புகழ் சிந்தினாள் என்பது மாற்று நிலை அணியாகும். 'தீ' உவமவாகுபெராகும். தீப்போலும் கொடுமையைக் குறித்தது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சாய் அடங்க - பெருமை அழிய; நலம் - நன்மை; சிந்தும் - சிதறும்; தீயடங்கிய - தீமையைக் கொண்டு நிறைந்த; சிந்தையாள் - மனத்தினாள்; சீரிய நங்கை - குலமகளிர்; வாய் அடங்கின - வாய் மூடின; குமுதம் - ஆம்பல் மலர்.

பண்கனிந்து எழும் பாடல்

58. மொய் அராகம் நிரம்ப, ஆசை முருங்கு தீயின் முழங்க, மேல் வை அராவிய மாரன் வாளியும், வான் நிலா நெடு வாதையும், மெய் அராவிட, ஆவி சோர வெதும்பு மாதர்தம் மென் செவி, பை அரா நுழைகின்ற போன்றன - பண் கனிந்து எழு பாடலே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மொய் அராகம் நிரம்ப, ஆசை முருங்கு தீயின் மேல் முழங்க, வை அராவிய மாரன் வாளியும், வால்நிலா நெடு வாதையும் மெய் அராவிட, ஆவிசோர, வெதும்பும் மாதர் தம் மென்செவி, பண் கனிந்து எழு பாடல் (ஏ) பை அரா நுழைகின்ற போன்றன.

சொற்பொருள்:- மொய் அராகம் நிரம்ப - அடர்ந்த காமவேட்கை மனதில் நிறையும் படியும்; ஆசை முருங்கு தீயின் மேல் முழங்க - ஆசையானது கிளர்ந்து எல்லாவற்றையும் அழிக்கக்கூடிய தீயின் மேலாகவும் ஆரவாரிக்கும் படியும்; வை அராவிய - கூர்மையாக அராவப்பட்ட; மாரன் வாளியும் - மன்மதனின் அம்புகளும்; வால்நிலா நெடு வாதையும் - வெண்ணிலாவும், நெடிய வாதைக்காற்றும்; மெய் அராவிட - உடம்பைத் தாக்கி வருந்துதலால்; ஆவிசோர - உயிர்தளர; வெதும்பும் மாதர் தம் மென்செவி - வருந்துகின்ற மங்கையரின் மெல்லிய காதுகளில்; பண் கனிந்து - இசையினிமை முதிர்ந்து; எழு பாடல் - எழுகின்ற இசைப்பாடல்கள்; பை அரா நுழைகின்ற போன்றன - படத்தினையுடைய பாம்புகள் உட்புகுந்து துன்புறுத்துவது போல உள் நுழைந்து துன்புறுத்தின.

பொழிப்பு:- அடர்ந்த காமவேட்கை மனதில் நிறையும் படியும், ஆசையானது எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் தீயிலும் மேலாக ஆரவாரிக்கவும், கூர்மையாக அராவப்பட்ட மன்மதனின் அம்புகளும், வெண்ணிலாவும், வாடைக்காற்றும் உடம்பைத் தாக்கி வருத்துதலால் உயிர்தளரும்படி வருந்துகின்ற மங்கையரின் மெல்லிய காதுகளில், இசையினிமை முதிர்ந்தெழுகின்ற பாடல்கள், படமுடைய பாம்புகள் நுளைந்து வருத்துவது போன்று புகுந்து வருத்தின.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் கணவனைப் பிரிந்த மகளிரை வாடைக் காற்றும், மாரன் அம்புகளும் இரவில் வருத்துதலும், காலையில் எழுந்த பாடல்கள் அந்த வருத்தத்தை அதிகரித்தலும் கூறப்பட்டுள்ளன. அராகம் - காதல் (பொருளிடைத்துத் தோன்றும் பற்றுள்ளம்); ஆசை - உள்ளம் விரும்பியதைப் பெறவேண்டுமென்று மேலும் மேலும் நடைபெறுவது. பாடல் - பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்; ஏ - ஈற்றசை. நிலா நெடுவாடை - நிலாவும் நெடிய வாடைக்காற்றும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மொய் - அடர்ந்த; அராகம் - காமவேட்கை; முருங்கு - கிளர்ந்தெழும்; வை - கூர்மை; அராவிய - அராவப்பட்ட; மாரன்வாளி - மன்மதனின் அம்பு; வெதும்பும் - வருந்தும்; பண்கனிந்து - இசையினிமை முதிர்ந்து; பைஅரா - படமுடைய பாம்பு.

ஆடவர் பள்ளி எழுதல்

59. 'ஆழி யான்முடி சூடு நாள் இடை ஆன பாவி இது ஓர் இரா
'ஊழி யாயின வாறு' எனாஉயர் போதின் மேல் உறை பேதையும்
ஏழு லோகமும், எண் தவம் செய்த கண்ணும், எங்கள் மனங்களும்,
வாழும் நாள் இது' என எழுந்தனர் - மஞ்ச தோய்புய மஞ்சரே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மஞ்ச தோய்புய மஞ்சர் (ஏ), ஆழியான் முடிசூடும் நாள் இடை ஆன பாவி இது ஓர் இரா ஊழி ஆயினவாறு எனா, உயர்போதின் மேல்உறை பேதையும், ஏழுலோகமும் எண்தவம் செய்த கண்ணும், எங்கள் மனங்களும், வாழும் நாள் இது எனா, எழுந்தனர்.

சொற்பொருள்:- மஞ்ச தோய்புய மஞ்சர் - மேகங்கள் படிசின்ற மலையைப் போன்ற தோள்களை உடைய ஆடவர்; ஆழியான் முடிசூடும் நாள் - சக்கரப் படையை ஏந்திய திருமாலின் அவதார

மாகிய இராமன் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் நாளினுக்கு; இடை ஆன - நடுவிலே வந்த; பாவி இது ஓர் இரா - பாவியாகிய இந்த ஓர் இரவு; ஊழி ஆயினவாறு எனா - ஊழிக்காலங்கள் போல ஆனது என்னே! என்று எண்ணியும்; உயர்போதின் மேல் - சிறந்த செந்தாமரை மலரின் மேல்; உறை பேதையும் - வீற்றிருக்கின்ற திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாபிராட்டியாரும்; ஏழுலோகமும் - ஏழு உலகங்களில் உள்ளவர்களும்; எண்தவம் செய்த கண்ணும் - முடிசூட்டுவிழாவைக் காண பெருமைக்குரிய தவஞ் செய்த எங்கள் கண்களும்; எங்கள் மனங்களும் - எங்கள் உள்ளங்களும்; வாழும் நாள் இது எனா - பேற்றினை அடையும் திருநாள் இந்நாள் என்று சொல்லிக் கொண்டு; எழுந்தனர் - துயில் நீங்கி எழுந்தனர்.

பொழிப்பு:- மேகங்கள் படிகின்ற மலையைப் போன்ற தோள்களையுடைய ஆடவர், திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமன் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் நாளினுக்கு நடுவிலே வந்த பாவியாகிய இந்த ஓர் இரவு, ஊழிக்காலங்கள் போல ஆனது என்னே! என்று எண்ணியும், சிறந்த செந்தாமரை மலரின் மேல் வீற்றிருக்கும் திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாபிராட்டியாரும், ஏழுலகங்களில் உள்ளவர்களும், முடிசூட்டுவிழாவைக்காண பெருமைக்குரிய தவஞ் செய்த எங்கள் கண்களும், மனங்களும் வாழும் பேற்றினையடையும் நாள் இந்நாளேயென்று சொல்லிக் கொண்டு துயில் நீத்து எழுந்தனர்.

குறிப்பு:- இராமன் முடிசூடுதலைக் காணக் காத்திருந்தமையால் இரவு நீண்டு செல்வதாகத் தோன்றியது. ஆதலால் அவ்விரவினைப் 'பாவிஇரா' எனப்பழித்துரைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் கைகேயி சூழ்ச்சி செய்த இரவாதலாலும் 'பாவிஇரா'வாகிற்று. வாழும் நாள் - வாழ்கின்ற காலம் இது என்று எண்ணியும்;

அருள் சொற் பொருள் :- ஆழியான் - சக்கரத்தையுடையவன் (இராமன்); ஊழி - ஊழிக்காலம்; உயர்போது - சிறந்த செந்தாமரை மலர்; உறைபேதை - வீற்றிருக்கும் திருமகள் அவதாரமாகிய சீதை; எண்தவம் - பெருந்தவம்; மஞ்ச - மேகம்.

மகளிர் பள்ளி எழுதல்

60. ஐயுறஞ் சுடர் மேனி யான் எழில் காண மூளும் அவாவினால்,
கொய்யறும் குல மா மலர்க் குவை நின்று எழுந்தனர் - கூர்மை கூர்
நெய் உறும் கூர் வேல் நெடுங்கண் முகிழ்த்து, நெஞ்சில் நினைப்பொடும்
பொய் உறங்கும் மடந்தைமார் - குழல் வண்டு பொம்மென விம்மவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கூர்மைகூர் நெய் உறும் சுடர்வேல் நெடுங்கண் முகிழ்த்து நெஞ்சில் நினைப் பொடும் பொய் உறங்கும் மடந்தைமார், குழல் வண்டு பொம் என விம்ம (ஏ) ஐஉறும் சுடர் மேனியான் எழில் காண மூளும் அவாவினால், கொய் உறும் குல மா மலர்க் குவை நின்று எழுந்தனர்.

சொற்பொருள்:- கூர்மைகூர் - கூர்மைமிக்க; நெய் உறும் சுடர்வேல் - நெய்பூசப்பட்ட, ஒளிபொருந்திய வேற்படை போன்ற; நெடுங்கண் முகிழ்த்து - நீண்ட கண்களை மூடிக்கொண்டு; நெஞ்சில் நினைப் பொடும் - தங்கள் உள்ளத்தில் இராமபிரான் முடிபுனைந்து வருவதைக் காண வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு; பொய் உறங்கும் மடந்தைமார் - கள்ளத்துயில் (பொய்யுறக்கம்) கொண்ட இளம்பெண்கள்; குழல் வண்டு பொம் என விம்ம - தங்கள் கூந்தலில் வண்டுகள் பொம் என்று ஒலித்தவாறு எழ; ஐஉறும் சுடர் மேனியான் - வியப்பைத் தருகின்ற ஒளிவீசும் திருமேனி கொண்ட இராமபிரானின்; எழில் காண - முடிசூடிய புதிய அழகைக் காண, மூளும் அவாவினால் - கிளர்ந்தெழும் ஆசையினால்; கொய் உறும் குல மா மலர்க் குவை நின்று - கொய்து செப்பஞ் செய்யப்பட்ட, சிறந்த, பெரிய மலர்க்குவியலான படுக்கையில் இருந்து; எழுந்தனர் - எழுந்தார்கள்.

பொழிப்பு:- கூர்மைமிக்க, நெய்பூசப்பட்ட, ஒளிபொருந்திய வேற்படை போன்ற நீண்ட கண்களை மூடிக்கொண்டு, உள்ளத்தில் இராமபிரான் முடிசூடும் அழகைக் காண வேண்டுமென்ற நினைப்போடு, கள்ளத்துயில் கொண்ட இளம்பெண்கள், தங்கள் கூந்தலில் வண்டுகள் பொம் என்று ஒலித்தவாறு எழ, வியப்புடைய ஒளிவீசும் திருமேனி கொண்ட இராமனின் முடிசூட்டிய புதிய அழகைக் காணக் கிளர்ந்தெழும் அவாவினால், செப்பஞ் செய்யப்பட்ட சிறந்த பெரிய மலர்க்குவியலாலான படுக்கையினின்றும் எழுந்தார்கள்.

குறிப்பு:- கன்னிப் பெண்கள் விழித்தெழுந்ததை இச்செய்யுள் கூறுகிறது. இராமனின் முடிசூட்டுவிழாவைக் காணும் ஆவலால் உறக்கம் வராத நிலையில் வெறுமனே கண்மூடிக்கிடந்ததால் 'பொய் உறக்கம்' ஆயிற்று. எழில் - மேன்மேலும் சிறக்கும் அழகு; குவை - ஆகுபெயராய் மலர்களால் ஆன படுக்கையை உணர்த்திற்று. குழல் வண்டு - குழல் போல இசைபாடும் வண்டு. பொம்மென - ஒலிக்குறிப்பு.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஐயறும் - வியப்பைத்தரும்; எழில் - அழகு; அவா - ஆசை; கொய்யுறும் - கொய்து செப்பமாக்கிய; குவை - குவியல்; கூர்மைகூர் - கூரான; நெய்யுறும் - நெய் பூசப்பட்ட; சுடர்வேல் - ஒளிவேல்; முகிழ்த்து - மூடிக்கொண்டு

ஊடிய மகளிர் கூடல் புரியாது பிரிதல்

61. ஆடகம் தரு பூண் முயங்கிட அஞ்சி அஞ்சி, அனந்தரால்
ஏடுஅ கம்பொதி தார் பொருந்திட, யாமம் பேரி இசைத்தலால்,
சேட கம்புனை கோதை மங்கையர் சிந்தையிற் செறி திண்மையால்,
ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர் நையும் மைந்தர்கள் உய்யவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சேடு அகம் புனை கோதை மங்கையர், சிந்தையில் செறி திண்மையால், ஊடல் கண்டவர் ஆடகம் தரு பூண் முயங்கிட அஞ்சி அஞ்சி அனந்தரால் ஏடு அகம் பொதி தார் பொருந்திட, யாமபேரி இசைத்தலால், நையும் மைந்தர்கள் உய்ய கூடல் கண்டிலர்.

சொற்பொருள் :- சேடு அகம் புனை - அழகினைத் தன்னிடம் கொண்டதாகத்தொடுத்த; கோதை மங்கையர் - மலர் மாலையை அணிந்த மகளிர்; சிந்தையில் செறி திண்மையால் - மனத்தில் பொருந்திய வலிமையோடு; ஊடல் கண்டவர் - தத்தம் கணவன் மாரோடு ஊடுதலைச் செய்தவர்கள்; ஆடகம் தரு பூண் - ஆடகம் என்னும் தரத்திலுயர்ந்த பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களோடு; முயங்கிட அஞ்சி அஞ்சி - (ஊடல் முடிந்து கூடுதற்காக) தமது கணவர்மாரைத் தழுவுவதற்கு அச்சங்கொண்டு (மார்பில் உறுத்தும் என); அனந்தரால் - மனத்தடுமாற்றத்தோடு; ஏடு அகம் பொதி - அக இதழ்கள் நிறைந்துள்ள; தார் பொருந்திட - பூக்களாற் கட்டிய மாலையை அணிந்து கொள்ள; யாமபேரி இசைத்தலால் - கடைச்சாமத்தை அறிவிக்கும் முரசுகள் அப்பொழுது

முழங்குதலால்; நையும் மைந்தர்கள் உய்ய - மனைவிமார்களின் ஊடலால் வருந்தும் கணவன்மார் அத்துன்பத்திலிருந்தும் உய்வடையும்படி; கூடல் கண்டிலர் - கூடுதலைச் செய்யாது, துயில் நீக்கி எழுந்தனர்.

பொழிப்பு:- அழகு பொருந்திய மலர் மாலையை அணிந்த மகளிர், மனத்திலுள்ள உறுதியோடு தத்தம் கணவர் மாருடன் ஊடலைச் செய்தவர்கள்; ஆடகம் - என்னும் சிறந்த பொன்னாலான அணிகலன்களோடு கணவர்மாரைத் தழுவுதற்கு அஞ்சி, மனமயக்கத்தோடு, அக இதழ்கள் நிறைந்த பூக்களாலான மாலையை அணிந்து கொள்ள, அப்பொழுது கடைச்சாமத்தை அறிவிக்கும் முரசங்கள் ஒலிக்க, மனைவிமார் ஊடலினால் வருந்தும் கணவர்கள் அத்துன்பத்திலிருந்து உய்யுமாறு கூடுதலைச் செய்யாது, துயில் நீக்கி எழுந்தனர்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் தங்கணவரோடு ஊடிய மங்கையர், அவர்களோடு கூடல் செய்யாதெழுந்தமை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஊடல் - கணவனும் மனைவியும் ஓர் அமளியில் இருக்கும் போது கணவனிடத்தில் பொய்க்கோபம் கொள்ளக்காரணமில்லாத போதும் மிகுந்த காதலினால் ஒரு காரணத்தைப் பொய்யாகக் கற்பித்துக் கொண்டு மனைவி மனம் மாறுபட்டு நின்றல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆடகம் - சிறந்தபொன்; பூண் - அணிகலன்; முயங்கிட - தழுவிட; அனந்தரால் - தடுமாற்றத்தோடு; ஏடுஅகம் - அகஇதழ்கள்; பொழி - நிறைந்துள்ள; யாமபேரி - கடைச்சாமமுரசு; இசைத்தல் - முழங்குதல்.

பல்வகை ஒலிகள்

62. தழை ஒலித்தன வண்டு ஒலித்தன; தார் ஒலித்தன; பேரி ஆம் முழவு ஒலித்தன; தேர் ஒலித்தன முத்து ஒலித்து எழும் அல்குலார் இழை ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன; யாழ் ஒலித்தன; - எங்கணும் - முழை ஒலித்தனபோல் கலித்த, மனத்தின் முந்துறு வாசியே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எங்கணும் தழை ஒலித்தன; வண்டு ஒலித்தன; தார் ஒலித்தன; பேரி ஆம் முழவு ஒலித்தன; தேர் ஒலித்தன; முத்து ஒலித்து எழும் அல்குலார் இழை ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன; யாழ் ஒலித்தன; மனத்தின் முந்துறு வாசி (ஏ) மழை ஒலித்தன போல் கலித்த.

சொற் பொருள் :- எங்கணும் தழை ஒலித்தன - நகரின் எல்லா இடங்களிலும் பீலிக்குஞ்சங்கள் அசைந்தன வண்டு ஒலித்தன - வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்தன; தார் ஒலித்தன - மலர் மாலைகள் விளங்கின; பேரி ஆம் முழவு ஒலித்தன - பேரிகை என்று சொல்லப்படுகின்ற முரசு வாத்தியங்கள் ஒலி செய்தன; தேர் ஒலித்தன - தேர்கள் ஓடும் போது ஒலி செய்தன; முத்து ஒலித்து எழும் அல்குலார் - முத்துவடங்கள் உராய்ந்து ஒலியெழுப்பும் இடையினையுடைய (அல்குலையுடைய) பெண்களின்; இழை ஒலித்தன - அணிகலன்கள் ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன - பறவைகளெல்லாம் எழுந்து ஒலிசெய்தன; யாழ் ஒலித்தன - யாழ்க் கருவிகளின் இசையொலித்தன; மனத்தின் முந்துறு வாசி - மனத்தின் வேகத்தைக் காட்டிலும் விரைவாக செல்லும் குதிரைகள்; மழை ஒலித்தன போல் - மேகங்கள் முழங்கினாற் போல; கலித்த - கனைத்தன.

பொழிப்பு:- நகரின் எல்லாவிடங்களிலும் பீலிக்குஞ்சங்கள் அசைந்தன; வண்டுகள் ஆரவாரித்தன; மலர் மாலைகள் விளங்கின; பேரிகை முரசங்கள் ஒலித்தன; தேர்கள் ஓடும் போது ஒலி செய்தன; முத்துவடங்கள் உராய்ந்து ஒலி செய்யும் இடையினையுடைய பெண்களின் அணிகலன்கள் ஒலித்தன; பறவைகள் ஒலிசெய்தன; யாழிசை ஒலித்தன; மனவேகத்தைக் காட்டிலும் விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் மேகங்கள் முழங்கியது போல் கனைத்தன.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் 'ஒலித்தன' என்ற சொல் பல்வேறு பொருள்களில் அடுத்தடுத்து வந்துள்ளமையால் அது சொற் பின் வருநிலையணியாகும்.

அருஞ் சொற்பொருள் :- தழை - பீலிக்குஞ்சம்; பேரி - பேரிகை; அல்குலார் - அரை பகுதியையுடைய பெண்கள்; இழை - அணிகலன்; கலித்த - கனத்த; வாசி - குதிரை.

தீபங்கள் ஒளி மழுங்குதல்

63. வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் ஆருயிரோடு கூட வழங்கும் அம் மெய்யன் வீரருள் வீரன், மாமகன் மேல் விளைந்தது ஓர் காதலால் நைய நைய, நல் ஐம்புலன்கள் அவிந்து அடங்கி நடுங்குவான் தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி போல் மழுங்கின - தீபமே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் ஆர் உயிரோடு கூட வழங்கும் அம்மெய்யன், வீரருள் வீரன், மா மகன் மேல் விளைந்தது ஓர் காதலால், நைய நைய நல் ஐம்புலன்கள் அவிந்து அடங்கி நடுங்குவான் தெய்வமேனி படைத்த சேயொளி போல் தீபம் மழுங்கின.

சொற்பொருள்:- வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் - உலகம் ஏழுடன் மற்றைய ஏழையும் (பதினான்கு உலகங்களையும்); ஆர் உயிரோடு - தனது அரிய உயிரோடு; கூட வழங்கும் - சேர்த்துக் கொடுக்கும்; அம்மெய்யன் - அத்தகைய மெய்மையாளனும்; வீரருள் வீரன் - வீரர்களுக்குள் வீரனாய்; மா மகன் மேல் - தனது மூத்த புதல்வனாகிய இராமனிடத்தில்; விளைந்தது ஓர் காதலால் - ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற மிகுதியான பாசத்தால்; நைய நைய - மிகவும் வருந்த; நல் ஐம்புலன்கள் அவிந்து அடங்கி - சிறந்த ஐம்பலன்களும் கெட்டு அடங்கிப் போக; நடுங்குவான் - நடுங்குகின்றவனாகிய; தெய்வமேனி படைத்த சேயொளி போல் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய உடலில் விளங்கிய செவ்விய ஒளியானது (தேஜஸ்)மெல்ல மெல்ல மழுங்குவது போல; தீபம் மழுங்கின - (பொழுதுபுலர்வதால்) தீபங்கள் ஒளி குறைந்தன. ஏ - அசை.

பொழிப்பு:- பதினான்கு உலகங்களையும் தனது உயிரோடு சேர்த்து வழங்கும் வாய்மையாளனும், மாவீரனுமாகிய தசரதன், தனது மூத்த புதல்வனாகிய இராமன் மேல் வைத்துள்ள பேரன்பினால் மிகவும் வருந்த, ஐம்புலன்களும் கெட்டு அடங்கிப் போக நடுங்குகின்ற வனாகிய தசரதனின் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த உடலில் விளங்கிய செவ்விய ஒளி மழுங்குவது போல, தீபங்கள் ஒளிகுன்றின.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் உவமையணி கையாளப்பட்டுள்ளது. இராமனின் பிரிவித்துயர் அதிகரிக்கத் தசரதனின் மேனி ஒளி குன்றுதல் - உவமானம்; காலைக்கதிரவனின் ஒளியதிகரிக்க விளக்குகளின் ஒளி குன்றுதல் - உவமேயம்; ஒளி குன்றுதல் - இரண்டுக்கும் பொதுத்தன்மை. மாமகன் - மூத்த மகன்.

அருள் சொற்பொருள்:- வையம் ஏழு - ஏழுலகங்கள்; ஓர்ஏழு - ஏழுலகங்கள்; மெய்யன் - உண்மையாளன்; மாமகன் - மூத்தமகன்; காதலால் - அன்பால்; விளைந்த - ஏற்பட்ட; நைய - வருந்த; அவிந்து - அடங்கி; சேயொளி - செவ்வியஒளி.

பல்வகை பாடற் கருவிகளின் இசையொலி

64. வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; வாணி முந்தின பாணியின் பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின; பம்பை பம்பின பல்வகைப் பொங்கு இயம்பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள் புலம்ப, வெண் சங்கு இயம்பின; கொம்பு அலம்பின, சாம கீதம் நிரந்தவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; வாணி முந்தின பாணியின் பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின; பம்பை பம்பின; பல்வகை பொங்கு இயம்பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள் புலம்ப வெண்சங்கு இயம்பின; கொம்பு அலம்பின சாமகீதம் நிரந்த (ஏ).

சொற்பொருள்:- வங்கியம் பல தேன் விளம்பின - புல்லாங்குழல்கள் பலவும் தேன் போன்ற இனிமையுடன் ஊதப்பட்டன; வாணி முந்தின - சொல்லை முதற் கொண்டு தோன்றுகின்ற; பாணியின் - இசைப்பாடலின்; பங்கி - வகைகள்; அம்பரம் எங்கும் - வானத்தின் பரப்பெல்லாம்; விம்மின - ஒலித்தன; பம்பை பம்பின - பம்பை என்னும் வாத்தியங்கள் பேரொலி செய்தன; பல்வகை - பலவகையான; பொங்கு இயம்பலவும் கறங்கின - பொலிவு செய்யப்பட்ட வாத்தியங்கள் அளவின்றி ஒலித்தன, நூபுரங்கள் புலம்ப - மகளிரின் காற்சிலம்புகள் ஒலிக்க; வெண்சங்கு இயம்பின - (அதற்கேற்ப) வெண்மையான சங்கு வளையல்கள் ஒலி செய்தன; கொம்பு அலம்பின - ஊது கொம்புகள் இசைக்கப்பட்டன; சாமகீதம் நிரந்த - சாமவேதத்தின் இசை வகைகள் நிரம்பின.

பொழிப்பு:- புல்லாங்குழல்கள் பலவும் தேனினிமையுடன் ஊதப்பட்டன; சொல்லை முதற் கொண்ட இசைப்பாடலின் வகைகள் வானமெங்கும் ஒலித்தன; பம்பை வாத்தியங்கள் பேரொலி செய்தன; பல்வகைப் பொலிவு செய்யப்பட்ட வாத்தியங்கள் அளவின்றி ஒலித்தன; மகளிரின் காற்சிலம்புகள் ஒலிக்க (அதற்கேற்ப) வெண்சங்கு வளையல்கள் ஒலித்தன; ஊது கொம்புகள் ஊதப்பட்டன; சாமவேத இசை வகைகள் நிரம்பின.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் அயோத்தி நகரில் காலை எழுந்த பல்வேறு ஒலிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சங்கு - சங்கினாலாய வளையல். நிரந்தவே - 'ஏ' ஈற்றசை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வங்கியம் - புல்லாங்குழல்; தேன்விளம்பினை - இனிமையாக ஊதப்பட்டன; வாணி - சொல்; பாணி - இசைப் பாடல்; பங்கி -வகைகள், அம்பரம் - வானம்; விம்மின - ஒலித்தன; பம்பை - பம்பை எனும் வாத்தியம்; பம்பின - பேரொலித்தன; கறங்கினை - ஒலித்தன; நூபுரங்கள் - காற்சிலம்புகள்; வெண்சங்கு - சங்கு வளையல்கள்; கொம்பு - ஊதுகொம்புகள்; சாமகீதம் - சாமவேதஇசை.

சூரியோதயம்

65. தூபம் முற்றிய கார் இருட் பகை துள்ளி ஓடிட, உள் எழும் தீபம் முற்றவும் நீத்து அகன்றென சேயது ஆர் உயிர் தேய, வெம் பாபம் முற்றிய பேதை செய்த பகைத் திறத்தினில், வெய்யவன் கோபம் முற்றி மிகச் சிவந்தனன் ஒத்தனன், குண குன்றிலே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தூபம் முற்றிய கார் இருள் பகை துள்ளி ஓடிட, உள் எழும் தீபம் முற்றவும் நீத்து அகன்றென, வெய்யவன் சேயது ஆர் உயிர் தேய, வெம் பாவம் முற்றிய பேதை செய்த பகைத் திறத்தினில், கோபம் முற்றி மிகச் சிவந்தனன் ஒத்தனன், குண குன்றிலே.

சொற்பொருள்:- தூபம் முற்றிய - கரும்புகை போல எங்கும் சூழ்ந்த; கார் இருள் பகை - கரிய இருளாகிய பகை; துள்ளி ஓடிட - குதித்து ஓடிப் போகவும்; உள் எழும் தீபம் - வீடுகளின் உள்ளே எரிகின்ற விளக்குகள்; முற்றவும் - முழுவதும்; நீத்து அகன்றென - ஒளியைத் துறந்து மழுங்கியது போல; வெய்யவன் - வெம்மையைச் செய்யும் சூரியன்; சேயது ஆர் உயிர் தேய - தன் குலத்தில் பிறந்த மைந்தனாகிய தசரதனது அரியவுயிர் மெலியும்படியும்; வெம் பாவம் முற்றிய பேதை செய்த - கொடிய தீவினை முதிர்ந்த கைகேயியாகிய அறிவற்றவள் செய்த; பகைத் திறத்தினில் - பகைத்தன்மையான செயலினால்; கோபம் முற்றி - சினம் முதிர்ந்து; மிகச் சிவந்தனன் ஒத்தனன் - மிகவும் செந்நிறம் கொண்டவன் போல; குண குன்றிலே - கிழக்கு மலையிலே தோன்றினான்.

பொழிப்பு:- கரும்புகை போல எங்கும் சூழ்ந்து கொண்ட கரிய இருளாகிய பகை துள்ளி ஓடிப் போகவும், வீடுகளின் உள்ளே எரிகின்ற விளக்குகள் முழுவதும் ஒளி மழுங்கவும், சூரியன், தன் குலத்துப் பிறந்த மைந்தன் தசரதனின் அரியவுயிர் மெலியுமாறு

கொடிய தீவினை முதிர்ந்த கைகேயி செய்த பகைச் செயலினால், சினமிக்குற்று மிகச் நெந்நிறம் கொண்டவன் போலக் கிழக்கு மலையில் தோன்றினான்.

குறிப்பு:- சூரியன் கிழக்கு மலையில் தோன்றியதைத் தன் குலத்தில் பிறந்த தசரதனின் உயிர் போகுமாறு செயல்புரிந்த கைகேயியின் மீது கோபம் கொண்டவன் போல் தோன்றினான் என்று கூறியமை தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். குணக்குன்றிலே என்னும் சொல்லுடன் தோன்றினான் என்னும் சொல்லை அவா நிலையால் இணைத்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. முற்றிய - செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். பாவம் முற்றிய - வேறு தீவினைகள் செய்ய வேண்டாது நிரம்பி நின்றல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தூபம் முற்றிய - கரும்புகை சூழ்ந்த; முற்றவும் - முழுவதும்; வெய்யவன் - வெம்மையுடைய சூரியன்; வெம்பாவம் - கொடிய பாவம்; பேதை - அறிவற்றவள் (கைகேயி); பகைத்திறம் - பகையுள்ள செயல்; கோபம் முற்றி - சினம் முதிர்ந்து; குணக்குன்று - கிழக்கு மலை.

தாமரை மலர்கள் மலர்தல்

66. மூவர் ஆய், முதல் ஆகி, மூலம் அதுஆகி, ஞாலமும் ஆகிய தேவ தேவர் பிடித்த போர்வில் ஓடித்த சேவகர் சேண்நிலம் காவல் மாமுடி சூடு பேர் எழில் காண லாமெனும் ஆசைகூர் பாவை மார்முகம் என்ன முன்னம் மலர்ந்த பங்கய ராசியே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மூவர் ஆய், முதல் ஆகி, மூலம் அது ஆகி, ஞாலமும் ஆகும் அத்தேவ தேவர் பிடித்த போர் வில் ஓடித்த சேவகர், சேண் நிலம் காவல் மா முடி சூடு பேர் எழில் காணலாம் எனும் ஆசைகூர்பாவைமார் முகம் என்ன பங்கய ராசி (ஏ) முன்னம் மலர்ந்த.

சொற்பொருள்:- மூவர் ஆய் - சிவன், திருமால், நான்முகன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாகி; முதல் ஆகி - அம்மூவர்க்குள்ளும் சங்கார காரணன் என்பதால் முதல்வனாகி; மூலம் அது ஆகி - அம்முதல்வனுக்கு மூலப்பொருளாகி; ஞாலமும் ஆகும் - உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாகும்; அத்தேவ தேவர் - அந்த

மகாதேவனாகிய சிவபெருமான்; பிடித்த போர் வில் - தமது திருக்கையால் தாங்கிய போருக்குரியவில்லை; ஓடித்த சேவகர் - (சீதா தேவியைத் திருமணஞ் செய்வதற்காக) முறித்த வீரன் ஆகிய இராமபிரான்; சேண் நிலம் காவல் - மிகப் பரந்த நிலவுலகத்தினைக் காவல் செய்வதற்குரிய; மா முடி சூடு பேர் எழில் - சிறந்த மணி முடியினைச் சூட்டிக் கொள்ளும் பேரழகினை; காணலாம் என - பார்க்கலாம் என்று; ஆசைகூர்பாவைமார் முகம் என்ன - ஆவல் மிகுந்த பெண்களின் முகங்கள் போல; பங்கய ராசி - தாமரை மலர்க்கூட்டங்கள்; முன்னம் மலர்ந்த - முன்னமே மலர்ந்தன.

பொழிப்பு:- மும்மூர்த்திகளாகியும், அவர்களுக்குள் முதல்வனாகியும், அம்முதல்வனுக்கு மூலமாகியும், உலகிலுள்ள அனைத்துப் பொருட்களுமாகும் அந்த மகாதேவனாகிய சிவபெருமான் திருக்கரத்தில் பிடித்த போருக்குரிய வில்லை முறித்த வீரனாகிய இராமபிரான், மிகப்பரந்த நிலவுலகைக் காவல் செய்வதற்காகச் சிறந்த மணிமுடியினைச் சூட்டிக் கொள்ளும் பேரழகினைக் காணலாமென்று ஆவல் மிகுந்த பெண்களின் முகம் போலத் தாமரை மலர்களின் கூட்டமானது முன்னமே மலர்ந்தன.

குறிப்பு:- வழக்கமாகப் பெண்களின் முகத்திற்குத் தாமரை உவமை சொல்லப்படும். இச்செய்யுளில் பெண்களின் முகம் போலத் தாமரை மலர்ந்தன எனப்பட்டது. இது எதிர் நிலை உவமையணியாகும். விபரீத உவமையணியென்றும் இதனைக் கூறுவர். ஆளும் நாட்டின் பெரும் பரப்பை உணர்த்தச் 'சேணிலம்' என்று கூறப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மூவர் - சிவன், திருமால், பிரமன்; ராசி - கூட்டம்; முதல் - மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வன்; தேவதேவர் - சிவபெருமான்; சேவகர் - இராமபிரான்; சேண் - பரந்த, பாவைமார் - பெண்கள்; பங்கயம் - தாமரை.

முடிசூட்டு விழாவைக் கொண்டாடும் அயோத்தி நகர மக்களின் நிலை.

67. இன்ன வேலையின், ஏழு வேலையும் ஒத்தபோல இரைத்து எழுந்து, அன்ன மாநகர், 'மைந்தன் மாமுடி சூடும் வகைல் இது ஆம்'னா, துன்னு காதல்தர்ப வந்தவை சொல்லல் ஆம்வகை எம்மனோர்க்கு உன்னல் ஆவனஅல்ல என்னினும், உற்றபெற்றி உணர்த்துவாம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இன்ன வேலையின் ஏழு வேலையும் ஒத்த போல இரைத்து எழுந்து, அன்ன மாநகர் இது மைந்தன் மாமுடிசூடும் வைகல்ஆம் எனா, துன்னு காதல் துரப்ப வந்தவை சொல்லல் ஆம் வகை எம் அனோர்க்கு உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும் உற்ற பெற்றி உணர்த்துவாம்.

சொற்பொருள்:- இன்ன வேலையின் - இப்படிப்பட்ட வேளையிலே; ஏழு வேலையும் ஒத்த போல - ஏழுகடல்களும் ஒருங்கு சேர்ந்து; இரைத்து எழுந்து - ஆரவாரித்துக் கொண்டு எழுந்தது போன்று; அன்ன மாநகர் - அந்தப் பெரிய அயோத்தி நகரத்திலுள்ளவர்கள்; இது மைந்தன் மாமுடிசூடும் - இந்நாள் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய இராமபிரான் பெருமை பொருந்திய மணிமுடியினைச் சூடுகின்ற; வைகல்ஆம் எனா - மங்கல நாள் இதுவாகும் என்று; துன்னு காதல் துரப்ப - உள்ளத்திலே நிறைந்த விருப்பம் தூண்டுதலால்; வந்தவை - செய்தனவற்றை; சொல்லல் ஆம் வகை - சொல்லுதற்கு உரிய தன்மையானவை; எம் அனோர்க்கு உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும் - எம்மைப் போன்றவர்க்கு நினைப்பதற்குத் தக்கவை அல்ல வெனினும்; உற்ற பெற்றி உணர்த்துவோம் - முடிந்த அளவு சொல்லுவோம்.

பொழிப்பு:- இப்படிப்பட்ட வேளையில், ஏழுகடல்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஆர்ப்பரித்து எழுந்தது போன்று அந்தப் பெரிய அயோத்தி நகரத்தினர், இந்நாள் இராமபிரான் பெருமைமிக்க மணிமுடி சூடுகின்ற மங்கல நாள் ஆகுமென்று உள்ளத்தில் விருப்பம் தூண்டுதலால் செய்தனவற்றைச் சொல்லுதற்கு உரிய தன்மை, எம்மைப் போன்றவர்க்கு நினைப்பதற்குத் தக்கவைவெனினும், முடிந்த அளவு சொல்லுவோம்.

குறிப்பு:- 'மாநகர்' என்பர் இடவாகு பெயராய் அங்குள்ள மக்களை உணர்த்திற்று. எல்லோர்க்கும் நன்மகன் இராமன் ஆகையால் 'மைந்தன்' எனப்பட்டது. உன்னல் ஆவன அல்ல - இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. உணர்த்துவாம் - தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வேலை - வேளை, சந்தர்ப்பம், கடல்; வைகல் - நாள்; துன்னு - நெருங்கி, நிறைந்து; துரப்ப - தூண்ட; உன்னல் - நினைப்பு.

முடிசூட்டு விழாவிற்கு மங்கையர் அலங்கரித்துக்கொள்ளல

68. குஞ்சரம் அனையார் சிந்தை கொள் இளையார்,

பஞ்சினை அணிவார்; பால் வளை தெரிவார்;

அஞ்சனம் என, வாள் அம்புகள் இடையே,

நஞ்சினை இடுவார்; நாள் மலர் புனைவார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- குஞ்சரம் அனையார் சிந்தைகொள் இளையார், பஞ்சினை அணிவார்; பால்வளை தெரிவார்; வாள் அம்புகள் இடையே அஞ்சனம் என நஞ்சினை இடுவார்; நாள்மலர் புனைவார்.

சொற்பொருள்:- குஞ்சரம் அனையார் - யானையைப் போன்ற பெருமிதம் உடைய ஆடவர்களின்; சிந்தைகொள் இளையார் - மனதைக் கவர்கின்ற இளமை நலம் வாய்ந்த மங்கையர்; பஞ்சினை அணிவார் - செம்பஞ்சுக் குழம்பினைத் தம் கால்களில் பூசுவர்; பால்வளை தெரிவார் - பால் போலும் சங்குவளையல்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தம் கைகளில் அணிவர்; வாள் அம்புகள் இடையே - கூர்மை வாய்ந்த அம்பு போன்ற கொடிய கண்களில்; அஞ்சனம் என நஞ்சினை இடுவார் - மை என்று பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு நஞ்சினைப் பூசுவர்; நாள்மலர் புனைவார் - புதிய மலர்களைத் தலையினில் சூடிக்கொள்வர்.

பொழிப்பு:- யானையைப் போன்ற பெருமிதமுடைய ஆடவர்களின் மனதைக் கவர்ந்த இளமங்கையர், செம்பஞ்சுக் குழம்பினைத் தம் கால்களில் பூசுவர்; பால் போலும் சங்குவளையல்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தம் கைகளில் அணிவர்; கூர்மையான அம்பு போன்ற கொடிய கண்களில் மை என்று சொல்லப்படும் நஞ்சினைப் பூசுவர்; புதிய மலர்களைத் தலையினில் சூடிக்கொள்வர்.

குறிப்பு:- இளையார் - மகளிரைக் குறித்தது. கண்ணில் இடும் மையினை நஞ்சு எனக் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. வாளம்பு - வாளும் அம்புகளும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- குஞ்சரம் - யானை; அனையார் - ஒத்தவர், போன்றவர்; சிந்தை - மனம்; இளையார் - இளமங்கையர்; பஞ்சு - செம்பஞ்சுக் குழம்பு; வளை - வளையல்; அஞ்சனம் - கண்ணிமைகளில் தீட்டப்படும் ஒருவிதமான மை; நாள்மலர் - புதுமலர்.

நகரத்துக் குமரர்களின் மகிழ்ச்சி

69. பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர, கமலம் பூத்த சங்கை இல் முகத்தார், - நம்பி தம்பியர் அணையர் ஆனார் - செங்கயல் நறவம் மாந்திக் களிப்பன சிவனும் கண்ணார் குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத் தோள் குமரர் எல்லாம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர, கமலம் பூத்த சங்கை இல் முகத்தார், நறவம் மாந்தி களிப்பன செங்கயல் சிவனும் கண்ணார் குங்குமச் சுவடு நீங்கா குவவுத் தோள் குமரர் எல்லாம், நம்பி தம்பியர் அணையர் ஆனார்.

சொற்பொருள்:- பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர - மிகுந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளமானது பெருகி வர; கமலம் பூத்த சங்கை இல் முகத்தார் - தாமரைமலர் போல் மலர்ச்சியுற்ற குற்றமில்லாத முகத்தினை உடையவராகிய; நறவம் மாந்தி - தேனை மிகுதியாகக் குடித்து; களிப்பன செங்கயல் சிவனும் கண்ணார் - களிப்பனவாகிய சிவந்த கெண்டைமீன்களின் கண்களையொத்த மகளிரது; குங்குமச் சுவடு நீங்கா - (மார்பில் அப்பிய) குங்குமக்குழம்பினது அடையாளம் நீங்காது; குவவுத் தோள் குமரர் எல்லாம் - திரண்ட தோள்களையுடைய ஆடவர் அனைவரும்; நம்பி தம்பியர் அணையர் ஆனார் - இராமபிரானின் தம்பிமாரைப் போல மகிழ்ச்சி உடையவராயினர்.

பொழிப்பு:- மிகுந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளமானது பெருக, தாமரை மலர் போன்ற மலர்ந்த குற்றமில்லாத முகத்தினையுடைய, தேனை அதிகளவில் குடித்துக் களிப்பனவாகிய சிவந்த கெண்டைமீன்களின் கண்களையொத்த மகளிரது, (தம் மார்பில் அப்பிய) குங்குமக் குழம்பின் அடையாளம் நீங்காது திரண்ட தோள்களையுடைய ஆடவர் அனைவரும், இராமபிரானின் தம்பிமாரைப் போல மகிழ்ச்சி உடையவராயினர்.

குறிப்பு:- செங்கயல் - உவமானம்; செவ்வரி படர்ந்து களித்திருக்கும் மகளிர் கண்கள் - உவமேயம்; சிவந்த கண்களும் களிப்பேறிய மயக்கமும் பொதுத் தன்மைகள். சோக வெள்ளத்தை நீக்க உவகை வெள்ளம் எனப்பட்டது. சிவனு - நிகர்த்தல்; சங்கை - குற்றம், களங்கம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உவகை - மகிழ்ச்சி; கமலம் - தாமரை; சங்கை - குற்றம்; நறவம் - தேன்; மாந்தி - குடித்து; கயல் - கயல்மீன்; சிவனும் - சிவந்த; சுவடு - அடையாளம்; குலவு - திரண்ட, குவிந்த; குமரர் - ஆடவர்; நம்பி - இராமபிரான்.

நகரத்தவர் அனைவரின் மனநிலை

70. மாதர்கள், கற்பின் மிக்கார், கோசலை மனத்தை ஒத்தார்; வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம் சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள்; அவ்ஊர்ச் சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தயரதன் தன்னை ஒத்தார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அவ்வூர் கற்பின் மிக்கார், மாதர்கள் கோசலை மனத்தை ஒத்தார்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம் சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தார்; சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தயரதன் தன்னை ஒத்தார்; வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்.

சொற்பொருள்:- அவ்வூர் கற்பின் மிக்கார் - அந்த அயோத்தி நகரத்தில் கற்பிற் சிறந்த; மாதர்கள் - முதிய மகளிர்கள்; கோசலை மனத்தை ஒத்தார் - இராமனது தாயாகிய கோசலையின் மனத்தினைப் போன்ற மனமுடையவராயினர்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம் - மற்றைய இளம் பெண்கள் எல்லோரும்; சீதையை ஒத்தார் - மகிழ்ச்சியால் சீதையைப் போன்றவராயினர்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள் - அந்தச் சீதாபிராட்டியர் திருமகளை ஒத்தவராக மகிழ்ந்திருந்தாள்; சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் - சாந்தமான ஒழுக்கத்தையுடைய முதிய ஆடவர்கள் அனைவரும்; தயரதன் தன்னை ஒத்தார் - தசரத மன்னனைப் போல மகிழ்ந்தார்கள்; வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார் - வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் வசிட்ட முனிவரைப் போல மகிழ்ச்சியுற்றனர்.

பொழிப்பு:- அயோத்தி நகரத்தின் கற்பிற் சிறந்த முதிய மகளிர்கள், கோசலையின் மனத்தினைப் போலவும், ஏனைய இளமகளிர் சீதாபிராட்டியின் மகிழ்ச்சியைப் போலவும், சீதாதேவியார், திருமகளைப் போலவும், சாந்தமான முதியவர்கள் தசரதனைப் போலவும், வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் வசிட்ட முனிவரைப் போலவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

குறிப்பு:- நகர மக்கள் அனைவரும் தத்தம் தகுதிக்கேற்ப அடைந்த மகிழ்ச்சியினை இச்செய்யுள் காட்டுகிறது.

அருள் சொற்பொருள்:- திரு - திருமகள், இலக்குமி; சாதுகை - சாந்தமான; வேதியர் - அந்தணர்.

முடிசூட்டு விழாவிற்கு அரசர்கள் வருதல்

71. இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் எங்கணும் வறுமை கூர,
உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் உந்திட, வந்தது அன்றே -
குமிழ் முலைச் சீதை கொண்கண் கோமுடி புனைதல் காண்பான்,
அமிழ்து உணக் குழுமுகின்ற அமரரின், அரசவெள்ளம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அரசவெள்ளம் குமிழ் முலைச் சீதை
கொண்கண் கோமுடி புனைதல் காண்பான் உமிழ்வது ஒத்து உதவு
காதல் உந்திட, அமிழ்து உணக்குழுமுகின்ற அமரரின், இமிழ்
திரைப்பரவை ஞாலம் எங்கணும் வறுமை கூர, வந்தது அன்றே.

சொற்பொருள்:- அரசவெள்ளம் - அரசர்களின் பெருங் கூட்டம்;
குமிழ் முலைச் சீதை கொண்கண் - குவிந்த கொங்கைகளையுடைய
சீதாபிராட்டியின் கணவனாகிய இராமபிரான்; கோமுடி புனைதல்
காண்பான் - அரசர்க்குரிய மணிமுடி சூட்டிக்கொள்ளுதலைக்
காண்பதற்கு; உமிழ்வது ஒத்து உதவு - (உள்ளே நிறைந்து)
வெளிப்படுவதுபோல மேலும் மேலும் பெருகுகின்ற; காதல் உந்திட
- விருப்பம் தம்மைத் தூண்ட; அமிழ்து உணக்குழுமுகின்ற அமரரின்
- திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய அமுதத்தினை உண்பதற்கு ஆவலோடு
கூடுகின்ற தேவர்களைப்போல; இமிழ் திரைப்பரவை ஞாலம்
எங்கணும் - ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட
உலகம் முழுவதும்; வறுமை கூர - வெறுமை அடையுமாறு; வந்தது
- அயோத்திமா நகருக்கு வந்து கூடிற்று; (அன்றே - அசைச்சொல்.)

பொழிப்பு:- அரசர்களின் பெருங் கூட்டமானது, குவிந்த
கொங்கைகளையுடைய சீதாபிராட்டியின் கணவனாகிய
இராமபிரான் மணிமுடி சூடுதலைக் காண்பதற்கு, வெளிப்படுவது
போல மேன்மேலும் பெருகுகின்ற விருப்பம் தூண்டுதலால்,
திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய அமுதத்தை உண்ணக் கூடுகின்ற
தேவர்களைப் போல, ஒலிக்கும் அலைகளையுடைய கடலாற்
சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதும் வெறுமையடையுமாறு, அயோத்தி
நகருக்கு வந்து கூடிற்று.

குறிப்பு:- அமிழ்து உணக் குழுமுகின்ற அமரர் - உவமானம்; இராமன்
மணிமுடி சூட்டுவிழாக்காண வந்த அரசர் கூட்டம் - உவமேயம்;
ஆவலும், பெருமெண்ணிக்கையும் பொதுத் தன்மைகள். பரவை -
பரவியிருப்பது (கடல்). ஐ - வினைமுதல் விசுதி, அன்று, ஏ -
அசைகள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- குமிழ் - திரண்ட, குவிந்த; கொண்கண் - கணவன்; கோமுடி - அரசமுடி; புனைதல் - அணிதல், குடுத்தல்; உமிழ்வது - வெளியேற்றுவது; உந்திட - தூண்ட; குழுமுகின்ற - கூடுகின்ற; இமிழ் திரை - ஒலிக்கும் அலை; பரவை - கடல்; வறுமைகூர - வெறுமையடைய.

வீதிகளில் மக்கள் வெள்ளமெனத் திரண்டிருத்தல்

72.பாகு இயல் பவளச் செவ்வாய், பணை முலை, பரவை அல்குல், தோகையர் குழாமும், மைந்தர் சும்மையும் துவன்றி, எங்கும், 'ஏகுமின், ஏகும்' என்று என்று, இடை இடை நின்றல் அல்லால் போகில மீளகில்லா - பொன்நகர் வீதி எல்லாம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொன் நகர் வீதி எல்லாம் பாகு இயல் பவளச் செவ்வாய் பணைமுலை பரவை அல்குல் தோகையர் குழாமும், மைந்தர் சும்மையும் எங்கும் துவன்றி, ஏகுமின் ஏகும் என்று என்று இடை இடை நின்றல் அல்லால், போகில மீளகில்லா.

சொற்பொருள்:- பொன் நகர் வீதி எல்லாம் - அந்த அழகிய அயோத்திமா நகரின் தெருக்களில் எல்லாம்; பாகு இயல் - வெல்லப்பாகு போன்ற இனிமையையும்; பவளச் செவ்வாய் - பவளம் போன்ற சிவந்தவாயினையும்; பணைமுலை - பருத்த கொங்கைகளையும்; பரவை அல்குல் - பரந்த அரைப் பகுதியையும் உடைய; தோகையர் குழாமும் - பெண்களின் கூட்டமும்; மைந்தர் சும்மையும் - ஆடவர் கூட்டமும்; எங்கும் துவன்றி - எல்லாவிடங்களிலும் நெருங்கி; ஏகுமின் ஏகும் என்று என்று - செல்லுங்கள் செல்லுங்கள் என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டு; இடை இடை நின்றல் அல்லால் - தாம் தாம் நின்ற இடங்களில் நிற்பதேயன்றி; போகில - முன்னேறிச் செல்லவும் இல்லை; மீளகில்லா - திரும்பிச் செல்லவும் முடியாதன ஆயின.

பொழிப்பு:- அழகிய அயோத்திமா நகரின் தெருக்களில் எல்லாம் வெல்லப்பாகு போன்ற இனிமையையும், பவளம் போன்ற சிவந்தவாயினையும், பருத்த கொங்கைகளையும்; பரந்த அரைப் பகுதியையும் உடைய மகளிர் கூட்டமும், ஆடவர் கூட்டமும், எல்லா இடங்களிலும் நெருங்கி, செல்லுங்கள் செல்லுங்கள் என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டு, தாம் தாம் நின்ற இடங்களிலே நிற்பதல்லால், முன்னேறிச் செல்லவும் இல்லை; திரும்பிச் செல்லவும் முடியவில்லை.

குறிப்பு:- அயோத்தி நகரில் உண்டான போக்குவரத்து நெருக்கடியைக் கூறுவதனுடாகக் கூட்டத்தின் மிகுதி இச்செய்யுளில் புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. தோகையர் - மயில் போலும் சாயலை யுடையவர்; சும்மை - கூட்டம். மங்கையர் வாயில் பாகின் சுவை போன்ற இனிமையும், பவளம் போன்ற செந்நிறமும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளமையால் “பாகியல் பவளச் செவ்வாய்” என்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பொன்னகர் - அழகிய நகர்; பாகுஇயல் - வெல்லப்பாகை ஒத்த; பணைமுலை - பருத்த முலை; பரவை அல்குல் - பரந்த அரைப்பகுதி; தோகையர் - பெண்கள்; குழாம் - கூட்டம்; துவன்றி - நெருங்கி; ஏகுமின் - செல்லுங்கள்; மீளகில்லா - மீளமுடியவில்லை.

மகளிர் பள்ளி எழுதல்

73. ‘வேந்தரே பெரிது’ என்பாரும், ‘வீரரே பெரிது’ என்பாரும், ‘மாந்தரே பெரிது’ என்பாரும், ‘மகளிரே பெரிது’ என்பாரும், ‘போந்ததே பெரிது’ என்பாரும், ‘புகுவதே பெரிது’ என்பாரும், தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால், யாவரே தெரியக் கண்டார்?

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வேந்தரே பெரிது என்பாரும், வீரரே பெரிது என்பாரும், மாந்தரே பெரிது என்பாரும், மகளிரே பெரிது என்பாரும், போந்ததே பெரிது என்பாரும், புகுவதே பெரிது என்பாரும், தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால், தெரியக் கண்டார் யாவரே.

சொற்பொருள்:- வேந்தரே - (அந்தக் கூட்டத்தில்) அரசர்களின் கூட்டமே; பெரிது என்பாரும் - மிகுதி எனக் கூறுகின்றவரும்; வீரரே பெரிது என்பாரும் - போர் வீரர் கூட்டமே மிகுதி எனக் கூறுகின்றவரும்; மாந்தரே பெரிது என்பாரும் - ஆடவர் கூட்டமே மிகுதி எனக் கூறுகின்றவரும்; மகளிரே பெரிது என்பாரும் - பெண்களின் கூட்டமே மிகுதி எனக் கூறுகின்றவரும்; போந்ததே பெரிது என்பாரும் - வந்து சேர்ந்தவர் கூட்டமே மிகுதி எனக் கூறுகின்றவரும்; புகுவதே பெரிது என்பாரும் - இப்பொழுது வந்துகொண்டிருக்கும் கூட்டமே மிகுதியாக இருக்கும் எனக் கூறுகின்றவரும்; தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால் - தாம் தாம் நேரில் அறிந்தவற்றையே தெரிந்ததாகக் கூறினார்கள் அல்லாமல்; தெரியக் கண்டார் யாவரே - முழுவதையும் நன்றாய் அறிந்தவர்கள் யாரிருக்கின்றார்? (ஒருவருமில்லை).

பொழிப்பு:- அரசர் கூட்டமே பெரிதென்பாரும், போர் வீரர் கூட்டமே பெரிதென்பாரும், மகளிர் கூட்டமே பெரிதென்பாரும், ஆடவர் கூட்டமே பெரிதென்பாரும், வந்து சேர்ந்த கூட்டமே பெரிதென்பாரும், இப்பொழுது வந்துகொண்டிருக்கும் கூட்டமே பெரிதென்பாரும், தாம் தாம் நேரில் கண்டவற்றைக் கூறினார்களேயன்றி, முழுவதையும் நன்றாய் அறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை.

குறிப்பு:- அயோத்தி நகரில் உண்டான போக்குவரத்து நெருக்கடியைக் கூறுவதனுடாகக் கூட்டத்தின் மிகுதி இச்செய்யுளில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தோகையர் - மயில் போலும் சாயலையுடையவர்; சும்மை - கூட்டம். மங்கையர் வாயில் பாகின் சுவை போன்ற இனிமையும், பவளம் போன்ற செந்நிறமும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளமையால் "பாகியல் பவளச் செவ்வாய்" என்றார்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- போந்ததே - வந்து சேர்ந்ததே; தேர்ந்ததே - கண்டவற்றை.

மகளிர் கூட்டம்

74. குவளையின் எழிலும், வேலின் கொடுமையும், குழைத்துக் கூட்டி, திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி, தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மை சால் தடங் கண் நல்லார், துவளும் நுண் இடையார்; ஆடும் தோகை அம் குழாத்தின் தொக்கார்

கொண்டு கூட்டும் முறை:- குவளையின் எழிலும், வேலின் கொடுமையும் குழைத்துக் கூட்டி, திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி, தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மைசால் தடங்கண் நல்லார், துவளும் நுண் இடையார் ஆடும் அம்தோகை குழாத்தில் தொக்கார்.

சொற்பொருள்:- குவளையின் எழிலும் - கருங்குவளை மலரின் அழகையும்; வேலின் கொடுமையும் - வேற்படையின் கொடிய தன்மையையும்; குழைத்துக் கூட்டி - ஒன்றாகக் கலந்து சேர்த்து; திவளும் - விளங்குகின்ற; அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த - மை என்று பெயர் பொருந்திய; நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி - நஞ்சை (விடத்தை), அது விளங்கும் வண்ணம் பூசி; தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மைசால் - வெண்மையான ஒளியினையுடைய சந்திரனிடத்தில் வைத்தாற் போன்ற தன்மையுடைய; தடங்கண் நல்லார் - பெரிய கண்களை

உடைய அழகியரும்; துவளும் நுண் இடையார் - அசைகின்ற மெல்லிடையை உடைய வரும்; அம்தோகை குழாத்தில் - அழகிய மயில்களின் கூட்டத்தைப் போல; தொக்கார் - வந்து கூடினார்கள்.

பொழிப்பு:- கருங்குவளை மலரின் அழகையும், வேற்படையின் கொடிய தன்மையையும், ஒன்றாகக் கலந்து சேர்த்து மை என்று பெயர் பொருந்திய நஞ்சினை, அது தெரியும் வண்ணம் பூசி, வெண்மையான ஒளியையுடைய சந்திரனிடத்தில் வைத்தது போன்ற தன்மையுடைய, பெரிய கண்களை உடைய அழகியரும், அசைகின்ற மெல்லிடையை உடையவரும், அழகிய மயில்களின் கூட்டத்தைப் போல வந்து கூடினார்கள்.

குறிப்பு:- குவளையின் எழிலையும் வேலின் கொடுமையையும் சேர்த்து மையாகிய நஞ்சினைப் பூசி, மதியினுள் வைத்தது போலும் கண்கள் என்பது இல்பொருள் உவமையணியாகும். மதி - உவமானம்; மங்கையரின் முகம் - உவமேயம்; ஒளியும் அழகும் பொதுத்தன்மைகள். 'அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சு' என்பது உருவகமாகும். தோகை - ஆகுபெயர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- எழில் - அழகு; திவளும் - விளங்கும்; அஞ்சனம் - கண்இமை மேல் பூசப்படும் மை; ஏய்ந்த - பொருந்திய; தவள - வெண்மையான; ஒண் - ஒளி பொருந்திய; தடங்கண் - பெரிய கண்; துவளும் - அசையும்; அம் - அழகிய; குழாம் - கூட்டம்; தொக்கார் - சேர்ந்தார், கூடினார்.

முடிசூட்டு விழாவிற்கு வராதவர்

75. நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை நறுந் துழாயின் அலங்கலான் புணரும் செல்வம் காணவந்து அடைந்திலாதார்- இலங்கையின் நிருதரே இவ் ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கலும், ஆசை நின்ற விடா மத விலங்கலேயால்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை நறும் துழாயின் அலங்கலான் புணரும் செல்வம் காண வந்து அடைந்திலாதார், இலங்கையின் நிருதரே, இவ் ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கலும், ஆசை நின்ற மதம்விடா விலங்கலே (ஆல்).

சொற்பொருள்:- நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை - நன்மை விளங்குகின்ற நிலமகள் (பூமாதேவி) என்று கூறப்படும் பெண்ணை;

நறும் துழாயின் அலங்கலான் - மணம் பொருந்திய துளசி
 மாலையைச் சூடுகின்ற திருமாலாகிய இராமபிரான்; புணரும்
 செல்வம் காண - கூடுகின்ற செல்வப் பேற்றினைக் காண்பதற்கு; வந்து
 அடைந்திலாதார் - வந்து சேராதவர்கள்; இலங்கையின் நிருதரே -
 இலங்கையின் கண்ணுள்ள அரக்கர்களே ஆவர்; இவ் ஏழ் உலகத்து
 வாழும் - (அ. ிறிணைப் பொருள்களில்) இந்த எழு உலகங்களிலுள்ள;
 விலங்கலும் - மலைகளும்; ஆசை நின்ற - எட்டுத் திசைகளிலும்
 காவலாக நிற்கின்ற; மதம் விடா விலங்கலே - மதம் நீங்காதனவாகிய
 மலை போன்ற திசை யானைகளுமேயாகும்.

பொழிப்பு:- நன்மை விளங்குகின்ற நிலமகள் என்று கூறப்படும்
 பெண்ணை மணம் பொருந்திய துளசி மாலையைச் சூடும்
 திருமாலாகிய இராமபிரான், கூடுகின்ற செல்வப் பேற்றினைக் காண
 வந்து சேராதவர்கள்; இலங்கையின் அரக்கர்களும், இந்த ஏழு
 உலகங்களிலுமுள்ள மலைகளும், மதம் நீங்காத திசை யானைகள்
 எட்டுமாகும்.

குறிப்பு:- இராமனின் முடிசூட்டு விழாவிற்கு அரக்கர்களும்,
 அ. ிறிணைப் பொருள்களான மலைகளும், திசையானைகளும்
 வரவில்லை என்பதால் பிறர் எல்லாரும் வந்தனர் எனக் கருதுக.
 அரக்கர் பகையாலும், மலைகள் அசையமுடியாமையாலும், திசை
 யானைகள் திசைகளைச் சுமத்தலாலும் வரவில்லை என்பதாம். நங்கை
 - குணங்களால் நிறைந்தவள்; ஆல் - அசைச் சொல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கிளர் - பொருந்துகின்ற, விளங்குகின்ற;
 துழாய் - துளசி; அலங்கல் - மாலை; புணரும் - சேரும், கூடும்; நிருதர்
 - அரக்கர்; விலங்கல் - மலை; ஆசை - எட்டுத்திசையிலும்; மதம்விடா
 விலங்கல் - மதம் நீங்காத திசை யானைகள்.

மன்னர்கள் திருமுடி சூட்டும் மண்டபம் புகுதல்

76. சந்திரர் கோடி என்னத் தரள வெண் கவிகை ஓங்க,
 அந்தரத்து அன்னம் எல்லாம் ஆர்ந்தெனக் கவரி துன்ன,
 இந்திரற்கு உவமை சாலும் இருநிலக் கிழவர் எல்லாம்
 வந்தனர்; மௌலி சூட்டும் மண்டபம் மரபின் புக்கார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இந்திரற்கு உவமை சாலும் இரு நிலக்
 கிழவர் எல்லாம் சந்திரர் கோடி என்னத் தரள வெண் கவிகை ஓங்க,
 அன்னம் எல்லாம் அந்தரத்து ஆர்ந்து என கவரி துன்ன வந்தனர்,
 மௌலி சூட்டும் மண்டபம் மரபில் புக்கார்.

சொற் பொருள் :- இந்திரற்கு - ஒவ்வொருவரும் அரசனாகிய தெய்வேந்திரனுக்கு; உவமை சாலும் - உவமானமாகப் பொருந்தும் செல்வச் சிறப்புமிக்க; இரு நிலக் கிழவர் எல்லாம் - நாடுகளுக்கு அரசரிமை பூண்டுள்ள அரசர்கள் அனைவரும்; சந்திரர் கோடி என்ன - சந்திரர்கள் கோடிக்கணக்கானோர் உளர் என்று கூறும்படியாக; தரள வெண் கவிகை ஓங்க - முத்துக்களாலான வெண்ணிறக்குடைகள் உயர்ந்து விளங்கவும்; அன்னம் எல்லாம் - அன்னப்பறவைகள் அனைத்தும்; அந்தரத்து ஆர்ந்து ஏன - வானத்திலே நிறைந்தன எனக்கூறும் வண்ணம்; கவரி துன்ன வந்தனர் - வெண்சாமரங்கள் நெருங்கவும் வந்து; மௌலி சூட்டும் மண்டபம் - இராமபிரான் மணிமுடிசூடிக் கொள்ளும் மண்டபத்தினுள்; மரபில் புக்கார் - முறைப்படி புகுந்தார்கள்.

பொழிப்பு:- ஒவ்வொருவரும் தேவேந்திரனுக்கு உவமானமாகப் பொருந்தும் செல்வச் சிறப்புமிக்க அரசர்கள் அனைவரும், சந்திரர் கோடிக்கணக்கில் உளர் எனக் கூறும்படி முத்துக்களாலான வெண்ணிறக்குடைகள் உயர்ந்து விளங்கவும், அன்னப்பறவைகள் எல்லாம் வானில் நிறைந்தன எனும்படி வெண்சாமரங்கள் நெருங்கவும் வந்து, இராமபிரான் முடிசூடிக் கொள்ளும் மண்டபத்தினுள் முறைப்படி புகுந்தார்கள்.

குறிப்பு:- சந்திரர் கோடி - உவமானம்; தரளவெண்குடைகள் - உவமேயம்; மிகுதியும் ஒளியும் பொதுத்தன்மைகள். அந்தரத்து அன்னமெல்லாம் ஆர்த்தல் - உவமானம்; வெண்சாமரைகள் வீசப்படுதல் - உவமேயம்; நிறமும் அசைவும் பொதுத்தன்மைகள். “இந்திரர் - உவமானம்; இருநிலக் கிழவர் - உவமேயம்; சிறப்பும், வாய்ப்பும் பொதுத்தன்மைகள். வந்தனர் - முற்றெச்சம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சாலும் - பொருந்த, ஒப்ப; இருநிலம் - பூமி; கிழவர் - அரசர்; தரளம் - முத்து; கவிகை - சிவிகை; ஓங்க - உயர்; ஆர்ந்து - நிறைந்து; கவரி - சாமரை; துன்ன - நெருங்க; மௌலி - முடி; மரபில் - ஒழுங்கில், முறையில்.

அந்தணர்கள் வருகை

77. முற்பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை முறையினோடும் இற் பயன் சிறப்பிப்பாரின், ஈண்டிய உவகை தூண்ட, அற்புதன் திருவைச் சேரும் அரு மணம் காணப் புக்கார்- நற்பயன் தவத்தின் உய்க்கும் நான்மறைக் கிழவர் எல்லாம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தவத்தின் நல் பயன் உய்க்கும் நால் மறைக் கிழவர் எல்லாம், முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை முறையினோடும் இல் பயன் சிறப்பிப்பாரின் ஈண்டிய உவகை தூண்ட, அற்புதன் திருவைச் சேரும் அருமணம் காண்புக்கார்.

சொற்பொருள்:- தவத்தின் நல் பயன் உய்க்கும் - தாம் செய்த தவத்தின் ஆற்றலால் உலகிற்கு நல்ல பயன்களைத் தருகின்ற; நால் மறைக் கிழவர் எல்லாம் - நான்கு வேதங்களையும் ஓதும் அந்தணர் யாவரும்; முன்பயந்து எடுத்த - தாம் திருமணஞ் செய்து முதலாவதாகப் பெற்றெடுத்த; காதல் புதல்வனை - அன்புக்குரிய மகனுக்கு; முறையினோடும் - தொன்றுதொட்டுவரும் முறைமையுடன்; இல் பயன் சிறப்பிப்பாரின் - இல்வாழ்க்கைப் பயனை எய்தத் திருமணத்தினைச் சிறப்பாகச் செய்து பார்ப்பவர் போல; ஈண்டிய உவகை தூண்ட - மிக்க மகிழ்ச்சி ஏவுதலால்; அற்புதன் திருவைச் சேரும் - இராமபிரான் திருமகனையொத்த சீதாபிராட்டியைக் கூடுகின்ற; அருமணம் காண்புக்கார் - பெறுதற்கு அரிய திருமணத்தைக்காண அயோத்திமா நகரினை அடைந்தார்கள்.

பொழிப்பு:- தாம் செய்த தவத்தின் ஆற்றலால் உலகிற்கு நல்ல பயன்களைத் தருகின்ற நான்கு வேதங்களையும் ஓதும் அந்தணர் யாவரும், தாம் திருமணஞ் செய்து முதலில் பெற்ற அன்புக்குரிய புதல்வனுக்கு முறையோடு இல்வாழ்க்கைப் பயனை எய்தத் திருமணத்தினைச் சிறப்பாகச் செய்து பார்ப்பவர் போல மிக்க மகிழ்ச்சி ஏவுதலால், இராமபிரான், சீதாபிராட்டியைக் கூடுகின்ற பெற்றுகரிய திருமணத்தைக்காண அயோத்தி நகரை அடைந்தார்கள்.

குறிப்பு:- தமது புதல்வனுக்குத் திருமணம் செய்விக்கும் போது அடையும் உவகையை இராமபிரான் முடிசூடுதலைக் காணுவதற்கு மண்டபம் புகுந்த அந்தணர்கள் அடைந்தனர் என்பது இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ளது. அற்புதன் - மாய விளையாட்டுடையவன்.

அருஞ் சொற்பொருள்:- உய்க்கும் - தரும், விளைவிக்கும்; நான் மறைக்கிழவர் - அந்தணர்; முன்பயந்து - முதலில் பெற்று; காதல் புதல்வனை - அன்புக்குரிய மகனை, முறை - ஒழுங்கு, மரபு; ஈண்டிய - மிக்க; உவகை - மகிழ்ச்சி; திரு - திருமகளாகிய இலக்குமி.

பல்வகை நிகழ்ச்சிகள்

78. விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார்; விரிதிரை உடுத்த கோல மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம் கண் அகல் முரசின், ஓதை கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த; எண் அருங் கனக மாரி எழுதிரைக் கடல்கள் தூர்த்த.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார்; விரிதிரை உடுத்த கோல மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம் ஓதை, அகன்கண் முரசின் ஓதை, கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த, எண் அரும் கனக மாரி திரை எழு கடல்கள் தூர்த்த.

சொற்பொருள்:- விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார் - (அவ் விழாவைக் காண வந்த) தேவர்கள் ஆகாயம் முழுவதையும் நிரப்பினார்கள்; விரிதிரை உடுத்த கோல - பரந்த கடலை ஆடையாக அணிந்த அழகு வாய்ந்த; மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார் - பூமியில் வாழ்பவர்கள் எட்டுத்திக்குகளையும் நிரப்பினார்கள்; மங்கலம் இசைக்கும் - மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்காக ஊதுகின்ற; சங்கம் ஓதை - சங்குகளின் ஒலியும்; அகன்கண் - அகன்ற கண்ணினையுடைய; முரசின் ஓதை - முரசு வாத்தியங்களின் ஒலியும்; கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த - காண வந்தவர்களின் (விண்ணவர், மண்ணவர்) செவிகளை நிரப்பின; எண் அரும் கனக மாரி - (அவர்கள் அள்ளி வீசிய) அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத பொற்காசுகளாகிய மழை; திரை எழு கடல்கள் தூர்த்த - அலைகளையுடைய ஏழுகடல்களையும் நிரப்பின.

பொழிப்பு:- தேவர்கள் ஆகாயம் முழுவதையும் நிரப்பினார்கள்; மண்ணுலகில் வாழ்பவர்கள் எட்டுத் திசைகளையும் நிரப்பினார்கள். மங்கலச் சங்குகளின் ஒலியும், முரசு வாத்தியங்களின் ஒலியும் முடிசூட்டு விழாவைக் காண வந்தவர்களின் செவிகளை நிரப்பின; அளவிட முடியாத பொற்காசுகளின் மழையானது ஏழுகடல்களையும் நிரப்பின.

குறிப்பு:- இராமன் மணிசூடிசூடும் மங்கல விழாக்காண வந்த விண்ணவர், மண்ணவர் ஆகிய இருதிறத்தாரின் தொகை மிகுதி இச்செய்யுளில் கூட்டப்பட்டுள்ளது. தூர்த்தல் என்பது பலமுறை ஒரே பொருளில் வந்ததால் சொற்பொருட் பின்வருநிலை அணியாகும். 'விரிதிரை உடுத்த' என்பது குறிப்புருவகமாகும்; கடலாகிய ஆடை என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளது. சங்கம் ஓதை, கண்ணகல் முரசின் ஓதை எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அருஞ் சொற்பொருள் :- தூர்த்தார் - நிரப்பினார்; ஓதை - ஒலி; அகன்கண் - அகன்ற கண்ணினையுடைய; எண்அரும் - அளவிட முடியாத, கணக்கிட அரிய; கனகம் - பொன்.

ஒளிவெள்ளம்

79. விளக்கு ஒளி மறைத்த, மன்னர் மின் ஒளி; மகுட கோடி துளக்கு ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்த சூழ்ந்த அளக்கர் வாய் முத்த மூரல் முறுவலார் அணியின் சோதி, 'வளைக்கலாம்' என்று, அவ் வானோர் கண்ணையும் மறைத்த அன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன்னர் மின் ஒளி விளக்கொளி மறைத்த; மகுட கோடி துளக்கு ஒளி விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்த; சூழ்ந்த அளக்கர் வாய் முத்த மூரல் முறுவலார் அணியின் சோதி, வளைக்கலாம் என்று அவ்வானோர் கண்ணையும் மறைத்த (அன்றே - அசை)

சொற்பொருள் :- மன்னர் மின் ஒளி - அரசர்களின் மேனிகளில் மின்னுகின்ற ஒளிகள்; விளக்கொளி மறைத்த - விளக்குகளின் ஒளியை மறையச் செய்தன; மகுட கோடி - அவ்வரசர்கள் அணிந்துள்ள மணிமுடிகளின் வரிசையை; துளக்கு ஒளி - அசைத்தலால் உண்டாகும் ஒளிகள்; விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்த - வானத்தில் செல்லுகின்ற சூரியனை மறைத்தன; சூழ்ந்த அளக்கர் வாய் - உலகத்தைச் சுற்றியுள்ள கடலில் தோன்றிய; முத்த மூரல் - முத்தினைப் போன்ற பற்களையும்; முறுவலார் - புன்னகையையும் உடைய பெண்கள் பூண்ட; அணியின் சோதி - அணிகலன்களின் ஒளிகள்; வளைக்கலாம் என்று - (மண்ணுலகத்தை வளைத்தது போல்) தேவலோகத்தையும் வளைக்கலாம் என்று எண்ணி; அவ்வானோர் கண்ணையும் மறைத்த - அவ்விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்களின் கண்களையும் மறைத்தன.

பொழிப்பு:- மன்னர்களின் மேனிகளில் மின்னும் ஒளிகள் விளக்குகளின் ஒளியை மறைத்தன; மன்னர்களது மணிமுடிகள் அசைதலால் உண்டாகும் ஒளிகள் வானத்தில் செல்லும் சூரியனை மறைத்தன; உலகைச் சூழ்ந்த கடலில் தோன்றும் முத்துப்போன்ற பற்களையும், புன்சிரிப்பையும் உடைய மகளிர் அணிந்த ஆபரணங்களின் ஒளிகள், தேவருலகையும் வளைக்கலா மென எண்ணித் தேவர்களின் கண்களை மறைந்தன.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் கோடி என்பது மிகுதியைக் குறிப்பதாகும். 'மறைத்த' என்னும் பலவின் பால் வினைமுற்றுக்கு ஏற்றதாக ஒளி, சோதி என்பவற்றை ஒளிக்கதிர்கள் எனக் கொள்க; அன்று, ஏ - அசைகள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மகுடம் - முடி; துளக்க - அசைய; கூடர் - சூரியன்; அளக்கர் - கடல்; மூரல் - பற்கள்; முறுவல் - புன்சிரிப்பு; அணி - ஆபரணம்; சோதி - ஒளி; வளைத்தல் - வசப்படுத்தல்.

வசிட்ட முனிவன் வேதியரோடு வருதல்

80. ஆயது ஓர் அமைதியின் கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு ஏயும்மங் கலங்களான யாவையும் இயையக் கொண்டு, தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க, மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆயதுஓர் அமைதியின் கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு, ஏயும் மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் இயையக் கொண்டு, தூய நான் மறைகள் வேதபாரகர் சொல்ல, தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க, மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

சொற்பொருள்:- ஆயதுஓர் அமைதியின் கண் - அத்தகைய ஓர் சூழலில்; ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு - இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுவதற்கு; ஏயும் மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் - தேவையான மங்கலப் பொருள்களான எல்லாவற்றையும்; இயையக் கொண்டு - பொருத்தமாக எடுத்துக் கொண்டு; தூய நான்மறைகள் - தூய்மையான நான்கு வேதங்களையும்; வேதபாரகர் சொல்ல - அந்தணர்கள் ஒதிக் கொண்டு வர; தொல்லை வாயில்கள் - பழையமையான முடிசூட்டுமண்டப வாயில்களில் நின்றவர்கள்; நெருக்கம் நீங்க - நெருங்கிய நிலையில் விலகிக் கொள்ள; மாதவக் கிழவன் வந்தான் - பெரிய தவத்தினைச் செய்த வசிட்டமுனிவன் முடிசூட்டுவிழா மண்டபத்தை வந்தடைந்தான்.

பொழிப்பு:- அவ்வேளையில், இராமபிரானுக்கு மணிமுடிசூட்டத் தேவையான மங்கலப் பொருள்கள் யாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, தூய நால்வேதங்களையும் அந்தணர்கள் ஒதிவர, மண்டப வாயிலில் நின்றவர்கள் நெருக்கமாக விலகிக் கொள்ள. பெரிய தவத்தினைச் செய்த வசிட்டமுனிவன் முடிசூட்டுவிழா மண்டபத்தை வந்தடைந்தான்.

குறிப்பு:- வாயில்கள் பழையன; நெருக்கம் புதியது. வேதபாரகர் - வேதத்தைக் கரை கண்டவர்கள். பாரம் - அக்கரை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆயது ஓர் - அத்தகையதோர்; ஐயன் - இராமபிரான்; ஏயும் - பொருந்திய, தேவையான; இயைய - பொருத்தமுற; வேதபாரகர் - அந்தணர்; தொல்லை - பழையான; மாதவம் - பெருந்தவம்; கிழவன் - வசிட்டமுனிவன்.

வசிட்ட முனிவனின் செயல்

81. கங்கையே முதலவாயக் கன்னி ஈறான தீர்த்தம்
மங்கலப் புனலும், நாலு வாரியின் நீரும், பூரித்து
அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து, வீரச்
சிங்க ஆசனமும் வைத்துச் செய்வன பிறவும் செய்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கங்கையே முதல ஆய கன்னி ஈறான தீர்த்த மங்கலப் புனலும், நாலு வாரியின் நீரும் பூரித்து, அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து, வீரச்சிங்க ஆசனமும் வைத்து, செய்வன பிறவும் செய்தான்.

சொற்பொருள்:- கங்கையே முதல ஆய - கங்கை நதி முதலாக; கன்னி ஈறான - குமரியாறு இறுதியாக உள்ள; தீர்த்த மங்கலப் புனலும் - புண்ணிய தீர்த்தங்களான நதிகளின் மங்கலத்தன்மை வாய்ந்த நீரையும்; நாலு வாரியின் நீரும் பூரித்து - நான்கு கடல்களின் நீரையும் குடங்களில் நிறைத்து வைத்து; அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற - அக்கினியாற் செய்யப்படும் ஓமச்சடங்கு முதலானவற்றுக்குப் பொருந்திய; யாவையும் அமைத்து - எல்லாவற்றையும் தக்கவாறு செய்து; வீரச்சிங்க ஆசனமும் வைத்து - வீரம் பொருந்திய சிங்கத்தின் வடிவிற செய்யப்பட்ட சிம்மாசனத்தையும் உரிய இடத்தில் அமைத்து; செய்வன பிறவும் செய்தான் - மேலும் செய்ய வேண்டியப பிற காரியங்களையும் செய்தான்.

பொழிப்பு:- கங்கை நதி முதல் குமரியாறு இறுதியாகவுள்ள புனித தீர்த்த நதிகளின் நீரையும், நான்கு கடல்களின் நீரையும் குடங்களில் நிறைத்து வைத்து, அக்கினி காரியங்களான ஓமம் முதலியவற்றுக்குப் பொருந்திய எல்லாவற்றையும் செய்து, சிங்காசனத்தையும் உரியவிடத்தில் அமைத்து, மேலும் வேண்டியவற்றையும் செய்தான்.

குறிப்பு:- வசிட்ட முனிவன் ஓமத்திற்கும், நீராட்டத்துக்கும் வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து வைத்ததை இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. அங்கியின் வினை - ஓமம். அதற்குரியவை அட்சதை, தருப்பை, சமித்து, நெய், அகப்பை முதலியன. 'பிறவும்' என்பதால் ஓமத்துக்குரிய புரோகிதர் முதலானோரை வரித்தல், அங்குரார்ப்பணம், சுமங்கலி அமைத்தல், யானை, குதிரை, அத்திமரத்தாலான பீடம் முதலியவற்றைக் குறித்தது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கன்னி - குமரியாறு; புனல் - நீர்; வாரி - கடல்; பூரித்து - நிறைத்து; அங்கி - அக்கினி; வினை - செயல்.

வசிட்டரின் கட்டளைப்படி தசரதனை அழைத்துவரச் சுமந்திரன் செல்லுதல்

82. கணித நூல் உணர்ந்த மாந்தர், 'காலம் வந்து அடுத்தது' என்ன, பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன், 'விரைவின் ஏகி மணிமுடி வேந்தன் தன்னை வல்லையின் கொணர்தி' என்ன, பணி தலைநின்ற காதல் சுமந்திரன் பரிவின் சென்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கணித நூல் உணர்ந்த மாந்தர் காலம் வந்து அடுத்தது என்ன; பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன் விரைவின் ஏகி, மணிமுடி வேந்தன் தன்னை வல்லையில் கொணர்தி என்ன, பணிதலை நின்ற காதல் சுமந்திரன் பரிவின் சென்றான்.

சொற்பொருள்:- கணித நூல் உணர்ந்த மாந்தர் - சோதிட நூலை ஆராய்ந்து உணர்ந்த அறிஞர்கள்; காலம் வந்து அடுத்தது என்ன - முகூர்த்த நேரம் நெருங்கிவிட்டது என்று சொல்ல; பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன் - பிறவி நோய் நீங்குமாறு தவஞ்செய்து அந்நிலையில் வழுவாத வசிட்டமாமுனிவன் (சுமந்திரனை நோக்கி); விரைவின் ஏகி - வேகமாகச் சென்று; மணிமுடி வேந்தன் தன்னை - மாணிக்கங்கள் பதித்த முடியையுடையவனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியை; வல்லையில் கொணர்தி என்ன - மிக விரைவாக இங்கு அழைத்து வருவாயாக என்று கட்டளையிட; பணிதலை நின்ற காதல் சுமந்திரன் - அம்முனிவனது கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு நின்ற அன்பு நிறைந்த சுமந்திரன்; பரிவின் சென்றான் - அன்போடு சென்றான்.

பொழிப்பு:- சோதிட நூலை அன்போடு ஆராய்ந்து உணர்ந்த அறிஞர்கள், (முடிசூட்டுவதற்கான) முகூர்த்த நேரம் நெருங்கிவிட்டது என்று சொல்ல, பிறவி நோய் நீங்குமாறு தவஞ்செய்து அந்நிலையில் வழுவாத வசிட்டமாமுனிவன் சுமந்திரனை நோக்கி, விரைவில் சென்று தசரதச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்து வருவாயாக எனக் கட்டளையிட, அதனை தலைமேற் கொண்ட அன்பு நிறைந்த சுமந்திரன் அன்போடு சென்றான்.

குறிப்பு:- வசிட்டமுனிவனது தகுதி நோக்கிப் 'பெரியவன்' எனப்பட்டது. நோற்றலினும் அறநெறி வழுவாது நின்றல் அருமையாதலால் 'நோற்று நின்ற' எனக் கூறப்பட்டது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கணித நூல் - சோதிட நூல்; காலம் - முகூர்த்த நேரம்; பெரியவன் - வசிட்டமுனிவன்; நோற்று - செய்து; வல்லையில் - வினவில்; தலைநின்ற - தலைமேற்கொண்ட, விருப்புடன் ஏற்றுக் கொண்ட; காதல் - அன்பு; பரிவு - இரக்கம், அன்பு.

கைகேயி சுமந்திரனிடம் இராமனை அழைத்து வருமாறு கூறுதல்

83. விண் தொடநிவந்த கோயில், வேந்தர் தம் வேந்தன் தன்னைக் கண்டிலன்; வினவக் கேட்டான்; கைகயள் கோயில் நண்ணி, தொண்டை வாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல, மற்று அவரும் சொல்ல, பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள், 'பிள்ளையைக் கொணர்க' என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- விண் தொட நிவந்த கோயில் வேந்தர் தம் வேந்தன் தன்னைக் கண்டிலன் வினவ கேட்டான், கைகயள் கோயில் நண்ணி தொண்டைவாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல, மற்று அவரும் சொல்ல, பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள், பிள்ளையை கொணர்க என்றாள்.

சொற்பொருள்:- விண் தொட நிவந்த கோயில் - வான் அளாவி உயர்ந்த நின்ற அரண்மனையில்; வேந்தர் தம் வேந்தன் தன்னை - அரசர்க்கு அரசனாகிய தசரதனை; கண்டிலன் - காணாதவனாய்; வினவ - அங்கு நின்றவர்களைக் கேட்க; கேட்டான் - அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்ட சுமந்திரன்; கைகயள் கோயில் நண்ணி - கைகேயியின் அரண்மனையை அடைந்து; தொண்டைவாய் - கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த வாயினை உடைய; மடந்தைமாரின் சொல்ல - பணிப்பெண்களிடத்தில் தனது வருகையைத் தெரிவிக்க;

மற்று அவரும் சொல்ல - அப்பணிப் பெண்களும் அதனைக் கைகேயியிடம் கூற; பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் - பெண்களுள் இயமனைப் போன்றவளாகிய கைகேயி; பிள்ளையை கொணர்சு என்றாள் - இராமனை அழைத்து வருக என்று (சுமந்திரனிடம்) கூறினாள்.

பொழிப்பு:- வானளாவி உயர்ந்த அரண்மனையில் அரசர்க்கரசனாகிய தசரதனைக் காணாதவனாய், அங்குள்ளோரை வினவ, அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்ட சுமந்திரன், கைகேயியின் அரண்மனையை அடைந்து, பணிப்பெண்களிடத்தில் தனது வருகையைத் தெரிவிக்க, அவர்களும் அதனைக் கைகேயியிடம் கூற, பெண்களுள் இயமனைப் போன்ற கைகேயி, இராமனை அழைத்து வருக, என்று கூறினாள்.

குறிப்பு:- கணவனைக் கொல்லத் துணிந்தவளாகையால் 'கூற்றம் அன்னாள்' என்றார். கண்டிலன் - முற்றெச்சம். கேட்டான் - வினையாலணையும் பெயர். மற்று - அசைச்சொல்.

அருஞ் சொற்பொருள்:- நிவந்த கோயில் - உயர்ந்த அரண்மனை; நண்ணி - அடைந்து, சென்று; தொண்டை - கொவ்வைக்கனி; கூற்றம் - இயமன்; பிள்ளை - இராமபிரான்; கொணர்சு - அழைத்து வருக, கொண்டு வருக.

கைகேயி கட்டளைப்படி சுமந்திரன் இராமனை அழைத்து வரச்செல்லுதல்

84. 'என்றனள்' என்னக் கேட்டான்; எழுந்தபேர் உவகை பொங்கப் பொன் திணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான், தன் திரு உள்ளத் துள்ளே தன்னையே நிணையும் மற்றுஅக் குன்று இவர் தோளினைத் தொழுது, வாய் புதைத்து, கூறும்;

கொண்டு கூட்டும் முறை:- என்றனள் என்ன கேட்டான், எழுந்த பேர் உவகை பொங்க, பொன் திணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான்; தன் திரு உள்ளத்துள்ளே தன்னையே நிணையும் (மற்று) அக்குன்று இவர் தோளினைத் தொழுது வாய் புதைத்துக் கூறும்.

சொற்பொருள்:- என்றனள் - "பிள்ளையைக் கொணர்சு" என்று கைகேயி கூறினாள்; என்ன கேட்டான் - எனப் பணிப் பெண்கள் கூறக்கேட்ட சுமந்திரன்; எழுந்த - உள்ளத்தில் உண்டாகிய; பேர் உவகை பொங்க - பெரு மகிழ்ச்சி மேலும் மேலும் பொங்க; பொன்

திணி மாட வீதி - பொன்னால் திண்மையுடன் கட்டப்பட்ட மாடங்களையுடைய தெருக்களை; பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான் - விரைவாகக் கடந்து இராமபிரானுடைய மாளிகையினுள் புகுந்தான்; தன் திரு உள்ளத்துள்ளே - (அங்கு) தன்னுடைய சிறந்த மனத்தினுள்ளே; தன்னையே நினையும் - நாராயணமூர்த்தியாகிய தன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்; அக்குன்று இவர் தோளினானை - அந்த மலை போன்ற தோள்களையுடைய இராமனை; தொழுது - வணங்கி; வாய் புதைத்து - வாயைக் கைகளினால் மூடிக் கொண்டு; கூறும் - பின்வருமாறு) சொல்லலானான்.

பொழிப்பு:- “பிள்ளையைக்கொணர்க” என்று கைகேயி கூறினாள் எனப் பணிப் பெண்கள் கூறக்கேட்ட சுமந்திரன், தன் உள்ளத்தில் பெரு மகிழ்ச்சி பொங்க, பொன்மாடங்களை உடைய தெருக்களைக் கடந்து இராமபிரான் மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கு, தனது உள்ளத்தில் தன்னையே நினைகின்ற இராமபிரானை வணங்கி, வாயை மூடிக் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

குறிப்பு:- இச் செய்யுளில் ஃமைச்சனாகிய சுமந்திரன், நாராயணன் திருவடிகளைச் சிந்தித்தவாறு இருந்த இராமபிரானைக் கண்டு வணங்கிய செயல் கூறப்பட்டுள்ளது. நாராயணனின் திருவவதாரமே இராமபிரானாகையால் ‘தன்னையே நினையும்’ என்றார்.

அருஞ் சொற் பொருள் :- உவகை - மகிழ்ச்சி; பொருக்கென - விரைவாக; புக்கான் - புகுந்தான், அடைந்தான்; திரு - சிறந்த; இவர் - ஒத்த, போன்ற.

சுமந்திரன் இராமனை திருமுடி சூட்ட விரைவில் வருமாறு அழைத்தல்

85. ‘கொற்றவர், முனிவர், மற்றும் குவலயத்து உள்ளார், உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போலப் பெரும்பரிவு இயற்றி நின்றார்; சிற்றவை தானும், “ஆங்கே கொணர்க!” எனச் செப்பினான் அப் பொன் தட மகுடம் சூடப் போகுதி விரைவின்’ என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கொற்றவர், முனிவர், மற்றும் குவலயத்து உள்ளார், உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போல பெரும் பரிவு இயற்றி நின்றார்; சிற்றவை தானும் ஆங்கே கொணர்க எனச் செப்பினான்; அப் பொன் தட மகுடம் சூட, விரைவின் போதி என்றான்.

சொற்பொருள்:- கொற்றவர் - அரசர்களும்; முனிவர் - முனிவர்களும்; மற்றும் குவலயத்து உள்ளார் - இந்நிலவுலகில் உள்ளவர்களும்; உன்னைப் பெற்றவன் தன்னைப் போல - உன்னைப் புதல்வனாகப் பெற்ற தசரத மன்னனைப் போல; பெரும் பரிவு இயற்றி நின்றார் - (உன்னிடம்) மிகுந்த அன்பு காட்டி நின்றார்கள்; சிற்றவை தானும் - உன் சிறிய தாயாராகிய கைகேயியும்; ஆங்கே கொணர்க எனச் செப்பினாள் - அவளிடம் உன்னை அழைத்து வருமாறு சொன்னாள்; அப் பொன் தட மகுடம் சூட - (ஆதலால்) அப்பொன்னாலாகிய பெரிய மணிமுடியைச் சூடுவதற்கு; விரைவின் போதி - விரைவாக வருவாயாக; என்றான் - என்று (சுமந்திரன்) சொன்னான்.

பொழிப்பு:- அரசர்களும், முனிவர்களும், நிலவுலகத்தினரும் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெற்ற தசரத மன்னனைப் போல உன்னிடம் மிகுந்த அன்பு காட்டி நின்றார்கள். உன் சிறிய தாயாராகிய கைகேயியும், தானிருக்குமிடத்திற்கு உன்னை அழைத்து வருமாறு என்னிடம் சொன்னாள். ஆதலால் அப்பொன்னாலான பெரிய மணிமுடியைச் சூடுவதற்கு விரைவாக வருவாயாக என்று சுமந்திரன் சொன்னான்.

குறிப்பு:- கொணர்கென - தொகுத்தல் விகாரம்; அகரம் தொக்கது. அவை - அவ்வை; தாய்; இடைக்குறை. 'அப்பொன் தட மகுடம்' என்பதில் அகரம் - பண்டறிகுட்டு.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கொற்றவர் - அரசர்; குவலயம் - பூமி; பரிவு - அன்பு; இயற்றி - காட்டி, செலுத்தி; சிற்றவை - சிறியதாய்; செப்பினாள் - சொன்னாள்; தட - பெரிய; மகுடம் - முடி; போதி - செல்வாயாக, வருவாயாக.

இராமன் தேரேறிச் செல்லுதல்

86. ஐயனும், அச்சொல் கேளா, ஆயிரம் மௌலி யானைக் கைதொழுது, அரச வெள்ளம் கடலெனத் தொடர்ந்து சுற்றத் தெய்வ கீதங்கள் பாடத் தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத் தையலார் இரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரில் சென்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஐயனும் அச்சொல்கேளா, ஆயிரம் மௌலி யானைக் கை தொழுது, அரச வெள்ளம் கடல் எனத் தொடர்ந்து சுற்ற, தெய்வ கீதங்கள் பாடத் தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்த, தையலார் இரைத்து நோக்கத் தார் அணி தேரில் சென்றான்.

சொற்பொருள்:- ஐயனும் - இராமபிரானும்; அச்சொல்கேளா - சுமந்திரன் சொல்லிய அந்தச் சொற்களைக் கேட்டு; ஆயிரம் மௌலியானைக் கைதொழுது - ஆயிரம் திருமுடிகளையுடைய திருமாலை வணங்கி; அரச வெள்ளம் - அரசர் பெருங்கூட்டம்; கடல் எனத் தொடர்ந்து சுற்ற - கடலைப் போலத் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரவும்; தெய்வ கீதங்கள் பாட - கடவுளைப் போற்றும் இசைப்பாடல்களை இசைவாணர் பாடி வரவும்; தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்த - தேவர்களும் மகிழ்ச்சி கொண்டு வாழ்த்துக்களைக் கூறவும்; தையலார் இரைத்து நோக்க - பெண்கள் ஆரவாரித்துக் கொண்டு தெருவீதிகளில் நின்று தன்னை விரும்பிப் பார்க்கவும்; தார் அணி தேரில் - மாலைகளால் அழகு செய்யப்பட்ட தேரில்; சென்றான் - வீற்றிருந்து செல்வானாயினான்.

பொழிப்பு:- இராமபிரானும், சுமந்திரன் சொல்லிய அம்மொழிகளைக் கேட்டு, ஆயிரம் திருமுடிகளையுடைய திருமாலை வணங்கி, அரசர் பெருங்கூட்டம் கடல் போலப் பின் தொடரவும், கடவுளைப் போற்றும் இசைப்பாடல்களை இசைவாணர் பாடி வரவும், தேவர்களும் மகிழ்ந்து வாழ்த்துக் கூறவும், பெண்கள் ஆரவாரத்துடன் தெருக்களில் நின்று பார்க்கவும், மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் சென்றான்.

குறிப்பு:- இராமன், சுமந்திரன் சொற்கேட்டுத்தனது குலதெய்வமான விஷ்ணுவை வழிபட்டுவிட்டுத் தேரில் புறப்பட்டதை இச்செய்யுள் கூறுகிறது. இரைத்தல் - மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்தல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஐயன் - இராமபிரான்; ஆயிரம் மௌலியான் - திருமால்; தையலார் - பெண்கள்; தார் - மாலை.

தேரில் செல்லும் இராமனைக் கண்ட மகளிர் செயல்கள்

87. திரு மணி மகுடம் சூடச் சேவகன் செல்கின்றான் என்று,
ஒருவரின் ஒருவர் முந்த, காதலோடு உவகை உந்த,
இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார்; இன் உயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப்
பொரு அரு தேரில் செல்ல, புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- திரு மணி மகுடம் சூட சேவகன் செல்கின்றான் என்று, யார்க்கும் இன் உயிர் ஒன்றாய்ப் பொரு அரு தேரில் செல்லப் புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார், ஒருவரின் ஒருவர் முந்த, காதலோடு உவகை உந்த, இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார்.

சொற்பொருள்:- திரு மணி மகுடம் சூட - (அப்பெண்கள்) அழகிய மணிமுடியைக் சூடிக் கொள்வதற்கு; சேவகன் செல்கின்றான் என்று - வீரனாகிய இராமபிரான் (தேரில்) போகின்றான் என்று; யார்க்கும் - அனைவர்க்கும்; இன் உயிர் ஒன்றாய் - இனிய உயிர் ஒன்றாகி; பொரு அரு தேரில் செல்ல - (அந்த உயிரானது) ஒப்பில்லாத தேரில் ஏறிப்போக; புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார் - வெளியில் அதனைப் பார்த்தவர்கள் போன்றவராகி; ஒருவரின் ஒருவர் முந்த - ஒருவர்க்கு ஒருவர் முற்பட்டும்; காதலோடு உவகை உந்த - அன்போடு மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்து தூண்டவும்; இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார் - இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆரவாரித்துக் கொண்டு நெருங்கினார்கள்.

பொழிப்பு:- (அப்பெண்கள்) அழகிய மணிமுடியைக் சூடிக் கொள்வதற்கு வீரனான இராமபிரான் தேரில் போகின்றான் என்று, அனைவர்க்கும் இனிய உயிர் ஒன்றாகி, அவ்வயிர் தேரிற் செல்ல அதனை வெளியில் நின்று பார்த்தவர்கள் போலாகி, ஒருவர்க்கொருவர் முற்படவும், அன்புடன் மகிழ்ச்சி சேர்ந்து தூண்டவும், இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆரவாரத்துடன் நெருங்கினார்கள்.

குறிப்பு:- திருமணி மகுடஞ் சூட இராமபிரான் தேரில் தெரு வீதியில் செல்வதைக் கண்ட மக்களது மகிழ்ச்சிநிலை இச்செய்யுளால் புலப்படுகிறது. இருகை - தெருவின் இருபக்கங்களும். "இன்னுயிர் யார்க்கு மொன்றாய்ப் பொருவரு தேரிற் செல்லப் புறத் திடைக் கண்டார் போல்வார்" என்பதில் இல்பொருள் உவமையணி கையாளப்பட்டுள்ளதால், அருவ நிலையினை உருவ நிலையாகக் காட்டுகிறது.

அருள்சொற்பொருள்:- திரு - அழகிய; பொரு அரு - ஒப்பிடுவதற்கு அரிய; புறம் - வெளி; உவகை - மகிழ்ச்சி; உந்த - தூண்ட; இரைத்து - ஆரவாரித்து; இருகையும் - இருபக்கங்களும்; மொய்த்தார் - நெருங்கினார், சூழுமினார்.

88. துண்ணெனும், சொல்லாள் சொல்லச் சுடர்முடி துறந்து, தூய மண்ணெனும் திருவை நீங்கி, வழிக்கொளா முன்னம், வள்ளல் பண்ணெனும் சொல்லினார் தம் தோளெனும் பணைத்த வேயும், கண்ணெனும் கால வேலும் மிடைநெடுங் கானம் புக்கான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- துணை எனும் சொல்லாள் சொல்ல வள்ளல் சுடர் முடி துறந்து, தூய மண் எனும் திருவை நீங்கி வழிக் கொளா முன்னம், பண் எனும் சொல்லினார்தம் தோள் எனும் பணைத்தவேயும், கண் எனும் கால வேலும் மிடை நெடும் கானம் பக்கான்.

சொற்பொருள்:- துணை எனும் - அஞ்சி நடுங்கத் தக்க; சொல்லாள் சொல்ல - சொல்லினையுடைய கைகேயி சொல்லுதலால்; வள்ளல் - இராமபிரான்; சுடர் முடி துறந்து - ஒளி பொருந்திய முடியினைச் சூடுவதைத் தவிர்த்து; தூய மண் எனும் திருவை நீங்கி - தூய்மையான நிலமகள் என்னும் அழகிய பெண்ணைப் பிரிந்து; வழிக் கொளா முன்னம் - (காடு) செல்லுவதற்கு முன்னரே; பண் எனும் சொல்லினார்தம் - இசைப்பாட்டின் இனிமை போன்றது எனச் சொல்லத்தக்க சொற்களை உடைய பெண்களின்; தோள் எனும் பணைத்தவேயும் - தோள்களாகிய பருத்த மூங்கில்களும்; கண் எனும் கால வேலும் - கண்கள் எனப்படும் இயமனைப் போன்ற வேல்களும்; மிடை நெடும் கானம் பக்கான் - செறிந்த பெருங் காட்டில் புகுந்தான்.

பொழிப்பு:- அஞ்சி நடுங்கத் தக்க சொல்லினையுடைய கைகேயி சொல்லுதலால் இராமபிரான், ஒளி பொருந்திய முடியினைச் சூடுவதைத் தவிர்த்து, தூய்மையான நிலமகள் ஆகிய அழகிய பெண்ணைப் பிரிந்து காடு செல்ல முன்னரே, இசைப்பாட்டின் இனிமை போன்றது எனச் சொல்லத்தக்க சொற்களையுடைய பெண்களின் தோள்களாகிய பருத்த மூங்கில்களும், கண்களாகிய இயமனைப் போன்ற வேல்களும் செறிந்த பெரிய காட்டில் புகுந்தான்.

குறிப்பு:- மண்ணை, மண்மகள் என்று கூறும் மரபு பற்றித் “திருவை” என்றார். ‘தோள் எனும் பணைத்த வேய்’ என்பது உருவக அணி. “கண்எனும் காலவேல்” என்பது கண்ணாகிய காலன் போன்ற வேல் என விரியும்.

அருள் சொற்பொருள் :- துணை எனும் - அஞ்சி நடுங்கத் தக்க; வழிக்கொளா - செல்வதற்கு, போவதற்கு; பண் - இசைப்பாடல்; பணைத்த - பருத்த; வேய் - மூங்கில்; காலவேல் - இயமனுடைய வேல்; மிடை - செறிந்த, நெருங்கி; கானம் - காடு.

89. கண்ணமும் மலரும் சாந்தும் கனகமும் தூவ வந்து,
வண்ண மேகலையும் நாணும் வளைகளும் தூவுவாரும்;
புண் உற அனங்கன் வாளி புழைத்த தம் புனர் மென் கொங்கை
கண் உறப் பொழிந்த காம வெம் புனல் கழுவுவாரும்;

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சுண்ணமும் மலரும் சாந்தும் கனகமும் தூவ வந்து, வண்ண மேகலையும் நாணும் வளைகளும் தூவுவாரும்; அனங்கன் வாளி புண் உறப் புழைத்த தம் புணர்மென் கொங்கை கண் உறப் பொழிந்த காம வெம்புனல் கழுவுவாரும்.

சொற் பொருள் :- சுண்ணமும் - (அப்பெண்கள்) நறுமணப் பொடியையும்; மலரும் - பூக்களையும்; சாந்தும் - சந்தனத்தையும்; கனகமும் - பொன்னையும்; தூவ வந்து - இராமபிரான் மீது தூவும் பொருட்டு வந்து; வண்ண மேகலையும் - (தங்கள்) அழகிய மேகலாபரணங்களையும்; நாணும் - (பெண்களுக்கு இயல்பாகவுள்ள) நாணத்தையும்; வளைகளும் - கைகளில் அணியும் வளையல்களையும்; தூவுவாரும் - நெகிழவிடுகின்றவர்களும்; அனங்கன் வாளி - மன்மதனின் மலரம்புகள்; புண் உறப் புழைத்த - புண் உண்டாகும்படி துளைத்த; தம் புணர்மென் கொங்கை - தம்முடைய ஒன்றுடனொன்று நெருங்கிய மென்மையான கொங்கைகளை (மார்பகங்களை); கண் உறப் பொழிந்த - தங்கள் கண்களினின்றும் மிகுதியாகச் சிந்திய; காம வெம்புனல் - காமநோயால் உண்டான வெப்பமான நீரால்; கழுவுவாரும் - கழுவுகின்றவர்களும். ('ஆகி' என முடிக்குக. பாடல் தொடருகின்றது)

பொழிப்பு:- அப்பெண்கள் வாசனைப் பொடியையும், பூக்களையும், சந்தனத்தையும், பொன்னையும் இராமபிரான் மீது தூவ வந்து, தங்களது அழகிய மேகலாபரணங்களையும், இயல்பான நாணத்தையும், கை வளையல்களையும் நெகிழவிடுகின்றவர்களும், மன்மதனின் மலரம்புகள் புண்ணுண்டாகும் படி துளைத்த தமது நெருங்கிய மென்மையான கொங்கைகளைத் தங்கள் கண்கள் சிந்திய, காமநோயால் உண்டான வெப்பமான நீரால் கழுவுகின்றவர்களும் ('ஆகி' என முடிக்குக.)

குறிப்பு:- இது குளகச் செய்யுளாகும். அடுத்த செய்யுளில் வரும் நைவார் என்னும் வினை கொண்டு முடியும். இராமன் மீது கொண்ட காதலால், மங்கலப் பொருள்களை இராமன் மீது தூவவந்த மகளிர் அதை மறந்து, தமது அணிகலன்களுடன் பெண்களுக்கே இயல்பான நாணத்தையும் சிந்தினர் என்பதைக் காண முடிகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சுண்ணம் - வாசனைப்பொடி; சாந்து - சந்தனம்; கனகம் - பொன்; மேகலை - இடையில் அணியும் பெண்களின் ஆபரணம்; நாண் - வெட்கம்; தூவுவார் - சிந்துவார், சிதறுவார்; அனங்கன் - மன்மதன்; வாளி - அம்பு; உற - உண்டாக்கும்படி; புழைத்த - துளைத்த; புணர் - நெருங்கிய; வெம் - வெப்பமான.

90. “அங்கணன் அவனி காத்தற்கு ஆம் இவன்” என்னல் ஆமோ?
 ‘நம் கண் அன்பு இலன்’ என்று, உள்ளம் தள்ளுற நடுங்கி நைவார்,
 ‘செங்கணும், கரிய கோல மேனியும், தேரும் ஆகி,
 எங்கணும் தோன்றுகின்றான்; எனைவரோ இராமன்?’ என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அங்கணன் இவன் நம்கண் அன்பு இலன்;
 அவனிகாத்தற்கு ஆம் என்னல் ஆமோ? என்று, உள்ளம் தள்ளுற
 நடுங்கிநைவார்; செங்கணும், கரிய கோல மேனியும், தேரும் ஆகி,
 எங்கணும் தோன்றுகின்றான் இராமன்; எனைவரோ என்பார்.

சொற்பொருள்:- அங்கணன் - அழகிய கண்களையுடையவனான;
 இவன் - இராமபிரான்; நம்கண் அன்பு இலன் - (பெண்களாகிய)
 நம்மிடத்தில் அன்பு இல்லாதவனாக இருக்கின்றான்; அவனி
 காத்தற்கு - அவன் இந்நிலவுலகினைக் காப்பதற்கு; ஆம் என்னல்
 ஆமோ - தகுதியுடையவன் என்று கூறுதல் பொருந்துமோ?
 (பொருந்தாது); என்று - என எண்ணி; உள்ளம் தள்ளுற நடுங்கி -
 மனம் தடுமாற, உடல் நடுங்கி; நைவார் - துன்புறுவாராகி;
 செங்கணும் - சிவந்த கண்களும்; கரிய கோலமேனியும் - கருமைநிறம்
 வாய்ந்த அழகிய திருமேனியும்; தேரும் ஆகி - தேரும்
 உடையவனாகி; எங்கணும் தோன்றுகின்றான் - எல்லாவிடங்களிலும்
 காட்சி தருகின்றான்; இராமன் எனைவரோ என்பார் - இராமபிரான்
 எத்தனை பேரோ? என்று (வியப்புடன்) சொல்வார்கள்.

பொழிப்பு:- அழகிய கண்களையுடைய இராமபிரான் பெண்களாகிய
 நம்மிடத்தில் அன்பு இல்லாதவனாக இருக்கின்றான். அவன்
 இந்நிலவுலகினைக் காப்பதற்குத் தகுதியுடையவன் என்று கூறுதல்
 பொருந் துமோ? (பொருந்தாது) என எண்ணி மனம் தடுமாற, உடல்
 நடுங்கித் துன்புறுவாராகி, சிவந்த கண்களும், கருமைநிறம் வாய்ந்த
 அழகிய திருமேனியும், தேரும் உடையவனாகி எல்லாவிடங்களிலும்
 காட்சி தருகின்றான். இராமபிரான் எத்தனை பேரோ? என்று
 வியப்புடன் சொல்வார்கள்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளானது இராமன் மீது காதல் கொண்ட பெண்கள்,
 நமக்கு அருள் புரியாதவன் எப்படி உலகிற்கு அருள்புரிந்து
 காப்பாற்றப் போகிறான் என்று மனம் தடுமாறுவதையும்,
 பார்க்குமிடமெங்கும் இராமனையே காணுவதையும் கூறுகிறது.
 இதனை உருவெளித் தோற்றம் என்பர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அம்கணன் - அழகிய கண்களையுடையவன்; நம்கண் - நம்மிடத்திலு; என்னல் - எனல், என்று கூறுதல்; தள்ளுற - தடுமாற; கோலமேனி - அழகிய மேனி; எனைவரோ - எத்தனைபேரோ.

இராமனைக் கண்ட முனிவர் முதலியோர் நினைப்பும் பேச்சும்

91. இனையராய் மகளிர் எல்லாம் இரைத்தனர், நிரைத்து மொய்த்தார்; முனைவரும், நகரமுதூர் முதிஞரும் இளைஞர் தாமும், அனையவன் மேனி கண்டார், அன்பினுக்கு எல்லை காணார், நினைவன மனத்தால் வாயால் நிகழ்ந்தது, நிகழ்த்தலுற்றாம்:

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மகளிர் எல்லாம் இனையராய் இரைத்தனர் நிரைத்து மொய்த்தார்; முனைவரும், நகரமுதூர் முதிஞரும், இளைஞர் தாமும் அனையவன் மேனி கண்டார்; அன்பினுக்கு எல்லை காணார்; மனத்தால் நினைவன வாயால் நிகழ்ந்தது நிகழ்த்தலுற்றாம்.

சொற்பொருள் :- மகளிர் எல்லாம் - பெண்கள் எல்லோரும்; இனையராய் - இத்தன்மை உடையவராய்; இரைத்தனர் - ஆரவாரித்துக் கொண்டு; நிரைத்து மொய்த்தார் - கூட்டமாக நெருக்கிக் கொண்டு இராமபிரானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்; முனைவரும் - பற்றற்ற முனிவர்களும்; நகரமுதூர் முதிஞரும் - பழைமைமிக்க அயோத்தி நகரில் வாழும் முதியவர்களும்; இளைஞர் தாமும் - இளைஞர்களும்; அனையவன் மேனி கண்டார் - இராமபிரானின் திருமேனி அழகைக் கண்டு; அன்பினுக்கு எல்லை காணார் - அவன் மீது ஏற்பட்ட பேரன்புக்கு அளவு காணமுடியாமல்; மனத்தால் நினைவன - நெஞ்சில் நினைத்தவற்றையும்; வாயால் நிகழ்ந்தது - வாயால் கூறியவற்றையும்; நிகழ்த்தலுற்றாம் - கூறத் தொடங்குவோம்.

பொழிப்பு:- பெண்கள் எல்லோரும் இத்தன்மை உடையவராய் ஆரவாரத்துடன் கூட்டமாக நெருக்கிக் கொண்டு இராமபிரானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். முனிவர்களும், பழைமையான அயோத்தி நகரில் வாழும் முதியவர்களும், இளைஞர்களும் இராமபிரானது மேனியழகைக் கண்டு தமக்குள் ஏற்பட்ட அன்பினுக்கு எல்லை காண முடியாமல் நெஞ்சில் நினைத்தவற்றையும், வாயால் கூறியவற்றையும் கூறத் தொடங்குவோம்.

குறிப்பு:- இராமபிரான் முடிசூடிக் கொள்வதைக் காண ஏனையோருடன் பற்றற்ற முனிவர்களும் விருப்போடு வந்தனர் என்பது இச்செய்யுளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. நிகழ்ந்தது - நிகழ்த்தியது; பிறவினை விசுதி மறைந்துள்ளது. கண்டார், காணார் - முற்றெச்சங்கள்.

அருஞ் சொற்பொருள் :- இனையராய் - இத்தன்மையராய்; இரைத்தனர் - ஆரவாரித்தனர்; மொய்த்தார் - சூழ்ந்தனர், குழுமினர்; முனைவர் - முனிவர்; முதிஞர் - முதியோர்.

92. 'உய்ந்தது இவ்வுலகம்' என்பார்; 'ஊழி காண் கிற்பாய்' என்பார்; 'மைந்த! நீ கோடி எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும்' என்பார்; 'ஐந்து அவித்து அரிதின் செய்த தவம் உனக்கு ஆக' என்பார்; 'பைந் துழாய்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்க' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இவ் உலகம் உய்ந்தது என்பார்; ஊழிகாண்கிற்பாய் என்பார்; மைந்த! எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும் நீ கோடி என்பார்; ஐந்து அவித்து அரிதில் செய்த தவம் உனக்கு ஆக! என்பார்; பைந்துழாய்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்க! என்பார்.

சொற்பொருள்:- இவ் உலகம் - இந்த உலகமானது; உய்ந்தது என்பார் - (உன்னை மன்னாகப் பெற்றதால்) உய்வடைந்து விட்டது என்பார் சிலர்; ஊழிகாண்கிற்பாய் என்பார் - நீ ஊழியின் முடிவு கண்டு வாழ்வாய் என்பார் சிலர்; மைந்த - ஐயனே; எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும் - எங்கள் வாழ்க்கை நாள் முழுவதையும்; நீ கோடி என்பார் - நீ எடுத்துக் கொள் என்பார் சிலர்; ஐந்து அவித்து - நாங்கள் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி; அரிதில் செய்த தவம் - அரிதாகச் செய்த தவப் பயன்; உனக்கு ஆக! என்பார் - உனக்கு உரித்தாகுக என்பார் சிலர்; பைந்துழாய்த் தெரியலாய்க்கே - பசுமையான துளசிமலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த உனக்கே; நல்வினை பயக்க என்பார் - நாங்கள் செய்த புண்ணியம் அனைத்தும் பயனளிப்பதாக என்பார் சிலர்.

பொழிப்பு:- இந்த உலகமானது உன்னை மன்னாக அடையப் பெற்றதால் உய்வடைந்து விட்டது என்பார் சிலர். நீ ஊழியின் முடிவு கண்டு வாழ்வாய் என்பார் சிலர். ஐயனே! எங்கள் ஆயுள் முழுவதையும் நீ எடுத்துக் கொள் என்பார் சிலர். நாங்கள் ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் செய்த அரியதவப்பயன் யாவும் உனக்காகுக! என்பார் சிலர். கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு -228- தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

பசிய துளசிமலர்களாலான மாலையை அணிந்த உனக்கே நாங்கள் செய்த புண்ணியம் யாவும் பயனளிப்பதாக! என்பார் சிலர்.

குறியீடு:- இராமபிரான் மீது எல்லையிலா அன்பு கொண்ட ஆடவர்களில் இளையரும், முனிவர்களும், முதியோரும் கூறுகின்ற வாழ்த்துரைகளை இச்செய்யுள் காட்டுகிறது. ஐந்து - முற்றும்மை; விகாரத்தால் தொக்கது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஊழி - உலக இறுதிக்காலம்; காண்கிற்பாய் - கண்டுவாழ்வாய்; கோடி - கொள்ளுதல், பெறுதல்; ஐந்து - ஐம்புலன்கள்; அவித்து - அடக்கி; பைந்துழாய் - பசிய துளசி; தெரியல் - மாலை; பயக்க - பயனளிக்க.

93. 'உயர் அருள் ஒண்கண் ஒக்கும் தாமரை, நிறத்தை ஒக்கும் புயல்மொழி மேகம், என்ன புண்ணியம் செய்த!' என்பார்; 'செயலருந் தவங்கள் செய்து இச்செம்மலைத் தந்த செல்வத் தயரதற்கு என்ன கைம்மாறு உடையம் யாம் தக்கது?' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- உயர் அருள் ஒண்கண் ஒக்கும் தாமரை, நிறத்தை ஒக்கும் புயல் பொழி மேகம், என்ன புண்ணியம் செய்த? என்பார்; செயல் அரும் தவங்கள் செய்து இச்செம்மலைத் தந்த செல்வத் தயரதற்கு தக்கது என்ன கைம்மாறு யாம் உடையம் என்பார்.

சொற்பொருள்:- உயர் அருள் - சிறந்த அருளைப் பொழிகின்ற; ஒண்கண் - இவ்விராமபிரானின் ஒளிபடைத்த கண்களைப் போன்ற; தாமரை - தாமரைமலரும்; நிறத்தை ஒக்கும் - திருமேனியின் நிறத்தை போன்ற; புயல் பொழி மேகம் - மழையைப் பொழியும் முகிலும்; என்ன புண்ணியம் செய்த என்பார் - எத்தகைய புண்ணியத்தை (நல்வினையை) ச்செய்தனவோ என்பார் சிலர்; செயல் அரும் தவங்கள் செய்து - பிறரால் செய்வதற்கு அரியதான தவங்களைச் செய்து; இச்செம்மலைத் தந்த - இச்சிறந்த இராமபிரானைப் புதல்வனாகப் பெற்று எமக்கு மன்னனாகத் தந்தருளிய; செல்வத் தயரதற்கு - தவச் செல்வமிக்க தசரத மன்னனுக்கு; தக்கது என்ன கைம்மாறு - (அந்த நல்லுதவிக்காக) என்ன பதிலுதவியை; யாம் உடையம் என்பார் - நாங்கள் செய்யவல்லவராக இருக்கின்றோம்? (ஒன்றும் இல்லையே) என்பார்.

பொழிப்பு:- சிறந்த அருளைப் பொழியும் இவ்விராமபிரானின் ஒளிபடைத்த கண்களைப் போன்ற தாமரை மலரும், திருமேனியின் நிறம் போன்ற மழையைப் பொழியும் முகிலும் என்ன நல்வினையைச் செய்தனவோ என்பார் சிலர். பிறர் செய்வதற்கரிய தவங்களைச் செய்து இச்சிறப்புடைய இராமபிரானை மகனாகப் பெற்று, எமக்கு மன்னனாக அளித்த தவச் செல்வமிக்க தசரத மன்னர்க்குப் பதிலுபகாரமாக நாங்கள் எதனைச் செய்ய முடியும்? என்பார் சிலர்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுளில் இராமபிரான் கண்களை ஒத்த தாமரையையும், நிறத்தை ஒத்த மழைமுகிலையும், இராமபிரானை உலகுக்குத்தந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தியையும் போற்றும் மொழிகளைக் காணலாம்.

புயல் - நீருக்கு இலக்கணை.

“உயர் அருள் ஒண்கண் ஒக்கும் தாமரை” (உவமை)

“புயல்பொழி மேகம் என்ன” (உவமை)

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஒண் கண் - ஒளி பொருந்திய கண்; உயர் அருள் - சிறந்த கருணை; ஒக்கும் - ஒத்த, போன்ற; புயல் - மழை; செம்மல் - இராமபிரான்; கைம்மாறு - பதிலுதவி, பதிலுபகாரம்.

94. ‘வாரணம் அரற்ற வந்து, கராவுயிர் மாற்றும் நேமி
நாரணன் ஒக்கும், இந்த நம்பிதன் கருணை’ என்பார்;
ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஐயனை அணுகி நோக்கிக்
காரணம் இன்றியேயும், கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இந்த நம்பிதன் கருணை! வாரணம் அரற்ற வந்து, கரா உயிர் மாற்றும் நேமி நாரணன் ஒக்கும் என்பார், ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஐயனை அணுகி நோக்கி, காரணம் இன்றியேயும், கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார்.

சொற்பொருள்:- இந்த நம்பிதன் கருணை - இந்த ஆண்களில் சிறந்தோனாகிய இராமபிரானின் அருளானது; வாரணம் அரற்ற வந்து - முதலைவாய்ப்பட்ட கஜேந்திரன் என்னும் யானையானது ‘ஆதிமூலமே’ என்று கதறிய போது அங்கு தோன்றி; கரா உயிர் மாற்றும் நேமி நாரணன் - முதலையின் உயிரைப் போக்கி காத்தருளிய சக்கராயுதத்தினையுடைய நாராயணனின்; ஒக்கும் என்பார் - திருவருளை ஒத்ததாகும் எனச் சிலர் கூறுவார்கள்; ஆரணம் அறிதல் தேற்றா - வேதங்களாலும் இத்தன்மையன் என்று அறியமுடியாத;

ஐயனை அணுகி நோக்கி - இராமபிரானை நெருங்கிச் சென்று பார்த்து; காரணம் இன்றியேயும் - காரணம் எதுவும் இல்லாமல் (அன்பினால்); கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார் - கண்களில் நீர் சொரியச் சிலர் நிற்பார்கள்.

பொழிப்பு:- ஆண்களிற் சிறந்தவனாகிய இராமபிரானின் அருளானது, முதலைவாய்ப்பட்ட கஜேந்திரன் என்னும் யானை 'ஆதிமூலமே' என்று சுதறிய போது அங்கு தோன்றி முதலையின் உயிரைப் போக்கியானையைக் காத்தருளிய சக்கராயுதமுடைய நாராயணனின் திருவருளை ஒத்ததாகும் எனச் சிலர் கூறுவார்கள். வேதங்களாலும் இத்தன்மையன் என்று அறியமுடியாத இராமபிரானைக் கிட்டச் சென்று பார்த்து காரணமெதுவும் இல்லாமல் கண்களில் நீர் சொரியச் சிலர் நிற்பார்கள்.

குறிப்பு:- இச்செய்யுள் திருமாலின் அவதாரமே இராமபிரான் என்பதை வலியுறுத்தும் வைணவசமயக் கொள்கைக்கு அழுத்தம் தருவது. நாரணன் - நாராயணன் என்பதன் சிதைவு, காரணமின்றிக் கண்ணீர் சொரிந்தனர் என்பது அவர்களின் பரவசநிலையைக் காட்டுவது. "ஆரணம் அறிதற் றேற்றா ஐயனை" என்பது நேரடியாகவே இராமபிரான் திருமால் தான் என்பதை நிலைநாட்டுவதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நம்பி - ஆண்களிற் சிறந்தவன்; வாரணம் - யானை; அரற்ற - சுதற, சுத்த; கரா - முதலை; நேமி - சக்கரம்; ஆரணம் - வேதம்; கலுழ - சொரிய, சிந்த.

95. 'நீலமா முகில் அனான் தன் நிறையினோடு அறிவு நிற்க, சீலம் ஆர்க்கு உண்டு? கெட்டேன்! தேவரின் அடங்குவானோ? காலமாக் கணிக்கும் நுண்மைக் கணக்கையும் கடந்துநின்ற மூலமாய், முடிவிலாத மூர்த்தி இம் முன்பன்' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நீல மா முகில் அனான்தன் நிறையினோடு அறிவு நிற்க, சீலம் ஆர்க்கு உண்டு? கெட்டேன்! இம்முன்பன் தேவரின் அடங்குவானோ? காலமாக் கணிக்கும் நுண்மைக் கணக்கையும் கடந்து நின்ற மூலம் ஆய், முடிவிலாத மூர்த்தி என்பார்.

சொற்பொருள்:- நீல மா முகில் அனான்தன் - நீலநிறமுடைய பெரிய மேகத்தைப் போன்ற இராமபிரானது; நிறையினோடு - நிறைவினோடு; அறிவு நிற்க - பேரறிவும் ஒருபுறமிருக்க; சீலம் ஆர்க்கு உண்டு - அவனது ஒழுக்கம் வேறு எவர்க்கு உண்டு; கெட்டேன் - (இவ்வளவு காலமும் இந்த உண்மையை உணராதது)

கெட்டுவிட்டேன்; இம்முன்பன் - இந்த முன்னவனாகிய இராமபிரான்; தேவரின் அடங்குவானோ - தேவர்களில் ஒருவனாக அமைவானோ? (அமைய மாட்டான்); காலமாக் கணக்கும் - கால அளவினதாகக் கணக்கிடப்படும்; நுண்மைக் கணக்கையும் - நுட்பமான எண் அளவையும்; கடந்து நின்ற - கடந்து அப்பால் நின்ற; மூலம் ஆய் - முதற்பொருளாகிய; முடிவிலாத மூர்த்தி - அழிவில்லாத பரம்பொருளான நாராயணனே ஆவான்; என்பார் - என்று சொல்லுவார்கள் சிலர்.

பொழிப்பு:- நீலமான பெரிய மேகத்தைப் போன்ற நிறமுடைய இராமபிரானது நிறைவினோடு பேரறிவும் ஒருபுறமிருக்க, அவனது ஒழுக்கம் வேறெவர்க்கு உண்டு? இந்தவுண்மையை இதுவரையில் உணராது கெட்டுவிட்டேன். இந்த முன்னவனாகிய இராமபிரான் தேவர்களில் ஒருவனாக அமைவானோ? (அமைய மாட்டான்). கால அளவினைக் கணக்கிடும் நுட்பமான எண் அளவையும் கடந்து அப்பால் நின்ற, முதற்பொருளான, அழிவற்ற பரம் பொருளாகிய நாராயணனேயாவான் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

குறிப்பு:- இராமபிரானுடைய நிறையும் அறிவும் அல்லாமல், சீலமே அவனைப் பரம் பொருள் என்பதைக் காட்டுகிறது. இதுவரை காலமும் அதனையுணராது நாஸ்களைப் போக்கினேனே என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே “கெட்டேன்” என்று தன்னிரக்கம் கொண்டனர்.

நிறை - தன் நெஞ்சைத் தடுத்து நிறுத்தும் திறன்.

சீலம் - உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்று வேறுபாடின்றி, நீரோடு நீர்கலந்தாற் போல் இரண்டறக் கலந்து பழகுதல்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மா - பெரிய; அனான் - ஒத்தவன்; சீலம் - ஒழுக்கம்; மூலமாய் - மூலப்பொருளாய், முதற்பொருளாய்; முடிவிலாத - அழிவிலாத; முன்பன் - முன்னவன், முதன்மையானவன்.

96. ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர் முந்தைப் போர்கெழு புலவர்க்கு ஆகி அசுரரைப் பொருது வென்றோர், போர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும்புகழ் நிற்பது, ஐயன் தார்கெழு திரள்தோள் தந்த புகழினைத் தழுவி' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆர்கலி அகழ்ந்தோர், கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர், முந்தைப் போர்கெழு புலவர்க்கு ஆகி அசுரரைப்

பொருது வென்றோர், பேர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும் புகழ் ஐயன், தார்கெழு திரள்தோள் தந்த புகழினைத் தழுவி நிற்பது என்பார்.

சொற் பொருள் :- ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் - கடலைத் தோண்டிய சகரர்க்கும்; கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர் - ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்த பகீரதனுக்கும்; முந்தைப் போர் கெழு - முற்காலத்தில் அசுரர்களோடு போரில் ஈடுபட்ட; புலவர்க்கு ஆகி - தேவர்களுக்குத் துணையாகி; அசுரரைப் பொருது வென்றோர் - அசுரரை எதிர்த்து போர் புரிந்து வெற்றி கொண்ட ககுத்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர்க்கும்; பேர்கெழு - விளங்குகின்ற; சிறப்பின் வந்த பெரும் புகழ் - மேன்மையோடு வந்து சேர்ந்த பெரும் புகழானது; ஐயன் - இராமபிரான்; தார்கெழு - வெற்றிமாலை பொருந்திய; திரள்தோள் தந்த புகழினை - திரண்ட தோள்கள் வென்று ஈட்டித்தந்த மேலான புகழினை; தழுவி நிற்பது என்பார் - சார்ந்து பின்னிற்பனவே என்று சொல்வார்கள்.

பொழிப்பு:- கடலைத் தோண்டிய சகரர்க்கும், கங்கை நதியைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்த பகீரதனுக்கும், பண்டைக்காலத்தில் அசுரர்களோடு போர் புரிந்த தேவர்களுக்குத் துணையாக அசுரரை எதிர்த்து வெற்றி கொண்ட ககுத்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர்க்கும், விளங்குகின்ற மேன்மையோடு உண்டாகிய மிக்க புகழானது இராமபிரானின் வெற்றிமாலை பொருந்திய திரண்ட தோள்கள் வென்று ஈட்டித்தந்த மேலான புகழினைச் சார்ந்து பின்னிற்பனவையாகும் என்று சொல்வார்கள்.

குறிப்பு:- ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் - சகரர்; கங்கை அவனியிற் கொணர்ந்தோர் - பகீரதன்; அசுரரை வென்றோர் - ககுத்தன், முசுகுந்தன்; ஐயன் திரள்தோள் புகழ்க்காரணம் - தாடகை வதம், சிவன் வில்லை முறித்தது, பரசுராமனை அடக்கியது; புலவர் - அறிவினையுடையோர்; அசுரர் - சுரர்க்குப் பகைவர்; சுரர் - தேவர்; (சுராவை) அமுதத்தை உண்டவர்.

அருஞ் சொற் பொருள் :- ஆர்கலி - கடல்; அகழ்ந்தோர் - தோண்டியோர்; அவனி - பூமி, உலகம்; முந்தை - முந்தைய, பண்டைய; கெழு - நெருங்கிய, பொருந்திய; பொருது - போர் புரிந்து; பேர்கெழு - விளங்குகின்ற; தார் - மாலை; ஐயன் - இராமபிரான்; திரள்தோள் - திரண்ட தோள்; தழுவி - சார்ந்து.

மக்களின் ஈகைச் செயல்கள்

97. 'சந்தம் இவை; தா இல் மணி ஆரம் இவை; யாவும் சிந்துரமும் இங்கு இவை; செறிந்த மத வேழப் பந்திகள், வயப் பரி, பசும் பொனின் வெறுக்கை, மைந்த! வறியோர் கொள வழங்கு' என நிரைப்பார்.

கொண்டு கூட்டும் மூறை:- மைந்த! இவை சந்தம்; இவை தா இல் மணி ஆரம்; இங்கு இவை சிந்துரமும் யாவும்; செறிந்த மத வேழப் பந்திகள் வயப்பரி, பசும்பொன்னின் வெறுக்கை வறியோர் கொள வழங்கு! என நிரைப்பார்.

சொற்பொருள்:- மைந்த - வீரனே; இவை சந்தம் - இவை சந்தனக் குழம்புகள்; இவை தா இல் மணி ஆரம் - இவை குற்றமில்லாத இரத்தின மாலைகள்; இங்கு இவை சிந்துரமும் - இவ்விடத்தேயுள்ள இவை திலகமிடுதற்கான சிந்துரமும்; யாவும் - மற்றைய எல்லா அணிகளும் ஆகும்; செறிந்த மத வேழப் பந்திகள் - நெருங்கியுள்ள மதஞ்சொரிகின்ற ஆண் யானைகளின் வரிசைகள்; வயப்பரி - வெற்றியையுடைய குதிரைகள்; பசும்பொன்னின் வெறுக்கை - பசும் பொன்னாலான செல்வங்கள்; வறியோர் கொள - (இவற்றை யெல்லாம்) ஏழைகள் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு; வழங்கு என நிரைப்பார் - எடுத்துக் கொடு என்று வரிசையாகக் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள் சிலர்.

பொழிப்பு:- வீரனே! இவை சந்தனக் குழம்புகள்; இவை குற்றமற்ற இரத்தின மாலைகள்; இங்கு இவை சிந்துரமும் ஏனைய அணிகளுமாகும். நெருங்கிய மதயானையின் வரிசைகள், வெற்றியையுடைய குதிரைகள், பசும் பொன்னாலான செல்வங்கள் ஆகியவற்றை எல்லாம் ஏழைகள் பெறுமாறு எடுத்துக் கொடு என்று வரிசையில் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள் சிலர்.

குறிப்பு:- இராமபிரான் முடிசூடும் பொழுது அவனுக்கு நன்மை உண்டாகக் கருதிய சிலர், சந்தனம் முதலான பொருள்களை அவன் கையிற் கொடுத்து வறியவர்களுக்கு வழங்க விரும்பிதை இச்செய்யுள் எடுத்துக் கூறுகிறது. வழங்குதல் - வரம்பின்றிக் கொடுத்தல்.

அருஞ் சொற்பொருள் :- சந்தம் - சந்தனக் குழம்பு; தாஇல் - குற்றமில்லாத; ஆரம் - மாலை; சிந்துரம் - திலகப் பொடி; வெறுக்கை - செல்வம்; வேழம் - யானை; பந்திகள் - வரிசைகள்; வயப்பரி - வெற்றிக்குதிரை; நிரைப்பார் - வரிசையில் வைப்பார்.

98. மின்பொருவு தேரின்மிசை வீரன் வரு போழ்தில்,
தன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்கு
அன்பு உருகு சிந்தையொடும் ஆஉருகு மாபோல்,
என்பு உருகி, நெஞ்சு உருகி, நஞ்சுருகி நிற்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தன் பொருவில் கன்று தனி தாவி வரல் கண்டு, ஆங்கு அன்பு உருகு சிந்தையொடும் ஆ உருகுமாபோல், மின்பொருவு தேரின் மிசை வீரன் வரு போழ்தில், என்புருகி நெஞ்சுருகி நஞ்சுருகி நிற்பார்.

சொற்பொருள்:- தன் பொருவில் கன்று - தனது ஒப்பற்ற கன்று; தனி தாவி வரல் கண்டு - தனியே துள்ளிக் குதித்து வருதலைப் பார்த்த; ஆங்கு - அப்பொழுது; அன்பு உருகு சிந்தையொடும் - அன்பினால் கரைகின்ற மனத்தோடும்; ஆ உருகுமாபோல் - பசுவானது உருகுகின்ற தன்மையைப் போல; மின்பொருவு தேரின் மிசை - மின்னலை யொத்த தேரின் மீது; வீரன் வரு போழ்தில் - வீரனாகிய இராமபிரான் வரும் வேளையில்; என்புருகி - எலும்புகளும் உருகி; நெஞ்சுருகி - உள்ளமும் உருகி; நஞ்சுருகி - உடலும் நைந்து நீராய் உருகி; நிற்பார் - நிற்பார்கள்.

பொழிப்பு:- தனது ஒப்பற்ற கன்று தனியாகத் துள்ளிக் குதித்து வருதலைக் கண்டு அன்பினால் கனிந்த உள்ளத்தோடு பசுவானது உருகுகின்ற தன்மையைப் போல, மின்னலை ஒத்த தேரின் மீது வீரனாகிய இராமபிரான் வரும் வேளையில் எலும்புகளும் உருகி, நெஞ்சமும் உருகி, உடலும் நைந்து நீராய் உருகி நிற்பார்கள்.

குறிப்பு:- கன்று தாவி வரல் கண்டு ஆ உருகுதல் - உவமானம்; இராமன் தேரின் மேற் செல்லுதலைக் கண்டு கற்புடை முதுமகளிர் உருகுதல் - உவமேயம்; பயன் கருதாத பேரன்பு - பொதுத்தன்மை. நைந்துருகி என்பது “நஞ்சுருகி” எனப் போலியாய் நின்றது. கண்டாங்கு - தொகுத்தல் விகாரம்; அகரம் தொக்கது. பின்னிரண்டு அடிகளில் வந்துள்ள ‘உருகுதல்’ பலமுறை ஒரே பொருளில் வந்துள்ளதால் சொற்பொருட் பின்வருநிலை அணி. உருகுமாபோல் - உருகுமாறுபோல்; ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பொருவில் - எல்லையில்லாத, ஒப்பற்ற; ஆ - பசு; மின் - மின்னல், ஒளி; மிசை - மீது; போழ்தில் - பொழுதில்; நஞ்சுருகி - நைந்து உருகி.

99. 'சத்திரம் நிழற்ற, நிமிர் தானையொடு நானா
அத்திரம் நிழற்ற, அருளோடு அவனி ஆள்வார்,
புத்திரர் இனிப் பெறுதல் புல்லிது' என, நல்லோர்,
சித்திரம் எனத் தனி திகைத்து, உருகி, நிற்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சத்திரம் நிழற்ற நிமிர் தானையொடு நானா
அத்திரம் நிழற்ற, அருளோடு அவனி ஆள்வார்; இனி, புத்திரர் பெறுதல்
புல்லிது; என நல்லோர் திகைத்து உருகி சித்திரம் எனத் தனி நிற்பார்.

சொற்பொருள்:- சத்திரம் நிழற்ற - வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச்
செய்ய; நிமிர் தானையொடு - பெருகிய நால்வகைப் படைகளோடு;
நானா அத்திரம் நிழற்ற - பல்வகைப் படைக்கலங்களும் ஒளி வீச;
அருளோடு அவனி ஆள்வார் - உயிர்களிடத்தில் கொண்ட
கருணையுடன் இவ் பூவுலகினை ஆளுகின்ற அரசர்கள்; இனி புத்திரர்
பெறுதல் புல்லிது - இராமபிரான் பிறந்த பின்பு, புதல்வர்களைப்
பெறுதல் சிறுமைத்தனமானது; என நல்லோர் திகைத்து - என்று
சொல்லி, நற்பண்புடைய பெண்கள் திகைப் படைந்தவர்களாய்; உருகி
சித்திரம் என - உள்ளம் உருகித் தீட்டப்பட்ட சித்திரம் போல; தனி
நிற்பார் - தனியே அசைவற்று நிற்பார்கள்.

பொழிப்பு:- வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச் செய்ய, பெருகிய
நாற்படை களோடு பல்வகைப் படைக்கலங்களும் ஒளி வீச,
உயிர்களிடத்தில் கருணையோடு இவ்வுலகினை ஆளுகின்ற
அரசர்கள், இராமபிரான் பிறந்த பின்னர் புதல்வர்களைப் பெறுதல்
சிறுமையானது என்று சொல்லி, நற்பண்புடைய பெண்கள்
திகைப்படைந்து, உள்ளமுருகித் தீட்டப்பட்ட சித்திரம் போலத்
தனியே நிற்பார்கள்.

குறிப்பு:- அத்திரங்கள் - அஸ்திரங்கள், அம்புகள்; எய்வன, எறிவன,
குத்துவன, வெட்டுவன எனப்பலவகைப்படுதலால் 'நானா அத்திரம்'
என்றார். நிழல் - சாயை, ஒளி என்னும் இருபொருள் தருவது. நல்லோர்
- பெண்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சத்திரம் - வெண்கொற்றக்குடை; நிழற்ற -
நிழலைச் செய்ய; தானை - படைகள்; நானா - பல்வகையான;
அத்திரம் - படைக்கலம்; அவனி - உலகம், பூமி; புல்லிது -
சிறுமையானது, இழிவானது.

100. 'கார் மினொடு உலாயது என நூல் களுலும் மார்பன், தேர்மிசை, நம் வாயில் கடிது ஏகுதல் செய்வானோ? கூர் கனக ராசியொடு கோடி மணியாலும் தூர்மின், நெடு வீதியினை' என்று சொரி வாரும்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கார்மின் ஒரு உலாயது என நூல் களுலும் மார்பன் தேர் மிசை நம் வாயில் கடிது ஏகுதல் செய்வானோ? கூர் கனக ராசியொடு கோடி மணியாலும் நெடுவீதியினை தூர்மின் என்று சொரிவாரும்.

சொற்பொருள்:- கார்மின் ஒரு - மேகம் மின்னலோடு; உலாயது என - உலாவியது போல; நூல் களுலும் மார்பன் - முப்புரி நூல் விளங்கும் மார்பையுடைய இராமபிரான்; தேர் மிசை - தேரின் மேல்; நம் வாயில் - நமது வீட்டு வாயில் வழியாக; கனக ஏகுதல் செய்வானோ - வேகமாகக் கடந்து சென்று விடுவானோ?; கூர் கதை ராசியொடு - (அத்தேர் விரைந்து செல்லாவண்ணம்) மிகுந்த பொற்குவியலோடு; கோடி மணியாலும் - அளவற்ற மணிகளாலும்; நெடுவீதியினை - நீண்ட தெருவினை; தூர்மின் - நிரப்பி அடைத்து விடுங்கள்; என்று சொரிவாரும் - என்று சொல்லிக் கொண்டு அவற்றைச் சொரிவார்கள்.

பொழிப்பு:- மேகம் மின்னலோடு உலாவியது போல முப்புரி நூல் விளங்கும் மார்பையுடைய இராமபிரான், தேரின் மேல் வாயில் வழியாக விரைவாகக் கடந்து சென்று விடுவானோ? (தேர் விரைந்து செல்லாமலிருக்க) மிகுந்த பொற்குவியலோடு அளவற்ற மணிகளாலும் நீண்ட வீதியினை அடைத்து விடுங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவற்றைச் சொரிவார்கள்.

குறிப்பு:- கார் இராமனின் மார்புக்கும், மின்னல் முப்புரி நூலுக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மழைமுகில் மின்னலொடு தேரில் வருவது போல் என்றமையால் மலை, தேருக்கு உவமையெனக் குறிப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. மழைமுகில் மின்னலுடன் மலையில் படிந்து காணப்படுவதைப் போல, இராமபிரான் பூணூல் அணிந்த மார்புடன் தேரின் மேல் விளங்கினான் எனக் கருதலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கார் - மேகம்; மின் - மின்னல்; உலாயது - உலாவியது; கடிது - விரைந்து; ஏகுதல் - செல்லுதல்; கூர் - மிகுந்த; கனகம் - பொன்; ராசி - குவியல், குவை; தூர்மின் - நிரப்புங்கள்.

101. 'தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது, தவத்தால்
 கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள,
 ஈகையில் உவந்த அவ் இயற்கை இது என்றால்,
 தோகை அவள்பேர் உவகை சொல்லல் அரிது?' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது
 தவத்தால் கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள, ஈகையில்
 உவந்த அவ் இயற்கை இது; என்றால், தோகை இவள் பேர் உவகை
 சொல்லல் அரிது! என்பார்.

சொற்பொருள்:- தாய் கையில் வளர்ந்திலன் - இராமபிரான் தன்னைப்
 பெற்றெடுத்த தாயாகிய கோசலையினிடத்தில் வளர்ந்தானில்லை;
 வளர்த்தது - அவனை வளர்த்தது; தவத்தால் கேகயன் மடந்தை - முன்
 செய்த தவப்பயனால் கேகய மன்னன் மகளாகிய கைகேயியே; கிளர்
 ஞாலம் இவன் ஆள - விளங்குகின்ற இந்நிலவுலகினை இராமபிரான்
 ஆள; ஈகையில் உவந்த - கொடுப்பதில் மகிழ்ச்சியுற்ற (பெற்ற தாய்
 போல); அவ் இயற்கை - அவளது இயல்பு; என்றால் இது -
 இதுவானால்; தோகை இவள் பேர் உவகை - (இனிமேல் இராமன்
 நாட்டை ஆளுவதையறிந்தவுடன்) மயில் போன்ற கைகேயியின்
 பெருமகிழ்ச்சியை; சொல்லல் அரிது என்பார் - அளவிட்டுச்
 சொல்லுதல் அரிதாகும் என்பார்கள்.

பொழிப்பு:- இராமபிரான், தாயாகிய கோசலையிடம் வளர்ந்தா
 னில்லை. அவனை வளர்த்தது, முன் செய்த தவப்பயனால் கேகய
 மன்னன் மகளாகிய கைகேயியே. விளங்குகின்ற இவ்வுலகினை
 இராமபிரான் ஆள, கொடுப்பதில் பெற்ற தாய் போல் மகிழும்
 அவளது இயல்பு இதுவென்றால், மயில் போன்ற கைகேயின்
 பெருமகிழ்ச்சியை எடுத்துச் சொல்லுதல் அரிதாகும் என்பார்கள்.

குறிப்பு:- இராமனை வளர்த்தவள் கைகேயியாதலால், இராமன்
 முடிசூடுவதில் அவளுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி உண்டு எனத்தற்போதைய
 அவளது மனமாற்றத்தையும், கொடுஞ் செயல்களையும் அறியாமல்
 கருதினர். 'இயற்கையிது' என்றது கைகேயி இராமனைத்தன்மாளிகைக்கு
 அழைத்த செயலைக் குறிக்கிறது. ஆனால் இராமன் முடிசூடு
 மகிழ்ச்சியினால் அழைத்தாள் என அம்மாதர்கள் நினைத்துவிட்டனர்.

அருள் சொற்பொருள்:- தாய்கையில் - தாயினிடத்தில்; கிளர் -
 விளங்குகின்ற; ஞாலம் - பூமி; தோகை - மயில்; உவகை - மகிழ்ச்சி.

102. 'பாவமும் அருந்தியும் வேர் பறியும்' என்பார்;
 'பூ வலயம் இன்றுதனி அன்று; பொது' என்பார்;
 'தேவர் பகை உள்ளன இவ்வள்ளத்தெறும்' என்பார்;
 'ஏவல் செய்யும் மன்னர்தவம் யாவதுகொல்?' என்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பாவமும் அருந்தியும் வேர் பறியும்! என்பார், பூவலயம் இன்று தனி அன்று பொது! என்பார்; தேவர் பகை உள்ளன இவ்வள்ளத்தெறும்! என்பார்; ஏவல் செய்யும் மன்னர்தவம் யாவது கொல்! என்பார்.

சொற்பொருள் :- பாவமும் - (இராமன் நாட்டை ஆளுவதால்) தீவினைகளும்; அருந்தியும் - பிறரால் நீக்குதற்கரிய துன்பங்களும்; வேர் பறியும் என்பார் - அடியோடு அழியும் என்று சிலர் கூறுவார்கள்; பூவலயம் - இந்தப்பூமண்டலம்; இன்று தனி அன்று - இப்பொழுது இராமபிரான் ஒருவனுக்கே தனியுரிமை அன்று; பொது - எல்லோருக்கும் பொதுவுடைமையாகும்; என்பார் - என்று சிலர் கூறுவார்கள்; தேவர் பகை உள்ளன - தேவர்களுக்குப் பகையாய் உள்ள அரசர்க்கூட்டங்களை; இவ்வள்ளத்தெறும் என்பார் - இவ்வள்ளலாகிய இராமபிரான் அழிப்பான் என்று சிலர் கூறுவார்கள்; ஏவல் செய்யும் மன்னர் - இவனுக்கு ஏவல் புரியும் அரசர்கள்; தவம் யாவது கொல் என்பார் - செய்திட்ட நற்றவம் எத்தகையதோ என்று கூறுவார்கள்.

பொழிப்பு:- (இராமன் நாட்டை ஆளுவதால்) தீவினைகளும், நீக்குதற்கரிய துன்பங்களும் அடியோடு அழியும் என்று சிலர் கூறுவார்கள். இப்பூமண்டலம் இனி இராமபிரானுக்கு மட்டும் தனியுரிமை அன்று; அது எல்லோருக்கும் பொதுவுடைமையாகும் என்று சிலர் கூறுவார்கள். தேவர்களுக்குப் பகையாயுள்ள அரசர்க்கூட்டங்களை இவ்வள்ளம்மைமிக்க இராமபிரான் அழிப்பான் என்று சிலர் கூறுவார்கள். இவனுக்கு ஏவல் செய்யும் அரசர்கள் செய்திட்ட நற்றவத்தின் வலிமை தான் எத்தகையதோ? என்று சிலர் கூறுவார்கள்.

குறிப்பு:- இராமன் நாட்டை ஆளும் போது, தாங்களே ஆளுவதாகக் கருதிய மக்களின் கூற்றாக இச்செய்யுள் விளங்குகிறது. "பூவலயம் இன்று தனியன்று, பொது" என்பது இதனை உணர்த்தும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வேர் பறியும் - அடியோடு அழியும், முற்றாக அழியும்; பூவலயம் - பூமி மண்டலம், பூமிப் பிரதேசம்; தெறும் - அழிக்கும்.

இராமன் தசரதன் அரண்மனை அடைதலும், அங்கு அவனைக் காணாமையும்

103.ஆண்டு, இனையராய் இனைய கூற, அடல் வீரன்,
தூண்டு புரவிப் பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்,
நீண்ட கொடி மாடநிரை வீதி நிறையப் போய்,
பூண்டபுகழ் மன்னன் உறை கோயில் புகலோடும்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆண்டு இனையர் ஆய் இனைய கூற, அடல் வீரன், தூண்டு புரவிப் பொருவில் சுந்தர மணித்தேர் நீண்ட கொடி மாட நிரைவீதி நிறையப்போய், புகழ்பூண்ட மன்னன் உறை கோயில் புகலோடும்.

சொற்பொருள்:- ஆண்டு - (வீதியாகிய) அவ்விடத்து; இனையர் ஆய் - அயோத்தி நகர மக்கள் இத்தன்மையராகி; இனைய கூற - இத்தகைய மொழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க; அடல் வீரன் - வெற்றிவீரனாகிய இராமபிரான்; தூண்டு புரவி - (சுமந்திரனால்) செலுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட; பொருவில் - ஒப்பற்ற; சுந்தர மணித்தேர் - அழகிய மணிகள் கட்டிய தேரில்; நீண்ட கொடி மாட நிரை வீதி - உயர்ந்த கொடிகளையுடைய மாடங்களின் வரிசை பொருந்திய தெரு; நிறையப் போய் - நிறைவு எய்தும் வண்ணம்; புகழ்பூண்ட மன்னன் உறை கோயில் - புகழை ஆபரணமாக அணிந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி தங்கியுள்ள அரண்மனையை; புகலோடும் - அடைந்த அளவில்.

பொழிப்பு:- வீதியாகிய அவ்விடத்தே அயோத்தி நகர மாந்தர் இத்தன்மையராகி, இத்தகைய மொழிகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கையில், வெற்றிவீரனாகிய இராமபிரான், சுமந்திரனால் செலுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டிய ஒப்பற்ற அழகிய மணிகள் கட்டிய தேரில், உயர்ந்த கொடிகளையுடைய மாடங்களின் வரிசை பொருந்திய தெருவானது நிறைவு எய்தும் வண்ணம், புகழை ஆபரணமாக அணிந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி தங்கியுள்ள அரண்மனையை அடைந்த அளவில்.

குறிப்பு:- இராமபிரானது தேரின் சிறப்பானது தூண்டு புரவித்தேர், சுந்தரத்தேர், மணித்தேர் என்றவாறு கூறப்பட்டுள்ளது. 'உறை கோயில்' என்பதை இறந்தகால வினைத்தொகையாக 'உறைந்த கோயில்' எனப்பொருள் கொள்ள வேண்டும். இனையர், இனைய - குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்கள். புகலோடும் - உம்மீற்று வினையெச்சம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆண்டு இணையர் ஆய் இணைய கூற, அடல் வீரன், தூண்டு புரவிப் பொருளில் சுந்தர மணித்தேர் நீண்ட கொடி மாட நிரைவீதி நிறையப் போய், புகழ் பூண்ட மன்னன் உறை கோயில் புகலோடும்.

சொற்பொருள்:- ஆண்டு - (வீதியாகிய) அவ்விடத்து; இணையர் ஆய் - அயோத்தி நகர மக்கள் இத்தன்மையராசி; இணைய கூற - இத்தகைய மொழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க; அடல் வீரன் - வெற்றி வீரனாகிய இராமபிரான்; தூண்டு புரவி - (சுமந்திரனால்) செலுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட; பொருளில் - ஒப்பற்ற; சுந்தர மணித்தேர் - அழகிய மணிகள் கட்டிய தேரில்; நீண்ட கொடி மாட நிரைவீதி - உயர்ந்த கொடிகளையுடைய மாடங்களின் வரிசை பொருந்திய தெரு; நிறையப் போய் - நிறைவு எய்தும் வண்ணம்; புகழ் பூண்ட மன்னன் உறை கோயில் - புகழை ஆபரணமாக அணிந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி தங்கியுள்ள அரண்மனையை; புகலோடும் - அடைந்த அளவில்.

பொழிப்பு:- வீதியாகிய அவ்விடத்தே அயோத்தி நகர மாந்தர் இத்தன்மையராசி, இத்தகைய மொழிகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கையில், வெற்றிவீரனாகிய இராமபிரான், சுமந்திரனால் செலுத்தப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டிய ஒப்பற்ற அழகிய மணிகள் கட்டிய தேரில், உயர்ந்த கொடிகளையுடைய மாடங்களின் வரிசை பொருந்திய தெருவானது நிறைவு எய்தும் வண்ணம், புகழை ஆபரணமாக அணிந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி தங்கியுள்ள அரண்மனையை அடைந்த அளவில்.

குறிப்பு:- இராமபிரானது தேரின் சிறப்பானது தூண்டு புரவித்தேர், சுந்தரத்தேர், மணித்தேர் என்றவாறு கூறப்பட்டுள்ளது. 'உறை கோயில்' என்பதை இறந்தகால வினைத்தொகையாக 'உறைந்த கோயில்' எனப்பொருள் கொள்ள வேண்டும். இணையர், இணைய - குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்கள். புகலோடும் - உம்மீற்று வினையெச்சம்.

அருள் சொற்பொருள் :- ஆண்டு - அவ்விடத்து; இணையர் - இவ்வியல்பினர்; அடல் - வெற்றி; புரவி - குதிரை; சுந்தரம் - அழகு; புகல் - அடைதல்.

104.ஆங்குவந்து அடைந்த அண்ணல், ஆசையின் கவரி வீசப் பூங்குழல் மகளிர் உள்ளம் புதுக்களி ஆட, நோக்கி வீங்கிருங் காதல் காட்டி, விரிமுகக் கமல பீடத்து ஓங்கிய மகுடம் சூடி, உவகை வீற்றிருப்பக் காணான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல், ஆசையின் கவரி வீச, பூங்குழல் மகளிர் ஆடும் புதுக்களி ஆட்டம் நோக்கி, வீங்கு இரும் காதல் காட்டி, விரி முகக் கமல பீடத்து ஓங்கிய மகுடம் சூடி, உவகை வீற்றிருப்பக் காணான்.

சொற்பொருள் :- ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல் - தசரதன் தங்கியுள்ள அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்த பெருமைக்குணங்கள் நிறைந்த இராமபிரான்; ஆசையின் கவரி வீச - இருதிசைகளிலும் சாமரைகள் வீசவும்; பூங்குழல் மகளிர் ஆடும் - பூக்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய மங்கையர் புதுமகிழ்ச்சியுடன் ஆடுகின்ற; புதுக்களி ஆட்டம் நோக்கி - புதிய மகிழ்ச்சி பொங்கிய ஆட்டத்தைப் பார்த்து; வீங்கு இரும் - மிகுந்த; காதல் காட்டி - விருப்பத்தைக் காட்டிய (ஆடற்கலையினிடத்தே தனக்குண்டு என்பதை) வாறும்; விரி முகக் கமல பீடத்து - விசாலமாகச் சிங்கம் தாங்கும் வண்ணம் தாமரை மலரின் வடிவமாக அமைக்கப்பட்ட இருக்கையில்; ஓங்கிய மகுடம் சூடி - உயர்வான மணிமுடியைச் சூடிக் கொண்டு; உவகை வீற்றிருப்ப - மகிழ்வுடன் தந்தையாகிய தசரதன் வீற்றிருப்பதை; காணான் - காணாதவன் ஆயினான்.

பொழிப்பு:- தசரதன் தங்கியுள்ள அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்த இராமபிரான், இருதிசைகளிலும் கவரிவீசவும், பூக்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய மங்கையர் புதுமகிழ்ச்சியுடன் ஆடுகின்ற ஆடலைப் பார்த்துத் தனக்கு அதிலுள்ள மிகுந்த விருப்பத்தைக் காட்டியவாறும், விசாலமான, சிங்கம் சுமக்கும் தாமரை மலர் வடிவிலான ஆசனத்தில், உயர்வான மணிமுடியைச் சூடிக் கொண்டு, தந்தையாகிய தசரதன் மகிழ்வுடன் வீற்றிருப்பதைக் காணாதவன் ஆயினான்.

குறிப்பு:- அரண்மனை பொலிவின்றி இருந்ததை இச்செய்யுள் காட்டுகின்றது. மகளிர் மகிழ்ந்து ஆடுதல், தசரதன் காதல் காட்டி வீற்றிருத்தல் ஆகியவற்றை அங்கே காணமுடியவில்லை. வீற்றிருத்தல் - மற்றொருவர்க்கு இல்லாத சிறப்போடு விளங்குதல். காணான் - முற்றெச்சம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆசை - திசை; புதுக்களி - புதுமகிழ்ச்சி; வீங்கு இரும் - மிகுந்த, செறிந்த; விரிமுகம் - விசாலமான சிங்கமுகம்.

இராமன் கைகேயியின் அரண்மனை புகுதல்

105.வேத்தவை, முனிவரோடு விருப்பொடு களிக்கும் மெய்ம்மை
ஏத்தவை இசைக்கும்; செம்பொன் மண்டபம் இனிதின் எய்தான்
ஓத்தவை உலகத்து எங்கும் உள்ளவை உணர்ந்தார் உள்ளம்
பூத்தவை வடிவை ஒப்பான், சிற்றவை கோயில் பக்கான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஓத்து அவை உலகத்து எங்கும் உள்ளவை
உணர்ந்தார் உள்ளம் பூத்தவை வடிவை ஒப்பான், வேத்து அவை
முனிவரோடு விருப்பொடு களிக்கும், மெய்ம்மை ஏத்து அவை
இசைக்கும், செம் பொன் மண்டபம் இனிதின் எய்தான், சிற்றவை
கோயில் பக்கான்.

சொற்பொருள்:- ஓத்து அவை - ஞான நூல்களையும்; உலகத்து
எங்கும் உள்ளவை - உலகு எங்கும் உள்ள அறிவுநூல்களையும்;
உணர்ந்தார் உள்ளம் பூத்தவை - நன்குணர்ந்த ஞானிகளின் உள்ளத்தில்
தோன்றுவனவாகிய; வடிவை ஒப்பான் - திருவுருவங்களை
மனமொத்து ஏற்றுக் கொள்பவனாகிய இராமபிரான்; வேத்து அவை
- அரசர் கூட்டம்; முனிவரோடு - முனிவர்களுடன் சேர்ந்து;
விருப்பொடு களிக்கும் - அன்புடன் கலந்துறவாடி மகிழுகின்ற;
மெய்ம்மை ஏத்து அவை இசைக்கும் - உண்மையான புகழினைச்
சொல்லுதற்குரியதான; செம்பொன் மண்டபம் - சிறந்த பொன்னா
லாகிய மண்டபத்தினுள்ளே; இனிதின் எய்தான் - இனிமையாகப்
புகாதவனாகி; சிற்றவை கோயில் பக்கான் - சிறிய தாயாகிய
கைகேயியின் மாளிகையை அடைந்தான்.

பொழிப்பு:- ஞான நூல்களையும், உலகெங்குமுள்ள அறிவுநூல்
களையும் நன்குணர்ந்த ஞானிகளின் உள்ளத்தில் தோன்றும்
திருவுருவங்களை மனமொத்து ஏற்றுக் கொள்பவனாகிய
இராமபிரான், அரசர் கூட்டம் முனிவர்களுடன் இணைந்து
அன்புடன் கலந்துறவாடி மகிழுகின்ற, உண்மையான புகழினைச்
சொல்லுதற்குரியதான சிறந்தபொன்னாற் செய்யப்பட்ட
மண்டபத்தினுள்ளே இனிமையுடன் செல்லாதவனாய், சிறிய
தாயாகிய கைகேயியின் மாளிகையை அடைந்தான்.

குறிப்பு:- ஒத்து - வேதம் முதலான ஞான நூல்கள்; வேதாங்கங்கள், மீமாம்சை, புராணங்கள், தருமசாத்திரங்கள் முதலியன அடங்கும். அனைவரும் தன்புகழ் பாடும் மண்டபம் செல்லாது கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்ற இராமனின் இயல்பு இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஒத்து அவை - ஞானநூல்கள், வேதநூல்கள்; பூத்தவை - தோன்றியவை; ஒப்பான் - ஏற்றுக் கொள்பவன்; வேத்தவை - அரசர் கூட்டம்; இசைக்கும் - சொல்லும், உரைக்கும்; அடையான் - எய்தான், செல்லான்; புக்கான் - அடைந்தான்; சென்றான்.

இராமன் கைகேயியின் அரண்மனை சென்றதைப் புரவலர் போன்றோர் பாராட்டுதல்

106.புக்கவன் தன்னை நோக்கி, புரவலர், முனிவர், யாரும், 'தக்கதே நினைந்தான்; தாதை தாமரைச் சரணம் சூடி, திக்கினை நிமிர்த்த கோலச் செங்கதிரச் செவ்வன் ஏய்ந்த மிக்கு உயர் மகுடம் சூட்டச் சூடுதல் விழுமிது' என்றார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- புக்கவன் தன்னை நோக்கிப் புரவலர், முனிவர் யாரும் தக்கதே நினைந்தான்; தாதை தாமரைச் சரணம் சூடித் திக்கினை நிமிர்த்த கோல், அச்செல்வனே செம்பொன் சோதி மிக்கு உயர் மகுடம் சூட்டச் சூடுதல் விழுமிது என்றார்.

சொற்பொருள் :- புக்கவன் தன்னை நோக்கி - கைகேயியின் மாளிகையை அடைந்த இராமபிரானைப் பார்த்து; புரவலர் முனிவர் யாரும் - அரசர்களும், முனிவர்களும் மற்றும் யாவரும்; தக்கதே நினைந்தான் - இராமபிரான் தகுதியான செயலையே எண்ணினான்; தாதை தாமரைச் சரணம் சூடி - தன் தந்தையாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தனது தலையின் மேல் வைத்து வணங்கி; திக்கினை நிமிர்த்த கோல் - எல்லாத்திசைகளிலும் தீமையை விலக்கிச் செம்மையை ஆக்கிய செங்கோலையுடைய; அச்செல்வனே - அந்தச் செல்வனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியே; செம்பொன் - சிவந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட; சோதி மிக்கு உயர் மகுடம் - ஒளி மிகுந்து உயர்ந்து விளங்குகின்ற மணிமுடியை; சூட்டச் சூடுதல் - எடுத்து அணிவிக்கத் தான் அணிந்து கொள்ளுதலே; விழுமிது என்றார் - சிறந்தது என்று சொன்னார்கள்.

பொழிப்பு:- கைகேயியின் மாளிகையை அடைந்த இராமபிரானைப் பார்த்து, அரசர்களும், முனிவர்களும் ஏனையோரும் இராமபிரான் தகுதியான செயலையே எண்ணினான். தந்தையின் திருவடிகளை வணங்கி, எல்லாத் திசைகளிலும் தீமையை அகற்றிச் செம்மை செய்யும் செங்கோலையுடைய அச்செல்வனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியே, சிவந்த பொன்னாலான ஒளிமிகுந்து உயர்வாக விளங்கும் மணி முடியினை எடுத்துச் சூட்ட, தான் அணிந்து கொள்ளுவதே சிறந்தது என்று சொன்னார்கள்.

குறிப்பு:- தாமரைச் சரணம் - உவமைத் தொகை. புக்கவன் - வினையாலணையும் பெயர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- புரவலர் - அரசர், ஆதரித்துக்காப்பவர்; விழுமிது - சிறந்தது; தாதை - தந்தை; சரணம் - திருவடி; நிமிர்த்த - செம்மையாக்கிய; கோல் - செங்கோல்; சோதி - ஒளி.

இராமன் கைகேயியைச் சந்தித்தல்

107. ஆயன நிகழும் வேலை, அண்ணலும் அயர்ந்து தேறாத்
 தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி,
 'நாயகன் உரையான் வாயால்; நான் இது பகர்வென்' என்னா,
 தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமிழன் வந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆயன நிகழும் வேலை, அண்ணலும் அயர்ந்து தேறா, தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி, நாயகன் வாயால் உரையான், நான் இது பகர்வென் என்னாத் தாய் என நினைவான் முன்னே கூற்று எனத் தமிழன் வந்தான்.

சொற்பொருள்:- ஆயன நிகழும் வேலை - அப்படிப்பட்ட பேச்சுகளும் செயல்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில்; அண்ணலும் அயர்ந்து தேறா - இராமபிரானும் முன்னர் (தந்தையை வழக்கமாக இருக்கும் இடத்தில் காணாதமையால்) மனம் சோர்வுற்றுப் பின் தெளிந்தவனாய்; தூயவன் இருந்த சூழல் - நல்லவனாகிய தசரதன் இருந்த இடத்தை; துருவினன் - எதுவெனத் தேடிக்கொண்டு; வருதல் நோக்கி - வருவதைப் (கைகேயி) பார்த்து; நாயகன் வாயால் உரையான் - தனது கணவனாகிய தசரதன் தன்னுடைய வாயால் சொல்லமாட்டான்; நான் இது பகர்வென்

என்னா - நானே இராமன் காடேகலும் பரதன் நாடாளுதலுமாகிய இச்செயல்களைச் சொல்லுவேன் என்று எண்ணிக் கொண்டு; தாய் என நினைவான் முன்னே - தன்னைத் தாயென்று நினைக்கின்ற இராமபிரானின் முன்பாக; கூற்று என - எமன் போல; தமிழள் வந்தாள் - கொடுமை புரிவதில் நிகரற்ற கைகேயி வந்தாள்.

பொழிப்பு:- அப்படிப்பட்ட பேச்சுகளும், செயல்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இராமபிரானும் முன்னர் (தந்தையைக் காணாது) மனம் சோர்ந்து பின்னர் தெளிந்தவனாய், நல்லவனாகிய தசரதன் இருந்த இடத்தை ஆராய்ந்து தேடி வருதலைக் கண்டு, தனது கணவனாகிய தசரதன் வாயினால் இராமன் காடேகுதலும், பரதன் நாடாளுதலும் ஆகிய செயல்களைக் கூறமாட்டான் என எண்ணிக் கொண்டு, தன்னைத் தாயாக நினைக்கின்ற இராமபிரானின் முன்பாக எமனைப் போல கொடுமை புரிவதில் நிகரற்ற கைகேயி வந்தாள்.

குறிப்பு:- அன்பு காட்டும் அன்னை என்று கருதுபவன் முன்னே துன்பம் தரும் எமன் போல வந்தாள் கைகேயி என்க. இது - இரண்டு வரங்கள்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆயன - அப்படியானவை; வேலை - வேளை, சமயத்தில்; அயர்ந்து - சோர்ந்து; தூயவன் - நல்லவன்; துருவினன் - ஆராய்ந்து பார்த்தனன்; பகர்வென் - கூறுவேன்; கூற்று - எமன்; தமிழள் - நிகரற்றவள்.

கைகேயியை வணங்கி இராமன் பணிவுடன் நிற்பல்

108. வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையின் புதைத்து, மற்றைச் சுந்தரத் தடக் கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான் - அந்தி வந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அந்தி வந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னான், வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண் உற வணங்கி, வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையில் புதைத்து, மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான்.

சொற்பொருள்:- அந்தி வந்து அடைந்த - மாலைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்த; தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னான் - தாய்ப்பசுவினைக் கண்ட இளங்கன்றைப் போன்ற இராமபிரான்; வந்தவள் தன்னை - தன்முன்னே வந்த கைகேயியை; சென்னி மண் உற வணங்கி - தலையானது நிலத்தில் பொருந்த விழுந்து வணங்கி; வாசச் சிந்தூர - மணம் வீசும் சிந்தூரத்தையும்; பவளச் செவ்வாய் - பவளத்தையும் போன்ற சிவந்த வாயையும்; செங்கையில் புதைத்து - தனது சிவந்த ஒரு கையினால் மூடிக் கொண்டு; மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை - மற்றொரு அழகிய பெரிய கையானது; தானை மடக்குற - ஆடையை மடக்கிக் கொள்ள; துவண்டு நின்றான் - கைகேயியின் முன் பணிவுடன் நின்றான்.

பொழிப்பு:- மாலைப் பொழுதில் வந்தடைந்த தாய்ப்பசுவினைக் கண்ட இளங்கன்றைப் போன்ற இராமபிரான், தன்முன்னே வந்த சிற்றன்னையாகிய கைகேயியை, தலையானது நிலத்தில் பொருந்த விழுந்து வணங்கி, மணம் வீசும் சிந்தூரத்தையும் பவளத்தையும் போன்ற சிவந்த வாயைத் தனது சிவந்த ஒரு கையினால் மூடிக் கொண்டு, மற்றைய அழகிய பெரிய கையானது ஆடையை மடக்கிக் கொள்ளக் கைகேயி முன்னர் பணிவுடன் நின்றான்.

குறிப்பு:- தன்முன் வந்து நின்ற சிற்றன்னையாகிய கைகேயியை, இராமபிரான் வணங்கி நின்றமை இச்செய்யுளில் காட்டப் பட்டுள்ளது. இராமபிரானின் அடக்கத்தைக் காட்டுவதாக இது காணப்படுகிறது. அடக்கம் என்பது உயர்ந்தோர் முன் பணிந்த மொழி, தணிந்த நடை, தானை மடக்கல், வாய் புதைத்தல், தலை தாழ்த்தி நின்றல் ஆகியன அமைந்து ஒழுகுதலாகும். இதற்கு விளக்கமளிப்பது போல் இராமபிரானின் நிலை காட்டப்பட்டுள்ளது. சென்னி - இன உருபுப் பொருளில் வந்து நெற்றியைக் குறித்தது எனவும் கருதலாம்; நிலத்தில் தலை படும்படியாக என்றும் கொள்ளலாம்.

அந்தி வந்து அடைந்த பசு - உவமானம்; இராமபிரானின் முன்வந்த கைகேயி - உவமேயம்; பேருவகை பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அன்னான் - போன்றவன், ஒத்தவன்; சென்னி - தலை; உற - பொருந்த; செவ்வாய் - சிவந்த வாய்; செங்கை - சிவந்தகை; புதைத்து - மூடிக் கொண்டு, பொத்திக் கொண்டு; சுந்தரம்

- அழகு; தடக்கை - பெரியகை; தானை - ஆடை; துவண்டு - பணிந்து; துவளுதல்.

கைகேயியின் வஞ்சக உரை

109.நின்றவன் தன்னை நோக்கி, இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின் கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றிக் கொடுமை பூண்டாள், 'இன்று எனக்கு உணர்த்தலாவது ஏயதே என்னின் ஆகும்; ஒன்று உனக்கு உந்தை, மைந்த! உரைப்பதோர் உரையுண்டு' என்றாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நின்றவன் தன்னை நோக்கி, இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின் கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றிக் கொடுமை பூண்டாள், "மைந்த! உந்தை, உனக்கு உரைப்பது ஓர் உரை ஒன்று உண்டு, இன்று உணர்த்தல் ஆவது, எனக்கு ஏயதே என்னின் ஆகும்" என்றாள்.

சொற்பொருள்:- நின்றவன் தன்னை நோக்கி - அங்ஙனம் வணங்கி நின்ற இராமபிரானைப் பார்த்து; இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின் - இரும்பினால் ஆகிய மனத்தோடு; கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் - உயிர்களைக் கொன்று திரியும் எமன் என்னும்; பெயர் இன்றி - பெயர் மட்டும் இல்லாமல்; கொடுமை பூண்டாள் - அவனுடைய கொடுமையை மட்டும் மேற் கொண்டவளாகிய கைகேயி; மைந்த - மகனே; உந்தை - உனது தந்தை; உனக்கு உரைப்பது - உனக்குச் சொல்வதாகிய; ஓர் உரை ஒன்று உண்டு - சொல் (விடயம்) ஒன்று உள்ளது; இன்று உணர்த்தல் ஆவது - இப்பொழுது அதை உனக்கு உணர்த்துவது; எனக்கு ஏயதே என்னின் - எனக்குப் பொருத்தமானது என்று நீ கருதினால்; ஆகும் என்றாள் - நான் அதனைச் சொல்லுதல் கூடும் என்றாள்.

பொழிப்பு:- அங்ஙனம் வணங்கி நின்ற இராமபிரானைப் பார்த்து, இரும்பாலாகிய மனத்தோடு, உயிர்களைக் கொன்று திரியும் எமன் என்னும் பெயர் மட்டும் இல்லாமல் அவனுடைய கொடுமையை மட்டும் கைக் கொண்டவளாகிய கைகேயி, மகனே! உனது தந்தை உனக்குச் சொல்வதாகிய சொல் ஒன்றுண்டு; அதை இப்பொழுது உனக்கு உணர்த்துவது எனக்குப் பொருத்தமானது என்று நீ கருதினால், நான் அதனைச் சொல்லுதல் கூடும் என்றாள்.

குறிப்பு:- வஞ்சக மனமுடைய கைகேயி, தான் கூறவந்த வார்த்தைகளை விரைந்து கூறாது, இராமபிரானின் சம்மதத்தைப் பெற்ற பின் கூறுவதாக அமைந்த செய்யுள் இதுவாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- இயன்ற - ஆக்கப்பட்ட; உழல் - திரியும், அலையும்; உந்தை - தந்தை; உரை - சொல், செய்தி; ஏயதே - பொருத்தமானதே.

மன்னவன் ஆணையைக் கூற, இராமன் பணிந்துரைத்தல்
110. 'எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய இயைவது உண்டேல்,
உய்ந்தனன் அடியேன்; என்னின் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி!
வந்ததென் தவத்தின் ஆய வருபயன்; மற்றொன்று உண்டோ?
தந்தையும், தாயும், நீரே; தலைநின்றேன்; பணிமின்' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எந்தையே ஏவ, நீரே உரை செய இயைவது உண்டேல், அடியேன் உய்ந்தனன்; என்னில் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி! என் தவத்தின் ஆய வருபயன் வந்தது மற்று ஒன்று உண்டோ? தந்தையும் தாயும் நீரே; தலை நின்றேன்; பணிமின்! என்றான்.

சொற்பொருள்:- எந்தையே ஏவ - என் தந்தையாரே கட்டளையிட; நீரே உரை செய - என் தாயாகிய நீரே அதனைச் சொல்லும்படி; இயைவது உண்டேல் - பொருந்துவது உண்டானால்; அடியேன் உய்ந்தனன் - அடியவனாகிய யான் ஈடேறிவிட்டேன்; என்னில் பிறந்தவர் உளரோ - என்னைக் காட்டிலும் மேன்மையுறும்படி பிறந்தவர் வேறொருவர் இருக்கின்றாரோ? இல்லை; வாழி - வாழ்க; என் தவத்தின் ஆய - என் முன்னைய தவத்தால் உண்டாகிய; வருபயன் வந்தது - வரக் கூடிய பயன் வந்துவிட்டது; மற்று ஒன்று உண்டோ - இதனிலும் சிறந்ததான வேறொரு பயனும் இருக்கிறதா? தந்தையும் தாயும் நீரே - எனக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்யும் தந்தையும், இனிமையானவற்றைச் செய்யும் தாயும் நீரே ஆவீர்; தலை நின்றேன் - நீர் கூறப்போவதைத் தலை மேற்கொண்டு நின்றேன்; பணிமின்! என்றான் - கட்டளையிடுங்கள் என்று இராமபிரான் கூறினான்.

பொழிப்பு:- என் தந்தையாரே கட்டளையிட, தாயாகிய நீரே அதனைச் சொல்லுமாறு பொருந்துவது உண்டானால் அடியேனாகிய யான் ஈடேறிவிட்டேன். என்னைக் காட்டிலும் மேன்மையுறும்படி பிறந்தவர் வேறொருவர் இருக்கின்றாரோ? இல்லை. என் முன்னைய

தவத்தால் வரக் கூடிய பயன் கிடைத்துவிட்டது. இதனிலும் சிறந்ததான வேறொரு பயனும் உண்டோ? எனக்குத் தந்தையும் தாயும் நீரேயாவீர். நீர் கூறப் போவதைத் தலை மேற்கொண்டு நின்றேன்; கட்டளையிடுங்கள் என்று இராமபிரான் கூறினான்.

குறிப்பு:- கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இராமபிரான் மகிழ்ந்து கூறியவை இச்செய்யுளில் காணப்படுகின்றன. 'தலை நிற்பேன்' என்று எதிர்காலத்தில் கூறாது, 'தலை நின்றேன்' என்று விரைவு பற்றி இறந்தகாலத்தில் கூறப்பட்டது. இது கால வழுவமைதியாகும். நீரே - பிரிநிலை ஏகாரம். வாழி - முன்னிலை அசை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- எந்தை - தந்தை; இயைவது - இசைவது, பொருந்துவது; தலை நின்றேன் - தலைமேற் கொண்டு நின்றேன் (பணிவுடன் ஏற்று நின்றேன்).

கைகேயி தெரிவித்த மன்னின் ஆணை

111. "ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழ் இருஞ் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந் தவம் மேற்கொண்டு,
பூழி வெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியத் துறைகள் ஆடி,
ஏழ்-இரண்டு ஆண்டின் வா" என்று, 'இயம்பினன் அரசன்' என்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய் தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி, தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு, பூழிவெங்கானம் நண்ணி, புண்ணியத் துறைகள் ஆடி, ஏழு இரண்டு ஆண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்.

சொற்பொருள்:- ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் - கடலாற் சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதையும்; பரதனே ஆள - பரதனே முடிசூடி ஆண்டு கொண்டிருக்க; நீ போய் - நீ நாட்டை விட்டுச் சென்று; தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி - நீண்டு தொங்குகின்ற பெரிய சடைகளை வளர்த்துக் கொண்டு; தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு - பிறரால் தாங்குதற்கரிய கடுந்தவத்தினை ஏற்று; பூழிவெங்கானம் நண்ணி - புழுதி நிறைந்த கொடிய காட்டை அடைந்து; புண்ணியத் துறைகள் ஆடி - அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி; ஏழு இரண்டு ஆண்டின் - பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்த பின், வா என்று - திரும்பி வருவாயாக என்று; இயம்பினன் - தசரதச்சக்கரவர்த்தி சொன்னான்; என்றான் - என்று கூறினான்.

பொழிப்பு:- கடல் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதையும் பரதனே ஆளவும், நீ நாட்டை விட்டுச் சென்று நீண்ட சடாமுடிகள் வளர்த்து, தாங்குதற்கரிய தவத்தினை ஏற்று, புழுதி நிறைந்த கொடிய காடுகளை அடைந்து, அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி, பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் திரும்பி வருவாயாக என்றும் அரசன் கூறினான் எனக் கைகேயி கூறினாள்.

குறிப்பு:- கைகேயியின் மன ஆசையையும், பேச்சின் நயத்தையும் இச் செய்யுள் காட்டுகிறது. பரதனே என்பதில் உள்ள பிரிநிலை ஏகாரம் அவளது ஆசையையும், தாழ் இருஞ்சடை தாங்குதல், தவம் மேற்கொள்ளல், கானம் சேர்தல், புண்ணியத்துறைகள் ஆடுதல் முதலியன நற்பயன் கருதியவை யாகவே தசரதன் பணித்தான் என்று கூறியதால், தான் வரங்கேட்டதை மறைத்த அவளது வஞ்சகத்தையும் காணமுடிகிறது. “ஏழ் இரண்டு ஆண்டு” என்று சுருக்கிக் கூறியமை அவளது கரவுப் பேச்சினையும், இயம்பினன் ‘அரசன்’ என்பதால் தான் பழியற்றவள் என்பதையும் காட்டுகிறது. மேலும் தந்தை என்று கூறாது அரசன் கூறினான் என்பதால் இது அரச ஆணை; மீறுதல் முடியாது எனவும் உணர்த்தினாள் என்பலாம்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆழி - கடல், சமுத்திரம்; தாழ் இரும் - நீண்டு வளர்ந்து தொங்குகின்ற; பூழி - புழுதி; வெம் - கொடிய; கானம் - காடு; நண்ணி - அடைந்து; இயம்பினன் - கூறினான், சொன்னான்.

கைகேயியின் உரைகேட்ட இராமனது தோற்றப் பொலிவு

112. இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே? - யாரும் செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்; ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா!

கொண்டு கூட்டும் முறை:- யாரும் செப்ப அரும் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின் இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே? முன்பு பின்பு ஒப்பதே; அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது.

சொற்பொருள்:- யாரும் செப்ப அரும் குணத்து இராமன் - எவராலும் எடுத்துரைத்தற்கு அரிய நற்குணங்களையுடைய இராமபிரானின்;

திருமுகச் செல்வி நோக்கின் - திருமுகத்தின் அழகைப் பார்த்தால்; இப்பொழுது எம்மனோரால் - இப்பொழுது எம்மைப் போன்றவர்களால்; இயம்புதற்கு எளிதே - சொல்லுவதற்கு எளிதானதோ? அன்று; முன்பு பின்பு ஒப்பதே - (கைகேயி கூறியவற்றைக் கேட்பதற்கு) முன்பும் பின்பும் மலர்ந்த செந்தாமரை மலரை ஒத்ததாக இது இருந்தது; அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது - அந்தச் சொற்கள் உணர்த்தப்பட்ட அந்த வேளையில்; அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது - மலர்ந்த செந்தாமரை மலரையும் அது வென்றுவிட்டது.

பொழிப்பு:- எவராலும் எடுத்துரைத்தற்கு அரிய நற்குணங்கள் பொருந்திய இராமபிரானின் திருமுக அழகைப் பார்த்தால், இப்பொழுது எம்மைப் போன்றவர்களால் எடுத்துச் சொல்வதற்கு எளிதானதோ? எளிதன்று. கைகேயி இராமன் காடேகவும் பரதன் நாடாளவும் தசரதன் உரைத்தாரெனக் கூறக் கேட்க முன்பும், கூறக் கேட்ட பின்பும் மலர்ந்த செந்தாமரை மலரை ஒத்ததாக இது இருந்தது. அந்தச் சொற்கள் உணர்த்தப்பட்ட அந்த வேளையில், மலர்ந்த செந்தாமரை மலரையும் அது வென்றுவிட்டது.

குறிப்பு:- பரதன் நாடாளவும், இராமன் பதினான்காண்டுகள் காடேகவும் தந்தையிட்ட கட்டளையொன்றுண்டு எனக் கைகேயி கூறியதைக் கேட்ட இராமபிரானின் முகமலர்ச்சியைக் கூறும் செய்யுள் இது.

எளிதே - ஏகாரம் எதிர்மறை. அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். அலர்ந்த செந்தாமரை - உவமானம்; இராமனின் திருமுகச் செல்வி - உவமேயம்; அவ்வாசகம் உணரக் கேட்க முன்பும், கேட்ட பின்பும் முகமலர்ச்சி இவ்வாறிருந்தது. அவ்வாசகம் உணரக்கேட்ட அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரை மலரின் அழகிலும் கூடிவிட்டது என்பதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- செப்பரும் - சொல்லுதற்கரிய; செவ்வி - அழகு; எம்மனோரால் - எம்போன்றவர்களால்; வாசகம் - வார்த்தைகள்; சொற்கள்; அலர்ந்த - மலர்ந்த.

113.தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி,
 இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
 உருளுடைச் சகடம் பூட்ட, உடையவன் உய்த்த காரேறு
 அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பரம் அவிழ்ந்தது ஒத்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தெருள் உடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்பல் அஞ்சி இருள் உடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான், உருள் உடைச் சகடம் பூட்ட உடையவன் உய்த்த கார் ஏறு அருள் உடை ஒருவன் நீக்க அப்பரம் அகன்றது ஒத்தான்.

சொற்பொருள்:- தெருள் உடை மனத்து - அறிவில் தெளிவைக் கொண்ட மனத்தினையுடைய; மன்னன் ஏவலின் திறம்பல் அஞ்சி - தசரத மன்னனின் கட்டளையிலிருந்தும் மாறுபடுவதற்குப் பயந்தவனாய்; இருள் உடை உலகம் தாங்கும் - அறியாமை இருளையுடைய இந்நிலவுலகத்தைக் காக்கின்றதாகிய; இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான் - துன்பத்தை உடைய ஆட்சிபுரியும் அரச பதவிக்கு ஒருப்பட்டு நின்ற இராமபிரான்; உருள் உடைச் சகடம் பூட்ட - சக்கரத்தையுடைய வண்டியில் பூட்டுவதற்காக; உடையவன் உய்த்த கார் ஏறு - உடையவனால் செலுத்தப்பட்ட கரிய எருதானது; அருள் உடை ஒருவன் நீக்க - இடையில் வந்த கருணைமிக்க ஒருவன் இவ்வண்டியில் பூட்டிய பூட்டினை அவிழ்த்து விட; அப்பரம் அகன்றது ஒத்தான் - அப்பாரம் நீங்கி அடைந்த மகிழ்ச்சியை ஒத்த மகிழ்ச்சியை உடையவனானான்.

பொழிப்பு:- அறிவில் தெளிவுகொண்ட மனத்தினையுடைய தசரத மன்னனின் கட்டளையிலிருந்து மாறுபடுவதற்குப் பயந்தவனாய், அறியாமை இருள் நிறைந்த இவ்வுலகினைக் காக்கின்றதாகிய, துன்பத்தையுடைய அரச பதவியை ஏற்க ஒருப்பட்டு நின்ற இராமபிரான், சக்கரத்தையுடைய வண்டியில் பூட்டுவதற்காக உடையவனால் செலுத்தப்பட்ட கரிய எருதானது, இடையில் வந்த கருணைமிக்க ஒருவன் இவ்வண்டியில் பூட்டிய பூட்டினை அவிழ்த்து விட, அப்பாரம் நீங்கி அடைந்த மகிழ்ச்சியை ஒத்த மகிழ்ச்சியை உடையவனானான்.

குறிப்பு:- அரசபாரத்தை வண்டியாகவும், அதனையேற்றுச் சுமப்பவனை வண்டியிற் பூட்டிய காளையாகவும் கூறுதல் மரபாகும்.

சகடத்தில் பூட்ட உடையவன் உய்த்த காரேறு - உவமானம்; தசரதன் ஆணைப்படி மணிமுடி சூட்டச் செல்லும் இராமபிரான் - உவமேயம்; பாரஞ்சமத்தலினின்றும் நீங்குதல் பொதுத்தன்மை. ஏறு - எருது; கார் ஏறு என்று கூறியமை நிறத்திலும் இராமனை ஒத்ததால் என்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தெருள் - தெளிவு; திறம்பல் - மாறுபடல்; இருள் - அறியாமை, துன்பம்; சகடம் - வண்டி; உய்த்த - செலுத்திய; கார் - கரிய; ஏறு - எருது; அப்பரம் - அப்பாரம்.

காட்டிற்குச் செல்ல இராமன் கைகேயியிடம் விடை கொள்ளுதல்

114. 'மன்னவன் பணியன்று ஆகின், நும் பணி மறுப்பனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ? என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்; மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்.'

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன்னவன் பணி அன்று ஆகின் நும் பணி மறுப்பனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ? அப்பால் என் இனி உறுதி? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்; மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்.

சொற்பொருள்:- மன்னவன் பணி அன்று ஆகின் - தசரத மன்னனின் கட்டளை அல்லவாயினும்; நும் பணி மறுப்பனோ? - உமது கட்டளையை யான் செய்யாது மறுத்து விடுவேனோ?; என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் - என் தம்பியாகிய பரதன் அடைந்த அரசுச் செல்வம்; அடியனேன் பெற்றது அன்றோ - உங்கள் அடியவனாகிய யான் பெற்றது போன்றதன்றோ!; அப்பால் என் இனி உறுதி - இதற்குப் புறம்பாக வேறு என்ன மேலான நன்மை உள்ளது?; இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன் - தாங்கள் கூறிய இக்கட்டளையை தலையின் மேல் ஏற்றுக் கொண்டேன் (மிக உயர்வாகவும், உறுதியாகவும்); மின் ஒளிர் கானம் - மின்னலைப் போல வெயில் ஒளிவீசும் காட்டிற்கு; இன்றே போகின்றேன் - இப்பொழுதே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன் - உம்மிடம் விடையும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

பொழிப்பு:- தசரத மன்னனின் கட்டளை அல்லவாயினும், உமது கட்டளையை யான் செய்யாது மறுப்பேனோ? என் தம்பியாகிய

பரதன் பெற்ற அரசுச் செல்வம் யான் பெற்றது போன்றதன்றோ! இதற்குப் புறம்பாக வேறு என்ன மேலான நன்மை உள்ளது? தாங்கள் கூறிய இக்கட்டளையை தலையின் மேல் ஏற்றுக் கொண்டேன். மின்னலைப் போல வெயில் ஒளிவீசும் காட்டிற்கு இப்பொழுதே போகின்றேன். உம்மிடம் விடையும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

குறிப்பு:- தந்தை கட்டளையிட வேண்டுமென்பது இல்லை; தாயாகிய உமது கட்டளை போதும்; காட்டுக்குச் செல்வேன் என்று இராமன் கூறுவதைக் காட்டும் செய்யுள் இது. 'மன்னவன் பணி அன்று ஆகின்' என்பதில் உம்மை தொக்கது. விடையும் கொண்டேன் - விரைவு பற்றி இறந்த காலத்தில் கூறப்பட்டது. இதுகால வழுவமைதி.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பின்னவன் - தம்பி; உறுதி - மேலான நன்மை; தலைமேற் கொண்டேன் - மிக உயர்வாக ஏற்றுக் கொண்டேன்.

கோசலையின் மாளிகைக்குள் இராமன் புகுதல்

115. என்று கொண்டு இனைய கூறி, அடி இணை இறைஞ்சி, மீட்டும், தன் துணைத் தாதை பாதம் அத் திசை நோக்கித் தாழ்ந்து, பொன் திணி போதினாளும், பூமியும், புலம்பி நைய, குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- குன்றினும் உயர்ந்த தோளான், என்று கொண்டு இனைய கூறி, மீட்டும் அடி இணை இறைஞ்சி, தன் தாதை துணைப் பாதம் அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து, பொன்திணி போதினாளும் பூமியும் புலம்பி நைய, கோசலை கோயில் புக்கான்.

சொற்பொருள்:- குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் - மலையினும் உயர்ந்த தோள்களையுடைய இராமபிரான்; என்று கொண்டு இனைய கூறி - என்று விடை கொண்டு இத்தகையவற்றைக் கூறி; மீட்டும் அடி இணை இறைஞ்சி - திரும்பவும் கைகேயியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி; தன் தாதை துணைப் பாதம் - தன் தந்தையாகிய தசரதனின் இரு திருவடிகளை; அத் திசை நோக்கித் தாழ்ந்து - அத்திக்கு நோக்கிய வண்ணம் வணக்கம் செய்து; பொன்திணி போதினாளும் - பொற்றாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும்; பூமியும் - பூமாதேவியும்; புலம்பி நைய - தனிமைத் துயரால் வருந்தி அழ; கோசலை கோயில் புக்கான் - (அங்கிருந்து புறப்பட்டு) தாயாராகிய கோசலையின் மாளிகையைச் சேர்ந்தான்.

பொழிப்பு:- மலையினும் பார்க்க உயர்ந்த தோள்களையுடைய இராமபிரான், விடை கொண்டு இத்தகையவற்றைக் கூறி, திரும்பவும் கைகேயியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி, தன் தந்தை தசரதனின் இரு திருவடிகளை அத்திக்கு நோக்கியவாறு வணங்கி, திருமகளும் பூமாதேவியும் தனிமைத்துயரால் வருந்தி அழ, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது தாயாராகிய கோசலையின் மாளிகையைச் சேர்ந்தான்.

குறிப்பு:- பிரியும் போதும் கைகேயியை வணங்கியும், தந்தையைக் காணாத போதும் அவரிருக்கும் திசை நோக்கி வணங்கியும் விட்டுத் தாயாகிய கோசலையிருக்கும் மாளிகைக்கு இராமன் செல்வதைக் கூறும் செய்யுள் இதுவாகும். புலம்புதல் - தனிமையில் அழுதல். 'புகு' என்னும் பகுதி இரட்டித்துக் காலம் காட்டியதால் 'புக்கான்' ஆயிற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- குன்று - மலை; இனைய - இத்தன்மையான; மீட்டும் - மீண்டும்; இறைஞ்சி - வணங்கி; பொன்திணி போது - பொற்றா மரைப்பூ; நைய - வருந்தியழ.

தமிழிலுள்ள கிறிஸ்தவ இலக்கியங்களில் தலைசிறந்தது தேம்பாவணியாகும். இந்நூல் இத்தாலிய நாட்டில் வெனிஸ் மாநிலத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் 1680.11.08 இல் பிறந்து, தமது 30 ஆவது வயதில் சமயப்பணிக்காக தென்னிந்தியாவின் தமிழ் நாட்டுக்கு 1710 இல் வந்து, மதுரையில் இருந்து தமிழ்நாட்டின்பல பகுதிகளிலும் சுத்தோலிக்க சமயப்பணியோடு அருந்தமிழ்ப் பணியுமாற்றிய கொன்ஸ்தாந்தியஸ்பெஸ்கி [Constantius Beschi] என இயற்பெயர் கொண்ட

வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட பெருங்காப்பியமாகும். இயேசு பெருமானின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய சூசையப்பரின் வரலாற்றைத் தேம்பாவணி சித்திரிக்கின்றது. சீவக சிந்தாமணியைப் போல் ஒரு காப்பியத்தைப் படைக்க வேண்டுமென்ற ஆவலினால் உந்தப்பட்டே வீரமாமுனிவர் இந்நூலினைப் படைத்தார். இக்காப்பியத்தில் கம்பராமாயணத்தின் கவியின்பமும், திருக்குறளின் அறக்கருத்துகளும் காணக்கிடைக்கின்றன. இந்நூலினைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றும்போது கேட்டு மகிழ்ந்த புலவர்கள், காப்பிய ஆசிரியருக்கு “வீரமாமுனிவர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கிச் சிறப்பித்தனர். இயேசு சபைக்குருவான இவர் இத்தாலியம், கிரேக்கம், இலத்தீன், எபிரேயம், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் சிறந்த தேர்ச்சியுடையவர். தமிழின் எழுத்துச்சீர்திருத்தத்தின் முன்னோடி வீரமாமுனிவரேயாவார். தொன்னூல் விளக்கம், சதுரகராதி (தமிழின் முதல் அகராதி), தமிழ்-இத்தாலிய அகராதி, வாமன்கதை, அவிவேகபூரண குருகதை (பரமார்த்தகுரு கதை), திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை, கருணாம் பரப்பதிகம், அடைக்கல நாயகி வெண்கலிப்பா, தமிழ்ச்செய்யுள் தொகை முதலான பல நூல்களை இயற்றித் தமிழ்மொழிக்கு அணி செய்துள்ளார். இவை தவிர வேதியர் ஒழுக்கம், வேதவிளக்கம், திருச்சபை பேதகம், பேதம் மறுத்தல், லாத்தர் இனத்தியல்பு முதலான நூல்கள் மூலம் சமயப்பணியையும் ஆற்றியுள்ளார்.

தேன்+பா+அணி எனக் கொண்டு, தேன்போன்ற இனிமையான பாக்களினால் அழகு செய்யப்பட்ட காப்பியத்துக்குத் “தேம்பாவணி” எனப் பெயர் சூட்டினார் வீரமாமுனிவர். அத்துடன் தேம்பா+அணி எனக்கருதி வாடாத மாலை எனப்பொருள் கொள்ளவும் முடியும். மூன்று காண்டங்களையும், முப்பத்தாறு

படலங்களையும், 3615 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டது இந்நூலாகும். பாயிரத்தை அடுத்து, நாட்டுப்படலம் முதல் மகனேர்ந்த படலம் வரை முதலாவது காண்டமும் (1225 பாடல்கள்), பைதிரம் நீங்குபடலம் முதல் சோடு தோர் வைப் படலம் வரை இரண்டாவது காண்டமும் (969 பாடல்கள்), குழவிகள் வதை படலம் முதல் முடிசூட்டுபடலம் வரை மூன்றாவது காண்டமும் (1421 பாடல்கள்) அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு காண்டமும் தலா பன்னிரு படலங்களைக் கொண்டுள்ளன. யேசுநாதரின் பிறப்பு, வளர்ப்புடன் கிறிஸ்தவசமயப் பெருமைகளும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மரபுக்குரிய பண்புகளோடு, தமிழிலில்லாதசிலபுதுவகை அணிகளும் கையாளப்பட்டதுடன், மேனாட்டுப் புலவர்களான தாந்தே, தாசோ, ஹோமர், வர்ஜில் போன்றோரின் கருத்துகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. சற்றுக் கடினமான மொழி நடையையுடைய காப்பியமென இதனைக் கருதுவோரும் உளர். வடமொழிச் சொற்களும் இந்நூலில் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ள போதிலும், தமிழிலக்கிய மரபை மீறாமல், காப்பியப் பண்புகளுக்கு அமைவாகத் தீந்தமிழ்ச் சுவை சொட்டத் தந்துள்ளார் வீரமாமுனிவர்.

சொல்லழகு- பொருளழகு, சந்த இன்பம், அணிச்சிறப்பு ஆகியன அமைந்த காப்பியம் இதுவாகும். 105 வரலாற்றுப் பகுதிகளைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இக்காப்பியத்தில் சூசையப்பரை! "வளன்" எனக்குறிப்பிடுவதுடன், அவரது வரலாற்றைக் கூறும் நூலில் இயேசுகிறிஸ்து, மரியன்னை ஆகியோரது வரலாறும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. 1665ஆம் ஆண்டில் ஆகிர்தமரியாள் என்னும் கன்னியாஸ்திரி ஸ்பானிய மொழியில் எழுதிய "The city of god" எனும் நூலை இக் காலப் பண்புகளுக்கு அமைவாகத் தீந்தமிழ்ச் சுவை சொட்டத் தந்துள்ளார் வீரமாமுனிவர்.

பைதிரம் நீங்கு படலம்

(1 - 39 செய்யுள்கள்)

(யூதேயா நாட்டு மன்னன் ஏரோது, யேசுபாலனுக்கு இழைக்கவிருந்த கொடுமைக்கு அஞ்சி, அந்நாட்டை விட்டு நீங்கி, எகிப்து நாட்டுக்குச் சூசையப்பரும், புனிதமரியாளும் தம் குழந்தையுடன் சென்ற செய்தியைக் கூறும் பகுதி இதுவாகும். பைதிரம் என்பது நாடு என்று பொருள்படும். எனவே நாட்டைவிட்டு நீங்கு படலம் ஆயிற்று.) தேம்பாவணியின் இரண்டாவது கண்டத்தில் முதலாவதாக அமைந்த படலம் இதுவாகும்.*

புலவர் கூற்று

1. களிமுகத்தி னிவையாகிப் பைம்பூ மேய்ந்த கனலொப்பச் சுளிமுகத்தி னுற்றதுய ருள்ளம் வாட்டித் துகைத்தன்னார் வளிமுகத்தின் விளக்கன்ன மயங்கி யேங்க வந்தவையான் களிமுகத்தின் கிளவியொடு விரும்பி யிங்கண் கிளக்குகிற்பேன்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- களி முகத்தின் இவை ஆகி, பைம்பூ மேய்ந்த கனல் ஒப்ப, சுளி முகத்தின் உற்ற துயர் உள்ளம் வாட்டி துகைத்து, அன்னார் வளி முகத்தின் விளக்கு அன்ன மயங்கி ஏங்க வந்தவை, கிளி முகத்தின் கிளவியொடு விரும்பியான் இங்கண் விளக்குகிற்பேன்.

சொற்பொருள்:- களி முகத்தின் இவை ஆகி, - இன்பந்தரும் முறையில் இந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நடந்த பின்னர்; பைம்பூ மேய்ந்த கனல் ஒப்ப - புத்தம் புதிதாகப் பூத்த பூவைத் தீக்கனல் பட்டுத் தீய்த்தது போல; சுளி முகத்தின் உற்ற துயர் - பொங்கி வந்த துயரம்; உள்ளம் வாட்டி - உள்ளத்தை வாட்டி; துகைத்து - வதைக்க; அன்னார் - சூசையும் மரியாளும்; வளி முகத்தின் விளக்கு அன்ன மயங்கி ஏங்க - சுழல் காற்றில் சிக்கித் தவிக்கும் விளக்குப் போல கலங்கி வருந்துமாறு; வந்தவை - நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளை; கிளி முகத்தின் கிளவியொடு - கிளி போன்று பேசும் இனிய மொழியிலே; விரும்பியான் - உளம் மகிழ நான்; இங்கண் விளக்குகிற்பேன் - இங்கு உரைக்கின்றேன்.

பொழிப்பு:- இன்பந்தரும் முறையில் இந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நடந்த பின்னர், புத்தம் புதிதாகப் பூத்த பூவைத் தீக்கனல் பட்டுத் தீய்த்தது போல, பொங்கி வந்த துயரம் உள்ளத்தை வாட்டி வதைக்க, சூசையும் மரியாளும், சுழல் காற்றில் சிக்கித் தவிக்கும் விளக்குப் போல கலங்கி வருந்துமாறு நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளை, கிளி போன்று பேசும் இனிய மொழியிலே, உள்ளம் மகிழ நான் இங்கு உரைக்கின்றேன்.

குறிப்பு:- பைதிரம்நீங்குபடலத்தின் அறிமுகமாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. காவியப் புலவரின் நேரடிக் கூற்று இதுவாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- களிமுகம் - இன்பந்தரும் இயல்பு, இன்பந்தரும் தன்மை; பைம்பூ - புத்தம் புதிய பூ, பசிய பூ; சுளிமுகம் - பொங்கி வந்த; துகைத்து - வதைத்து, வருத்தி; கிளவி - சொல்; கிளக்குதல் - உரைத்தல், சொல்லுதல்.

ஆலயம் செல்லுதல்

2. பூந்தாமக் கொம்பனையாள் பூத்த பைம்பூ முகைமுகத்திற்
றேந்தாமத் திருமகனேந் தின்னு மெண்ணாள் செலவன்னார்
தாந்தாமக் கடிநகர்க்கண் டங்க லுள்ளி நாடொறும் பொற்
காந்தாமக் கோயில்விழா வணியின் வெஃகிக் கனிசேர்வார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தாம பூ கொம்பு அனையாள், பூத்த பைம்பூ முகை முகத்தில், தேன் தாம திருமகன் நேர்ந்து இன்னும் எண் நாள் செல தாம கடி நகர் கண் தங்கல் உள்ளி, நாள் தொறும் பொன் காந்து ஆம் அக் கோயில் விழா அணியின் வெஃகி அன்னார் தாம் கனி சேர்வார்.

சொற்பொருள்:- தாம பூ கொம்பு அனையாள் - அழகிய பூக்கள் நிறைந்த கொம்பினை ஒத்த மரியாள்; பூத்த பைம்பூ முகை முகத்தில் - மலரவிருக்கும் புதிய மொட்டிடைத்தில்; தேன் தாம திருமகன் நேர்ந்து - துளிர்க்கும் தேனைப் போலத் தித்திக்கும் திருமகனைக் காணிக்கையாக எருசலேம் கோவிலில் ஒப்புக் கொடுத்தாள்; இன்னும் எண் நாள் செல - இன்னும் எட்டு நாட்கள் கோவிலுக்குச் சென்றுவர எண்ணினாள்; தாம கடி நகர் கண் - ஒளி வீசும் மதிலால் சூழப்பட்ட காவலையுடைய எருசலேம் நகரிலே; தங்கல் உள்ளி - தங்க நினைத்து; நாள் தொறும் - நாள்தோறும்; பொன் காந்து ஆம் - பொன்னொளி பொங்கும் அக்கோவிலுக்கு; விழா அணியின் - திருவிழாக் கோலம் காண விரும்புவார் போல; வெய்கிக்கனிசேர்வார்-அவர்கள் மூவரும் ஆர்வத்துடன் சென்றனர்.

பொழிப்பு:- அழகிய பூக்கள் நிறைந்த கொம்பினை ஒத்த மரியாள், மலரவிருக்கும் புதிய மொட்டிடைத்தில் துளிர்க்கும் தேனைப் போலத் தித்திக்கும் திருமகனைக் காணிக்கையாக எருசலேம் கோவிலில் ஒப்புக் கொடுத்தாள். இன்னும் எட்டு நாட்கள் கோவிலுக்குச் சென்றுவர எண்ணினாள். ஒளி வீசும் மதிலால் சூழப்பட்ட காவலையுடைய எருசலேம் நகரிலேதங்க நினைத்து, பொன்னொளி பொங்கும் அக்கோவிலுக்குத் திருவிழாக் கோலம் காண விரும்புவார் போல அம்மூவரும் ஆர்வத்துடன் சென்றனர்.

குறிப்பு:- கவர்ந்திழுக்கும் 'காந்தம்' என்பது இங்கு 'காந்து' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'கனி சேர்வார்' என்பதில் 'கனி' என்பது இனிமையைக் குறித்து நிற்பதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தாமம் - மாலை, ஒளி; கடி - காவல்; காந்தம் - ஒளி; உள்ளி - நினைத்து; வெஃகி - விரும்பி; கனி சேர்வார் - இனிதே சேர்ந்தனர்.

தூதுவன் உரைக்கவரல்

3. நெஞ்சுபதி கொண்டவரு ளெஞ்சா நீரார் நிறைந்தைந்நாண்
மஞ்சுபதி கொண்டமலை யொத்த பைம்பூ மணிப்புக்கெழு
விஞ்சுபதி கொண்டமரர் வைகுங் கோயில் மேவியபின்
னஞ்சுபதி கொண்டவுரைத் தூது வானோ னவின்றடைந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மஞ்சுபதி கொண்ட மலை ஒத்த, பைம்பூ மணிப் புகை சூழ் விஞ்சு பதி கொண்ட அமரர் வைகும் கோயில், நெஞ்சு பதி கொண்ட அருள் எஞ்சா நீரார் நிறைந்து ஐந்நாள் மேவிய பின் வானோன் நஞ்சு பதி கொண்ட உரை தூது நவின்று அடைந்தான்.

சொற்பொருள் :- மஞ்சுபதி கொண்ட மலை ஒத்த - மேகங்கள் குடிகொண்ட மலைபோன்ற; பைம்பூ மணிப்புக்கெழு - பசுமையான பூக்களைப் போன்று அழகிய நறுமணப் புகைகள் சூழ்ந்து கிடக்கும்; விஞ்சு பதி கொண்ட - அத்தகைய சிறப்பு மிக்க கோவில்; அமரர் வைகும் கோயில் - வானவர் தங்கி வாழும் திருப்பதி; நஞ்சு பதி கொண்ட - தம் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும்; அருள் எஞ்சா நீரார் - அருள் என்றும் நீங்காத இயல்புடைய அம் மூவரும்; நிறைந்து ஐந்நாள் மேவிய பின் - நிறைவாக ஐந்து நாட்கள் சென்று வந்த பின்னர்; வானோன் நஞ்சு பதி கொண்ட உரை தூது - ஒருவானவன் நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த தூது மொழியை; நவின்று அடைந்தான் - உரைக்க வந்தான்.

பொழிப்பு:- மேகங்கள் குடிகொண்ட மலைபோன்ற, பசுமையான பூக்களைப் போன்று அழகிய நறுமணப் புகைகள் சூழ்ந்து கிடக்கும் அத்தகைய சிறப்பு மிக்க கோவிலானது, வானவர்கள் தங்கி வாழுகின்ற திருப்பதி. தம் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் அருள் என்றும் நீங்காத அம்மூவரும் நிறைவாக ஐந்து நாட்கள் சென்று வந்த பின்னர் (கோவிலுக்கு), ஒரு வானவன் நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த தூதுமொழியை உரைக்க வந்தான்.

குறிப்பு:- 'வைகுங் கோயில்' என்பது வினைத் தொகையாகும். மஞ்சுபதி கொண்ட மலை உவமானம்; அமரர் வைகுங்கோயில் உவமேயம்; விருப்புடன் தங்குதல் பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மஞ்சுபதி - மேகம் குடிகொண்ட இடம்; பதி - இடம், கோவில், தலைவன்; மணிப்புக்கெ - அழகிய வாசனைப்புகை; விஞ்சுபதி - சிறந்த கோவில்; நஞ்சுபதி - நஞ்சையிடமாகக் கொண்டது.

சூசைப்பட்ட துயரம்

4. கான்வயிறார் பூங்கொடியோ னுறங்குங் காலை கதிர்தும்மி
மீன்வயிறா ருருக்காட்டி விண்ணோ நெய்தி “விரைக்கொடியோ
பூன்வயிறார் வேல்வேந்த னிளவற் கோற லுள்ளினன்
தேன்வயிறா ரிப்பதி நீத் தெசித்து நாட்டைச் செல்க”வென்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கான் வயிறு ஆர் பூங்கொடியோன்
உறங்கும் காலை விண்ணோன் எய்தி கதிர் தும்மி, மீன் வயிறு ஆர்
உரு காட்டி, விரை கொடியோய், ஊன் வயிறு ஆர் வேல் வேந்தன்
இளவல் கோறல் உள்ளினன், நீ தேன் வயிறு ஆர் இப்பதி நீத்து, எசித்து
நாட்டை செல்க என்றான்.

சொற்பொருள்:- கான் வயிறு ஆர் பூங்கொடியோன் - மணமிகுந்து
வீசும் மலர்க் கொடியினை உடைய சூசை, உறங்கும் காலை - உறங்கிக்
கொண்டிருந்த வேளையில்; கதிர் தும்மி - கதிரொளி வீசும்; மீன்
வயிறு ஆர் உரு காட்டி - அழகிய நட்சத்திர வடிவத்தில்; வானதூதன்
எய்தி - வானதூதன் தோன்றி; விரை கொடியோய் - வாசனை வீசும்
பூங்கொடி கொண்டவனே; ஊன் வயிறு ஆர் வேல் வேந்தன் -
பகைவர் தம் ஊன் போக்கி உயிர் பறிக்கும் வேலினைத் தாங்கிய
மன்னனாகிய ஏரோதன்; இளவல் கோறல் உள்ளினன் -
திருச்செல்வனாகிய யேசுவைக் கொல்லத் திட்டமிட்டுள்ளான்; நீ
தேன் வயிறு ஆர் இப்பதி நீத்து - ஆகையால் நீ தேன் கமழும் இத்திரு
நகரை விட்டுவிட்டு; எசித்து நாட்டை செல்க என்றான் - “எசித்து
நாட்டிற்குச் செல்வாயாக” என்றான்.

பொழிப்பு:- மணமிகுந்து வீசும் மலர்க்கொடியினையுடைய சூசை,
உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் கதிரொளி வீசும் அழகிய
நட்சத்திர வடிவத்தில் வானதூதன் தோன்றி “வாசனை வீசும்
பூங்கொடியைக் கொண்டவனே, பகைவர் தம் ஊன் போக்கி உயிர்
பறிக்கும் வேலினைத் தாங்கிய மன்னவன் ஏரோதன், திருச்செல்வ
மாகிய குழந்தை யேசுவைக் கொல்லத் திட்டமிட்டுள்ளான்.
ஆகையால் நீ, தேன் மணம் கமழும் இத் திருநகரை விட்டு, எசித்து
நாட்டிற்குச் செல்வாயாக” என்றான்.

குறிப்பு:- கான் வயிறு, மீன்வயிறு, ஊன் வயிறு, தேன்வயிறு என்பன
முறையே மணம் வீசும், நட்சத்திர வடிவில், ஊன் நிறைந்த, தேன்
கமழும் என்னும் பொருள்களில் வந்துள்ளன.

ஏரோது அரசன் குழந்தை யேசுவைக் கொல்ல நினைத்த செய்திகளை 25வது படலமான “குழவிகள் வதைப்படலம்” கூறியுள்ளது. “நாட்டைச் செல்க” என்பது “நாட்டுக்குச் செல்க” என உருப மயக்கத்தால் ஏற்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கதிர் தும்மி - கதிரொளி வீசும், கதிரொளி பரப்பும்; விரை - வாசனை; ஊன் - இறைச்சி, மாமிசம்; எசித்து - எகிப்து; ஆர் - அழகிய.

5. அழற்குளித்த பைந்தாதோ கண்பாய் வேலோ வகல்வாயுட் புழற்குளித்த செந்தீயோ வருமோ கூற்றோ பொருவின்றி நிழற்குளித்த வருவானோன் கொடுஞ்சொற் நெடுங்கடனீர்ச் சுழற்குளித்த மனஞ்சோர்ந்து வளனப் பணியைத் தொழுதுளைந்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொருவு இன்றி நிழல் குளித்த உருவானோன் கொடும் சொல் கேட்டு, அழல் குளித்த பைந்தாதோ, கண்பாய் வேலோ? அகல்வாய் புண் புழல் குளித்த செந்தீயோ? உருமோ? கூற்றோ? கடல் நீர் சுழல் குளித்த மனம் சோர்ந்து, வளன் அப்பணியை தொழுது உளைந்தான்.

சொற்பொருள்:- பொருவு இன்றி நிழல் குளித்த உருவானோன் கொடும் சொல் கேட்டு - ஒப்பில்லா முறையில் ஒளியில் மூழ்கி வானவன் உரைத்த கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டு; அழல் குளித்த பைந்தாதோ - நெருப்பில் விழுந்து தீய்ந்த புதிய பூங்கொத்தோ?; கண்பாய் வேலோ? - கண்ணிலே குத்திய வேலின் முறையோ?; அகல்வாய் புண் புழல் குளித்த செந்தீயோ? - அகன்ற புண்ணின் துளையில் ஊடுருவிய செந்நெருப்போ?; உருமோ? - உயிர் பறிக்கும் இடியோ?; கூற்றோ? - அன்றி எமனோ?; என; நெடும் கடல் நீர் சுழல் குளித்த - நீண்ட கடல் நீரில் கிளம்பிய நீர்ச்சுழலில் சிக்கியது போல; மனம் சோர்ந்து - மனமானது சோர்வடைந்து; வளன் அப்பணியை தொழுது உளைந்தான் - சூசை, வானவன் இட்ட கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வணங்கி ஏற்றுக் கொண்டபின் வருந்தினான்.

பொழிப்பு:- ஒப்பில்லா முறையில் ஒளியில் மூழ்கிய அவ்வானவன் உரைத்த கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டு, நெருப்பில் விழுந்து தீய்ந்த புதிய பூங்கொத்தோ? கண்களில் குத்திய வேலின் முறையோ? அகன்ற புண்ணின் துளையினுள் ஊடுருவிய செந்நெருப்போ? உயிர் பறிக்கும் இடியோ? அல்லது எமனோ? என நீண்ட கடல் நீரில் கிளம்பிய நீர்ச்

சுழலில் சிக்கியது போல, மனம் சோர்வடைந்து, சூசை, வானவன் இட்ட கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வணங்கி ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர் வருந்தினான்.

குறிப்பு:- நெடுங்கடனீர்ச் சுழற்குளித்தல் - உவமானம்; சோர்ந்த மனம் - உவமேயம்; ஏற்பட்ட துன்பம் - பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அழல் - தீ சூடு; புழல் - புண்; உரும் - இடி; பொருவு இன்றி - ஒப்பில்லாத; உளைந்தல் - மனம் வருந்துதல் வளன் - சூசை.

6 . மலிநிழற்பட் டலர்மலரின் னொய்யஞ் சேயின் மழவினையும் பொலிநிழற்பட் டலர்பூங்கொம் பொத்தா னொய்யும், புரைவினையா லலிநிழற்பட் டெரியெசித்தார் நாட்டின் சேணு மாய்ந்தவளன் புலிநிழற்பட் டேங்கியமான் போல வேங்கிப் புலம்பினனாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மலி நிழல் பட்டு அலர் மலரின் நொய் அம் சேயின் மழ வினையும், பொலி நிழல் பட்டு அலர் பூங்கொம்பு ஒத்தாள் நொய்யும் புரை வினையால் அலி நிழல்பட்டு எரி எசித்தார் நாட்டின் சேணும் ஆய்ந்த வளன், புலி நிழல் பட்டு ஏங்கிய மான் போல ஏங்கி புலம்பினன் ஆல்.

சொற்பொருள்:- மலி நிழல் பட்டு - அடர்ந்த நிழலின் அடியிலே; அலர் மலரின் - செழிப்பாகப் பூத்த பூவை விட; நொய் அம் சேயின் மழ வினையும் - மென்மையான அழகிய திருக்குழந்தையின் இளமையையும்; பொலி நிழல் பட்டு - வளமை நிறைந்த நிழலிலே; அலர் பூங்கொம்பு ஒத்தாள் - மலர்ந்த பூங்கொம்பு போன்ற மரியாளின்; நொய்யும் - மென்மையும்; புரை வினையால் - தீய பாவச் செயல்களால்; அலி நிழல்பட்டு எரி எசித்தார் நாட்டின் - அருள் நிழல் அற்று எரிந்து கருகும் எகிப்து நாட்டின்; - சேணும் - தொலை தூரத்தையும்; ஆய்ந்த வளன் - எண்ணிப் பார்த்த சூசை; புலி நிழல் பட்டு - புலியின் நிழலைப் பார்த்து; ஏங்கிய மான் போல- கலங்கித் தவிக்கும் புள்ளிமாளைப் போல; ஏங்கி புலம்பினன் ஆல் - மனம் கலங்கிப் புலம்பினான்.

பொழிப்பு:- அடர்ந்த நிழலின் அடியிலே செழிப்பாகப் பூத்த பூவை விட மென்மையான அழகிய திருக்குழந்தையின் இளமையையும், வளமை நிறைந்த நிழலிலே வளர்ந்து மலர்ந்த பூங்கொம்பு போன்ற மரியாளின் மென்மையையும், தீய பாவச் செயல்களால் அருள்

நிழலற்று எரிந்து கருகும் எகிப்து நாட்டின் தொலைதூரத்தையும் எண்ணிப் பார்த்த சூசை, புலியின் நிழலைப் பார்த்து ஏங்கிய மான் போல மனம் கலங்கிப் புலம்பினான்.

குறிப்பு:- மரியானுக்கு உவமையாகப் 'பொலிநிழற்பட் டலர் பூங்கொம்பு' கூறப்பட்டுள்ளது. அது போன்று சூசையின் ஏக்கத்திற்கு உவமையாகப் "புலி நிழற்பட் டேங்கிய மான்" கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மலிநிழல் - அடர்ந்த நிழல், செறிந்த நிழல்; அலர் - மலர்ந்த; நொய் - மென்மை; அம் - அழகு; புரைவினை - பாவவினை; அலிநிழல் - அருளற்ற; சேண் - தூரம்.

7. அறவின்மை யுறவின்மை யறத்தி னின்மை யங்கட்சென் னெறியின்மை நெறிதொலைக்கு முறுதி யின்மை நெறிதன்னிற் பறியின்மை சார்பின்மை தன்பா லின்மை பரிசல்லாற் பிறிவின்மை யோர்ந்துளைந்தா னுளைந்து மீண்டே பிரிவுற்றான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அறிவு இன்மை, உறவு இன்மை, அறத்தின் இன்மை, அங்கண் செல்நெறி இன்மை, நெறி தொலைக்கும் உறுதி இன்மை, நெறி தன்னில் பறி இன்மை, சார்பு இன்மை, தன்பால் இன்மை, பரிசு அல்லால் பிறிது இன்மை ஓர்ந்து உளைந்தான்; உளைந்து மீண்டே பிரிவு உற்றான்.

சொற்பொருள்:- அறிவு இன்மை - அந்த எகிப்து நாட்டில் தம்மை அறிந்தவர் யாருமில்லை; உறவு இன்மை - அங்கு தமக்கு யாரும் உறவினர் இல்லாமை; அறத்தின் இன்மை - அங்கு வாழுவோரிடம் தரும் குணம் இல்லாமை; அங்கண் செல்நெறி இன்மை - அந்நாட்டுக்குச் செல்லும் வழி தெரியாமை; நெறி தொலைக்கும் உறுதி இன்மை - அவ்வழியைக் கடப்பதற்குரிய துணையும் இல்லாமை; நெறி தன்னில் பறி இன்மை - வழிச் செலவுக்குரிய பொன் தம்மிடத்தில் இல்லாமை; சார்பு இன்மை - பிற ஆதரவும் இல்லாமை; தன்பால் இன்மை - தன்னிடத்தில் அமைந்த வறுமை; பரிசு அல்லால் பிறிது இன்மை ஓர்ந்து - (பல்வகைத் தொல்லைகளைத் தவிர) வேறு எதுவும் இல்லாததை நினைத்து நினைத்து; உளைந்தான் - வருந்தினான்; உளைந்து மீண்டே பிரிவு உற்றான் - இருப்பினும் வருத்தத்தோடு யூதேயா நாட்டை விட்டுப் புறப்படக் கருதினான்.

பொழிப்பு:- அந்த எகிப்து நாட்டில் தம்மையறிந்தவர் யாருமில்லாமை, அங்கு தமக்கு யாரும் உறவினர் இல்லாமை, அங்கு வாழுவோரிடம் தரும் குணம் இல்லாமை, அந்நாட்டுக்குச் செல்லும் வழி தெரியாமை, அவ்வழியைக் கடப்பதற்குரிய துணை இல்லாமை, வழியில் செலவுக்குரிய பொன் இல்லாமை, பிற ஆதரவும் இல்லாமை, தன்னிடத்தில் அமைந்த வறுமையே அல்லால் வேறொன்றும் இல்லாததை நினைத்து வருந்தினான். இருப்பினும் மனவருத்தத்துடன் யூதேயா நாட்டை விட்டுப் புறப்படக் கருதினான்.

குறிப்பு:- தன்னிடம் வறுமையைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை எனச் சூசை வருந்துவதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அங்கண் - அவ்விடத்து; பறி - பொன்; சார்பு - ஆதரவு.

8. வேரியந் தாரினான் விரைந்தெ முந்தனன்
மாரியந் தாரையின் வளர்கண் டாரைநீர்
நேரியந் துணைவியை நேடி நாயகன்
நேரியந் கேவிய பணியைச் செப்பினான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வேரி அம் தாரினான் விரைந்து எழுந்தனன் மாரி அம் தாரை இன் கண் வளர் நீர் தாரை நேரி அம் துணைவியை தேடி, நாயகன் தேரி அங்கு ஏவிய பணியை செப்பினான்.

சொற்பொருள்:- வேரி அம் தாரினான் - தேனுள்ள மணம் நிறைந்த அழகிய மாலையை அணிந்த சூசை; விரைந்து எழுந்தனன் - விரைவாக எழுந்தனன்; மாரி அம் தாரை இன் - மழையின் அழகிய நீர்த்தாரை போல; கண் வளர் நீர் - தன் கண்ணிலே நீர் நிறைந்து; தாரை நேரி அம் துணைவியை தேடி - நீர்த்துளிகள் சொரிய, அழகிய தன் துணைவியாகிய மரியாளைத் தேடிச் சென்று; நாயகன் தேரி - இறைவன் வான தூதன் வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுத்து; அங்கு ஏவிய பணியை செப்பினான் - அங்கு ஏவிய கட்டளையை எடுத்துரைத்தான்.

பொழிப்பு:- தேன் நிறைந்த அழகிய மாலையையுடைய சூசை, விரைவாக எழுந்தான்; மழையின் அழகிய நீர்த்தாரை போலத் தன் கண்ணிலே நீர் நிறைந்து நீர்த்துளிகள் சொரிய, அழகிய தன் துணைவியாகிய மரியாளைத் தேடிச் சென்று, இறைவன், வானதூதன் வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கு ஏவிய கட்டளையை எடுத்துரைத்தான்.

குறிப்பு:- 'நேர்ந்து', 'தேர்ந்து' என்னும் சொற்கள் எதுகைத் தொடையின் பொருட்டு ஈறுகெட்டுத் திரிந்து 'நேரி', 'தேரி' என வந்துள்ளன.

அருஞ்சொற்பதம்:- வேரி - தேன்; தார் - மாலை; நேரி - சொரிதல்; தேரி - தேர்ந்து.

மரியாளின் துயரம்

9. செய்யிதட் டாமரை பழித்த சீறடித்
துய்யிதட் டுப்பவிழ் சுருதி வாயினா
ளையிதட் டாரினா னறையத் தீமுனர்
நொய்யிதட் டாதென நொந்து வாடினாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- செய் இதழ் தாமரை பழித்த சீறு அடி துய் இதழ் துப்பு அவிழ் சுருதி வாயினாள், ஐ இதழ் தாரினான் அறைய, தீ முனர் நொய் இதழ் தாது என நொந்து வாடினாள்.

சொற்பொருள்:- செய் இதழ் தாமரை - சிவந்த இதழ்களைக் கொண்ட தாமரை; பழித்த சீறு அடி - அழகால் வென்ற சிறிய பாதங்களையும்; துய் இதழ் - தூய்மையான இதழ்கள்; துப்பு அவிழ் - பவளம் போல் விரியும்; சுருதி வாயினாள் - வேத மணம் கமழும் வாயினைக் கொண்ட மரியாளிடம்; ஐ இதழ் தாரினான் - அழகான இதழ்களால்லான பூமாலையை அணிந்த சூசை; அறைய - கூறிய போது; தீ முனர் நொய் இதழ் தாது என - தீக்கனல்பட்ட மென்மையான இதழ்களைக் கொண்ட பூங்கொத்துப் போல; நொந்து வாடினாள் - மரியாள் மனம் வருந்தி வாடினாள்.

பொழிப்பு:- செந்தாமரை மலரை அழகால் வென்ற சிறிய பாதங்களையும், தூய்மையான இதழ்கள் பவளம் போல் சிவந்து விரியும் வேத மணம் கமழும் வாயினையும் கொண்ட மரியாளிடம் அழகான இதழ்களாலான பூமாலையை அணிந்த சூசை கூறியபோது, தீக்கனல்பட்ட மென்மையான இதழ்களைக் கொண்ட பூங்கொத்துப் போல மரியாள் மனம் வருந்தி வாடினாள்.

குறிப்பு:- 'நொய்யிதட் டாது' - உவமானம்; மரியாள் - உவமேயம்; வாட்டம் - பொதுத்தன்மை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- செய் - சிவந்த; பழித்த - வென்ற; சீறுஅடி - சிறியஅடி; துப்பு - பவளம்; சுருதி - வேதம்; ஐ - அழகு; அறைய - கூற, சொல்ல; நொய் - மென்மை; தாது - பூங்கொத்து.

இருவரும் மனம் தெளிதல்

10. எதிரிலான் பகையிலா னிணையெ லாமிலா
 னுதிரிலா மதுகையா லுணர்வின் மேனின்றான்
 விதிரிலா விதியிதென் றிறைஞ்சி வேண்டினர்
 பிதிரிலாத் திருவுளம் பேணித் தேரினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எதிர் இலான், பகை இலான், இணை எலாம் இலான், உதிர் இலா மது கையான் உணர்வின் மேல் நின்றான். விதிர் இலா விதி இது என்று இறைஞ்சி வேண்டினர், பிதிர் இலா திரு உளம் பேணி தேரினார்.

சொற் பொருள் :- எதிர் இலான் - தனக்கு எதிரிகள் யாரும் இல்லாதவன்; பகை இலான் - தனக்குப் பகைவர்கள் எவரும் இல்லாதவன்; இணை எலாம் இலான் - தனக்கு ஒப்புமை இல்லாதவன்; உதிர் இலா மது கையான் - அழிவே இல்லாத ஆற்றலை உடையவன்; உணர்வின் மேல் நின்றான் - மானிட சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டவன்; விதிர் இலா விதி இது என்று - அத்தகைய இறைவனின் தவிர்க்க முடியாத கட்டளை இதுவென்று; இறைஞ்சி வேண்டினர் - சூசையும் மரியாளும் இறைவனைப் பணிந்து வேண்டினர்; பிதிர் இலா திரு உளம் - சிதைதல் இல்லாத இறைவனின் இதயம் நிறைந்த தேவசித்தமே என; பேணி தேரினார் - இணங்கி ஏற்றுக் கொண்டனர்.

பொழிப்பு:- தனக்கு எதிரிகள் யாரும் இல்லாதவனும், பகைவர்கள் எவரும் இல்லாதவனும், ஒப்புமை இல்லாதவனும் அழிவற்ற ஆற்றலையுடையவனும், மானிட சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டவனுமாகிய இறைவனின், தவிர்க்க முடியாத கட்டளை இதுவென்று (சூசையும் மரியாளும்) இருவரும் இறைவனைப் பணிந்து வேண்டினர். சிதைதல் இல்லாத இறைவனின் இதயம் நிறைந்த தேவசித்தமே இதுவென இணங்கி ஏற்றுக் கொண்டனர்.

குறிப்பு:- ஆண்டவனின் திருவுள்ளப்படி நடப்பதே தம் கடமை என்பதைச் சூசையும் மரியாளும் ஏற்றுக் கொண்டதைக் கூறும் பாடலிதுவாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உதிர்இலா - அழிவில்லாத; விதிர்இலா - தவிர்க்கமுடியாத; இறைஞ்சி - வணங்கி; பிதிர்இலா - சிதைவிலாத.

11. தேரிய மனத்தவர் தேறி நாயக
னாரிய முகத்துறை யங்க ணேகினார்
நீரிய முகிலெனப் படத்தை நீக்கலாற்
சூரிய னவியெனத் தோன்றல் தோன்றினான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தேரிய மனத்தவர் தேறி, நாயகன் ஆரிய முகத்து உறை அங்கண் ஏகினார் நீரிய முகில் என அப்படத்தை நீக்கலால், சூரியன் நவி என தோன்றல் தோன்றினான்.

சொற்பொருள்:- தேரிய மனத்தவர் - அவ்விருவரும் தெளிவு பெற்ற மனமுடையவராய்; தேறி - மனந்துணிந்து; நாயகன் ஆரிய முகத்து உறை - இறைவனாகிய யேசுபாலன் அழகிய முகத்தோடு தங்கி இருந்த; அங்கண் ஏகினார் - இடத்துக்குச் சென்றனர்; நீரிய முகில் என - கார்மேகம் போன்றிருந்த; அப்படத்தை நீக்கலால் - போர்வையை விலக்கலால்; சூரியன் நவி என - இளஞ்சூரியனைப் போன்று; தோன்றல் தோன்றினான் - திருக்குமாரன் காட்சியளித்தான்.

பொழிப்பு:- அவ்விருவரும் தெளிந்த மனமுடையோராய் மனந்துணிந்து, இறைமகன் யேசுபாலன் அழகிய முகத்தோடு தங்கியிருந்த இடத்துக்குச் சென்றனர். கார்மேகம் போன்றிருந்த போர்வையை விலக்கவும், இளஞ்சூரியனைப் போன்ற அழகுடன் திருக்குமாரன் காட்சியளித்தான்.

குறிப்பு:- 'நீரிய முகில்' போர்வைக்கு உவமையாகவும், சூரியனின் அழகு யேசுபாலனுக்கு உவமையாகவும் கூறப்பட்டன. நவ்வி என்பது இடைக்குறையாக 'நவி'யாயிற்று.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தேரிய - தெளிவு பெற்ற; ஆரிய - அழகிய; நீரிய - நீர்தங்கும், நீர்நிறைந்த; அப்படம் - போர்வை; சூரியன் நவி - இளஞ்சூரியன்.

திருக்குழந்தையின் ஆசி கேட்டுப் புறப்படுதல்

12. முப்பொழு தொருபொழு தாக முற்றுணர்ந்
தெப்பொழு தனைத்துமெப் பொருளி யாவிலு
மெய்ப்பொரு டெளித்தவிர் காட்சி மேன்மையா
னப்பொழு துறங்கினா னன்னப் பார்ப்பனான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- முப்பொழுது ஒரு பொழுது ஆக முற்று உணர்ந்து, எப்பொழுது அனைத்தும் எப்பொருள் யாவிலும் மெய்ப்பொருள் தெளித்து அவிர் காட்சி மேன்மையான், அன்ன பார்ப்பு அனான் அப்பொழுது உறங்கினான்.

சொற்பொருள்:- முப்பொழுது - இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் நடக்கக்கூடியவற்றை; ஒரு பொழுது ஆகநிகழ்காலம் ஒன்றிலேயே; முற்று உணர்ந்து - அனைத்தையும் உணரவல்லவனும்; எப்பொழுது அனைத்தும் - எக்காலமாயினும் அனைத்திலும்; எப்பொருள் யாவிலும் - எல்லாப் பொருட்களி டத்திலும்; மெய்ப்பொருள் தெளித்து - உண்மையை மிகத் தெளிவாக அறிந்து; அவிர் காட்சி மேன்மையான் - விளங்குகின்ற மேன்மைப் பண்பு மிக்கவனுமாகிய யேசுபாலன்; அன்ன பார்ப்பு அனான் - அன்னப் பறவையின் குஞ்சு போன்று; அப்பொழுது உறங்கினான் - அப்பொழுது உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பொழிப்பு:- முக்காலங்களிலும் நடக்கக் கூடியவற்றை நிகழ்காலம் ஒன்றிலேயே அனைத்தையும் உணரவல்லவனும், எப்பொழுதும், எங்கும், எல்லாப் பொருள்களிடத்திலும் உண்மையை மிகத் தெளிவாக அறிந்து, முழுமையான அறிவுடன் விளங்குகின்றவனும், மேன்மைப் பண்பு மிக்கவனுமாகிய யேசுபாலன், அன்னப்பறவையின் குஞ்சு போன்று அப்பொழுது உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

குறிப்பு:- குழந்தை யேசுவுக்கு உவமையாக அன்னப்பார்ப்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

அருள் சொற் பொருள் :- பார்ப்பு - பறவையினத்தின் குஞ்சு; அவிர்காட்சி - முற்றறிவு, ஊடுருவிக் காணும் அறிவு.

13. கலைமுகந் தருந்திய புலமைக் காட்சியோ
யலைமுகந் தருந்திய வருளென் றுன்பணி
கொலைமுகந் தருந்துயர் கொண்டுஞ் செய்வலென்
றுலைமுகந் தருந்தழற் குருதி யேந்தினாள்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கலை முகந்து அருந்திய புலமை காட்சியோய், கொலை முகந்து அரும்துயர் கொண்டும், அலை முகந்து அருந்திய அருள் என்று உன் பணி செய்வல் என்று உலை முகந்து அரும் தழற்கு உருகி, ஏந்தினாள்.

சொற்பொருள் :- கலை முகந்து அருந்திய - உலகில் விளங்கும் உன்னதக் கலைகளுக்கெல்லாம்; புலமைக் காட்சியோய் - அறிவுற்றாகத் திகழும் ஆண்டவனே; கொலை முகந்து - நாங்கள் கொலைத் தண்டனைக்கே இரையாகும்; அரும்துயர் கொண்டும் - அரும் துயரத்துக்கே ஆளானாலும்; அலை முகந்து அருந்திய - அலை நிறைந்த கடலுக்கு நிகரான; அருள் என்று - உன் திருவருளின் ஏவலே இதுவென நினைத்து; உன் பணி செய்வல் என்று - நீ இட்ட கட்டளையை அடிபணிந்து நிறைவேற்றுவோம் என்று; உலை முகந்து அரும் தழற்கு உருகி - மரியாள், உலைக்களத்திலே கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்புப் போன்று தன் நெஞ்சம் உருகி; ஏந்தினாள் - தன் மகனைத் திருக்கரத்தினில் ஏந்தி நின்றாள்.

பொழிப்பு:- உலகில்விளங்கும் கலைகளுக்கெல்லாம் அறிவுற்றாகத் திகழும் ஆண்டவனே, நாங்கள், கொலைத் தண்டனைக்கே இரையாகும் அரிய துயரத்துக்கே ஆளானாலும், அலை நிறைந்த கடலுக்கு நிகரான உன் திருவருளின் ஏவலே இதுவென நினைத்து, நீ இட்ட கட்டளையை அடிபணிந்து நிறைவேற்றுவோம் என்று, மரியாள் உலைக்களத்திலே கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்புப் போன்று தன் நெஞ்சமுருகித் தன் மகனைத் திருக்கரங்களில் ஏந்தி நின்றாள்.

குறிப்பு :- 'உலைமுகந்தருந்தழல்' மரியாளின் துன்பநிலைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருள் சொற்பொருள் :- கலைமுகந்து - கலைகளுக்கெல்லாம், பல்கலைகளையும்; அலைமுகந்து - அலை நிறைந்து; கொலைமுகந்து - கொலைத் தண்டனைக்கே விதிக்கப்பட்டு; உலைமுகந்து - கொல்லனுலையில் எரியும்.

14. ஏர்வள ரடிபணிந் திளவ லேந்தலி

னீர்வளர் குவளைதேன் றுளித்த னேரவன்

சீர்வளர் விழிமலர் சிறந்து முத்துகச்

சூர்வளர் மனத்தவர் துகைத்து னோங்கினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஏர் வளர் அடி பணிந்து இளவல் ஏந்தலின், நீர் வளர் குவளை தேன் துளித்தல் நேர், அவன் சீர்வளர் விழிமலர் திறந்து முத்து உக, சூர்வளர் மனத்து அவர், துகைத்து உள் ஏங்கினார்.

சொற்பொருள்:- ஏர் வளர் அடி பணிந்து - அழகு கொழிக்கும் பாதங்களைப் பணிந்து; இளவல் ஏந்தலின் - யேசுபாலனைக் கையில் ஏந்தி எடுக்கவும்; நீர் வளர் குவளை - நீரிலே வளரும் குவளை மலர்; தேன் துளித்தல் நேர் - தேன் துளியினைச் சொட்டுதல் போல; அவன் சீர்வளர் - அவன் சிறப்பு மிக்க; விழிமலர் திறந்து முத்து உக - கண்ணாகிய மலரைத் திறந்து முத்துப் போல நீரைச் சொரிந்தான்; சூர்வளர் மனத்து அவர் - ஏற்கெனவே நெஞ்சத்தில் அச்சம் கொண்ட இருவரும்; துகைத்து - இடிந்துபோய்; உள் ஏங்கினார் - நெஞ்சம் கலங்கியேங்கினார்.

பொழிப்பு:- அழகு கொழிக்கும் பாதங்களைப் பணிந்து, யேசுபாலனைக் கையினில் ஏந்தி எடுக்கவும், நீரில் வளரும் குவளை மலர் தேன் துளியினைச் சொரிதல் போல் அவன், தன் சிறப்பான கண் மலரைத் திறந்து முத்துப் போல் நீரைச் சொரிந்தான். ஏற்கெனவே நெஞ்சில் அச்சம் கொண்ட இருவரும் இதைக்கண்டு இடிந்துபோய் நெஞ்சம் கலங்கியேங்கினார்.

குறிப்பு:- குழந்தையேசு கண் விழித்துப் பார்த்ததை, குவளைமலர் தேனைத்துளித்தது போல் என உவமையணி கையாளப்பட்டுள்ளது.

அருஞ் சொற்பொருள்:- ஏர் - அழகு; இளவல் - இளையவன், குழந்தை; துளித்தல் - சொட்டுதல், சொரிதல்; சீர் - சிறப்பு; சூர் - அச்சம்; துகைத்து - இடிந்து போய், சிதைந்து போய்.

15. கதிர் தரும் காதலன் கன்னித் தாயுரத்
தெதிர்தரும் விழிகலந் தினிதிற் சாய்ந்தனன்
முதிர் தரு மமிர்துக முறுவற் கொட்டலாற்
பொதிர்தரு மின்பமுற் றிருவர் பொங்கினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கதிர் தரும் காதலன் எதிர் தரும் விழி கலந்து கன்னி தாய் உரத்து இனிதின் சாய்ந்தனன். முதிர் தரும் அமிர்து உக, முறுவல்கொட்டலால் இருவர்பொதிர் தரும் இன்பம் உற்று பொங்கினர்.

சொற்பொருள்:- கதிர் தரும் காதலன் - சுடரொளி வீசும் அன்புத் திருமகன்; எதிர் தரும் விழி கலந்து - எதிர்ப்படும் இருவரது கண்களும் கலந்தவண்ணம்; கன்னி தாய் உரத்து - தன் கன்னித் தாயின் மார்பிலே; இனிதின் சாய்ந்தனன் - இனிதாய்ச் சாய்ந்து கொண்டனன்; முதிர் தரும் அமிர்து உக - முதிர்ந்த அமிர்த்ததைச் சொட்டிய விதமாய்; முறுவல்

கொட்டலால் - இனிய புன்சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தலால்; இருவர் பொதிர் தரும் இன்பம் உற்று - அவ்விருவரும் நிறைவு தரும் இன்பமடைந்து; பொங்கினர் - உள்ளம் பூரிப்படைந்தனர்.

பொழிப்பு:- சுடரொளி வீசும் அன்புத் திருமகன், எதிர்ப்படும் இருவரது கண்களும் கலக்கும் வண்ணம் தன் கன்னித் தாயின் மார்பினில் இனிதாகச் சாய்ந்து கொண்டனன். முதிர்ந்த அமிர்த்ததைச் சொட்டிய (சொரிந்த) விதமாய் இனிய புன் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தலால் அவ்விருவரும் நிறைவு தரும் இன்பமடைந்து உள்ளம் பூரித்தனர்.

குறிப்பு:- திவ்விய பாலனின் புன்முறுவலுக்கு உவமையாக முதிர்ந்த அமிர்த்ததைப் பொழிந்த தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உரத்து - மார்பில்; முறுவல் - புன்சிரிப்பு; பொதிர் - நிறைவு.

16. பொங்கிய வருத்தியாற் பொலிந்த கன்னியுந்
தங்கிய கொடியொடுட் டளிர்ந்த சூசையும்
பங்கய மலரடி பணிந்து பாலனை
யங்கிவ ரகலுதற் காசி கேட்டனர்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பொங்கிய அருத்தியால் பொலிந்த கன்னியும், தங்கிய கொடியொடு உள்தளிர்ந்த சூசையும், பங்கய மலர் அடி பணிந்து, அங்கு இவர் அகலுதற்கு, பாலனை ஆசி கேட்டனர்.

சொற்பொருள்:- பொங்கிய அருத்தியால் பொலிந்த கன்னியும் நெஞ்சத்தில் ஆர்வம் நிறைந்ததால் மகிழ்வுற்ற கன்னி மரியாளும்; தங்கிய கொடியொடு - ஏந்திய மலர்க் கொடியொடு; உள்தளிர்ந்த சூசையும் - இதயமும் துளிர்விட்ட சூசையும்; பங்கய மலர் அடி பணிந்து - தாமரை மலர் போன்ற யேசுபாலனின் திருவடிகளை வணங்கி; அங்கு அவர் அகலுதற்கு - இருவரும் எகிப்து நாட்டுக்குச் செல்வதற்கு; பாலனை ஆசி கேட்டனர் - அப்பாலனையே ஆசிநல்குமாறு கேட்டனர்.

பொழிப்பு:- நெஞ்சத்தில் ஆர்வம் நிறைந்ததால் மகிழ்வுற்ற கன்னிமரியாளும், ஏந்திய மலர்க் கொடியொடு இதயமும் துளிர்விட்ட சூசையும், தாமரை மலர் போன்ற யேசுபாலனின் திருவடிகளைப் பணிந்து, எகிப்து நாட்டிற்குச் செல்வதற்காக ஆசி கேட்டனர்.

குறிப்பு:- 'பங்கய மலரடி' என்பது உவமை அணியாகும். தாமரைமலர் போன்ற திருவடி எனப் பொருள் தரும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பொங்கிய - நிறைந்த; அருத்தி - ஆர்வம், ஆசை, இரக்கம்; உள்தளிர்ந்த - துளிர்விட்ட.

17. மருந்தடக் கனிமுக மகிழ்ந்து நாயக

னருந்தடத் தவர்க்குநல் லருளோ டாசியைத்
தருந்தடத் திவர்ந்திருட் புதைத்த சாமத்தாங்
கிருந்தடத் தேகுதற் கெழுந்து போயினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நாயகன், மருந்து அட கனி முகம் மகிழ்ந்து, அரும் தடத்து நல் அருளோடு, ஆசியை அவர்க்கு தரும் இடத்து இவர்ந்து, ஆங்கு இரும் தடத்து ஏகுதற்கு, இருள் புதைத்த சாமத்து எழுந்து போயினார்.

சொற்பொருள்:- நாயகன் - திருமகனாகிய இறைவன்; மருந்து அட - அமுதத்தையும் மிஞ்சும் வகையில்; கனி முகம் மகிழ்ந்து - தனது கனிவான முகத்தைக் காட்டி; அரும் தடத்து - அரிய பெருமையுடைய; நல் அருளோடு - நல்ல அருளோடு; ஆசியை அவர்க்கு தரும் இடத்து - ஆசியையும் அவர்களுக்கு வழங்கிய மகிமையால்; இவர்ந்து - அவர்கள் எழுச்சி பெற்றவர்களாய்; ஆங்கு இரும் தடத்து ஏகுதற்கு - அங்கிருந்து நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கு; இருள் புதைத்த சாமத்து - இருள்மண்டிய நடுச்சாமப் பொழுதிலே; எழுந்து போயினார் - எழுந்து சென்றனர்.

பொழிப்பு:- திருமகனாகிய இறைவன், அமுதத்தையும் மிஞ்சும் வகையில், தனது கனிவான முகத்தைக் காட்டி, அரிய பெருமையுடைய நல்ல அருளோடு, ஆசியையும் அவர்களுக்கு வழங்கிய மகிமையால், அவர்கள் எழுச்சிபெற்றவர்களாய், அங்கிருந்து நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கு, இருள்மண்டிய நடுச்சாமப் பொழுதிலே எழுந்து போயினார்.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் 'மருந்து அட' என்பது, 'நாயகன் கனிமுகம் மகிழ்ந்து' என்பதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவபாலன் கனிந்த முகம் காட்டி மகிழ்ந்தமை, அமுதத்தையும் வென்ற தன்மையாகக் காணப்பட்டதென்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மருந்து - தேவாமிர்தம்; அட - வென்ற, மிஞ்சிய; கனிமுகம் - கனிவானமுகம், இனியமுகம்; இரும்புடம் - நீண்ட பயணம்.

வானவர் புடைசூழ்ச் சென்றனர்

18. இருச்சுட ரோன்பட வீரை யாயிரங்

குருச்சுடர் மேனியைக் கொண்ட வானவர்

திருச்சுட ரோனெனச் சிறுவன் றாளிணை

பருச்சுடர் பாய்ந்துறப் பணிந்து தோன்றினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இரும்புடரோன் பட, குரு சுடர் மேனியை கொண்ட ஈர் ஐயாயிரம் வானவர், பரு சுடர் பாய்ந்து உற, திரு சுடரோன் என அச்சிறுவன் இணை தாள் பணிந்து தோன்றினார்.

சொற்பொருள்:- இரும்புடரோன் - பெரிதாக ஒளிவீசும் சூரியனும்; பட - தோற்கும் வண்ணம்; குரு சுடர் மேனியை கொண்ட - பேரொளி வீசும் மேனியைக் கொண்ட; ஈர் ஐயாயிரம் வானவர் - பதினாயிரம் வானவர்களும்; பரு சுடர் பாய்ந்து உற - திரண்ட ஒளிவெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாயுமாறு; திரு சுடரோன் என - அழகிய கதிரொளி வீசும்; அச்சிறுவன் - திவ்விய பாலனாகிய யேசுவின்; இணை தாள் - திருவடிகள் இரண்டிலும்; பணிந்து தோன்றினார் - வீழ்ந்து வணங்கியவாறு தோன்றினார்.

பொழிப்பு:- பெரிதாக ஒளிவீசும் சூரியனும் தோற்கும் வண்ணம் பேரொளி வீசும் மேனியைக் கொண்ட பதினாயிரம் வானவர்களும், திரண்ட ஒளிவெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாயுமாறு, அழகிய கதிரொளி வீசும் திவ்விய யேசுபாலனின் திருவடிகள் இரண்டிலும் வீழ்ந்து வணங்கியவாறு தோன்றினார்.

குறிப்பு:- சூரியனின் ஒளி கெடும் வண்ணம் ஒளியுள்ள மேனியைக் கொண்டவர்கள் வானவர்கள் என்பது உயர்வு நலிற்சியணியாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- இரும்புடர் - பெரிதான ஒளி; பட - தோற்க; குரு சுடர் - பேரொளி; பருசுடர்-திரண்டஒளி திருச்சுடரோன்- அழகிய கதிரொளியையுடையவன்; இணைதாள் - இருதிருவடிகள்.

19. எல்லியல் படச்சுட ரிரவி றோற்றினார்
 பல்லியங் கடலொலி படமு முக்கினா
 ரல்லியங் குழவியை யளவில் வாழ்த்தினார்
 கல்லியம் பாத் தொடை கனியப் பாடினார்

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எல் இயல் பட சுடர் இரவில் தோற்றினார்
 கடல் ஒலி பட பல் இயம் முழக்கினார்; அல்லி அம்குழவியை அளவு
 இல் வாழ்த்தினார்; கல்லியம் பா தொடைக் கனிய பாடினார்.

சொற்பொருள்:- எல் இயல் பட - அந்த இரவுப்பொழுதும் தன் இயல்பு
 மாறிப் பகற் பொழுதாய் விளங்குமாறு; சுடர் இரவில் தோற்றினார் -
 வானவர்கள் பிரகாசமாய்த் தோன்றினார்களடல் ஒலி பட - கடலின் அலை
 ஒலியும் தோற்குமாறு; பல் இயம் முழக்கினார் - பல்வகையான
 இசைக்கருவியை முழக்கினார்கள் (ஒலிக்கச் செய்தனர்); அல்லி
 அம்குழவியை - இரவில் மலர்ந்த ஆம்பல் மலர் போன்ற அழகிய
 திருக்குழந்தையை; அளவு இல் வாழ்த்தினார் - அளவின்றி
 வாழ்த்தினார்கள்; கல்லியம் பா - தேன்துளி போன்ற இனிமையான
 பாடல்கள்; தொடைக் கனிய பாடினார் - தொடை நயம் கனியப் பாடினார்கள்.

பொழிப்பு:- அந்த இரவுப்பொழுதும் தன் இயல்பு மாறிப் பகற்
 பொழுதாய் விளங்குமாறு, வானவர்கள் பிரகாசமாய்த் தோன்றினார்.
 கடலின் அலை ஒலியும் தோற்குமாறு, பல்வகையான இசைக்
 கருவியை முழக்கினார்கள். இரவில் மலர்ந்த ஆம்பல் மலர் போன்ற
 அழகிய திருக்குழந்தையை, அளவின்றி வாழ்த்தினார்கள். தேன்துளி
 போன்ற இனிமையான பாடல்களைத் தொடை நயம் கனியப்
 பாடினார்கள்.

குறிப்பு:- ஆம்பல் மலர் - உவமானம்; குழந்தை - உவமேயம்; அழகும்
 மென்மையும் - பொதுவியல்பு. 'தொடை' என்பது செய்யுளின்
 ஆறுவகை உறுப்புகளில் ஒன்றாகும். எதுகை, மோனை, அளபெடை,
 முரண், இயைபு என அவை அமையும்.

அருள் சொற் பொருள் :- எல் - பகல்; பல்லியம் - பல்வகை
 இசைக்கருவிகளின் இசைந்த இசை; கல்லியம் - தேன்துளி போன்ற;
 பா - பாடல்; தொடை - செய்யுள் உறுப்பு வகைகள் ஒன்று.

திவ்விய பாலன் நீங்கியதால் நாடும் நகரமும்
நொந்த நிலை

20. வார்வளர் முரசு மாரா வரிவளர் வளையு முதா
தேர்வள ருருளுஞ் செல்லா தெருவள ரரவுந் தோன்றா
வூர்வள ரசைவு மில்லா வுறங்கிய சாமத் தேகிச்
சீர்வள ருயிர்போ யவ்வூர் செத்துடம் பொத்த தன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வார் வளர் முரசும் ஆரா, வரி வளர் வளையும் ஊதா, தேர் வளர் உருளும் செல்லா, தெரு வளர் அரவும் தோன்றா, ஊர்வளர் அசைவும் இல்லா, உறங்கிய சாமத்து ஏகி, உயிர் போய் செத்த உடம்பு ஒத்தது அன்றே.

சொற்பொருள்:- வார் வளர் - வாரால் கட்டப்பெற்ற; முரசும் ஆரா - முரசும் முழங்கவில்லை; வரிவளர் - வரிகளைக் கொண்டுள்ள; வளையும் ஊதா - சங்கும் ஊதவில்லை; தேர் வளர் - தேரோடு பொருந்தியுள்ள; உருளும் செல்லா - சக்கரமும் ஓடவில்லை; தெரு வளர் - தெருக்களிலே ஒலிக்கின்ற; அரவும் தோன்றா - எந்தவிதமான ஒலிகளும் தோன்றவில்லை; ஊர்வளர் - ஊரிலே ஏற்படும்; அசைவும் இல்லா - எவ்வித நடமாட்டமும் காணப்படவில்லை; உறங்கிய சாமத்து ஏகி - ஊரெல்லாம் உறங்குகின்ற நடுச்சாமப் பொழுதிலே அவர்கள் பெத்லகேம் நகரைவிட்டேகினர்; அவ் ஊர் - அந்த ஊரானது (பெத்லகேம்); சீர்வளர் உயிர் போய் - சிறப்பான வாழ்வைத்தரும் உயிரானது பிரிந்துவிட்ட; செத்த உடம்பு ஒத்தது அன்றே - செத்த உடம்பினை ஒத்ததாகக் காணப்பட்டது.

பொழிப்பு:- வாரால் கட்டப்பெற்ற முரசும் முழங்கவில்லை. வரிகளைக் கொண்ட சங்கும் ஊதவில்லை. தேரோடு பொருந்திய சக்கரங்களும் உருண்டோடவில்லை. தெருக்களிலே எவ்வித ஒலிகளும் தோன்றவில்லை. ஊரிலே ஏற்படும் எவ்வித நடமாட்டமும் காணப்படவில்லை. ஊரெல்லாம் உறங்குகின்ற நடுச்சாமப் பொழுதிலே அவர்கள் (முவுரும்) பெத்லகேம் நகரைவிட்டுச் சென்றனர். அவ்வூர், சிறப்பான வாழ்வைத்-தரும் உயிரானது பிரிந்துவிட்ட செத்த உடம்பினை ஒத்ததாகக் காணப்பட்டது.

குறிப்பு:- செத்த உடம்பு - உவமானம்; சிறப்பிழந்த ஊர் - உவமேயம்; பயனின்மை - பொதுவியல்பு.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வார் - வார்க்கயிறு; ஆரா - முழங்கா; வளை - வெண்சங்கு; அரவு - சத்தம், ஒலி.

21. நல்வினை யுலந்த போழ்தின் னலமெலா மகலும் போலக் கொல்வினை யறுப்ப வந்த குணத்தொகை யிறைவன் போக வல்வினை மருளிற் பொங்கு மல்லவை யுயிரை வாட்டப் புல்வினை மல்கிச் சீலம் புரிநலம் போயிற் றன்றோ.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நல்வினை உலர்ந்த போழ்தின் நலம் எலாம் அகலும் போல, கொல் வினை அறுப்ப வந்த குண தொகை இறைவன் போக, வல் வினை மருளில் பொங்கும் அல்லவை உயிரை வாட்ட, புல் வினை மல்கி, சீலம் புரி நலம் போயிற்று அன்றே.

சொற்பொருள்:- நல்வினை உலர்ந்த போழ்தின் - நல்ல செயல்கள் நலிவடைந்துவிட்டபொழுது; நலம் எலாம் அகலும் போல - நன்மைகள் யாவும் அழிந்து போவது போல; கொல் வினை அறுப்ப வந்த - மாந்தர்களின், கொல்லுமியல்புடைய பாவவினையை வேரறுக்க வந்த; குண தொகை இறைவன் - குணச் செம்மலாகிய திருக்குழந்தை; போக - நாட்டைவிட்டு நீங்கிய செல்லவே; வல்வினை மருளில் - வலிமை வாய்ந்த தீவினையின் மயக்கத்தால்; பொங்கும் அல்லவை - பொங்கிப் பெருகும் பாவங்கள்; உயிரை வாட்ட - உயிர்களை வாட்டி வதைக்க; புல் வினை மல்கி - இழிந்த அற்பச் செயல்கள் பெருகி; சீலம் புரி நலம் - நல்லொழுக்கத்தால் வரும் நன்மைகள் யாவும்; போயிற்று - நலிந்து போய்விட்டன.

பொழிப்பு:- நல்ல செயல்கள் நலிவடைந்துவிட்டபொழுது, நன்மைகள் யாவும் அழிந்து போவது போல, மாந்தர்களின், கொல்லுமியல்புடைய பாவவினையை வேரறுக்க வந்த, குணச் செம்மலாகிய திருக்குழந்தை, நாட்டைவிட்டு நீங்கிச் செல்லவே, வலிமை வாய்ந்த தீவினையின் மயக்கத்தால், பொங்கிப் பெருகும் பாவங்கள், உயிர்களை வாட்டி, இழிந்த அற்பச் செயல்கள் பெருகி, நல்லொழுக்கத்தால் வரும் நன்மைகள் யாவும் நலிந்து போய்விட்டன.

குறிப்பு:- கொல்வினை - வினைத்தொகை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உலர்ந்த - நலிவடைந்த; குணத்தொகை - குணச்செயல், நற்குணமெலாம் ஒழுங்குதிரண்ட; மருள் - அறியாமை; அல்லவை - பாவச் செயல்கள்; புல்வினை - இழிந்த செயல்கள்; மல்கி - பெருகி.

22. இருள்புரி கங்கு னாப்ப ணிரிந்தறக் கடலோன் போக வருள்புரி வுணர்வு காட்சி யறந்தவஞ் சுருதி தானந் தெருள்பொறை நீதி வீரஞ் சீர்தகை யறுதி ஞானம் பொருள்புகழ் புலமை மற்றப் பொலிநலம் போயிற் றன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இருள்புரி கங்குல் நாப்பண், அற கடலோன் இரிந்து போக, அருள் புரி உணர்வு, காட்சி, அறம், தவம், சுருதி, தானம், தெருள், பொறை, நீதி, வீரம், சீர், தகை, உறுதி, ஞானம், பொருள், புகழ், புலமை, மற்ற பொலி நலம், போயிற்று அன்றே.

சொற்பொருள்:- இருள்புரி கங்குல் நாப்பண் - இருள் நிறைந்த நடுச்சாமத்திலே; அற கடலோன் இரிந்து போக - அறக் கடவுளாகிய இறைவன் நகரை விட்டு நீங்கிச் செல்லவே; அருள் - அருளுமம்; புரி உணர்வு - அன்புணர்ச்சியும்; காட்சி - அறிவும்; அறம் - தருமமும்; தவம் - தவமும்; சுருதி - வேதமும்; தானம் - கொடையும்; தெருள் - தெளிவும்; பொறை - பொறுமையும்; நீதி - நீதியும்; வீரம் - வீரமும்; சீர் - சிறப்புமும்; தகை - பெருமையும்; உறுதி - உள்ளத்துறுதியும்; ஞானம் - நல்ல ஞானமும்; பொருள் - பொருளுமம்; புகழ் - புகழும்; புலமை - புலமையும்; மற்று - மற்றைய; பொலி நலம் - வனப்பும் வசீகரமுமாகிய நல்ல பண்புகளும்; போயிற்று - (அந்நகரை விட்டு) நீங்கின.

பொழிப்பு:- இருள் நிறைந்த நடுச்சாமத்தில் அறக் கடவுளாகிய இறைவன் நகரை விட்டு நீங்கிச் செல்லவே, அருள், அன்புணர்ச்சி, அறிவு, தருமம், தவம், வேதம், கொடை, தெளிவு, பொறுமை, நீதி, வீரம் சிறப்பு, பெருமை, மனவுறுதி, ஞானம், பொருள், புகழ், புலமை, ஏனைய வனப்பும் வசீகரமும் மிக்க நற்பண்புகள் யாவும் அந்நகரை விட்டு நீங்கிச் சென்றன.

குறிப்பு:- அறக்கடல் (அறக்கடலோன்) - உருவாக அணி; பொலிநலம் - வினைத்தொகை.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கங்குல் - இரவு; நாப்பண் - நடு; இரிந்து - நீங்கி; புரிஉணர்வு - அன்புணர்ச்சி; தெருள் - தெளிவு; தகை - பெருமை, தகுதி; பொலிநலம் - நிறைந்த நலங்கள்.

23. அலைபுறங் கொண்ட ஞாலத் தடரிருள் சீக்க யாக்கை நிலைபுறங் கொண்ட ஞான நெடுஞ்சுட ரனையான் போகக் கொலைபுறங் கொண்ட வேந்தன் குணத்துரி நகரு நாடும் வலைபுறங் கொண்ட பாவ மலிந்திருள் மொய்த்த தன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அலை புறம் கொண்ட ஞாலத்து அடர் இருள் சீக்க, யாக்கை நிலை புறம் கொண்ட ஞான நெடும் சுடர் அனையான் போக, கொலை புறம் கொண்ட வேந்தன் குணத்து, உரி நகரும் நாடும் வலை புறம் கொண்ட பாவம் மலிந்து, இருள் மொய்த்தது அன்றே.

சொற்பொருள் :- அலை புறம் கொண்ட - புறத்தே கடலாலே சூழப்பெற்று; ஞாலத்து அடர் இருள் சீக்க - இவ்வுலகில் மண்டிக்கிடந்த பாவ இருளைப் போக்கும் வண்ணம்; யாக்கை நிலை புறம் கொண்ட - உடலோடு கூடிய மனித அவதார மெடுத்த; ஞான நெடும் சுடர் அனையான் - ஞான நெடுஞ்சுடர் போன்ற இறைவன்; போக, - நகரை விட்டு நீங்கிச் செல்லவே; கொலை புறம் கொண்ட வேந்தன் குணத்து - கொலைவெறி கொண்ட ஏரோதுவின் குணத்தைப் போலவே; உரி நகரும் நாடும் - அவன் ஆட்சி செய்த நகர மக்களும் நாட்டுமக்களும்; வலை புறம் கொண்ட - வலையாக மூடிய; பாவம் மலிந்து இருள் மொய்த்தது அன்றே- பாவச் செயல்களில் ஈடுபட்டதால் எங்கும் அறியாமை இருள் படர்ந்து மூடியது.

பொழிப்பு:- புறத்தே கடலாற் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகில் மண்டிக்கிடந்த பாவ இருளைப் போக்கும் வண்ணம், உடலோடு கூடிய மனித அவதாரந்தாங்கி வந்த, ஞான நெடுஞ்சுடராகிய இறைவன், நகரை விட்டு நீங்கிச் செல்லவே, கொலைவெறி கொண்ட ஏரோதுவின் குணத்தைப் போலவே, அவன் ஆண்ட நகரமக்களும் நாட்டுமக்களும், வலையாக மூடிய பாவச் செயல்களில் ஈடுபட்டதால் எங்கும் அறியாமையிருள் படர்ந்துமூடியது.

குறிப்பு:- வலை - உவமானம்.

பாவ இருள் மூடிக்கொண்டது - உவமேயம்.

மீள முடியாத துன்பம் - பொதுவியல்பு.

அருஞ் சொற்பொருள் :- அலைபுறங் கொண்ட - கடலலையால் சூழப்பட்ட; யாக்கை நிலை புறங் கொண்ட - உடம்போடு கூடிய; கொலை புறங் கொண்ட - வெளிப்படையாகவே கொலை செய்யும்; வலை புறங் கொண்ட - வலையால் மூடப்பட்ட; உரிநகர் - உரியநகர்.

24. கதிதள்ளி யுயர்வா னேற்றுங் கனிந்ததம் வேந்த னோடும் பதிதள்ளி யமரர் போகப் பகையுநீண் பசியு நோயு நிதி தள்ளி மிடியுங் கேடு நிசிதமுந் தீய யாவு மதிதள்ளி மருட்டும் பேயு மறுகுடி யாயிற் றன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- உயர் வான் கதி தள்ளி ஏற்றும் கனிந்த தம் வேந்தனோடும் அமரர் பதி தள்ளி போக, பகையும், நீள்பசியும், நோயும், நிதி தள்ளி மிடியும், கேடும், நிசிதமும், தீயயாவும், மதி தள்ளி, மருட்டும் பேயும், மறுகுடி ஆயிற்று அன்றே.

சொற்பொருள்:- உயர்வான் கதி தள்ளி ஏற்றும் - உயர்ந்த வானுலகம் முடிவில்லாது போற்றும்; கனிந்த தம் வேந்தனோடும் - அன்பு கனிந்த தம் அரசனாகிய இறைவனோடு; அமரர் பதி தள்ளி போக - வானவரும் அந்நகரை விட்டு நீங்கிப் போகவே; பகையும் நீள்பசியும் நோயும் - (அந்நாளில்) பகையும், நெடும்பசியும், நோயும்; நிதி தள்ளி மிடியும் - வளமை அழிந்த வறுமையும்; கேடும் நிசிதமும் - கேடும் நீசத்தனமும்; தீயயாவும் - தீய செயல்கள் அனைத்தும்; மதி தள்ளி - அறிவை அகற்றி; மருட்டும் பேயும் - மனதைக் கலக்கும் பேயும்; மறுகுடி ஆயிற்று - குடிபுகுந்து விட்டன.

பொழிப்பு:- உயர்ந்த வானுலகம் முடிவில்லாது போற்றும், அன்பு கனிந்த தம் அரசனாகிய இறைவனோடு, வானவரும் அந்நகரை விட்டு நீங்கிப் போகவே, பகையும், நெடும்பசியும், நோயும், வளமை அழிந்த வறுமையும், கேடும், நீசத்தனமும், தீய செயல்கள் அனைத்தும், அறிவை அகற்றி, மனதைக் கலக்கும் பேயும், குடிபுகுந்து விட்டன.

குறிப்பு:- உயர்வான் - வினைத்தொகை. இறைவனான யேசுபாலன் நீங்கிப்போதலும், பெருமையிழந்த நகராயிற்று எனக்கொள்க.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கதி தள்ளி - முடிவிலாது; பதி தள்ளி - நகரை நீங்கி; நிதி தள்ளி - வளமை நீங்கி, செல்வமகன்று; மதி தள்ளி - அறிவு அகன்று; மருட்டும் - மனத்தைக் கலக்கும், மயக்கும்; மறுகுடி - குடிபுகுந்து.

25. மணிவளர் முகிற்றண் ணூர்தி வானுடுக் கொடிதண் டிங்க ளணிவளர் குடைகொண் டெங்கு மருணிழல் மன்னன் போகப் பணிவளர் நகரு நாடும் பனிப்புறப் பகைத்து வாட்டிப் பிணிவளர் வினையின் செந்தீப் பிரிவினா மேய்ந்த தன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மணி வளர்முகில் தண் ஊர்தி, வான் உடு கொடி, தண் திங்கள் அணி வளர் குடை கொண்டு, எங்கும் அருள் நிழல் மன்னன் போக, பணி வளர் நகரும் நாடும் பனிப்பு உற, பிணி வளர் வினையின் செந்தீ பகைத்து, வாட்டி பிரிவு இலா மேய்ந்தது அன்றே.

சொற்பொருள்:- மணி வளர்முகில் தண் ஊர்தி - நீல மணி போன்ற மேகத்தைக் குளிர்ந்த வாகனமாகவும்; வான் உடு கொடி - வானத்து நட்சத்திரத்தைக் கொடியாகவும்; தண் திங்கள் அணி வளர் குடை கொண்டு - குளிர் நிலவை வெண்கொற்றக் குடையாகவும் கொண்டு; எங்கும் அருள் நிழல் மன்னன் - எல்லோர்க்கும் கருணைநிழல் வழங்கும் அரசனாகிய தேவபாலன்; போக - நீங்கிச் செல்கையில்; பணி வளர் நகரும் நாடும் - அணிகலன்கள் நிறைந்த பெத்தலகேம் நகரும் யூதேயா நாடும்; பனிப்பு உற - நடுநடுங்குமாறு; பிணி வளர் செந்தீ பகைத்து - துன்பத்தை வளர்க்கும் பாவவினையாகிய செந்நெருப்புப் பகைத்தெழுந்து; வாட்டி பிரிவிலா மேய்ந்தது - ஒரு பொழுதும் விட்டுவிலகாது வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பொழிப்பு:- நீல மணி போன்ற மேகத்தைக் குளிர்ந்த வாகனமாகவும், வானத்து நட்சத்திரத்தைக் கொடியாகவும், குளிர் நிலவை வெண்கொற்றக் குடையாகவும் கொண்டு, எல்லோர்க்கும் கருணைநிழல் வழங்கும் அரசனாகிய தேவபாலன், நீங்கிச் செல்கையில், அணிகலன்கள் நிறைந்த பெத்தலகேம் நகரும் யூதேயா நாடும் நடுநடுங்குமாறு, துன்பத்தை வளர்க்கும் பாவவினையாகிய செந்நெருப்புப் பகைத்தெழுந்து ஒரு பொழுதும் விட்டுவிலகாது வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

குறிப்பு:- “மணிவளர் முகில்” என்பதில் முகிலுக்கு உவமையாக நீலமணி கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மணி - நீலமணி; உடு-நட்சத்திரம்; பணி - ஆபரணம்; பிணி-நோய்; பனிப்புற - நடுநடுங்க; மேய்ந்தது - வதைத்தது, வருத்தியது.

இயற்கை இரங்கிய நிலை

26. கண்ண கன்ற வகழிக லங்கலிற்

றண்ண கன்றத ரங்கந்த ளம்பலே

யெண்ண கன்றகு ணத்திவர் நின்மினென்

றொண்ண கன்றகை நீட்டின தொத்தவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கண் அகன்ற அகழி கலங்கலின், தண் அகன்ற தரங்கம் தளம்பலே, எண் அகன்ற குணத்து இவர், நின்மின் என்று ஒள் அகன்ற கை நீட்டினது ஒத்தவே.

சொற்பொருள்:- கண் அகன்ற - பரந்து கிடந்த; அகழி கலங்கலின் - அகழி நீர் காற்றில் அசைந்து கலங்குவதால்; தண் அகன்ற - குளிர்ந்த பெரிய; தரங்கம் தளம்பலே - அலைகள் தளம்பும் தோற்றமானது; எண் அகன்ற - கணக்கிட முடியாத; குணத்து இவர் - உயர் குணங்களைக் கொண்ட இத்திருக்குடும்பத்தினரை (யேசுபாலனையும், பெற்றோரையும்); நின்மின் என்று - செல்லாதீர்கள், நில்லுங்கள் என்று; ஒள் அகன்ற - ஒளிபரவிய; கை நீட்டினது ஒத்தவே - கைகளை நீட்டி நிறுத்துவது போன்றிருந்தது.

பொழிப்பு:- பரந்து கிடந்த அகழி நீர் காற்றில் அசைந்து கலங்குவதால், குளிர்ந்த பெரிய அலைகள் தளம்பும் தோற்றமானது, கணக்கிட முடியாத உயர் குணங்களைக் கொண்ட இத்திருக் குடும்பத்தினரைச் செல்லாதீர்கள்! நில்லுங்கள்! என்று ஒளிபரவிய கைகளை நீட்டி நிறுத்துவது போன்றிருந்தது.

குறிப்பு:- அலைகள் கரையில் தளம்புகின்ற தோற்றமானது, திருக்குடும்பத்தினரைப் 'போகாமல்' நில்லுங்கள்' என்று நீண்ட கைகளை நீட்டி அழைப்பதை ஒத்திருந்தது என்பது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். இது இயல்பாக நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சியைப் புலவன் தன் கதையோடு ஏற்றிக் கூறுவதாகும் (தன் குறிப்பு ஏற்றிக்கூறல்).

அருஞ்சொற்பொருள்:- கண் அகன்ற - பரந்த; தண் அகன்ற - குளிர்ந்த; எண் அகன்ற - கணக்கிடமுடியாத; ஒளி அகன்ற - ஒளிபரவிய; அகழி - கோட்டை மதில்களைச் சூழவுள்ள ஒடுங்கிய இடம்.

27. அலைய லைந்தலர் கூப்பிய தாமரை
யிலைய லைந்தலை மீதெழுந் தாடலந்
நிலைய டைந்தனர் நீங்கலிர் நின்மினென்
றுலைவ டைந்துகை கூப்பிய தொத்தவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அலை அலைந்து அலர் கூப்பிய தாமரை, இலை அலைந்து அலை மீது எழுந்து ஆடல், அந்நிலை அடைந்தனர், நீங்கலிர் நின்மின் என்று, உலைவு அடைந்து கை கூப்பியது ஒத்தவே.

சொற்பொருள்:- அலை அலைந்து - (அந்த இரவு நேரத்தில்) அலைகள் பட்டதால்; அலர் கூப்பிய தாமரை - அசைந்தாடித்தன் இதழ்களைக் குவித்துக் கொண்ட தாமரை மலரானது; இலை அலைந்து - இலையோடு கூடி அசைந்து; அலை மீது எழுந்து ஆடல் - அலைமீது மேலெழுந்து ஆடும் தோற்றமானது; அந்நிலை அடைந்தனர் - அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கும் திருக்குடும்பத்து மூவரையும்; நீங்கலிர் நின்மின் என்று - செல்லாதீர்கள்! நில்லுங்கள் என்று; உலைவு அடைந்து - நெஞ்சம் கலக்கமடைந்து; கை கூப்பியது ஒத்தவே - கைகூப்பித் தடுத்ததை ஒத்திருந்தது.

பொழிப்பு:- அலைகள் பட்டதால் அசைந்தாடித்தன் இதழ்களைக் குவித்துக் கொண்ட தாமரை மலரானது இலையோடு கூடி அசைந்து அலைக்கு மேல் மேலெழுந்து ஆடும் தோற்றமானது, அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கும் திருக்குடும்பத்து மூவரையும், செல்லாதீர்கள்! நில்லுங்கள் என்று, நெஞ்சம் கலக்கமடைந்து கைகூப்பித் தடுத்ததை ஒத்திருந்தது.

குறிப்பு:- தற்குறிப்பேற்ற அணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நின்மின் - நில்லுங்கள்; உலைவு - கலக்கம்; ஆடல் - அசைதல்.

28. நாக நெற்றியி னன்மணி யோடைபோ
 னாக நெற்றியி னன்மணி யாறுபாய்
 நாக நெற்றியி னன்மலர்க் காவப்பா
 னாக நெற்றியி னன்மதி தோன்றிறே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நாக நெற்றியின் நல் மணி ஓடைபோல், நாக நெற்றியின் நல்மணி ஆறுபாய், நாக நெற்றியின் நல்மலர் கா அப்பால், நாக நெற்றியின் நல்மதி தோன்றிறே.

சொற்பொருள்:- நாக நெற்றியின் - யானையின் நெற்றியில்; நல் மணி ஓடைபோல் - நல்ல மணிகள் பதித்த பட்டம் போல; நாக நெற்றியின் - மலையின் உச்சியிலிருந்து; நல்மணி ஆறுபாய் - நல்ல மாணிக்கக் கற்களைக் கொண்டு பாய்ந்து வரும் ஆறுபோல; நாக நெற்றியின் - புன்னை மரம் தனது கிளையிலிருந்து; நல்மலர் கா அப்பால் - நல்ல மலர்களைப் பூத்துச் சொரியும் பூங்காவிற்கு அப்பால்; நாக நெற்றியின் - வானத்தின் நெற்றியிலே (மேலே) பிறைசந்திரன் உதயமாயிற்று.

பொழிப்பு:- யானையின் நெற்றியில் கட்டிய நல்ல மணிகள் பதித்த பட்டம் போல, மலையின் உச்சியிலிருந்து நல்ல மாணிக்கங்களை வாரிக் கொண்டு பாயும் ஆறுபோல, புன்னை மரம் கிளையிலிருந்து நல்ல மலர்களை பூத்துச் சொரியும் பூங்காவிற்கு அப்பால், வானத்தின் நெற்றியிலே பிறைச்சந்திரன் உதயமாயிற்று.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் சொல்லணி வகைகளுள் ஒன்றாகிய மடக்கணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருள் சொற்பொருள்:- நாகம் - யானை, மலை, புன்னைமரம், வானம்; கா - பூங்கா.

29. உறைகி டந்தவிண் வேந்துயி ருண்பலென்
றுறைகி டந்தயி லோங்கர சைப்பகைத்
துறைகி டந்தக டற்பறைக் கோர்குணி
லுறைகி டந்தன வொண்பிறை தோற்றமே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- உறை கிடந்த விண் வேந்து உயிர் உண்பல் என்று, உறை கிடந்த அயில் ஒங்கு அரசை பகைத்து, உறை கிடந்த கடல் பறைக்கு ஓர் குணில் உறை கிடந்து அன ஓள் பிறை தோற்றமே.

சொற்பொருள்:- உறை கிடந்த - “மழைநீரைக் கொண்டுள்ள; விண் வேந்து உயிர் உண்பல் என்று - வானகத்தின் அரசனாகிய இத் திருக்குழந்தையின் உயிரை உண்பேன்” என்று; உறை கிடந்த - உறைக்குள் கிடந்த; அயில் ஒங்கு - வாளை உயர்த்திய; அரசை பகைத்து - அரசனாகிய ஏரோதுவைப் பகைத்துப் போரிடுவதற்காக; உறை கிடந்த - உப்பு நிறைந்த; கடல் பறைக்கு - கடலாகிய முரசினை அடித்து முழக்குவதற்கு; ஓர் குணில் - ஓர் குறுந்தடியானது; உறை கிடந்து அன - வானத்தில் வந்த கிடந்தது போல; ஓள் பிறை தோற்றமே - அந்த ஒளிநிறைந்த இளம்பிறைச்சந்திரன் தோன்றிற்று.

பொழிப்பு:- “மழைநீரைக் கொண்டுள்ள வானகத்து அரசனாகிய இத் திருக்குழந்தையின் உயிரை உண்பேன்” என்று, உறைக்குள் கிடந்த வாளை உயர்த்திய ஏரோது அரசனைப் பகைத்துப் போரிடுவதற்காக, உப்புக் கடலாகிய முரசினை அடித்து முழக்குவதற்கு, ஓர் குறுந்தடியானது வானத்தில் வந்த கிடந்தது போல, அந்த ஒளிநிறைந்த இளம்பிறைச்சந்திரன் தோன்றிற்று.

குறிப்பு:- மடக்கணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உறை - மழைநீர், வாளுறை, உப்பு, வானம்;
குணில் - குறுந்தடி; பறை - முரசு.

30. சிதமி டைந்தலர்ச் சேடனை யாள்கையிற்
சிதமி டைந்தலர் சேடனை நோக்குபச்
சிதமி டைந்தலர் சேடனைத் தாங்குபற்
சிதமி டைந்தலர் சேடுகண் ணொத்தவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சிதம் மிடைந்த அலர் சேடு அனையாள்
கையில், சிதம் மிடைந்து அலர் சேடனை நோக்குப. சிதம் மிடைந்து
அலர் சேடு என தாங்கு பல் சிதம் மிடைந்து, சேடு அலர் கண்
ஒத்தவே.

சொற்பொருள்:- சிதம் மிடைந்த - வெண்மை மிகுந்த; அலர் சேடு
அனையாள் - மலர்களின் அழகு போன்று பரிசுத்தம் நிறைந்த
மரியாள்; கையில் - திருக்கரத்தில்; சிதம் மிடைந்து அலர் - ஞானம்
நிறைந்து விளங்குகின்ற; சேடனை நோக்குப - திருச்செல்வனைக்
கண்டு மகிழும் பொருட்டு; சிதம் மிடைந்து அலர் சேடு என -
வானத்தில் நெருங்கிப் பூத்துக் காணப்படும் அழகுபோல்; தாங்கு -
விளங்குகின்ற; பல் சிதம் மிடைந்து - பல் விண்மீன்கள் ஒன்று சேர்ந்து
நோக்குவது; சேடு அலர் கண் ஒத்தவே - அழகுமிக்க மலர்க்
கூட்டங்கள் கண்திறந்து பார்ப்பதை ஒத்திருந்தது.

பொழிப்பு:- வெண்மை மிகுந்த மலர்களின் அழகு போன்று பரிசுத்தம்
நிறைந்த மரியாளின் கையில், ஞானம் நிறைந்து விளங்குகின்ற
திருச்செல்வனைக் கண்டு மகிழுவதற்காக, வானத்தில் நெருங்கிப் பூத்த
அழகுபோலவிளங்குகின்ற பல விண்மீன்கள் ஒன்று சேர்ந்து நோக்குவது,
அழகுமிக்க மலர்க்கூட்டங்கள் கண்திறந்து பார்ப்பதை ஒத்திருந்தது.

குறிப்பு:- மடக்கணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ் சொற் பொருள் :- சிதம் - வெண்மை, ஞானம், வானம்,
விண்மீன்; மிடைந்த - மிகுந்த, நிறைந்த, நெருங்கிய, சேர்ந்த; அலர் -
மலர்ந்த; சேடு - அழகு; சேடன் - மகன்.

31. மனவ ணங்குவ ணங்கடி நாயகன்
மனவ ணங்குவ ணங்கில்வ ருந்தினார்
மனவ ணங்குவ ணங்கலி லாளனு
மனவ ணங்குவ ணங்கும ணங்குமே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மன அணங்கு வணங்கல் இல் ஆளனும், மனவு அணங்கு வணங்கும் அணங்குமே, மனவு அணங்கு வணங்க அடி நாயகன், மன் அவ் அணங்கு வணங்கு இல் வருந்தினார்.

சொற்பொருள்:- மன அணங்கு வணங்கல் இல் - தன் நெஞ்சத் துயரம் சிறிதும் குறையாத; ஆளனும் - கணவனாகிய சூசையும்; மனவு அணங்கு வணங்கும் - பசும் பொன்னின் பேரழகும் வணங்குகின்ற; அணங்குமே - பெண்ணான மரியாளும்; மனவு அணங்கு வணங்கு - இவ்வலகில் நவரத்தின மணிகளும் வழிபடுவதற்கேற்ற; அடி நாயகன் - திருவடிகளைக் கொண்டுள்ள ஆண்டவனாகிய தேவபாலனுக்கு; மன் அவ் அணங்கு - தொடர்ந்தும் அத்துன்பங்கள்; வணங்கு இல் வருந்தினார் - நீங்காமை கண்டு உள்ளம் வருந்தினார்.

பொழிப்பு:- தன் நெஞ்சத் துயரம் சிறிதும் குறையாத கணவனாகிய சூசையும், பசும் பொன்னின் பேரழகும் வணங்குகின்ற தெய்வப் பெண்ணான மரியாளும், நவரத்தின மணிகளும் வழிபடுவதற்கேற்ற திருவடிகளைக் கொண்டுள்ள தேவகுமாரனுக்கு, தொடர்ந்தும் அத்துன்பங்கள் நீங்காமை கண்டு உள்ளம் வருந்தினார்.

குறிப்பு:- இப்பாடலிலும் 'மனவணங்கு' என்பதில் மடக்கணி உள்ளது.

அருஞ் சொற்பொருள்:- மனவு அணங்கு - நெஞ்சத்துயர், பசும் பொன்னின் அழகு, நவமணிகள்; வணங்கல் - குறைதல், வழிபடல்; ஆளன் - கணவன்; அணங்கு - தெய்வப் பெண், துன்பம்; மன் - தொடர்ந்தும்.

32. ஆரணந்தரு மாண்டகை யாகுலக்
காரணந்தரு கட்புனல் கண்டிடர்
பூரணந்தரு மார்புடி டைத்தெலா
வாரணந்தரும் வானுறக் கூக்குரல்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:-ஆரணம் தரும் ஆண்டகை ஆகுல காரணம் தரு கண் புனல் கண்டு, இடர் பூரணம் தரும் மார்பு டுடைத்து, எலா வாரணம், வான் உற கூக்குரல் தரும்.

சொற்பொருள்:- ஆரணம் தரும் ஆண்டகை - வேதாகமத்தை உலகுக்கு வழங்கிய ஆண்டவனுக்கு; ஆகுல காரணம் தரு - ஏற்பட்ட துயரம் காரணமாக இவர்களிருவரும் விடும்; கண் புனல் கண்டு -

துன்பக் கண்ணீரைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல்; இடர் பூரணம் தரும் - தாமும் அத்துன்பம் முழுவதையும்; மார்பு புடைத்து - மார்பு களில் தத்தம் சிறகுகளால் வாரி வாரி அடித்து; எலா வாரணம் - அங்குள்ள எல்லாக் கோழிக் கூட்டங்களும்; வான் உற கூக்குரல் தரும் - வாணை எட்டுமாறு கூக்குரலிட்டுக் கூவின.

பொழிப்பு:- வேதாகமத்தை உலகுக்கு வழங்கிய ஆண்டவனுக்கு ஏற்பட்ட துயரம் காரணமாக, இவர்களிருவரும் விடும் துன்பக் கண்ணீரைக் கண்டு, தாமும் அத்துன்பம் முழுவதையும் பொறுக்க மாட்டாமல், மார்புகளில் தத்தம் சிறகுகளை அடித்து, அங்குள்ள கோழிக் கூட்டங்களெல்லாம் வாணை எட்டுமாறு கூக்குரலிட்டுக் கூவின.

குறிப்பு:- எதுகைத்தொடையும், தற்குறிப்பேற்ற அணியும் இடம் பெற்றுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்:- ஆரணம் - வேதம்; ஆண்டகை - இறைவன்; ஆகுலம் - துன்பம்; புனல் - நீர்; இடர் - துயர்; பூரணம் - முழுமை; புடைத்து - அடித்து; வாரணம் - கோழி; உற - எட்டுமாறு, கேட்குமாறு.

**33. பேர்ந்த தன்பெரு மானடை பீழைவா
னோர்ந்த தன்மையு னைந்தழு தாலென
வார்ந்த தண்பனி தாரையின் மல்கியன்
றார்ந்த பைந்தழைக் காவழு தாயதே.**

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பேர்ந்த தன் பெருமான் அடை பீழை வான் ஓர்ந்த தன்மை அழுதல் என, அன்று வார்ந்த தண் பனி தாரை இன் மல்கி, ஆர்ந்த பைந்தழை கா அழுது ஆயதே.

சொற்பொருள்:- பேர்ந்த - தன்னை விட்டு நீங்கி மண்ணுலகம் அடைந்த; தன் பெருமான் அடை - தன் இறைவன் அடைந்த; பீழை - துன்பத்தை; வான் ஓர்ந்த தன்மை - வானம் உணர்ந்து கொண்ட தன்மையினால்; அழுதல் என - மனம் வருந்தி அழுத கண்ணீரைப் போல; அன்று வார்ந்த தண் பனி - அன்று வடித்த குளிர்ந்த பனித்துளிகளை; தாரை இன் மல்கி - மழைத் தாரைகளைப் போலச் சோலைகளின் மீது பெய்தன; ஆர்ந்த பைந்தழை கா - நிறைந்த பசுமையான இலைதழைகளைக் கொண்டுள்ள காடும் அப்பனித் துளிகளைச் சொரிந்தமையானது; அழுது ஆயதே - துயரம் தாங்காது அழுதது போல் தோன்றியது.

பொழிப்பு:- தன்னை விட்டு நீங்கி மண்ணூலகம் அடைந்த தன் இறைவன் அடைந்த துன்பத்தை வானம் உணர்ந்து கொண்ட தன்மையினால், மனம் வருந்தி அழுத கண்ணீரைப் போல, அன்று வடித்த குளிர்ந்த பனித்துளிகளை மழைத் தாரைகளைப் போலச் சோலைகளின் மீது பெய்தன, நிறைந்த பசுமையான இலைதழை களைக்கொண்டுள்ளகாடும் அப்பனித்துளிகளைச் சொரிந்தமை துயரம் தாங்காது அழுதது போல் தோன்றியது.

குறிப்பு:- தற்குறிப்பேற்ற அணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பேர்ந்த - நீங்கிய, பெயர்ந்த; பீழை - துன்பம்; ஓர்ந்த - உணர்ந்த, கருதிய; உழைந்து - வருந்தி; வார்ந்து - வடித்த; தண் - குளிர்மை; மல்கி - கூடுதலாகப் பெய்து; ஆழ்ந்த - நிறைந்த.

34. கறாக றாவெனக் காடைக லுழ்ந்தன
 ஞறாஞ றாவெனத் தோகைக ணைந்தழும்
 புறாகு றாவுத லோடிவர் போதலா
 லறாந றாப்பொழி லாரழு மோதையே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இவர் போதலால், காடை கறாகறா என கலுழ்ந்தன. தோகைகள் ஞறாஞறா என நைந்து அழும். புறா குறாவுதலோடு, அறாநறா பொழில் ஆர் அழும் ஓதையே.

சொற்பொருள்:- இவர் போதலால் - இவர்கள் தம்மை விட்டு நீங்கிச் செல்வதால்; காடை கறாகறா என கலுழ்ந்தன - காடைகள் 'கறாகறா' வெனக் கலங்கி அழுதன; தோகைகள் ஞறாஞறா என நைந்து அழும் - மயில்கள் 'ஞறாஞறா' என வருந்தி அழும்; புறா குறாவுதலோடு - புறாக்கள் 'குறாகுறா' எனக் குறுகுறுத்து அழுதன; அறாநறா பொழில் - என்றும் வாசனை நீங்காத சோலை (தேனைக் கொண்டுள்ளதால்); ஆர் அழும் ஓதையே - எங்கும் ஏங்கியமும் ஓசையே நிறைந்திருந்தது.

பொழிப்பு:- இவர்கள் தம்மை விட்டு நீங்கிச் செல்வதால், காடைகள் 'கறாகறா' வெனக் கலங்கியழுதன. மயில்கள் 'ஞறாஞறா' என அழுதன. புறாக்கள் 'குறாகுறா' எனக் குறுகுறுத்து அழுதன. வாசனைமிக்க சோலையெங்கும் ஏங்கியமும் ஓசையே நிறைந்திருந்தது.

குறிப்பு:- தற்குறிப்பேற்ற அணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- காடை - காடைப்பறவை; தோகை - மயில்;
குறாவுதல் - வருந்தியழுதல்; நறா - தேன், வாசனை; ஓதை - ஓசை.

35. கிளிய முக்குயில் கேட்டழத் தேனுணா
தளிய முச்சிறை நைந்தழ வாவென
வளிய முத்துயர் மல்கிவ னத்தெலா
வுளிய முத்தக வோர்மு வேகினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கிளி அழ, குயில் கேட்டு அழ, தேன்
உணாது அளி அழ, சிறை நைந்து அழ, ஆ என வளி அழ, துயர் மல்கி
வனத்து எலா உளி அழ, தகவோர் அழ ஏகினார்.

சொற்பொருள்:- கிளி அழ - கிளிகள் அழுதன; குயில் கேட்டு அழ -
கேட்டுக்குயில்கள் அழுதன; தேன் உணாது அளி அழ - தேனைப்
பருகாது வண்டுகளும் அழுதன; சிறை நைந்து அழ - அன்னங்கள்
வருந்தி அழுதன; ஆ என வளி அழ - 'ஆ' என்ற இரைச்சலோடு காற்று
அழுதது; துயர் மல்கி வனத்து - துயரம் மிகுந்ததால் சோலையி
லுள்ள; எலா உளி அழ - எல்லாவிடங்களிலும் அழுகைக் குரல்
கேட்க; தகவோர் அழ ஏகினார் - பெருமைமிக்க அத்திருக்
குடும்பத்தினரும் மனம் கலங்கியவாறு சென்றனர்.

பொழிப்பு:- கிளிகள் அழவும், அதனைக் கேட்டுக்குயில்கள் அழவும்,
தேனைப் பருகாது வண்டுகள் அழவும், அன்னங்கள் வருந்தி அழவும்,
'ஆ' என்ற இரைச்சலோடு காற்று அழவும், துயரம் மிகுந்ததால்
சோலையின் எல்லாவிடங்களிலும் அழுகைக்குரல் கேட்கவும், தாமும்
அழுதபடி அத்திருக்குடும்பத்தவர் மூவரும் சென்றனர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- அளி - வண்டு; சிறை - அன்னம்; நைந்து -
வருந்தி; உளி - இடம்; தகவோர் - பெருமைமிக்கவர்.

36. கான்ம றந்தன காமல ரன்னதே
தேன்ம றந்தன தேனினை மன்னதே
பான்ம றந்தன மான்பற முன்னதே
யான்ம றந்தன தம்பிள்ளை யன்னதே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அன்னதே கா மலர் கான் மறந்தன அன்னதே
தேன் இனம் தேன் மறந்தன் அன்னதே மான் பறழ் பால் மறந்தன்;
அன்னதே ஆள் தம் பிள்ளை மறந்தன.

சொற்பொருள்:- அன்னதே கா மலர் கான் மறந்தன - அதுபோலவே, காட்டிலுள்ள மலர்கள் மணம் வீச மறந்தன; அன்னதே தேன் இனம் தேன் மறந்தன - அதுபோலவே வண்டினங்கள் தேனையுண்ண மறந்தன; அன்னதே மான் பறழ் பால் மறந்தன - அதுபோலவே மான்குட்டிகள் பால் குடிக்க மறந்தன; அன்னதே ஆள் தம் பிள்ளை மறந்தன - அதுபோலவே பசுக்கள் தம் கன்றுகளை மறந்தன.

பொழிப்பு:- அதுபோலவே, காட்டிலுள்ள மலர்கள் மணம் வீசவும், வண்டுகள் தேன் குடிக்கவும், மான்குட்டிகள் பால் குடிக்கவும், பசுக்கள் கன்றுகளையும் மறந்துவிட்டன.

குறிப்பு:- குரங்கு, நாய், மான் போன்றவற்றின் இளமைப் பெயர் பறழ் ஆகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கான் - காடு; தேனிணம் - வண்டுகள்; பறழ் - குட்டி.

37. சுருதி யேந்துசு தற்றுமிப் பேனெனக்
கருதி யேந்துகு ரோதங்க தித்தெனப்
பருதி யேந்துப டம்பட ராமுனர்
குருதி யேந்துகு ணக்குசி வந்ததே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சுருதி ஏந்து சுதன் துமிப்பேன் என, கருதி ஏந்து குரோதம் கதித்து என, பருதி ஏந்து படம் படராமுனர், குருதி ஏந்து குணக்கு சிவந்ததே.

சொற்பொருள்:- சுருதி ஏந்து சுதன் - வேதத்தைத் தாங்குகின்ற தேவமகளை; துமிப்பேன் என- கொல்வேன் என; கருதி ஏந்து குரோதம் - திட்டமிட்டு ஏரோது அரசன் கொண்டிருந்த பகைமையை; கதித்து என - வானமானது கண்டு சினந்தாற்போல; பருதி ஏந்து படம் - சூரியனைச் சூழ்ந்துள்ள இருட்டோர்வை; படராமுனர் - அதிகாலையில் நீங்குவதற்கு முன்னர்; குருதி ஏந்து - இரத்தம் பாய்ந்தது போல; குணக்கு சிவந்ததே - அதன் முகமாகிய கிழக்கு சிவந்தாற்போலத் தோன்றியது (சூரியன் உதயமாகினான்).

பொழிப்பு:- வேதத்தைத் தாங்குகின்ற தேவமகளைக் கொல்வேன் எனத் திட்டமிட்டு ஏரோது அரசன் கொண்டிருந்த பகைமையை வானமானது கண்டு சினந்தாற்போல, சூரியனைச் சூழ்ந்துள்ள இருட்டோர்வை அதிகாலையில் விலகுவதற்கு முன்னர், இரத்த மேறியது போன்று கிழக்கு வானம் சிவப்பேறித் தோன்றியது.

குறிப்பு:- தற்குறிப்பேற்ற அணி இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சுதன் - மகன்; துமிப்பேன் - கொல்வேன்; குரோதம் - பகை; பருதி - சூரியன், வட்டம்; படம் - போர்வை; முனர் - முன்னர்; குணக்கு - கிழக்கு.

38. முழுவெ முந்தொனி யொப்பமுந் நீரொலி
 யெழுவெ முந்துபொ ரக்கதி. ரெய்சரம்
 விழுவெ முந்தவெய் யோன்சிவந் தெய்திவா
 னழுவெ முந்துய ராற்றில தோன்றிற்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- முழவு எழும் தொனி ஒப்ப முந்நீர் ஒலி எழ, எழுந்து பொர எய்கதிர் சரம் விழ, எழுந்த வெய்யோன் சிவந்து எய்தி வான் அழ, எழும் துயர் ஆற்று இல தோன்றிற்றே.

சொற்பொருள்:- முழவு எழும் தொனி ஒப்ப - போர் முரசு கொட்டுகையில் எழுகின்ற ஓசைக்கு நிகராக; முந்நீர் ஒலி எழ- கடலின் அலையோசை ஆர்ப்பரித்து முழங்க; எழுந்து பொர- திருக்குமரனுக்கு எதிரான பகைவர் மீது போர்புரிய; எய்கதிர் சரம் விழ - தன்காயும் கதிர்களாகிய அம்புகளை எய்தவாறு; எழுந்த வெய்யோன் - உதித்தெழுந்த சூரியன்; சிவந்து எய்தி - சீற்றத்தினால் சிவந்து தோன்றியமையானது; வான் அழ - வானம் அழுவதைக்கண்டு; எழும் துயர் - தானும் (சூரியனும்) எழுந்த துயரினை; ஆற்று இல - தாங்கமாட்டாது போல்; தோன்றிற்று - முகம் சிவந்ததைப் போன்றிருந்தது.

பொழிப்பு:- போர் முரசு கொட்டுகையில் எழுகின்ற ஓசைக்கு நிகராகக் கடலின் அலையோசை ஆர்ப்பரித்து முழங்க, திருக்குமரனுக்கு எதிரான பகைவர் மீது போர்புரிய எழுந்து தன் வெம்மையான கதிர்களாகிய அம்புகளை எய்தவாறு, உதித்தெழுந்த சூரியன் சினத்தால் சிவந்து தோன்றியமை, வானம் அழுவதைக் கண்டு தானும் எழுந்த துயரினைத் தாங்கமாட்டாது முகம் சிவந்ததைப் போன்றிருந்தது.

குறிப்பு:- முழவு எழும் தொனி - உவமானம்; முந்நீர் ஒலி - உவமேயம்; பேராரவாரம் - பொதுவியல்பு; தற்குறிப்பேற்ற அணியும் இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள் :-
 தொனி - ஓசை; முந்நீர் - கடல்; பொர - பொருத; சரம் - அம்பு, கணை; வெய்யோன் - சூரியன்; முழவு - ஒரு வகை வாத்தியம் (இங்கு முரசைக்குறித்தது).

இரங்காத ஏரோது மன்னன்

39. பானும் பானொடு பாசறை பட்டமும்
வானும் வானொடு மண்ணுமி ரங்கின
வேனு மேதுமு ணர்கில மாக்களும்
கோனும் கோடனை கொண்டிரங் காயினார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பானும் பானொடு பாசறை பட்டு அடும்
வானும், வானொடு மண்ணும் இரங்கின வேனும், ஏதும் உணர்கில
மாக்களும் கோனும் கோடனை கொண்டு இரங்காயினார்.

சொற்பொருள்:- பானும் - சூரியனும்; பானொடு பாசறை பட்டு -
சூரியனோடு சேர்ந்து துன்பமடைந்து; அடும் வானும் - அழுகின்ற
வானமும்; வானொடு மண்ணும் - விண்ணுலகத்தோடு மண்ணு
லகமும்; இரங்கின வேனும் - இவர்களது துன்பநிலை கண்டு
இரங்கினவாயினும்; ஏதும் உணர்கில மாக்களும் - எதனையும் உணராத
அறிவற்ற மக்களும்; கோனும் - ஏரோது மன்னனுமே; கோடனை
கொண்டு இரங்காயினார் - கொடுமையை நினைத்து (யேசுபாலனுக்கு)
இரங்காதிருந்தனர்.

பொழிப்பு:- சூரியனும், அதனோடு சேர்ந்து துன்பமடைந்து வானமும்,
விண்ணகத்தோடு மண்ணுலகமும் இவர்களது துன்பங்கண்டு
இரக்கம் கொண்டபோதிலும், எதனையும் உணராத அறிவற்ற
மக்களும் ஏரோது மன்னனும் கொடுமையை நினைத்து
இரங்காதிருந்தனர்.

குறிப்பு:- 'இரங்காயினார்' (இரங்காராயினார்) என்பது இடைகெட்டு
வந்துள்ளது. அது போன்று பானும் (பானுவும்), பானொடு
(பானுவொடு) என்பனவும் அமைந்துள்ளன.

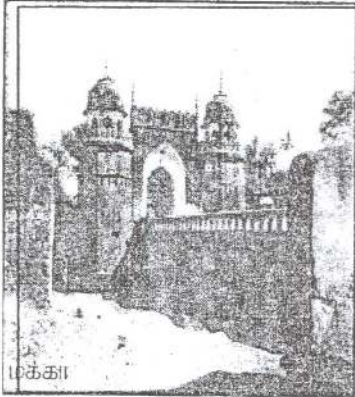
அருஞ்சொற்பொருள்:- பானு - சூரியன்; பாசறைபட்டு - அதனோடு
ஒருங்கு சேர்ந்து; மாக்கள் - அறிவற்றவர்கள், விலங்குகள்; கோன் -
அரசன்; கோடனை - கொடுமை.

சீறாப்புராணம்

மழையழைப்பித்த படலம்

(4741 - 4761 வரையிலான பாடல்கள்)

தமிழில் எழுந்த இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் மிகவும் சிறப்புடையது உமறுப்புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணமாகும். "ஸீரத்" எனும் அரபுச் சொல்லின் திரிபே 'சீறா' வாகும். "ஸீரத்" என்றால் "வாழ்க்கை" என்று பொருள்படும். புராணம் என்ற வட சொல் வரலாறு, இறைவனின் பழைமை யான வரலாறு எனப் பொருள்நரும். முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் புனித சரித்திரத்தைத் தூய தமிழில் சீறாப்புராண காப்பியம்

கூறுகின்றது.

இந்நூலானது புனித நபி அவர்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, வாழ்க்கை ஆகியன பற்றிக் கூறுவதாயினும், நபியவர்கள் மக்கமா நகரிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த மையைக் குறிப்பிடும் 'ஹிஜ்ரத்' வரைக்குமே கூறுகின்றது. மீதி வாழ்க்கைப் பகுதி இக்காப்பியத்தில் இடம் பெறவில்லை. பிற்காலத்தில் நபியவர்களின் எஞ்சிய வாழ்க்கை வரலாற்றினை 'சின்னசீறா' என்ற பெயரில் பனி அகமது மரைக்காயர் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார். இஸ்லாம், தமிழ் ஆகிய இரு விதப் பண்பாடுகளின் ஒற்றுமையை வெளிக்கொணரும் இந்நூல், விருத்தப்பாயாப்பிலானது. விலாதத்துக் காண்டம், நுபுவ்வத்துக் காண்டம், ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம், ஆகிய மூன்று காண்டங்களையும், 92 படலங்களையும், 5027 பாடல்களையும் கொண்டது. இந்நூல் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுந்ததாக நம்பப்படுகின்றது.

சீறாப்புராணம் "திருவினும் திருவாய்" என்ற முதற் பாடலுடன் தமிழிலக்கிய மரபுக்கேற்பத் தொடங்குகிறது. கதாபாத்திரப் பெயர்களெல்லாம் அரபு மொழியில் அமைந்திருந்தாலும், பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழின் சந்த விருத்தத்திற்கேற்பக் கையாண்டு தமிழ்ச் சொற்கள் போல மாற்றியுள்ளார் உமறுப்புலவர். இவர், தமிழ் நாட்டின் எட்டயபுரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். தமிழ், சமய நூல்கள் பலவும் கற்றவர். அக்காலத்தில் எட்டயபுரச்சமஸ்தான வித்துவானாக விளங்கிய கடிக்கை முத்துப்புலவர் இவரது ஆசிரியர். தமது குருவைக் கல்வியில் வென்றுவிடும் நோக்கில் வாது செய்ய வந்த வாலைவாருதி என்பவரைத் தாமே வாதில் வென்று குருவுக்கு மகிமை தேடித் தந்தவர். பின்னர்,

எட்டயாரும் சமஸ்தான வித்துவானாகவும் இருந்துள்ளார். உமறுப்புலவர் இந்த நூலைப் பாடுமாறு எனக்காணிக்கவர், அப்போதைய சேது நாட்டினர் அமைச்சராயிருந்தவரும் “செத்தும கொடைகொடுத்த சீதக்காதி” எனப் புகழப்படுபவருமான வள்ளல் செய்து அப்துல் காதிர் மரைக்காயர் அவர்கள். உமறுப்புலவருக்குப் பொருளுதவி செய்து காப்பியம் பாடச் செய்த வள்ளல் இடையில் இறந்து விட, தொடர்ந்து உதவியவர் அபுல் காசிம் மரைக்காயர் அவர்கள். செய்ந்தன்றி மறவாத உமறுப்புலவர், தமது காப்பியத்தில் நூறு செய்யுள்களுக்கு ஒரு முறை அபுல்காசிம் மரைக்காயரைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். வள்ளல் சீதக்காதி மீது உமறுப்புலவர் கோவைப்பிரபந்தமொன்றையும் பாடியுள்ளார்.

ஆண்டவன் அருளினால் பாடப்பட்ட இக்காப்பிய நூல் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து விலகாது, கற்பனை, சொல்லழகு, பொருளழகு ஆகியன நிரம்பப் பாடப்பெற்றது. சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலிய காப்பியங்களின் போக்கினைத் தழுவி யது. திருக்குறட் கருத்துக்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. நடிகள் அவதரித்த அரேபியா நாட்டு வர்ணனையைக் கூறும் போது, கம்பரது கோசல நாட்டு வர்ணனையை மனதில் கொண்டமை விளங்குகின்றது. சுருங்கிய சொல், ஓசை நயம், பாடு பொருட்சிறப்பு, எளியமொழி, ஆகியவை நூலுக்குச் சிறப்புத் தந்துள்ளன.

இந்நூலில் இஸ்லாம் வலியுறுத்தும் ஏக தெய்வக் கொள்கைக்கு அழுத்தம் தரப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தின் இறுதித் தூதரான முகாமிது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு, நபி அவர்களின் பிறப்பு, திருமணம், ஆற்றல், வெற்றி, முதலியவற்றை எடுத்துக் கூறுகின்றது. விலாத்ததுக் காண்டம் நடிகளின் பிறப்பையும், நுபுவத்துக் காண்டம் நபித்துவம் பெற்ற சம்பவத்தையும், இறுதியான ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம் மக்காவை விட்டு மதீனாவுக்குச் சென்ற வரலாற்றையும் கூறுகின்றன. ‘விலாத்த’ என்னும் அரபுச்சொல் ‘பிறப்பு’ எனப் பொருள் தரும். இக்காண்டத்தில் 24 படலங்களும், 1240 திருவிருத்தங்களும் உள்ளன. ‘தீர்க்கதரிசி’ என்ற பொருளோடு தொடர்புடையதாக ‘நுபுவத்து’ என்ற அரபுச்சொல் அமைந்துள்ளது. நபி பெருமானாரின் 38 வயதிலிருந்து ஐம்பத்தோர் வயது வரையிலான சம்பவங்கள் இரண்டாவது காண்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் 21 படலங்களும் 1104 திருவிருத்தங்களும் காணப்படுகின்றன. ‘ஹிஜ்ரத்’ என்ற அரபுச் சொல்லானது ‘குடிபெயர்ந்து செல்லுதல்’ எனத் தமிழில் பொருள் தரும். மக்காநகரிலிருந்து மதீனா நகருக்குப் பெருமானார் குடிபெயர்ந்த வரலாறு மூன்றாவது காண்டத்தில் 47 படலங்களில் 2683 திருவிருத்தங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உமறுப்புலவரின் காலம் பற்றிய சர்ச்சைகள் இருப்பினும், கி.பி 1642ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 25ஆம் திகதி பிறந்தாரெனவும், 61

ஆண்டுகள் இப்புவிவில் வாழ்ந்து, கி.பி 1703 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 28ஆம் தேதி உயிர் நீத்தாரெனவும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அது ஹிஜ்ரி ஆண்டு 1052 ஷஅபான் மாதம் பிறை 8 இல் பிறந்து, ஹிஜ்ரி 1115 ரபீஉல் அவ்வல் மாதம் பிறை 14 இல் காலமானதைக் குறிக்கும். 1842 இல்தான் முதன்முதலாக சேகனாப்புலவர் அவர்களால் சீறாப்புராணம் அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர், மூலம் மட்டும் கொண்ட ஒரு சில பதிப்புக்கள் வெளி வந்தன. இதுவரையில் வெளிவந்த முதல் உரை சதாவதானி செய்குத்தம்பிப்பாவலர் 1908 இல் எழுதி வெளியிட்டதாகும். மூலக் கருத்தைப் பொழிப்புரையாக இதில் தரப்பட்டுள்ளது. பின்னர் கலைமாமணி கவிஞர் கா.மு.ஷரீப் அவர்களின் கலைநயம் மிக்க தெளிவான உரையானது (பல படலங்களுக்கு) 1988இல் எழுதி வெளியிடப்பட்டது.

மழையழைப்பித்த படலம்

சீறாப்புராணத்தின் மூன்றாவது காண்டமாகிய ஹிஜ்றத் காண்டத்தில் உள்ள 47 படலங்களுள் “மழையழைப்பித்த படலம்” காணப்படுகிறது. காப்பியம் முழுவதையும் பொறுத்தவரையில் இது 87வது படலமாகும். ஹிஜ்ரி ஆறாமாண்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி யொன்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டதும், 21 அறுசீர், எழுசீர் கழிநெடி லடி ஆசிரிய விருத்தங்களாலான பாடல்களைக் கொண்டதுமாகும். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் பள்ளிவாசலில் நடைபெறும் மார்க்கப் பிரசங்கத்தினை (குத்துபா) முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள் நிறைவேற்றிய பின்னர், அவரது அசுஹாபி மார்களில் (நபித்தோழர்களில்) ஒருவரான சுலைக்கு (றலி) என்பவர் அவரை அணுகி, மழையின்மையால் மக்களடைந்த பெருந்துயரினை எடுத்துக் கூறி, இறைவனை நோக்கி ‘துஆ’ (பிரார்த்தனை) செய்யுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். அவ்வண்ணமே பெருமானாரும் ‘துஆ’ச் செய்யவும் மழை பொழிந்தது. பெருமழையானது இடைவிடாது பன்னிருநாட்கள். பெய்ததால் மக்கள் மிகவும் துன்பமுற்றனர். இறையருளால் மழையைப் பொழியச் செய்த நபிபெருமானாராலேயே மிதமிஞ்சிய பெருமழையை நிறுத்தவும் முடியுமெனவுணர்ந்த அவரது சிறந்த அசுஹாபிமார்களில் ஒருவர், வெள்ளிக்கிழமை குத்துபா வேளையிற் சென்று மழையின் காரணமாக மக்களடைந்த துயரினை அண்ணலுக்கு எடுத்துக் கூறி, அதனை நிறுத்தும் பொருட்டு இறைவனிடம் ‘துஆ’ செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். நபி பெருமானாரும் அவ்வாறே செய்ய, மழையும் ஓய்ந்து, சூரியனும் உதயமாகினான். இவ்விடயங்களை உள்ளடக்கியதாகவும், தமிழ் இலக்கிய மரபினின்றும் விலகாத செம்மையைத் தழுவியதாகவும், நலம் வாய்ந்த அணிப் பிரயோகங்களைக் கொண்டதாகவும், அழகிய சொல்லாட்சி மிக்கதாகவும் உமறுப்புலவரின் பாடல்கள் மழையழைப்பித்த படலத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றன.

பாடல் : 4741 (அறு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)
முனிவற வலிமா நல்கு முலையறு நறும்பான் மாந்திப்
பனிமதிக் கருணை செய்து படவர வழைத்துப் பேசந்
தனிமுதற் றூத ராறா மாண்டினிற் றகைமை பெற்ற
வனைகழல் சுகபி மார்கள் வழத்திட விருக்கு நாளில்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- முனிவு அற அலிமா நல்கு முலை உறு
நறும் பால் மாந்தி, பனி மதி கருணை செய்து பட அரவு அழைத்து
பேசும் தனி முதல் தூதர், ஆறாம் ஆண்டினில் தகைமை பெற்ற வனை
கழல் சுகபிமார்கள் வழத்திட இருக்கும் நாளில்.

சொற்பொருள்:- முனிவு அற - கோபம் இல்லாமல் (மகிழ்வோடு);
அலிமா நல்கு - தாயாராகிய 'லீமா கொடுத்த; முலை உறு நறும் பால்
மாந்தி - முலையிலிருக்கின்ற இனிய தாய்ப்பாலை விரும்பிக் குடித்து;
பனி மதி - குளிர்ந்த சந்திரனைப் போல; கருணை செய்து - இரக்கங்
காட்டுபவரும்; பட அரவு அழைத்து பேசும் - படத்தினையுடைய
பாம்பினை வரவழைத்துப் பேசியவரும்; தனி முதல் தூதர் -
ஒப்பில்லாத இறைவனின் இறுதித் தூதருமான முகம்மது நபி(ஸல்)
அவர்கள்; ஆறாம் ஆண்டினில் - ஹிஜ்ரி ஆறாவது ஆண்டினில்;
தகைமை பெற்ற வனை கழல் - அழகுடன் புனையப்பட்ட வீரக்கழல்
களை அணிந்த; அசுகபிமார்கள் - அசுகபிமார்கள்; வழத்திட இருக்கும்
நாளில் - வாழ்த்திப் புகழுகின்ற நாளில்;

பொழிப்பு:- கோபமில்லாமல் (மகிழ்வோடு) தாயாராகிய 'லீமா
கொடுத்த முலையிலிருக்கின்ற இனிய நல்ல பாலினை விரும்பிக்
குடித்து, குளிர்ந்த சந்திரனைப் போல இரக்கங்காட்டுபவரும், நச்சுப்
படத்தினையுடைய பாம்பினை வரவழைத்துப் பேசியவரும்,
ஒப்பில்லாத இறைவனின் இறுதித் தூதுவருமாகிய முஹம்மது நபி
(ஸல்) அவர்கள், ஹிஜ்ரி ஆறாவது ஆண்டினில், அழகுடன்
செய்யப்பட்ட வீரக்கழலணிந்த அசுகபிமார்கள் வாழ்த்திப்
புகழுகின்ற நாளில்...

குறிப்பு:-இப்பாடலில் 'ஆறாம் ஆண்டு' எனப்பட்டது, 'ஹிஜ்ரி'
ஆறாமாண்டினைக் குறிப்பதாகும். 'அஸ்ஹாபி' என்னும் அரபுச்
சொல்லானது 'அசுகபி' எனப்பட்டது. இது "நபித்தோழர்" எனப்
பொருள்படும். முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைக் குறிப்பிடுகையில்
வரும் (ஸல்) என்பது 'ஸல்லல்லாஹி அலைஹி வஸல்லம்' என்பதன்
சுருக்கமாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- முனிவு - கோபம்; அற - நீங்க, இல்லாமல்; நல்கு - கொடுத்த; நறும்பான் - இனியபால், நல்லபால்; மாந்தி - பருகி, குடித்து; பனி - குளிர்ந்த, மதி - சந்திரன்; பட அரவு - படத்தையுடைய பாம்பு, தகைமை - பெருமை, அழகு; வனை - புணையப்பட்ட, செய்யப்பட்ட, அலங்கரிக்கப்பட்ட; கழல் - வீரக்கழல் (ஆண்களின் கால்களில் அணியப்படுவது); அசுகபிமார்கள் - நபித்தோழர்கள்.

பாடல் : 4742

கீர்த்திசேர் வள்ளல் வெள்ளிக் கிழமையிற் குத்து பாவி லார்த்தெழுந் தோதி மின்ப ரதனிடையிருக்கும் போதில் கூர்த்தசீர சுகபி மாரிற் குரைகழல் சுலைக்கு வென்போர் பார்த்திவர் தம்மைப் பார்த்துப் பரவிநின் றினைய சொன்னார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கீர்த்திசேர் வள்ளல் வெள்ளிக் கிழமையில் குத்துபாவில் ஆர்த்து எழுந்து ஓதி மின்பர் அதன் இடை இருக்கும் போதில், கூர்த்த சீர் அசுகபிமாரில் குரை கழல் சுலைக்கு என்போர், பார்த்திவர் தம்மை பார்த்து பரவி நின்று இணைய சொன்னார்.

சொற்பொருள்:- கீர்த்திசேர் வள்ளல் - புகழ் பொருந்திய வள்ளலான முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள்; வெள்ளிக் கிழமையில் குத்துபாவில் - வெள்ளிக்கிழமை நாளில் பள்ளிவாசலில்; ஆர்த்து எழுந்து ஓதி - ஆரவாரத்துடன் எழுந்து சொற்பொழிவு செய்தவாறு; மின்பர் அதன் இடை இருக்கும் போதில் - சொற்பொழிவு மேடையில் இருக்கும் வேளையில்; கூர்த்த சீர் - மிகவும் சிறப்பினையுடைய; அசுகபிமாரில் - அசுகபிமார்களில்; குரை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த; சுலைக்கு என்போர், - சுலைக்கு(றலி) எனப்படுபவர்; பார்த்திவர் தம்மை - அரசராகிய முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களை; பார்த்து பரவி நின்று - பார்த்து வணங்கி நின்று; இணைய சொன்னார் - இத்தன்மையான செய்திகளைக் கூறினார்.

பொழிப்பு:- புகழ் பொருந்திய வள்ளலான முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள், வெள்ளிக்கிழமை நாளில் பள்ளிவாசலில் ஆரவாரத்துடன் எழுந்து சொற்பொழிவு செய்தவாறு, சொற்பொழிவு மேடையில் (மின்பர்) இருக்கும் வேளையில், மிகவும் சிறப்பினையுடைய அசுகபிமார்களில், ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த சுலைக்கு (றலி) எனப்படுபவர், அரசராகிய முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பார்த்து வணங்கி நின்று இத்தன்மையான செய்திகளைக் கூறினார்.

குறிப்பு:- 'குத்துபா' என்பது வெள்ளிக்கிழமைகளில் இஸ்லாமியப் பள்ளிவாசல்களில் இடம் பெறுகின்ற மார்க்கப் பிரசங்கத்தினைக் குறிப்பதாகும். 'குத்துபா' பிரசங்கம் செய்வதற்காக எழுந்து நிற்கின்ற மேடை 'மின்பர்' எனப்படும். நபித்தோழர்களில் ஒருவரான சுலைக்கு (றலி) என்பவரது பெயர், 'சுலைக்' என்னும் அரசுச் சொல்லிலிருந்து தமிழ் வடிவில் உருவானது. 'றபியல்லாஹீ அன்ஹீ' என்பதன் சுருக்கமாகவே (றலி) என்பது அமைந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கீர்த்தி - புகழ்; குத்துபா - பள்ளிவாசல் (இஸ்லாமிய வணக்கத்தலம்), ஆர்த்து - ஆரவாரத்துடன்; ஒதி - பேசி; மின்பர் - சொற்பொழிவாற்றும் மேடை; கூர்த்த - மிகுந்த; சீர் - சிறப்பு; குரைகழல் - ஒலிக்கும் வீரக்கழல்; பார்த்திபர் - அரசர்; பரவி - வணங்கி, புகழ்ந்து; இனைய - இத்தகையவற்றை.

பாடல் : 4743

மாரிநீர் வறந்து சோலை மரமிலை யுதிர்ந்து மிக்க
பாரினி லெழுந்த பைங்கூழ் பசையறக் கருகிக் கானற்
றேரினம் பரந்த பெற்ற சிறார்களுக் குணவு நல்கும்
வாரிள முலைப்பால் வற்ற வருந்தினர் மடவா ரெல்லாம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மாரி நீர் வறந்து, சோலை மரம் இலை உதிர்ந்து, மிக்க பாரினில் எழுந்த பைங்கூழ் பசை அற கருகி, கானல் தேர் இனம் பரந்த மடவார் எல்லாம், பெற்ற சிறார்களுக்கு உணவு நல்கும் வார் இள முலை பால் வற்ற வருந்தினர்.

சொற்பொருள்:- மாரி நீர் வறந்து - மாரி காலத்து நீரானது வற்றி; சோலை மரம் இலை உதிர்ந்து - சோலைகளில் உள்ள மரங்களில் இலைகள் எல்லாம் வரட்சியினால் உதிர்ந்து; மிக்க பாரினில் எழுந்த பைங்கூழ் - பொலிவு பெற்ற இப்பூமியில் தோன்றிய பசுமையான பயிர்கள் யாவும்; பசை அற கருகி - பசுமையற்றுக் கருகி விட; கானல் தேர் இனம் பரந்த - கானல் நீரின் சேர்க்கையானது எல்லாவிடத்திலும் பரவியது; மடவார் எல்லாம், - பெண்கள் அனைவரும்; பெற்ற சிறார்களுக்கு - தாம் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்கு; உணவு நல்கும் - உணவாகக் கொடுக்கும்; வார் இள முலை பால் வற்ற - கச்சணிந்த இளமுலையில் பால் வற்றிக் காணப்பட்டதால்; வருந்தினர் - துன்பமடைந்தனர்.

பொழிப்பு:- மாரி காலத்து நீரானது வற்றி, சோலைகளிலுள்ள மரங்களில் இலைகள் எல்லாம் வரட்சியினால் உதிர்ந்து, பொலிவுற்ற பூமியில் தோன்றிய பயிர்கள் பசுமையற்றுக் கருகி விட, கானல் நீரின் சேர்க்கையானது எவ்விடத்திலும் பரவியது. பெண்கள் அனைவரும் தாம் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்கு உணவாக ஊட்டும், கச்சணிந்த இளமுலையில் பாலானது வற்றியதால் துன்பமடைந்தனர்.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் “கானல் தேர்” எனக்குறித்தது ‘கானல்’ நீரையாகும். இதனைப் ‘பேய்த்தேர்’ என தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மழையின்மையால் ஏற்பட்ட வரட்சியின் துயரங்கள் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வறந்து - வற்றி; பைங்கூழ் - பசுமையான பயிர்கள்; பசையற - பசுமையற்று; கானற்றேர் - கானல் நீர்; மடவார் - பெண்கள்.

பாடல் : 4744

தருமமுந் தவமு முள்ள தயவும்போ யெவருங் கொஞ்சக்
கருமமுங் களவும் பாவ காரிக னுறவுங் கொண்டு
வருவிருந் தொருவன் வந்தால் வாயிலை யடைத்துத் தூய
வரிவையர் தமக்கு நாணி யாண்மைகெட் டலைந்தா ரன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- எவரும் தருமமும் தவமும் உள்ள தயவும் போய், கொஞ்ச கருமமும் களவும் பாவகாரிகள் உறவும் கொண்டு, அருவிருந்து ஒருவன் வந்தால் வாயிலை அடைத்து, தூய அரிவையர் தமக்கு நாணி, ஆண்மை கெட்டு அலைந்தார் அன்றே.

சொற்பொருள்:- எவரும் தருமமும் தவமும் உள்ள தயவும் போய் - ஆண்கள் அனைவரும் தருமமும், தவமும், உள்ளத்திலுள்ள இரக்கமும் போய்விட; கொஞ்ச கருமமும் - சிறுமையான செயல்களும்; களவும் பாவகாரிகள் உறவும் கொண்டு - திருட்டும் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுவோரது உறவும் கொண்டு; அருவிருந்து ஒருவன் வந்தால் - அரியதான விருந்தாளி ஒருவன் வந்தானாயின்; வாயிலை அடைத்து, - வீட்டின் வாயிலை மூடி; தூய அரிவையர் தமக்கு நாணி - தூய்மையான பெண்களிலும் பார்க்க வெட்க மடைந்து; ஆண்மை கெட்டு அலைந்தார் - தங்களது ஆணுக்குரிய இயல்பு கெட்டு அலைந்தார்கள்.

பொழிப்பு:- ஆண்கள் அனைவரும் தருமமும், தவமும், உள்ளத்திலுள்ள இரக்கமும் போய்விட, சிறுமைச் செயல்களும், திருட்டும், பாவச்செயல்களில் ஈடுபடுவோரது உறவும் கொண்டு, அரியதான விருந்தாளி ஒருவன் வந்தால் வீட்டு வாயிலை மூடியும், தூய்மையான பெண்களிலும் பார்க்க வெட்கமுற்றும், தங்களது ஆண் தன்மை கெட்டவர்களாக அலைந்தார்கள்.

குறிப்பு:- மாரி பொய்த்ததால் நன்மைகள் அழிந்து தீமைகள் பெருகியதைப் பாடல் காட்டுகிறது. பெண்களைப் போன்று ஆண்கள் நாணம் (வெட்கம்) கொண்டமை இழிவுப் பொருளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கொஞ்சக் கருமம் - சிறுமைச் செயல்கள்; பாவகாரிகள் - பாவச்செயலிலீடுபவர்கள்; அரு விருந்து - அரிதான விருந்து; ஆண்மை கெட்டு - ஆணுக்குரிய இயல்பு கெட்டு.

பாடல் : 4745

கருமைசேர் பெரிய மேதி கபிலையு நறும்பால் வற்றி
யருமையா யீன்ற கன்றும் வானுல கதனிற் செல்ல
வொருவழி நடப்பக் கால்க ணுதைக்கா லடிப்ப மாழ்கித்
தெருவழி கிடக்கும் வாட்டஞ் செப்புதற் கரிய தம்மா.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கருமை சேர் பெரிய மேதி கபிலையும் நறும்பால் வற்றி, அருமையாய் ஈன்ற கன்றும் வான் உலகு அதனில் செல்ல, ஒரு வழி நடப்ப கால்கள் ஊதைக்கால் அடிப்ப மாழ்கி, தெரு வழி கிடக்கும் வாட்டம், செப்புதற்கு அரியது அம்மா.

சொற்பொருள்:- கருமை சேர் - கரிய நிறத்தையுடைய; பெரிய மேதி கபிலையும் - பெரிய எருமைகளும், பசுக்களும்; நறும்பால் வற்றி - இனிய பாலானது வற்றியதால்; அருமையாய் ஈன்ற கன்றும் - அருமையாகப் பெற்றெடுத்த கன்றுகளும்; வான் உலகு அதனில் செல்ல - இறந்து விண்ணுலகு சேரவும்; கால்கள் ஒரு வழி நடப்ப - கால்கள் ஒரு வழியில் நடக்கவும்; ஊதைக்கால் அடிப்ப - அங்கு குளிர்காற்றானது வீசவும்; மாழ்கி - மயக்கமுற்று; தெரு வழி கிடக்கும் வாட்டம் - தெருக்கள் தோறும் விழுந்து கிடக்கின்ற துன்பமானது; செப்புதற்கு அரியது அம்மா - வாயால் எடுத்துச்சொல்ல முடியாதது அம்மா.

பொழிப்பு:- கரிய நிறத்தையுடைய பெரிய எருமைகளும், பசுக்களும் இனிய பாலானது வற்றியதால், அருமையாகப் பெற்றெடுத்த கன்றுகளும், இறந்து விண்ணுலகு அடையவும், கால்கள் ஒரே வழியிலேயே தொடர்ந்து நடக்கவும், அங்கு குளிர்காற்று வீசவும், மயக்கமுற்றுத் தெருக்கள் தோறும் விழுந்து சிடக்கின்ற துன்பமானது, வாயால் எடுத்துச்சொல்ல முடியாதது அம்மா.

குறிப்பு:- “செப்புதற்கரியதம்மா” என்னுந் தொடர் மூலம், மழை வரண்டு நாட்டில் ஏற்பட்ட துன்பங்களின் அதிகரித்த கொடுமை கூறப்பட்டுள்ளது. துயரம் காரணமாக இரக்கக்குறிப்பில் ‘அம்மா’ என்னுஞ் சொல் இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சுபிலை - பசு; வாட்டம் - துன்பம், வருத்தம்; ஊதைக்கால் - குளிர்ந்தகாற்று.

பாடல் : 4746

பறவைகள் பறக்கி லாது பழுவங்க ளடுக்கு மங்கு நிறைதளி ரிலாமை கண்டு நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து பாரச் சிறகினை விரித்துத் தண்ணீர் தேடிச்சென் றோடி விண்ணி லுறைதுளி யின்றி நாவு முலர்ந்துமெய் புலர்ந்த மாதோ.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- பறவைகள் பறக்கிலாது பழுவங்கள் அடுக்கும். அங்கு தளிர் இலாமை கண்டு நிறை நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்து பார சிறகினை விரித்து தண்ணீர் தேடி ஓடி சென்று விண்ணில் உறைதுளி இன்றி நாவு உலர்ந்து மெய் புலர்ந்த மாதோ.

சொற்பொருள்:- பறவைகள் பறக்கிலாது - பறவைகள் பறக்க முடியாமல், பழுவங்கள் அடுக்கும் - காடுகளைச் சென்றடைந்து; அங்கு தளிர் இலாமை கண்டு - அந்தக் காடுகளிலும் பசிய தளிர்கள் இல்லாமையைக் கண்டு; நிறை நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்து - நிறையப் பெருமூச்சு விட்டு; பார சிறகினை விரித்து - தம் பெரிய சிறகுகளை விரித்து; தண்ணீர் தேடி - தண்ணீரைத் தேடி; ஓடி சென்று - பலவிடங்களுக்கும் பறந்தோடிச் சென்றும்; விண்ணில் உறைதுளி இன்றி - வானத்தில் தங்கியுள்ள நீர்த்துளியும் இல்லாமல்; நாவு உலர்ந்து - நாக்கும் வரண்டு; மெய் புலர்ந்த மாதோ - உடலும் வாட்டமுற்றன அம்மா.

பொழிப்பு:- பறவைகள் பறக்க முடியாமல் காடுகளைச் சென்றடைந்தன. அந்தக் காடுகளிலும் பசிய தளிர்கள் இல்லாமையைக் கண்டு நிறையப்

பெருமூச்சு விட்டு, தம் பெரிய சிறகுகளை விரித்துப் பலவிடங்களுக்கும் தண்ணீரைத் தேடிப் பறந்தோடிச் சென்றன. எங்கும் வானத்தில் தங்கியுள்ள நீர்த்துளியும் இல்லாமல், நாக்கும் வரண்டு, உடலும் வாட்டமுற்றன அம்மா.

குறிப்பு:- இப்பாடலிலும் மழையின்மையால் உயிரினங்கள் அடைந்த துயரங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாது (அம்மா), ஓ ஆகியன இரக்கக் குறிப்பில் புகுத்தப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்:- பழுவம் - காடு; நெட்டுயிர்ப்பு - பெருமூச்சு; பார்ச்சிறகு - பெரிய சிறகு; புலர்ந்த - வாட்டமுற்ற.

பாடல் : 4747

மருதநன் னிலமும் பாலை வனமென வுலர்ந்து வாவி
பெருகிய கூவ லோடை பிறங்குநீர் வறந்தி யாதும்
பருகநன் னீரு மின்றிப் பசிமிகுத் தழகு குன்றி
யரிவையர் கற்பு மின்றி யகலிட மெலிந்த தன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மருத நன்னிலமும் பாலை வனம் என உலர்ந்து, பெருகிய வாவி கூவல் பிறங்கு நீர் ஓடை வறந்தி பருக யாதும் நன்னீரும் இன்றி பசி மிகுந்து அழகு குன்றி அரிவையர் கற்பும் இன்றி அகல் இடம் மெலிந்தது அன்றே.

சொற்பொருள்:- மருத நன்னிலமும் - நெல் விளைகின்ற மருத நிலமும்; பாலை வனம் என - வரண்ட பாலைநிலத்தைப்போல; உலர்ந்து - காய்ந்து; பெருகிய வாவி கூவல் - பெருகிய நீரைக் கொண்ட குளங்களும் கிணறுகளும்; பிறங்கு நீர் ஓடை - ஒலி யெழுப்பும் நீரோடைகளும்; வறந்தி - வரண்டு; பருக யாதும் நன்னீரும் இன்றி - பருகுவதற்கு நல்ல தண்ணீர் எதுவுமின்றி; அழகு குன்றி - அழகு குறைந்து; அரிவையர் கற்பும் இன்றி - பெண்களின் கற்புமில்லாமல்; அகல் இடம் - பரந்த இவ்வலகானது; மெலிந்தது - வருத்தமுற்றது.

பொழிப்பு:- நெல் விளைகின்ற மருத நிலம் பாலை நிலம் போல காய்ந்து, பெருக்கமாய் நீரையுடைய குளங்களும், கிணறுகளும், ஒலிக்கின்ற நீரோடைகளும் நீரின்றி வரண்டும், பருகுவதற்கு நல்ல நீர் எதுவுமின்றியும், பெண்களது கற்புமில்லாமலும், பரந்த இவ்வலகானது வருத்தமுற்றது.

குறிப்பு:- யாதும் பருக நீரின்றி என்பதில் யாதும் என்பது பல்வேறு நீர்நிலைகளிலுள்ள (கிணற்றுநீர், ஓடைநீர், குளத்துநீர் முதலான) நீரைக் குறிப்பதாகும். இடவாகு பெயரில் வந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நன்னிலம் - நெல்விளையும் மருத நிலம்; கூவல் - கிணறு; வறந்தி - வரண்டு.

பாடல் : 4748 (எழுசீவக்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)
 ஊறா மெலிந்து புலால்பொதிந் திருந்த
 வுடலமு மென்புரு வாகி
 மேனிமி ரொளிபோய்க் கரங்கடா ளதைத்து
 மெலிந்திறந் தனர்சிலர் சிலபேர்
 கூனியுங் குறைந்துந் திருந்தடை கிழங்குங்
 கொணர்ந்தவித் துப்பறப் பிசைந்து
 கானினி லலைந்து திரிந்தனர் சாம
 காலமு மிகுந்தன வென்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சிலர் ஊன் அற மெலிந்து, புலால் பொதிந்து இருந்த உடலமும் என்பு உரு ஆகி, மேனி மிகு ஒளி போய், கரங்கள் தாள் அதைத்து, மெலிந்து இறந்தனர். சிலபேர் கூனியும் குறைந்தும் திருந்து அடை கிழங்கும் கொணர்ந்து அவித்து உப்பு அற பிசைந்து, சாம காலமும் மிகுந்தன என்றே கானினில் அலைந்து திரிந்தனர்.

சொற்பொருள்:- சிலர் - மக்களில் சிலர்; ஊன் அற மெலிந்து - உடலில் பொதிந்துள்ள ஊனானது (தசை) இல்லாமல் போகாமாறு மிகவும் வாடி மெலிவடைந்து; புலால் பொதிந்து இருந்த - முன்னர் மாமிசத்தினால் மூடப்பட்டிருந்த; உடலமும் என்பு உரு ஆகி - உடம்பும் எலும்பின் வடிவினதாகி; மேனி மிகு ஒளி போய் - உடம்பில் மிகுந்து காணப்பட்ட ஒளியும் (தேஜஸ்) அகன்று போய்; கரங்கள் தாள் அதைத்து - கைகளும் கால்களும் அதைப்படைந்து; மெலிந்து இறந்தனர் - மெலிவடைந்து இறந்து போயினர்; சிலபேர் - இன்னுஞ் சிலபேர்; கூனியும் குறைந்தும் - கூனலடைந்தும், மெலிவடைந்தும்; திருந்து அடை கிழங்கும் கொணர்ந்து - செம்மையான இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கொண்டு வந்து; அவித்து உப்பு அற பிசைந்து - அவித்து உப்பில்லாமல் பிசைந்து; சாம காலமும் மிகுந்தன என்றே - இவ்வாறான பஞ்சகாலமும் அதிகரித்ததேயென்று; கானினில் அலைந்து திரிந்தனர் - காட்டினில் அலைந்து திரிந்தனர்.

பொழிப்பு:- மக்களில் சிலர் உடலில் பொதிந்துள்ள ஊனானது (தசை) இல்லாமல் போகுமாறு வாடி மெலிந்து, முன்னர் மாமிசத்தினால் மூடப்பட்டிருந்த உடம்பும் எலும்பின் வடிவமாகி, உடம்பில் மிகுந்து காணப்பட்ட ஒளியும் அகன்று போய், கைகளும் கால்களும் அதைப்படைந்து (சும்பிப்போய்) மெலிவடைந்து இறந்தனர். இன்னுஞ் சிலபேர் கூனியும் மெலிந்தும் செம்மையான இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கொண்டு வந்து அவித்து உப்பில்லாமல் பிசைந்து உண்டு, இத்தகைய பஞ்சகாலமும் அதிகரித்ததேயென்று காட்டில் அலைந்து திரிந்தனர்.

குறிப்பு:- பஞ்ச காலத்தில் மக்களது துன்பநிலையினை இப்பாடல் கூறுகிறது. 'மிகுந்தனவென்றே' என்பதில் ஏகார இடைச் சொல்லானது தேற்றப் பொருளில் வந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- புலால் - மாமிசம்; பொதிந்து - உள்ளடங்கி; என்பு - எலும்பு; அதைத்து - சும்பி; குறைந்து - மெலிந்து; அடை - இலை; திருந்து - செம்மையான; கான் - காடு; சாமகாலம் - பஞ்சகாலம்.

பாடல் : 4749 (அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)
 திருத்தமாயுரைப்பக் கேட்டுத் திருநபி யிரங்கிப் பாரில்
 வருத்தங்க ணீங்க வேண்டி மனத்தினிற் கிருபை மீறிப்
 பொருத்தரும் புறுக்கான் வேதப் பொருளினை யெவரு முள்ளத்
 திருத்தரு மொளியை யுன்னி துஆவிரந் திருகை யேந்தி.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- திருத்தமாய் உரைப்ப, திருநபி கேட்டு இரங்கி, பாரில் வருத்தங்கள் நீங்க வேண்டி மனத்தினில் கிருபை மீறி பொருத்து அரும் புறுக்கான் வேத பொருளினை எவரும் உள்ளத்து இருத்து அரும் ஒளியை உன்னி இரு கை ஏந்தி துஆ இரந்து.

சொற்பொருள்:- திருத்தமாய் உரைப்ப - சுலைக்கு (றலி) இவ்வாறு ஒழுங்குடன் எடுத்துக் கூற; திருநபி கேட்டு - அதனைத் தெய்வீகம் வாய்ந்த முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் கேட்டு; இரங்கி, - இரக்கமுற்று; பாரில் வருத்தங்கள் நீக்க வேண்டி - இவ்வலகிலுள்ள துன்பங்களை நீக்க விரும்பி; மனத்தினில் கிருபை மீறி - உள்ளத்தினில் கருணையானது அதிகரித்து; பொருத்து - தங்கிநிற்க; அரும் புறுக்கான் வேத பொருளினை - அரியதான புறுக்கான் என்னும் வேதத்தின் உட்பொருளும்; எவரும் உள்ளத்து இருத்து - எல்லோரும் தங்கள்

உள்ளத்தில் இருத்தியுள்ள; அரும் ஒளியை - அரிய ஒளியுமான அல்லாஹீத்த ஆலாவை; உன்னி - நினைத்து; இரு கை ஏந்தி - இரு கைகளையும் நெஞ்சுக்கு நேராக உயர்த்தி; துஆ இரந்து - பிரார்த்தித்து.

பொழிப்பு:- சுலைக்கு (றலி) இவ்வாறு ஒழுங்குபட எடுத்துக் கூற, அதனைத் தெய்வீகம் வாய்ந்த முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் கேட்டு, இரக்கமுற்று, இவ்வுலகிலுள்ள துன்பங்களை நீக்க விரும்பி, உள்ளத்தினில் கருணையானது அதிகரித்துத் தங்கி நிற்க, அரியதான புறுக்கான் என்னும் வேதத்தின் உட்பொருளும் எவரும் தங்கள் உள்ளத்தில் இருத்தியுள்ள அரிய ஒளியுமான அல்லாஹீத்த ஆலாவை (இறைவனை) நினைத்து, இரண்டு கைகளையும் நெஞ்சுக்கு நேராக உயர்த்தி; பிரார்த்தித்து.....

குறிப்பு:- 'துஆ' அரபுச் சொல் பிரார்த்தனை, வேண்டுகோள் எனப்பொருள்தரும். தமிழில் 'துவா' எனவும் கூறப்படும். "புருக்கான்" என்பது அரபுச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். 'திருக்குர்ஆன்' வேதத்தினைக் குறிப்பது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- உன்னி - நினைந்து; துஆ - பிரார்த்தனை; கிருபை - அருள், கருணை.

பாடல் : 4750

இறைவனே மறையின் வாழ்வே யெங்கணும் பரந்து நின்ற குறைவிலாப் பொருளே சோதி குலவிய வொளியே நீதி முறைகுறை வறநின் றோனே முதல்வனே யழிவில் லாம னிறைசெழுஞ் சுடரே யென்று நிகழ்த்திடக் கிருபை செய்தான்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- இறைவனே, மறையின் வாழ்வே, எங்கணும் பரந்து நின்ற குறைவு இலா பொருளே, சோதி குலவிய ஒளியே, நீதி முறை குறைவு அற நின்றோனே, முதல்வனே, அழிவு இல்லாமல் நிறை செழும்சுடரே, என்று நிகழ்த்திட கிருபை செய்தான்.

சொற்பொருள்:- இறைவனே - இறைவனே; மறையின் வாழ்வே - வேதங்களின் வாழ்வாக விளங்குபவனே; எங்கணும் பரந்து நின்ற குறைவு இலா பொருளே - எவ்விடத்தும் நீங்காமல் பரவி நின்ற குறைவற்ற (நிறைவான) பொருளே; சோதி குலவிய ஒளியே - பிரகாசம் பொருந்திய ஒளிப்பொருளே; நீதி முறை குறைவு அற

நின்றோனே - நீதி முறையானது குறைவு படாமல் நின்றவனே; முதல்வனே - ஆதியானவனே; அழிவு இல்லாமல் நிறை செழும் கூடரே - எந்தக்காலத்திலும் அழிவு ஏற்படாமல் நிறைந்து நின்ற செழுமை மிக்க கூடராகிய அல்லாஹீத்த ஆலாவே; என்று நிகழ்த்திட - என்று முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் பிரார்த்தனை செய்ய; கிருபை செய்தான் - இறைவனும் கருணை செய்தான்.

பொழிப்பு:- “இறைவனே, வேதங்களின் வாழ்வாக விளங்குபவனே; எவ்விடத்தும் நீக்கமறப் பரவி நின்ற குறைவற்ற (நிறைவான) பொருளே; பிரகாசம் பொருந்திய ஒளிப்பொருளே; நீதி முறையானது குறைவுபடாமல் நின்றவனே; ஆதியானவனே; எக்காலத்திலும் அழிவு ஏற்படாமல் நிறைந்து நின்ற செழுமை மிக்க கூடராகிய அல்லாஹீத்த ஆலாவே,” என்று முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் பிரார்த்தனை செய்ய, இறைவனும் கருணை செய்தான்.

குறிப்பு:- இறைவனின் இயல்பினைப் போற்றுகின்ற பாடலிது வாகும். பிரார்த்தனைக்கு இரங்கிய இறைவனின் கருணையை விளக்குவது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மறை - வேதம்; குலவிய - தழுவிய, பொருந்திய; சோதி - பிரகாசம், ஒளி.

பாடல் : 4751 (எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

அகமிசை யிருந்து புசித்திடக் கிடையா
தாசுல மிகுத்துளங் கலங்கிச்
செகதல முழுதுந் திரிந்தலைந் தவர்க
டிரவியக் குவைபல வெதிர
விகலற வெடுத்து மனைமிசை புதைத்தோ
ரிதயபங் கையங்களிப் பென்ன
மகிதல முழுதுந் துதிசெயக் கரிய
மழைமுகிற் கருவுதித் ததுவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அகம் மிசை இருந்து புசித்திட கிடையாத ஆசுலம் மிகுத்து, உளம் கலங்கி, செகதலம் முழுதும் திரிந்து அலைந்தவர்கள், பல திரவிய குவை எதிர இகல் அற எடுத்து மனை மிசை புதைத்தோர் இதய பங்கயம் களிப்பு என்ன, மகிதலம் முழுதும் துதிசெய, கரிய மழை முகில் கரு உதித்தது.

சொற்பொருள்:- அகம் மிசை இருந்து - இல்லத்திலே இருந்து; புகித்திட கிடையாத ஆகுலம் மிகுத்து - உண்ணுவதற்கு எதுவும் கிடையாத மனவருத்தமானது அதிகரித்து; உளம் கலங்கி - உள்ளமானது கலக்க மடைந்து; செகதலம் முழுதும் திரிந்து - இவ்வுலகத்திலுள்ள இடங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சென்று; அலைந்தவர்கள் - அலைந்து திரிந்தவர்கள்; பல திரவிய குவை எதிர - பல பொன் முதலான திரவியக் குவியல்கள் முன்னேவர; இகல் அற எடுத்து - அவற்றை விரோதமில்லாமல் எடுத்து; மனை மிசை புதைத்தோர் - வீட்டினுள் புதைத்து வைத்தவர்களின்; இதய பங்கையம் - நெஞ்சமாகிய தாமரையின்; களிப்பு என்ன - மகிழ்ச்சியைப் போன்று மனம் மகிழ்ந்து; மகிதலம் முழுதும் - இவ்வுலகிலுள்ள இடங்கள் முழுவதும்; துதிசெய - போற்றும் வண்ணம்; கரிய மழை முகில் - கருமையான நிறத்தைக் கொண்ட மழை முகிலானது; கரு உதித்தது - கருக்கொண்டது.

பொழிப்பு:- இல்லத்திலே இருந்து உண்ணுவதற்கு எதுவும் கிடையாத மனவருத்தமானது அதிகரித்து, உள்ளமானது கலக்கமடைந்து, இவ்வுலகிலுள்ள இடங்களையாவினுக்கும் சென்று அலைந்து திரிந்தவர்கள், பல பொன் முதலான திரவியக் குவியல்கள் முன்னேவர, அவற்றை விரோதமின்றி எடுத்து, வீட்டினுள் புதைத்து வைத்தவர்களின் மகிழ்ச்சியைப் போன்று மனம் மகிழ்ந்து, மழை முகிலானது கருக்கொண்டது.

குறிப்பு:- மழையின்மை காரணமாக ஏற்பட்ட வறுமையும், துன்பமும் தீரும்படியாக, மழை பெய்வதற்குரிய அறிகுறிதென்பட்டதை இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. 'மிகுந்த' என்பது 'மிகுந்து' ஆகியுள்ளது. 'மகிதலம்' என்பது 'பூமியிலுள்ள இடம்' எனப் பொருள் தரும். 'இதய பங்கையம்' என்பது உருவக அணியாகும். 'இதயமாகிய தாமரை' எனக் (நெஞ்சத்தாமரை) கருதலாம். 'முகிற்கரு' என்பதுவும் 'முகிலாகிய கரு' என நின்று உருவக அணியாகிறது.

அருஞ் சொற்பொருள்:- அகம் - வீடு, இல்லம்; ஆகுலம் - மனவருத்தம், துன்பம்; செகம் - பூமி, உலகம்; திரவியம் - பொன்முதலானவை; எதிர - முன்வர; இகல் - பகை, விரோதம்; பங்ககையம் - தாமரை; மகிதலம் - உலக இடங்கள்.

பாடல் : 4752 (அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)
ஆதியி னருளி னால்வந் தருள்செயு முகிலாம் பிள்ளைத்
தீதறு திசையிற் தோன்றிச் செழுங்கிரி தவழ்ந்து விண்ணின்
மீதுற நடந்து காலால் விரைந்துசென் றோடிக் கூடிக்
காதல்சேர் நிலத்தை நாளுங் காத்திடச் செறிந்த தன்றே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- ஆதியின் அருளினால் வந்து அருள் செய்யும் முகிலாம் பிள்ளை, தீது அறு திசையில் தோன்றி, செழும் கிரி தவழ்ந்து, விண்ணின் மீது உற நடந்து, காலால் விரைந்து ஓடி சென்று கூடி, காதல் சேர் நிலத்தை நாளும் காத்திட செறிந்தது அன்றே.

சொற்பொருள்:- ஆதியின் அருளினால் - யாவினுக்கும் முதல்வனான அல்லாஹீத்த ஆலாவின் கருணையினால், வந்து அருள்செய்யும் - தோன்றிக் கருணை செய்கின்ற; முகிலாம் பிள்ளை - மேகமாகிய குழந்தையானது; தீது அறு திசையில் தோன்றி - தீமையில்லாத திசையினில் தோன்றி; செழும் கிரி தவழ்ந்து - செழிப்புமிக்க மலையின் மீது தவழ்ந்து; விண்ணின் மீது உற நடந்து - வானத்தின் மீது பொருந்துமாறு நடந்து; காலால் விரைந்து ஓடி சென்று கூடி - கால்களினால் வேகமாக ஓடிச்சென்று கூடி; காதல் சேர் நிலத்தை - அன்பு கலந்த இப்பூமியை; நாளும் காத்திட செறிந்தது அன்றே - நாள்தோறும் காப்பாற்றுவதற்கு நெருங்கியது.

பொழிப்பு:- யாவினுக்கும் முதல்வனான அல்லாஹீத்த ஆலாவின் கருணையினால் தோன்றிக் கருணை செய்கின்ற மேகமாகிய குழந்தையானது, தீமையற்ற திசையினில் தோன்றி, செழிப்புமிக்க மலையின் மீது தவழ்ந்து, வானத்தின் மீது பொருந்துமாறு நடந்து, கால்களினால் விரைவாக ஓடிச்சென்று ஒருங்கு கூடி, அன்பு கலந்த இப்பூமியை நாள்தோறும் காப்பாற்றுவதற்காக நெருங்கியது.

குறிப்பு:- 'முகிலாம்பிள்ளை' என்பது உருவக அணியாகும். வரண்டு கிடந்த பூமியைச் செழிப்பாக்குவதற்காக இறைவனின் கருணையினால் மழை பொழியக் கருதியமை இப்பாடலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- கிரி - மலை; ஆதி - முதன்மை, தொன்மை; தீது - தீமையற்ற; செழுகிரி - செழிப்புள்ள மலை; உற - பொருந்த.

பாடல் : 4753 (எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

அலையொடு தழுவிச் சூன்முதிர்ந் தெழுந்தே

யழகுற விளங்குமை மாரி

தலைமக வளிக்கத் தாய்மனைக் குற்ற

தனையள்போற் றரைமிசை யடுத்துக்

குலவிமெய் பதறிப் பயமிகுத் ததிர்ந்த

குரலொடு மின்னிவாய் வெருவித்

துலைவற வறவாண் மகவளித் ததுபோற்

சொரிந்தது குளிர்ந்ததந் நிலமே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- அலையொடு தழுவி எழுந்தே சூல் முதிர்ந்து அழகு உற விளங்கு மை மாரி, தலை மகவு அளிக்க தாய் மனைக்கு உற்ற தனையள் போல், தரை மிசை அடுத்து குலவி மெய் பதறி பயம் மிகுத்து அதிர்ந்த குரலொடு, மின்னி வாய் வெருவி துலைவு அற ஆண் மகவு அளித்தது போல் சொரிந்தது குளிர்ந்தது அம் நிலமே.

சொற்பொருள்:- அலையொடு தழுவி எழுந்தே - கடலலைகளைத் தழுவி(கடல் நீரினை உறஞ்சி) மேலெழுந்து; சூல் முதிர்ந்து - கருக்கொண்டு முதிர்ச்சியடைந்து; அழகு உற விளங்கு - அழகு மிளிரும் வண்ணம் விளங்கிய; மை மாரி - கரியநிறத்தையுடைய மேகமானது; தலை மகவு அளிக்க - தலைப்பிள்ளையைப் பெற்றெடுப்பதற்காக; தாய் மனைக்கு உற்ற - தாய்வீட்டுக்குச் சென்ற; தனையள் போல் - மகளைப்போல; தரை மிசை அடுத்து - பூமியின் மேலே நெருக்கமாக; உலவி மெய் பதறி - உலாவி உடலானது பதற்றமடைந்து; பயம் மிகுத்து - பயமானது அதிகரித்து; அதிர்ந்த குரலொடு - அதிருகின்ற சத்தத்தோடு; மின்னி துலைவு அற - மின்னி, மிக அதிக தூரம் கேட்கும்படி; உற வாய் வெருவி - மிகுதியாக வாய் குழறி; ஆண் மகவு அளித்தது போல - ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தது போல்; சொரிந்தது - மழைநீரைச் சொரிந்தது; குளிர்ந்தது அம் நிலமே - அதனால் பூமி மிகவும் குளிர்ச்சியடைந்தது.

பொழிப்பு:- கடலலைகளைத் தழுவி(கடல் நீரினை உறிஞ்சி) மேலெழுந்து, கருக்கொண்டு முதிர்ச்சியடைந்து, அழகு மிளிரும் வண்ணம் விளங்கிய கரியநிறமேகமானது, தலைப்பிள்ளையைப் பெறுவதற்காகத் தாய்வீடு சென்ற மகள் போல, பூமியின் மேலே நெருக்கமாக உலாவி, உடலானது பதற்றமடைந்து, பயமிகுந்து, அதிருகின்ற சத்தத்தோடு மின்னி, மிக அதிக தூரம் கேட்கும்படி; மிகுதியாக வாய் குழறி, ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தது போல மழைநீரைச் சொரிந்தது. அதனால் பூமி முழுவதும் குளிர்ச்சியடைந்தது.

குறிப்பு:- இப்பாடலில் “தலைப்பிள்ளையைப் பெறுவதற்காகத் தாய்வீடு சென்ற மகளின் பிரசவவேதனை போல” என்னும் உவமை மூலம் மழையானது சூல் கொண்டு, மின்னி, இடியிடித்து நிலத்தில் பொழிவதை உவமித்துள்ளார் உமறுப்புலவர்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சூல் - கரு; மை மாரி - கரியமேகம்; தலைமகவு - மூத்தபிள்ளை; உற்ற - சென்ற; புலவி - தழுவி; மெய் பதறி - உடல் பதற்றமடைந்து; குரல் - சத்தம்; வெருவி - குழறி, கத்தி; துலைவு அற - தூரத்துக்குக் கேட்க; உற - மிக, பொருந்த; அம்நிலம் - அந்தநிலம்.

பாடல் : 4754

மின்னுட னிடியு முழக்கிடத் திகிரி
மிசைதிரி கதிரவன் மறைந்து
பின்னிட விரவும் பகலினு மிருளே
பிறங்கிடக் கலங்குநீர் பரந்து
முன்னிட நதிக ணிறைந்துமே லெழுந்து
மோதிடச் செறுக்கரை தகர்த்து
மன்னிய விருபால் வகுத்திடுங் காலை
மடையுட னெடுத்தெறிந் தனவே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மின் உடன் இடியும் முழக்கிட, திகிரி மிசைதிரி கதிரவன் மறைந்து பின் இட, இரவும் பகலினும் இருளே பிறங்கிட, கலங்குநீர் பரந்து முன்னிட, நதிகள் நிறைந்து மேல் எழுந்து மோதிட, சேறு கரை தகர்த்து மன்னிய இரு பால் வகுத்திடும் காலை மடையுடன் எடுத்து எறிந்தனவே.

சொற்பொருள்:- மின் உடன் இடியும் முழக்கிட - (பெய்த மழையானது) மின்னலுடன் இடியையும் முழங்கச் செய்யவும்; திகிரி மிசைதிரி கதிரவன் மறைந்து - (ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய) சக்கரங்களையுடைய தேரினில் திரிகின்ற சூரியன் மறைந்து; பின் இட - காணாமற் போகவும்; இரவும் பகலினும் இருளே பிறங்கிட - இரவிலும் பகலிலும் இருளானது செறிந்து காணப்படவும்; கலங்குநீர் பரந்து முன்னிட - தொடர்ந்து மழை பெய்தலால் கலங்குகின்ற நீரானது பரந்து முன் செல்லவும்; நதிகள் நிறைந்து மேல் எழுந்து மோதிட - ஆறுகளெல்லாம் நிரம்பி வழிந்து ஏனைய நீர்களுடன் மோதிச் செல்லவும்; செறு கரை தகர்த்து - வயல்களின் கரைகளை உடைத்து; மன்னிய இரு பால் - பொருந்திய இரண்டு பக்கங்களிலும்; வகுத்திடும் காலை - அமைக்கப்பட்டிருந்த நீரோடும் வாய்க் கால்களை; மடையுடன் எடுத்து எறிந்தன - அணைகளோடு எடுத்து வீசியெறிந்தன.

பொழிப்பு:- (பெய்தமழையானது) மின்னலுடன் இடியையும் முழங்கச் செய்யவும், (ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய) சக்கரங்களையுடைய தேரினில் திரிகின்ற சூரியன் மறைந்து காணாமற் போகவும், இரவிலும் பகலிலும் இருளே செறிந்து காணப்படவும், தொடர்ந்து மழை பெய்தலால் கலங்குகின்ற நீரானது பரந்து முன் செல்லவும், ஆறுகளெல்லாம் நிரம்பி வழிந்து ஏனைய நீர்களுடன் மோதிச் செல்லவும், வயல்களின் கரைகளையுடைத்துப் பொருந்திய இரண்டு பக்கங்களிலும் அமைக்கப்பட்ட வாய்க்கால்களை அணைகளோடு எடுத்து வீசியெறிந்தன.

குறிப்பு:- வயல்கள், கரைகள், அணைகள் என எல்லாவற்றையும் தாண்டி ஆறுகளெல்லாம் ஒன்று கலந்து காணப்படும் பெருவெள்ளக் காட்சியை இப் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- திகிரி - சக்கரம் (சக்கரத்தையுடைய தேருக்கானது); மிசை - மீது, மேல்; பின்னிட - பின்னுக்குப் போக (காணாமற் போக); பிறங்கிட - செறிந்திட, நிறைந்திட; செறுகரை - வயற்கரை; மன்னிய - பொருந்திய; மடை - அணை; காலை - வாழ்க்கால்.

பாடல் : 4755

வேயினை முறித்து வெடித்தமுத் தனைத்து
முல்லையம் புறவினுக் களித்துத்
தூயநெய் தயிர் பால் கடத்துட னெடுத்துச்
சுடுநிலப் பாலையிற் செறித்து
நேயபைந் நாக மணியினை மருத
நிலத்தினிற் றொகுத்துநெற் குவிமேற்
போயதை நெய்த னிலத்திலிட் டுப்பைப்
புணரியிற் புகுத்தின வெள்ளம்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வெள்ளம், வேயினை முறித்து, வெடித்த முத்து அனைத்தும் முல்லை அம் புறவினுக்கு அளித்து, தூய நெய் தயிர் பால் கடத்துடன் எடுத்து சுடு பாலை நிலத்தில் செறித்து, நேய பைந்நாக மணியினை மருத நிலத்தினில் தொகுத்து, நெல் குவி மேல் போய் அதை நெய்தல் நிலத்தில் இட்டு, உப்பை புணரியில் புகுத்தின.

சொற்பொருள்:- வெள்ளம் - மழை வெள்ளமானது; வேயினை முறித்து - மூங்கில்களை முறித்து; வெடித்த முத்து அனைத்தும் - மூங்கில்கள் முறிவடைந்து வெடித்ததால் உள்ளிருந்து சிதறிய முத்துக்களெல்லா வற்றையும்; முல்லை அம் புறவினுக்கு அளித்து - முல்லை நிலத்திலுள்ள அழகான புறாக்களுக்குக் கொடுத்து; தூய நெய் தயிர் பால் கடத்துடன் எடுத்து - அந்த முல்லை நிலத்தில் கிடைக்கின்ற தூய்மையான நெய்யையும், தயிரையும், பாலையும் குடத்துடன் எடுத்து; சுடு பாலை நிலத்தில் செறித்து - வெம்மையுள்ள (சுடுகின்ற) பாலை நிலத்தில் சேர்த்து; பை நாக மணியினை - அந்தப் பாலை நிலத்திலுள்ள படத்தினைக் கொண்ட நாகபாம்புகளின் நாக இரத்தினங்களை; நேய மருத நிலத்தினில் தொகுத்து - வளம் நிறைந்த மருதநிலத்தினில் கொண்டு போய் ஒருங்கு சேர்ந்து; நெல் குவி மேல் போய் - அம்மருதநிலத்திலுள்ள நெற்குவியல்களின் மீது சென்று; அதை நெய்தல் நிலத்தில் இட்டு - அவற்றை நெய்தல் நிலத்தினில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து;

உப்பை - அந்நெய்தல் நிலத்திலுள்ள உப்பினை, புணரியில் புகுத்தின - சமுத்திரத்தினில் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தது.

பொழிப்பு:- மழை வெள்ளமானது மூங்கில்களை முறித்து, அவை முறிவடைந்து வெடித்ததால் சிதறிய முத்துக்களை முல்லை நிலத்திலுள்ள அழகான புறாக்களுக்குக் கொடுத்து, அம்முல்லை நிலத்தில் சிடைக்கின்ற தூய நெய், தயிர், பால் ஆகியவற்றைக் குடத்துடன் எடுத்து வெம்மை மிகுந்த பாலை நிலத்தில் சேர்த்து, அப்பாலை நிலத்தில் காணப்படும் படத்தினையுடைய நாகபாம்பின் நாக இரத்தினங்களை வளம் நிறைந்த மருதநிலத்திற் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து, அம்மருதநிலத்திலுள்ள நெற்குவியல்களின் மீது சென்று, அவற்றை நெய்தல் நிலத்தினிற் சேர்த்து, அந்நெய்தல் நிலத்தில் அங்குள்ள உப்பினைச் சமுத்திரத்தினுள் கொண்டு சேர்ந்தது.

குறிப்பு:-குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலங்களினூடும் மழை வெள்ளம் பரந்ததையும், அப்போது ஒரு நிலத்தில் காணப்பட்ட வளத்தினை மறு நிலத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்ததையும் குறிப்பிடுவதனூடாகப் பெருமழையின் இயல்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி - மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் - வேய் முத்துக்கள்
முல்லை - காடும் காடு சார்ந்த இடமும் - நெய்,பால்,தயிர்
பாலை - மணலும் மணல் சார்ந்த இடமும் - நாக இரத்தினங்கள்
மருதம் - வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் - நெல்
நெய்தல் - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் - உப்பு

அருஞ்சொற்பொருள்:- வேய் - மூங்கில்; புறவு - புறா; கடம் - குடம்; நேய - வளமான; புணரி - சமுத்திரம், கடல்; பை நாகம் - படத்தினையுடைய நாகம்.

பாடல் : 4756

வீடுக டிறந்து வெளியிடை புகுந்து
வேண்டுவ திவையென விரும்பித்
தேடுவ தேடிச் சமைத்துண வரிதாய்ச்
சிறார்மனை தொறுமிருந் தலறப்
பாடுறு பசிகண் டவரனை மார்கள்
பயோதரந் தனைமுனிந் தினிமேற்
கேடறு மழைதா னுலகெலாம் பெய்து
கெடுத்திட வந்ததென் றுரைப்பார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- வீடுகள் திறந்து வெளி இடை புகுந்து வேண்டுவது இவை என விரும்பி, தேடுவ தேடி உணவு சமைத்த அரிதாய் சிறார் மனை தொறும் இருந்து அவற, பாடுஉறு பசி கண்டு அவர் அனைமார்கள் பயோதரம் தனை முனிந்து, உலகு எலாம் பெய்து கெடுத்திட வந்தது இனிமேல் கேடு அறு மழைதான் என்று உரைப்பார்.

சொற்பொருள்:- வீடுகள் திறந்து - வீடுகளில் கதவுகளை மோதித் திறந்து; வெளி இடை புகுந்து - எல்லா இடைவெளிகளினூடும் சென்று; வேண்டுவது இவை என விரும்பி - வேண்டப்படுபவை இவைதான் என விருப்பங் கொண்டு; தேடுவ தேடி - தேடுவன வற்றைத் தேடி; உணவு சமைத்த அரிதாய் - உணவு சமைப்பதற்கு முடியாததாக; சிறார் மனை தொறும் இருந்து அவற - சிறுவர்கள் வீடுகள் தோறும் இருந்து கதறியழ; பாடு உறு பசி கண்டு - அவர்கள் பசியினாற் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு; அவர் அனைமார்கள் - அவர்களது தாய்மார்கள்; பயோதரம் தனை முனிந்து - இத்தகைய மழையைப் பொழிகின்ற மேகத்தைக் கோபித்து; உலகு எலாம் பெய்து கெடுத்திட வந்தது - உலகம் முழுவதும் பொழிந்து அழிப்பதற்கு வந்துள்ளாய்; இனிமேல் கேடு அறு மழை தான் - இனிமேல் கேடு செய்யாத மழைதான் தரவேண்டும்; என்று உரைப்பார் - என்று கூறினார்கள்.

பொழிப்பு:- வீடுகளின் கதவுகளை மோதித்திறந்து, எல்லா இடைவெளிகளினூடும் சென்று, வேண்டப்படுபவை இவைதான் என விருப்பங் கொண்டு தேடுவனவற்றையெல்லாம் தேடி, உணவு சமைப்பதற்கு முடியாமல், சிறுவர்கள் வீடுகள் தோறும் இருந்து பசியினால் கதறியழ, அவர்கள் பசியினாற் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு அவர்களது தாய்மார்கள், இத்தகைய மழையைப் பொழிகின்ற மேகத்தைக் கோபித்து, உலகம் முழுவதும் பொழிந்து அழிப்பதற்கு வந்துள்ளாய், இனிமேல் கேடு செய்யாத மழைதான் தரவேண்டும் என்று கூறினார்கள்.

குறிப்பு:- எல்லாவிடங்களிலும் மழை வெள்ளம் பரந்தது என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. இனி வருங்காலத்தில் இத்தகைய கெடுதியை விளைவாக்கும் மழை வேண்டாம்; கெடுதி தராத மழை தான் வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- சிறார் - சிறுவர்கள்; பாடு - துன்பம்; பயோதரம் - மழை, முலை; முனிந்து - கோபித்து.

பாடல் : 4757

நளிர்புனல் பரந்து தலைக்கடை கடந்து
நலந்தரு மனைப்புறஞ் செய்ய
குளிருடன் வாடைக் காலும்வந் தடிப்பக்
கொழுந்துவிட் டெரிகன றழுவி
வெளிவர வரிதா யிருந்தவ ரலது
மெலிந்தவ ரிளைஞர்க ளெவரு
மொளிவிடு நகைகள் கிடுகிடென் றடிப்ப
வுடற்பட படவென மிடைவார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- நளிர்புனல் பரந்து, தலை கடை கடந்து, நலம் தரு மனை புறம் செய்ய, குளிருடன் வாடை காலும் வந்து அடிப்ப, கொழுந்து விட்டு எரிகனல் தழுவி வெளிவர அரிதாய் இருந்தவர் மெலிந்தவர் இளைஞர்கள் அலது எவரும் ஒளி விடு நகைகள் கிடுகிடு என்று அடிப்ப, உடல் படபட என மிடைவார்.

சொற்பொருள்:- நளிர்புனல் பரந்து - குளிர்ந்த நீரானது எங்கும் பரந்து; தலை கடை கடந்து - தலைவாயிலைத் தாண்டி; நலம் தரு மனை புறம் செய்ய - நன்மையைத் தருகின்ற வீட்டின் பக்கத்தினைச் சென்றடையவும்; குளிருடன் வாடை காலும் - குளிருடன் வாடைக் காற்றும்; வந்து அடிப்ப - வந்து வீசவும்; கொழுந்து விட்டு எரி - சுடர்விட்டு எரிகின்ற; கனல் தழுவி - நெருப்பினில் குளிர்காய்ந்து; வெளிவர அரிதாய் - வெளியில் வர முடியாமல்; இருந்தவர் - இருந்தவர்கள்; மெலிந்தவர் - இளைத்தவர்; இளைஞர்கள் - இளஞ்சிறுவர்; அலது எவரும் - அல்லாமல் மற்றுள்ள அனைவரும்; ஒளி விடு நகைகள் - ஒளி வீசுகின்ற பற்கள்; கிடுகிடு என்று அடிப்ப - கிடு கிடுவென்று ஒன்றோடொன்று அடிக்கவும்; உடல் படபட என - உடலானது படபடவென நடுங்கவும்; மிடைவார் - வருந்துவார்கள்.

பொழிப்பு:- குளிர்ந்த நீரானது எங்கும் பரந்து, தலைவாயிலைத் தாண்டி, நன்மையைத் தருகின்ற வீட்டின் பக்கத்தினைச் சென்றடையவும், குளிரோடு வாடைக் காற்று வந்து வீசவும், சுடர்விட்டு எரிகின்ற நெருப்பினில் குளிர்காய்ந்து, வெளியில் வர முடியாமல் இருந்தவர்கள், இளைத்தவர்களும் இளஞ்சிறுவர்களும் அல்லாமல், மற்றுள்ள அனைவரும், ஒளி வீசுகின்ற பற்கள் கிடு கிடுவென ஒன்றுடொன்று அடிக்கவும், உடலானது படபடவென நடுங்கவும் வருந்துவார்கள்.

குறிப்பு:- மழை பொழிந்து பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டதால் மக்கள் அடைந்த துயரினை இப்பாடல் விளக்குகிறது. தீமூட்டிக் குளிர்காய்ந்தவர்களும் சிறுவர்களும் தவிர ஏனையோர் குளிரினால் துன்பப்பட்டார்கள் என்பது இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நளிர் - குளிர்ந்த, செறிந்த; புனல் - நீர்; தலைக்கடை - தலைவாசல்; மனைப்புறம் - வீட்டுப்பக்கம்; வாடைக்கால் - வாடைக்காற்று; ஒளி விடு நகைகள் - ஒளிவீசும் பற்கள்; மிடைவார் - வருந்துவார்; இளைஞர் - சிறுவர், வாலிபர்.

பாடல் : 4758

காற்றொடு குளிர் மடிப்பதாற் றொறுக்கள்

காடெலாங் கிடந்துயிர் விடுப்ப

வேற்றமா யயங்கள் கயம்புகக் கமல

மிழுப்பன வெண்ணிறந் தனவா

லாற்றினைக் கடந்தோ ராறுசெல் லரிதா

யாறிரு நாண்மழை பெயலால்

வேற்றொரு நகர்க்குஞ் செலவரி தாகி

மெலிந்தன வுலகினி லெவையும்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- காற்றொடு குளிரும் அடிப்பதால் தொறுக்கள் ஏற்றமாய் காடு எலாம் கிடந்து உயிடு விடுப்ப அயங்கள் கயம்புக, கமலம் இழுப்பன எண் இறந்தனவால், ஆற்றினை கடந்து ஓர் ஆறு செல்ல அரிதாய் ஆறு இரு நாள் மழை பெயலால், உலகினில் எவையும் வேற்று ஒரு நகர்க்கும் செல அரிதாகி மெலிந்தன.

சொற்பொருள்:- காற்றொடு குளிரும் அடிப்பதால் - காற்றுடன் குளிரும் வீசுவதால்; தொறுக்கள் ஏற்றமாய் காடெலாம் கிடந்து உயிடு விடுப்ப - பசுக்களெல்லாம் காடுகள் முழுவதும் பெருமளவுக்கு உயிடு துறந்து கிடக்கவும்; அயங்கள் கயம்புக - ஆடுகள் வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் குளங்களை அடையவும்; கமலம் இழுப்பன எண் இறந்தனவால் - நீரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டவை கணக்கில்லாதவையாகும்; ஆற்றினை கடந்து ஓர் ஆறு செல்ல அரிதாய் - ஆறுகளைக் தாண்டி வேறோர் வழியினில் செல்வதற்கு முடியாமல்; ஆறு இரு நாள் மழை பெயலால் - பன்னிரண்டு நாள்கள் தொடர்ந்து மழை பெய்தலால்; உலகினில் எவையும் - உலகிலுள்ள அனைத்துயிர்களும்; வேற்று ஒரு நகர்க்கும் செல அரிதாகி - வேறு ஓர் ஊருக்கும் செல்லமுடியாமல்; மெலிந்தன - வருந்தின.

பொழிப்பு:- காற்றுடன் குளிரும் வீசுவதால், பசுக்களெல்லாம் உயிரிழந்து காடுகள் முழுவதும் பெருமளவுக்குக் கிடக்கவும், ஆடுகள் வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் குளங்களையடையவும், வெள்ளத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டவை கணக்கற்றவையாகவும் காணப்பட, ஆறுகளைக் கடந்து வேறு ஓர் வழியில் செல்ல முடியாமல் பன்னிரண்டு நாள்கள் தொடர்ந்து மழை பெய்தலால், உலகிலுள்ள உயிர்களனைத்தும் வேறு ஓர் நகருக்கும் செல்ல முடியாமல் வருந்தின.

குறிப்பு:- மிருகங்கள் இறந்துபடவும், வழிகளெல்லாம் அடைபடவும், நீரால் இழுத்துச் செல்லப்படுபவை அதிகரிக்கவும் கூடியதாகப் பெருமழை பெய்தமையை இப்பாடல் விளக்குகிறது. விடுப்ப (விட்டு), கிடப்ப (கிடந்து) எனப்பொருள் கொள்க. “ஆற்றினைக் கடந்தோ ராறு செல்லரிதாய்” என்னுந் தொடரில் “ஆறுகளைத் தாண்டி, ஓர் பாதையில் (வழியில்) செல்வதற்கு அரியதாக” எனக் கருதுக.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தொறுக்கள் - பசுக்கள்; அயங்கள் - ஆடுகள்; கயம் - குளம்; கமலம் இழுப்பன - நீர் இழுப்பன; ஆறு - நதி, வழி; ஆறிரு - பன்னிரண்டு.

பாடல் : 4759

பிறந்ததீ விருட்டிப் பொழிந்தன வுலகம்

பேதுறற் றணிப்பதற் கினிமே

லறந்தவா வாய்மை முகம்மதே யன்றி

யாற்றுதற் கியாருள ரென்னச்

சிறந்தசு காபி மார்களி லொருவர்

சிந்தைகூர் புகர்தின மதனி

னிறைந்திடு மொழிசேர் குத்துபா வோது

நேரத்திற் சென்றடி வணங்கி

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சிறந்த அசுகாபி மார்களில் ஒருவர், பிறந்த தீவு இருட்டி பொழிந்தன, உலகம் பேது உறல் தணிப்பதற்கு இனிமேல் அறம் தவா வாய்மை முகம்மதே அன்றி ஆற்றுதற்கு யார் உளர் என்ன சிந்தை கூர் புகர் அதனில் நிறைந்திடும் மொழி சேர் குத்துபா ஒது நேரத்தில் சென்று அடி வணங்கி.

சொற்பொருள்:- சிறந்த அசுகாபி மார்களில் ஒருவர் - சிறப்புமிக்க அசுகாபி மார்களில் ஒருவர்; பிறந்த தீவு இருட்டி பொழிந்தன - நாம் பிறந்த இப்பூமிமுழுவதும் இருளைடந்து மழை பொழிகிறது; உலகம் பேது உறல் தணிப்பதற்கு - இதனால் இவ்வுலகம் துயரினால் அறிவிழந்து

மயங்குவதைக்குறைப்பதற்கு; இனிமேல் - இனிமேல், அறம்தவா வாய்மை முகம்மதே அன்றி - தருமத்தினின்றும் விலகாத சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களையன்றி; ஆற்றுதற்கு யார் உளர் - வேறு யார் இருக்கின்றார்கள் (ஒருவருமில்லை); என்ன - என்று கூறி; சிந்தை கூர் புகர் அதனில் - மனம் மகிழ்ச்சியடைகின்ற வெள்ளிக்கிழமை நாளில், நிறைந்திடும் மொழி சேர் குத்துபா ஓது நேரத்தில் - நிறைவான வசனங்களை யுடைய மார்க்கப்பிரசங்கத்தைச் செய்கின்ற வேளையில், சென்று அடி வணங்கி - போய் கீழ்ப்படிவுடன் அவரை வணங்கி நின்று...

பொழிப்பு:- சிறப்புமிக்க அசுகாபி மார்களில் ஒருவர், நாம் பிறந்த இப்பூமிமுழுவதும் இருளடைந்து மழை பொழிகிறது. இதனால் இவ்வுலகம் துயரினால் அறிவிழந்து மயங்குவதைக் குறைப்பதற்கு இனிமேல், தருமத்தினின்றும் விலகாது சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களையன்றி வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்? ஒருவருமில்லை என்று கூறி, மனமகிழ்ச்சியடைகின்ற வெள்ளிக் கிழமை நாளில், நிறைவான வசனங்களை யுடைய மார்க்கப்பிரசங் கத்தைச் செய்கின்ற வேளையில் சென்று, பணிவுடன் அவரை வணங்கி நின்று...

குறிப்பு:- இஸ்லாமியர்கள் எவருடைய பாதங்களையும் வணங்குதல் மரபில்லையாதலால், 'அடிபணிந்து' என்னுந் தொடர் இங்கு பணிந்து அல்லது கீழ்ப்படிந்து எனப் பொருள்தரும். மேலும் 'குத்துபா' என்பது இஸ்லாமியரிடையே வெள்ளிக்கிழமைகளில் இடம்பெறும் மார்க்கப் பிரசங்கமாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தீவு - பூமி; புகர்தினம் - வெள்ளிக்கிழமை; சிந்தை கூர் - மனமிகுந்த; குத்துபா - வெள்ளிக்கிழமை இடம் பெறும் மார்க்கப் பிரசங்கம்; தணிப்பதற்கு - குறைவடையச் செய்வதற்கு; ஆற்றுதற்கு - குறைப்பதற்கு, நீக்குதற்கு; அடிவணங்கி - திருவடிகளை வணங்கி, கீழ்ப்படிந்து, பணிந்து.

பாடல் : 4760

தருமமு மறிவு மொழுக்கமும் பொறையுந்
 தயவுமோர் வடிவென வெடுத்தே
 வருதிரு நபியே யிருவறு தினமாய்
 மழைபொழி தரநில வலையம்
 வெருவரல் பெரிதாய் மெலிவது தவிர்
 மேன்மையும் வளமையுங் கொடுக்கக்
 கருமுகி லகலத் துவாச்செயு மென்றார்
 கபீபிற சூலவை செய்தார்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- தருமமும் அறிவும் ஒழுக்கமும் பொறையும் தயவும் ஓர் வடிவு என எடுத்தே வரு திரு நபியே, இரு அறு தினமாய் மழை பொழி தர, நில வலையம் வெருவரல் பெரிதாய் மெலிவது தவிர, மேன்மையும் வளமையும் கொடுக்க, கருமுகில் அகல, துவா செய்யும் என்றார். கபீபு இறசூல் அவை செய்தார்.

சொற்பொருள்:- தருமமும் அறிவும் ஒழுக்கமும் பொறையும் தயவும் - தருமமும், அறிவும், நல்லொழுக்கமும், பொறுமையும், இரக்கமும்; ஓர் வடிவு என எடுத்தே வரு - ஓர் வடிவத்தினை எடுத்தது போல வந்த; திரு நபியே - தெய்வீகம் நிறைந்த முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களே; இரு அறு தினமாய் - பன்னிரண்டு நாள்களாக; மழை பொழி தர - மழை பொழிவதால்; நில வலையம் - இப்பூவுலகமானது; வெருவரல் பெரிதாய் - பயமானது அதிகரித்து; மெலிவது தவிர - வருந்தமடைவதைத் தவிர்க்கவும்; மேன்மையும் வளமையும் கொடுக்க - உலகினுக்குச் சிறப்பும் செல்வவளமும் கொடுக்கவும்; கருமுகில் அகல - கரியநிறமுடைய மேகமானது விலகவும்; துவா செய்யும் என்றார் - பிரார்த்தனை செய்யுங்கள் என்று கூறினார்; கபீபு - ஹபீபு என்னும் (காரணப்பெயர்) பெயருடைய; இறசூல் - முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களும்; அவை செய்தார் - அப்படியே செய்தார்கள்.

பொழிப்பு:- தருமம், அறிவு, ஒழுக்கம், பொறுமை, இரக்கம் ஆகியவை ஓர் வடிவெடுத்தாற் போன்று வந்த தெய்வீகம் நிறைந்த முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களே, பன்னிரண்டு நாள்களாகப் பெய்யும் மழையினால் இப்பூவுலகமானது வருந்துவதைத் தவிர்க்கவும், உலகினுக்குச் சிறப்பும், செல்வவளமும், கொடுக்கவும், கரிய மேகமானது விலகவும், பிரார்த்தனை செய்யுங்கள் என்று கூறினார். ஹபீபு என்னும் பெயருடைய முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள்.

குறிப்பு:- கபீபு என்பது ஹபீபு என்னும் அரபுச் சொல்லின் தமிழ் வடிவம். நண்பன் எனப் பொருள்தருவது. முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களுக்குக் காரணப் பெயராய் அமைந்தது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- நிலவலையம் - பூமிப்பிரதேசம்; வெருவரல் - பயம்; துஆ - பிரார்த்தனை.

பாடல் : 4761

நன்மைக ளெவர்க்கு நடத்திட வந்த
நபிதுவாச் செய்திட முகிலுந்
தென்வரை முதலாம் வரைகளிற் புகுந்த
தினகரன் விசம்பிடை செறிந்தான்
புன்மர முதலா மானிட ரீறாப்
புவியினி லுயிருள வனைத்துந்
தன்மமு நெறியுந் தவறிலா தீனர்
குலமெனத் தழைத்துயர்ந் தனவே.

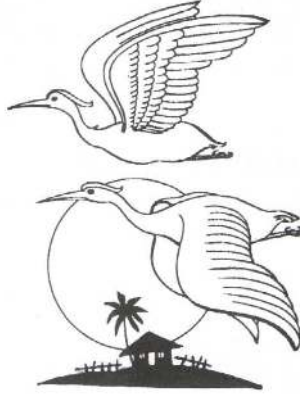
கொண்டு கூட்டும் முறை:- எவர்க்கும் நன்மைகள் நடத்திட வந்த நபி துவா செய்திட, முகிலும் தென்வரை முதலாம் வரைகளில் புகுந்த. தினகரன் விசம்பு இடை செறிந்தான். புல் மரம் முதலாம் மானிடர் ஈறா புவியினில் உயிர் உள அனைத்தும் தன்மமும் நெறியும் தவறுஇலா தீனர் குலம் என தழைத்து உயர்ந்தனவே.

சொற்பொருள்:- எவர்க்கும் நன்மைகள் நடத்திட வந்த - அனவருக்கும் நன்மைகளைப் புரிவதற்காக இவ்வுலகுக்கு இறைத்தூதராய் வந்த; நபி - முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள்; துவா செய்திட - பிரார்த்தனை செய்ய; முகிலும் தென்வரை முதலாம் வரைகளில் புகுந்த - மேகம் தெற்கு மலையாகிய பொதிகை முதலான மலைகளைச் சென்றடைந்தது; தினகரன் விசம்பு இடை செறிந்தான் - சூரியனும் வானத்திலே தோன்றினான்; புல் மரம் முதலாம் மானிடர் ஈறாக - புல், மரம், முதல் மக்கள் ஈறாக; புவியினில் உயிர் உள அனைத்தும் - இப்பூமியிலுள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும்; தன்மமும் - தருமமும்; நெறியும் - ஒழுக்கநெறியும்; தவறுஇலா - விலகாத; தீனர் - தீனூல் இஸ்லாம் மதத்தைப் பேணுபவர்களின்; குலம் என - கூட்டத்தைப் போன்று; தழைத்து உயர்ந்தன - செழிப்புற்று உயர்வு கண்டன.

பொழிப்பு:- யாவருக்கும் நன்மைகள் புரிவதற்காக இவ்வுலகுக்கு வந்த முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள், பிரார்த்தனை செய்ய, மேகமும் தெற்கு மலையாகிய பொதிகை முதலான மலைகளைச் சென்றடைந்தது. சூரியனும் வானத்தில் தோன்றினான். புல், மரம், முதல் மக்கள் ஈறாக உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும் தருமமும் ஒழுக்கமும் விலகாத தீனூல் இஸ்லாம் மதத்தினருடைய கூட்டத்தைப் போலத் தழைத்து ஓங்கின.

குறிப்பு:- இஸ்லாமிய மதத்தவர்களில் “தீனுல் இஸ்லாம்” மதப்பிரிவினரும் ஒருபகுதியினர். இவர்கள் ஒழுக்கநெறியில் உயர்ந்தவர்கள். தென்வரையெனப் பொதிகை மலையினைக் கூறுவதனூடாக உமறுப்புலவர் தமிழ் நாட்டுச் சூழலைப் பிரதிபலித்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- தன்மம் - தருமம்; தென் வரை - தெற்கு மலையாகிய பொதிகை மலை; தினகரன் - சூரியன்; விசம்பு - ஆகாயம்.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் பலரது தனிப்பாடல்களைத் தொகுத்துத் 'தனிப்பாடல் திரட்டு' என்ற பெயரில் தொகுப்பு நூல் வெளிவந்துள்ளது. இதில் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், ஓளவையார், புகழேந்திப்புலவர் உட்பட 32 புலவர்களின் 636 பாடல்கள் அடங்குகின்றன. சென்னை முல்லை நிலையம் இந்நூலினை வெளியிட்டுள்ளது. பல்வேறு காரணங்களுக்காகவும், பத்துறைச் சந்தர்ப்பங்களில் பாடிய பாடல்கள் இவையாகும். பல்சுவை நிரம்பியவைகளாய், அவ்வக்கால மக்களது குணங்களைச் சித்திரிப்பனவாய், புலவர்களின் கவிதையாற்றலை புலப்படுத்துவனவாய் இப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. கர்ணபரம்பரைக் கதைகளை அடியொற்றிய பாடல்கள் பலவும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

இவற்றுள் கம்பர், காளமேகப்புலவர், ஒப்பிலாமணிப் புலவர், சொக்கநாதப்புலவர் ஆகியோரது ஐந்து பாடல்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

கம்பர் பாடல

(சோழ மன்னன், புலவர் கம்பருடன் மனத்தாங்கல் கொண்டு, அவரைத் தன் நாட்டை விட்டுப் போகுமாறு கூறியவேளையில் கம்பரால் பாடப்பட்டது)

பாடல் எண் : 309

மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?

உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்? - என்னை விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ வுண்டோ குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ? உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்? குரங்கு ஏற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு உண்டோ? என்னை விரைந்து ஏற்று கொள்ளாத வேந்து உண்டோ?

சொற்பொருள்: - மன்னவனும் நீயோ - இவ்வுலகத்தில் அரசன் என்பவன் நீ ஒருவன் மட்டுமோ?; வளநாடும் உன்னதோ - வளத்தையுடைய நாடு என்பது உன்நாடு மட்டுமோ; உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன் - உன்னை அறிந்த பின்னர்தான் தமிழை நான் கற்று அறிந்தேனோ?; குரங்கு ஏற்றுக் கொள்ளாத

கொம்பு உண்டோ - குரங்கானது தாவிப் பாயும் போது அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளாத மரக்கிளை உண்டோ?; என்னை விரைந்து ஏற்று கொள்ளாத வேந்து உண்டோ - அதுபோல என்னை விரைவாக ஏற்றுக் கொண்டு பாராட்டாத மன்னனும் இருக்கின்றானோ? இல்லை.

பொழிப்பு:- இவ்வலகத்தில் அரசன் என்பவன் நீ ஒருவன் மட்டுமோ? வளத்தையுடைய நாடு என்பது உன்நாடு மட்டுமோ? உன்னை அறிந்த பின்னர்தான் தமிழை நான் கற்று அறிந்தேனோ? குரங்கானது தாவிப் பாயும் போது அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளாத மரக்கிளை உண்டோ? அதுபோல என்னை விரைவாக ஏற்றுக் கொண்டு பாராட்டாத மன்னனும் இருக்கின்றானோ? இல்லை.

குறிப்பு:- ஒரு சமயம் சோழமன்னன் கம்பரை மதியாத பொழுது அவர் பாடியதாகக் கருதப்படும் இப்பாடல் அவரது தனிப்பாடலாக விளங்குகிறது. 'தனிப்பாடல் திரட்டு' என்னும் நூலில் காணப் படுகிறது. செவி வழி ஆதாரங்களைக் கொண்டே இப்பாடல் கம்பருடையதாக நம்பப்படுகிறது. சோழ மன்னனுக்கும் கம்பருக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாட்டால் பிறந்த இப்பாடல் மூலம் கம்பரின் புலமைச் செருக்கு வெளிப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- வளநாடு - செழிப்புடைய நாடு; ஒதினேன் - பாடியேன், கற்றேன்; கொம்பு - மரக்கிளை.

காளமேகப் புலவர் பாடல்

(தேங்காய்க்கும் நாயினுக்கும் ஒப்புமையோடு
சிலேடையாகப் பாடியது)

பாடல் எண் : 09

ஓடும் இருக்கும் அதனுள்வாய் வெளுத்திருக்கும்
நாடுங் குலைதனக்கு நாணாது - சேடியே
தீங்கானது இல்லாத் திருமலைரா யன்வரையில்
தேங்காயும் நாயுமெனச் செப்பு.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- சேடியே, தீங்கானது இல்லா திருமலைராயன் வரையில் தேங்காயும் நாயும் என செப்பு. ஓடும் இருக்கும் அதன் உள்வாய் வெளுத்து இருக்கும் நாளும் குலை தனக்கு நாணாது.

சொற்பொருள்:- சேடியே - தோழியே; தீங்கானது இல்லா - தீமை எனப்படுவது இல்லாதிருக்கின்ற; திருமலைராயன் வரையில் - திருமலைராயனின் எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டிலே; தேங்காயும் நாயும் - தேங்காயும் நாயும்; எனச் செப்பு - ஒப்பிட்டு உரைத்துக் கொள்க; ஓடும் இருக்கும் - தேங்காயானது தனக்கோர் ஓட்டை உடையதாயிருக்கும்; அதன் உள்வாய் வெளுத்து இருக்கும் - அந்த ஓட்டின் உட்புறம் வெண்மையாயிருக்கும்; நாடும் குலை தனக்கு நாணாது - அனைவராலும் விரும்பப்படும் குலையாகத் தொங்குவதற்கு அது வெட்கமடைவதில்லை. (அதுபோல); ஓடும் இருக்கும் - நாயானது ஓடித்திரியும், இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும்; அதன் உள்வாய் வெளுத்திருக்கும் - அதன் வாயின் உட்பக்கமானது வெளுத்திருக்கும்; நாடும் குலை தனக்கு நாணாது - தனக்கு விருப்பமான குரைத்தலில் அது வெட்கப்படுவதில்லை.

பொழிப்பு:-தோழியே, தீமை எனப்படுவது இல்லாதிருக்கின்ற திருமலைராயனின் எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டிலே, தேங்காயையும் நாயையும் ஒப்பிட்டு உரைத்துக் கொள்க. தேங்காயானது தனக்கோர் ஓட்டை உடையதாயிருக்கும். அந்த ஓட்டின் உட்புறம் வெண்மையாயிருக்கும். அனைவராலும் விரும்பப்படும் குலையாகத் தொங்குவதற்கு அது வெட்கமடையாது. (அதேபோன்று) நாயானது ஓடித்திரியும், இருந்த இடத்தில் இருக்கும். அதன் வாயினுட்புறம் வெளுத்திருக்கும். தனக்கு விருப்பமான குரைத்தலில் அது வெட்கமடையாது.

குறிப்பு:-ஏராளமான சிலைடைப் பாடல்களை இயற்றியவர் காளமேகப்புலவர். நாயக்கர் காலப்புலவர்களில்தலை சிறந்த ஒருவர். இவருடைய பாடல்கள் பலவும் தனிப்பாடல்களாகவே காணப்படுகின்றன. தேங்காய்க்கும் நாயினுக்கும் சிலைடையாகப் பாடலொன்றைப் பாடுமாறு கேட்டபோது இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். "தீங்கானது" என்ற சொல்லை "தீங்காயது" என்று சில நூல்களில் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

காளமேகப் புலவர் பாடல்

(நாகைக் காத்தான் சத்திரத்துச் சோற்றைப் பற்றி நிந்தையாகப் பாடி, பின் அவன் கேட்டுக் கொண்ட வண்ணம் துதியாகவும் பாடியது)

பாடல் எண் : 69

கத்துகடல் சூழ்நாகைக் காத்தான்தன் சத்திரத்தில்
அத்தமிக்கும் போதில் அரிசிவரும் - குத்தி
உலையில்லிட ஊர்அடங்கும் ஓர்அகப்பை அன்னம்
இலையில்இட வெள்ளி எழும்.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- கத்துகடல் சூழ் நாகை காத்தான் தன் சத்திரத்தில் அத்தமிக்கும் போதில் அரிசி வரும். குத்தி உலையில் இட ஊர் அடங்கும். ஓர் அகப்பை அன்னம் இலையில் இட வெள்ளி எழும்.

சொற்பொருள்:- கத்துகடல் சூழ் - ஒலிக்கும் கடலின் ஆரவாரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கின்ற; நாகை காத்தான் தன் சத்திரத்தில் - நாகப்பட்டினத்துக் காத்தான் என்பவனுடைய சத்திரத்திலே; அத்தமிக்கும் போதில் அரிசி வரும் - சூரியன் மறையும் பொழுதுதான் சோறு சமைப்பதற்கான அரிசி வரும்; குத்தி உலையில் இட ஊர் அடங்கும் - அரிசியைத் தீட்டி உலையிலே சமைப்பதற்கு இடும் பொழுது ஊர் உறங்கி ஒலியடங்கிப் போகும்; ஓர் அகப்பை அன்னம் இலையில் இட - ஓர் அகப்பை அன்னத்தை இரவலர் உண்ணும் பொருட்டு இலையில் இடவேண்டுமாயின்; வெள்ளி எழும் - அப்போது விடிவெள்ளியே வானத்தில் தோன்றிவிடும்.

பொழிப்பு:- ஒலிக்கும் கடலின் ஆரவாரத்தால் சூழப்பட்டுள்ள நாகப்பட்டினத்துக் காத்தான் என்பவனுடைய சத்திரத்திலே, சூரியன் மறையும் பொழுதுதான் சோறு சமைப்பதற்கான அரிசி வரும். அதனைத் தீட்டி உலையில் இடும்பொழுது ஊர் உறங்கி ஒலியடங்கிப்போகும். ஓர் அகப்பை அன்னத்தை இரவலர் உண்ணும் பொருட்டு இலையில் இடவேண்டுமாயின், அப்போது வானத்தில் விடிவெள்ளி தோன்றியிருக்கும்.

குறிப்பு:- வசைக்கவிகள் பாடுவதில் கைதேர்ந்தவர் காளமேகப் புலவர். நாயக்கர் கால இலக்கியப் பண்புகளுக்கேற்பத் தம் வித்துவச் சிறப்பை மறைமுகமாக வெளிக்காட்டும் பாடல்கள் பலவற்றையும் படைத்தவர். நாசுக்காகப் புகழ்வதுபோல் இகழ்வதும், இகழ்வதுபோல் புகழ்வதும்

அவருடைய பாடல்களின் தனிச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. “காரென்றுபேர் படைத்தாய்” எனத் தொடங்கும் பாடலும் தண்ணீர் கலந்த மோரைக் கொடுத்த ஆயர்குலப் பெண்மீது அவர் பாடியது. அதே போன்று இந்தக் காத்தான் சத்திரப்பாடலும் நிந்தை செய்யும் வசைக்கவியாகக் காணப்படுகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள்: - கத்து கடல் - ஒலிக்கும் கடல்; அத்தமிக்கும் - சூரியன் மறையும்; போது - வேளை, நேரம்; அன்னம் - சோறு.

ஒப்பிலாமணிப் புலவர் பாடல்

(இவருடைய ஆடை, நீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்ட போது பாடியது)

பாடல் எண் : 488

அப்பிலே தோய்த்திட்டு அடுத்தடுத்து நாம் அதனைத் தப்பினால் நம்மைஅது தப்பாதோ? - இப்புலியில் இக்கலிங்கம் போனாலென்? ஏகலிங்க மாமதுரைச் சொக்கலிங்கம் தானிருக்கச் சொல்.

கொண்டு கூட்டும் முறை: - அப்பிலே தோய்த்திட்டு அடுத்து அடுத்து நாம் அதனை தப்பினால் நம்மை அது தப்பாதோ? இப்புலியில் ஏகலிங்கமாமதுரை சொக்கலிங்கம் தான் இருக்க, இக்கலிங்கம் போனால் என்? சொல்.

சொற்பொருள்: - அப்பிலே தோய்த்திட்டு - துணியை நீரிலே நனைத்து; அடுத்து அடுத்து - திரும்பத் திரும்ப; நாம் அதனை தப்பினால் - நாம் அதனை அடித்து வெளுத்தால்; நம்மை அது தப்பாதோ? - அது நம்மை விட்டுத் தப்பிப்போய் விடாதோ?; இப்புலியில் - இவ்வுலகத்தில்; ஏகலிங்க மாமதுரை சொக்கலிங்கம் - ஒப்பில்லாத சிவலிங்கமான அழகிய மதுரையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான்; தான் இருக்க - துணையாக இருக்கையில்; இக்கலிங்கம் - இந்தத் துணி; போனால் என்? சொல் - போனால் என்ன? சொல்வாயாக. (ஒரு இழப்பும் இல்லை).

பொழிப்பு: - துணியை நீரிலே நனைத்துத் திரும்ப திரும்ப நாம் அதனை அடித்து வெளுத்தால், அது நம்மை விட்டுத் தப்பிப்போய் விடாதோ? இவ்வுலகத்தில் ஒப்பில்லாத சிவலிங்கமான அழகிய மதுரையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் துணையாக இருக்கையில், இந்தத் துணி போனால் என்ன? சொல்வாயாக. (ஒரு இழப்பும் இல்லை).

குறிப்பு:- ஒப்பிலாமணிப் புலவர் ஆற்றில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவருடைய வேட்டியானது ஆற்று நீரில் அடிபட்டுச் சென்றுவிட்டது. அதைக் கண்ட புலவர் நகைச்சுவையாகவும், இறை நம்பிக்கையோடும் பாடிய பாடலிதுவாகும். இப்பாடல் இரட்டைப் புலவர்கள் பாடியதாகக் கருதுவோரும் உளர்.

அருஞ் சொற்பொருள்:- அப்பிலே - நீரிலே; ஏக - தனித்த; ஒப்பில்லாத, மாமதுரை - அழகிய மதுரை, பெரிய மதுரை; கலிங்கம் - ஆடை, துணி.

சொக்கநாதப் புலவர் பாடல்

(படிக்காசுப் புலவர் பாடலைச் சிறப்பித்துப் பாடியது.)

பாடல் எண் : 569

மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காச னுரைத்த தமிழ்

வரைந்த வேட்டைப்

பட்டாலே சூழ்ந்தாலு மூவுலகும் பரிமளிக்கும்

பரிந்தவ் வேட்டைத்

தொட்டாலுங் கைம்மணக்குஞ் சொன்னாலும் வாய்மணக்குந்
துய்ய சேற்றில்

நட்டாலுந் தமிழ்ப் பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டிலுறு

நளிநந் தானே.

கொண்டு கூட்டும் முறை:- மட்டு ஆரும் தென் களந்தை படிக்காசன் உரைத்த தமிழ் பாட்டில் நளிநம் உறும் தானே; வரைந்த ஏட்டை பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும். பரிந்து அவ் ஏட்டை தொட்டாலும் கை மணக்கும். சொன்னாலும் வாய் மணக்கும். துய்ய சேற்றில் நட்டாலும் தமிழ் பயிராய் விளைந்திடுமே.

சொற்பொருள்:- மட்டு ஆரும் - எல்லை பொருந்திய; தென் களந்தை படிக்காசன் - தென்களந்தை என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த படிக்காசுப் புலவர்; உரைத்த தமிழ் பாட்டில் - பாடிய தமிழ்ப்பாட்டில்; நளிநம் உறும் தானே - சுவையம் மிகவும் காணப்படும் தானே?; வரைந்த ஏட்டை - அப்பாடல்கள் எழுதப்பட்ட ஏட்டுச் சுவடியை; பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் - பட்டுத்துணியால் மூடினாலும்; மூவுலகும் பரிமளிக்கும் - அதன் தமிழ் மணம் மூவுலகிலும் பரவும்; பரிந்து அவ் ஏட்டை தொட்டாலும் - அன்போடு அவ் வேட்டைத் தொட்டுப்பார்த்தாலும்; கை மணக்கும் - தொட்ட கைகள் மணம்

வீசும்; சொன்னாலும் வாய் மணக்கும் - அவ்வேட்டிலுள்ள பாடல்களைப் படித்தாலும் பாடினாலும் பாடிய வாய்கள் மணக்கும்; துய்ய சேற்றில் - நல்லசேற்று நிலத்தில்; நட்டாலும் தமிழ் பயிராய் விளைந்திடுமே - நடுகை செய்தாலும் தமிழ்ப்பயிராய் முளைத்துச் செழிப்பாய் விளைந்திடும்.

பொழிப்பு:- எல்லை பொருந்திய தென்களந்தை என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த படிக்காசுப்புலவர் பாடிய தமிழ்ப்பாட்டில் சுவையம் மிக்குற்று விளங்கும் தானே? அப்பாடல்கள் எழுதப்பட்ட ஏட்டைப் பட்டுத் துணியால் மூடினாலும் அதன் தமிழ் மணம் மூவுலகிலும் பரவும். அன்போடு அவ்வேட்டைத் தொட்டுப்பார்த்தாலும் தொட்ட கை மணக்கும். அவ்வேட்டிலுள்ள பாடல்களைப் படித்தாலும் பாடினாலும் பாடிய வாய் மணக்கும். நல்லசேற்று நிலத்தில் அதனை நட்டாலும் அது தமிழ்ப்பயிராய் முளைத்துச் செழிப்பாய் விளைந்திடும்.

குறிப்பு:- படிக்காசுப் புலவரது பாடல்களில் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர் சொக்கநாதப் புலவர். எனவே அவற்றை வியந்து பாடிய பாடலிதுவாகும். இருவரும் சமகாலத்தவர்கள். நாயக்கர் காலத்தைச் சேர்ந்த புலவர்கள். இப்பாடலில் பொதுவாக மணக்கும் என்பது தமிழ் வாசனையையே குறிப்பதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்:- மட்டாரும் - எல்லை பொருந்திய; தென்களந்தை - இந்தியாவின் ஓர் இடம்; சூழ்ந்தாலும் - மூடினாலும்; பரிமளிக்கும் - மணக்கும்; பரிந்து - அன்போடு, உருக்கமாக; அவ்வேட்டை - அந்த நூலை; துய்ய சேற்றில் - நல்ல சேற்று நிலத்தில்; நளிணம் - சிறப்பு, நயம்.

“பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகம் அனைத்தும் இகழ்ச்சி சொல்லப் பான்மை கெட்டு”ப் பாரத மக்கள் பிரித்தானியருக்கு அடிமைகளாய் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில், 1882 டி.சம்பர் 11 இல் தமிழ்நாட்டின் எட்டயபுரத்தில் தோன்றியவர் தான் ‘பாட்டுக்கொரு புலவன்’ பாரதியார். 1921ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 12 இல் தமது 39வது வயதில் புகழுடம்பெய்தினார். இந்தக் குறுகிய கால வாழ்வில் அவர் சாதித்தவை ஏராளம்.

தமிழ்க் கவிதையுலகம் புதுத்தடத்தில் நடைபோடப் பாதை சமைத்தார். 20ஆம் நூற்றாண்டு ‘பாரதியுகம்’ எனத் தக்கதாகத் தம் எழுத்துக்களால் புதிய பரிமாணங்களை உருவாக்கினார். தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழிப்பற்றும், பாரத தேசப்பற்றும் அவரிரு கண்களாக விளங்கின. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் உந்துசக்தியாக விளங்கி, அதற்கெனத் தேசபக்திப் பாடல்களை இயற்றியும், கட்டுரைகளை எழுதியும் விடுதலைத் தீ மூட்டினார். ‘இந்தியா’, ‘சுதேசமித்திரன்’, ‘சக்கரவர்த்தினி’, ‘பாலபாரதா’ (ஆங்கிலம்), ‘விஜயா’, ‘தினசரி’, ‘சூர்யோதயம்’, ‘சர்மயோகி’, முதலான பத்திரிகைகளில் பணிபுரிந்து தமது கருத்துக்களைத் துணிவோடு எழுதினார்.

பாரதியார் தமிழ்ச்சிறுகதையின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். அவரது ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ ‘சுவர்ணகுமாரி’, போன்ற கதைகளும், வங்காள மொழியில் தாகூர் எழுதிய கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. நாவல் முயற்சியிலும் பாரதியார் ஈடுபட்டு “சின்னச்சங்கரன் கதை” (1913 - 14) எழுதிய போதிலும், அதன் பிரதி கிடைக்கவில்லை. எரிய சொல், பொருண்மை, பாமரரும் படித்தின்புறும் யாப்புக்கள், இனிய மெட்டுகள், சந்தங்கள் ஆகியன கொண்டு பாரதி கவி பாடினார். கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயிற்பாட்டு ஆகியன பாரதிக்குப் பெருமை சேர்த்த முப்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களாகும். தத்துவப் பொருள் பொதிந்த ‘ஞானரதம்’, புரட்சிக் கருத்தமைந்த ‘சந்திரிகையின் கதை’, நீதிபோதிக்கும் ‘நவதந்திரக்கதைகள்’ ஆகியன

பாரதியின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுவன. தேசிய கீதங்கள், தோத்திரப் பாடல்கள், வேதாந்தப்பாடல்கள், புதிய ஆத்திசூடி, பாப்பாப் பாடல்கள், பாரதி அறுபத்தாறு, சுயசரிதை, வசன கவிதைகள், சான்றோர் பற்றிய பாடல்கள், இயற்கை பற்றிய பாடல்கள், பெண்கள் பற்றிய பாடல்கள், சமூக சீர்திருத்தப்பாடல்கள் எனப் பாரதியியற்றிய பாடல்களின் பரப்பு விரிகிறது.

பதினான்கு வயதில் செல்லம்மாளை மணம்புரிந்து, தங்கம்மாள் என்னும் பெண் குழந்தைக்குத் தந்தையாகி, வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கித்தவித்து, ஆங்கிலேயே ஏகாபத்தியத்தின் இரும்புக் கரங்களுக்கு அஞ்சிப் புதுச்சேரியில் வாழ்க்கை நடத்தி, அங்கிருக்கும் போது பாரதிதாசனுடன் அன்புறவைப் பேணி, மீண்டும் மனைவியின் ஊரான கடலூருக்குத் திரும்பி, திருவல்லிக்கேணியில் கோயில் யானையால் தாக்குண்டு, நோயினால் துன்பமுற்றுத் தம் சிம்மக்குரலை நிறுத்திக் கொண்டவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

பாரதியார் இயற்றிய வசன கவிதைகள் மூலம், தமிழின் இன்றைய புதுக்கவிதைக்கு அவர் முன்னோடியாகின்றார். பாரதியின் காலகட்டத்தினை நடுநாயகமாகக் கொண்டே இன்று தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் பலவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், பிரெஞ்சு, போன்ற மொழிகளில் சிறந்து விளங்கிய பாரதியார் “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்” என்றார். தற்காலத்தில் பாரதியின் படைப்புக்கள் பற்றிய ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவரது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் திரைப்படங்களும் வெளியாகியுள்ளன.

இங்கு “பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி”, “பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி”, “ஞாயிறு - 1”, “ஞாயிறு - 2” ஆகிய பாரதியாரின் நான்கு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பாரதமாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ‘திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடல்கள் பெரியாழ்வார், மாணிக்கவாசகர் போன்றோரால் முன்னெடுக்கப்பட்டு, இன்று வரையிலும் தொடருகின்றன. பொதுவாக, இறைவன் அல்லது இறைவியை அதிகாலை வேளையில் துயில் நீக்கி எழுந்தருளுமாறு பக்தியுடன் வேண்டிப் பாடுவதாக அமைந்தவைகளே திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்களாகும். ஆரம்ப காலத்தில் அரசன், போர்வீரன் போன்றோரை இனிமையும் உணர்ச்சியும் மிக்க சொற்களால் காலையில் துயில் நீக்கி எழுப்புதல் எனும் வழக்கம் காணப்பட்டது. அது பின்னர் தெய்வங்களுக்காகித் தற்காலத்தில்

சமூகத்துக்காகப் பாடுவதாகவும் மாறிவிட்டது. துயிலிடை நிலை என்பதையே திருப்பள்ளியெழுச்சி என்கிறோம். ஆனால் பழைமையின் தோள்களில் நின்று புதுமையைக் காணவிரும்பிய பாரதியாரோ, பாரத மாதாவைப் பள்ளியெழுந்தருளுமாறு வேண்டி ஐந்து பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து தாய்நாடு விடுதலை காண வேண்டுமென்ற அவரது தாகமும், தேசியவுணர்வும் இதுபோன்ற தேசிய விடுதலைப் பாடல்களை அவரைப் பாடச் செய்தன. பாரதநாட்டைத் தாயாக உருவகித்துப் பாடும் இப்பாடல் 1910 பெப்ரவரி மாதத்துக் “காம் யோகி” இதழில் வெளிவந்ததாகும். விடுதலை உணர்ச்சியற்று அடிமைப் பட்டுக்கிடந்த பாரத நாட்டு மக்களை எழுச்சி பெறச் செய்யப் பாடிய பாடல்களே இவையாகும்.

பொழுது புலர்ந்தது; யாம்செய்த தவத்தால்,
 புன்மை இருட்கணம் போயின யாவும்;
 எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி
 எழுந்து விளங்கியது அறிவெனும் இரவி;
 தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற்கு இங்குள்
 தொண்டர்பல் லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்.
 விழிதுயில் கின்றனை இன்னும் எம் தாயே,
 வியப்பிது காண்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

பொருள்:- நாம் செய்த தவப்பயனால் பொழுது விடிந்துவிட்டது. கேவலமான இருட் கூட்டங்கள் யாவும் இல்லாது மறைந்து விட்டன. மாற்றுயர்ந்த பொன் போன்ற உதயசூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் உலகெங்கும் பரவியதால், அறிவாகிய சூரியன் எங்கும் பிரகாசித்தது. உன்னை வணங்கி வாழ்த்துவதற்கு உனது பல்லாயிரம் தொண்டர்கள் இங்கு சூழ்ந்து நிற்கின்றோம். எமது தாயே! இன்னும் நீ நித்திரை செய்கின்றாயோ? இதுவியப்பல்லவா? துயில் நீக்கிப் படுக்கையிலிருந்தும் எழுந்தருளுவீராக!

குறிப்பு:- பாரத நாட்டு மக்கள் நல்லறிவு பெற்றுள்ளனர். அவர்களிடையே காணப்பட்ட இழிவான செயல்கள் யாவும் அகன்றுவிட்டன. பாரதநாட்டைக் காப்பதற்காகத் தொண்டர்கள் பல்லாயிரம் பேர் சூழ்ந்துள்ளனர். தாயே! துயில் நீக்கி எழுவாயாக! என்ற கருத்து இப்பாடலின் உட்கருத்தாக அமைந்துள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்:- புன்மை - இழிவு; இரவி - சூரியன்; கணம் - கூட்டம்; பசும்பொற்சுடர் - மாற்றுயர்ந்த பொன் போன்ற சூரியன்.

புள்ளினம் ஆர்த்தன; ஆர்த்தன முரசம்;
 பொங்கியது எங்கும் சுதந்திர நாதம்;
 வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின, கேளாய்!
 வீதியே லாமணு குற்றனர் மாதர்,
 தெள்ளிய அந்தணர் வேதமும், நின்றன்
 சீர்த்திரு நாமமும் ஓதிநிற் கின்றார்;
 அள்ளிய தெள்ளமுது அன்னைஎம் அன்னை,
 ஆருயிரே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

பொருள்: - பறவையினங்கள் ஒலி செய்து ஆரவாரித்தன; முரசங்கள் முழங்கின; சுதந்திர ஒலியானது எங்கும் மிகுதியாகக் கேட்டது; வெண்மையான சங்குகள் முழங்குகின்றன. கேட்பாயாக! பெண்கள் தெருக்கள் முழுவதிலும் நெருக்கமாக, உன்னுடைய அழகிய தெய்வீகப் பெயர்களையும் ஓதி நிற்கின்றனர். அள்ளியெடுக்கப்பட்ட தெளிந்த அமுதம் போன்ற எமது அன்னையே, அரிய உயிரானவளே, துயில் நீங்கிப் படுக்கையிலிருந்தும் எழுந்தருளுவீராக!

குறிப்பு: - எங்கும் சுதந்திர நாதமும், சுதந்திரச் சங்கின் முழக்கமும் கேட்கின்றன என்ற உட்கருத்து இப்பாடலில்தொனிக்கிறது.

அருஞ்சொற்கள்: - ஆர்த்தல் - ஆரவாரித்தல், முழங்குதல், ஒலித்தல், சத்தஞ்செய்தல்; வெள்ளிய - வெண்மையாண சங்கம்; - சங்கு; அணுகுதல் - நெருங்குதல், வந்தடைதல்; தெள்ளிய - தெளிந்த சீர் - அழகிய.

பருதியின் பேரொளி வானிடைக் கண்டோம்;
 பார்மிசை நின்னொளி காணுதற்கு அலந்தோம்;
 கருதிநின் சேவடி அணிவதற்கு என்றே
 கனிவுறு நெஞ்சக மலர்கொடு வந்தோம்;
 கருதிகள் பயந்தனை; சாத்திரம் கோடி
 சொல்லரு மாண்பின ன்றனை அம்மே!
 நிருதர்கள் நடுக்குறச் சூல்கரத்து ஏற்றாய்!
 நிர்மலையே; பள்ளி யெழுந்தருளாயே!

பொருள்: - சூரியனின் பேரொளியினை வானத்தில் கண்டோம். பூமியில் உனது ஒளியினைக் காணுவதற்குப் பெரிதும் துன்ப முற்றோம். உனது சிவந்த திருவடிகளில் அணிவதற்கென்றே நினைத்துக் கனிந்த நெஞ்சங்களாகிய மலர்களைக் கொண்டு வந்தோம். வேதங்களை அளித்தனை! சொல்லுவதற்கு அரிதாகிய

பெருமையுடைய கோடிக்கணக்கான சாத்திரங்களை உடைத் தாயினை அம்மா! அரக்கர்கள் நடுங்கும்படி சூலாயுத்தினைக் கையினில் ஏந்தி நின்றாய். விருப்பு வெறுப்பு அற்றவளே! துயில் நீக்கிப் படுக்கையிலிருந்தும் எழுந்தருளுவீராக!

குறிப்பு:- நெஞ்சத்திலே விடுதலையைக் கருதி நிற்கும் பாரத மக்களையும், பகைவரை (அரக்கரை) அழிக்கச் சூலாயுதம் ஏந்திய சக்தியாகப் பாரதத் தாயையும் இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. மேலும் பாரத நாட்டின் பெருமைமிகு வேதங்கள், சாத்திரங்கள் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

அருஞ்சொற்கள்:- பருதி - சூரியன்; பார் - பூமி; அலந்தோம் - துன்புற்றோம்; சேவடி - சிவந்ததிருவடி; சுருதி - வேதம்; நிருதர்கள் - அரக்கர்கள்; சூல் - சூலாயுதம்; நிர்மலை - விருப்பு வெறுப்பு அற்ற.

நின்னெழில் விழியருள் காண்பதற்கு எங்கள்
நெஞ்சகத்து ஆவலை நீயறியாயோ?
பொன்னனை யாய்வெண் பனிமுடி இமயப்
பொருப்பினன் ஈந்த பெருந்தவப் பொருளே!
என்ன தவங்கள்செய்து எத்தனை காலம்
ஏங்குவம் நின்னருட்கு ஏழையம் யாமே?
இன்னமும் துயிலுதி யேல்து நன்றோ?
இன்னுயிரே! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

பொருள்:- உமது அழகுமிக்க கண்களின் அருளினைக் காண்பதற்கு எங்கள் உள்ளங்கள் கொண்டுள்ள ஆசையை நீ அறியமாட்டாயோ? பொன் போன்றவளே உன்னருளைப் பெறுவதற்காக ஏழைகளாகிய நாம் எத்தனை தவங்களைச் செய்து, எத்தனை காலம் ஏங்குவோம்? இன்னமும் துயில் கொள்வதாயின் இது நல்லதாகுமோ? இனிய உயிரானவளே! துயில் நீக்கிப் படுக்கையிலிருந்தும் எழுந்தருளுவீராக!

குறிப்பு:- இப்பாடலில் இத்தனை காலமாகப் பாரத விடுதலைக்காக ஏங்கும் மக்களை மறைமுகமாகக் காட்டுகிறார் பாரதியார்.

அருஞ்சொற்கள்:- பொருப்பு - மலை; ஈந்த - அளித்த, தந்த.

மதலையர் எழுப்பவும் தாய்துயில் வாயோ?
 மாநிலம் பெற்றவள் இ.துண ராயோ!
 குதலை மொழிக்கிரங் காதொரு தாயோ?
 கோமக ளேபெரும் பாரதர்க் கரசே!
 விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டும் கூறி
 வேண்டிய வாறுஉனைப் பாடுதும்காணாய்!
 இதமுற வந்தெமை ஆண்டருள் செய்வாய்!
 ஈன்றவளே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

பொருள்:- குழந்தைகள் எழுப்பவும் தாய் துயில் கொள்வாயோ? உலகைப் பெற்றெடுத்த தாயாகிய நீ இதனையுணராயோ? குழந்தையின் மழலை மொழிக்கு இரங்காதவளும் ஒரு தாயோ? தலைமகளே! பெரிய பாரத நாட்டினர்க்கு அரசியே! பதினெட்டு விதமான உனது மொழிகளைக் கூறி, விரும்பிய வண்ணம் உன்னைப் பாடுகின்றோம். காண்பாயாக! இன்பமுற வந்து எங்களை ஆண்டருள் புரிவாயாக. எம்மைப் பெற்றவளே! துயில் நீக்கிப் படுக்கையி லிருந்தும் எழுந்தருளுவீராக!

குறிப்பு:- பாரத்தாயே! உன் குழந்தைகள் உன்னை எழுப்புகின்றோம். எங்கள் குறையாகிய நாட்டுவிடுதலையைப் பெற அருள் செய்வாயாக என ஏங்கும் நெஞ்சத்துடிப்பை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

அருஞ்சொற்கள்:- மதலையர் - குழந்தைகள்; குதலை மொழி - மழலை மொழி (குழந்தைகளின் செல்லப் பேச்சு அல்லது திருந்தாத பேச்சு); இதமுற - இன்பமுற.

பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி

பாரத நாட்டுப் பெண்கள் உட்பட உலகப் பெண்களது விடுதலையில் அதிக அக்கறை செலுத்தியவர் பாரதியார். “பெண்மை அறிவுயரப்பீடோங்கும், பெண்மைதான் ஒண்மையுற ஓங்கும் உலகு” எனப்பாடியவர் அவர். “புதுமைப்பெண்ணை”ப் படைத்து இன்பமுற்றவர். பெண்மை வாழ்க வென்று கூத்திட்டவர். “நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர் கொண்ட பார்வையும்” பெண்களுக்கு வேண்டுமெனப் பேரிகை கொட்டியவர். பெண்கள் மீது சுமத்திவைக்கப்பட்ட நுகத்தடிகளை நொருங்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற துடிப்பும் ஆவேசமுங் கொண்டு தமது கவிதைகளாலும், கட்டுரைகளாலும் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியவர்.

அவர் இயற்றிய “பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி”யும் இத்தகைய பின்னணியில் உருவான பாடல்களாகும். நாட்டுப்புறப்பாடல்வகையைத் தழுவிய வண்ணமாய், எளிமையான சொற்களாலும், எளிய சந்தங்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட பாடல்கள் இவையாகும். பெண்கள்கைகொட்டிக்கும்மி அடிப்பது போன்று அமைந்துள்ள இப்பாடல்கள் இனிமையும், உணர்ச்சியும் நிரம்பியவை. சாதாரண பாமரரும் பாடியும் ஆடியும் இன்புறத்தக்கவை. “வட்பமிட்டுப் பெண்கள் வளைகரங்கள்தாமொலிக்கக் கொட்டி இசைத்திடுமோர் பாட்டு” என்று பாரதியார் கும்மி பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தப் பாடல் வடிவம் பெண்களிடம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை உணர்த்துவதற்காகவே அவர் இதனை இயற்றியுள்ளார். நான்கு அடிகளாலான ஒன்பது கும்மிப் பாடல்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் யாவரும் விடுதலை பெற்று விட்டோமென்ற உணர்வுடன் கூடிப் பாடுவதாக அமைந்த இப்பாடல்களில், இதுவரை காலமும் பெண்கள் அடைந்த துன்பங்களையும், ஆணாதிக்கத்தினாலும், அறியாமையினாலும், மூடத்தனத்தினாலும் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் உள்ளமுருகும் விதத்தில் பாரதியார் வெளிக்காட்டியுள்ளார். அத்துடன் இனிமேல் பெண்கள் துணிவு கொண்டு ஆற்றவேண்டிய பணிகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

காப்பு

பெண்கள் விடுதலை பெற்ற மகிழ்ச்சிகள்
 பேசிக் களிப்பொடு நாம் பாடக்
 கண்களி லேயொளி போல வுயிரில்
 கலந்தொளிர் தெய்வநற் காப்பாமே.

பொருள்: - பெண்கள் விடுதலை பெற்று விட்ட மகிழ்வான விடயங்களைப் பேசி மகிழ்ந்து, நாம் பாடுவதற்கு எமது கண்களில் ஒளி கலந்திருப்பது போல், உயிரில் ஒளிர்கின்ற தெய்வம் காப்பாக நின்று உதவுவதாக.

1. கும்மியடி தமிழ் நாடு முழுதுங்
 குலங்கிடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி
 நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
 நன்மைகண் டோமென்று கும்மியடி. (கும்மி)

பொருள்: - இதுவரை காலமும் நம்மைப் பிடித்து வருத்திய பிசாசுகள் அகன்று, இப்போது நாம் நன்மைகளை அடைந்து விட்டோமென்று, தமிழ்நாடு முழுவதும் கேட்டு அதிரக் கூடியதாகக் கைகொட்டிக் கும்மியடி.

2. ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென் றெண்ணி யிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்; வீட்டுக்குள் னேபெண்ணைப் பூட்டிவைப் போமென்ற விந்தை மனிதர் தலைகவிழ்ந்தார். (கும்மி)

பொருள்:- பெண்கள் கல்விபெற ஏடுகளைக் கற்பதைத் தீயதென்று கருதியவர்கள், இப்போது இல்லாமற் போய்விட்டனர். அதே போல் வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணை அடிமையாகப் பூட்டி வைப்போமென (கட்டுப்படுத்தி) நினைத்த விந்தையான மனிதர்களும் (எமது விடுதலையினால்) வெட்கமடைந்துள்ளனர்.

4. மாட்டை யடித்து வசக்கித் தொழுவினில் மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தே, வீட்டினி லெம்மிடம் காட்டவந்தார், அதை வெட்டிவிட் டோமென்று கும்மியடி. (கும்மி)

பொருள்:- மாட்டினை அடித்து வசப்படுத்திக் தொழுவத்தில் கட்டிவைக்கும் வழக்கம் போல் எம்மையும் (பெண்களையும்) அடிமைகளாக நடத்துவோமென்று கருதி வந்தார்கள். அவர்களின் செயலை முறியடித்துவிட்டோம் என்று கும்மியடி.

4. நல்ல விலைகொண்டு நாயை விற்பார், அந்த நாயிடம் யோசனை கேட்பதுண்டோ? கொல்லத் துணிவின்றி நம்மையும் அந்நிலை கூட்டிவைத் தார்பழி கூட்டிவிட்டார். (கும்மி)

பொருள்:- உயர்ந்த விலைபேசி நாயினை விற்பவர்கள், அந்த நாயிடம் யோசனை கேட்காதது போன்று, பெண்களாகிய எம்மையும் கொல்லுவதற்குத் துணிவில்லாமல் விலைபேசி விற்றுவிட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் அதிக பழிகாரரானார்கள்.

5. கற்பு நிலையென்று சொல்லவந் தார்இரு கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்; வற்புறுத் திப்பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும் வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம். (கும்மி)

பொருள்:- கற்புநிலை என்று சொல்லுவதை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சரிசமமாயிருக்கச் செய்வோம். அதைவிடுத்து, பலவந்தமாகப் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கும் வழக்கத்தை இனிமேல் தூரத்தள்ளி மிதித்து இல்லாமற் செய்திடுவோம்.

6. பட்டங்கள் ஆள்வதுஞ் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்தவந்தோம்;
எட்டும் அறிவினில் ஆணுக் கிங்கேபெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி! (கும்மி)

பொருள்:- கல்வியினால் பட்டங்கள் பெறுவதும், அதிகாரத்தினால் பல்வேறு சட்டங்களை உருவாக்குவதுமான செயல்களை உலகில் பெண்கள் செய்வதற்கு முனைந்துள்ளோம். பெறக்கூடிய அறிவினில் ஆணுக்குப் பெண்குறைவில்லை என்பதைக்காணுங்களென்று கும்மியடி.

7. வேதம் படைக்கவும் நீதிகள் செய்யவும்
வேண்டிவந் தோமென்று கும்மியடி,
சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம்; தெய்வச்
சாதி படைக்கவும் செய்திடுவோம். (கும்மி)

பொருள்:- வேதங்களை உருவாக்கவும், நீதிநூல்களைச் செய்யவும் விரும்பி வந்துள்ளோமென்று கும்மியடி. சோற்றையும் சமைப்போம் அதே வேளை பிராமணரைப்போல கோயிற்பணியையும் மேற்கொள்ளுவோம்.

8. காத லொருவனைக் கைப்பிடித் தேயவன்
காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து
மாதர் அறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச்செய்து வாழ்வமடி! (கும்மி)

பொருள்:- ஒருவனை உள்ளன்புடன் காதலித்து, அவனையே மணஞ்செய்து, அவனுக்குச் சகல செயல்களிலும் துணையாகி நின்று, பழைமையான காலத்துப் பெண்களாற்றிய அறப்பணிகளைப் பார்க்கிலும் மேன்மையுள்ளதாக வாழ்வோமடி.

குறிப்புகள்:-

1. பெண்கள் மீதான அடக்குமுறைகளும், கொடுமைகளும் முற்றாக நீங்க முன்னரே, 'பெண்கள் விடுதலை பெற்றுவிட்டனர்' என்ற உணர்வினில் பாரதி பாடிய கும்மிப் பாடல்கள் இவையாகும்.
2. பெண்ணை வருத்திய செயல்களனைத்தையும் 'பிசாசுகள்' எனக் கூறுவதனூடாகப் பேய்க்குணமுடைய மனிதர்களின் கொடிய செயல்களை உணர்த்துகின்றார்.
3. பெண்கள் கல்விபெற விடாமை, வெளியிடங்களுக்குச் செல்லவிடாது வீடுகளுக்குள் அடக்கி வைத்திருந்தமை,

பணத்துக்காகப் பெண்களைத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தமை, மாடு போல பெண்ணைத் திட்டிக் கொண்டு வேலைசெய் வித்தமை, பெண்ணுக்கு மாத்திரம் கற்புநிலையை வலியுறுத்தியமை ஆகிய பெண்ணடிமைத் தனங்கள் இப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

4. பட்டங்கள் ஆள்வது, சட்டங்கள் செய்வது, ஆணும் பெண்ணும் அறிவில் சமமாயிருப்பது, கற்புநிலை இருவருக்கும் பொதுவாயிருப்பது, வேதம் படைப்பது, நீதிகள் செய்வது, சாதம் படைத்தலுடன் தெய்வச்சாதி படைப்பது, காதலொருவனைக் கைப்பிடித்து அன்போடு - அறத்தோடு வாழ்வது என விடுதலைப் பெண்களின் செயற்பாடுகளும், அவர்களின் நிறைவேறிய கனவுகளும் இப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

அருஞ்சொற்பொருள்: - கலந்தொளிர் - கலந்து ஒளிருகின்ற; கலந்து பிரகாசிக்கின்ற; குலுங்குதல் - அதிர்ந்தல்; வசக்கி - வசமாக்கி; இரு ககூழி - ஆண், பெண் ஆகிய இருபக்கத்தினர்க்கும்; இளைப்பில்லை - குறைவில்லை; தெய்வச்சாதி - பிராமணர்; மாட்சி - பெருமை.

ஞாயிறு (வசன கவிதை)

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழில் வசனகவிதைக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர். வேதச் சூழலில் வளர்ந்த பாரதியார், சமஸ்கிருத சுலோகங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டுச் சிறிய சொற்களாலான இத்தகைய வசன கவிதையைத் தந்துள்ளார். ஷெல்லி என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரின் வசன கவிதைத் தாக்கமும் இதை எழுத அவரைத் தூண்டியது எனலாம். அவருடைய பரீட்சார்த்தமான பல இலக்கிய முயற்சிகளைப் போலவே இதுவும் அமைந்தது. “காட்சி” என்ற தலைப்பின் கீழ் முதற்கிளை (இன்பம்) இரண்டாங்கிளை (புகழ்) என இருபிரிவாக்கி, அவற்றுள் இரண்டாங்கிளையான “புகழின்” கீழ், ஞாயிறு, சக்தி, காற்று, கடல், ஐசத் சித்திரம் (சிறுநாடகம்), விடுதலை (நாடகம்) ஆகிய பகுதிகளை வசனகவிதை வடிவில் படைத்தளித்துள்ளார். இதில் இரண்டாங்கிளையில் காணப்படும் முதலாவது பாடுபொருள் ‘ஞாயிறு’ ஆகும். பதின்மூன்று சிறிய கவிதைகள் இப்பகுதியில் அடங்கியுள்ளன. சூரியனின் புகழினைக் கூறுமுமாக, அதன் பெருமைகளையும், மண்மிசை உயிர்கள் வாழுவதற்கான அதன் இன்றியமையாத செயற்பாடுகளையும் கவிதையாகத் தந்துள்ளார் பாரதியார். “ஞாயிறு” பற்றிய வசன கவிதைகளில் முதலிரண்டு

கவிதைகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. எளிமையும், பொருண்மையும் நிறைந்த சிந்தனைச் சொற்சித்திரங்கள் இக்கவிதைகளாகும்.

ஒளி தருவது யாது? தீராத இளமையுடையது யாது?
வெய்யவன் யாவன்? இன்பம் எவனுடையது?
மழை எவன் தருகின்றான்? கண் எவனுடையது?
உயிர் எவன் தருகின்றான்?
புகழ் எவன் தருகின்றான்? புகழ் எவனுக் குரியது?
அறிவு எதுபோல்கூடும்?
அறிவுத் தெய்வத்தின் கோயில் எது?
ஞாயிறு.
அது நன்று.

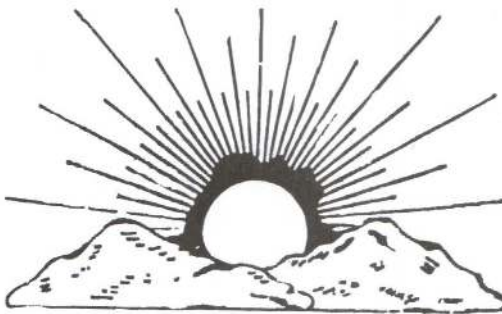
பொருள்:-ஒளியைத் தருவதும், என்றும் இளமையானதும், வெம்மை (சூடு) நிறைந்ததும், இன்பமளிப்பதும், மழையைத் தருவதும், கண்ணாக விளங்குவதும், உயிருட்டுவதும், புகழைத் தருவதும், புகழுக்குரியதும், தன்னைப் போல் அறிவை ஒளிவீசச் செய்வதும், அறிவின் கோவிலாகக் காணப்படுவதும், ஞாயிறே யாகும். எனவே அது நல்லதாகும்.

நீ ஒளி, நீ சுடர், நீ விளக்கம், நீ காட்சி.
மின்னல், இரத்தினம், கனல், தீக்கொழுந்து-
இவை யெல்லாம் நினது நிகழ்ச்சி.
கண் நினது வீடு.
புகழ், வீரம், - இவை நினது லீலை.
அறிவு நின் குறி. அறிவின் குறி நீ.
நீ சுடுகின்றாய், வாழ்க. நீ காட்டுகின்றாய், வாழ்க.
உயிர் தருகின்றாய், உடல் தருகின்றாய்,
வளர்க்கின்றாய், மாய்க்கின்றாய்,
நீர் தருகின்றாய், காற்றை வீசுகின்றாய், வாழ்க.

பொருள்:-ஞாயிறே! ஒளி, சுடர், விளக்கம், காட்சி எல்லாம் நீயே யாகவும் மின்னல், இரத்தினம், கனல், தீக்கொழுந்து யாவும் உனது செயல்களாகவும், கண் வீடாகவும், புகழும் வீரமும் உனது விளையாட்டுக்களாகவும், அறிவானது உன் குறிக்கோளாகவும், நீ அறிவின் குறிக்கோளாகவும், சூடு, பார்வை, உயிர்வாழ்வு, உடல்வாழ்வு, வளர்தல், அழிதல், நீர் பெறல், காற்றுவிசல் ஆகியன யாவும் உன்னால் நடைபெறுவனவாகவும் உள்ளன. எனவே நீ வாழ்வாயாக.

குறிப்பு:-இவ்விரண்டு கவிதைகளிலும் மரபை மறுதலித்துப் புதிய வசனகவிதைப் பாங்கினைக் கையாண்ட பாரதியாரின் திறம் கண்டு வியக்கிறோம். சொற்கள் எளிமையானவையாக இருப்பினும், முன்னோர் காட்டிய யாப்புக் கட்டுக்குள் அடங்காதனவாகக் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. ஞாயிற்றின் அருமையும், பெருமையும், உலகுயிர்களைக் காக்கும் உன்னதமும் இப்பாடல் களினூடு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஞாயிற்றின் அருளின்றி மண்ணில் உயிர்கள் வாழவே முடியாதென்பதைப் பாரதியார் 'அனைத்தும் அதுவே தருகிறது; அதுவே செய்கிறது' என்ற விதத்தில் புலப்படுத்தியுள்ளார். இயற்கை மேல் அவர் கொண்ட ஈடுபாட்டை நாம் அறிய முடிகிறது.

முதற்கவிதையில் யாது, எது, அது, யாவன், எவன் என ஞாயிற்றைப் படர்க்கையிலும், இரண்டாவது கவிதையில் முன்னிலைப்படுத்தி நீ, நினது, நின் என்றவாறும் கூறியுள்ளார் பாரதியார். சிறிய சொற்களைக் கையாண்டு, சூரியனது பெருமைகளை வினாக்களாகக் கூறி, அவற்றுக்கு விடையாக 'ஞாயிறு' என்பதை உணர்த்தியுள்ளார்.

தென்னிந்தியாவின் புதுச்சேரி நகரில் வணிகராயிருந்த கனகசபை முதலியாருக்கும் இலக்குமி அம்மாளுக்கும் 29.04.1891 இல் பிறந்த சுப்புரத்தினம் சுப்பிரமணியபாரதியாரிடத்தில் கொண்ட பற்றினால், அவரைக் குருவாக ஏற்றுத் தமக்குப் பாரதிதாசன் எனப்பெயர் சூடிக் கொண்டார். தமிழ், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகளில் சிறப்பெய்திய பாரதி தாசன், 18வதுவயதில் அரசினர் கல்லூரித் தமிழாசிரியரானார்.

தாய் மொழிப்பற்றும், நிறைந்த மொழிப்புலமையும் அவரை முத்தமிழ்மன்னராக முடிசூட்டியது. நண்பரொருவரின் திருமணத்தில் பாரதியார் பாடலைக் கேட்டு மெய்ம் மறந்தார். “எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா” என்று தமது முதற் பாடலைப் பாடி இன்புற்றார். மகாகவி பாரதியாரிடமே “கவிஞன்” என்ற பாராட்டைப் பெற்றார். கனகசுப்புரத்தினத்தின் முதற்பாடல் பாரதியாராலேயே “ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கனக சுப்புரத்தினம் எழுதியது” என்றெழுதப்பட்டுச் “சுதேசமித்திரன்” இதழுக்கு அனுப்பப்பட்டு வெளியானது. 1920இல் பழநி அம்மாளைத் துணையாக்கிக் கொண்டார் பாரதிதாசன்.

கண்டெழுதுவோன், கிறுக்கன், கிண்டல்காரன், பாரதிதாசன் ஆகிய பல புனைபெயர்களில் புதுவையிலிருந்து வெளிவரும் ஏடுகளில் கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றைப் பாரதிதாசன் எழுதினார். பாரதியாருடன் பத்தாண்டுகள் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். இந்தியாவிலேயே முதன்முதல் குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிக் கவியெழுதினார். “ஸ்ரீமயிலம் சுப்பிரமணியர் துதி அமுது” என்ற நூலும் இயற்றினார். சாதி, சமய பேதங்களை வெறுத்து உயர்வான, விரிந்த எண்ணங்களுடன் கவிதை படைத்தார். பாரதிதாசன் கொள்கைக்குப் போராடும் குணத்தினர். 1948ஆம் ஆண்டு நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தலைமையில், பேரறிஞர் அண்ணா திரட்டிய பொற்கிழி ரூபா 25,000 பாரதிதாசனுக்கு வழங்கப்பட்டது. திராவிடர் இயக்கத்துக்கான உழைப்பும், சமூகசீர்திருத்த நோக்கும், தமிழ் மொழிப்பற்றும் பாரதிதாசனிடம் நிறைந்திருந்தன. பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கரது

கொள்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அவர் ஏராளமான சுதர்ப்பாட்டுக்களையும், கீர்த்தனைகளையும் பாடினார். 1955இல் புதுவை சட்டமன்றத் தேர்தலில் வென்று சட்டமன்ற உறுப்பினராகப் பணிபுரிந்தார். நகைச்சுவையுணர்வும், தன்மானமும், கம்பீரமும், சீர்திருத்தப்போக்கும் அவரது இயல்பான குணாம்சங்கள்.

1970இல் பாரதிதாசனின் 'பிரிதாந்தையார்' என்ற நாடக நூலுக்காகச் சாகித்ய அகாதமியின் பரிசு கிடைத்தது. பாரதிதாசன் தமிழ்த்திரைப்படங்கள் சிலவற்றுக்கு கதை, வசனம், பாடல்கள் எழுதிப் பெருமை சேர்த்தார். பாலாமணி, ஸ்ரீராமாநுசர், காளமேகம், சுபத்ரா, சுலோசனா, ஆயிரம் தலை வாங்கிய அபூர்வசிந்தாமணி, பொன்முடி, வளையாபதி ஆகிய திரைப்படங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. மகாகவி பாரதியாரின் வாழ்க்கையைத் திரைப்படமாக்கும் அவரது கனவு நனவாகவில்லை. ஏராளமான பாரதிதாசன் பாடல்களை இன்றுவரை தமிழ்த் திரைப்படவுலகம் பயன்படுத்தி வருகிறது. முறுக்கான மீசை, ஆணித்தரமான பேச்சு, தலைக்கேறிய தமிழ் மயக்கம் ஆகியன பாரதிதாசனின் சிறப்புக்கள். 21.04.1964இல் இயற்கையெய்திய பாவேந்தரின் பாடல்கள் தமிழுலகம் முழுவதும் ஒளிவீசுகின்றன. 1990 ஆம் ஆண்டு அவருடைய படைப்புகள் தமிழ்நாடு அரசினால் பொது உடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

இயற்கை, காதல், தமிழ், பெண்ணுலகு, புதிய உலகம், பாரதி, திராவிடநாடு போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் பற்றியெல்லாம் உணர்வூட்டும் கவிதைகள் தந்தவர் பாரதிதாசன். இவற்றுள் பல நூல்களாக வெளிவந்து தமிழ்மணம் கமழச் செய்கின்றன. "சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்", "புரட்சிக்கவி", "வீரத்தாய்" முதலான காப்பியங்களும், "எதிர்பாராத முத்தம்", "குடும்பவிளக்கு", "இருண்டவீடு", "அழகின் சிரிப்பு", "தமிழ்ச்சியின் கத்தி" "போர்மறவன்", "ஒன்பதுசுவை", "காதல் வாழ்வு" ஆகிய சிறு காப்பியங்களும், "பாண்டியன பரிசு" என்ற நெடுங்காப்பியமும் பாரதிதாசனின் தமிழ்ப்பணிக்குத் கட்டியங் கூறுபவைகளாகும். மேலும் அமிழ்து எது?, காமக் கூத்தியின் காதல், இந்தி எதிர்ப்புப்பாடல், திராவிடர் திருப்பாடல், பன்மணித்திரள், சௌமியன், கவிஞர் பேசுகிறார், வள்ளுவன் உள்ளம், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், இரணியன் அல்லது இணையற்றவீரன், பாரதிதாசன் நாடகங்கள், தேனருவி, கோயில், இருகோணங்கள், இருண்ட வீடு, காதல் நினைவுகள், நல்ல தீர்ப்பு?, எது இசை?, தமிழியக்கம், அமைதி, காதலா? கடமையா?, முல்லைக்காடு, சேர தாண்டவம், ஏற்றப்பாடு என்பன நூல்களாக வெளிவந்த பாரதிதாசன் படைப்புகளாகும். பாரதிதாசனின் முழு இலக்கியப்

படைப்புக்களையும் ஒருங்கு சேர்ந்து மலிவுப் பதிப்புகளும் தற்போது வெளிவந்துள்ளன. 1994 ஆம் ஆண்டுக் கணக்குப்படி நாற்பதாயிரத்து அறுநூறு அடிகள் வரை பாரதிதாசனின் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன.

“பத்திரிகை”, “பாரதி உள்ளம்” ஆகிய தலைப்புகளில் பாரதிதாசன் பாடிய இருகவிதைகள் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளன. பத்திரிகைகள் மக்களுக்காற்றும் மகத்தான பணிகளையும், தமது குருநாதரின் நெஞ்சிலிடங் கொண்ட நிமிர்ந்த கருத்துக்களையும் முறையே இவ்விரு பாடல்களிலும் பாரதிதாசன் வெளிப்படுத்தி யிருப்பதைக் கண்டு இன்புறலாம்.

பத்திரிகை

வெகுசனத் தொடர்புச்சாதனங்களில் ஒன்றாகிய பத்திரிகையின் பணி உலகத்தால் வியந்து போற்றப்படுவதாகும். இத்தகைய பத்திரிகையைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்தி, அதன் சிறப்புக் களையும், பணிகளையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்த பாரதி தாசனின் கவிதை இதுவாகும். எளிய சொற்கள், சுவையான சந்தங்கள், படித்தவர் முதல் பாமரர் வரை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்கள் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டனவாக ஏழு கவிதைகள் இப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

1. காரிருள் அகத்தில் நல்ல
கதிரொளி நீதான்! இந்தப்
பாரிடைத் துயில்வோர் கண்ணிற்
பாய்ந்திடும் எழுச்சி நீ தான்!
ஊரினை நாட்ட இந்த
உலகினை ஒன்று சேர்க்கப்
பேரறி வாளர் நெஞ்சிற்
பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே.

பொருள்: - அறியாமை இருள் நிறைந்த மனத்தில், அதனை அகற்றும் கதிரவனின் ஒளி போன்று விளங்குவது நீ தான். உலகத்தில் சோம்பல் காரணமாக துயில்கின்றவர்களின் கண்களில் பாய்கின்ற உற்சாகமாய் விளங்குவதும் நீ தான். ஊரினை நிலைபெறச் செய்யவும் இவ்வுலக மக்களை ஒன்று சேர்க்கவும் பெருமைமிக்க அறிவினையுடைய வர்களின் உள்ளத்தில் பிறந்த பத்திரிகைப் பெண்ணே!

குறிப்பு: - "காரிருள் அகத்தில் நல்ல கதிரொளி நீ" உருவக அணி.
(காரிருளாகிய அகம், கதிரொளியாகிய பத்திரிகை). பாய்ந்திடும்
எழுச்சி நீ - உருவக அணி.

2. அறிஞர்தம் இதயஓடை
ஆழநீர்தன்னை மொண்டு
செறிதரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றிக்
குறுகிய செயல்கள் தீர்த்துக்
குவலயம் ஓங்கச் செய்வாய்!
நறுமண இதழ்ப் பெண்ணே உன்
நலம்காணார் ஞாலம் காணார்.

பொருள்: - கற்றுவல்ல அறிஞர்களுடைய இதயமாகிய நீரோடையில்
ஆழமாக நிறைந்திருக்கும் அறிவு நீர் தன்னை உறிஞ்சி, செறிந்து
வாழுகின்ற மக்களின் சிந்தனைகள் செழித்து வளருமாறு ஊற்றியூற்றி
வளர்த்து, இழிவான செயல்களை நீக்கி, இவ்வுலகம் (அறிவினாலும்,
செயலினாலும்) உயரச் செய்வாய். நல்ல மணம் வீசுகின்ற
இதழ்களையுடைய பத்திரிகைப் பெண்ணே, உனது நன்மைகளை
அறிய மாட்டாதவர்கள், இவ்வுலகத்தையே அறியமாட்டார்கள்.

குறிப்பு: - "இதய ஓடை" - உருவக அணி.

3. கடும்புதர் விலக்கிச் சென்று
களாப்பழம் சேர்ப்பார்போலே
நெடும்புவி மக்கட்கான
நினைப்பினிற் சென்று நெஞ்சிற்
படும்பல நுணுக்கம் சேர்ப்பார்
படித்தவர், அவற்றை யெல்லாம்
'கொடும்' என அள்ளி உன்தாள்
கொண்டார்க்குக் கொண்டுபோவாய்.

பொருள்: - கடுமையான முட்புதர்களை விலக்கிச் சென்று
களாப்பழத்தினைச் சேகரிப்பவர்கள் போல, பரந்த பூமியிலுள்ள
மக்கள் உயர்வுக்கான சிந்தனைகளுடன் சென்று, தமது உள்ளத்தில்
தோன்றுகின்ற பலவகையான நுட்பங்கள் நிறைந்த விடயங்களைக்
கற்றறிந்தவர்கள் சேகரித்துத் தருவார்கள். அவையாவற்றையும்
விரைவாகவே பெற்று, உனது பத்திரிகைத் தாள்களைப்படிப்
போர்க்குக் கொண்டு போவாய்.

குறிப்பு:- "கடும்புதர் விலக்கிக் சென்று களாப்பழம் சேர்ப்பார்போல" என்பது உவமையணி. களாப்பழம் சேர்ப்பவர் - உவமானம்; நுணுக்கமான விடயங்களைச் சேகரிக்கும் படித்தவர்கள் - உவமேயம்; சேகரிப்பிலுள்ள சிரமங்கள் - பொதுத்தன்மை. "கொடும்" என்பது விரைவாக என்ற ஒலிக் குறிப்புப் பொருளைத் தருகிறது.

4. வானிடை நிகழும் கோடி
மாயங்கள், மாநிலத்தில்
ஊனிடை உயிரில் வாழ்வின்
உட்புறம் வெளிப்புறத்தே
ஆன நற்கொள்கை, அன்பின்
அற்புதம் இயற்கைக் கூத்துத்
தேனிதழ் தன்னிற் சேர்த்துத்
தித்திக்கத் தருவாய் நித்தம்.

பொருள்:- வானத்திலே நடைபெறுகின்ற கோடிக்கணக்கான மாயச் செயல்கள், பரந்த இவ்வுலகின் உடல், உயிர், வாழ்க்கையின் அகம், புறம் ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் நல்ல செயல்கள் பற்றிய கொள்கைகள், அன்பினால் உண்டாகும் அற்புதச் செயல்கள், இயற்கையின் திருவிளையாடல்கள் யாவற்றையும் உனது இனிய இதழ்களாகிய பத்திரிகைத் தாள்களில் சேர்த்து நாள்தோறும் இனிமையாகத் தருவாய்.

குறிப்பு:- 'தேனிதழ்' என்பது தேன் போலும் இனிமையான இதழ்கள் எனவும், இனிமை பயக்கும் நல்ல செய்திகளைத் தருகின்ற பத்திரிகைத் தாள்கள் எனவும் சிலேடையாகப் பொருள் தருகின்றது. இதே போன்றே "தித்திக்கத் தருவாய்" என்பதுமாகும்.

5. சிறுகதை ஒன்று சொல்லிப்
பெருமதி யூட்டும் தாளே!
அறைதனில் நடந்தவற்றை
அம்பலத்திழுத்துப் போட்டுக்
கறையுளம் தூய்மை செய்வாய்!
களைப்பிலே ஊக்கம் பெய்வாய்!
நிறைபொருள் ஆவாய் ஏழை
நீட்டிய வெறுங்கரத்தே.

பொருள்:- சிறுகதை ஒன்றினைச் சொல்லி மேலான அறிவினை ஊட்டுகின்ற தாளே! இரகசியமாக ஓர் அறையில் நடந்த செயல்களை,

வெளிப்படையாக யாவரும் அறியும் வண்ணஞ் செய்து, களங்கமுற்ற உள்ளங்களைத் தூய்மையாக்குவாய். களைத்துப் போன மனங்களுக்கு ஊக்கத்தினை அளிப்பாய். ஏழையானவன் நீட்டிய வெறுங்கைகளில் நிறைந்த பொருள்களைத் தருவது போல, அறிவற்றவர்களுக்கு, ஏராளமான அறிவுள்ள விடயங்களை அள்ளிக் கொடுப்பாய்.

குறிப்பு:- “ஏழை நீட்டிய வெறுங்கரத்தே நிறைபொருள் ஆவாய்” என்பதும், பாமரர்களை அறிவுள்ளோராய் ஆக்கும் பத்திரிகையின் பணியை உருவகித்துக் கூறப்பட்டதாகும்.

6. ஓவியம் தருவாய்! சிற்பம்
உணர்விப்பாய்! கவிதையூட்டக்
காவியம் தருவாய்! மக்கள்
கலகல வெனிச்சிரிப்பு
மேவிடும் விகடம் சொல்வாய்!
மின்னிடும் காதல் தந்து
கூவுவாய்! வீரப்பேச்சுக்
கொட்டுவாய் கோலத்தாளே!

பொருள்:- ஓவியத்தைத் தருவாய்; சிற்பங்கள் பற்றியுணர்த்துவாய்; கவிதை பற்றிய அறிவினையூட்டக் காவியங்கள் தருவாய்; மக்கள் “கலகல” வென்று மனம் விட்டுச் சிரித்து மகிழும்படியான நகைச்சுவைகளைச் சொல்வாய்; உள்ளங்களில் மின்னல் போல எழுந்திடும் காதல் பற்றி இனிமையாகத்தந்திடுவாய்; வீரம் நிறைந்த பேச்சுக்களை அதிகளவில் தருவாய்; அழகிய வண்ணம் கொண்ட பத்திரிகைப் பெண்ணே!

குறிப்பு:-ஓவியம், சிற்பம், காவியம், விகடம், காதல், வீரப்பேச்சு ஆகிய கலைகளை அறியத் தருவது பத்திரிகை என ஆறாம் பாடல் கூறுகிறது.

7. தெருப்பெருச் கிடுவோருக்கும்
செகம்காக்கும் பெரியோர்க்கும், கை
இருப்பிற் பத்திரிகை நாளும்
இருந்திடல் வேண்டும்! மண்ணிற்
கருப்பெற்றுருப்பெற் றிளநடை
பெற்றுப் பின்னர் ஐந்தே ஆண்டு
வரப்பெற்றார், பத்திரிகை நாளும்
உண்டென்றால் வாழ்க்கை பெற்றார்.

பொருள்:- வீதிகளைப் பெருக்கிக் சுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர் களுக்கும், இந்த உலகினைப் பாதுகாத்திடும் (அறிவாலுயர்ந்த) பெரியோர்களுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களது கைகளில் பத்திரிகை சொந்தமாக இருக்க வேண்டும். மண்ணிலே கருவாகி, உருவாகி, இளநடை பயின்று, ஐந்து வயது நிரம்பியவராய் ஆனவர்கள் யாவரும் நாள்தோறும் பத்திரிகையைப் பெற்றுப் படிப்பாரேயானால் அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைப் பொருளுள்ள விதத்தில் பெற்றுக் கொண்டவராவார்.

குறிப்பு:- உலகின் அடிநிலை மாந்தர்க்கும், மிக உன்னதமான பெரியோர்க்கும் பொதுவானது பத்திரிகையாகும். இதனை ஐந்து வயது நிரம்பி, வாசிக்கத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் தமது வாழ்வு பயனுற வாங்கிப் படித்தல் அவசியம் என்னும் கருத்தினைப் புகட்டுவது இறுதி ஏழாம்பாடல்.

பாரதி உள்ளம்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் இரும்புக் கரங்களுக்கு அஞ்சிப் பிரெஞ்சுக் கொலனியான புதுச்சேரியில் பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில், அவருக்கு அறிமுகமானவர் பாரதிதாசன். பாரதியாரைக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு அன்பு செலுத்தியவர். ஏறத்தாழப் பத்தாண்டுகள் புதுவையில் பாரதியாருடன் நெருங்கிப் பழகி, அவரது உள்ளத்துணர்வு களைப் புரிந்து கொண்டவர். கனகசுப்புரத்தினம் என்ற தனது பெயரையே பாரதிதாசன் என மாற்றியமைத்தவர். அப்படிப்பட்ட பாரதிதாசனார் “பாரதி உள்ளம்” என்னுந் தலைப்பில் தீட்டிய நான்கு கவிதைகள் இவையாகும். சாதியை ஒழித்திடல், தமிழ் வளர்த்தல் ஆகிய இரண்டு மேலான பணிகளைப் பாரதியாரின் உயர்ந்த உள்ளம் நாடிநின்றமையைக் கவிஞர் நயம்பட இக்கவிதைகளினூடாகப் புரியவைத்துள்ளார். இலக்கியச்சுவை பொதிந்தவரிகளாலும், எளிமையும் இனிமையும், சந்தச்செழிப்பும் கலந்த சொல்லாட்சியாலும் பாரதியின் உள்ளத்தைப் பாவேந்தர் பரிமளிக்கச் செய்துள்ளார்.

சாதி ஒழித்திடல் ஒன்று - நல்ல
 தமிழ் வளர்த்தல் மற்றொன்று
 பாதியை நாடு மறந்தால் - மற்றப்
 பாதி துலங்குவ தில்லை.
 சாதி களைந்திட்ட ஏரி - நல்ல
 தண்டமிழ் நீரினை ஏற்கும்.
 சாதிப் பிணிப்பற்ற தோளே - நல்ல
 தண்டமிழ் வாளினைத் தூக்கும்.

பொருள்: - (நாம் ஆற்ற வேண்டிய முக்கியமான பணிகள் இரண்டுள்) அவற்றுள் சாதிப்பாகுபாட்டினை இல்லாதொழிப்பது ஒன்றாகும். நல்ல தமிழை வளர்த்தெடுப்பது மற்றொன்றாகும். இவற்றுள் ஒன்றை மறந்துவிட்டால், அடுத்ததும் பிரகாசிக்காது போய்விடும். (எனவே இரண்டும் ஒன்றிலொன்று தங்கியுள்ளன.) சாதியாகிய அசுத்தத்தினை நீக்கிவிட்ட நீருள்ள ஏரிதான், நல்ல குளிர்ந்த தமிழாகிய நீரினை ஏற்றுக்கொள்ளும். சாதியினால் இறுக்கப்படாத தோள்தான் நல்ல குளிர்ந்த தமிழாகிய வாளினைத் தூக்கக்கூடிய வலிமை நிறைந்ததாகும்.

குறிப்பு: - சாதியொழித்திடல், நல்ல தமிழ் வளர்த்தல் ஆகிய இரண்டும் மேலான பணிகள் என்றார் பாரதியார். அவை இரண்டும் சேர்ந்து செயற்படவேண்டும் என்றார். அதில் ஒன்றின் செயற்பாடு குறையின் மற்றையதன் செயற்பாடு துலங்காது என்றார்.

என்றுரைப் பார்என் னிடத்தில் - அந்த
இன்ப உரைகளென் காதிற்
இன்றும் மறைந்திட வில்லை - நான்
இன்றும் இருப்பத னாலே
பன்னும் நம் பாரதியாரின் - நல்ல
பச்சைஅன் புள்ளத்தி னின்று
நன்று பிறந்தஇப் பேச்சு - நம்
நற்றமிழர்க் கெழில் மூச்சு.

பொருள்: - இவ்வாறு என்னிடத்தில் பாரதியார் கூறுவார். நான் இன்னும் உயிரோடு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் (என் உயிர் உள்வரைக்கும்) அவர் கூறிய அவ்வினிய உரைகள் என் காதில் இன்னமும் மறைந்து விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. வெளிப்படையான அன்போடு பழகுகின்ற நமது பாரதியாரின் உள்ளத்திலிருந்து நல்லதாக வெளிப்பட்ட இக்கருத்தானது, நல்ல தமிழர்களுக்கு அழகிய மூச்சுப்போன்றது.

மேலவர் கீழவர் இல்லை - இதை
மேலுக்குச் சொல்லிட வில்லை
நாலு தெருக்களின் கூட்டில் - மக்கள்
நாலா யிரத்தவர் காணத்
தோலினில் தாழ்ந்தவர் என்று - சொல்லும்
தோழர் சமைத்ததை உண்பார்.
மேலும் அப்பாரதி சொல்வார் - 'சாதி
வேரைப் பொசுக்குங்கள்' என்றே.

பொருள்: - மக்களில் மேலானவர், கீழானவர் என்று எவரும் இல்லை. இதை அவர் (பாரதியார்) வெறும் பேச்சுக்காகக் கூறவில்லை. பல்வேறு தெருக்களிலும் வாழுகின்ற ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் காணத்தக்கதாக, சாதியினால் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறப்படுகின்ற தோழர்கள் சமைத்துத் தந்த உணவினை உண்பார். மேலும், "சாதியென்று சொல்லப்படும் மரத்தினை எரித்துச் சாம்பலாக்குங்கள்" என்று பாரதியார் கூறுவார்.

செந்தமிழ் நாட்டினிற் பற்றும் - அதன்
 சீருக்கு நல்லதோர் தொண்டும்
 நிந்தை இலாதவை அன்றோ - எந்த
 நேரமும் பாரதி நெஞ்சம்
 கந்தையை எண்ணுவ தில்லை - கையிற்
 காசை நினைப்பதும் இல்லை
 செந்தமிழ் வாழிய! வாழி - நல்ல
 செந்தமிழ் நாடென்று வாழ்ந்தார்.

பொருள்: - செந்தமிழ் நாடு மீதான பற்றுதலும், அந்நாடு சிறப்புற வாழ்வதற்கான நற்பணிகளும் என்றைக்கும் குறைகூற முடியாதவைகள் அல்லவா? பாரதியின் உள்ளம் எந்த வேளையிலும் இழிவான செயல்களை எண்ணுவதில்லை. கையில் காசு நிறைந்திட வேண்டுமென நினைப்பதுமில்லை. செந்தமிழ் மொழி வாழவேண்டும்; செந்தமிழ் நாடு வாழ வேண்டும் என உள்பூர்வமாக விரும்பி வாழ்ந்தார்.

குறிப்பு: -

1. "சாதிகளைந்திட்ட எரி", "தண்டமிழ் நீர்", "தண்டமிழ்வான்" என்பன உருவகங்கள்.
2. "நான் இன்றும் இருப்பதனாலே" என்பது, எனது உயிருள்ள வரை பாரதியின் கருத்துகள் மறக்கமாட்டா என்பதாகும்.
3. "மேலுக்குச் சொல்லிடவில்லை" என்பது பேசியதைச் செயலிலும் காண்பித்தார் என்பதாகும்.
4. பாரதி நெஞ்சம் கந்தையை எண்ணுவதில்லை என்பதனூடாகப் பாரதியின் உயர்ந்த உள்ளம் புரியவைக்கப்பட்டுள்ளது.

[மொழி பெயர்ப்பு]

பாரசீக தேசத்தில் (ஈரான்) தோன்றிய பெருங் கவிஞர்களில் ஒருவரான உமர்கய்யாம் கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் 18.05.1048 இல் பாரசீகத்தின் தென் கிழக்குப் பகுதிலுள்ள நிஷாப்பூர் என்னுமிடத்தில் பிறந்தவர். இவரது இயற்பெயர்கியாதுடன் அபுல்பாத் உமார் என்பதாகும். இவர் பீஜ கணிதத்திலும், சோதிடத்திலும் சிறந்த மேதாவியாக விளங்கினார். 13 வது வயதில் தந்தையை இழந்த இவர், 17வது வயதுக்குள் பல்வகைக் கல்வித்துறைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றார். அரபி மொழியில் இவரியற்றிய பீஜ கணிதம் பலராலும் கற்கப்பட்டது. இவர், தனது பத்தொன்பது வயதில் (கி.பி.1067) எழுதிய “வர்க்கமூலமும் கனமூலமும் காண்பதற்கு இந்திய முறை” என்ற நூல் இன்று கிடைப்பதற்கில்லை. இது பற்றிய செய்தியை அவரது “அட்சர கணிதம்” என்னும் இன்னொரு நூல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. யுக்லிதாஸ், சுவாத்தியத்தை அறிதல், வாழ்க்கை, வாழ்க்கையின் தன்னனுபவக் கொள்கை, முஸதறாத் - கிதாப், ஞானத்தின்தராசு, ஸிச் - மாலிக் ஷாஹி, றிசாலா கெளன்வல் - தக்லீப் முதலான பல நூல்களை பாரசீக மொழியில் உமர் எழுதியுள்ளார். இவரின் ஆராய்ச்சிகள் பலவுக்கும் பிரதமக்காதியாகப் பணிபுரிந்த சிறந்த ஷாபி அறிவாளியும், அறிஞர்களின் ஆதரவாளருமாகிய இப்னு அஹ்மத் அலக் ஸரியா அவர்கள் பெருந்துணை புரிந்துள்ளார். தனக்கு ஆதரவு நல்கிய அப்பெரியாருக்கு நன்றிக்கடனாக உமர் தனது “கூம்புமுறையில் அட்சர கணிதப்பின்னங்களின் விடை பற்றிய ஆராய்ச்சி” என்னும் நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார்.

முகம்மதியப் பஞ்சாங்கமும் இவரது திறனைக் காட்டுவதாகும். இவர் தமது பெயரோடு “கூடாரம் செய்பவன்” என்னும் பொருளைத் தருகின்ற “கய்யாம்” என்பதனையும் சேர்த்துக் கொண்டு உமர்கய்யாம் ஆனார். பள்ளிப்பருவ காலத்தில் கய்யாமும், இரு தோழர்களும் இணைந்து ஒப்பந்தமொன்றினைத் தங்களுக்குள் செய்திருந்தனர். தங்களில் யாராவது வசதி வாய்ப்புகளில் உயர்நிலையை அடைந்தால், அப்படிப்பட்டவர் ஏனைய இருவருக்கும் உதவிசெய்து, அவர்களையும் உயர்த்தி வைக்க வேண்டும் என்பதே அவ்வொப்பந்தமாகும். அம்முவரில் ஒருவர் மாகாண ஆளுநரானார். உடனே அவர், அரண்மனைச் சர்வாதிகாரிப் பதவியைத் தமது இன்னொரு நண்பருக்கு அளித்தார்.

உமருக்கு அவரின் விருப்பப்படி அவரது கணிதத்துறைப் பயிற்சி இடையீன்றி நடக்கக் கருதி ஆண்டுதோறும் பெருந்தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்து அவரைக் கவலையின்றி வாழச் செய்தார். பணக்கஷ்டமின்மையால் உமர்கய்யாமும் தமது நீண்ட ஆயுளில் கணிதம் முதலான சாத்திரங்கள் தொடர்பான பயிற்சிலீடுபட்டு வந்தார். இடையிடையே மக்களுடைய இம்மை, மறுமை வாழ்க்கை பற்றிச் சிந்தித்து, அற்புதமான கவிதைகள் பலவற்றையும் எழுதி வந்தார். மானுட வாழ்வு பற்றிய இச்சிந்தனைக் கவிதைகளுக்கு “ரூபாய்யாத்” என்று பெயர். இதன் கருத்து நான்கடிச் செய்யுள் என்பதாகும். இவை தமிழிலுள்ள நாலடியார் போன்றவை. உமர்கய்யாமின் மரணம் அவரது 74வது வயதில் 1723 இல் நிகழ்ந்தது.

தற்காலத்தில் உமர்கய்யாம் அவர்களை, அவரது ஆழ்ந்த அறிவுக்காகப் போற்றுவதைக் காட்டிலும், வாழ்க்கை பற்றியும், அதன் பயனற்ற வறிய தன்மை பற்றியும் எழுதியுள்ள அவரின் கவிதா ஆற்றலுக்காகவே மக்கள் பாராட்டுகின்றனர். சோகவுணர்வு இழையோடும் இவரது கவிதைகளில், மறுமை குறித்து உறுதியான முடிவெதுவும் காணப்படவில்லை. இகமதில் மனித வாழ்வானது உண்பதும், குடிப்பதும், சுகித்து வாழ்வதும் தானோ? என்ற சந்தேகம் இவரது கவிதைகளில் ஏற்பட்டுள்ளது என்றும், இன்பவுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தாத இக்கவிதைகள், வாழ்வில் நம்பிக்கையற்ற ஒருவனின் அட்டகாசச் சிரிப்பையும், மதுவும், மங்கையும், மதுரப்பாட்டும் தருகின்ற மயக்கும் இன்பத்தை வலியுறுத்தும் உபதேசப் போக்கையும் காட்டுகின்றன என்றும் பலர் கருதுகின்றனர். இருப்பினும், உயிர்கள் துடிதுடித்து வருந்தும் துன்பியலின் அசைவுகளும் ஆங்காங்கே உமர்கய்யாமின் கவிதைகளில் விரவிக் கிடப்பதும் உண்மையாகும். நன்மையும், தீமையும் வாழுகின்ற இடமாக எம்மைப் படைத்து விட்டு, நாம் செய்யும் தீமைகளுக்காக இறைவன் எம்மைத் தண்டிக்கலாமா? எனக் கேட்டு கவிஞர், துன்பம் ஒருதலையாய் வருவதாதலால் அதனைத் தடுத்தலரிது எனவும் கூறியுள்ளார். தெரியாததைத் தெரிந்தது போலப் பாசாங்கு பண்ணும் எமது செயல்கள் யாவும், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயனற்றவையே என்றும், இதற்கொரு முடிவு சொல்லாத ஞானிகளையும், பேரறிஞர்களையும் இயற்கையானது இகழ்ந்து சிரிக்கிறது என்றும் உமரின் கவிதைகள் கூறுகின்றன. இத்தகைய பாடுபொருட் கவிதைகள் நிறையவேயுள்ளன.

“வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைக் குறித்து, உமர்கய்யாம் கொண்டுள்ள கொள்கை எவ்வாறாயினும், அவரது கலையுணர்ச்சி அதியற்புமாக உள்ளதென்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

விஷயங்களைச் சுருக்கிக் கூறும் பொழுது உண்மையில் ஒளிபரவும் படி செய்யும் ஆற்றல், உண்மையைக் காணும் உள்ளுணர்ச்சி, பல்வேறு சிந்தனைகளை மனத்திலே தோற்றுவிக்கும் பாவனாசக்தி, உலகப் பொதுமையாயுள்ள உணர்ச்சிகளும், கருத்துக்களும், தம் கருத்துக்களை எதிரேற்றுக் கொள்ளும்படியாகச் செய்யும் ஆற்றல்; இவைகள் எல்லாம் உமரின் கவித்துவப் பெருமையை நன்றாக உணர்த்துகின்றன”

இவ்வாறு பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் கவிமணியின் “உமர்கய்யாம் பாடல்கள்” நூலுக்கான முன்னுரையில் (1951) கூறியிருக்கிறார். எனவே காலத்தின் கரங்களில் இக்கவிதைகள் அழியாச் செல்வமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன எனில் அது மிகையாகாது. எனவே உமர்கய்யாமின் கவிதைகளில் வரும் மது, மாது போன்றவை இக்காலத்தில் கருதப்படும் பொருள்களல்ல என்பதையும், அவை மறை பொருட்டன்மை வாய்ந்தவை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய பரந்த மனவுணர்வோடு உமரின் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது, அவற்றினூடான பொருட்டெளிவும், மானூட அக்கறையும் புலப்படும்.

தமிழில், கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் மொழிபெயர்த்த “உமர்கய்யாம் பாடல்கள்” என்னும் தொகுதியானது 1951ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அதற்குப் பின்னர் “பாலபாரதி” ச.து.சு.யோகியார் மொழிபெயர்த்த பாடல்களின் தொகுதியும் வெளியானது. ஈழத்துக் கவிஞரான அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள் மொழிபெயர்த்த “ரூபாய்யாத்” 1965இல் வெளிவந்தது. இம்மூன்றும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் தமிழ்மொழிக்கு வளஞ்சேர்க்கும் கவிதைத்தொகுதிகளாகும். தமிழகச் சூழல் மனம் கமழும் விதத்தில் கவிமணியின் படைப்பு அமைந்திருக்கிறது. யோகியாரின் ஆக்கத்தில் மூலநூலாசிரியரின் உள்ளத்துக்கு உணர்வுட்டிய இன்பப் பொருட்களுக்கே முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. கவிஞர் லெப்பையின் பாடல்களில் மூலத்திலிருந்து பிறழாமையையும், தேவைப்பட்ட போது மூலச் சொற்களையே பயன்படுத்துவதையும் காணமுடிகிறது. இம்மூவரது பாடல்களிலும் ரோஜாமலர் கூறுவதாக அமைந்த மும்மூன்று பாடல்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

ஞபாய்யாத் பாடல்கள்

நான்கடிகளாலான இப்பாடல்களின் முதலிரண்டு அடிகளும், நாலாவது அடியும் ஒரே அடியீற்றெதுகை உடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். முதல் மூன்றடிகளும் பாடலின் முக்கிய பொருளினை உணர்த்த, நான்காவது அடியானது சாதாரண வழக்குச் சொற்களைக் கொண்டதாகவும், கடுமையில்லாத எளிய சொற்களால் ஆனதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். உமர்கய்யாமுக்கு முன்னரே பலரும் இத்தகைய பாடல்களைப் பாரசீகத்தில் படைத் துள்ளனர்.

உலகிலுள்ள வளம் படைத்த மொழிகளில் எல்லாம் உமரின் 'ஞபாய்யாத்' பாடல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மூலநூலிலுள்ள கருத்துக்களை மற்றைய மொழிகளில் அப்படியே காட்டுவது மிகவும் கஷ்டமானதாகும். அதுவும் சூபித்துவ அனுபவங்களைச் சித்திரிக்கும் மதம், தத்துவம் சார்ந்த இத்தகைய பாடல்களை மொழிபெயர்ப்பது இன்னும் கடினமாகும். பாரசீகப் பாடல்களின் உட்பொருள் மறைமுகத் தன்மை கொண்டது. உவமைகளும், உருவகங்களும் மறைபொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வண்ண ரோஜாவை நாடும் வானம் பாடிக்காதலன், உண்மையை நாடித் திரிபவனுக்கும், ரோஜாவானது தெய்வீக அழகுக்கும், அதன் மகரந்தம் தெய்வீக அறிவுக்கும் உவமை ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அதே போன்று தனது இருப்பிடத்தைத் தேடித் தனிவழி செல்லும் பிரயாணி, களைப்பு வந்ததும் தங்குகின்ற இடங்களாகப் பக்தி, பணிவு, தன்னடக்கம், பசி, பயம் ஆகியன உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. பல சாதியினர் வாழும் இவ்வுலகமானது மதுச்சாலைக்கு உவமை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு உண்மையை நாடுபவன், கூத்தாடுபவனாகவும், அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட மதுதான் ஞான அறிவாகவும் உருவகிக் கப்பட்டுள்ளன. அம்மதுவினால் கிடைக்கும் ஆனந்த மயக்கமே ஞான அறிவினாலுருவாகும் ஆனந்தக் களிப்பாகும். வாழ்க்கையை வெறுப்பதும், உண்மையை மறுப்பதுமான ஆன்ம விசாரத்தைச் சூபி மார்க்கக்கவிஞர்கள் உலகியல் அறிவோடு இணைத்து மறைபொருளில் பாடினர். அப்படி மறைமுகமாகப் பாடவேண்டிய காலகட்டம் அதுவாகும். அவ்வழியைக்கடைப்பிடித்த வர்தான் உமர்கய்யாம். ஆன்மாவைச் சுத்தப்படுத்துவதன் மூலம் ஆண்டவன் பற்றிய அறிவு தெளிவாகும் என்பது உமர் உள்ளிட்ட சூபிக்கவிஞர்களின் கருத்தாகும்.

கவிஞர் ச.து.சு.யோகியார்

S.D.S. யோகி

தமது தரமான கவிதைகளால் தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்த்தவர் ச.து.சுப்பிரமணிய யோகியார். மலையாளத்தில் பாலக்காட்டுக்கு அருகிலுள்ள எலப்பள்ளி என்ற கிராமத்தில் புகழ் பெற்ற கோடிசாஸ்திரி குடும்பத்தில், துரைசாமி ஐயருக்கும்மீனாட்சி அம்மாளுக்கும் 30.11.1904 இல் புதல்வராகப் பிறந்தவர். நான்காவது வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே “தேசபக்த கீதம்” என்னும் பாடல் தொகுப்பை வெளியிட்டதால் “பாலபாரதி” எனப் பட்டத்தைப் பெற்ற என்.டி.சுப்பிரமணியம், அவதூதர் ஒருவரிடம் யோகாப்பியாசம் பயின்றதால் “யோகி” என்ற

பெயரையும் பெற்றார். பள்ளி இறுதி வகுப்புப் பயின்ற பின், புலவர் குழந்தையிடம் தமிழ் கற்றார். நல்ல மரபுக் கவிஞராக, பகுத்தறிவு இயக்கப்பற்றாளராக விளங்கினார். “கொடிநூல்”, “பித்தன்”, “புதுமை”, “ஆனந்த போதினி”, “குமாரவிகடன்”, “சுதந்திரச் சங்கு” ஆகிய பத்திரிகைகளில் உதவியாசிரியராகப் பணியாற்றினார். தந்தை பெரியாரின் “குடியரசு” இதழிலும் பணியாற்றினார். ஆறடி உயரம்; சிவந்தமேனி; மூக்குக் கண்ணாடியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகம்; முக்கால் வாசி நரைத்த தலை என்றவாறு அவரது முப்பது வயதுத் தோற்றம் இருந்ததென “ஸில்வர்ஸ்கிரீன்” வார ஏடு கூறியுள்ளது. கல்லூரி மாணவர்கள் நடத்திய “பித்தன்” என்னுமிதழில் “பேயன்” என்ற புனை பெயரில் தொடர்ந்து எழுதியவர் யோகியார். தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் வல்லமை பெற்றவர். சந்த விருத்தங்களைக் கம்பர் பாணியில் இயற்றக்கூடிய திறமையாளர். ஆங்கிலத்தில் பலவேறு கவிதைகளை எழுதியவர். காளிதேவியின் உபாசகரான இவர் சராசர தத்துவம் அனைத்திலும் அன்னை பராசக்தியே ஆட்சிபுரிகிறாள் என்ற தத்துவத்தை மையப் பொருளாகக் கொண்டு பலவேறு கவிதைகள் படைத்தவர். இந்திய விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டுச் சிறை சென்றவர்.

இவரது முதற் கவிதை நூல் 1934 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. கவிதைத் தொகுப்புக்கள்-05, உரைநடைத் தொகுப்பு-01, சிறுகதைத் தொகுப்பு - 02, கவிதை நாடகங்கள்-03, கட்டுரைத் தொகுப்பு-03, ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கான மொழிபெயர்ப்புகள்-08, தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கான மொழிபெயர்ப்புகள்-10 முதலான படைப்புக்களைத் தந்தவர் ச.து.சு.யோகியார். மனிதனைப் பாடுவேன், தேசபக்திகீதம், புலமையும் புதுமையும், கூத்தநூல், (ஆய்வு நூல்),

மேரிமகதலேனா, கண்ணகி, அகல்யா, தமிழ்க்குமரி, உமர்கய்யாம் பாடல்கள், வால்ட்விட்மன் கவிதைகள் எனப் பல நூல்களைத் தமிழுலகிற்கு அளித்த பெருந்தகையினர். இவரியற்றிய கொடிவணக்கப் பாடலுக்காகத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார். காரைச்சித்தரின் “கனக வைப்பு” தனை “Golden Lay” என ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அதே போன்று கம்பராமாயணத்தின் “சீதா கல்யாணம்”, பகுதியையும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். இவரது பல மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகள் இன்னமும் நூல்வடிவம் பெறாமை துரதிஷ்டமானதாகும்.

யோகியார் அவர்களுக்குக் காங்கிரஸ் பொன்விழா தங்கப்பதக்கம் (1935), கிராமிய நாடக நூலுக்கான பொற்கிழி (1962), தமிழ் நாடு சங்கீத நாடக சங்கம் வழங்கிய சிறந்த திரைப்பட வசனகர்த்தா விருது (1963), இராஜாசர் அண்ணமலையாரின் அறக்கட்டளை விருது ஆகிய பலவிருதுகள் கிடைத்துள்ளன. தென்னிந்தியாவில் படத்தொழிலில் இறங்கிய பத்திரிகையாசிரியர்கள், கவிஞர்கள் வரிசையில் யோகியாரும் ஒருவர். தீவிர தேசபக்தரான இவரது மானசீகக்குரு தாயுமானவராவர். ச.து.ச. யோகியாரின் திப்புடத்துறை நுழைவு, அவர் கதை - வசனம் - பாடல்கள் எழுதி, அமெரிக்கரான எல்லீஸ். ஆர். டங்கன் இயக்கிய “இரு சகோதரர்கள்”, திரைப்படத்துடன் ஆரம்பமானது. தொடர்ந்து ‘பக்த அருணகிரி’ (1937), ‘அதிஷ்டம்’ (1939), ‘ஆனந்தன் அல்லது அக்னி புராணமகிமை’ (1942), ‘கிருஷ்ணகுமார்’ (1942) ஆகிய படங்களிலும் பணியாற்றினார். 1949 இல் “கிருஷ்ணபக்தி” திரைப்படவசன கர்த்தாக்களுள் இவரும் ஒருவர். ஆனால் திரைப்படப்பாடலாசிரியராக அறுபது வரையிலும் ஆங்காங்கே ஒரு சில பாடல்கள் எழுத யோகியாருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

யோகியாரின் கவிதை வளர்ச்சிக்குச் சிறிய தந்தையார் எஸ். வெங்கடேச ஐயர் உறுதுணையிருந்தார். ஆரம்ப காலத்தில் விளம்பரமின்றி ஓரங்கப்பட்டப் பட்ட கவிஞராக யோகியார் விளங்கிய போதிலும், அவரது கவித்துவச்சிறப்பினால் பின்னர்தான் தமிழுலகம் முழுமையும் அறிந்து போற்றியது. “தமிழ்க்குமரி” என்ற நூலில் தமிழ்நாட்டின் புகழினைப் பாடுவார். காளிதேவியின் பத்துறையம்சங்களைப் பக்திப் பரவசமாய்ப் பாடுவார். “முதல்தேவி” என்னும் கவிதையில்,

“பாரில்லை, விண்ணில்லை, பகிரண்டம் யாவுமில்லை
நீரில்லை, நெருப்பில்லை, நீண்டதொரு காரிருளில்
யாருமில்லா வேளையில் இவ்வண்டமெலாம் உண்டாக்கி
வேரில்லா வித்தாகி விளையில்லாது இருந்தோய் நீ”

எனப் பாடும் கவிதாசக்தி அற்புதமானதாகும். யோகியாரின் அகலிகை பற்றிய “அகல்யா” காவியம் தமிழ்க் கவிவானின் வைர நிலாவாகுமெனச் சிலோன் விஜேந்திரன் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே போன்ற புகழ்மிக்க காப்பியமாக “மேரிமகதலேனா” அமைந்துள்ளது. இக்காவியத்தைக் கம்பரை அடியொற்றிய வர்ணனைகள் கொண்டு மோகனச் சித்திரமாகத் தந்துள்ளார்.

“வாடாக்கலை, குறையாதிருள்

மறையாச் செழுந் திங்கள்

முடா இதழ், உதிராதளி,

மூசா இள முளரி,

ஓடா திருள் ஓயா தழல்

பாயா தொளிர் மின்னல்,

தேடாத் திரவியம் மான்விழி

தேனின் மொழி மயிலாள்”

என மேரி மகத லேனாவை யோகியாரின் வர்ணிப்பில் காணமுடிவதே ஆனந்தமாகும். பாரசீக்கவிஞர் உமர்கம்ப்யாம்பாடல்களின் மூலம் சிதையாது தமிழ் வடிவில் கவிதைகள் தந்தவர் யோகியார்.

காலம் செய்த கொடுமையாக யோகியாரும் தமது அருமை மகள் ராஜத்தை இழந்து தவிக்கையில் பாடிய “கண்மணிராஜம்” கவிதையானது சுருத்தும் கலையழகும் நிறைந்த உணர்ச்சிப் படைப்பு.

“சின்னஞ் சிறு குழந்தை

சிங்காரப் பெண் சிறுமி

என் நெஞ்சு அமுதாற்றும்

இனிமை எங்கு போனதுவோ?”

என ஆரம்பத்திலேயே சோகங் கூட்டுகிறது கவிதை. தமிழ்க்கவிதையலகில் ஈடு இணையற்று விளங்கிய சிலருள் யோகியாரும் ஒருவரெனலாம். அவர் 1963ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 21ஆந் திகதி இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார். “ஐயா சிறு பெண் ஏழை என்மேல் மனம் இரங்காதா?” என்ற அவரது திரைப்பாடலை (“அதிர்ஷ்டம்”) பாடிப்பாடி புகைவண்டியில் ஒரு பெண் அவரிடமே பிச்சை கேட்டாளாம். அவரது திரைப்பாடல்களும் சிரஞ்சீவித்துவ முடையவை. காலதேவன் கரங்களில் ச.து.சுப்பிரமணிய யோகியாரின் எழுத்துக்கள் என்றும் நிலைத்து வாழக் கூடியவையாகும்.

சுற்றி நடம் புரியும்

சுடர் ரோஜா கூறுதல் காண்;

குற்றமிலாச் சிரிப்போடு இக்

குவலயத்தே பிறந்தேன்; என்

பட்டிதழின் முடு மொட்டுப்

பெட்டி திறந்து உள்ளவெலாம்

கொட்டினேன் மணம் வீசக்
குளிர்காவில் முழுவதுமே.

பொன்னை விளைத்துப்
புதைப்போரும், மழைத் துளி போல்
பொன்னைப் பெருங் காற்றில்
பறக்கவிட்டுப் போவோரும்,
என்ன பயன் கண்டார்?
இறந்தார்; பின், மண் புதைந்தார்;
பொன்னேனும் பேர்த் தெடுப்பர்
பொன் புகழும் பெற்றிலரே.

காணும் கன வெல்லாம்
கரியாகப் போகு மன்றிப்
பேணிப் பெருமை தரும்
பெருங் கனவும் எல்லாமும்
பாலை வனாந்தரத்துப்
பனி ஒளி போல் சின்னேரம்
கோலம் விளக்கிப் பின்
குமைவது காண் - காணோமே!

கவிஞர்.அப்துல்காதர் லெப்பை கவிதை

கிழக்கிலங்கையின் காத்தான் குடியைத் தாயமாகக் கொண்ட
கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை 09.07.1913 இல் பிறந்தவர். பயிற்சி
பெற்ற தமிழாசிரியர். கண்டி உடதலவின்ன தமிழ்ப்பாடசாலையில்
ஆரம்பித்த அவரது ஆசிரியப் பணி, கல்முனை நற்பிட்டிமுனைப்
பாடசாலை (1939), பதுளை அ.த.க.பாடசாலை, குருத்தலாவ
பாடசாலை (1961), பண்டாரவளை ஸாஹிராக் கல்லூரி, காத்தான்
குடி மத்திய மகாவித்தியாலயம் (அதிபர் இறுதி ஒரு சில ஆண்டுகள்)
எனத் தொடர்ந்து 1971 இல் அவரது ஓய்வுடன் நிறைவுபெற்றது.
நற்பிட்டிமுனையில் கடைமையாற்றுகையில் சேர்.ராஸிக் பரீத் அவர்களால்
ஆரம்பிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் பாடசாலைப் போராட்டத்தில் கலந்து
கொண்டார். அப்போராட்டத்தின் வெற்றிகளாக முஸ்லிம் பாடசாலை,
முஸ்லிம் ஆசிரியர், மௌலவி ஆசிரியர், முஸ்லிம் பாலர் வாசகம்,
நோன்பு விடுமுறை, வெள்ளிக்கிழமை அரைநாள் விடுமுறை என்பன
கிடைத்தன. கல்முனை உதவி அரசாங்க அதிபராகவிருந்த
ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸ் (மர்ஹூம்) அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு
நற்பிட்டிமுனையிலிருக்கும் போது இவருக்கு வாய்த்தது. “தாருல்
இஸ்லாம்” பத்திரிகையில் “அதான்” எனும் புனை பெயரில் இனிய
கவிதைகளை எழுதுபவர் அப்துல்காதர் லெப்பை அவர்கள்தான்
என்பதையறிந்த பேரறிஞர் அஸீஸ் அவர்கள் கவிஞரைப் பாராட்டினார்.

அன்று முதல் இருவரும் நெருங்கிய நட்புடையராயினர். முஸ்லிம் சமூகத்தவர்களின் பின்தங்கிய கல்வி நிலை கண்டு அவர்களுக்காகச் சகாயநிதியொன்றினை உருவாக்க விழைந்தனர். அதன் பயனாகக் கல்முனையில் “முஸ்லிம் முன்னேற்றச் சங்கம்”, மற்றும் நாடளாவிய முறையில் “வை. எம். எம். ஏ. அமைப்பு” என்பன உருவாகின. எப்போதும் தமது சமூக மக்களின் துயரங்களை நீக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை கவிஞரிடம் குடி கொண்டிருந்தது.

கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை

ஏழை முஸ்லிம் சிறார்களின் கல்வியை வளர்க்கவும், தலைமையாசிரியர் இல்லாத குறையை நீக்கவும் பதுளை சென்று பணியாற்றியமை, தாம் பணியாற்றிய பாடசாலையைத் தரமுயர்த்தி ஊவா மகாணத்திலேயே முதன்முதல் எஸ். எஸ். ஸி. பரீட்சைக்கு மூன்று மாணவர்களைத் தோற்று வித்துச் சித்திபெறச் செய்தமை, அங்கிருக்கும் போது கவிஞர் எம். ஸி. எம். சபைர் அவர்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தியதன் மூலம் முஸ்லிம்களின் கல்விக்கும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் பாடு பட்டமை முதலான பணிகள் மூலம் கவிஞரை நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. கவிஞர் சபைர் அவர்கள் தான், குடத்துள் விளக்காக அதுவரை விளங்கிய கவிஞர் காதர் லெப்பை அவர்களது கவித்துவத்தை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தவர். மாணவர்களுக்காக வெளிவந்த “மணிக் குரல்” சஞ்சிகையில் உமர்கையாம் பாடல்களை கவிஞரைக் கொண்டு மொழிபெயர்த்து வெளிவரச் செய்தார். கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள், பிறஸ் ஜெரால்ட் என்பவர் ஆங்கில மொழியில் பெயர்த்த உமர்கய்யாம் பாடல்களை மூலம் பிறழாது “ரூபாய்யாத்” என்னும் தலைப்பில் தமிழ்க் கவிதையாக்கினார். அது பின்னர் “மணிக் குரல்” சஞ்சிகையில் வந்தது. 1965இல் அது நூலுருவான போது, இலங்கைச் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசினையும் பெற்றுக் கொண்டது. இப்பால் இதயம், இறகூல் சதகம், செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம், முறையீடும் தேற்றமும், மெய்ந்நெறி, ஜாவீது நாமா, பாதும்மா சரிதை, கார்வான் கீதம் ஆகிய கவிதை நூல்களைப் படைத்துத் தமிழ்ந்னைக்கு அணிசெய்தவர் கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களினத்திருமண சம்பிரதாயங்களை வைத்துத் திருவிளையாடல் நடத்திய “செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்” “மணிக் குரல்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்து பாராட்டுப் பெற்றது. பின்னர் 1967 யூலையில் நூலாக வெளிவந்தது. அதன் ஒருபகுதி பாடசாலை மாணவர்க்கான பாடப்புத்தகங்களிலும் இடம்பெற்றது. “தினகரன்” பத்திரிகையில் “கலாசாரம்” என்னும் கட்டுரைத் தொடரை “ஆய்வாளன்” என்ற புனை பெயரில் எழுதினார் கவிஞர். ‘என்சரிதை’, ‘எனது நினைவில்

ஒரு கவிஞர் முதலிய நூல்களையும் எழுதினார். கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்களுக்கும் முஸ்லீம் காங்கிரசின் தாபகரும் தலைவருமான மர்ஹூம் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் அவர்களுக்கும் மாத்தளையில் ஏற்பட்ட நல்லுறவு பலகாலம் நீடித்தது. முஸ்லிம்களுக்கு ஓர் அரசியல் தலைமைத்துவம் தேவை என்பதைக் கவிஞர் வலியுறுத்தி வந்ததன் தாக்கமாகவே “முஸ்லிம் காங்கிரஸ்” உதயமானதெனலாம். கவிஞர் அவர்கள் சிந்தனையாளராக, சீர்திருத்தவாதியாக, ஆன்மீகவாதியாக, இக்பால் தாசராக வாழ்ந்து மறைந்தவர். அவரது இறுதிக் காலம் மாத்தளையிலுள்ள பெறாமகள் ஐ-ஆப்டன் இல்லத்தில் கழிந்தது. அவருடைய சொந்தமகனோடு அதிக காலம் வாழ அவரால் முடியவில்லை. மகன் டாக்டர் அமீரலி அவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். கவிஞர் திலகம் கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை அவர்கள் தமது 71வது வயதில் 10.07.1984இல் இவ்வுலகை விட்டுப்பிரிந்து சென்றார்.

பாராய் அந்த ரோஜாவைப்

பார்த்து நகைக்கும் அதனழகைத்

தேராய் அதுசொல் வார்த்தையிது;

“திகழும் இந்த உலகினிடை

நேராய் வந்து மலர்ந்துளதாம்,

நிறைந்த பட்டுப் பைகீறிச்

சீராய் நிதியைப் படிமீது

சிதறி விதைத்துச் சென்றிடுமாம்”.

நெடிதே எண்ணி வருந்துவதேன்?

நினைத்த எல்லாம் உலகினிலே

முடிவாய் வெந்த சாம்பரென

முடிவ தன்றி வேறில்லை;

படியும் தூசி மணல்மீது

பாலை வனத்தின் பனிஎன்றும்

நொடிதே தோன்றி ஒளிவீசி

நொய்தாய் ஈற்றில் மறைவதுபோல்

மழைபோல் வாரி யளித்தவரும்,

மறைவாய்ப் பூட்டி யொளித்தவரும்,

பிழையே யின்றி ஈற்றினிலே

பிரிந்து மண்ணாய்ப் போனதலால்,

விழைவோ டாரும் அவருடலம்

விலை பொன்னாக மாறியதாய்

அழையார் தோண்டி யெடுத்ததனின்

அளவும் உரையும் காணாரே.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை கவிதை

(இவர் பற்றிய அறிமுகம் இவரது “சூரியகாந்தி”க் கவிதைப்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது.)

சிரித்த ரோஜா மலரைப்பார்,
செப்பும் இனிய மொழியைக்கேள்;
‘அருத்தி யோடிவ் உலகில்வந்து
அழகார் நந்த வனமதிலே
பரித்த பட்டுப் பைகீறிப்
பைம்பொன் நிதியைப் படிமீது
விரித்து வீசி எங்கெங்கும்
விதைத்துச் செல்வேன்’ என்றிடுமே.

நினைப்பு நீண்டு தழைத்துவரும்;
நீறி வெந்து சாம்பருமாம்;
அனைத்தும் பாலை வனத்தினிலே
அமையும் பனிபோல் அரைநொடியில்,
மனத்தில் தோன்றி நிலையாது
மாண்டு மறைதல் உண்மையதாம்;
எனைத்து நூலின் வலியாலும்
இதனை மறக்க இயலாதே.

வாரி வாரிக் கொடுத்தவரும்
வழங்கி டாது வைத்தவரும்
பாரில் மண்ணாய்ப் போனதலால்,
பசும்பொன் னானது அறியோமே!
ஊரில் அவர்தம் உடலையெடுத்து
உரையும் நிறையும் காணாரே;
ஓரும் உள்ளத் துண்மையிதை
ஊன்றி நோக்கி உணர்வாயே!

பாரசீக மொழியில் உமர்கய்யாம் படைத்தளித்த “ரூபய்யாத்” கவிதைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பினைத் தத்தம் கவிதைத் திறனுக்கும், உணர்ச்சி வேகத்துக்கும் ஏற்ற முறையில் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, கவிஞர் அப்துல் காதர்லெப்பை, கவிஞர் ச.து.சு.யோகியார் ஆகிய மூவரும் தந்துள்ளனர். இவர்களுடைய கவிதைப் பண்புகளுக்கிடையில் ஒற்றுமையும் காணப்படுகிறது. வேற்றுமையும் விளங்குகிறது. ரோஜா மலர் கூறுவதாக அமைந்த மூன்று பாடல்கள் மட்டும் ஒவ்வொருவரினதும் கவிதைகளிலிருந்து இங்கு எடுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்க் கவிதைப் பின்புலத்தை

அடிப்படையாகக் கொண்டு “கவிமணி”யும், தமிழ்க்கவிதை மரபைவிடச் சமயப் பண்பாட்டினுக்குக் கூடுதலான முக்கியத்துவம் கொடுத்து யோகியாரும், இலங்கைத் தமிழ்க்கவிதை மரபை அடியொற்றிய இஸ்லாமியப் பாரம்பரியத்தினூடாக அப்துல் காதர் லெப்பையும் தமது கவிதை மொழிபெயர்ப்பினைச் செய்துள்ளனர். ஒவ்வொரு கவிஞரும் கூறவிழைந்த விடயம் பொதுவானதாயிருப்பினும், அவர்கள் கையாண்ட உத்திமுறைகள் தனித்துவம் வாய்ந்தவை.

குறிப்புகள்: -

1. ரோஜா மலர் கொண்டுள்ள பெருமீதமும் நம்பிக்கையும் மனிதனது அனைத்து எண்ணங்களுட்பட எதுவுமே நிலையற்றது என்பதும், கொடையாளியாயிருப்பினும், உலோபியாயிருப்பினும் எவரானாலும் மனிதவாழ்வு மண்ணாவதே இயற்கையின் நியதியென்பதும் இக்கவிதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தவிழைந்த பாடுபொருள்களாகும். பொதுவில் உலகவாழ்வின் நிலையாமை இங்கு ரோஜா மலர், மனிதன் என்பவற்றினூடாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
2. “பிறந்தவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி” என்னும் பாரதப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றி எளிய மொழி நடையில் “கவிமணி”கள் கவிதைகள் அடைந்துள்ளன. சமயம் சார்பான எண்ணக்கருவை அழுத்திக்கூறும் வகையில் கடின நடையுள்ளதாக யோகியாரின் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. இவையிரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் தர்க்கரீதியான அம்சங்களுடன் அப்துல் காதர் லெப்பையின் கவிதைகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.
3. கவிமணியின் கவிதைகளில் அழகான ரோஜா மலர் கூறுகின்ற இனிய வார்த்தைகளாக “விருப்பத்தோடு இவ்வுலகில் வந்து, அழகான பூஞ்சோலையிலே, நிறைந்த பட்டுப் போன்ற பையினைக் கிழித்துப் பசியபொன் போன்ற நறுமணத்தை எங்கும் பரப்பி மணம் வீசிச் செல்வேன். நினைவுகள் அதிகமாக உருவாகும் பின்னர் அவை எரிந்து நீறாகிச் சாம்பர் போலாகிவிடும்; அவை அனைத்தும் (நினைவுகள்) பாலை வனத்தில் காணப்படும் பனித்துளிபோலே அரைநிமிடத்தில் மனதில் தோன்றி நிலைக்காது இறந்து மறைந்து விடுதல் உண்மையாகும்; எந்த நூலின் வல்லமையாலும் இதனை மறைக்க முடியாது; (பிறருக்கு) அள்ளியள்ளிக் கொடுத்தவர்களும், எதையும் கொடுக்காது வைத்தவர்களும், உலகிலே இறந்து மண்ணாகிப் போனதே யல்லாமல், பசிய பொன்னாகிப் போனதை நாம் அறியோம்; ஊரிலுள்ளோர், புதைக்கப்பட்ட அவரது

உடலினைத் தோண்டியெடுத்து உரைத்துப்பார்த்து, அதன் தரத்தினைக் கண்டு கொள்ளமாட்டார்கள். உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற இந்த உண்மையினைக் கவனமாக ஆராய்ந்து உணர்வாய்” எனக் காணப்படுகின்றன.

4. ச.து.சுப்பிரமணிய யோகியாரின் கவிதைகளில் ரோஜாமலரின் கூற்றானது பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“குற்றமற்ற சிரிப்போடு (மகிழ்வோடு) இந்த உலகத்தில் நான் பிறந்தேன்; எனது பட்டுப் போன்ற மென்மையான இதழ்கள் மூடியிருக்கும் மொட்டாகிய பெட்டியைத் திறந்து, குளிர்ச்சியான பூங்கா முழுவதும் வீசும்படி என்னிடமுள்ள நறுமணம் முழுவதையும் கொட்டினேன்; மழைத்துளியைச் சேகரிப்பது போல் பொன்னைச் சேகரித்துப் புதைத்து வைத்தவர்களும், கடுமையாய் வீசுகின்ற புயல்காற்றினால் இழந்து போவது போல் பொன்னைப் பறிகொடுப்போரும், என்ன பயனைக் கண்டார்கள்? இறந்தார்கள்; பின்னர் மண்ணுக்குள் புதைக்கப்பட்டார்கள்; பொன்னைப் பெரும்பாடுபட்டுத் தேடிப் பெற்றவர்கள் அதுபோல புகழுடன் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை; காணுகின்ற கனவெல்லாம் பயனற்றுப் போகும்; அத்துடன் நாம் பாதுகாத்து வைக்கவிரும்பும் பெருமைமிக்க கனவுகள் யாவும் (செயல்கள்) பாலைவனத்துப் பனியின் ஒளிபோலக் கணநேரம் அழகுகாட்டிய பின்னர் மறைந்து போய் விடுவதைக் காண்போம்”.

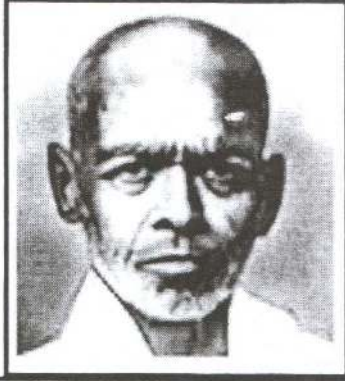
5. கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையின் கவிதைகளில் ரோஜாமலரின் கூற்று இவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

“விளங்குகின்ற இந்த உலகத்தில் நேராக வந்து மலர்ந்துள்ளதாம்; நிறைந்த பட்டாகிய பையினைக் கிழித்துச் சிறந்த செல்வமாகிய நறுமணத்தை எங்கும் பரவும்படி செய்திடுமாம்; மிகவும் எண்ணி வருந்துவதேன்? பாலைவனத்தின் தூசி மணல் மீது படியும் பனித்துளியானது, எப்பொதும் நொடிப்பொழுதில் தோன்றி ஒளிவீசி, மெல்ல மெல்ல இறுதியில் மறைவதுபோல், நாம் நினைத்தவை எல்லாம் உலகில் வெந்த சாம்பர்போல் முடிவதல்லாமல் வேறு எதுவுமில்லை; மழைபோல அள்ளியள்ளிக் கொடுத்தவர்களும், எதையும் கொடுக்காமல் மறைத்துப் பூட்டி வைத்தவர்களும் எதுவித தவறுமின்றி இறுதியிலே இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரிந்து மண்ணோடு மண்ணாகிப் போனதே யல்லாமல், விருப்பமுடன் யாராகிலும் அவரது உடலை விலைமதிப்புள்ள பொன்னாக மாறியதாக நினைத்துத் தோண்டியெடுத்து அதன் அளவையும், உரைத்துப் பார்த்து அதன் தரத்தையும் காண மாட்டார்கள்”.

6. ரோஜா மலர் இயற்கையில் அழகுள்ளது. அதற்குப் பசுமையான இதழ்கள், நறுமணம் பரப்புஞ் செயல் ஆகியவை இருந்தாலும் அவையனைத்தும் சாம்பராகிவிடும் கொடையாளிகளும் உலோபிகளுங் கூட ஒருநாள் இறந்துவிடுவர் என்பது உறுதி. புதைக்கப்பட்ட அவருடலை எவரும் தீண்டார். இது கவிமணியின் கவிதைகளின் சாரம்.
7. ரோஜாவின் அழகும், நறுமணம் பரப்புதலும் இறுதியில் கரியாகிவிடும் அழகாகத் தோன்றுவதும் மறைந்து விடுவதென்பதும் உண்மை. பொருளைச் சேர்ப்பவனுக்கும், ஊதாரியாயிருப்பவனுக்கும் இறப்பு நிச்சயமானது. அப்பொருளின் வாழ்வும் நிலையற்றது. - யோகியார் கவிதைகளின் பொருட்சுருக்கம் இதுவாகும்.
8. ரோஜா மலரின் அழகினதும் மணத்தினதும் பெருமை நிலையற்றது. பாலைவனத்துப் பனித்துளி போன்றது. நமது நினைப்புகள் அனைத்தும், கொடுத்தவரும், கொடுக்காத வரும் இறப்பது உறுதி. அவரது உடல்கூட மதிப்பற்றது. - இப்படிக்கூறியிருப்பவர் கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை.
9. நீண்ட நினைப்புகள் எல்லாம் பாலைவனத்துப் பனித்துளிபோல் மறைந்து விடும் என்பதை மூன்று கவிஞர்களும் உவமையாகப் பாடியுள்ளனர். யோகியார் மட்டும் 'காணும் கனவெல்லாம் கரியாய்ப் போகும்' எனக் கூறுகையில், ஏனைய இருவரும் வெந்து சாம்பராகும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.
10. வள்ளல்களையும் உலோபிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவதிலும், மரணித்த மனிதனின் உடலை எவரும் பொன்னைப் போலக் கருதமாட்டார் எனக் கூறுதலிலும் மூன்று கவிஞர்களும் ஒத்துள்ளனர்.
11. 'பரித்த பட்டுப் பைகீறி' எனக் கவிமணியும், 'பட்டிதழின் மூடு மொட்டுப் பெட்டி திறந்து' என யோகியாரும், 'நிறைந்த பட்டுப்பைகீறி' என அப்துல்காதர் லெப்பையும் ரோஜா மலர் மணம் பரப்பும் விதத்தைத் தத்தமக்குரிய கவிதை மொழியில் கூறியுள்ளனர்.

அருஞ்சொற்பொருள்: - சுடர் ரோஜா - ஒளி பொருந்திய ரோஜா; குவலயம் - பூமி; கா - பூங்கா; சின்னேரம் - கணநேரம் (சிலநேரம்); குமைவது - பொருழுவது, மறைவது; நிதி - செல்வம்; நொய்தாய் - மெல்லியதாய், மென்மையாய்; பரித்த - நிறைந்த; விழைவோடு - விருப்பத்தோடு; அருத்தியோடு - விருப்பத்தோடு, ஆர்வத்தோடு; வலி - வல்லமை.

தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் கவிதை

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை

தமிழர்கள் செய்த தவப்பயனாய்
27.07.1876 இல் தோன்றியவர்
கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை
அவர்கள். சிவதானுப்பிள்ளையும்
ஆதிலட்சுமி அம்மையாரும் இவரது
பெற்றோர்கள். பிறந்த இடம்
தேரூர். அங்கேயே ஆரம்பக்கல்வியைக்
கற்றார். முதலில் மலையாளத்திலே
கற்றார். பின்னர் திருவாவடுதுறை
ஆதீனம் வாணந்திட்டு சாந்தலிங்க
சுவாமிகளிடம்தமிழ்லக்கண இலக்கியங்
களை முறையாகக் கற்றுக் கொண்டார்.

ஆங்கிலக்கல்வி, கல்லூரிப்படிப்பு, எஃப்.ஏ. பட்டப்படிப்பு
எனக் கற்று முடித்த பின் ஆசிரியராகவும், தமிழ் விரிவுரை
யாளராகவும், கோட்டாறு, திருவனந்தபுரம் ஆகிய இடங்களில் (1901)
பணியாற்றி 1931இல் ஓய்வு பெற்றார்.

1885இல் கவிமணியின் தந்தையார் காலமான பின்னர்
இவருக்கு திருநெல்வேலி உமையொருபாகக் குருக்கள் சிவதீட்சை
செய்து வைத்தார். தமிழ், மலையாளம், ஆங்கிலம், ஓரளவு
வடமொழி ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்ற கவிமணியவர்கள் 1905 -
1910 ஆண்டுகாலப் பகுதியில் கல்வெட்டு வரலாறு சம்பந்தமான
படிப்பிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். 1901 இல் புத்தேரி குற்றாலம்பிள்ளை
மகள் உமையம்மாளைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார். தமது
பள்ளிப் பருவத்திலேயே மழலைகளுக்குப் பாட்டெழுதியவர் இவர்.
பன்னிரண்டு வயதில் (1888) தேரூர் சுடலை மாடன் கோவிலில்
பலியடுவதைக் கண்டு ஆற்றாது 'நாடியறம்' எனத் தொடங்கும்
பாடலைப் பாடியவர். 1895 இல் 'அழகம்மை ஆசிரிய விருத்தம்'
கவிதை நூலை முதன் முதலாக வெளியிட்டவர். கவிதைகள்,
குழந்தைப்பாடல்கள், நாற்பதிப்புக்கள், நூலாக்கங்கள் முதலியவற்றில்
தாமே ஈடுபட்டும், பிறருக்குத் துணை நின்றும் உழைத்தவர்.
பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களுடன் நட்புக்
கொண்டு 'மனோன்மணியம்' இரண்டாம் பதிப்பு உட்பட பலநூற்

பதிப்புகளுக்கு அவருக்கு துணைநின்றார். மலரும் மாலையும் (1938), ஆசியஜோதி (1941), இளந்தென்றல் (1941), தேவியின் கவிக் கனிகள் (1945), காதல் பிறந்த கதை (1947), உமர்கய்யாம் பாடல்கள் (1945), நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம் (1942), தேவியின் கீர்த்தனங்கள் (1953), கவிமணியின் உரைமணிகள் (1953), காந்தஞர்ச்சாலை (ஆங்கிலநூல்) (1936) எனப் பல படைப்புக்களை உவந்தளித்த பெருமகனார் கவிமணி அவர்கள்.

ஆண்டான் கவிராயர், தேவன், ஐயம்பிள்ளை, குயில், யதார்த்தவாதி, கணபதி, நாஞ்சில் நாடன், மெய்கண்டான் போன்ற புனைபெயர்களைக் கையாண்டு எழுதியவர் கவிமணி. 'தமிழன்' 'கேரள சொசைட்டி பேப்பர்', 'நாஞ்சில் நேசன்' போன்ற இதழ்களில் பல கவிதைகளை எழுதியவர். பிற்காலத்தில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதிலுமிருந்து வெளிவரும் ஏடுகளைனத்தும் கவிமணியின் எழுத்துக்களைப் பிரசுரிக்கத் தயங்கவில்லை எனக் கூறுதல் மிகையன்று. கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்; சிறந்த சொற்பொழி வாளர்; இசைப் பேரறிஞர்; மீராவின் கீர்த்தனைகளுக்கு இசையும் மெட்டும் அமைத்தவர்; காந்தீயத்தில் ஆழமான பற்றுடையவர்; கைராட்டையில் நூல் நூற்றவர்; சைவ உணவுக்காரர் எனக் கவிமணியின் அருமைகள் விரிந்து செல்கின்றன.

இவருக்குக் 'கவிமணி' என்ற பட்டம் 1940 ஆம் ஆண்டு டி.செம்பர் 24 இல் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் அறிஞர் உமாமகேசவரரால் வழங்கப்பட்டது. நாஞ்சில் நாட்டுப்பிள்ளை வகுப்பினைச் சார்ந்திருந்தபடியால் 'பிள்ளை' எனத் தம் பெயரைப் போட்டுக் கொள்வதை பெருமையாகக் கருதியவர் கவிமணி. 1922 இல் 'திராவிடன்' இதழில் மனோன்மணியத்தின் மறுபிறப்பு என்ற விமர்சனக் கட்டுரையை எழுதினார். "சங்காங்கடையில் கோட்டை" முதலான ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். 1943ஆம் ஆண்டில் செட்டிநாடு ஆத்தங்குடியில் செட்டிநாட்டரசர் ராஜாசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் கவிமணியைப் பொன்னாடை போர்த்தி வாழ்த்தினார். 1950 இல் சிலம்புச் செல்வரோடு தென் திருவிதாங்கூர்ப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதனால் காவல்துறையினர் இவரைக் கைது செய்யச் சென்றனர். கவிமணியின் உடல் நலக்குறைவு கண்டு கைது செய்யாது விட்டுச் சென்றனர். இந்திய தேசிய விடுதலையில் தமது எழுத்துக்களாலும், தொண்டுகளாலும் பலப்பல பணிபுரிந்தவர் கவிமணியவர்கள். தாய்மொழிக்கல்வியை வலியுறுத்தியவர். "நான் இறந்த பிறகு எனக்குச் சமாதி அமைக்கக் கூடாது" எனக் கூறியவர். சைவசமய வாழ்வு நெறியில் அர்ப்பணிப்புடன் வாழ்ந்தவர் கவிமணி.

“தமிழன்” பத்திரிகையில் 1917 மார்ச் தொடக்கம் 1918 பெப்ரவரி வரை தொடராக வெளிவந்த “மருமக்கள் வழி மான்மியம்”, 1942 இல் தான் நூல் வடிவம் பெற்றது. கவிமணியின் குழந்தைப் பாடல்கள் என்றும் தமிழ் உலகில் சிம்மாசனமிட்டு அமர்பவை. அவரது முழுமையான பல்துறைப் பாடல்களையும் தெய்வம், பக்தி, இலக்கியம், குழந்தைப்பாட்டு, கதைப்பாட்டு, உள்ளமும் உணர்வும், சமூகம், தேசியம், தனிமனிதர் வாழ்த்து, நிறுவன வாழ்த்து, பத்திரிகை வாழ்த்து, புத்தக வாழ்த்து, பொதுவான வாழ்த்து, ஆசிய ஜோதி, உமர் கய்யாம் பாடல்கள், தேவியின் கீர்த்தனைகள் என வகைப்படுத்தி 2002 இல் “கவிமணியின் கவிதைகள்” என்ற நூற்றொகுப்பொன்று வெளிவந்துள்ளது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடர்பு கொண்டு பணியாற்றியமை, அதன் வெளியீடான “செந்தமிழ்” மாதப் பத்திரிகையில் பல கவிதைகளை எழுதியமை, பல்வேறு தமிழாய் வாளர்களுடனும் தமிழ் அறிஞர்களுடனும் பழகி அவர்களது தமிழ்த் தொண்டுகளுக்கு உதவியமை, நண்பர்களுடன் திருக்குறள் ஆராய்ச்சியிலீடுபட்டமை, ‘முதலியார் ஓலைகள்’, ‘திவான் வெற்றி’ முதலான நூல்கள் வெளிவர உதவியமை, சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் நடைபெற்ற தமிழ்ப் பேரகராதிக்குழுவினர்களரவ உதவியாளராகப் பணியாற்றியமை, திருவிதாங்கூர் அரசினரின் பாடசாலைப் பாடப்புத்தகத் திருத்தக் குழுவில் செயற்பட்டமை முதலான கவிமணியின் உயர்ந்த தமிழ்ப் பணிகளும் இங்கு கருதக்கூடியவை. கவிமணியவர்களின் ‘ஆசியஜோதி’, ‘உமர்கய்யாம் பாடல்கள்’ ஆகியவற்றுக்குப் பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் பொருள் பொதிந்த முன்னுரைகளை வழங்கியுள்ளார்.

1943இல் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரும், செட்டிநாட்டரசரும் கவிமணியைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தனர். பின்னர் பல்வேறு பரிசில்களும் பாராட்டுக்களும் கவிமணியைத் தேடிவந்தன. 1944 இல் திருவிதாங்கூர் சர்வகலாசாலையில் தமது அன்னையார் பெயரில் தமிழ்ப்பரிசு ஒன்றினை நிறுவினார் கவிமணி. 1944 செப்டெம்பர் 11 இல் மதுரையில் பாரதியார் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைத்தார். 1945 இலேயே “கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை வரலாறு” என்ற நூலினை யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதியிருந்தார். 1948 இல் கவிமணி வரலாறு நூலினை வித்துவான் செ.சதாசிவம்பிள்ளை எழுதி வெளியிட்டார்.

கவிமணியவர்கள் அரசசேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் தமது அமைதியான வாழ்க்கைக்குத் தம் மனைவியின் பிறந்தவூரான

புத்தேரியைத் தெரிவு செய்து அங்கேயே வசித்து வந்தார். 1950 இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தினர் கவிமணியைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்ற வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இருந்தும் 1954 செப்டெம்பர் 26 இல் கவிமணியின் தமிழ்க் குரல் அடங்கியது. கவிமணியவர்கள் மறைந்த இடத்தில் அவரது மருகர், 'கவிமணி இல்லம்' என்றதொரு அழகான மாளிகையை அமைத்து கவிமணியின் எழுத்தேடுகளையும் நினைவுச் சின்னங்களையும் பேணிப்பாதுகாக்க வகை செய்துள்ளார். கவிமணியின் "தேவியின் கீர்த்தனங்கள்" இசைநூலுக்குத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப் பரிசும் (1956), குழந்தைச் செல்வம் (1957) கவிதைத் தொகுதிக்கு சென்னை அரசாங்கக் கல்வி இலாகாப் பரிசும் கிடைத்தன. அதிக காலம் பெண்களுக்கான ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பணியாற்றிய கவிமணி அவர்களின் கவிதைகளில் சாந்தமும் அன்பும் காணப்படுகின்றது. "தோட்டத்தில் மேயுது வெள்ளைப்பசு", "பச்சைக்கிளியே வா வா வா" முதலான கவிமணியின் குழந்தைப் பாடல்கள் பலவும் சாகாவரம் பெற்றவை.

"உள்ளத்துள்ளது கவிதை
உணர்ச்சி கொடுப்பது கவிதை
தெள்ளத்தெளிந்த தமிழில்
தேர்ந்து உரைப்பது கவிதை" என்றவர் கவிமணி.

அவரது கவிதைகளைப் புகழ்ந்து பாடிய நாமக்கல் கவிஞர் "தேசிக விநாயகத்தின் கவிப்பெருமை தினமும் கேட்பது என் செவிப்பெருமை" என்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ்க் கவிஞராகவும், தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் கவிமணியைத் தமிழுலகம் இனங்கண்டு பாராட்டி மகிழ்கிறது; பெருமைப்படுத்துகிறது.

சூரியகாந்தி

கவிமணியின் கவிதைகள் பொருட்செறிவும், கலையழகும் நிரம்பியவை. அவரது பத்துறைப்பட்ட 1330 கவிதைகளின் (201 தலைப்புகளில்) தொகுப்பாக "மலரும் மாலையும்" என்ற கவிதைத் தொகுதி 1938 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பின்னர் சுமார் இருபதுக்கு மேற்பட்ட பதிப்புகளை அது காலந்தோறும் கண்டுள்ளது. 2002 ஆம் ஆண்டில் கவிமணியின் அனைத்துக் கவிதைப் படைப்புகளும் ஒரு சேரத் தொகுக்கப்பட்டு அழகிய நூலாக வெளிவந்துள்ளது. "இயற்கை இன்பம்" என்னும் பிரிவினாள் அடங்குகின்ற கவிதைகளுள் ஒன்றாக "சூரியகாந்தி" விளங்குகின்றது. சிறியவர்களும்,

பெரியவர்களும் படித்தின்புறும் வண்ணம் வாய்ந்த, நாலடியிலான எட்டுச் சிறிய பாடல்கள் இதிலிடம் பெற்றுள்ளன. வெள்ளைப் பாடல்களான இவை, இசையோடு பாடத்தக்கவை, அழகுணர்ச்சி மிக்கவை. இவற்றுள் காணப்படும் தற்குறிப்பேற்ற அணிச் சிறப்புகள் பரவசமுட்டுபவை. இலங்கைப் பாடசாலைக் கலைத் திட்டங்களில் காலத்துக்குக் காலம் இலக்கிய நயம் கருதிச் “சூரியகாந்தி” கவிதையைச் சேர்த்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆகாய வீதியுலாவி வருமிந்த

ஆதித் தனோஉன தன்பனடி

வேகாமல் வெந்து வெயிலில் உலர்ந்து நீ,

விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ?

பொருள் :- அடி! சூரியகாந்திப் பெண்ணே! ஆகாய வீதியில் உலாவி வரும் இந்தச் சூரியனோ உனது அன்புக்குரிய காதலன்? வெய்யிலில் வேகாமலும், வெந்தும் வாடிக்கொண்டு, விண்ணையே நோக்கியபடி நீ நிற்பது எதற்காகவோ?

பொன்னிறமுண்டு, பொலிவுண்டு, கண்டுணைப்

போற்ற இனிய வடிவுமுண்டு;

என்ன அரிய வரம்பெற, இன்னும் நீ,

இத்தவம் செய்வது, பூமகளே!

பொருள் :- பூவாகிய பெண்ணே! பொன்னிறம், மலர்ச்சி, மற்றவர்கண்டு போற்றுகின்ற அழகிய உருவம் ஆகியன உனக்குண்டு. எனவே வேறென்ன அரிய வரத்தினைப் பெறுவதற்காக இத்தகைய தவத்தினைச் செய்கின்றாய்?

காயும் கதிரவன் மேனியை நோக்க உன்

கண்களும் கூசிக் கலங்காவோ!

நேயம் மிகுந்தவர் காய வருத்தம்

நினைப்பதும் இல்லையோ? சொல் அடியே!

பொருள் :- அடியே! எறிக்கின்ற சூரியனின் தோற்றத்தைப் பார்ப்பதற்கு உனது கண்கள் கூசிக் கலங்க மாட்டாவோ? அன்பு மிகுந்தவர் வெய்யிலில் காய்வதால் அதை நினைத்து நீ வருத்தங் கொள்வதில்லையோ? சொல்வாயாக.

காலையி லேகதிர் வீசிவர - நிதம்

கண்டு களித்து மகிழ்ந்திடும்நீ,

மாலையி லேமுகம் வாடித் தளர்ந்திட,

வந்த வருத்தமும் ஏதடியோ?

பொருள் :- அடியே! காலையிலே சூரியன் ஒளிக்கதிர்கள் பரவி வருவதை நித்தமும் கண்டு மகிழ்ச்சியடையும் நீ, மாலையிலே முகமானது வாடி தளர்ச்சியடைவதற்கு உரிய வருத்தம் யாது?

செங்கதிர் செல்லும் திசையது நோக்கி, - உன்
செல்வ முகமும் திரும்புவதேன்?
மங்கையே உன்மண வாளனாகில் - அவன்
வார்த்தை யொன்று சொல்லிப் போகானோ?

பொருள் :- சூரியன் செல்கின்ற திசையினை நோக்கி உன் அழகிய முகமும் திரும்புவதேன்? பெண்ணே! அவன் உனது கணவனாயின், உனக்கு ஒரு சொல் கூறிப் போக மாட்டானோ?

ஆசை நிறைந்தஉன் அண்ணலை நோக்கிட
ஆயிரங் கண்களும் வேண்டுமோடி?
பேசவும் நாவெழ வில்லையோடி? - கொஞ்சம்
பீத்தற் பெருமையுடன் வந்ததோடி?

பொருள் :- அடியே! விருப்பங்கொண்ட உன் தலைவனைப் பார்ப்பதற்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டுமோ? பேசுவதற்கு நாவெழ வில்லையோ? கொஞ்சம் தற்பெருமையும் உனக்கு வந்ததுவோ?

மஞ்சள் குளித்து முகமினுக்கி - இந்த
மாயப் பொடிவீசி நிற்கும் நிலை
கஞ்ச மகள்வந்து காணிற் சிரிக்குமோ,
கண்ணீர் உகுக்குமோ? யாரறிவார்?

பொருள் :- மஞ்சளில் குளித்து, முகத்தினை மினுமினுப்பாக்கி, இத்தகைய மாயமான காரியத்தைச் செய்து நிற்கின்ற உனது நிலையைத் தாமரைப் பெண்ணாள் வந்து பார்க்கின், சிரிப்பாளோ? அல்லது அழுவாளோ? யார் அறிவார்?

உன்பெயர் சூரிய காந்தியென்றார் - அதன்
உண்மையும் இன்றே அறிந்துகொண்டேன்!
இன்பம் அளித்திடும் பூவுல கத்துனக்கு
யாரும் இணையில்லை, இல்லையம்மா!

பொருள் :- உனது பெயர் சூரியகாந்தி என்றார். அதற்கான (பெயருக்கான) உண்மையையும் இன்றுதான் தெரிந்து கொண்டேன். இன்பத்தைத் தருகின்ற பூலோகத்தில் உனக்கு எவரும் ஒப்புமை இல்லை; இல்லவே இல்லையம்மா.

குறிப்புகள் :-

1. சூரிய காந்தி மலரினைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்திப் பாடிய கவிதையிதுவாகும்.
2. இயல்பிலேயே சூரியன் செல்லும் திசையை நாடி மலர்ந்து நிற்பது சூரியகாந்தி. அதைப் போல் மாலையில் வாடிவிடுவதும் அதனியல்பு.
3. சூரிய காந்தியின் நிறம், பொலிவு, அழகிய வடிவம், ஆகியன இப்பாடலில் போற்றப்பட்டுள்ளன.
4. சூரியன் எறிக்கையில் உண்டாகும் வெம்மையுள் அது காய்வதாகவும், அதனைக் கண்டு மனம் இரங்கவில்லையா? என்று சூரியனைக் கேட்டுப் பாடியமை கவிஞரின் கற்பனைச் சிறப்பாகும்.
5. சூரியன் உனது கணவனாயின், நீ அவன் செல்லும் திசையைப் பார்த்து நின்றும் அவனே பதிலாக ஒரு சொல்லும் கூற வில்லையே என்பது கலைநயம்மிக்கதாகும்.
6. சூரியனாகிய தலைவனைப் பார்ப்பதற்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டுமோ? என்பதனூடாகச் சூரிய காந்தியின் வடிவம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பேசாமலிருப்பதும், அதற்குத் தற்பெருமை காரணமென்பதும் கவிஞரின் பொருத்தமான கற்பனைகள் ஆகும்.
7. சூரிய காந்தியின் இயல்பான தோற்றத்தைத் தற்குறிப்பேற்றமாக்கிக் கூறுவது 'மஞ்சள் குளித்து' எனத்தொடங்கும் பாடலாகும். கஞ்சமகள் - உருவக அணி. 'காணிற்சிரிக்குமோ' 'கண்ணீர் உகுக்குமோ' என்னுந் தொடர்கள் மூலம் தாமரை மலருக்கும் சூரியனே மணாளன் என்ற கருத்தும் நினைவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

கம்பதாசன்

ஆறாம் வகுப்புடன் பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு, கலாவேட்கையின் உந்துதலால் நாடக நடிகராக, பாடகராக, நாடகப் பாடலாசிரியராகத் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார். முதலில் தனது பெயரை ராஜப்பா என மாற்றிக் கொண்டார். சி.எஸ்.ராஜப்பா, கம்பதாசன் ஆகிய புனைபெயர்களை எழுத்துலகில் பயன்படுத்தினார். பம்மல் சம்பந்தமுதலியார், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் போன்றோர் களின் நட்பு இவரது கலைத்திறனையும் எழுத்துத்திறனையும் வளர்த்தது. 'கம்' என்றால் அழகு; 'பா' என்றால் பாட்டு; அழகிய பாட்டுக்குச் சொந்தக்காரன் 'கம்பதாசன்' என விளக்கம் தந்தார். அந்தப் பெயரே அவருக்கு நிலைத்து நின்றது.

திரௌபதி வஸ்திராபஹரணம், சீனிவாச கல்யாணம், மங்கையற்கரசி போன்ற திரைப்படங்களில் நடிக்கவும் செய்தார். வாமன அவதாரம் திரைப்படத்தின் மூலம் பாடலாசிரியரானார். வேணுகானம், மஹாமாயா, அவன், வானரதம், அக்பர், மங்கையற்கரசி, ஞானசௌந்தரி, சாலிவாஹனன், ஆராய்ச்சிமணி, பூம்பாவை, மாமன் மகள் உட்படப் பல தமிழ்த்திரைப்படங்களில் வெற்றிகரமான பாடலாசிரியாக விளங்கினார். அத்துடன் சோஷலிஸ்ட் கட்சியில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, தன் இறுதிக்காலம் வரை செயற்பட்டார். குடும்ப வாழ்க்கையில் அமைதியின்றிக் கழித்த நாட்களும், வறுமையால் வாடிய காலமும் இவரது கவிதாவுணர்வைத் தடுக்கவில்லை. இந்தியாவின் பெருங்கவிஞர்களில் ஒருவராக வ.ராவினால் அடையாளங் காட்டப்பட்டார். 1943இல் கம்பதாசனின் 'முதல்முத்தம்' நூலுக்கு வழங்கிய முன்னுரையில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள்,

'கம்பதாசன் எழுதும் நூல்கள் எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றன. அவை அவராலேயே இயற்றப்பெற்றவை. அவரின் நெஞ்சினின்று தங்கு தடையின்றி எழும் ஊற்று' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கம்பதாசனின் முதற்கவிதை நூல் 1941 இல் வெளியான 'கனவு' ஆகும். 'விதியின் விழிப்பு' (1946), 'அருணோதயம்' (1946), 'புதுக்குரல்', 'பாட்டு முடியும் முன்னே', 'தொழிலாளி', 'கம்பதாசன் கவிதைகள்', 'முதல் முத்தம்', முதலானவை தமிழிலக்கியத்துக்கான கம்பதாசனின் கவிதைக் காணிக்கைகள். இவரது "முத்துச்சிமிக்கி; சிறுகதைத் தொகுதியாகும். 'ஆதிகவி', 'சிற்பி' முதலியன நாடக நூல்கள். கம்பதாசனின் புகழ் பெற்ற காவியங்களான கனவு, காணிக்கை, காதலும் கண்ணீரும், புத்தன் புனர்ஜென்மம், சாவுக்கு விருந்து, வேளை வந்தது, இரத்த ஓவியம், கல்லாத கலை சொல்லாத சொல், கற்கனி, மொழி முத்தம், மான சம்ரட்சணம், கம்பக்குயில் ஆகிய பதின்மூன்று படைப்புகளும் தமிழிலகால் போற்றப்படுவன.

கவிஞரின் இறுதிக்காலம் துயர்மண்டியது. காதலித்து மணந்த மனைவி சித்ராவைப் பிரிந்தார்; மதுவுக்குப் அடிமையானார்; நோய்க்கு ஆளானார்; திரைப்படங்களில் பாடல் எழுதும் வாய்ப்பை இழந்தார்; வருமானமின்றி வாடினார்; காசநோய் மற்றும் ஈரற்கோளாறு காரணமாக 1973 மே 22 இல் சென்னை ராயப்பேட்டை அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில் மரணமடைந்தார். குறிக்கோளுள்ள கவிஞனாக வாழ்ந்து மறைந்தார். இவர்மீது ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்ட சிலோன் விஜேந்திரன் அவர்கள், 'கம்பதாசன் வாழ்வும் பணியும்' என்ற நூலினை எழுதி 1967இல் வெளியிட்டார். அதன் பின்னர் கம்பதாசன் கவிதைகளை நூல் வடிவில் கொண்டு வந்தார். தமிழகத்தார் காட்டாத அளவுக்குக் கவிஞர் கம்பதாசனை வெளியுலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியவர் அமரர் சிலோன் விஜேந்திரன் அவர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

'கம்பதாசன் இக்கால யுவ எழுத்தாளர். கலை வல்லார். ஆவேசத்துடிப்புடன் புதுவாக்குத் தேடி, புதிய சாதனம் வேண்டி நிற்கிறார். அவர் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் அவரது தேவையை விளக்கிக் காட்டுவது கண்கூடு. காவிய தெய்வத்தின் அபூர்வ வார்ப்படத்திலே பழைய ரத்தம் பாய்ந்திருந்தாலும், புதுக்குரலின் தெளிந்த தொனிப்புக் கேட்கிறது.'

- மகாகவி ஹரீந்திரநாந் சட்டோபாத்யாயா-
(1941 இல்)

“சின்னஞ் சிறு கவிதை - மலர்மேல்
 சிந்தும் பனித்துளி போல
 சின்னஞ் சிறு கவிதை - உழவன்
 சிந்தும் விதை நெல் போல
 சின்னஞ் சிறு கவிதை - அகலின்
 தீப ஒளியது போல
 சின்னஞ் சிறு கவிதை - குழந்தை
 செவ்விதழ் முத்தம் போல”-

(தனது கவிதைகள் பற்றி கம்பதாசன்)-

கம்பதாசன் இயற்றிய “தொழில்” என்னுந் தலைப்பிலான கவிதை இங்கு இடம் பெற்றுள்ளது. “ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்” என்பது போலக் கம்பதாசனின் கவிதைத் திறனை அறியவும், சவைக்கவும், சிந்திக்கவும் இக்கவிதை உதவுகின்றது.

தொழில்

சோசலியக் கட்சியைச் சார்ந்திருந்த கவிஞர் கம்பதாசன் அவர்கள் எப்போதும் தொழிலாளர் பற்றிய அக்கறையுடையவர். அவரியற்றிய தொழிலின் மேன்மை பற்றிய இக்கவிதையானது, பல்துறைப்பட்ட தொழிலாளர்களின் உழைப்பினைக் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது. ‘தொழிலாளர் இன்றேல் அழிவாகும்’ எனக் கூறுவதுடன், ‘தொழிலாளர் ஒங்கிடுக’ அவர் பசி துடைக்கத் தொண்டாற்றல் நமது கடமையாகும் என்கின்ற தீர்க்கமான முடிவுடன் கவிதை நிறைவு பெற்றுள்ளது. கம்பதாசனின் கவித்துவத்துக்கும் உணர்வோட்டத்துக்கும் இக்கவிதை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். நான்கு பாடல்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. ‘கம்பதாசன் கவிதைகள்’ என்னும் நூலில் இக்கவிதையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

கீழ்த்திசையின் இருட்கீறி கிளர் உடைநுதலில்
 கிளிமூக்கு நிறப்பொட்டு தீட்டும் கிரணன்
 ஆழ்கடலின் அலைகளிடம் ஆடல் கற்றே
 அனற் சுவாலை யிடத்தோடி அருளும்காற்று
 வீழ்புனலில் ஏழ்வர்ணம் விளைத்து புலத்தை
 விளைவேற்றி வினையின் திறம் விளம்பும் நதிகள்
 சூழ்மதுவை விருந்தீந்து சுரும்பு பாட
 ககந்தத்தைத் தூவுகுவளிர் சோலைமலர்கள்.

அந்தரத்தே இருட்சாணம் மெழுகி உடுவாம்
 அரும்புள்ளிக் கோலமிடும் அந்திவானம்.
 விந்தையதாம் வேழமென விண்ணில் பறந்து
 வெண்முத்து நேர்திவலை சிந்தும் மேகம்.
 செந்துளிராம் புல்நுனியில் வைரச் சிரிப்பைத்
 தெளித்துரவி அணைப்பினிலே சேர் பனித்துளிகள்.
 சுந்தரமாய் காதலர்கள் தூக்கம் நீங்கிச்
 சொல்லாடத் தூண்டவரும் சோதி மதியம்.

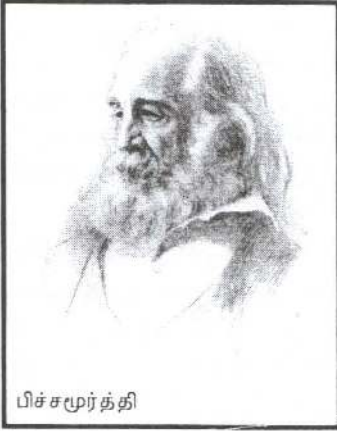
மண்ணுழுது பொன்றெல்தரும் தாய்நேர் உழவர்,
 மானமொடு வாழக்கலை நெய்கை கோளர்,
 விண்ணதிர முரசார்த்துப் பகைமை வீழ்த்தி,
 வெற்றியின்சங் கூதுகின்ற யுத்த வீரர்,
 கண்துயிலை நேர்மரணம், கண்ணின் விழிப்பு
 காட்சிநிகர் ஐனனம் மொழிகாக்கும் கவிஞர்,
 உண்மைஎன உள்ளதெனும் தெய்வம் இந்த
 உலகதனைப் படைக்கமுதல் உற்றது தொழிலே.

தொழில்இன்றேல் அழிவாகும், அழிவது தொழிலே,
 தொழிலில்லா இடமில்லை, சுதந்திரம் தொழிலே,
 அழகில்லா ஒன்றினை அழகாக்கும் தொழிலே,
 அச்சமில்லா உச்சிதத்தின் ஆக்கம் தொழிலே,
 கழிவில்லாப் பெருமையதன் கருத்துத் தொழிலே,
 காலத்தால் களங்கமுறா கற்புத் தொழிலே,
 தொழிலாளர் ஓங்கிடுக, அவர் பசி துடைக்கத்
 தொண்டாற்றல் நமதுதொழில் கவிதைத்தொழிலே.

குறிப்புகள்: -

1. தொழிலின் மகததுவம், அதன் இன்றியமையாதமை, தொழிலாளர் உயர்வு ஆகியவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டது இக் கவிதையாகும். நயமிக்க சொல்லாட்சி, கற்பனை வளம், அணிப் பிரயோகம், இயற்கையான வருணனை, சுவையான சந்தம் ஆகியன பொதிந்த மரபுக் கவிதை இதுவாகும். எண்சீர் விருத்தமாக அமைந்துள்ளது.
2. உணவு தரும் உழவர், உடை தரும் கைக்கேளார், பகைமை வீழ்த்தும் யுத்தவீரர், மொழி காக்கும் கவிஞர் ஆகிய நான்கு திறத்துத் தொழிலாளர்கள் மாத்திரம் இக்கவிதையில் இனங் காணப் பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

3. தொழிலாளர் ஒங்கவும், அவர் பசி துடைக்கவும் தொண்டாற்றும் விதத்தில் தமது கடமையாகக் கவிதைத் தொழில் விளங்குகிறது எனக் கூறுகிறார் கவிஞர்.
4. மனிதர்கள் மாத்திரந்தான் தொழில் புரிகிறார்கள் என்றில்லாமல், இயற்கைப் பொருட்களும் கூடத் தத்தம் தொழில்களை ஆற்றுவதனூடாக இவ்வலகை வாழச் செய்கின்றன என முதலிரு பாடல்களிலும் குறிப்பிடுகின்ற இக்கவிதையில், சூரியன், காற்று, நதிகள், மலர்கள், அந்திவானம், மேகம், பனித்துளிகள், சந்திரன் ஆகிய இயற்கைப் பொருட்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.
5. தெய்வமானது உலகைப் படைத்ததும் முதலில் தோன்றியது தொழிலேயாகும் எனக் கூறும் இக்கவிதையானது, தொழில் இன்றேல் அழிவாகும்; அழிவது கூடத் தொழிலேயாகும். தொழிலில்லா இடமில்லை; சுதந்திரமும் தொழிலேயாகும்; அழகற்றதை அழகாக்குவதும் தொழிலே; களங்கமற்ற கற்பும் தொழிலே எனத் தொழில் மகத்துவம் பேசுகிறது.
6. முதலிரு பாடல்களிலும் இயற்கையின் தொழிற்பாடுகள் பற்றிக் கூற வந்த கவிஞரின் கற்பனை வளம் சிறந்து விளங்குகிறது.
 “கீழ்த்திசையின் இருட்கீறி சிளர் உஷை நுதலில்
 கிளி மூக்கு நிறப் பொட்டு தீட்டும் கிரணன்”
 என்பது போல, ஒவ்வொரு இயற்கை பற்றிய வருணனையும் கற்பனை வீச்சின் உச்ச எல்லையாகும்.
7. இருட்சாணம் - உருவகம், கிளி மூக்கு நிறப் பொட்டு - உவமை, வைரச்சிரிப்பு - உவமை, அந்தி வானம் வேழமென விண்ணிற் பறந்து - உவமை, (வேழம் - உவமானம்; அந்திவானம் - உவமேயம்; தோற்றம் - பொது), பொன் நெல் - உவமை.
8. அருஞ்சொற்பொருள்: - உஷை - சூரியனின் மனைவி, காலைத் தெய்வம்; நுதல் - நெற்றி; கிரணன் - சுதிர்களையுடையவன் (சூரியன்); புனல் - நீர்; அனல் - நெருப்பு, சூடு; புலம் - நிலம், பிரதேசம்; மது - தேன்; கரும்பு - வண்டு; வேழம் - யானை; திவலை - நீர்த்துளி; ரவி - சூரியன்; சுந்தரம் - அழகு; சோதி மதியம் - ஒளியுள்ள சந்திரன்; ஜனனம் - பிறப்பு; கைக்கோளர் - நெசவாளர்.

பிச்சமுர்த்தி

தமிழ் இலக்கியத் துறையில் இருபதாம் நூற்றாண்டு பாரிய மாற்றங்களைப் புகுத்தியுள்ளது. 1930 களின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'மணிக்கொடி' சஞ்சிகை, சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு உரமும் உற்சாகமும் அளித்தது. விரிவான நோக்கும், சமகாலப் பார்வையும், புதிய உத்திகளும் குறுகிய காலம் வாழ்ந்த அச்சஞ்சிகையின் படைப்புகளுக்கு நிலையான அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளன.

அத்தகைய 'மணிக்கொடி' கால எழுத்தாளராக மணம் பரப்பியவர்தான் சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை போன்ற துறைகளில் முத்திரை பதித்த பிச்சமுர்த்தி ஆவார். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக்கும் பகோணம் நடேசய்யர் - காமாட்சியம்மாள் தம்பதியரின் நான்காவது குழந்தையாக 15.08.1900 இல் பிறந்த பிச்சமுர்த்திக்குப் பெற்றோரிடம் பெயர் வேங்கட மகாலிங்கம். இவருக்கு ஏழு வயதாயிருக்கும் போது தந்தையார் மரணமானார். கும்பகோணத்தில் ஆரம்பக்கல்வி, கல்லூரிப்படிப்பு, தத்துவத்தில் பட்டம் பெறல் என்பவற்றுக்குப் பின்னால், சென்னை சட்டக்கல்லூரில் சேர்ந்து படித்து வழக்கறிஞரானார். கும்பகோணம் கீழ்க் கோர்ட்டுகளில் 1925 - 1938 வரை வழக்கறிஞராகப் பணி புரிந்தார். அங்கேயே திருமணமுஞ் செய்து கொண்டார். 1935 - 1956 காலப்பகுதியில் இந்து மத அறநிலையப் பாதுகாப்புத்துறை அதிகாரியாக ஸ்ரீரங்கம், திருத்தணி, காஞ்சிபுரம், வேதாரண்யம், செட்டிகுளம், ஸ்ரீபெரும்புதூர், திருத்துறைப்பூண்டி ஆகிய இடங்களிலுள்ள கோவில்களில் பணியாற்றினார். அக்காலத்தில் பெருமளவுக்கு எழுத்துத் துறையிலிருந்து விலகியிருந்தார்.

'நவ இந்தியா' பத்திரிகையில் சிறிது காலப்பணி, சினிமாத்துறையிலும் சில அனுபவங்கள் - வ.ரா. இயக்கிய 'ஸ்ரீஇராமாநுசர்' திரைப்படத்தில் ஆளவந்தார் வேடத்தில் நடித்தமை, மேடைகளில் பாரதி பாடல்களைப் பாடியமை போன்றவை பிச்சமுர்த்தியின் சில பரிமாணங்கள். கல்லூரிக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தில்

எழுதிய இவருக்கு, 1925 இல்தான் பாரதியின் எழுத்துக்களுடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. தமிழில் எழுத வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் பிறந்தது. 'இளைஞன்', 'நாஸ்திகன்' ஏடுகளில் இரண்டு கதைகளை 1922 ஆம் ஆண்டிலேயே எழுதியுள்ளார் எனக் கூறப்பட்டாலும், அவருடைய 'ஸயன்ஸுக்குப் பலி' என்ற சிறுகதைகதைதான் முதற்சிறுகதை எனவும், 1932இல் 'கலைமகள்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது எனவும் கூறப்படுகிறது. 1933இல் 'முள்ளும் ரோஜாவும்' என்ற சிறுகதை இதே சஞ்சிகை நடத்திய போட்டியில் பதினைந்து ரூபாயைப் பரிசாகப் பெற்று வெளிவந்தது. வ.ரா.நடத்திய 'மணிக்கொடி'யில் சிறுகதை, கவிதையெழுதினார். 'சுதந்திரச்சங்கு', பி.எஸ்.ராமையா நடத்திய 'மணிக்கொடி', 'சுதேசமித்திரன்', 'கலாமோகினி', 'கிராம ஊழியன்' ஆகியவற்றில் தொடர்ந்து எழுதிப் புகழ் பெற்றார். வக்கீல் தொழிலை விட்டு விட்டுச் சென்னையில் 'ஹனுமான்' வாரப்பத்திரிகையில் (1938) உதவியாசிரியரானார். முன்று பெண்களுக்குத் தந்தையான பிச்சமுர்த்தி சென்னையில் பலவிடங்களில் குடியமர்ந்தார். இறுதிக்காலத்தில் சென்னையிலிருந்த தனது மூன்றாவது மகள் மீனாட்சி சுப்பிரமணியத்துடன் வசித்து வந்தார். நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு 1976டிசம்பர் 4இல் மரணமடைந்தார்.

பிச்சமுர்த்தியின் மரபுக்கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள், சிறுகதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள், கதைக்கட்டுரைகள், புதுவிதக் கட்டுரைகள் போன்றவை பல்பரிமாணமுடையவை. புனைகதையோடு கவிதைத் துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டிய பிச்சமுர்த்தியவர்கள். வால்ட்விட்மனின் புதிய கவிதைகளாலும், பாரதியின் வசன கவிதைகளாலும் தாக்குறவு கொண்டு தாமும் புதிய கவிதைகளைப் படைத்தார். பாரதிக்குப் பின்னர் தமிழில் புதுக்கவிதைத் துறையின் முன்னோடிகளில் முதல்வராக இவர் கருதப்படுகிறார். 1959 இல் 'எழுத்து' சஞ்சிகையில் பல புதுக் கவிதைகளை எழுதினார். 127 சிறுகதைகள், 83 கவிதைகள், 11 ஓரங்க நாடகங்கள் என இவரின் படைப்புலகம் விரிகிறது. 1934 - 1944 வரை முதற்கட்டமாகவும், 1959 - 1976 வரை இரண்டாம் கட்டமாகவும் புதுக்கவிதை முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். சி.சு.செல்லப்பா அவர்களது பெருமுயற்சியால் 1975 ஆம் ஆண்டு 75 கவிதைகளடங்கிய தொகுப்பு வெளியானது. 1985 இல் அவர் எழுதிய மொத்தம் 83 கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பும் க்ரியா பதிக்கப்பட்டால் வெளியிடப்பட்டது. இவரது நூற்றாண்டு நினைவின் போது மூன்று தொகுப்புகளாக இவரின் படைப்புகள் வெளிவந்தன. 'பதினெட்டாம் பெருக்கு' (சிறுகதைத்தொகுதி - 1975), 'காதல்', 'குயிலின் சுருதி' கவிதைநூல்

(1970), 'பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள்' (1975), 'பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள்' (1985), 'காட்டுவாத்து' (கவிதைத்தொகுதி), 'வழித்துணை' (கவிதைத்தொகுதி) ஆகியன உட்பட ஆறு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், ஒரு நாடகம், 'மனநிழல்' கட்டுரைத் தொகுப்பு, சிறுவர் கதைத் தொகுப்பு மற்றும் கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

'குடும்ப ரகசியம்' என்னும் குறுநாவலையும் பிச்சமுர்த்தி எழுதியுள்ளார். 60 பக்கங்களில் 'கலைமகளில்' 1959இல் அது வெளிவந்தது. திருமூலர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், அருணகிரிநாதர் முதலிய கட்டுரைகள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாயுள்ளன. இவரது 'என் கதைகள்' கட்டுரையானது 'கலைமகள்' சஞ்சிகையில் பிரசுரமான 'கதையின் கதை' யில் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. பிச்சமுர்த்தி எழுதிய 43 கட்டுரைகளில் இலக்கியம், விஞ்ஞானம், அரசியல் போன்ற விடயங்கள் செறிந்துள்ளன. கு.ப.ரா.வின் மறைவின் பின்னர் 'கலைமகளில்' அவரைப் பற்றி இவரெழுதிய கட்டுரை வெளியானது. பிச்சமுர்த்தியின் 05 சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு வெளியாகியுள்ளன.

தமிழில், புதுக்கவிதையின் பிதாமகரான பிச்சமுர்த்தி அவர்கள் 1970இல் வெளியான தமது கவிதை நூலுக்கான முன்னுரையில், "கவிதை என்பது என்ன என்ற கேள்விக்கு இதுவரையில் யாராலும் சரியான விடைகளைக் காணமுடியவில்லை. அசை எது? சீர், அடி, தளை மோனைகளிலோ, ஒலி அழுத்தத்தினாலோ அமைவது கவிதை என்று கூறுவது, அதன் முழுத்தன்மையையும் விளக்கப் போதுமானதல்ல. அதற்கான முயற்சியை நழுவ விடுவதற்குமில்லை." எனக் கூறியிருக்கிறார்.

பிச்சமுர்த்தி கவிதைகளில் தத்துவப் பார்வை அதிகமுண்டு. இந்து தத்துவ அடையாளங்களாகிய அத்வைதம், கைவல்யம், ஈசன், பித்தன் போன்ற சொற்களின் பிரயோகங்களுமுண்டு. 'காதல்' என்னும் கவிதையே (1934) பிச்சமுர்த்தியின் முதற்கவிதையாகும். அகம், காதல், தத்துவம், வாழ்க்கை, இயற்கை, அழகுக் கலை, சமூகம் சார்ந்தனவாகப் பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைப் பாடுபொருள்கள் பெரிதும் அமைந்துகிடக்கின்றன. அவர் தமது இறுதிக் காலத்தில் தாடி வளர்த்துத் துறவிபோன்று, ஆன்மீக நாட்டங்களோடு காணப்பட்டார்.

பிச்சமுர்த்தியின் முதற்கட்டப் படைப்புக் காலத்தின் இறுதிப் புதுக்கவிதையாக 1944இல் வெளியானது தான் 'பூக்காரி'க் கவிதையாகும். இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. அத்துடன் பாரத சுதந்திரப் போரின் இறுதிக்கால உச்சக் கட்டமும் அப்போதுதான். உலகப் போர்

வன்முறையையும், காந்தீயப்போர் அகிம்சை வழியையும் கொண்டவை. இந்தக் கவிதையின் மையக்கருத்தும் குறியீட்டு முறையில் இவற்றைத்தான் உணர்த்தி நிற்கிறது. பூ பூக்காரி ஆகிய இரண்டு குறியீடுகளினூடாக மழைக்காலத்துப் பூவுக்குக் கிராக்கி இல்லாததையும், அதே போன்று போர்க்கால அரசில், அகிம்சைக்கும் கிராக்கி (செல்வாக்கு) இல்லாததையும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளமை புலனாகிறது. ஆனால் பூக்காரி எவ்வாறு தனது கூவுதலை நிறுத்தவில்லையோ அதுபோலவே, “சந்தையில் விரித்த சரக்கான அன்பே சிவமாவான் மங்கலமாய் மலர்தருவான் வேண்டுவோர் வாரீர், வாங்குவோர் கூடீர்” என்று நெஞ்சடையா கனவுத் தெய்வம் தனது கூவுதலையும் குறைக்கவில்லை என்பது முடிவுக் கருத்தாக முனைப்புப் பெற்றுள்ளது.

பிச்சமூர்த்தியின் கவிதைகளில் ‘பூக்காரி’ பொருண்மையினாலும், சொல்லப்படும் தன்மையினாலும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. நான்கு பகுதிகளாக அமைந்த புதுக்கவிதை இதுவாகும். சமகாலத்தின் (அன்றைய) நிகழ்வுகளையும், மனிதகுலத் தேவைகளையும் ஒரு சேரச் சிந்திப்பதான கவிதை இதுவாகும்.

பூக்காரி

1. மழைக்காலின் மையிருட்டில்
மேகம் குனிய இடி முழங்க
வீடு வந்த மழையின் கண்ணீர்,
பூக்காரி பொங்கும் குரல்
மையிருட்டில் மேவி ஓங்கி
மழை நீரின் குரலினொடு
பரவிற்று திசை எங்கும்,
மல்லிகை வேணுமா?
ஐாதி மல்லிகை.
2. மழை இருட்டில்
தெருவி லொரு
ஈ குருவி பறக்கவில்லை,
மேகம் வலுத்தது
மழை மீன்கள் துள்ளின.
மின்னல்கள் சிரித்து
மேகத்தைக் கொளுத்தின

கூத லென்னும் நாகம்
 குடையோடு சீறிற்று
 அஞ்சி ஓடுங்கிய அழகிய பெண்கள்
 அடுப்பங்கரை சேர்ந்து
 கண்ப்பை மருவினர்.

‘மல்லிகை ரத்தினம்,
 மருக்கொழுந்து பச்சை
 ஏறி மணக்கும் கூந்தலோர் வாரீர்,
 மல்லிகை வேணுமா?
 ஜாதி மல்லிகை.
 என்றழுதாள் பூக்காரி!
 பூக்காரி பொங்கும் குரல்.
 பெண்களை எழுப்பவில்லை
 சாரலின் கடுஞ்சினத்தில்
 பூ மோகம் ஆடவில்லை.
 பூக்காரி குரலினோடு
 கூடிற்று மழையின் கண்ணீர்
 பூக்காரி பொட்டுக் கூடை
 திரும்பிற்று வீடு நோக்கி.

3. உலகெங்கும் உற்பத்தியாய்
 நாடெல்லாம் சந்தை மேடாய்
 வியாபாரத்தில் போட்டி மூள
 சந்தைக் குரலிடையே
 போர் விதைகள் கருவடைந்த.
 கனவுத்தெய்வம் கடைத்தெருவில்
 கொட்டின்றி முழக்குமின்றி
 அருஞ்சரக்கை விரித்து வைத்து
 வாங்குவோர்க் கேங்கிற்று.

‘அன்புச் சரக்கு
 அழியாத சரக்கு
 தின்றாலும் எக்காலமும்
 தித்திக்கும் சரக்கு
 வேண்டுவோர் வாரீர்!
 வாங்குவோர் கூடீர்’
 சந்தைக் கலவரத்தில்
 தெய்வக்குரல் கேட்கவில்லை,
 சந்தைக் கடைகலைந்ததும்
 கனவுத் தெய்வம் போகவில்லை.

4. குலம் எழுந்தது

அண்டம் அதிர்ந்தது,
உலகெங்கும் கூடாரம்
ஊரெங்கும் விஷப்புதை
வானெங்கும் பிளேனிறகு
தெருவெங்கும் பிணமலை
பீரங்கிக் குரல் பேச
கேட்ட தொரு வேறுகுரல்.

‘அன்பும் அஹிம்சையும்
விற்று வந்தேன் ஆதிமுதல்
பூக்காரி பூவைப் போல
கண்ணெடுப்பார் யாருமில்லை
ருத்திரனின் வெறிக் கூத்தில்
கடுமோகம் கொண்டவிட்டார்
காமனை எரிந்த ருத்திரன்
கண்சிமிட்டில் தணிந்து போவான்.
அன்பே சிவமாவான்
மங்கலமாய் மலர்தருவான்
வேண்டுவோர் வாரீர்!
வாங்குவோர் கூடர்.

பிளேனிறகின் உயரம்
தெய்வக்குரல் ஏறவில்லை,
நெஞ்சுடையாக் கனவுத் தெய்வம்
கூவுதலைக் குறைக்கவில்லை.
‘அன்பே சிவமாவான்,
மங்கலமாய் மலர்தருவான்
வேண்டுவோர் வாரீர்
வாங்குவோர் கூடர்.

பொருள் :-

1. மழைக்காலத்துக் கரிய இருளில் மேகமானது இடிமுழங்கி நிலத்தில் மழையைப் பொழிந்தது. பெருகிய மழைநீர் வீடுகளைச் சென்றடைந்தது. “மல்லிகை வேணுமா? ஜாதி மல்லிகை”? என்னும் பூக்காரியின் உரத்த குரலோசையானது அந்தக் கரிய இருளிற் கலந்து மேலெழுந்து, மழை நீரின் ஓசையோடு எல்லாத் திசைகளிலும் பரவியது.
2. மழை பொழிகின்ற இருட்டில், தெருக்களில் எந்தவொரு மனிதரையோ பிராணிகளையோ காணமுடியவில்லை. மழையானது மேலும் அதிகரித்து மின்னல்கள் அதிகமாக

மின்னி. குளிர்காற்றுக் கடுமையாக வீசியது. குளிரினால் பயந்து நடுநடுங்கிய பெண்கள் தத்தம் அடுப்பங்கரைகளுக்குச் சென்று அடுப்புகளில் தீ மூட்டிக் குளிர் காய்ந்தனர்.

பூக்காரி, “மல்லிகை ரத்தினம் மருக்கொழுந்து பச்சை ஏறி மணக்கும் கூந்தலோர் வாரீர்” என்று சத்தமிட்டாள். அவளது உரத்த குரலோசையினால் பெண்களைப் பூ வாங்குவதற்கு வரச் செய்ய முடியவில்லை. மழைக் குளிரினால் ஏற்பட்ட நடுக்கத்தில் அவர்களுக்குப் பூக்கள் மீது ஆசை பிறக்கவில்லை. பூக்காரியின் சத்தத்தோடு மழை பெய்கின்ற இரைச்சலும் சேர்ந்து கொண்டது. இதனால் பூக்காரி தனது பூக்கூடையுடன் வீடு திரும்பினாள்.

3. போர் ஆயுதங்களின் உற்பத்தியானது உலகெங்கும் நடைபெறுகிறது. எல்லா நாடுகளிலும் அவற்றுக்கான சந்தை வாய்ப்புகளும் குவிந்து கிடக்கின்றன. போட்டி போட்டுக் கொண்டு இவற்றைப் பேரம்பேசி விற்பவர்கள் மத்தியில் கனவுத் தெய்வமானது எதுவித ஆரவாரமோ, விளம்பரமோ இன்றித் தனது அரியதான பொருட்களைப் பரப்பி வைத்து, யாரும் வாங்க மாட்டார்களோ என்று ஏங்கியது.

அன்புடைய பொருள்; அழிவற்ற பொருள்; அனுபவித்தால் எக்காலத்திலும் இனிமை தருகின்ற பொருள்; வேண்டுவோர் வாரீர்! வாங்குவோர் கூடர்; எனக் கூவுகின்ற கனவுத் தெய்வத்தின் குரலானது, சந்தையின் ஆரவாரத்தில் எவருக்கும் கேட்கவில்லை. சந்தை வியாபாரம் முடிந்து அனைவரும் போன பின்னரும், கனவுத்தெய்வம் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகவில்லை.

4. அழிவைத் தரும் போராயுதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன; பூமி அதிர்ந்தது; உலகம் முழுவதையும் போர்மேகம் மூடிக்கொண்டது. ஊர்களில் எல்லாம் நச்சுப்புகை பரவியது. ஆகாயமெங்கும் குண்டுவிச்ச விமானங்கள் பறந்தன; தெருவெங்கும் மலை போலப் பிணங்கள் குவிந்து கிடந்தன பீரங்கிகளின் இத்தகைய போர் முழக்கங்களிடையே வேறோரு குரலும் கேட்டது.

தொடக்கத்திலிருந்தே அன்பும் அஹிம்சையும் விற்று வந்தேன். பூக்காரியின் பூக்களை எவரும் வாங்காமை போன்று, நான் விற்கும் பொருட்களையும் எவரும் ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் முன்வரவில்லை. அழிவுத் தெய்வமான உருத்திரனின் போர்வெறி நாடகத்தில் எல்லோரும் மிகவும் விருப்பங்கொண்டு விட்டனர். மன்மதனைத் தன் நெற்றிக் கண்ணால் எரித்த உருத்திரனோ, கணப்பொழுத்தினில்

தனது நெற்றிக் கண்ணால் எரித்த சிவன் கோபந்தீர்ந்து அடங்கிப் போவான். அப்போது அவன் அன்புடைய சிவனாக விளங்குவான். மங்கலமான மலர்களைத் தருவான். வேண்டுகின்றவர்கள் வாருங்கள்! வாங்குவோர் வந்து கூடுங்கள்.

எவ்வளவுதான் கூவியும் போர் ஆயுதங்களில் காட்டிய விருப்பத்தைக் கனவுத் தெய்வத்தின் பொருட்களில் காட்டுவதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை. ஆனால் மனங்கலங்காத கனவுத் தெய்வமோ தனது கூவுதலை நிறுத்தவில்லை. மீண்டும் அது நம்பிக்கையுடன் “அன்பே சிவமாவான், மங்கலமாய் மலர் தருவான், வேண்டுவோர் வாரீர்! வாங்குவோர் கூடீர்.” எனக் கூவியது.

குறிப்புகள்:-

1. இரண்டாம் உலகப் போர் ஆரம்பமாகி முடிவடையாத கால கட்டமாகிய 1944ஆம் ஆண்டளவில் பிச்சமுர்த்தி அவர்களால் எழுதப்பட்ட கவிதை இதுவாகும். அந்தப் போர்க்கால அனுபவங்களை வெளிக்காட்டுவதாகவும், அன்பைப் புறக்கணித்து யுத்தத்தில் மோகங் கொண்டு செயற்படும் மனிதகுலத்தின் மீது, தளராத நம்பிக்கையுடன் மீண்டும் மீண்டும் அன்பையே வலியுறுத்தி, அன்புதான் உலகில் என்றும் வெற்றியடையும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் இந்தக் கவிதை அமைந்துள்ளது.
2. மனிதகுல அழிவுகளின் நிஜத்தை நெஞ்சிற் கொண்டு படைக்கப்பட்ட கவிதையாகவும், பாரத நாட்டின் சுதந்திரத்துக்கான இறுதிக்கட்ட முயற்சிகளும், போராட்டங்களும் நடைபெற்ற 1940 - 1947 காலகட்டத்துக்கு உரியதாகவும், பாரதமக்களின் அகிம்சைப் போரினைக் கருத்தில் கொண்டதாகவும் இக்கவிதை விளங்குகிறது.
3. நவீன உத்திகளைக் கையாண்டு படைக்கப்பட்ட இக்கவிதையில், பூக்காரி, பூ விற்பவளாகக் காட்டப்பட்டாலும், அவன் அன்பை விதைக்கின்ற சமாதான விரும்பிகளுக்கான “குறியீடாக” அமைந்துள்ளார். அதே போன்று போருக்கும் சமாதானத்துக்கும் இடையிலான போட்டி, சந்தைக் காட்சியாய்ப் படிமப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. உக்கிரதெய்வமான உருத்திரன் யுத்தத்துக்கும், அன்புத் தெய்வமான சிவன் சமாதானத்துக்கும் படிமங்களாய் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், மழைக்காட்சியானது யுத்தச் சூழலையும், சூலத்தின் எழுச்சி யுத்தத்தின்

விளைவுகளையும் குறியீடாகக் காட்டுகின்றன. பூவும், பூக்காரியும் குறியீடுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையில் (சமாதானத்துக்கு) மழைக்காலப் பூவுக்குக் கிராக்கி இல்லாதது போன்றே, போர்க்கால அகிம்சைக்கும் கிராக்கி இல்லை யென்பதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

4. மழைக்கால் மையிருட்டில் பூக்களை விற்கமுயன்ற பூக்காரியிடம் நல்ல வாசனைமிக்க பூக்கள் இருந்த போதிலும், அவளது குரல் பெண்களை ஈர்க்கவில்லை. பூக்களை விரும்பி வாங்க எவரும் வரவில்லை. அதேபோன்று அழிவற்ற பொருள்களாக அன்பும், அகிம்சையும் விளங்கிய போதிலும், போர்மேகத்தால் சூழப்பட்ட உலகில் அவற்றை விரும்பி ஏற்பதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை என்பதை இக்கவிதை புலப்படுத்தியுள்ளது.
5. அதே வேளையில் உலகநாடுகள் பலவும் போரினமீது நாட்டங் கொண்டுள்ளதையும், பாரதநாடு அகிம்சையில் பற்றுக் கொண்டுள்ளதையும் இக்கவிதை சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.
6. உலகெங்கும் போரின் விளைவுகளாக நச்சுப்புகை சூழ்ந்துள்ள நிலையில், அழிவுத் தொழிலில் பெருவிருப்பங் கொண்டோர் (ருத்திரனின் வெறிக்கூத்தில் கடும் மோகம் கொண்டோர்), சமாதானத்தை விரும்பமாட்டார்கள் என்ற கருத்தும் இக்கவிதையில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.
7. பூக்காரியின் குரலுக்குக் கிடைத்த ஆதரவற்ற நிலையே, போர்க்கால உலகில் கனவுத் தெய்வத்தின் குரலுக்கும் கிட்டியது. 'அன்பே சிவமாவான்', 'மங்கலமாய் மலர்தருவான்' என்னுங் கூற்றுகள் ஆதரிப்பாரின்றிச் செல்வாக்கிழந்துவிட்டன. ஆயினும் கனவுத் தெய்வம் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளதால் தன் கூவுதலை நிறுத்தவில்லை என்பதுவும் இக்கவிதையூடு வெளிப்படும் செய்திகளாகும்.
8. ந.பிச்சமுர்த்தியின் மிகச்சிறந்த கவிதைகளில் இதுவுமொன்று. எளிமையான சொல்லாட்சி, குறியீடுகளினதும் படிமங்களினதும் பிரயோகங்கள், அணிகளின் கையாட்சி, உயரிய பாடுபொருள், உரையாடற்பாங்கு, காட்சிப்படுத்தும் வகையிலான கவிதையமைப்பு, உணர்ச்சிச்செறிவு, நவீன உத்திகள் முதலானவற்றை உள்ளடக்கியதாக இக்கவிதை காணப்படுகின்றது.
9. "மல்லிகை வேணுமா?" "ஐயாதி மல்லிகை?"
"அன்புச்சரக்கு அழியாச் சரக்கு...."

வேண்டுவோர் வாரீர், வாங்குவோர் கூடர்”
உரையாடற் சிறப்புக்கு இவை சில உதாரணங்கள்.

10. பூக்காரி பூ விற்பதற்காக அலைதல், எவரும் பூ வாங்காமையால் அவள் வீடு திரும்பல், மழை நீடித்தல், யுத்த பூமியில் அன்பை விற்பதற்குக் கனவுத்தெய்வம் முனைதல், யுத்தத்தின் தீய விளைவுகள் தொடருதல், யுத்த மோகங்கொண்ட மக்களிடையே அன்பின் வெற்றி பற்றிக் கனவுத் தெய்வம் பேசுதல். - இவை காட்சிப்படுத்தும் வகையிலான கவிதை அமைப்பாகும்.
11. “அன்பும் அஹிம்சையும் விற்று வந்தேன்
ஆதிமுதல் பூக்காரி பூவைப் போல...” (உவமையணி)
'கனவுத் தெய்வம்' (உருவக அணி).
12. “காமனை எரித்த ருத்திரன் கண்சிமிட்டில் தணிந்து போவான்” என்பதில் யுத்தம் அழிந்து போகும் என்பதும், “அன்பே சிவமாவான். மங்கலமாய் மலர் தருவான்” என்பதில் சமாதானம் நின்று நிலைக்கும் என்பதும் நம்பிக்கையுணர்வோடு இக்கவிதையில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.
13. பூக்காரியின் தோல்வி, யுத்தத்தால் மக்கள் கொண்ட பயம், மழையின் கண்ணீர், சமாதானக்குரல் கேளாமை போன்றவை அவல உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடுகளாக இக்கவிதையிற் காணப்படுவன.
14. யுத்தக் கொடுமைகளால் தெருவெங்கும் பிணங்கள் குவிவது, உருத்திரனின் வெறிகூத்தில் மோகங்கொண்ட மக்களது இயல்புகள் ஆகியன வெறுப்புணர்ச்சியின் எடுத்துக் காட்டுக்கள்.
15. மேகம் குனிய - மேகமானது பூமியில் மழையைப் பொழிய.
வீடு வந்த மழையின் கண்ணீர் - வீடுவரை பெருகிய மழைவெள்ளம்.
தெருவிலொரு ஈ குருவி பறக்கவில்லை - மனிதர்களோ, பிராணிகளோ ஒன்றும் தெருவில் காணப்படவில்லை.
மழை மீன்கள் துள்ளின்- மழைத்துளிகள் துள்ளின.
மின்கால்கள் சிரிந்து மேகத்தைக் கொளுத்தின - வானத்தில் மின்னல்கள் அதிகளவில் தோன்றின.
சூதலெனும் நாகம் குடையோடு சீறிற்று - கடுங்குளிரினால் உடம்பு நடுநடுங்கியது (பாம்பு படமெடுத்து ஆடுவது போல்).
ஏறிமணக்கும் கூந்தலோர் - கூந்தலில் மணம் வீசும் மலர்களைச் சூடுவோர்.
போர்விதைகள் கருவடைந்த - போருக்கான செயல்களும்

கருவிகளும் உற்பத்தியாகின.

தூக்கிப்பேச ஆளுமின்றி - குறித்த பொருளைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசுவோர் எவருமின்றி.

சூலம் எழுந்தது - போராயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படும் போரின் விளைவு அதிகரித்தது.

உலகெங்கும் கூடாரம் - உலகம் முழுவதும் போர்மேகம் மூடியது.

வானெங்கும் பிளேனிறகு - வானமெங்கும் விமானங்கள் பறந்து அழிவைச் செய்தன.

பீரங்கிக்கூரல் - போர்க்கூரல்.

ருத்திரனின் வெறிக்கூத்து - அழிவுச் செயல்.

பிளேனிறகின் உயரம் - அதிகதூரம்.

து.உருத்திரமூர்த்தி

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைத் துறையில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியவர் து.உருத்திரமூர்த்தி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட மஹாகவி ஆவார். பாரதிதாசன் அடிச்சுவட்டில் ஆரம்ப நடை பயின்று பின்னர் தனக்கெனத் தனிப்பாணியைக் கவிதைத் துறையில் உருவாக்கிக் காட்டியவர். ஈழத்தமிழ் நவீன கவிதை, மஹாகவியுடனேயே ஆரம்பமாகிறது எனக் கருதப்படுகின்றது. பாரம்பரியமான பாடுபொருள்களைப் புறக்கணித்து சமகாலத் தரிசனங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்தவர் மஹாகவி.

யாழ்ப்பாணத்தின் அளவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அரச ஊழியராகப் பணியாற்றியவர். 09.01.1927 இல் பிறந்தவர். 1971 யூன் மாதம் 20ஆந் திகதி இறக்கும் வரையிலும் கவிதையைத் தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்டவர். நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு முதலான துறைகளிலும் தடம்பதித்தவர். சுதந்திரன், ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தேன்மொழி, தினகரன், அறிவொளி, கவிஞன், கலைமகள், இளங்கதிர், கலைச்செல்வி, ஆகிய ஏடுகள் உட்படப் பலவற்றில் 1943 - 1969 காலப் பகுதியில் ஏராளமான கவிதைகளை மஹாகவி எழுதியுள்ளார். ஈழத்துக் கவிதையிலக்கியத் துறையில் புதிய பரம்பரையொன்றைத் தோற்றுவித்த பெருமையும் இவருக்குண்டு. இவரது மகன் சேரன் அவர்கள், புகழ் பெற்ற நிகழ்காலக் கவிஞராவார்.

“இன்னவை தாம் கவி எழுத
ஏற்ற பொருள் என்று பிறர்
சொன்னவற்றை, நீர் திருப்பி
சொல்லாதீர், சோலை, கடல்
மின்னல், முகில், தென்றலினை
மறவுங்கள், மீந்திருக்கும்
இன்னல், உழைப்பு, ஏழ்மை, உயர்வு
என்பவற்றைப் பாடுங்கள்.”

இவ்வாறு தமிழ்க் கவிதைக்கு புதுக்குரல் கொடுத்தவர் மஹாகவி அவர்கள். “வள்ளி” (1955), “குறும்பா” (விகடக் கவிதைகளின் துணுக்குத் தொகுதி - 1966), “கண்மணியாள் காதை” (1966), “ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்” (1971), “வீடும் வெளியும்” (1973), “மஹாகவியின் கவிதைகள்” (1984), “புதியதொரு வீடு” (1989), “மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள்” (2000), “மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள்” (2000) ஆகியன இதுவரை நூல் வடிவில் வெளிவந்த மஹாகவியின் படைப்புக்களாகும். “புதியதொரு வீடு” மேடை நாடகமாக திரு.அ.தாசீசியசின் நெறியாள்கையில் வெற்றிக்கொடி நாட்டியது. “கண்மணியின் காதை” வில்லுப்பாட்டுருவில் திரு.லட்சுமி வீரமணி அவர்களால் நாடெங்கும் நிகழ்த்தப்பட்டது. மஹாகவியின் ‘குறும்பா’வானது தமிழ் இலக்கியத்துக்கான புதிய முயற்சியெனப் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. இலங்கை வானொலிக் கவியரங்கக் கவிதைகளும் மஹாகவியை என்றும் நினைவூட்டுவன. “தேன்மொழி” கவிதை இதழுக்கு ஆசிரியராய் இருந்து நடத்தியவரும், பல கவிதை சார்பான விவாதங்களைத் “தினகரன்” முதலான பத்திரிகைகள் நடத்திய போது ஏனைய கவிஞர்களுடன் தானும் பங்கெடுத்தவரும், “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில் கவிதையெழுதும் போட்டியை நெறிப்படுத்தி நடத்தியவரும் மஹாகவி அவர்களே.

“தற்காலத் தமிழ்க் கவிதை உலகில் முக்கிய சக்தி - தனித்துவம் - நடப்பியல் வாழ்வில் ஒதுங்காது, அக உலகுக்குள் அடைப்புறாது, மனோரீதியாக கற்பனை உலகில் சஞ்சரியாது, கவி படைத்த யதார்த்தப்போக்கே அதிகம். வடிவ அமைப்புக்கு முழுமை கொடுத்த பங்களிப்பு - தற்காலச் செய்யுள் நடை வளர்ச்சியில் கூடிய பங்களிப்பு - உரை நடைக்கு சமாந்தரமாகச் செய்யுள் நடையை நவீனப்படுத்தியமை - அலாதியான வெளிப்பாட்டுத்திறன்.”

இவையனைத்தும் மஹாகவியின் கவிதைப் பண்புகள் என பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் கூறுவது பொருத்தமான கூற்றாகும். மஹாகவி கவிதைகளையும் ஏனைய படைப்புகளையும் அவரது மறைவுக்குப் பின்னர் நூல் வடிவில் வெளிக்கொணர்ந்ததில் மஹாகவி யின் துணைவியார் திருமதி பத்மாசனி உருத்திரமூர்த்தி அவர்களினதும், பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்களினதும் பங்களிப்புப் பாரியதாகும்.

மஹாகவியின் கவிதைகளில் மரபும், புதுமையும் சங்கமித் திருந்தன. பழைமையான பாடுபொருள்களுடன் புதுமையான சமகால விடயங்களையும் கூர்ந்த மதி நுட்பத்துடன் மஹாகவி கவிதையாக்கியுள்ளார். அவரது கவிதைகளில் இலக்கண வரம்பு களையும் காணலாம்; மீறல்களையும் காணலாம்; செந்தமிழ் வழக்கைப் பின்பற்றக் காணலாம்; அதே வேளையில் பேச்சோசைப் பண்பும் விரவக் காணலாம். கருத்தாழம் மிக்க எளிய சொற்களால் கற்பனைக் கண்கொண்டு கவினுறு கவிதை மாளிகை கட்டித் தந்தவர் மஹாகவி. நகைச்சுவை ததும்பும் சிந்தனைக் கவிதைகளும் அவரது படைப்பில் பலவுள. “நேர்மை” இதற்குதாரணம். புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி, மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு, நீருழவன், தேரும் திங்களும், ஒரு தோற்றம் ஒரு கனவு, படலை திறமினோ, விட்டமுதல், சீமாட்டி, இரண்டாவது திருமணம், கண்களும் கால்களும், கமலி போன்ற பல கவிதைகள் மஹாகவியவர்களின் கவித்துவத்தின் மனச்சான்றுகள். 1957 இல் அவர் ஒரு தூதுக் கவிதையையும் படைத்திருந்தார். கவிதைத்துறையை விட மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளிலும் அவர் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஈடுபட்டிருந்தமை இங்கு கருதத்தக்கது. ஈழத்தமிழிலக்கியத்திற்குக் கவிதை மூலம் மஹாகவி அவர்கள் வழங்கிய கொடை கணிசமென்பதில் ஐயமில்லை. ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்களில் மஹாகவியின் படைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. மேலும் அவை விரிவு படும்போது அவரது தமிழ்த் தேசிய உணர்வு, சமூகம் பற்றிய பார்வை, கவிதை பற்றிய நோக்கு, இலங்கையின் ஒருமைப்பாடு பற்றிய சிந்தனை முதலான பல்துறையம்சங்களும் வெளிச்சத்துக்கு வருமெனலாம். அவை மஹாகவியின் உறுதி, உணர்வு, உள்ளத்தெளிவு ஆகியவற்றை உணர்த்தி நிற்குமென நம்பலாம்.

மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு

ஏழுமவர்களின் கடின உழைப்பு, விடாமுயற்சி, எத்தகைய துன்பங்கள் எதிர்வந்த போதும் மனஞ்சலியாமல் மீண்டும் மீண்டும் மனவலிமையுடன் போராடி வெற்றிகாணவிழைகின்ற திறன் ஆகியவற்றை ஒருமுகப்படுத்தி, யாழ்ப்பாண மண்ணுக்கேயுரிய பின்னணியில் மஹாகவி அவர்களால் படைக்கப்பட்ட உயரிய கவிதை இதுவாகும். மஹாகவி பற்றிய ஆய்வுகளில் பெரும்பாலானோர் எடுத்துக் காட்டும் கவிதைகளில் இதுவும் ஒன்று. இலங்கைப் பாடசாலைக் கலைத்திட்டங்களைத் தழுவிய தமிழ்ப் பாடநூல்களில்

இக்கவிதை அடிக்கடி இடம்பெற்று வந்துள்ளது. மஹாகவியவர் களின் "வீடும் வெளியும்" கவிதைத் தொகுப்பிலும் காணப்படுகிறது.

மப்பன்றிக் காலமழை காணா மண்ணிலே
சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது.

ஏர்

ஏறாது. காளை இழுக்காது.

எனினும் அந்தப்

பாறை பிளந்து பயன்விளைப்பான்

என் ஊரான்.

ஆழத்து நீருக் ககழ்வான் அவன்.

நாற்று

வாழத்தன் ஆவி வழங்குவான். ஆதலால்

பொங்கி வளர்ந்து பொலிந்ததுபார்

நன்னெல்லு.

தங்க நகைகள் தலைக்கணிந்த பெண்களே

கூடிக் குனிந்து கும்மி கொட்டுவதும்,

காதினிக்கப்

பாடிக் கவலை பறக்கச் செய்கின்றதும் போல்,

முற்றி, மனிதன் முயற்சிக்கு

இறைகொடுக்கும்

பொற்காசாம் நெல்லுப் பொதி சுமந்து

கூத்தாடும்

அந்தப் பயிரின் அழகை அளந்தெழுத

எந்தச் சொல் உண்டாம் எமக்கு?

அவ்வுழைப்பாளி

உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்.

ஒரு கதிரைக் கொத்தாகக்

கிள்ளி முகர்ந்தான்.

கிறுகிறுத்துப் போகின்றான்.

வாடும் வயலுக்கு வார்க்கா முகில், கதிர்கள்

சூடும் சிறுபயிர்மேல்

'சோ' வென்று நள்ளிரவிற

கொட்டும், உடன் கூடும்

கொலைக்காற்றும் தானுமாய்

எட்டுத்திசையும் நடுங்க முழங்கி எழும்.

ஆட்டத்து மங்கையர் போல்
 அங்குமொய்த்து நின்றபயிர்
 பாட்டத்தில் வீழ்ந்தழிந்து பாழாகிப் போய்விடவே
 கொள்ளைபோல் வந்து கொடுமை விளைவித்து
 வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று...
 பின்னர் அது
 வற்றியதும், ஓயா வலக்கரத்தில் மண்வெட்டி
 பற்றி, அதோபார், பழையபடி கிண்டுகிறான்,
 சேர்த்தவற்றை
 முற்றும் சிதறவைக்கும் வானத்தைப்
 பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்.
 வாழி, அவன்
 ஈண்டு முதலில் இருந்தும் முன்னேறுதற்கு
 மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு!

குறிப்புகள் :-

1. சொல்லாட்சித்திறன், பொருத்தமானதும் அளவானதுமாகிய வருணனை, உணர்ச்சிப் பிரவாகம், நயத்தக்க கற்பனை வளம், பொருத்தமான அணிகளின் பிரயோகம், ஓசை இன்பம் ஆகியன நிறைவு பெற்ற கவிதை இதுவெனலாம்.
2. எளிமையும், சுட்டிற்றுக்கூழும் உடைய சொற்கள் இக்கவிதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
 'மப்பன்றிக் கால மழை காணா மண்ணில்'
 'பாறை பிளந்து பயன் விளைப்பான்'
 'ஆழத்து நீருக் ககழ்வான்'
 'மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு'
3. பேச்சோசைப் பண்புடைய சொல்லாட்சி இக்கவிதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
 'மப்பன்றிக் கால மழை காணா மண்ணில்
 சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது,
 ஏர் ஏறாது, காளை இழுக்காது.....'
 'வாடும் வயலுக்கு வார்க்கா முகில், கதிர்கள்
 சூடும் பயிர்மேல் 'சோ'வென்று நள்ளிரவிற் கொட்டும்'
 'கொள்ளை போல் வந்து கொடுமை விளைவித்து
 வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று.....'
4. பல்வேறு வகையான உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்புகள் இக்கவிதையில் உத்திகளாப்பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
 'எனினும் அந்தப்பாறை பிளந்து பயன்விளைப்பான்' (நம்பிக்கையுணர்வு)

'உள்ளம் நெகிழ்ந்தான், ஒரு கதிரைக் கொத்தாகக் கிள்ளி முகந்தான், கிறு கிறுத்துப் போனான்.' (பெருமிதவுணர்வு)

'அந்தப் பயிரின் அழகை அளந்தெழுத எந்தச்சொல் உண்டாம் எமக்கு?' (வியப்புணர்வு)

'அங்குமொய்த்து நின்ற பயிர், பாட்டத்தில் வீழ்ந்தழிந்து பாழாகிப் போய்விடவே, கொள்ளைபோல் வந்து கொடுமை விளைவித்து வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று.' (அவலவுணர்வு)

'அதோபார், பழையபடி கிண்டுகிறான், சேர்த்தவற்றை முற்றும் சிதறவைக்கும் வானத்தைப் பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்' (வீரவுணர்வு)

5. பொருத்தமான அணிகள் இக்கவிதையில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன.

I. தங்க நகைகளைத் தலைக்கணிந்த பெண்கள், கூடிக்குனிந்து கும்மி கொட்டுவதும், காதினிக்கப் பாடிக்கவலை பறக்கச செய்கின்றதும் போல் - உவமானம்
பொற்காசாம் நெல்லுப் பொதி சுமந்து கூத்தாடும் - உவமேயம்.
அழகிய தோற்றம் - பொதுத்தன்மை.

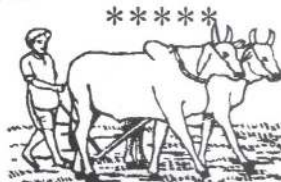
II. ஆட்டத்து மங்கையர் போல் - உவமானம், அங்கு மொய்த்து நின்றபயிர் - உவமேயம்
அழகும் ஆட்டமும் - பொதுத்தன்மை.

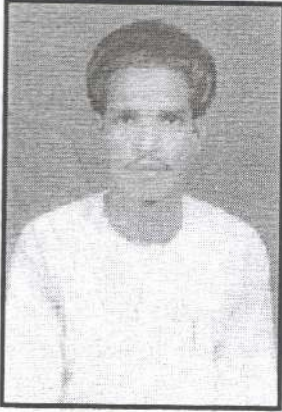
III. பொற்காசாம் நெல்லுப் பொதி - உருவக அணி.

6. பொருத்தமான வருணனைகள் இக்கவிதையில் காணப்படுகின்றன. பாறை நிலம் பற்றிய வருணனை, நெற்பயிர்கள் பற்றிய வருணனை, முற்றிய கதிருடைய நெற்பயிர்களை வெள்ளம் அழித்தமை பற்றிய வருணனை ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

7. புதுக்கவிதை போல இக்கவிதை தோன்றினாலும், மரபுக் கவிதைப் பண்புகளை அதிகம் கொண்டதாகவே காணப்படுகிறது. ஓசையொழுங்கும், அதன் இன்பமும் கவிதைக்குச் சிறப்பூட்டுகின்றன. எதுகை, மோனை அணிகளும் தாராளமாகக் காணப்படுகின்றன.

8. கவிதையின் பாடு பொருளினைத் தலைப்பு நேர்த்தியாக வலியுத்துகின்றது. உழவனின் சலியா உழைப்பு 'மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு' ஆக மிளிக்கிறது.

கவிஞர் நீலாவணன் இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்துப் பெரிய நீலாவணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவரது வாழ்க்கை 31.06.1931 முதல் 11.01.1975 வரையுள்ள காலப் பகுதியைக் கொண்டது. வேலுப்பிள்ளை வைத்தியருக்கும் தங்கம்மாவுக்கும் மகனான இவரது இயற்பெயர் சின்னத்துரை. பிறந்த ஊர்ப் பற்றினால் நீலாவணன் ஆனார். நீலா சின்னத்துரை, அம்மாக்கி ஆறுமுகம், சொழுவதுறட்டி, வேதாந்தன், மாணாடருணன், இராமபாணம் எறிகுண்டு கவிராயர் சின்னான்

கவிராயர், சங்குசக்கரன் என்பன எழுத்துலகில் இவரது புனை பெயர்களாகும். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய இவரது மனைவி அழகேஸ்வரியும் தமிழாசிரியையாவார். இவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் உள்.

நீலாவணன் அவர்கள் 1952இல் “பிராயச்சித்தம்” சிறுகதை வாயிலாக இலக்கியவுலகில் அறிமுகமானார். 1953இல் “ஓடிவருவ தென்னேரமோ” கவிதை மூலம் கவிஞராக அறிமுகமானார். நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகள், சிறுகதைகள், உருவகக் கதைகள், விருத்தாந்த சித்திரங்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள் முதலியன எழுதிப் பத்துறைகளிலும் கைவந்த இலக்கியகாரரானார். 44ஆண்டுகள் மட்டும் இம்மண்ணில் வாழ்ந்த இவரின் இறுதிக் கவிதை ‘பொய்மை பொசுக்கிற்று’ என்பதாகும். இவரது இலட்சிக் கனவின் வெளிப்பாடாக ‘பாடுமீன்’ இதழினை இரண்டு இதழ்கள் மட்டும் வெளிக் கொணர்ந்தார். கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத் தாபகராகவும், தலைவராகவும் பணியாற்றினார். இவரது ‘வழி’ கவிதைத் தொகுதி 1976இல் வெளிவந்தது. ‘வேளாண்மை’ காவியம் 1982 இல் வெளியானது. இலங்கையின் பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் போன்றவற்றில் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. உவமான, உவமேயங்களைக் கையாளுவதிற் சிறந்த கவிஞரிவர். இயற்கையை அழகுறப் பாடியவர். மனித உறவுகளின் மனப்போக்கினைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கவிதை தந்தவர். பல்வேறு கவிதை நடைகளையும் இலாவகமாகக் கையாண்டவர். சங்ககாலக் கவிதை நடையை நினைவூட்டும் கவிதை தந்தவர். அதேசமயம் இன்றைய பேச்சு

மொழியையும் முனைப்பாகப் பயன்படுத்தியவர். 'மழைக்கை' மேடை நாடகம் (1963) இல் மேடையேறியது. அது பின்னர் (1964) "வீரகேசரி"யில் வெளியானது.

1994ஆம் ஆண்டினிறுதியில் இவரது வரலாறு சம்பந்தமான நூலொன்றினைப் பிரபல எழுத்தாளர் எஸ்.பொன்னுத்துரை அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அதேபோன்று 1994 இல் சி.மௌனகுரு எழுதிய "கால ஓட்டத்தினூடே ஒரு கவிஞன் 'நீலாவணன் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்' நூலும் வெளிவந்தது. "ஒத்திகை" (2003), என்ற இவரது கவிதைத் தொகுப்பு நூலும், "ஓட்டுறவு" (2003) சிறுகதைத் தொகுப்பும் வெளிவந்துள்ளன. 'தாரகை', 'ஓலை' முதலான ஏடுகள் நீலாவணனுக்குச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டுள்ளன.

இன்று உனக்கும் சம்பளமா?

கவிஞர் நீலாவணன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மகிழ்ச்சியான, கசப்பான பல அனுபங்களைச் சந்தித்தவர். தமது தொழில் அனுபங்களைக் கவிதையாகத் தந்தவர். அந்த வகையில் ஏழை ஆசிரியனொருவனின் மனக்குழல்களையும், ஏக்கங்களையும், இயலாமைகளையும், பிரச்சினைகளையும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரித்துக் காட்டும் கவிதையாக அவரது 'இன்று உனக்கும் சம்பளமா?' என விளங்குகிறது. சிலோன் விஜேந்திரன் தொகுத்தளித்த 'ஈழத்துக் கவிதை கனிகள்' நூலிலும் இக்கவிதை இடம்பெற்றுள்ளது. இது ஆறு தனித்தனி கவிதைகளைக் கொண்டமைந்தது.

இன்றுனக்கும் சம்பளமா?

ஏன் கடலே இரைகின்றாய்? இன்றுனக்கும்
சம்பளமா? ஏழைவீட்டில்
தான்நீயும் பிறந்தனையா? தமிழாநீ
கற்றதுவும் தகாதவார்த்தை!
தேன் கடலாய் ஓடுமெங்கள் திருநாட்டில்
பிறந்தபயன் தெரிகின் றாயோ?
வான்தந்த வளமிலையோ? வயல்தந்த
நிதி இலையோ? வாடா தேநீ...

காற்செருப்புக் கழன்றதுவா? கட்டுதற்கும்
இடமில்லையா? கால்றாற் றாண்டாய்த்
தோற்பொருத்தித் தோற்பொருத்தித் துணையாக
உழைத்த அவை தொழிலில் ஓய்ந்தால்

போற்றுதற்கோர் பொதுக்கூட்டம் போட்டதிலே
பொன்னாடை போர்த்து, மேலும்
பாற்சோறும் பட்சணமும் படைப்பதற்கு
நின்னிடத்தே பணமா இல்லை?

‘இபோசா’ பஸ்களிலே ஏறுகையில்
வியர்வையினால், ஏழை தோழன்
யப்பானார் இறக்குகிற புறாமார்க்கு
மல்வேட்டி அட்டா ‘டப்டப்ட’
‘சப்’ பென்று மூச்சுவிட்டு சல்லடையாய்
மாறிற்றோ? சனத்துக் குள்ளே
இப்படியும் அவமானம் ஏதேனும்
வந்ததுவா? இரைகின் றாய் நீ!

சட்டம்பி ஆனவன்றே சந்தையிலே
வாங்கி வந்து, சலியா தின்று
பொட்டுதிப் போனாலும் புழுதிமிகப்
படிந்தாலும், போன மாதம்
கட்டுறுந்த குடையினை எம் கந்தோருக்
கெடுத்துப்போய், கவன மின்றிப்
பட்டணத்துக் கடைஎதிலும் பறிகொடுத்து
விட்டனையோ? பதறுகின்றாய்!

கல்லூரி மாணவிஉன் மகள்கமலா
ஏதேனும் காசா கேட்டாள்?
அல்லாஹ் போல், அனுதினமும் சில்லறைக்குக்
கடன்தந்த அலியார் நானா
பொல்லாத வார்த்தைஎதும் புகன்றாரோ?
பொருமுகிறாய்! போன ஆண்டு
நில்வைக்கு வரிசையிலே நிற்படலை
மட்டும் அங்கார் நிற்கின்றாரோ?

அந்திபட்டும் இருசாமம் ஆச்சுதினிக்
கடன்காரர் ஆரும் அங்கே
இந்தவரை நிலலார்கள்; என்மனையாள்
மட்டுமங்கே இருப்பாள் ஏங்கி;
நொந்தென்ன கண்டோம்யாம்? இல்லாமை
யாங்கொடிய நோயைப் போக்க

விந்தைமருந் தறியாமல் விதியென்று
பேசுகிறோம்! வீடு செல்வோம்.

குறிப்புகள்: -

1. இக்கவிதை மிகவும் எளிமையானது; இயல்பானது; பேச்சோசைப் பண்பினைக் கொண்டது; ஓசை நயம் மிக்கது; உரையாடற் பாங்கிலானது; அங்கதச் சுவை ததும்பப் படைக்கப்பட்டது; கற்பனை நயமுள்ளது; உணர்வுபூர்வமானது; அணிச்சிறப்புக் களையும் கொண்டது.
2. வறுமையில் வாடும் ஆசிரியன் கடன்பட்டே காலங்கழிக்க வேண்டியுள்ளது; இதனால் அவனது சம்பள நாளன்று கடனை வசூலிப்பதற்காகக் கடன்கொடுத்தோர் அவன் வீட்டில் கூடுவது இயல்பானது; இத்தகு சூழ்நிலையில் சம்பள நாளன்று நேரத்துக்கு வீடுசெல்லாது, காலங்கடந்து செல்லவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமைக்கு ஆசிரியன் ஆளாகின்றான். 'அந்தி பட்டும் இருசாமம் ஆச்சதினிக் கடன்காரர் ஆரும் இந்தவரை நிலலார்கள்' என நினைத்து வீடு செல்ல எண்ணுகிறான். இதுதான் இக்கவிதையின் முக்கியமான பாடுபொருளாகும்.
3. தான் கூறவந்த கவிதைப் பொருளைப் பல்வேறு உத்தி முறைகளினூடாகக் கவிஞர் படைத்துத் தந்துள்ளார். இரைகின்ற கடலை விளித்து உரையாடுவது போன்று கவிதைப் போக்குச் செல்கிறது. கடலை நோக்கி எழுப்பப்படும் கேள்விகள் மூலம், தான் கருதிய பாடுபொருளுக்கு அழுத்தங் கொடுத்துள்ளார் கவிஞர். தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பியல் அவலங்களை வெளிப்படுத்தும் முகமாகக் கடலைப் பார்த்து, இத்துன்பங்கள் யாவும் உனக்கு ஏற்பட்டனவா? என வினவுகிறார்.

'இப்படியும் அவமானம் ஏதேனும் வந்ததுவா?'

'ஏழை வீட்டில் தான் நீயும் பிறந்தனையா?'

'இன்று உனக்குச் சம்பளமா?'

'என் கடலை இரைகின்றாய்?' - இவை சில எடுத்துக் காட்டுகள்.

இதே போன்று தனது துன்பங்களைக் கடலின் துன்பங்களாகக் காட்டுகின்ற கவிஞரின் வார்த்தைகள் யதார்த்தமானவை.

'காற் செருப்புக் கழன்றதுவா?'

'கட்டுதற்கும் இடமில்லையா?'

'புறாமார்க்கு மல்வேட்டி அட்டா "டப்டப்" "சப்" பென்று

முச்சுவிட்டு சல்லடையாய் மாறிற்றோ?'

‘கட்டறுந்த குடையினை எம் கந்தோருக் கெடுத்துப் போய்
கவனமின்றி பட்டணத்துக் கடையெதிலும் பறிகொடுத்து
விட்டனையோ?’

‘சில்லறைக்குத் கடன்தந்த அலியார் நானா
பொல்லாத வார்த்தையெதும் புகன்றாரோ?’
இவ்வாறு பல உதாரணங்களுள்.

5. ‘இல்லாமையாம் கொடிய நோயைப் போக்க விந்தை
மருந்தறியாமல் விதியென்று பேசுகின்றோம்!’ என்றவாறு கூறும்
ஆசிரிய கதா பாத்திரம் மூலம் ஆசிரியனுடைய இயலாமையும்,
விரக்தியும், ஆதங்கமும் வெளிப்படுகின்றன.
6. தேன் கடல் - உருவக அணி.
அல்லாவின் அருட்கொடை - உவமானம்,
அலியார் நானாவின் கடனுக்குப் பொருட்கொடை - உவமேயம்,
கொடைத்திறம் - பொதுத்தன்மை.
7. அங்கதப் போக்குள்ள கவிதை இதுவெனலாம். கவிதை முழுவதும்
அங்கதச்சுவை விரவியுள்ளது. புகழ்வது போல இகழ்வது
அங்கதமாகும்.
‘தேன்கடலாய் ஓடுமெங்கள் திருநாட்டில்’
‘ஏழை தோழன் யப்பானார்’ - என்பவை எடுத்துக்காட்டுகள்.
8. இக்கவிதை கேலியும் கிண்டலும் கலந்ததொரு படைப்பாகும்.
கடலோடு உரையாடும் ஆசிரியனின் கூற்றுக்கள் இத்தகையன
வேயாகும். ஆனால் வறுமையினூடான மனித அவலங்களையும்,
ஏக்கங்களையும் அவை உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்தத்
தவறவில்லை. கவிதையின் மொழி நடை சாதாரண மக்களும்
புரிந்து கொள்ளக்கூடியது. கவிதையின் வெளிப்பாட்டு முறையில்
பல்வேறு உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டுக் கவிதைக்கு அழகும்,
வலிமையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

புரட்சிக்கமால்

ஈழத்தமிழ்க் கவிதைத் துறைக்கு இஸ்லாமியர் சார்பான பங்களிப்பு களில், புரட்சிக் கமால் அவர்களது இடம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கிழக் கிலங்கையின் ஏறாவூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவரது இயற்பெயர் ஜனாப் மர்ஹூம் எம்.முஹம்மது சாலிஹ் என்பதாகும். மீராசாகிபு முகம்மது, மரியங்கண்டு, ஆகியோர் பெற்றோர்கள். ஏறாவூர் கனிஸ்ட் ம.வித்தியாலயத்தில் (அலிகார் தேசிய பாடசாலை) கல்வி கற்றார். 1952-53 அட்டானைச்சேனை ஆசிரிய கலாசாலை யில்பயிற்சிபெற்று 1954இல்கொழும்பில் தமிழ்க்கலவன்பாடசாலையில்பணிபுரிந்தார்

1957இல் தான் கற்ற ஏறாவூர் பாடசாலைக்கு மாற்றம் பெற்று வந்தார். 1960இல் கண்டி தெல்தெனிய பாடசாலைக்கு மாறிச் சென்றார். 1987இல் ஓய்வு பெற்றார். 1956இல் நாகூரும்மாவை மணந்து கொண்டார். 17.07.1928 இல் பிறந்து, தமது 68வது வயதில் 15.03.1996 இல் கால்மானார்.

1948 இல் எழுதத் தொடங்கிய இவரது கவிதைப் படைப்புகள் யாவும் இலங்கையின் முன்னணி ஏடுகளில் வெளிவந்தன. 1948இல் 'தினகரன்' பத்திரிகையில் இவரது முதற் சிறுகதையான 'மனிதன்' வெளிவந்தது. 1949இலிருந்து புரட்சிக்கமால் என்ற பெயரில் கவிதை படைத்தார். 'முஸ்லிம் தாரகை' ஆசிரியர் ஓ.கே.முனைதீன் இவருக்கு இப்புனை பெயரைச் சூட்டினார். 1949இல் வெள்ளைச்சாமி என்பவர் வழிகாட்டலில் இந்தியா சென்று பல்வேறு அறிஞர்களையும், இலக்கயவாதிகளையும் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். பாரதிதாசன் இவரை வரவேற்று உபசரித்து,

“கொங்கு நிகர் திராவிடத்தில்

கோட்சேக்கள் - தம்

கொடுமைகள் குறைய வேண்டும்”

என்று எழுதிக் கொடுத்தார். பழைமையையும் புதுமையையும் ஒருசேரப் பாதுகாக்கும் மனப்பாங்கு புரட்சிக் கமாலின்

கவிதைகளினூடு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை நவீனமயமாக்குவதற்கு முன்னோடியாக உழைத்தவர்களில் இவரும் ஒருவரெனலாம். கவிதைத் துறையோடு சுட்டுரை, சிறுகதை, நாடகம் முதலிய துறைகளிலும் இவர் கவனஞ் செலுத்தியிருப்பினும், புரட்சிக்கமால் என்னும் கவிஞனிடத்திலேயே வீரியமிக்க படைப்புகளைத் தமிழுலகம் கண்டு இன்புற்றுள்ளது.

இந்தியா, சீங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளிலும் இவரது படைப்புகளுக்குக் கணிப்புண்டு. 1957இல் மட்டகளப்பில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கைப் பற்றி காவியம் யாடியவர் புரட்சிக்கமால். இவரது 'ஒரு மனிதன்', 'சுப்பிரமணியர் எங்கே' ஆகிய கவிதைகள் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றன. நாடளாவிய ரீதியில் கவியரங்குகளில் கலந்து கொண்டார். 1972இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சாகித்யவிழாக்கவியரங்கு, 1975இல் கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மண்டபத்தில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கவியரங்கு ஆகியவற்றுக்குத் தலைமை வகித்தார்.

சைபுல் இஸ்லாம், கவிராயர், சேணகனாரா ஆகிய புனை பெயர்களில் எழுதினார். 1987இல் மட்டகளப்பு கலாசாரப் பேரவை 'கவிமணி' என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்தது. 1992இல் இலங்கை இஸ்லாமிய பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு 'ஷம்சுல் ஸ்ஹீற்றர்' (கவிப்பரிதி) என்னும் பட்டமளித்ததுப் பொற்கிழியும் வழங்கியது. 1995 இல் ஏறாஷர் இஸ்லாமிய இலக்கிய வட்டம் பொன்னாடை போர்த்துப் பொற்கிழியும் அளித்துக் கௌரவித்தது.

புரட்சிக்கமாலின் கவியரங்குக்கவிதைகள் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடுகையில், 'இஸ்லாமியனல்லனான என்னைப் போன்ற வேறொரு சமயத்தவனும் பூரணமாக ஈடுபட்டுச் சுவைக்கும் வண்ணம் அவை அமைந்துள்ளன. இப்பண்பினையே நான் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன்' என்கிறார்.

'யாவருக்கும் பொதுவான உயரிலட்சியங்களைத் தமது கவிதைகளில் எடுத்துரைக்கின்றார். இஸ்லாம் வலியுறுத்தும் நம்பிக்கை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், தியாகம் முதலிய இலட்சியங்கள் மனுக்குலத்துக்கு அவசியமானவை. இத்துறையில் ஆசிரியர் தலைசிறந்த இஸ்லாமியப் புலவர்களின் உணர்வு வழி நின்று உணர்ச்சிச் செறிவுடன் பாடுகின்றார்.'

இவ்வாறு பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் கூறுவது, 10.08.1963இல் வெளிவந்த 'புரட்சிக் கமால் கவிதைகள்' நூலுக்கான

மதிப்புரையிலாகும். இவரது கவிதைகளைத் தாங்கி முதலில் வெளிவந்த இந்நூல், 1998ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியானது. இதில் 77கவிதைகள் இடம்பிடித்திருந்தன. புரட்சிக் கமாலின் இன்னொரு கவிதைத் தொகுப்பு 'புதிய தொனி'(1995) என்பதாகும். இருநூல்களிலும் மொத்தமாக 125 கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. ஆன்மீகவாதியான கவிஞர் புதுமையும் புரட்சிகர நோக்கமும் கொண்டவர். இவரது 'வையகத்தின் மணி விளக்கே' என்னும் இறைப் பாடல் புகழ்பெற்றதாகும். ஆன்மீகத்துறையில் இவரொரு சூபித்துவவாதியாவார். சூபித்துவ மெய்ஞ்ஞானக் கருத்துகளைத் தமது கவிதைகளில் இழையோட விட்டவர்.

'காதிரிய்யா'த் தரிக்காவைக் கடைத்தேறும் வழியாகக் கொண்ட கவிஞர் கமால், தமது குருவாக விளங்கிய சூபிஞானி செய்கு அப்துல்காதிர் (சூபி ஹழ்றத்து) அவர்களிடம் ஞானதீட்சை பெற்று, ஆன்மீகத் தேடலில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

ஞான மேதைகளான முகைதீன் இப்னு அறபி(ரஹ்), இமாம் கஸ்லாலி (ரஹ்), மஸ்தான் சாகிபு அப்பா, பீர் முகம்மது வலியுல்லாஹ் ஆகியோரின் கருத்துக்களிலும், கவிதைகளிலும் மனம் பறிகொடுத்தவர் புரட்சிக் கமால். இதனாற்றான் இவருடைய பல கவிதைகள் இறை நோக்கில் காணப்படுகின்றன.

என் சூறாவளி

'புரட்சிக்கமால் கவிதைகள்' நூலில் 'காணிக்கை' என்ற முதற் கவிதையை அடுத்து இரண்டாவதாக இக்கவிதை இடம்பெற்றுள்ளது. இறைவனின் தன்மையையும், அவனது ஆற்றலையும், அவனது அருள் பெறாதோர் நிலையையும் அழகுதமிழில், எளிமையான கவிதையாக வடித்துத் தந்துள்ளார் கவிஞர் புரட்சிக்கமால் நான்கு கவிதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. முதற்கவிதை ஆறடியாலும் ஏனையவை எட்டடிகளாலும் அமைந்துள்ளன. எம்மதத்தினரும் தம் மதமாகக் கருதி இறைவனை நோக்கத்தக்க பொதுவான இனிய தீந்தமிழ்க் கவிதை என இதனைச் சொல்லலாம்.

அருளின் முதலோன், அன்புடையோன்!

அகிலம் புரக்கும் எங்கோமான்

திருவார் மாந்தர் திருநாவில்

தேனாம் இனிய மொழிவைத்தோன்!

உரவேன், அன்னான் திருநாமம்

உன்னி, இதனை ஓதுகிறேன்!

செய்ய கருணைச் செழுஞ் சோதி;
 சிந்தை நீறி உழல்வாரும்
 உய்ய அருளும்! உள்நொந்தார்
 உருக அருளும்! ஒருகுரலில்
 வையம் கொள்ள பேரரசும்
 வழத்தி இரக்கும் ஒரு சீமான்!
 ஐய! கருணை யங்கடலில்
 ஆடா தானின் பாடென்னே?

தன்னில் தானாம் நிலையுடையான்!
 தனியோர் ஆட்சி வலியுடையான்!
 தன்னை உணர்வார் அருகமைவான்!
 தனக்கே உரியார் துயர் களைவான்!
 அன்னோன் ஆற்றல் ஆழத்தை
 அளந்தார் யாரே? ஆளப்பாரே!
 ஒன்று மற்ற தொன்றாலே
 உலகைச் செய்தான் என்இறையே!

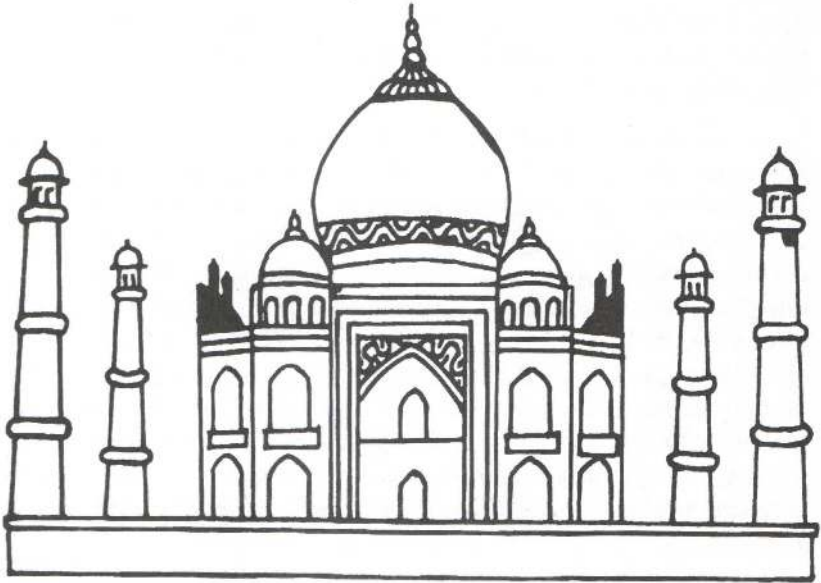
திரையின் பின்னால் நோக்குகிறேன்!
 தீங்கின் பாலே திளைப்பார்க்குத்
 துரும்பைக் கொண்டே பெரும் துன்பம்
 தொடரச் செய்யும் மாவல்லோன்!
 இருமை உலகும் அவனறிவில்
 இரண்டு துளிகள் எனலாமே!
 அருமை இறைவன் புகழங்கி
 அறிவாம் கைக்கு வசமாமோ?

குறிப்புகள்: -

1. அருள் செய்வதில் தலைசிறந்தவன்; எவ்வயிர்களிடத்தும் அன்புடையவன்; இப்பூவுலகினைக் காக்கின்ற எம் தலைவன்; (அறிவாலும் பண்பாலும்) உயர்ந்த மனிதர்கள் நாவில் தேன் போன்ற இனிய மொழியைப் பேசும்படி வைத்தவன்; வலிமைமிக்கவன்; அத்தகைய இறைவனின் திருப்பெயரை நினைத்து இதனைச் சொல்லுகின்றேன். இவ்வாறு முதற் கவிதையில் கவிஞரின் இறைவணக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது.

2. கருணை செய்கின்றதில் செழுமையான ஒளி போன்றவன்; உள்ளம் உடைந்து துன்புறுவோரும் உய்வதற்கு அருளுபவன்; மனம் வருந்தியவர்கள் கசிந்துருகும் வண்ணம் பேரருள் நல்குபவன்; தனது ஒரு சொல்லில் இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஆட்சிசெய்யக் கூடிய பேற்றினை வலிந்து அளிக்கும் தனவந்தன்; (இத்தகைய இயல்புகள் படைத்த) இறைவனின் கருணைக் கடலில் மூழ்காதவனின் நிலை என்னவாகும்? - இவ்வாறு இரண்டாவது கவிதையில் இறைவன் புகழ்பாடுவதுடன், மாணுட சமுதாயத்தை நோக்கி வினாவும் எழுப்புகின்றார் கவிஞர்.
3. தன்னிலே மாத்திரம் தங்கியிருக்கும் தன்மையுடையவன்; தனித்ததோர் ஆட்சிவல்லமையுடையவன்; தன்னை உணர்ந்து கொண்டோர்க்கு எளிதில் கிட்டுபவன்; தன்னையே நம்பியிருப்போரின் துன்பங்களை நீக்குபவன்; அத்தகைய இறைவனின் வல்லமையினை அளப்பவர் யாருளர்? ஒருவருமில்லை. ஒன்றைச் செய்து, அதனைக் கொண்டு இன்னொன்றைச் செய்து, இப்படியே என் இறைவன் உலகத்தைப் படைத்தான். இவ்வாறு மூன்றாவது கவிதையும் இறைவன் புகழ் பரப்பி நிற்கிறது.
4. மறைந்திருந்து எமது நடத்தைகளை அவதானிக்கின்றான்; தீமையான செயல்களையே செய்வதில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருப்போருக்கு, சிறுதுரும்பு போன்றதொரு பொருளினைக் கொண்டே பெரிய துன்பத்தைக் தொடரச் செய்யக்கூடிய பெரும் வல்லமை படைத்தவன்; இம்மை, மறுமை ஆகிய இரு உலகங்களும் இறைவன் பற்றிய அறிவைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் என்று கூறலாம். அருமையான இறைவனின் புகழாகிய உருவம் எமது சிற்றறிவுக்கு (எட்டக்கூடிய) கிட்டக்கூடியதாகுமோ? - இவ்வாறு நான்காவது கவிதையில் இறைவனின் செயல்களையும், வல்லமைகளையும், அவனைக் காண விரும்பும் மானிடரின் நிலைப்பாட்டையும் எடுத்துக் கூறுவதுடன், 'அருமை இறைவன் புகழங்கி அறிவாம் கைக்கு வசமாமோ?' என வினாவெழுப்பியும் செல்கிறார் கவிஞர் புரட்சிக்கமால் அவர்கள்.
5. கருணைச் செழுஞ்சோதி, புகழங்கி, தேனாம் இனியமொழி என்பன உருவக அணிகள். 'அகிலம் புரக்கும் எம்கோமான்' என்பதில் உணர்வுப் பிரவாகம் காணப்படுகிறது.
6. இக்கவிதையில், எந்தவிதமான சமயஞ் சார்ந்த மொழி வழக்குகளும் பேணப்படவில்லை என்பது சிறப்பானதாகும்.

7. கவர்ச்சிகரமானதும் பொருத்தமானதுமான மொழியாட்சி
 இக்கவிதையில் காணப்படுகிறது.
 'தன்னில் தானாம் நிலையுடையான்!
 தனியோர் ஆட்சி வலியுடையான்!
 'இருமை உலகும் அவனறிவில்
 இரண்டு துளிகள் எனலாமே!
 என்பன எடுத்துக் காட்டுகள்.
8. இறைவனின் பெருமைகளைக் கூற முன் வந்த கவிஞர்,
 இறைவனின் இயல்புகள், செயல்கள்மூலம் அவனது பெருமைகளை
 வெளிப்படுத்தியும் (அருளின் முதலோன், அன்புடையோன்),
 முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியும் (செய்ய கருணைச் செழுஞ்சோதி),
 வினாக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியும் (ஆற்றல் ஆழத்தை அளந்தார்
 யாரே? அறிவாம் கைக்கு வசமாமோ?) தனது கவித்துவத்தை
 நிலைநாட்டியுள்ளார்.

ஈழத்தமிழ்க் கவிதைக்கு வளஞ் சேர்த்த கவிஞர்களுள் முதன்மையானவர் முருகையன். விஞ்ஞானப் பார்வையும், முற்போக்குச்சிந்தனையும், மரபு தழுவிய கவிதைச் செல் நெறியும், ஒடுக்கப்பட்ட - உழைப்பாளி மக்கள்மீதான அக்கறையும் ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதையுலகில் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய ஒருவராக அவரை இனங்காட்டியது. ஆழ்ந்த கல்விப்புலமை, சிங்கள - ஆங்கில மொழிப்பரிச்சயம், இயல்பாகவே அமைந்த

நகைச்சுவையுணர்வு, கொடுமை கண்டு பொங்கியெழும் குணாம்சம் ஆகியன முருகையனின் கவிதா ஆற்றலுக்குக் களமமைத்தன. அவரது கவிதைகளின் பாடுபொருள்கள் பன்முகத் தன்மையானவை. சமூக அவலங்களையும், மானிட மேம்பாட்டு முயற்சிகளையும், பழைமையின் வசீகரங்களையும், புதுமையின் சாகசங்களையும், வாழ்க்கையின் அறைகூவல்களையும், மனிதவுணர்வுகளின் பரிமாணங்களையும் அங்கதச்சுவையோடும், அழகியல் உணர்வோடும் சித்திரித்துக்காட்டுவன.

தென்மராட்சிப் பிரதேசத்தின் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியமிக்க கல்வயல் கிராமத்தில் 23.04.1935இல் பிறந்தவர் முருகையன். தமிழாசிரியர் இராமுப்பிள்ளையின் புதல்வர். தாயார் பெயர் செல்லம்மா. மூத்த, இளைய சகோதரிகளும், தம்பியும் உடன் பிறந்தவர்கள். ஆரம்பக்கல்வியைக் கல்வயல் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், இடைநிலைக்கல்வியில் ஆறாம் வகுப்பினைச் சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியிலும் கற்ற பின், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் விடுதி மாணவராயிருந்து கற்றார். தம்மிலும் இரு வயது மூத்தவரான கைலாசபதி அவர்களுடன் விடுதியில் தங்கியிருந்த வேளையில் ஏற்பட்ட நட்பும், இலக்கிய உறவும் தொடர்ந்து நீடித்ததால் இருவரும் பயனடைந்தனர். கல்லூரிக் காலத்திலேயே மாணவர் சஞ்சிகைகளில் கவிதைகள், நடைச்சித்திரங்கள், கட்டுரைகள் என முருகையன் எழுதினார். முருகையனின் முதற்கவிதை,

“வள்ளுவனின் வழுவற்ற கொள்கையில்லை

வளமுடை நல்லகிம்சையுடன் ஒழுக்கமில்லை” எனத் தொடங்கியதாகப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

“இந்து சாதனம்” பத்திரிகையின் வைரவிழா (1950) மலரில் முருகையனின் முதற்கவிதை வெளிவந்தது. பன்னிரண்டு வயதில் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் எழுதியவருக்குப் பதினைந்தாவது வயதில் இந்த வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வித்துவான் க.கார்த்திகேசு ஆசிரியரின் தூண்டல்களும், க.சிங்காரம், நடனசபாபதி ஐயர் போன்ற சக மாணவர்களின் ஊக்குவிப்புகளும், கைலாசபதி அவர்களின் தொடர்பும் இணைந்து முருகையனது இலக்கிய தாகத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் (1953-1956) பயின்று விஞ்ஞானப்பட்டதாரியான முருகையன், பின்னர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பட்டதாரி (1961) ஆனார். 1985இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். 1956 ஆம் ஆண்டு முதல் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பின், அரசுகரும மொழித் திணைக்களத்தில் அறிவியற்றுறை மொழி பெயர்ப்பாள ராகவும், பின்னர் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் பதிப்பாசிரியர், பிரதம பதிப்பாசிரியர் பதவிகளிலும் 1962 - 1978 வரை பணியாற்றினார். இக்காலப்பகுதியில் தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக் கத்துக்கு அவராற்றிய பணி பெரியது. முருகையனின் பதவிகளும், கடமைகளும் விஞ்ஞானப்பின்னணியில் அமைந்திருந்தமையால், அவரது கவிதைகளும் ஆய்வறிப் பண்புடையனவாகக் காணப்பட்டன.

1979 - 1982 கால கட்டத்தில் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய பின், முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம், வவுனியா ஆகிய மாவட்டங்களில் கல்விப் பணிப்பாளராகப் பணியாற்றி, 1983 ஆம் ஆண்டு நாட்டிலேற்பட்ட அசாதாரணச் சூழ்நிலை காரணமாகச் சொந்த விருப்பின் பேரில் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டார். அதற்குப்பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராயிருந்த பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களின் அழைப்புக்கிணங்க அங்கு, 1986 முதல் முதுதுணைப் பதிவாளராகப் பணி புரிந்து, 1995 இல் தமது அறுபதாவது அகவை நிறைவில் ஓய்வு பெற்றார்.

நீர்வேலிக் கிராமத்தில் திருமணஞ் செய்து, அங்கேயே வாழ்ந்து வந்த முருகையனுக்கு ஒரு மகனும், ஒரு மகளும் உள்ளனர். தெல்லியூர் செ.நடராசன் நடத்திய ‘தமிழ்மணி’, டிக்கோயாவிலிருந்து வெளிவந்த ‘கலைச்சுடர்’, யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிச் சஞ்சிகையான ‘இந்து இளைஞன்’, ‘இந்துசாதனம்’, ‘ஈழகேகரி’, ‘வீரகேசரி’, ‘தினகரன்’, ‘சுதந்திரன்’ ஆகிய ஏடுகளில் முருகையனின்

ஆரம்பகாலப்படைப்புகள் வெளிவந்தன. தொடர்ந்து தமிழக ஏடுகளான சரஸ்வதி, தாமரை, கலைமகள், கல்கி, தீபம், முதலிய வற்றிலும், ஈழத்தின் ஈழமுகத் தொண்டன், ஆனந்தன், கலைச்செல்வி, மத்தியதீபம், கலைமதி, மரகதம், இனமுழக்கம், அல்லி, தேனருவி, தேன்மொழி, கலைச்சுடர், கவிஞன், நோக்கு, மகரந்தம், மல்லிகை, ஈழநாடு, ஈழநாதம், உதயன், வலம்புரி, தினக்குரல் உள்ளிட்டபல்வேறு ஏடுகளிலும், சிறப்பு மலர்களிலும் வெளிவந்தன. எத்தனையோ எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு முருகையனின் அணிந்துரைகள் சிறப்புச் செய்துள்ளன. நாடளாவிய ரீதியிலும், தமிழ் நாட்டிலும் சமகாலக் கவிஞர்களுடனும், இலக்கியகர்த்தாக்களுடனும் நட்பைப் பேணியவர் கவிஞர் முருகையன். அறுபதுகளில் அமரர் இணுவில் க. இரத்தினத்துடன் இணைந்து “நோக்கு” என்னும் கவிதைக்கான சஞ்சிகையை நடத்தியவர். செ.கணேஸ்வரன் முதலான குழுவினருடன் சேர்ந்து “அறிவொளி” விஞ்ஞான மாதச் சஞ்சிகையைச் சிலகாலம் நடத்தியவர். இளங்கவிஞர்கள் பலரை ஊக்கமுட்டி உயர்த்தி விட்டவர். எவருடனும் அன்போடும் பண்போடும் அளவளாவும் உயரிய மனத்தினர்.

1958 வரையிலும் தமிழ்த்தேசியத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு உழைத்தவர். அதற்குப் பின்னர் முற்போக்கு இலக்கிய அணியினைச் சார்ந்து செயற்பட்டவர். இருப்பினும் தமது நிலைதளராது 1980களிலிருந்து இன வன்மங்களுக்கும், ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தவர். “தமிழ் எங்கள் ஆயுதம்” (1962) நூலில் மஹாகவியின் கவிதைக்கு அடுத்து இரண்டாவதாக இவரது கவிதையிடம் பெற்றிருந்தது. யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பின் தாக்கமே இவரது “வெறியாட்டு” பாநாடகம் (1986) ஆகும். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பல விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள இவரது படைப்புகள் வானொலியிலும் ஒலிபரப்பாயின. நாடகங்கள், பேச்சுக்கள், உரையிசைச் சித்திரங்கள், கவிதைவாசிப்புகள் ஆகியன வானொலியில் இடம்பெற்றன.

1955ஆம் ஆண்டளவில் கவியரங்குகளில் பங்குபற்றத் தொடங்கிய இவர், இரசனையுடனும், பொருள் பொதிந்த நகைச் சுவையுடனும் கவிதை வாசிப்பதில் பெயர் பெற்றவர். பிற்காலத்தில் பல கவிதையரங்குகளைத் தலைமையேற்று நடத்தியுள்ளார். “புதுவகைக் கற்பனைகளை அழகிய சந்தநடையில் கவியாக்குவதில் வல்லார்” என்று அறுபதுகளில் கனக.செந்திநாதன் அவர்கள் இவரைப் புகழ்ந்துள்ளார். சிறந்ததொரு மரபுக் கவிஞரான முருகையன், புதுக் கவிதைகளிலும் கவனஞ் செலுத்திய போதிலும் மரபை மறுதலிக்காத கொள்கையுடையவர்.

இலங்கையில் அதிகளவிலான பா நாடகங்களைத் தமிழில் தந்தவர் இவர்தான். 'வந்து சேர்ந்தன' (1965 இருநாடகங்கள்), 'தரிசனம்' (1965), 'கோபுரவாசல்' (1969), 'வெறியாட்டு' (1986), 'மேற்பூச்சு' (1995), 'சங்கடங்கள்' (2000), 'உண்மை' (மொழிபெயர்ப்பு நாடகத் தொகுதி 2002) சோபக்கினி சின் 'அன்ரி கனி' நாடகத்தின் மொழிபெயர்ப்பான 'கர்வபங்கம்' (2007) என்பன இவரது நாடக நூல்களாகும். இவரின் 'கடூழியம்', 'அப்பரும் சுப்பரும்' ஆகிய மேடைநாடகங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட அரசியல் நாடகங்கள் இவையாகும். 'பொய்க்கால்', 'குற்றம் குற்றமே', 'சத்தியச்சாறு' ஆகிய மேடை நாடகங்களும், 'துளிர்', 'கூவல்' முதலான வானொலி நாடகங்களும் முருகையனின் புகழைப் பறை சாற்றுவன. இவரது முதலாவது நூல் 'ஒருவரம்' (1964) ஆகும். ஹீட்ஸ், வேட்ஸ்வோர்த், பைரன், மில்டன்முதலான பன்னிரு ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளை மொழிபெர்ப்பு இது. 'நெடும்பகல்' (1967) காவியம், 'கோபுர வாசல்' (1969), 'ஆதிபகவன்' காவியம் (1978), 'அது அவர்கள்' நீண்டகவிதை (1986), 'மாடும் கயிறு அறுக்கும்' கவிதைத் தொகுதி (1990), 'நாங்கள் மனிதர்' கவிதைத் தொகுதி (1992), 'ஓவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும்' கவிதைத் தொகுதி (2001) ஆகியன இதுவரை வெளிவந்த முருகையனின் கவிதை நூல்களாகும். 'இன்றைய உலகில் இலக்கியம்', 'ஒரு சில விதி செய்வோம்' (1972) ஆகிய திறனாய்வு நூல்களும், "திருவெம்பாவையர்" உரைநடைச் சித்திர நூலும், வடமொழியிலுள்ள குமாரசம்பவத்தைத் தழுவிய "இளநலம்" நூலும் பேராசியர் கைலாசபதியுடன் இணைந்தெழுதிய "கவிதை நயம்" (1970) நூலும் இவரது படைப்புக்களாகும். இவரது "மொழி பெயர்ப்பு நுட்பம்" நூலும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியானது. 2010இல் இவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளைக் கொண்ட நூலும் வந்துள்ளது. இவை தவிரப் பல்துறை சார்ந்த 300க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் முருகையன் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த விஜயபாஸ்கரன் அவர்களின் "சரஸ்வதி" சஞ்சிகையில் "யமசோதனை" என்னும் சிறுகதையினை எழுதியிருந்தார். அதுவொன்றே இவரெழுதிய சிறுகதையாகும்.

"முருகையனது தத்துவ வீச்சு எத்துணை முக்கியமோ, அத்துணை முக்கியமானவை அவர் மேற்கொண்டு வந்துள்ள கவிதை வடிவப் பரிசோதனைகள். நவீன தமிழில் காத்திரமான பரிசோதனைகளைச் செய்த கவிஞரில் முருகையனுக்குச் சிறப்பானதோர் இடம் உண்டு. இப்பரிசோதனைகள் யாவை? பல்வேறுவகை யாப்பு களையும் கையாண்டமை, நவீன கவிதைக்கு வேண்டிய உருவத்தை

நோக்கிய தேட்டம், புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன் ஆகியோரின் எடுப்பான கவிதை முயற்சிகளால் உந்தப்பட்டும், கவியரங்குப் பாமொழிவு அனுபவங்களாலும், தான்தோன்றிக் கவிராயர் தொடர்பாலும் கவிதையிலே பேச்சோசையை முதன்மைப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்தமை பிறிதோரிடத்திலே நான் எழுதியது போல, முருகையன் கவிதை மூலம் பிறருடன் 'உரையாடும் பண்பை' நன்குணர்ந்தவர். கவிதை உயிர்த்துடிப்புள்ள இலக்கியவடிவம் என்பதை நம்மவர்க்கு இக்காலத்தில் உணர்த்திய கவிஞரில் முக்கியமானவர் முருகையன்". இவ்வாறு பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் கூறுவதனூடாகக் கவிஞர் முருகையனின் கவிதைகள் பற்றியும், அவை ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்கள் பற்றியும் உணர முடிகிறது. முருகையனின் கவிதைகளைத் தனிக்கவிதை, நெடும்பாட்டு, நாடகம் என மூன்று பிரிவுகளாக நோக்கி ஆராய முடியும். கலையம்சம், சமூகப்பயன்பாடு, ஒலி நயம் ஆகியவற்றைத் தமது கவிதைகளில் பிரதிபலித்தவர் முருகையன். மஹாகவியுடன் இணைந்து இவரெழுதிய "தகனம்" இன்னும் நூலுருப் பெறவில்லை. தனது நண்பர் கைலாசபதியவர்கள் "தினகரன்" பத்திரிகை ஆசிரியராகவிருந்தபோது அதில் நிறையவே எழுதினார். கவிதையே தனக்கு விருப்பத்துக்குரிய துறையாயிருந்தபடியால் அத்துறையி லீடுபட்டதாகக் கூறுமிவர் அதிகமான வேளைகளில் இலங்கைச் சாகித்யக்குழு உறுப்பின ராயிருந்துள்ளார். இதன் காரணமாகவும், விருப்பமின்மையாலும் தாமெழுதிய நூல்களைச் சாகித்யப் பரிசுக்கு அனுப்பாமல் இருந்துள்ளார். இருப்பினும் 1992இல் இவரது "நாங்கள் மனிதர்" கவிதைத் தொகுதிக்குப் பரிசு கிடைத்தது.

1995ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் முருகையனுக்குக் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டமளித்துக் கௌரவித்தது. 2009இல் இலங்கை அரசினரின் உயரிய இலக்கிய விருதான "சாகித்ய இரத்தினம்" விருதினை முருகையன் பெற்றுக் கொண்டார். "உருவத்திற்கும் உள்ளடக்கத்துக்குமுள்ள நுட்பமான இயங்கியல் ரீதியான உறவைத் தெளிவுற உணர்ந்து கவிதை படைப்பவர் முருகையன்". இக்காரணத்தினாலேயே முருகையனைக் "கவிஞர்க்குக் கவிஞர்" என நான் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

இவ்வாறு முருகையனின் கவிதைத் தரத்தை உயர்த்திக் கூறிய பேராசிரியரின் கருத்து மிகையன்று. ஏனெனில் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில், குறிப்பாகக் கவிதையிலக்கியத்தில் புதிய செல்நெறியை அறிவுபூர்வமாக உருவாக்கிய கவிஞர் இவரெனலாம். சில வருடங்கள் நோயுற்றிருந்த இவர், 27.06.2009இல் கொழும்பில் காலமானார்.

முருகையனின் “நாங்கள் மனிதர்கள்” கவிதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற “மாடு மாடு என்று பல ஏசி” என்னும் கவிதை இங்கு இடம்பெறுகின்றது.

மாடு மாடு என்று பல ஏசி...

மாடு மாடு என்று பல ஏசி,
திட்டிக் கொட்டித் துரத்தி விரட்டிச்
சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து
சக்கை வாங்குவீர்கள் பொடியனை-
வீட்டு வேலைக்காரப் பொடியனை
'மாடுகள்' தங்கள் வாய் நுரை தள்ள
மூசி மூசிக் களைக்காவிட்டால்.....
உங்கள் வீட்டில் உலைகள் கொதிக்குமோ?
பொடியனின் தமையனும் தாயும் தந்தையும்
மாமனும் மாமியும் மச்சான் காரனும்
உடம்பைப் பிழிய ஒருப்படா திருந்தால்.....
மலை முகடுகளில், தேயிலை வளருமோ?
வங்கியில் எல்லாம் காசு புரளுமோ?
ஐந்து நட்சத்திரக் ∴கோட்டலில் அமர்ந்து
நண்டைக் கடித்து விறண்டி சுவைத்தபின்
புகையினை ஊதும் இளைய மருமகள்
நோன்மதி நாட்களில், திலக்கா எனப்படும்
இளைஞரின் அருகில் இருந்து கொஞ்சவும்
கண் இமை செருகிக் கனவில் ஆழவும்
உச்சக் குரலில் ஓசை புறப்பட
எச்சில் வாயால் இராகம் இழுக்கவும்
மச்சில் வாழவும் வசதிகள் வாய்க்குமோ?
மாடு மாடென ஏசுகிறீர்கள்
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
ஆடவர், மகளிர் அது செய்யாரோ?

சுழுக ஓடுக்கு முறைகளுக்கும், அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிராகத் தமது எழுதுகோலைப் பயன்படுத்தியவர் கவிஞர் முருகையன். அவரது 'மாடு மாடு என்று பல ஏசி' எனத் தொடங்கும் இக்கவிதையானது இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஏழைத் தொழிலாளர் குடும்பத்துச் சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்திக் கொண்டு, அவர்களை ஈவிரக்கமின்றி வாட்டிவதைக்கும் பணக்கார வர்க்கத்தினரின் கொடுமைகளை நெஞ்சுருகும்

வண்ணம் எடுத்துக் கூறுகிறது. தங்களது உடலை வருத்தி மாடாக உழைக்கின்ற மலையக மக்களாலேயே மலையுக்களில் தேயிலை வளருகிறது. வங்கிகளில் பணக்காரர்களுக்குக் காசு புரளத்தக்கவாறு அதிக வருமானம் கிடைக்கிறது. பணக்காரவர்க்கத்தினர் ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்தமுடிகிறது. மேலும் அவர்கள் நெறிபிறழ்ந்து அலங்கோலமாகப் பொழுது போக்க, நடக்கமுடிகிறது என்கிறார் கவிஞர்.

மலையகச் சிறுவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டித் தாம் கொழுப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், மனிதநேயமின்றி அந்தப் பிஞ்சுகளைத் தீட்டுவதும் 'மாடு மாடு என்று பலபேசி', நாள்தோறும் அவர்களைக் கொண்டு ஓய்வின்றி வேலை வாங்குவதும் செல்வச் செழிப்பில் உள்ளவர்களின் செயலென இக்கவிதை கூறுகிறது. எனியோர்களை வருத்தும் இத்தகைய ஈனப்பிறவிகளைப் பார்த்து மனம் பொறுக்கமாட்டாத கவிஞர், 'மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்' காலம் வரும், அப்போது இந்தப் பணக்காரர்களின் நிலை எப்படியாகும் பார்ப்போமெனத் திடமான நம்பிக்கையுடன் எச்சரிக்கை செய்துள்ளார். மலையகத்தின் உழைக்கும் சிறுவர்களிடத்தில் எம்மை இரக்கங் கொள்ளச் செய்யும் இந்தக் கவிதையானது, அவர்களை அடிமைப்படுத்தும் வசதிபடைத்த சமூகத்தினர் மீது கோபங் கொள்ளவும் தூண்டுகிறது. மேலும், இத்தகைய இழிநிலை மாறவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தையும், உணர்வையும் வாசகர் மத்தியில் ஏற்படுத்தியுள்ளது எனலாம். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் விடுதலைக்காக ஆடவரும் மகளிரும் விரைந்து பாடுபட வேண்டும் என்பது கவிஞரின் விருப்பமாகத் தெரிகிறது. அத்தகைய சமூகவிடுதலைப் பணியில் அவர்கள் நிச்சயம் வெற்றி காணுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தக் கவிதை நிறைவு பெறுகிறது.

யதார்த்தமான பாடுபொருளை உணர்ச்சிச் சித்திரமாகப் படிப்போர் மனதில் தாக்கத்தை உண்டாக்கும் வண்ணம் இக்கவிதை படைக்கப் பட்டுள்ளது. எனிமையானதும், பொதுமையானதுமான பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டும், பொருத்தமான குறியீட்டுப் பாங்கினைப் பிரயோகித்தும் உருவாக்கப்பட்ட இக்கவிதை காலத்தின் தேவையாக மிளிர்ந்துள்ளது. மரபுக்கவிதையில் தோய்ந்த கவிஞரின் புதுக்கவிதை இதுவானாலும், ஆங்காங்கே மரபின் மணம் வீசத்தான் செய்கிறது.

குறிப்புகள் :-

1. 'சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து சக்கை வாங்குவீர்கள் பொடியனை' என்னுந் தொடரில், இயல்பு நிலைக்கு மாறாக நாள்முழுவதும் வேலைக்காரர்சிறுவனிடம் வேலை வாங்கும் அரக்கத்தனம் தெரிகிறது. அதுவும் அவனை மிகவும் வருத்தி, எவ்வளவுக்கு அவனைக் கொண்டு

வேலைவாங்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு வேலை வாங்குகிறார்கள் என்பது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

2. 'மாடு மாடென ஏசுகிறீர்கள் மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும் ஆடவர் மகளிர் அது செய்யாரோ?' என்ற கவிதை அடிகளில் கவிஞரின் புரட்சிகரமான பார்வை புலப்படுகிறது. எதிர்கால நம்பிக்கை சுடர்விடுகிறது. அடிமைப்பட்ட மலையகத்து ஆண்கள், பெண்கள் ஆகிய இருபாலா ரிடமும் துடிப்பான சமூகவிடுதலையுணர்ச்சி வேகம் பெற வேண்டும் என்ற அவா வெளிப்படுகிறது.
3. 'மாடுகள் தங்கள் வாய்நுரை தள்ள மூசிக்களைக்காவிட்டால்' என்னும் கவிதை அடிகளில், உடலும் உள்ளமும் களைப்படையும் வரையில் சிறுவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் தன்மை குறியீடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
4. 'மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்' என்பது பொருத்தமான குறியீட்டு உத்தியாகும்.
5. இக்கவிதையில் வரும் சிறுவனும் அவனுடைய குடும்பத்தவர், உறவினர் அனைவரும் உடம்பை வருத்தியுழைக்காவிட்டால், பணக்கார வர்க்கத்தினரின் ஆடம்பர வாழ்வுக்கான வசதிகள் யாவும் கிடைக்காது என்பதன் மூலம், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது சமூகமும் அவர்களது உழைப்பும் இங்கு பொதுமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
6. வசதிபடைத்தவர்களின் வாழ்வியல் அலங்கோலங்களை எடுத்துக் காட்டவிழைந்த கவிஞர், பணக்கார வீட்டு மருமகளின் நடத்தையை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார். 'ஐந்து நட்சத்திர ஃகோட்டலில்' என்ற அடி தொடக்கம் தொடரும் ஒன்பது கவிதை அடிகளில் எள்ளற் சுவையுடன் இந்த வருணனை இடம்பெற்றுள்ளது.
7. ஃகோட்டல், விறண்டி ஆகிய பிறமொழிச் சொற்பிரயோகமும் இக்கவிதையில் காணப்படுகிறது. எனினும் அவை யாவரும் அறிந்த சொற்களேயாகும்.

சுபத்திரன்

1960களின் தொடக்கத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் எழுச்சிகண்ட முற்போக்கு இலக்கியப் போக்கில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட முற்போக்குக் கவிஞர் சுபத்திரன் அவர்கள். சொல்லிலும் செயலிலும் வழுவாத ஒருவராகத் தான் வரித்துக் கொண்ட தளத்தில் நின்று அவர் மனிதகுல மேம்பாட்டுக்காக உழைத்தார். இலக்கியம் படைத்தார். தனது வாழ்நாள் முழுவதும் அக் கொள்கையை விட்டு அவர் விலகவில்லை. தான் ஏற்றுக்கொண்ட இடது

சாரிக் கொள்கைகளுக்கு இசைவான அரசியல் நிறுவனத்தோடு இணைந்து செயற்பட்டார். அரசியலோடு தொடர்புடைய ஓர் இலக்கியவாதியாகத் திகழ்ந்தார்.

மட்டக்களப்பு நகரில் கந்தையா-தெய்வானைப்பிள்ளை தம்பதியினருக்கு மகனாக 16.04.1935 இல் பிறந்த தங்கவடிவேல், பின்னர் சுபத்திரன் எனும் புனைபெயருடன் இலக்கியவுலகில் அறிமுகமானார். மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் கல்வி கற்று எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். சுபத்திரன் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சுபத்திரா என்பவரைத் திருமணம் செய்து ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளின் தந்தையாக விளங்கினார். கவிதையை விருப்பத்திற்குரிய இலக்கிய வடிவமாகத் தேர்ந்தெடுத்து தனது மனவுணர்வுகளை அவற்றினூடு வெளிப்படுத்தினார். கட்சிக் கவிதைகள், அரசியல் கவிதைகள், தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள் எனச் சுபத்திரன் கவிதைகளை நோக்க முடியும். தனது இறுதிக் காலத்தில் பல்வேறு மனக்குழப்பங்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்த நிலையில் அவரது தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள் பலவும் எழுந்தன. மக்களில் ஒருவனாக நின்று அவர் கவிதைக்குரலை எழுப்பியதைப் பல கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சாதீயக் கொடுமை, உலக வியாபகமாகிய அரசியல் கொள்கை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது துயரங்கள், தமிழ் பேசும் மக்களது அரசியல் உரிமைகள் முதலான பலவும் அவரது

கவிதைகளின் பாடுபொருள்களாகக் காணப்பட்டன. கவியரங்குகள் பலவற்றிலும் கவிதை படித்தவர் சுபத்திரன். அவர் சார்ந்திருந்த இலங்கைக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையான “தொழிலாளி” யிலேயே (1964) சுபத்திரனின் அதிகளவிலான கட்சிக் கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. 1960 களின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் தீவிரமடைந்த போது உயர் சாதியினரான சுபத்திரனும் தீண்டாமைக்கெதிராகக் கவிதைப் போர் நடத்தினார். 1969ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற “தீண்டாமை ஒழிப்பு” வெகுஜன மாநாட்டில் அவரது “இரத்தக்கடன்” எனும் சாதீய எதிர்ப்புக் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. “குமரன்” சஞ்சிகையில் அவர் அதிக கவிதைகளை எழுதினார். அவர் ஏற்றுக்கொண்ட மாக்ஸிச லெனிஸிய சித்தாந்தமே இதற்குக் காரணமாகும்.

1970இல் தான் இணைந்திருந்த கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அதிருப்தி அடைந்தபின் அவர் எழுதிய போலி இடதுசாரிகளுக்கெதிரான கவிதைகளும் நிறையவுண்டு. ஆனால் இடதுசாரிக் கொள்கையை அவர் ஆதரித்தேநின்றார். “ஒரு சித்தார்த்தன் நிர்வாணம் அடைகிறான்” கவிதையில் தன்னைப் படித்த வேலையற்ற இளைஞனாகவும், “கௌரவம்” கவிதையில் தெருவில் பொறுக்கிச் சாப்பிடும் பிச்சைக்காரனாகவும், “பாரதத் தாய் விழித்தெழுவாள்” கவிதையில் பாரத மக்களில் ஒருவராகவும் கருதிய இயல்புகள் உதாரணங்கள் ஆகும். “அடிமை விலங்கும் ஆயுதமும்” என்ற கவிதையினூடாகச் சுபத்திரனின் உலகப் பார்வை தெளிவாகிறது. அதேபோன்று “நான்” எனும் கவிதையில் உரிமைப் போராட்டத்தின் தார்ப்பரியம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

“இரத்தக் கடன் மிக உண்டா அதை

இல்லையென்பான் இங்கு யாரடா?

இரத்தக் கடன்தனை மீட்பது - என

எண்ணி விட்டோம் இனிப் பாரடா”

இந்தக் கவிதையின் குரலில் சாதீய ஒடுக்குமுறையினால் அவதிப்படும் ஒருவனைத் தரிசிக்க முடிகிறது. சுபத்திரனின் கவிதைகள் பொருண்மையும், அழகியலும் நிறைந்தவை. அரசியல் பேசப்படினுங்கூட உணர்வும் உண்மையும் அவற்றுள் அடங்குவன. சுபத்திரனின் இறுதிக்காலத்தில் ஏற்பட்ட குடும்பச் சூறாவளியில் அவரது கவிதைகள் பல காணாமல்போயின. 30.10.1979 இல் துரதிஷ்டவசமாக அவர் அகால மரணமடைந்தார். அவர் மறைந்து 18 ஆண்டுகளின் பின்னர் மட்டக்களப்பிலிருந்து “பூவரசுகள்”

வெளியீட்டு நிறுவனத்தினர் தாம் தேடியெடுத்த சுபத்திரன் கவிதைகளைச் “சுபத்திரன் கவிதைகள்” (1997) என்ற பெயரில் வெளியிட்டு உதவியுள்ளனர். இது சுபத்திரனின் இரண்டாவது கவிதை நூலாகும்.

“சுபத்திரன் கவிதைகள்” நூலில் இடம்பெற்றுள்ள “ஆண்டவன் நீதான்” எனும் தலைப்பிலான கவிதை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. நாட்டைக் காப்பவன் விவசாயி, மக்களைப் பசியினின்றும் பாதுகாப்பவன் அவனேயாவான். இருப்பினும் அவனது துயர்தோய்ந்த நிலையோ மாறவில்லை. இதனை நீக்குவதற்கு “உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தம்” என்று சட்டம் வரவேண்டும் என்கிறார் சுபத்திரன்.

ஆண்டவன் நீதான்.

ஆளப்பிறந்த விவசாயி - இங்கு
அடங்கிக் கிடந்தா னொரு நாளில்
கூழைப் பிசைந்தான் குடிசையிலே - அவன்
குறுகிக் கிடந்தான் கொள்கையிலே

நிலத்தையுழுவான் நிலத்தினிலே - தன்
நினைவு இழந்து சாகுமட்டும்
கலப்பையிழுக்கும் மாட்டுடனே - அவன்
காலங் கழித்தான் கண் கலங்கி

உண்பது முடுப்பதும் வயல்தனிலே - அவன்
உறங்கிக் கிடப்பதும் வயல்தனிலே
விண்தான் தனது கூரையென - ஐயோ
வியர்வை தன்னில் குளித்திடுவான்

உழுபவருக்கு நிலமெல்லாம் - இங்கு
உருத்தா யாக்கிடச் சட்டங்கள்
நலிவு இன்றிச் செய்திடுவோம் - இந்
நல்லவர் தம்மை உயர்த்திடுவோம்

பண்ணை முறையில் பலநூறு - வயல்
பரப்பை உழுது உழைக்கட்டும்
திண்ணை தூங்கித் திரிபவர்கள் - அதைத்
தின்ன நினைத்தால் செருப்படிதான்

காட்டை வெட்டி களமாக்கி - அதைக்
கதிர்கள் கொட்டும் தலமாக்கும்
நாட்டின் இறைவன் விவசாயி - ஏன்
நன்றி மறந்தாய் முதலாளி

அன்னை நாட்டை காப்பவனே - அதைப்
 பசியில் நின்று மீட்பவனே
 அனைத்தும் நீதான் அமுதூட்டும் - எம்
 ஆண்டவன் நீதான் நீ வாழ்க.

குறிப்புகள்: -

1. இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிசார்பான 'தொழிலாளி' பத்திரிகையில் 08.09.1963இல் வெளிவந்த சுபத்திரனின் கவிதையிதுவாகும்.
2. ஆளப்பிறந்தவன் அன்னை நாட்டைக் காப்பவன்; பசியில் நின்று மீட்பவன்; அதனால் எம் ஆண்டவன் அவனே! என்று விவசாயி பற்றிய பாடு பொருளினடிப்படையில் அமைந்தது இக்கவிதை.
3. இத்தகைய சிறப்புகளுக்குரிய விவசாயியின் தாழ்ந்த நிலையினைச் சுட்டுவதாகவும் இக்கவிதை காணப்படுகிறது. அடங்கிக் கிடப்பவன் (அடிமை நிலை), கூழைப்பிசைபவன் (வறுமைநிலை), குடிசையில் வாழ்பவன் (வறுமைநிலை), கொள்கையில் குறுகிக் கிடப்பவன் (கல்வியற்ற நிலை) எனப்பட பரிமாணங்கள் விவசாயிக்குரியன என்கிறது.
4. வயலில் பாடுபட்டு உழைப்பதும், வயலையே தஞ்சமென நினைப்பதும், வயலோடு பின்னிப் பிணைந்ததாகத் தன் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வதும் விவசாயியின் செயல்களென்று கூறுவதுடன், அதற்கான காரணங்களையும், அவற்றைப் போக்குவதற்கான வழிவகைகளையும் கூட இக்கவிதை கூறுகிறது.
5. உழுவவருக்கே நிலமெல்லாம் உரித்தாகிடச் சட்டங்கள் இயற்றுவதுவே விவசாயிக்கு நன்மையளிப்பதெனவும், உழைக்காமல் உண்பவர்கள் தண்டிக்கப்படல் வேண்டு மென்பதும், பாடுபடும் பாட்டாளிகளிடம் முதலாளிமார் நன்றிமற்றது நடக்கக்கூடாதென்பதும் இக்கவிதையினூடு காணக்கிடைக்கின்ற ஏனைய விடயங்களாகும்.
6. எளிமையான சொற்கள், ஓசை நயம் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு, பாடுபொருளுக்கான அழுத்தம் ஆகியன கலந்த ஏழு நான்கடிக்கவிதைகள் இதில் மரபு சார்ந்த கவிதைகளாக விளங்குகின்றன.
7. கூட்டுப் பண்ணை முறையில் விவசாயம் செய்வதை வலியுறுத்துவதாகவும் இக்கவிதை திகழ்கிறது.

ஈழநாட்டின் மலையகம் தந்த தமிழ்க்கவிஞர் குறிஞ்சி தென்னவன். மலையகத் தமிழ்க் கவிதைக்கு மரபுரீதியான வளஞ்சேர்த்த குறிப்பிடத்தக்க சில கவிஞர்களில் இவரும் ஒருவர். நோர்வூட், தென் மதுரைத் தோட்டத்தில் சுப்பையா, முருகம்மாள் ஆகிய தொழிலாளர் களான பெற்றோருக்கு மகனாக 12.03.1934 இல் பிறந்தவர். 64 ஆண்டுகள் மலையக மண்ணின் வாழ்வோடும், தாழ்வோடும், சிறப்புக்களோடும் துயரங்களோடும்

துரதிஷ்டங்களோடும் பின்னிப்பிணைந்து நின்று, லபுக்கொல்லை - கொண்டகலைத் தோட்டத்தில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து, 19.01.1998இல் மறைந்தவர். அக்காலச் சட்டத்தின்படி 11வயதில் தோட்டத் தொழிலாளியாகப் பெயர்பதிந்து பணி செய்தவர். வெய்யிலிலும், மழையிலும், அட்டைக்கடியிலும், மேலதிகாரிகளின் வசைச்சொற்களிலும், வறுமையிலும், நோயிலும் ஏனைய தொழிலாளர்களைப் போலவே தானும் வருந்தி, உழைத்து வாழ முயன்றவர். ஐந்தாந்தரம் வரை தோட்டப் பாடசாலையில் கற்ற கல்வியின் அடித்தளத்திலிருந்து அனுபவக் கல்வியினூடாகப் பெருவளர்ச்சி கண்டவர். தமது உறவினரான லெச்சமி அம்மையாரை 1962இல் கரம் பிடித்து, மூன்று பெண்களையும் மகனொருவனையும் பேறாகப் பெற்றவர். 1986இல் மகள் மணிமேகலையின் அகால மரணத்தால் துடிதுடித்துப் போய் "காலன் கவர்ந்த ஒரு கவிஞரின் மகள்" (சிந்தாமணி 17.08.1986) என்னும் கண்ணீர்க் கவிதையைத் தந்தவர். மாடாக உழைக்கும் மலையகத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட வேண்டுமெனக் கருதியுழைத்தவர். அதற்காகப் பாவலர்கள் பெரியாம்பிள்ளை, ராமையாத்தேவர், கோவிந்தசாமித் தேவர், எஸ்.எம்.ராஜப்பா, காசிசெங்கநாதன், பி.ஆர்.பெரியசாமி, சிதம்பரநாத பாவலர் ஆகியோரின் பாடல்புத்தகங்களை வாங்கிப்படித்தும், சிதம்பரநாதபாவலரின் "ஜானகியின் துணிவு" (1952) நாவலை வாசித்தும், தென்றல், மாலைமுரசு, திராவிடநாடு, மன்றம் ஆகிய ஏடுகளைச்

சேகரித்து வைத்துக் கற்றும் தமது அறிவை விசாலமாக்கியவர்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயர்தோய்ந்த வாழ்வுப் பயணங்கண்டு வாடிய கவிஞர் குறிஞ்சி தென்னவனின் இலக்கியப் படைப்புகள் யாவும் அந்த மக்களைப் பற்றியதாகவே பெரிதும் காணப்பட்டன. அவர்களது விடிவுக்காக ஏங்கிய உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்புகளே அவையாகும். சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியாகப் பணிபுரிந்த காலத்திலேயே பல பக்திப்பாடல்களை எழுதிப் பஜனைகளில் பாடக் கொடுத்தவர் தென்னவன் அவர்கள். சுப்பிரமணிய ஆசிரியவிருத்தம், முருகன் பக்தி மாலை, கதிர்காம விருத்தப்பா, மலையகக்கும்மி, லபுக்கெல்லை கதிரேசப் பதிகம் போன்றவை இவரால் பாடப்பட்டவையாகும். 'வீடோ வீடு', 'ஓருநாள் கூத்து' நாடகங்களும், குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள். கூட்டுப்பிரார்த்தனைப் பாடல்களும் பாடியிருக்கிறார். மலையகத் தமிழரின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்காக இரா.சிவலிங்கம் தலைமையிலான அணியில் இளைஞராக இணைத்துக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தவர் இவர். பதினொரு வயதில் தோட்டத்தில் வேலை செய்யத் தொடங்கியவர், தமது இருபதாவது வயதில் கவிதையெழுதத் தொடங்கி, இறக்கும் வரை அப்பணியில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார்.

1977இல் இவரது "உரிமையற்றோர் பேசும் ஒளிப்பிழம்புகள்" என்ற தலைப்பில் "நாட்டை உயர்த்தியோர் துரோகியா?"; "இதுவா நியதி", "பொங்கியெழு சிங்கமென", "வாழ்வு வழங்கிட வாரீர்", "துயர்க்கதையோ முடியவில்லை", "உழைப்புக்கும் படிப்புக்கும் உறவு வேண்டும்" ஆகிய ஆறு கவிதைகள் அச்சில் வெளிவந்தன. அட்டன் கிறிஸ்தவ தொழிலாளர் ஒத்துழைப்பு ஒன்றியம் சார்பில் ஜெவ்ரி அயபசேகர இதனை வெளியிட்டார். 1978இல் 'விழிப்பு' என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் 'புத்தனுக்கோர் விண்ணப்பம்', 'புத்துலகம் படைத்திடுவோம்', 'அவலங்கள் மடிய அருள் புரிவாயே!' ஆகிய இவரது கவிதைகளும் இடம்பிடித்துக் கொண்டன. அவை 1979 இல் 'பிபிதென பெய' என்ற பெயரில் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியாகின. அவற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் "For the Dawning of the New" என்ற தலைப்பில் வெளிவந்து பெருமை சேர்த்தன.

ஆரம்ப காலத்தில் மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்த தமிழ்க் கவிதைத் தொகுப்புகளில் குறிஞ்சி தென்னவனின் கவிதைகள் இடம்பெறாத போதிலும், 'குறிஞ்சிப்பூ', கவிதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுக் கணிப்புக்குரியதாயிற்று. வி.சி.வேலு என்ற சொந்தப் பெயரிலும், தென்னவன் என்ற புனை பெயரிலும் எழுதிய போதிலும்

1967இலிருந்து குறிஞ்சி தென்னவனாகப் பிரபல்யம் பெற்றார். இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் கொண்டக் கலைத் தோட்டத் தலைவராகக் கடமையாற்றிய போது 'காங்கிரஸ்' பத்திரிகையில் பல கவிதைகளை எழுதியிருந்தார். தொழிற்சங்கப் பணியாற்றி 'கொட்டுமுரசே', 'ஒற்றுமை என்னும் ஓரணி திரள்வோம்', 'வேடதாரிகள்', 'போலிகள்', 'ஆசாட பூதிகளை அறுத்திடுவோம் பூண்டோடு' முதலான கவிதைகள் இவற்றுட் சிலவாகும். காங்கிரஸிலிருந்து விலகிய கவிஞர் பல இடையூறுகளை எதிர் கொண்டார். 'மாவலி', 'நம்நாடு', 'கொந்தளிப்பு' போன்ற தொழிலாளர் பத்திரிகைகளும் அவரது கவிதைகளை வெளியிட்டன. மரபுக் கவிஞரான குறிஞ்சி தென்னவனால் சில புதுக்கவிதைகளும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் புதுக்கவிதைகள் பற்றி அவர் எதிர்நிலையான கருத்தையே கொண்டிருந்தார். தோட்டத்து மக்களைச் சுரண்டும் கொடுமைகளையும், கொடியவர்களையும் 'குறும்பா' என்னும் பாவடிவத்தினூடாக மஹாகவி வழியைப் பின்பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளார்.

மலையக மண்வாசனைக் கவிஞரான குறிஞ்சி தென்னவனின் முதற்கவிதைத் தொகுதி 1977இல் வந்ததாயினும், அடுத்ததாக 1987இல் அவரது நண்பர்கள் சிலர் இணைந்து, தாம் தோற்றுவித்த மலையக வெளியீட்டகம் சார்பில் சிறிய கவிதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டனர். இருப்பினும், மேலும் பன்னிரண்டு கவிதைகளைச் சேர்த்து அதன் இரண்டாம் பதிப்பை மூன்று மாத இடைவெளியினுள் வெளியிட்டனர். மலையகச் சூழலை மையப்படுத்தி உருவகம், உவமை முதலான அணிச்சிறப்புகளும், எளிமையான பழகு தமிழ்ப் பயன்பாடும், ஓசை இன்பமும், உணர்ச்சி வேகமும் தழுவிய கவிதைகளைப் படைத்தளித்த குறிஞ்சி தென்னவனின் கவிதைப் படைப்புக்கள் நூல்வடிவில் ஓரளவுக்குப் பூரணத்துவம் பெறும் நிலை 2007ஆம் ஆண்டு, அவர் மறைந்து ஒன்பது ஆண்டுகளின் பின்னரே கிட்டியது. அவரது 96 கவிதைகள் உள்ளடங்கிய 'குறிஞ்சி தென்னவன் கவிச்சரங்கள்' நூலானது, சாரல் நாடனால் தொகுக்கப்பட்டு வெளியானது. அந்நூலுக்கு இலங்கையரசின் சாஹித்ய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்துள்ளது. கவிஞரின் பல்பரிமாணங்களை விளங்கக்கூடிய வகையில் ஆய்வாளர்களுக்கு இந்நூல் துணை செய்யுமெனலாம்.

மாணவர்முரசு, தேயிலை, செய்தி, தடாகம், பெண்ணின் குரல், விழிப்பு, குன்றின் குரல், கொழுந்து, கலையமுதம், இந்துகலாசாரம், அகிலம், இந்துமதி, கண்டி இலக்கியச் செய்திமடல், தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, அஞ்சலி, மக்கள் மறுவாழ்வு (சென்னை),

தேசிய முரசொலி, குறிஞ்சிப்பூ முதலிய ஏடுகள் குறிஞ்சி தென்னவனின் கவிதைகளை வெளியிட்டு ஊக்கப்படுத்தியவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவரது கவிதைகள் வாழ்வின் யதார்த்தங்களைப் பேசுபவை. மலையக சமுதாயத்தின் அடிமட்டக் குரலாய் ஒலித்தவை. இலட்சிய தாகத்தால் இதயத்திலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பியவை. 'எனக்குக் கவிதை தொழிலல்ல, எனது இரத்த நாளங்களில் ஓடும் உயிர்த்துடிப்பு, தீமையைக் கண்டு கொதித் தெழும் உணர்வின் வடிகால்' என்று கூறியுள்ள குறிஞ்சி தென்னவன் 1983 இல் யப்பான் நாட்டுக்குச் சென்றுவந்தவர். கவிச்சுடர், தமிழ் மணி, கலாபூசணம் ஆகிய பட்டங்களால் இவர் கௌரவிக்கப்பட்டார். 'சுபமங்களா' சஞ்சிகையின் அட்டையில் (1994மே) இவரது படம் வெளிவந்தது. காலம் நமக்குத் தந்த கவிஞனாகக் குறிஞ்சி தென்னவன் விளங்கியுள்ளார். அவரது கவிதைகள் அவரை வாழவைக்கும் என நம்பலாம்.

குறிஞ்சி தென்னவன் இயற்றிய 'சம்பளநாள்' என்னுங் கவிதை இங்கு இடம்பெறுகிறது. சாரல் நாடன் தொகுத்த 'குறிஞ்சி தென்னவன் கவிச்சரங்கள்' தொகுப்பு நூலில் இக்கவிதையும் அடங்கியுள்ளது.

சம்பள நாள்

அடிநிலை மாந்தராகப் பெரிதும் வாழுகின்ற மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயர் தோய்ந்த வாழ்க்கையை "சம்பளநாள்" என்னும் தலைப்பிலான இக்கவிதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. செய்த தொழிலுக்குரிய சம்பளத்தைப் பெறுகின்ற சம்பளநாளானது, தொழிலாளர்களின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சிக்குரிய நாளாக அமையாமல், நிம்மதியற்ற, பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகின்ற நாளாக அமைந்து விடுவதன் காரணங்களை மிகவும் இயல்பான, உயிர்த்துடிப்புள்ள, மலையக வழக்காற்றுத் தமிழ்ச் சொற்களினூடான மொழிநடையில் மரபுக்கவிதையாகத் தந்துள்ளார் கவிஞர் குறிஞ்சி தென்னவன். ஒவ்வொன்றும் எட்டு அடிகளில் அமையும் எட்டுக் கவிதைகள் இதில் காணப்படுகின்றன. சம்பள நாளன்று ஒவ்வொரு குடும்பத்திலுள்ளவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளையும், அவை நிறைவேறாமல் நெருங்கிச் சிதறிப்போகும் துரப்பாக்கிய நிலைமைகளையும் உணர்ச்சிபூர்வமாக வடித்துக் காட்டப்பட்ட யதார்த்தமான இக்கவிதையில், ஏழைகளான மலைவாழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் விடிவுகாலம் எப்போது பிறக்குமென்ற ஆதங்கத்தையும் இக்கவிதை உருவாக்கியுள்ளது.

பத்தாந் திகதியில் சம்பளமாம், சின்னப்
 பையனுக் கோ, பெருங் கொண்டாட்டம்!
 “மொத்தமாகக் சம்பளம் வாங்கி டுவா, அம்மா
 முழுசா ஒருருவா தந்திடுவா”! என
 சித்தம் நிரம்பிய ஆசையிலே, தன்
 தோழர் பலருக்கும் சொல்லி வைத்தான்!
 முத்தம்மா சம்பளம் வாங்கி வந்தாள் - அவன்
 முதுகுல நாலு கொடுத்து வச்சாள்.

“வாழைப் பழம்...மிட்டாய் முறுக்கு...வடை!
 வாங்குங்க! வாங்குங்க”! என்று இந்த
 ஏழைங்க காசைப் பிடுங்கிட வேவந்த
 வியாபாரி கள் இடும் கூச்சல்களும்
 ஊளை ஒழுக வாய் எச்சில் வடிய, தன்
 உள்ளத்தி லேபெரும் ஆசையுடன் - அம்மா
 சேலைமுந் தானையைப் பற்றிக்கொண் டேவரும்
 செந்தா மரையோ சிணுங்கிடுவாள்.

“சீவி முடிச்சி, சிரிக்கலைன்னா? நல்லா
 சிங்காரம் பண்ணி தளுக்கலைன்னா?
 பாவிப் பயஅரைப் பேருபோட்டான்? அவன்
 படையி லேபோக, மாடாக என்
 ஆவி துடிக்கச் சுமந்துவந்தும், தினம்
 அரைப் பேரு போட்டுல்ல வச்சிருக்கான்!”
 கேவி யழுது புலம்பிக்கொண் டேவரும்
 குப்பாயி நெஞ்சில் பெருநெருப்பு.

“காமாச்சிக்கு எம்பத் தஞ்சி ருவா அவ
 கையில் வாங்கிட்டா பாத்தியாடி? சுத்த
 சோமாறி வேலைக்குப் போகமாட்டா, போனா
 சொத்தவேலை, துப்புப் பட்டிடுவா!
 ஏமாளி கந்தன் அவபுருசன் - அவ
 இழுத்த இழுப்புக்கு வளையுறானே! என
 ரோமஞ் சிலிர்க்க வசைபாடும் சின்ன
 ருக்கு மணீக்கோ, வயித்தெரிச்சல்.

“சீட்டுப் பணத்த நான் கட்டுவேனா? பட்ட
 சில்லறக் கடன அடைப்பேனா? அந்தச்

சேட்டுப்பய மலை போலவந்து பெருந்
 தொல்லை கொடுப்பான் கடன்கேட்டு,
 ஈட்டுக் கடையில் வச்ச நகையினை
 இந்த மாசம் திருப்பலன்னா, ஏலம்
 போட்டுடு வானாம், என்னசெய் வே” னென
 புலம்பும் வள்ளியொரு பக்கத்திலே.

“பள்ளிக்குடம் போகும் சின்ன மகளுக்கு
 பாவாடை ரவிக்கை தைக்க வேணும்
 வள்ளி, மகளின் சடங்குக்க அஞ்சிரு
 வா, வாச்சும் மொய்யா எழுதிடணும்
 கொள்ளைக்கா ரப்பய ஓத்த கடைக்கும்
 கொடுத்திட னும் போன மாசக்கடன்”
 உள்ளத்தில் எண்ணி அடுப்பரு கில் சும்மா
 உட்கார்ந் திருக்கிறாள் பாப்பாத்தி.

“நாட்டுக்குப் போயி குடிச்சிப்புட்டு, சில
 நாதாறிப் பசங்களக் கூட்டிவந்து, கரு
 வாட்டுக்கறிவேணும் என்று, என்னையிந்த
 மனுசன் புடுங்கியே தின்னப் போறான்.
 வீட்டுல என்ன சொகத்தக் கண்டேன்? இந்த
 வெத்து மனுசனக் கட்டிக்கிட்டு?” என
 நீட்டி முழக்கி வசை பாடும் சின்ன
 நீலா வதிக்கோ பெருங் கோவம்.

சம்பள நாளிது வீட்டி லிருக்கிற
 சந்தோச மெல்லாம் பறந்திடும் நாள்!
 வம்பும் தும்பும் பேசிடும் நாள்! இவர்
 மண்டை யுடைந்திடும் நாளிதடா!
 கம்புத் தடிகளைத் தூக்கிடும் நாள், பொலிஸ்,
 கச்சேரி, கோர்ட்டுக்குப் போயிடும் நாள்!
 வெம்பியழுதிடும் பெண்களின் குரல்கள்
 வீடுகளில் கேட்கும் நாளிதடா.

குறிப்புகள் :-

1. பத்தாந் திகதியன்று அம்மா சம்பளம் எடுத்துத் தனக்கு ஒரு ரூபா தருவாள் என்ற சின்னப் பையனின் கனவு சிதைந்தது. அவனது எண்ணத்துக்குப் பதிலாகத்தாயிடமிருந்து முதுகில் அடிகள் தான் கிடைத்தன என்பதை முதற்கவிதை வெளிக்காட்டுகிறது.
2. இனிப்புப் பண்டங்கள், பலகாரங்கள் போன்றவற்றை விற்கும் வியாபாரிகளைக் கண்டதும் உள்ளத்தில் எழும் ஆசைளை அடக்க முடியாமல் தவிக்கும் செந்தாமரை போன்ற சிறுமிகளின் தவிப்பையும் இக்கவிதையில் காண முடிகிறது.
3. கவர்ச்சிசிகரமாக அலங்காரம் பண்ணி, தோட்டத்துக் கணக்கப் பிள்ளையை வசியம் பண்ணாத குறைக்கு நாள்தோறும் பாடு பட்டுழைத்தும் அரைநாள் கூலியையே தந்துவிட்டான் எனப் புலம்பும் குப்பாயியின் நெஞ்சத்துடிப்பு இக்கவிதையிற் காணப்படும் இன்னொரு விதமான சோகமாகும்.
4. ஏமாளிப் புருஷனைக் கட்டிக்கிட்ட சோம்பேறி காமாட்சியின் கேவலமான நடத்தைகளைச் சொல்லி, அவளுக்கு அதிக சம்பளமும், தனக்குக் குறைந்த சம்பளமும் கிடைத்தமைக்காக வருத்தப்படும் சின்னருக்குமணியின் கவலையை, இன்னொரு கவிதை சித்திரித்துள்ளது.
5. தான் பெற்றுக் கொண்டு வந்த சொற்பமான சம்பளப் பணத்தில் சீட்டுப் பணம், சில்லறைக் கடன், சேட்டுவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடன், ஈடு வைத்த நகையை மீளுதல் ஆகியவற்றை எப்படி நிறைவேற்ற முடியுமெனத் துடிதுடிக்கும் வள்ளியின் மனக்குமுறல் இன்னொரு கவிதையாக மலர்ந்துள்ளது.
6. பள்ளி செல்லும் சின்ன மகளுக்குப் பாவாடை தைக்க, வள்ளி மகளின் சடங்குக்கு ஐந்து ரூபா மொய் எழுத, வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்குகின்ற மளிகைக் கடைக்குக் கொடுக்க, தான் எடுத்துவரும் சம்பளப்பணம் கொஞ்சமும் காணாதே என அடுப்பங் கரையில் இருந்து அவதிப்படும் பாப்பாத்தியின் சிந்தனைகளின் விரியலாகவும் ஒரு கவிதை விளங்குகிறது.
7. கிராமத்துக்குப் போய் நன்றாகக் குடித்ததுமல்லாமல், தனது கூட்டாளிகள் சிலரையும் வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து, கருவாட்டுக் கறியுடன் உணவு சமைத்துக் கொடுக்குமாறு வீட்டு நிலைமையறியாமல் நடந்து கொள்ளும், உழைப்பில்லாத புருஷன் மீதான நீலாவதியினுடைய புலம்பலாகவும் ஒருகவிதை காணப்படுகிறது.

8. சம்பளநாள் என்பது தோட்டத்து உழைப்பாளி மக்களைப் பொறுத்த வரையில் சந்தோஷம் பறந்திடும் நாளாக, வம்பு தும்பு பேசிடும் நாளாக, சண்டைபிடித்து மண்டையுடைந்திடும் நாளாக, வெம்பியமும் பெண்களின் குரல்கள் வீடுகளில் கேட்கும் நாளாக விளங்குவதை இறுதிக்கவிதை வேதனைக் குரலில் பறைசாற்றுகிறது.
9. பெண்களின் சோகக்குரல்களின் படைப்பாகவே 'சம்பளநாள்' கவிதைக்கரு காணப்படுகிறது. முதற்கவிதையில் இடம் பெறும் சின்னப்பையனைத் தவிர சிறுமி செந்தாமரை, குப்பாயி, சின்னருக்குமணி, வள்ளி, பாப்பாத்தி, நீலாவதி ஆகிய பெண்களின் மனத் தவிப்புகளின் கலவையான கவிதையே இதுவாகும்.
10. சீட்டுப்பிடித்தல், நகை அடைவு வைத்தல், சேட்டுமாரிடம் வட்டிக்குக் கடன் பெறல், உள்ளூர்ச் சில்லறைக் கடைகளில் அன்றாடவீட்டுத் தேவைக்கான மளிகைச் சாமான்களைக் கடனுக்கு வாங்குதல், விருந்தாளிகளுக்கு கருவாட்டுக்கறியுடன் உணவு கொடுத்தல், ஆண்கள் மது அருந்துதல், உறவினர், அயலவர் வீடுகளில் நடைபெறும் மங்கலமான நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து மொய் எழுதுதல் (அன்பளிப்புப் பணம்), இனிப்புப் பண்டங்களைச் சிறுவர்கள் மத்தியில் வியாபாரஞ் செய்தல் முதலான தோட்டப் பிரதேச நாட்டாரியற் பண்பாட்டுக் கூறுகள் இக்கவிதையில் ஒளிவீசுகின்றன.
11. எளிமையான சொல்லாட்சி, ஓசையொழுங்கு (சந்தம்), உணர்ச்சிக் குவியல், பேச்சு வழக்கு மொழிப் பிரயோகம், சமூக அக்கறையுணர்வு ஆகியன இக்கவிதையின் சிறப்புக்களாகும்.

23

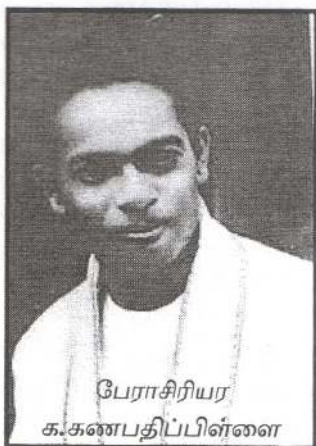
கட்டுரைகள்

அ) விஞ்ஞானமும் அகராதியும்

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

பேராசிரியர்
க.கணபதிப்பிள்ளை

பேராசிரியர் கந்தசாமி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து வடமராட்சி மண்ணான பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த புலோலிக் கிராமத்தில் 02.07.1902 இல் பிறந்தவர். பாரம்பரியமான புலமைத் துவத்தை அடியொற்றி முத்துக்குமார சுவாமிக் குருக்கள் போன்றோரிடத்தில் தமிழையும் வடமொழியையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டவர். பின்னர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சமஸ்கிருதத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கொண்டு, பாளியையும் மலையாளத்தையும்

துணைப்பாடங்களாகவும் கற்று, 1930இல் இளங்கலைமாணித் தேர்வில் (B.A) முதல் வகுப்பில் சித்தி பெற்றவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று அங்கு விபுலாநந்த அடிகளாரிடமும், சோழவந்தான் கந்தசாமி ஆகியோரிடத்திலும் தமிழைக் கற்று வித்துவான் தேர்வில் சித்தியடைந்தவர். அதன் பிற்பாடு இலண்டன் பல்கலைக்கழக நவீன மொழியியல் ஆராய்ச்சி மாணவராகிப் பேராசிரியர் ரேணர் (Turner) அவர்களுடைய வழிகாட்டலில், இடைக்காலத்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளின் மொழிநடை பற்றியாராய்ந்து ஆய்வேட்டுக் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். தமிழ்ச் சாசனத்துறையில் இத்தகைய பட்டம் பெற்ற முதலாமவர் இவரேயாவார்.

1936ஆம் ஆண்டு முதலாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலும், பின்னர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் விரிவுரையாளராகவும், 1947ஆம் ஆண்டு விபுலாநந்த அடிகளார் மறைவின் பின் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் இரண்டாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றி 1967இல் ஓய்வுபெற்றார். பேராசிரியர் பதவியினின்றும் ஓய்வுபெற்ற சில மாதங்களில் 12.05.1968 அன்று இவ்வலகினை விட்டுப் பிரிந்து சென்றார். “நடுத்தர உயரமும், சிவந்தமேனி, சற்றே முன்வந்த பற்கள், அகன்ற நெற்றி, அறிவுகளும் விழிச்சுடர், கனிவான பேச்சு, எளிமையான கோலம்” கொண்டு காட்சியளிப்பவர் பேராசிரியரெனத் தமிழறிஞர் சொக்கன்

அவர்கள் தாம் எழுதிய பேராசிரியர் பற்றிய கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணியும் கல்விப் பணியும் பன்முகத்தன்மையானவை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், கீழைத்தேய மொழிப்பீடத்தின் தலைவராகவும், சில சந்தர்ப்பங்களில் பதில் துணைவேந்தராகவும் பணியாற்றிய அவர், பலமுறை வெளிநாடுகள் சென்றுள்ளார். இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற பொதுநல அமைப்பு நாடுகளின் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்கள் மாநாட்டிலும் கலந்து கொண்டுள்ளார். பல கீழைத்தேய மொழியியல் மாநாடுகளில் கலந்து கட்டுரை வாசித்துள்ளார். 1964 ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியில் நடைபெற்ற கீழைத்தேசவியலாளர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டதுடன், தமிழ் மொழிசார் நுண்ணாய்வுகளுக்கு வித்திடக் கூடிய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் தோற்றுகையிலும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

பேராசிரியர் எழுதிய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் பல்வேறு ஏடுகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. மொழியியலாளராக, புனைகதையிலக்கிய கர்த்தாவாக, கவிஞராக, நாடகவாசிரியராக, திறனாய்வாளராக, கல்வியியலாளராக, பண்பாட்டாய்வாளராக, வரலாற்றாய்வாளராக, கல்வெட்டியல் அறிஞராக, பன்மொழிப் புலமையாளராகத் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்டதுடன், நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களை இத்துறைகளில் ஈடுபட்டுழைக்கச் செய்தவரும் இவரேயாவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைத் தளமாகக் கொண்டு, நடிப்பதற்கேற்ற பல தமிழ் நாடகங்களைப் படைத்தளித்த பெருமையும் வரலாற்றுத் தொடக்கமும் பேராசிரியருக்கேயுரியது. யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் பல சங்க இலக்கியங்களிலும் பிற இலக்கியங்களிலும் பயின்று வருவதை அறிந்து, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்காற்றினைத் தமது நாடக ஆக்கங்களில் மண் வாசனையோடு பயன்படுத்தியவரும் பேராசிரியரே எனலாம். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் மூலம் பேராசிரியர் தொடக்கி வைத்த இத்தகைய நாடக முயற்சியானது, அவரது மாணவர்களாயிருந்த பேராசிரியர்கள் சு.வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, சி.மௌனகுரு போன்ற பலரது முயற்சியால் நாடளாவிய ரீதியில் விரிவாக்கம் பெற்றது.

'பேராசிரியரோடு சில காலம் பழகியவர்களுக்கு அவரின் ஆழ்ந்த இன, நாட்டுப்பற்று நன்கு புலனாகும். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் வாழும்போதும் யாழ்ப்பாணத்தின்

கிராமமொன்றிலே அமைதியாக உலாவிக் கொண்டிருக்கும் நாட்டுப்புறத்தான் போன்றே அவர் தம்மைக் கருதிக் கொண்டார். தமது புலமையில் அமைந்த செயற்கையின மொழியில் பேசாது முற்றுமுழுக்க யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே பேசுவது அவரின் இயல்பு. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக நிலையில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், நடுத்தர வகுப்பினர் என்ற பல பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களோடும் பழகி அவர்களின் மனப்போக்குகள், சிந்தனைகள் எல்லாம் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். அந்த அனுபவ அறிவாலும், உள்ளுணர்வாலுமே தமக்கு எனத் தனிப்பாதை வகுத்து அப்பாதையில், உயர்ந்த நாடகங்களை ஆக்குதல் அவர்களுக்கு எளிதாயிற்று. 'பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்பர்'. (1972) எனும் நூலில் சொக்கன் அவர்களின் கூற்றானது பேராசிரியரின் உண்மையான உள்போக்கினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பத்து நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் 'நாட்டவன் நகரவாழ்க்கை', 'முருகன் திருகுதாளம்', 'கண்ணன் கூத்து', 'உடையார் மிடுக்கு' ஆகியவை "நாண்டாகம்" என்ற பெயரில் 1940இல் வெளியாகின. 'பொருளோ பொருள்', 'தவறான எண்ணம்' ஆகிய இரண்டும் "இருநாடகம்" என்ற பெயரில் 1952இல் வெளியிடப்பட்டன. ஹர்ஷவர்த்தனரின் வடமொழி நாடகமான 'இரத்தினாவலி'யை 'மாணிக்கமாலை' எனத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த நாடக நூலானது 1950 இல் வெளிவந்தது. வரலாற்று நாடகமான 'சங்கிலி' 1956 இல் நூலாக வெளிவந்தது. மேலும் 1955 இல் மேடையேறிய 'சுந்தரம் எங்கே', 1956 இல் மேடையேறிய 'துரோகிகள்' ஆகிய நாடகங்கள் இன்னும் நூலுருப் பெறவில்லை. பேராசிரியரின் 'காதலியாற்றுப்படை' (1950), 'தூவுதும் மலரே' (1950), ஆகிய செய்யுள் நூல்கள் மரபு தழுவியவை. அவரது "ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்" (1962) நூலில் யாழ்ப்பாணத்தவரின் பண்பாட்டு விழுமியங்கள், உணவு, உடை, அணிகலன், சிந்தனைகள் போன்ற பலவற்றையும் பதிவு செய்துள்ளார். 'இலங்கை வாழ் தமிழர் வரலாறு' (1956) என்ற நூலும் இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வியற் பதிவேடாகும். பேராசிரியரின் பிறமொழி அறிவானது ஜேர்மனிய நாவலாசிரியர் தியோடர் கதாம் என்பவரின் 'இம்மென்சே' நாவலைத் தழுவியதாக 'பூஞ்சோலை' (1953)யையும், பிரெஞ்சு மொழியில் அபூ என்பவர் எழுதிய 'இரட்டையர்' என்ற நூலைத் தழுவியதாகவும் எமது நாட்டு மக்கள் கற்பனைப் படைப்பாகவும் "வாழ்க்கையின் விநோதங்கள்" (1943) என்ற நூலையும் தர முடிந்துள்ளது. இந்த நாவல்களிரண்டும் பிற மொழித் தழுவல்களாயினும், தமிழ் மண்ணிற்கு ஏற்ற முறையிலான கருப்பொருள்களையும் பண்பையும்

கொண்டவையாகச் சித்திரிக் கப்பட்டுள்ளன. சிறுகதைத் துறைக்கான பேராசிரியரின் பங்களிப்பாக 'நீரமகளிர்' விளங்குகின்றது. இதுவும் ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் கதையாகும். பேராசிரியரின் எழுத்துக்கள் பலவும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 'இளங்கதிர்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளன. 'குறிஞ்சிக்கோமான்' என்ற புனை பெயரில் பேராசிரியர் எழுதிய பாடலொன்று 'பேராதனைக் கவிதை' (1960) நூலிலே காணக் கிடைக்கின்றது. மாவலி யாற்றங்கரையில் காதல் புரியும் பல்கலைக்கழக இளைஞர், யுவதிகள் பற்றிய பாடலிதுவாகும். பருத்தித்துறையிலிருக்கும் காதலனுடைய ஊருக்கு யாழ்ப்பாணத்துக் காதலியை ஆற்றுப்படுத்துவதாக 'காதலியாற்றுப்படை'க்கவிதை நூல் அமைந்துள்ளது. காதைகள் பல கொண்டமைந்த 'தூவுதும் மலரே'யில் சீதனக்காதையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு தமிழிலக்கியச் செல்நெறியில் தடங்கள் பல பதித்த பேராசிரியரின் பணிகள் காலங்கடந்தும் போற்றப்படுபவை. ஈழத்தமிழிலக்கிய முயற்சிகளில் முன்னோடியானவை. அவரது எழுத்துக்களும், பணிகளும் பல்வேறு விதங்களில் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேன்மேலும் அவை விரிவாக ஆராயப்படின பேராசிரியரின் ஆளுமை இன்னமும் கூடியதுலங்கல்களைப் பெறுமெனலாம்.

விஞ்ஞானமும் அகராதியும்

-பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை-

ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்ததன் பயனாய்த் தமிழ் மொழிக்குப் பலதுறையிலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர் தமிழ் நாட்டிற் காலடி வைத்தது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில். இதுகாறும் தமிழ் மக்கள் இலக்கியத் துறையில் மட்டும் பெரும்பாலும் தமது மொழிக்கு வேண்டிய ஆக்க வேலையைச் செய்து வந்தனர். வானநூல், சோதிடம், வைத்தியம் முதலிய துறைகளிலும் சங்கீதத்தில் இருந்த நூல்களைப்பின்பற்றி ஓர் அளவுக்கு நூல்கள் இருந்தன. ஆனால், மேனாட்டு முறையில் விஞ்ஞானக்கல்வி தமிழ்நாட்டில் எழுந்தது சென்ற நூற்றாண்டிலே தான். இத்துறையிலும் மேனாட்டாரின் உதவியினாலே தான் தமிழ் மொழியில் நூல்கள் ஓரளவுக்கு எழுந்தன.

முதன் முதல் தமிழ்மொழியில் விஞ்ஞானத்துறையில் நூல் எழுதப்பட்டது யாழ்ப்பாணத்திலேயே. சென்ற நூற்றாண்டு, தமிழ் மொழியின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கியமான காலம். தென்னகத்திலேயுள்ள தமிழ் மக்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி ஈழத்திலிருந்தே வீறு பெற்றெழுந்தது. அது மட்டுமன்றித் தென்னகத்திலுள்ளாரையும் தட்டி எழுப்பிற்று. இலக்கிம், சமயம் ஆகிய துறைகளில் ஆறுமுக நாவலர் தொண்டு செய்தார். பண்டைத் தமிழ் நூல்களைச் செல்லுக்கிரையாகி மாண்டு விடாது, சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அச்சுவாகனமேற்றி அவற்றிற்குப் புத்துயிரளித்தார். சுவாமிநாத பண்டிதர் மடங்களில் மறைத்து வைத்திருந்த சைவ சாத்திரங்களை அச்ச வாகனமேற்றினார். வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள செமினரியிலிருந்து மிசனரிமாரின் உதவி கொண்டு அறிஞர் பலர் மேல்நாட்டு விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உலகுக்களித்தனர். மேனாட்டு முறையில் தமிழ் அகராதியும் உருப்படுத்தினர். யாழ்ப்பாணத்தில் விஞ்ஞான நூல்களும் அகராதிகளும் எழுந்த வகையினைச் சிறிது நோக்குவோம்.

சென்ற நூற்றாண்டில் மிசனரிமார் தமது கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கமாக இலங்கை வந்து அடைந்தனர். அவரில் அமெரிக்க மிசனரிமாரே இங்கு முதன்முதற் கால் வைத்தனர். அவர் யாழ்ப்பாணத்தைத் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். நாட்டிலே ஊரெங்கணும் தமிழ்ப்பள்ளிக் கூடங்களை எழுப்பித் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்பித்தனர். பின்னர் 1823ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையில் பல்கலைக்கழகங்களிற் புகட்டப்படும்

கல்வியை கற்பிக்க வேண்டி ஒரு கல்லூரியை நிறுவினர். 1827ஆம் ஆண்டு அதற்குச் செமினரி எனப் பெயரிட்டனர்.

ஆங்கிலக் கல்வியையும் தமிழ்க் கல்வியையும் இக்கல்வி நிலையத்தில் உயர்ந்த முறையில் மாணவருக்குக் கற்பித்து வந்தனர். இதன் நோக்கம் என்னவெனின் நன்றாக ஆங்கிலம் பயின்ற மாணவர் தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவாராகில் ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் வேதிநூல், பூதநூல், விலங்கியல் நூல், வானநூல், கணிதம் முதலியவற்றைத் தமிழில், நூலியற்றியோ, மொழிபெயர்த்தோ, அச்சாத்திரங்களின் அறிவைத் தம் நாட்டவருக்குள் பெருக்குவர் என்று எண்ணியே. இக்கருத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு விஞ்ஞான சாத்திரங்களைத் தமிழில் எழுதும் பணியில் மிசனரிமாரும் இச்செமினரியில் கற்றுத் தேர்ந்த மாணவரும் இறங்கினர்.

இத்தொண்டில் ஈடுபட்ட அமெரிக்க மிசனரிமாரில் முதலிடம் பெறுபவர் சாமுவேல் பிஷ் கிறீன் இடாக்குத்தர் (Dr. Samuel Fish Green) ஆவார். அவர் 1822ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிற்குப் பிறந்தார். அங்குள்ள பல்கலைக்கழகமொன்றில் 1845ஆம் ஆண்டு மருத்துவக் கலையிற் பட்டம் பெற்றார். இந்தியாவிலே பணியாற்றத் தனக்கு ஓர் இடம் தருமாறு அமெரிக்க மிசனரிமார் சங்கத்துக்கு மனுச் செய்தார். அதற்கு அச்சங்கம் அவரை இலங்கைக்குப் போகுமாறு பணித்தது. அதனால் அவர் 1847ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்திறங்கி வட்டுக் கோட்டையிலுள்ள செமினரிக்கு அண்மையிலுள்ள மருத்துவ நிலையத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கினார். 1848ஆம் ஆண்டு இவ்வைத்தியசாலை மாண்பாய்க்கு மாற்றப்பட்டது. சில ஆண்டுகளின் பின் இவ்வைத்தியசாலைக்குக் கிறீன் இடாக்குத்தரே தலைவரானார். இவ்வளவு காலமும் பொது மக்களோடு கூடிப் பழகியதன் காரணத்தாலும் நூல்களைக் கற்றதன் காரணத்தாலும் அவர் தமிழ் மொழியில் சிறந்த அறிவு பெற்றார். மருத்துவ நிலையத்துக்கு வரும் நோயாளிகளுடன் தமிழிலே அளவளாவிப் பேசும் ஆற்றல் பெற்றார். அன்றியும் மருத்துவ வேலையில்லா நேரங்களில் கோயிலிற் சென்று வேதாகமப் பிரசங்கம் செய்யும் வன்மையும் படைத்திருந்தார். அவரினும் சிறந்த ஆங்கில மருத்துவர் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை.

தமது மருத்துவ வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டே அவர் மாணவர் சிலருக்கு வைத்தியக் கல்வி புகட்டி வந்தார். அவருடைய காலத்திலே இலங்கையில் மருத்துவக் கல்லூரி இருக்கவில்லை. ஆகவே அவராற் பயிற்றப்பட்ட மருத்துவரையே இலங்கை அரசாங்கம் அரசினர் வைத்திய சாலைகளில் மருத்துவராய்

அமர்த்தியது. அவரின் கீழ்ப்பயின்று மருத்துவராய்த் திகழ்ந்த இடான்போர்த்துப் பெரியதம்பி என்பார் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் எம்.டி.பட்டம் பெற்றார்.

தொடக்கத்தில் ஆங்கில மொழி மூலமே தமது மாணவருக்கு மருத்துவக்கலை பயிற்றி வந்தார். சிறிது காலத்தின் பின் மாணவருக்கு தமது மொழியில் பாடஞ் சொல்லி வந்தால் இலகுவில் பாடப் பொருளை அறிந்து கொள்வார் என எண்ணித் தமிழ் மூலம் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது தான் தமிழிலே மருத்துவ நூல்கள் இல்லாத குறையை அறிந்தார்.

இக்குறையை நிவிர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அக்காலத்து மருத்துவக் கலையிலுள்ள சிறந்த நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினார். முதன்முதல் 'கற்லர்' (Cutler) என்பவர் எழுதிய உடற்கூறும் உடல்நலமும் (Anatomy Physiology Hygiene) என்னும் நூலை 1856ஆம் ஆண்டு பொழிபெயர்த்து முடித்தார். அதை அச்சிட்டு வெளியிடும் செலவைப் பொறுக்கும் வண்ணம் இலங்கை அரசினரைக் கேட்டார். அதற்கு ஆங்கிலமல்லாத பிற மொழிகளில் எழுதும் நூல்களுக்குத் தாம் உதவிப் பணம் கொடுப்பது இல்லை என்று கூறி அரசாங்கம் அவர் மனுவை நிராகரித்து விட்டது. அரசினர் என்ன விடை கூறுவர் என்று இடாக்குத்தர் கிறீனுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். ஆகையால் சென்னையிலுள்ள ஏ.எம்.சி.அச்சியந்திர சாலையில் அதை அச்சிட்டு அடுத்த ஆண்டே வெளியாக்கினார்.

கிறீன் இடாக்குத்தர் மட்டும் இந்நூல்களை மொழி பெயர்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாரென எண்ணுதல் கூடாது. தனக்குத் கீழே கற்ற மாணவரையும் இவ்வேலையைச் செய்யுமாறு தூண்டினார். இம் மொழிபெயர்ப்பு வேலையை அவரோடு நடத்திய மாணவருள் சாப்மன் (Chapman), இடான்போர்த்து (Danforth), எவர்ட்சு (Livarts) என்போர் தலைசிறந்தவராவர். தமது மாணவரின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளிவருமுன் அவரே அவை யாவற்றையும் பார்த்து வேண்டிய திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் செய்து கொடுப்பார்.

முன்னே காட்டிய நூல்களைவிட மேல்வரும் மருத்துவ நூல்களும் கிறீன் இடாக்குத்தராலும் அவர் மாணவராலும் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டன:

இரணவைத்தியம் (Drutt's Surgery): இடான்போர்த்து மொழி பெயர்த்துக் கிறீன் இடாக்குத்தர் பதிப்பித்தது. வெளியீடு - அமெரிக்க அச்சியந்திரசாலை, மானிப்பாய் 1867, பக்கம் 504.

அங்காதிபாதம் (Gray's Anatomy): சாப்மன் மொழி பெயர்த்தது. 1872, பக்கம் 838.

வைத்தியாகரம் (Hooper's Physicians Vedemecum): வில்லியம் போல் மொழிபெயர்த்தது. கிறீன் இடாக்குத்தர் பதிப்பித்தது. அச்சிட்டது இலண்டன்மிசன் அச்சியந்திரசாலை, நாகர்கோயில். 1872, பக்கம் 838.

கெமிஸ்தம் (well's Chemistry) என்சாமிநாதன், டி.டபிள்யூ. சாப்மன் என்போர் உதவியுடன் கிறீன் இடாக்குத்தர் மொழிபெயர்த்தது. நாகர்கோயில் இலண்டன்மிசன் அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டது. 1875, பக்கம் 576.

மனுஷசுசுரணம் (Dalton's Physiology) : 1883, பக்கம் 550.

இந்துபதார்த்த சாரம் (Warring's Pharmacopoeis of India): டபிள்யூ. டி. சாப்மன் மொழிபெயர்த்ததுக் கிறீன் இடாக்குத்தர் பதிப்பித்தது. மானிப்பாய் இலங்கை அமெரிக்கன் அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டது. 1884, பக்கம் 574.

இச்செமினரியிற் கற்றுத் தேறிய கறோல் விஸ்வநாதபிள்ளையென்பார் வீசகணிதம் (Algebra) என்னும் நூலை 1855 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டனர். அன்றியும் வேறு பலரும் நிலக்கணக்கியல், அளவை நூல் முதலிய துறைகளில் நூல்களியற்றி வெளியிட்டனர். ஞானச சகோதரர் பிலிப்பு 1905 ஆம் ஆண்டு அளவை நூலொன்றை வெளியிட்டனர். சின்னத்தம்பி என்பார் நில அளவைச் சாத்திரத்தைப் பழைய இலக்கண முறைப்படி சூத்திரங்களால் யாத்து ஒரு நூலை வெளியிட்டனர்.

தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகியவற்றோடு பல பாடங்களையும் செமினரியிற் படிப்பித்தனர். பூதநூல், வேதி நூல் முதலிய அறிவியற்றுறையோடு தத்துவ நூலையும் திறம்படப் போதித்து வந்தனர். அதனால், இத்துறைகளில் வல்ல கற்றறிந்தோர் பலர் இக்கலைப் பீடத்தினின்று வெளியேறினர். இங்கு படித்துத் தேறியவருள் நெவின்கசிதம்பரப்பிள்ளையும் ஒருவர். கணிதத்துறையில் மிக வல்லுனர். தருக்கம் நன்கு பயின்றவர். இத்துறையில் அவருக்கு இந்திய தருக்க முறையும், ஐரோப்பிய தருக்க முறையும் தெரியும். அதனால் நியாயஇலக்கணம் என்னும் நூலை இயற்றினார். இது 1850 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது.

அமெரிக்க மிசனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டு இதனோடு நிற்கவில்லை. கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்ப இங்கு வந்தாராகையின் இந்நாட்டு மக்கள் பேசும் மொழியாகிய தமிழை நன்கு கற்றாலன்றி மக்களோடு பேசவும் சமயப் பிரசாரம் செய்யவும் முடியாதெனக் கண்டனர். தமிழ் மக்களின் பழைய முறையில் நிகண்டு நெட்டுருப்பண்ணித் தமிழ் மொழியைக்

கற்றுக் கொள்ளுதல் இயன்றதல்லவென எண்ணினார். ஐரோப்பிய முறையில் தமிழ்மொழிக்கு அகராதி ஒன்றினை ஆக்கினார் பெரும் பயனைத் தரும் என நினைத்தனர். எனவே 1833ஆம் ஆண்டு தமிழ் ஆங்கில அகராதி ஒன்றையும் ஆக்கத் திட்டமிட்டனர். இத்திட்டத்தின்படி வண.ஜீ.நெற்று என்பார் கபிரியேல் திசேரா, வண.பீற்றர் பெச்வல் ஆகியோருடைய உதவியோடு இந்நூல்களுக்குச் சொற்கள் சேர்க்கத் தொடங்கினார். இவ்வாறிருக்க வண.நெற்று அவர்கள் 1838 ஆம் ஆண்டு காத்திராதவண்ணம் உயிர் நீத்தார். அதனால் இவ்வேலை சிலகாலம் தடைப்பட்டிருந்தது.

அதன் பின்னர் பெரிய அகராதிக்கெனச் சேர்த்த சொற்களைக் கொண்டு பண்டிதர் சந்திரசேகரம் என்பவர் உதவியுடன் ஒரு கையகராதி வண.எஸ்ஸ்போல்டிங் (Rev. Levi Spaulding) என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. இதனை 'யாழ்ப்பாண அகராதி' என்றும் 'மானிப்பாய் அகராதி' என்றும் அழைத்தனர். சொற்கள் யாவும் பழைய நிகண்டுகளைப் போலல்லாது அகர வரிசைப்படுத்தி இருந்தன. நூல் 58,500 சொற்கள் கொண்டது.

இஃது இவ்வாறிருக்க, ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதியில் சொற்றொகுதி வண.சாமுவேல் கச்சிங்ஸ் (Rev. Samuel Hutchings) என்பவர் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் அதனை வரிசைப்படுத்தி நூல் ஆக்கினார். அது 1842ஆம் ஆண்டு வண.எம்.வின்சிலோவால் (Rev. M. Winslow) வெளியிடப்பட்டது. அதனை வண.எல்.ஸ்போல்டிங் (Rev. L. Spaulding) 1852ஆம் ஆண்டு புதுக்கியமைத்து வெளியிட்டார். அது இன்றும் நின்று நிலவுகிறது.

சிறிது காலத்தின்பின் அமெரிக்க மிசன், முன்னே நெற்றின் கீழ்த் தொடங்கிய தமிழ் ஆங்கில அகராதி வேலையைத் துரிதப்படுத்தியது. அதற்குப் புதிதாகக் கச்சிங்ஸ் என்பவரையும் ஸ்போல்டிங்ஸ் என்பவரையும் அகராதிக் குழுவிற் சேர்த்தது. ஈற்றில் வண.எம்.வின்சிலோ அதனை ஒழுங்காக்கி 1862ஆம் ஆண்டு சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த தமிழ்ப் பண்டிதர்களே, அவ்வகராதியிற் காணும் சொற்கள் யாவற்றையும் தேடி எடுத்துச் சேர்த்தனர். சென்னையில் அச்சிடும்போது அக்காலத்திலிருந்த தமிழ் வித்துவான்களாகிய இராமானுசுக்கவிராயர், விசாகப் பெருமாளையர், வீராசாமிச் செட்டியார் ஆகியோரும் உதவி புரிந்தனர்.

இப்பெரிய தமிழ் ஆங்கில அகராதி தமிழ்மொழியிலுள்ள பேச்சு வழக்கு மொழிச் சொற்களையும், செய்யுள் வழக்கு மொழிச் சொற்களையும் தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது. அதனோடு வானநூல்,

சோதிடநூல், பயில்நூல், வேதிநூல், பூதநூல், விலங்கியல் நூல், புராணம் ஆகியவற்றில் வழங்கும் சொற்களையும் கொண்டது. நூலாசிரியர், புலவர், இலக்கியங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்கள், தேவர் ஆகியோரின் பெயர் முதலியவை அதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதுகாறும் வெளிவந்த அகராதிகளில் வெளிவராத பலமுறைகள் அதிலுள்ளன. தமிழரின் சமயம், சாத்திரம், பழக்கவழக்கம், ஆகியன பற்றியுள்ள பல செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வகராதியில் 67,000 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழில் வழங்கும் வடசொல் யாவற்றிற்கும் உடுக்குறி போடப்பட்டிருக்கும். இதனால் வடசொல் எது தமிழ்ச்சொல் எது என்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே, கிறித்து சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு ஒரு கருவி நூலாக எழுந்த போதும் ஈற்றில் யாவருக்கும் பயன்படும் ஒரு பெருநூலாக அது முடிந்தது.

மானிப்பாய் அகராதியின் பின் தமிழ் அகராதி ஒன்றும் தமிழ்நாட்டில் வெளிவரவில்லை. பல குறைகள் இருந்த போதிலும் இவ்வகராதி சென்னையில் பலமுறை அச்சவாகனமேற்றிற்று. ஏனெனில் ஆங்கிலம் அறியாத தமிழருக்கு அதுவே ஒரேயொரு அகராதியாய் இருந்தது. ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் இதற்குச் சொற்களைச் சேர்த்துப் பெருக்கினர். சொற்களைக் கூட்டக் கூட்டக் கடைசியில் இருந்த அளவினின்றும் அது மிகப் பெரிதாய் வளர்ந்தது. அதனால் ஈற்றில் “யாழ்ப்பாண அகராதி” அல்லது “மானிப்பாய் அகராதி” என்ற அதன் பெயர் மாறிப் “பேரகராதி” அல்லது “விரிவகராதி” என்று அழைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் பிழைகள் மலிந்து மலிந்து ஏறின.

இத்தறுவாயில் இவ்வகராதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு நா.கதிரவேற்பிள்ளை என்பவர் தமது ஆராய்ச்சியினால் ஓர் அகராதியைத் தொடங்கினார். அவரும் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் கற்ற மாணாக்கருள் ஒருவர். சங்கத மொழியினின்று எடுத்துத் தமிழில் வழங்கிய சொற்களை யெல்லாம் இதில் சேர்த்துள்ளார். அன்றியும் சங்கத மொழி நிகண்டுகளிலுள்ள தமிழ்மொழியில் வழங்காத சொற்களையும் எடுத்துள்ளார். மிகச் சிறந்த தமிழ் அகராதி எதுவும் தற்பவமாகவோ, தற்சமமாகவோ சங்கத மொழியிலுள்ள சொற்களை உள்ளடக்க வேண்டும் என்பதே அவரின் நோக்கம். இக்குறைபாட்டைத் தவிர அவர் அகராதி ஏனைய வகையில் மிகச்சிறந்து விளங்குமாறு மருத்துவம், சைவசித்தாந்தம், வேதாந்தம், தத்துவம், அளவை அலங்காரம், சோதிடம், வானநூல், வேதிநூல் ஆகியவற்றில் வரும் சொற்களை எல்லாம் அதிலே

தொகுத்தார். சொற்களுக்கு உதாரணங்காட்டு முகமாக இலக்கியங்களினின்று அவை வரும் சொற்றொடர்களைக் காட்டியுள்ளார். சங்கதத்தினின்றும் எடுத்து வழங்கும் சொற்களின் பொருளை அகரவரிசைப்படுத்தி வரையப்பட்டுள்ளது. சிற்சில இடங்களில் சொற்களின் பிறப்பு வரலாறும் வந்துள்ளது.

இப்பெரியார் தான் பாடுபட்டுத் தொகுத்த அகராதி முழுவதையும் அச்சிட்டு வெளியிடுமுன்பே இறந்துவிட்டனர். இவர் உயிருடன் இருக்கையில் அகர வரிசை மட்டுமே வெளிவர ஆயத்தமானது. அவர் தொகுத்த நூல் மதுரைச் தமிழ் சங்கத்திடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அதனால் அது சங்க அகராதி என்ற பெயரோடு வெளிவந்தது. முதலாம் கட்டத்தில் 17,600 சொற்களும், இரண்டாவதில் 18,100 சொற்களும் மூன்றாவதில் 28,200 சொற்களும் ஆக மொத்தம் 63,900 சொற்கள் உள்ளன.

இவ்வகராதி வெளிவந்து கொண்டு இருக்கையில் கற்றறிந்தோருக்கென ஓர் அகராதியும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்தது. அதன் பெயர் இலக்கியச் சொல்லகராதி; சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவர் செய்தது. நிகண்டுகளிலும், இராமாயணம், மகாபாரதம், கலித்தொகை, சிந்தாமணி முதலிய இலக்கியங்களிலும் வரும் பெயர்ச் சொற்களையே பெரும்பாலும் அடக்கியுள்ளது. இதுகாறும் வெளிவந்த அகராதிகளிற் காணாத 1500 புதுச் சொற்களைக் கொண்டது. இப்புதுச் சொற்கள் யாவும் உடுக்குறியினால் காட்டப்பட்டுள்ளன. இது வெளிவந்த காலம் 1914ஆம் ஆண்டு.

இவ்வகராதிகளை விட நாவலர் கோப்தம் முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் ஆங்கில, ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி ஒன்றினை 1911ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டனர். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாவலர் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இது சிறிய அகராதி எனினும் மாணவருக்கு மிகப் பயன்படக்கூடியது. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் வண.சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் இதுகாறும் தமிழ் அகராதி ஆக்குவோர் கைக்கொள்ளாத முறையில் ஓர் தமிழ் ஆங்கில அகராதியை ஆக்க முயன்றார். பன் மொழிகளை ஆராய்ந்தறிந்த அறிவினைப் பயன்படுத்தித் தமிழுக்கு ஒரு சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியை ஆராய்ந்து அகர வரிசைப்படுத்தினார். சில பாகங்களை 1935ஆம் ஆண்டு அச்சிடும் வெளியாக்கினார். போதிய உதவியின்மையால் வேலை நிறுத்தப்பட்டது. சில ஆண்டுகளில் அவரும் காலமாகியதால் அவர் சேர்த்த சொற்றொகுதி வெளிவராது கிடக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பருத்தித்துறையில் வாழ்ந்த சி.சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் அவர்கள் சொற்பொருள் விளக்கம் என்னும் கையடக்கமான அகராதி ஒன்றினை 1924 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

இங்கு ஆராய்ந்தவற்றிலிருந்து புத்தம் புதிய கலையாகிய விஞ்ஞானத்துறையில் தமிழகத்துக்கு வழிகாட்டியாய் நின்றது ஈழநாடு என்பது விளக்கும், அமெரிக்கரும், ஈழநாட்டவரும் சேர்ந்து ஆற்றிய விஞ்ஞானப் பணியைப் பின் தொடர்ந்து தமிழ் நாடெங்கணும் இத்துறையில் பணியாற்றியிருந்தால் பாரதியார், 'புத்தம் புதிய கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே' என்ற ஒலியை எழுப்பியிரார். தமிழ் நாடும் ஈழநாடும் இன்று பாடிவரும் கலைச் சொற்கள் சேர்க்கும் படலமும் எழுந்திராது. என்னே தமிழன் செய்த பாவம். வீணாக ஒரு நூற்றாண்டு கழிந்துவிட்டது.

தமிழ்நாட்டில் நிகண்டுகள் எழுந்தன. ஐரோப்பியர் வந்ததன் பின் சதுர் அகராதி, மலபார் அகராதி ஆகிய இரண்டுமே முதன் முதல் எழுந்தவை. பின்னர் உறோற்றலர் (Dr.P.Rottler) என்பவர் ஒரு தமிழ் ஆங்கில அகராதியை ஆக்கினார். சென்னை அரசினரின் உதவியோடு அது பல திருத்தங்களுடன் 1841ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. எனினும் அதிற் காணப்படும் சொற்கள் பல துறையிலும் பயிலுவோர்க்குப் போதாதிருந்தன. ஆகையால் அது வேண்டிய தேவைகளுக்குப் போதாதெனக் கைவிடப்பட்டது. அதன் பின்னரே யாழ்ப்பாண அகராதியும் வின்சிலோ அகராதியும் தோன்றின. அவற்றின் பின் வெளிவந்த அகராதி யாவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே வெளிவந்தன.

ஆகையால் விஞ்ஞானத் துறையிலும், அகராதித் துறையிலும் ஈழநாடே தமிழ்நாட்டுக்கு வழிகாட்டியாய் நின்றதென்பது சொல்லாமலே அமையும்.

குறிப்புகள்

1. “ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்” என்னும் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கட்டுரைத் தொகுதியில் இக்கட்டுரையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

2. கட்டுரையின் பிரதான கருத்து: -

தமிழில், விஞ்ஞானத் துறையிலும் அகராதி முயற்சியிலும் ஈழ நாட்டவர்களே முன்னோடிகளாகவும், முக்கியமானவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

3. கட்டுரையின் துணைக்கருத்துக்கள்: -

1. தமிழ் மொழியிலான முதலாவது விஞ்ஞான நூல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளி வந்தது.

2. ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகியவற்றின் அவசியமுணர்ந்து இவ்விரு மொழிகளையும் கற்கும் மாணவர்கள் உருவாக்கப்பட்டனர்.

3. 1847 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்த அமெரிக்கரான டாக்டர் கிறீன் என்பவரும் அவரது மாணவர்களும் இணைந்து ஆங்கில மொழியிலுள்ள மருத்துவ நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனர். இதன் மூலம் முதன் முதலில் தமிழ் மொழியில் மருத்துவ நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட பெருமை ஈழத்தவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

4. நெட்டுருப் பண்ணிக் கற்க வேண்டிய தொன்மையான நிகண்டு முயற்சிகளுக்குப் பதிலாகச் சொற்களின் பொருள்களை எடுத்துக் கூறும் அகராதி முயற்சிகள் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பண்டிதர்களின் ஒத்துழைப்போடு மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவை நூல் வடிவில் வெளிவந்தன.

5. அமெரிக்கரும் ஈழத்தவரும் ஆற்றிய விஞ்ஞானத்துறைப் பணியைத் தமிழ் நாட்டிலும் அதே வேளை ஆரம்பித்திருந்தால் மிகு பயன் ஏற்பட்டிருக்கும்.

4. மேனாட்டவர் வருகையால் தமிழ் இலக்கியம் பெற்ற வளர்ச்சிகள்: -

1. அச்சியந்திரத்தின் வருகையால் நூற்பதிப்பு முயற்சிகள் தொடங்கியது.

2. உரைநடையிலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சிறுகதை, நாவல், உரை முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் அதிகளவில் வளர்ச்சி கண்டன.

3. மருத்துவம், இசை, கணிதம், விஞ்ஞானம், வானியல், சோதிடம், நில அளவை எனப் பல துறைகளிலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்தன.

4. அகராதிகள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தோற்றம் பெற்றன.
5. விஞ்ஞானத் துறையிலேற்பட்ட வளர்ச்சிக்கு ஈழத்தவரின் பங்களிப்பு:-
 1. தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞான நூல்களை எழுதி வெளியிட்டமை.
 2. தமிழில் மருத்துவ நூல்களான இரண வைத்தியம், அங்காதிபாதம், வைத்தியாகரம், கெமிஸ்தம், மனுஷசுகரணம், இந்துபதார்த்த சாரம் போன்றவற்றை டாக்டர் கிறீனும் அவரது மாணவர்களும் மொழி பெயர்த்தெழுதி வெளியிட்டமை.
 3. பூதநூல் வேதிநூல் தத்துவநூல் போன்றவற்றை எழுதி வெளியிட்டமை.
6. அகராதித்துறை வளர்ச்சிக்கு ஈழத்தவரின் பங்களிப்பு:-
 1. யாழ்ப்பாண அகராதி அல்லது மானிப்பாய் அகராதி
 2. நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் அகராதி
 3. சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவரின் இலக்கியச் சொல்லகராதி
 4. நாவலர் கோட்டம் அ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் ஆங்கில? ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி
 5. சி.சுப்பிரமணிய சாத்திரியாரின் சொற்பொருள் விளக்கம்
7. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை:-
 1. ஆற்றொழுக்குப் போன்று எளிமையான, தடையில்லாமற் செல்லும் இயல்பான மொழி நடை.
 2. சிறிய வாக்கியங்களையும், சிற்சில இடங்களில் நீண்டதான பெரிய வாக்கியங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளமை.
 3. தேவைக்கேற்பப் பிற மொழிச் சொற்களைக் கையாண்டமை.
 4. பொருத்தமான இடங்களில் ஆதாரங்களாகத் தகவல்களையும் தரவுகளையும் கூறுவதனூடாகத் தாம் கூற வந்த கருத்தினை நிலை நிறுத்தியமை.
 5. தேவையற்ற சொற்பிரயோகமோ, வர்ணனையோ இன்றி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை போன்று சான்றாதாரங்களுடன் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தமை.
 6. கட்டுரையின் பொருள் சார்ந்த படிமுறை வளர்ச்சி முறைமை.
 7. கூற வந்த கருத்தை நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் நேரடியாகக் கூறியமை.
8. நிகண்டு, அகராதி என்பவற்றுக்கான விளக்கம்:-
 1. நிகண்டு - பறவை, விலங்கு, மரம் என்ற ஒழுங்கமைப்பின்படி சொற்களுக்கான பொருளைச் செய்யுள் வடிவில் தருவது

2. அகராதி - சொற்களுக்கான பொருளை அகர வரிசைப்படி தொகுத்துத் தருவது.

9. அருஞ்சொற்பொருள் :-

வேதாகமம் - விவிலியம், பைபிள்; இரண வைத்தியம் - அறுவைச் சிகிச்சை வைத்தியம்; அங்காதிபாதம் - உடற்கூறு; கெமிஸ்தம் - இரசாயனம்; இந்து பதார்த்தசாரம் - இந்தியாவின் மருத்துவப் பொருட்களின் சாரம்; மனுஷசுக்ரணம் - மனித சுகத்துக்கான வழிமுறைகள் (நலமாக வாழ்வதற்கு) ; நியாய இலக்கணம் - தருக்க இலக்கணம்; சங்கத மொழி - சமஸ்கிருத மொழி; உடுக்குறி - நுட்பத்திர அடையாளம்.

ஆ) நகைப்பூங்கொத்து

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

இலங்கையில் அந்நிய ஆட்சிக் கெதிரான தேசியவாதிகளின் முதற் போராட்டமானது கலாசார ஊடுருவல் களைத் தடுப்பதிலேயே ஆர்வங் கொண்டதாய் அமைந்தது. சுதேசிய மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதாலும், கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மக்களை மதமாற்றுகின்ற செயல்களுக்கு எதிராகவும், தமது சொந்தப்பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்திற்காகவும் தேசிய மறுமலர்ச்சி யாளர் இயங்கத் தொடங்கினர். சமயப் பண்பாட்டு அடித்தளத்தில் ஆரம்ப

மான இத்தகைய போராட்டத்தில் சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் தன்னந்தனியனாக நின்று பாடுபட்டவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் (1822-1879) அவர்கள்.

நாவலரின் சிந்தனைகளையும் செயற்பாடுகளையும் அறாத்தொடர்புடன் முன்னெடுத்துச் சென்ற அவரது மாணவ பரம்பரையினர் பலரிருந்தனர். அவரிடம் கற்றவர்கள், இடைக்கிடையே சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டவர்கள், நாவலரின் நேரடி மாணாக்கரிடம் கற்றவர்கள், தொடர்ந்தும் அந்த வரிசையில் கல்வி - சமய - மொழிப்பணிகளில் ஈடுபட்டு உழைத்தவர்கள் ஆகியோரையே நாவலரின் மாணாக்கர் பரம்பரையினர் என அழைக்க முடிகிறது. இந்த வரிசையில் நாவலரின் நேரடி மாணவரான சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புவவரிடமும், நாவலரின் மருகரான வித்துவசிரோன்மணி ந.பொன்னம்பலப்பிள்ளையிடமும், கல்வி கற்றதுடன், நாவலரின் பெறாமகனார் த.கையாபிள்ளை அவர்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றவர் தான் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். இவர் நாவலர் பரம்பரையின் இறுதிப் பகுதிக்குரியவர். பண்டிதமணியின் மாணவ பரம்பரையினர் இவ்விலங்கைத் தீவெங்கணும் சைவத்தமிழ்ப்பாரம்பரியத்தடத்தில் பணி புரிந்து வருகின்றனர். அவர்களில் பலர் இறந்தும் விட்டனர்.

நீர்வேலிப் பண்டிதர் செ.துரைசிங்கம், சிறுப்பிட்டிப் பண்டிதர் சி.கா.தம்பையா, பண்டிதர் த.இராசையா, பண்டிதர் க.கிருஷ்ணபிள்ளை, ஆசிரியமணி அ.பஞ்சாட்சரம் (உரும்பிராய்), பண்டிதர் ச.சிதம்பரப்பிள்ளை (வேலணை), பண்டிதை த.வேதநாயகி (வேலணை), பண்டிதை பொன்.பாக்கியம் (சுழிபுரம்), பண்டிதர் பொ.கந்தையனார் (கொடிகாமம்), திரு. த.இராஜேந்திரம், பண்டிதர் செ.சிவப்பிரகாசம், பல்கலைப்புவலர் க.சி.குலரத்தினம், திரு.செ.இராசையா, அளவெட்டி அருட்கவி சீ.விநாசித்தம்பி, ஆர்.ரி.சுப்பிரமணியம், ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதை மூலவர் க.சி.சம்பந்தன், நீர்வேலி இ.சிதம்பரப்பிள்ளை, க.சோதிலிங்கம், க.நல்லதம்பி, சீ.க.சுப்பிரமணியம், சு.காசிநாதர், கே.நடராசா போன்ற பல மாணவர்கள் பண்டிதமணியின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

பண்டிதமணியவர்கள் தென்மாராட்சி மட்டுவில் கிராமத்தைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி என்பவருக்கும் தனங்கிளப்பைச் சேர்ந்த வள்ளியம்மை என்பவருக்கும் மகனாக 27.06.1899 இல் பிறந்தார். இவரது மரபு வழிப் பெயர் சட்டநாதர் என்பதாகும். தனங்கிளப்பு காரைத்தூ விநாயகருளால் பிறந்தமையால் கணபதிப்பிள்ளை ஆனார். 1902 ஆம் ஆண்டு இவரது மூன்று வயதில் சிவராத்திரி தினத்தன்று தாயார் மரணமடைந்தார். மட்டுவில் அமெரிக்கமிஷன், சந்திரமெளலி பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றார். உரையாசிரியர் ம.கதிரவேற்பிள்ளையின் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து படித்தார். அவர்களிடமும் கற்றுக் கொண்டார். 1912 இல் நாவலர் காவிய பாடசாலையில் சேர்ந்து சுன்னாகம்

அ.குமாரசாமிப்புலவரிடமும் வித்துவசிரோன்மணி ந.பொன்னம்பலப் பிள்ளையிடமும் பாடங் கேட்டார். அப்போது அங்கு மனேச்சராயிருந்த த.கைலாயபிள்ளையுடன் நட்புக் கொண்டார்.

குமாரசாமிப் புலவர் மறைவின் பின்னர் தென்கோவைப் பண்டிதர் வித்தகம் ச.கந்தையாபிள்ளையுடன் கல்வித் தொடர்பு ஏற்பட்டது. காவிய பாடசாலையில் வித்துவான் ந.சுப்பையாபிள்ளையிடமும் கல்வி கற்றார். அங்கு இவரது சகமாணவராயிருந்து கற்ற புலவர்மணி அ.பெரியதம்பிப்பிள்ளையுடன் அவரது இறுதிக்காலம் வரை நட்பைப் பேணினார். 1926இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரானார். திரு.கைலாசபிள்ளை அவர்களால் பொற் பதக்கம் சூட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

காரைநகர் அருணாசல உபாத்தியாயரின் ஆலோசனையின்படி 1927இல் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று 1929இல் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளரானார். அதேயாண்டில் தந்தையாரும் காலமானார். 1929 - 1959 வரையிலான 30 ஆண்டுகள் சைவாசிரிய கலாசாலையில் அரிய தமிழ்ப்பணியாற்றி பலநூறு மாணவர்களை உருவாக்கித் தமிழ்க்கல்வி உலகினுக்களித்தார். கலாசாலையின் அதிபர் மயிலிட்டி சி.சுவாமிநாதன், உபஅதிபரும் மௌன முனிவருமான பொ.கைலாசபதி ஆகியோரது பேரன்புக்காளானார். சிந்தனைச் சிற்பியான கைலாசபதி அவர்களது தொடர்பினால் சமயத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தார். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம் கலாநிலையம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டு பணி செய்தார். யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரசின் ஸ்தாபகர்களோடு பண்டிதமணி கொண்டிருந்த நட்புறவானது தேசிய ரீதியிலான அவரது சிந்தனைகளை வளர்த்தது. அரசியல் மேடைகளில் அவர் செய்த சொற்பொழிவுகள், சொல்லிய கதைகள், தாக்கிய தாக்குதல்கள் யாவும் எதிரிகளைத் திணறச் செய்தன. 1951இல் திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் (தற்போதைய பல்கலைக்கழகம்) இடம்பெற்ற தமிழ் விழாவில் சிறப்பானதோர் உரையாற்றி அனைவரையும் கவர்ந்ததோடு, இலங்கை இந்தியப் பத்திரிகைகளின் பாராட்டையும் பெற்றார். அத்துடன் 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டத்தினைத் 'தினகரன்' பத்திரிகை ஆசிரியர் வி.கே.பி.நாதன் தமது கட்டுரையொன்றில் முதன்முதல் சூட்டி மகிழ்ந்தார். பண்டிதமணியின் சமயம், இலக்கியம் சார்ந்த பேச்சுக்கள் இலங்கையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் நடைபெற்றன. திருநெல்வேலியில் கலாசாலைக் கண்மையில் இலக்கியக் குடிலில் வசித்து வந்த நைஷ்டிகப்

பிரமச்சாரியான அவரைச் சந்தித்து உரையாடுவதற்கு அயல்நாட்டு, உள்நாட்டு, தமிழ் நாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் வந்து சென்றனர்.

பண்டிதமணி அவர்களின் 23 நூல்கள் இதுவரை வெளி வந்துள்ளன. அவற்றுள் இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றவையும் அடங்கும். அவரது கன்னிப் படைப்பான (1926) 'மட்டுவில் கண்ணகி அம்மை தோத்திரம்' 1966 ஆம் ஆண்டிற்றான் அச்சில் வெளியானது. இலக்கிய வழி (1955), சுதிர்காமவேலன் பவனி வருகிறான், சைவநற்சிந்தனைகள் (1960), இருவர் யாத்திரிகர், சமயக்கட்டுரைகள் (1961), கம்பராமாயணக் காட்சிகள், கந்த புராணம் தக்ஷகாண்டம் உரை (1967), நாவலர் சிந்தனைச் செல்வம் (1968), நாவலரும் கோயிலும் (மறுபதிப்பு 1975), கோயில், ஆறுமுகநாவலர் (1979), சிந்தனைக்களஞ்சியம் (1978), அன்பினைந்தினை (1983), அத்வைதசிந்தனை (1984), செந்தமிழ்க் களஞ்சியம், கம்பராமாயணக் காட்சி (கவிநயக்கட்டுரை), சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத்தக்கவை (1963), இலக்கிய வழி (மறுபதிப்பு), கம்பராமாயணக் காட்சிகள் (மறுபதிப்பு) ஆகிய நூல்கள் இவைகளாகும். பண்டிதமணி அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் கவிதைகளும் படைத்துள்ளார். தமது குலதெய்வமான காரைத்து விநாயகர் மீது ஊஞ்சற் பாக்களும் பாடியுள்ளார். 25.01.1967 இல் இவரது 'கந்த புராணம் தக்ஷகாண்ட உரை' நூல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல்வேறு அறிஞர்கள் மத்தியில் வெளியிடப்பட்ட போது, நூற்கவடிகளை யானை மீது ஏற்றி ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்டது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 1978ஆம் ஆண்டு 'இலக்கிய கலாநிதி' பட்டமளித்துப் பண்டிதமணியைக் கௌரவித்தது. சைவசித்தாந்த சாகரம், முதுபெரும்புலவர், மஹாவித்துவான் முதலான பிற பட்டங்களும் அவருக்குண்டு. ஏராளமான நூல்களிலும் ஏடுகளிலும் எழுதிய கட்டுரைகளும், வழங்கிய அணிந்துரைகளும், மணிமொழிகளும் பண்டிதமணியின் ஆற்றலை எடுத்தியம்புவன. மணிப்பிரவாள மொழி நடையே அவருடையது. வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் அவருக்குப் பற்று அதிகம். சிலப்பதிகாரத்துக் கண்ணகியிலும் பார்க்க இராமாயணத்துச் சீதையில் அவருக்கு காதல் அதிகம். இதனால் சர்ச்சைக்குரிய கட்டுரைகளைப் பண்டிதமணியவர்கள் எழுதிய துண்டு. தாய் வாய்க்காலால் ஓடும் வெள்ளமானது சேய் வாய்க்கால் களுக்கும் சென்று திரும்புவது போன்ற விளக்கமுறை எழுத்தாக்கம் அவருக்குச் சிறப்பாயமைந்தது. நாவலர் பரம்பரையினர் வழிக்கொண்ட கண்டன தர்மம், ஆரிய - தமிழ்ப் பேதமின்மை, பேசுவது போல் எழுதுவது, வரிசைக்கு முக்கியத்துவம், போலிப்

புகழ்ச்சியை வெறுப்பது, தன்னாட்டுணர்ச்சி, பொருள் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றைப் பண்டிதமணியும் கைக்கொண்டார். சைவ சித்தாந்த வகுப்புக்களில் மாணவருக்குக் கற்பித்தார். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மரபின் புலமை மையமாக விளங்கினார். இலங்கை சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராகப் பணிபுரிந்தார். சிறந்த எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, இலக்கிய விமர்சகராக, கவிஞராக, உரையாசிரியராக, ஆசிரியராகப் பன்முக ஆளுமையை வெளிப்படுத்திய பண்டிதமணியின் உயிர்மூச்சு திருநெல்வேலியிலுள்ள அவரது இல்லத்தில் 13.03.1986 அதிகாலை நான்கு மணிக்கு அடங்கிற்று. அவரது இறுதி யாத்திரையில் பெருமெண்ணிக்கையானோர் கலந்து கொண்டனர். பண்டிதமணி அவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியவுலகில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் ஆய்வுக்குரியனவாகும்.

பண்டிதமணியவர்களின் 'இலக்கியவழி' என்னும் நூலில் இடம் பெற்ற 'நகைப்பூங்கொத்து' என்னும் கட்டுரை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. சங்ககால அகத்திணை நூல்களில் ஒன்றான கலித்தொகையில் காணப்படுகின்ற 'சுடர்த் தொடஇ கேளாய்' எனத் தொடங்கும் குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுள் பற்றிய விளக்கமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. பண்டிதமணிக்கேயுரிய நகைச்சுவை சார்ந்த அணுகுமுறைகளும், சுவையான மொழிநடையும், கேட்டார்ப் பிணிக் குந்தகையவாய உரைநடை உத்தியும் இதில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. ஓரளவுக்குச் செய்யுளின் மூலக் கருத்துடன் விலகாது நின்றுத் தனது கற்பனைப் புனைவுகளைக் கோத்தும் எழுதியுள்ளார் பண்டிதமணி.

நாண் என்னும் பெண்களின் இயல்பான குணப்பண்பைக் காப்பாற்ற வேண்டிய ஒருத்தி, தனது கற்பின் திண்மையைக் காக்கவும் அறநெறிப்பட்ட முறையில் மாசின்றித் தனது மனநிலையைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தவும் முயன்றதொரு செய்யுளாக இதனைக் கருத முடிகிறது. தமிழர் நாகரிகத்தின் சிறப்பையும், தமிழ்ப் பெண்களின் உள்ளப்பிரதிபலிப்பையும் எடுத்துக்காட்டும் பளிங்காகவும் இச்செய்யுளைக் கொள்ளலாம். இதனையே இக்கட்டுரையினூடு பண்டிதமணி சுவைபட எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

நகைப்பூங்கொத்து

-பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை-

என் உயிரினும் இனிய தோழி, யான் சொல்வதைக் கேள்: யாம் பண்டு மணல் நிறைந்த தெருவில் சிற்றில் புனைந்தும் சிறுசோறட்டும் விளையாடுங்கால், அவற்றைக் காலாற் சிதைத்தும், யாங் கூந்தலிற் புனைந்த மாலைகளைக் கையாலறுத்தும், யாம் விளையாடிய வரிந்து புனைந்த பந்தை எடுத்துக் கொண்டோடியும், மனம் நோவத்தக்க அளவிற்றத குறும்புகளைச் செய்யும் அந்தச் சிறியவனாகிய 'பட்டி'யை நீ அறிவாயன்றே.

அம்ம! அவன் இந்நாளிற் செய்த ஒரு செயலை நீ அறியாயோ? என் அன்னை அறிவித்திலள் போலும். அதனை உற்றுக் கேள்: அண்மையில் ஒருநாள் என் அன்னையும் யானும் எமது வீட்டுத் தலைவாயிலிற் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நல்ல மத்தியான நேரம்.

அப்போது "வீட்டுள் இருப்பவர்களே! வீட்டுள் இருப்பவர்களே!" என்று, வரண்டமிருதுவான ஒரு குரல் கேட்டது. யாங்கள் எதிரில் நோக்கினோம்.

"தாங்கமுடியாத தாகம்! நீர் வேட்கையைத் தணிமின்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அவன் யார்? யாராயிருப்பான்? அந்தப் பட்டிதான்!

என் அன்னை இரங்கிவிட்டாள். மனம் உருகிவிட்டாள். உடனே அவள் என்னை நோக்கி, "மகளே, அதோ அந்தப் பொற்கரகத்தை எடுத்து அதனால் உண்ணத்தக்க நல்ல நீரை வார்த்து அவனை உண்ணு வித்து, வா" என்று கட்டளையிட்டாள்.

என் தோழி, யான் என்னதான் சொல்லுவேன்! அவனை அந்தப் பட்டியை முன்னும் முன்னும் அறிந்திருந்தும், அப்பொழுது அவனைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவளாயே தண்ணீர் வாரக்கச் சென்றுவிட்டேன். அந்தோ! அவன் தண்ணீரா உண்டான்? தனி இடம், எப்படிச் சொல்வது? என்னுடைய வளையல் அணிந்த முன்கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான் பெரிதும் நலிந்தான். எனக்குச் செய்வதின்னதென்று தெரியவில்லை. மனம் சுழன்று கொண்டே இருந்தது. விவேகம் ஒளித்துவிட்டது. சிறிதுதெளிந்து, 'அன்னாய்! அன்னாய்!' என்று அழுது கூக்குரலிட்டு, "இதோ இவனொருவன் செய்த செயலைப் பார்," என்றேன். என்றதுதான்.

என் அன்னை அலறிக்கொண்டு என்னைக் கூப்பிட்ட படியே வந்து சேர்ந்தாள். உடனே நான், "அன்னாய், இவன் உண்ணுகிற

நீர் விக்கி வருந்தினான்” என்று பெரிய இரக்கத்தோடு சொன்னேன். என் அன்னையின் முகத்தில் துன்பமும் இன்பமும் ஒருங்கு தோன்றின. அவள் முகம் வழக்கம்போல மலர்ந்தது. மனசில் இரக்கங் குடிகொண்டது. அன்னை அவன் முதுகைப் பலமுறை தடவிக் கொண்டே நின்றாள்.

யான் மெல்ல மெல்ல தண்ணீர் வார்க்கத் தொடங்கினேன். அடி தோழி, அவன் - அந்தப் பட்டி - அப்பொழுதுந் தண்ணீரா உண்டான்! அவனுடைய கைகள் ஓட்டைக்கைகள். கொல்லுகிறவனைப்போலத் தன் கடைக்கண்ணால் என்னை ஒரு நோக்கினான். அடி, அம்மட்டோ! ஓர் ஆச்சரியம்! அவன் தன் உதடுகளினூடே ஒரு சிறு நகைப்பு நகைத்தான். அது நகைக்கூட்டம் நகைப் பூங்கொத்து: சிரிப்பின் தொகுதி இதுதான் நடந்தது.

என் கண்ணே, தோழி! ஒன்றும் ஒளியாமற் சொல்லி விட்டேன். உனக்குச் சொல்லாமல் எதனைத்தான் மறைத்து வைத்திருப்பது? ஏன் வைத்திருத்தல் வேண்டும்? எனக்கு இரண்டொரு விடயத்திற் சந்தேகம். அதனை நீயே நீக்குதல் வேண்டும். வேறு யார்தான் நீக்கமுடியும்? அந்தப் பட்டி தன் கடைக்கண்ணால் என்னைக் கொல்லுகிறவனைப் போல நோக்கினானே, அவன் அப்படி நோக்கிய காரணமென்ன? ஓகோ!... அது- ஒருவாறு விளங்குகிறது. முற்றாக விளங்காத விடயம் மற்றையதுதான். அவனுடைய நகைப்பு. அவன் ஏன் நகைத்தான்? அது சாதாரண நகையாயில்லை. நகைப் பூங்கொத்து. அரும்பு நகை - மொட்டு நகை - போது நகை - பூநகை என்று பல நகைகள் அந்த நகையுட் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அது ஒரு சிறு புன்னகை, அவன் ஏன் நகைத்தான்? இதுதான் பெரிய சந்தேகம்.

தோழி சொல்லுகிறாள்: தலைவி! நீ என்னை ‘உயிரே’, ‘கண்ணே’ என்றெல்லாம் அழைத்தாய். நான் உன்னை ‘மனமே!’ என்று அழைக்கின்றேன். நீ எனக்கு மனம் போலிருக்கின்றாய்!. “நெஞ்சை ஒளித்தொரு வஞ்சக மில்லை” என்பார்கள். நீ என்னைத் தவிர்த்து ஒன்றும் வைத்திருக்கமாட்டாய். நீ என் மனம். மனம் எவ்வளவு நல்லது. என் மனமே! தலைவி! உனக்கு இரண்டு சந்தேகம். அவற்றை நீக்கி வைப்பது என்னுடைய கடன். ஆனால் எனக்கொரு சந்தேகம். அது உன்னாலேதான் நீங்குதல் வேண்டும். அதனை நீக்கி வைப்பது என்னுடைய கடன். அதனை முதலில் தீர்த்துக் கொண்டால் அதன் மேல் உன்னுடைய சந்தேகங்களை எளிதில் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

நீ உன் அன்னையின் கட்டளைப்படி தண்ணீர் வார்க்கச் சென்றாய். அந்தப் பட்டியோ தண்ணீர் வார்க்க முன்னமே

வளையலணிந்த உன் முன் கையைப்பற்றி நலிந்தான். நீயோ செய்வதின்னதெனத் தெரியாத மயக்கத்தினாலோ, வேறெக் காரணத்தினாலோ சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்து நின்று விட்டாய். அதன்மேல் “அன்னாய்! இவனொருவன் செய்ததைப் பார்,” என்று அழுதோ - அழாமலோ அன்னையை அழைத்தாய். அழைத்த அந்தக் கணமே அன்னை அலறிக் கொண்டு வந்தாள். அவள் வந்தது வரமுன் நீ, “அவன் உண்ணுகின்ற நீர் விக்கி வருந்தினான்,” என்று சொல்லி விட்டாய், ஏன் அப்படிச் சொன்னாய்? இதுதான் எனக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை... என் மனமே!... தலைவி!... ஏன்... மௌனம்?

இக்கட்டுரை “சுடர்த்தொடஇ கேளாய்” என்ற கலித் தொகைச் செய்யுட் கருத்துக்களைப் படியெடுத்தும் சிறிது புனைந்தும் ஒருவா றெழுதப்பட்டது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

“சுடர்த்தொடஇ கேளாய் தெருவினா மாடு
மணற்சிற்பில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீ ரூட்டி வாவென்றா ளென யானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா னென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்”.

-‘குறிஞ்சிக்கலி’

(நாண் என்ற குணத்துக்கு இலக்கியமான பெண் ஒருத்தி, கற்பின் திண்மையைக் காக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில், அறநெறிப்பட்ட மறுவற்ற - தன் மனநிலையைப் புலப்படுத்தக்கூடிய இடத்திலும், குறிப்பாற் புலப்படுத்துவதொரு நாகரிகமுறையின் உச்சநிலை இந்தப் பாட்டு, பெண்மையின் உள்ளம் பிரதிபலிக்கும் பளிங்கு என்றும் இதனைச் சொல்லலாம்.)

குறிப்புகள்

1. இக்கட்டுரை பண்டிதமணியின் “இலக்கியவழி” என்னும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளதாகும்.
2. கட்டுரையின் பிரதான கருத்து :-
சங்ககால இலக்கியத் தலைவியின் காதல் வயப்பட்டு மனநிலையினை வெளிப்படுத்துவது.
3. கட்டுரையின் துணைக்கருத்துக்கள் :-
1. தோழியும் தலைவியும் உரையாடுவதனூடாக தலைவியானவள் மறைமுகமாகத் தனது காதலை வெளிப்படுத்தல்.
2. தலைவன்-தலைவி இருவருக்குமிடையிலான காதல்வெளிப்படுத்தப்பட்டல்.
3. தலைவியின் கூற்றினைச் செவிமடுத்த தோழியின் வினாக்கள் மூலமாகத் தலைவன் மீது தலைவி கொண்டுள்ள காதல் வெளிப்படுத்தப்பட்டல்.
4. தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்தும் விதம் :-
1. ஏற்கெனவே தலைவன் தலைவிக்கு அறிமுகமானவள் என்பதைக் கூறல்.
2. தலைவனது குறும்புகளைத் தலைவி அறிந்திருந்தும், அவனாக்காகத் தண்ணீர் எடுத்து வரல்.
3. தண்ணீர் வார்த்தும் போது தலைவன் தலைவியின் கையைப் பற்றியதும் தலைவி ‘அன்னாய்! இவனொருவன் செய்தது காண்’ என்று அலறுதல்.
4. அலறியதற்கான காரணத்தை மறைத்துப் பொய்யாக ‘இவன் உண்ணாநீர் விக்கினான்’ என்று அன்னையிடம் கூறல்.
5. தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காத தலைவியைக் ‘கடைக் கண்ணாற் கொல்வான் போல்நோக்கி நகைக்கூட்டஞ் செய்த’ அத்தலைவனின் செயல்.
5. ‘நகைப்பூங்கொத்து’ என்ற கட்டுரைத் தலைப்பின் பொருத்தப்பாடு :-
1. பல்வேறு அர்த்தங்களுடன் விளங்கியமையால் தலைவனின் நகைக் கூட்டத்தினை ‘நகைப்பூங்கொத்து’ என்றமை பொருத்தமானதாகும்.
2. தலைவனது நகைப்பூங்கொத்தில் அரும்புநகை, மொட்டுநகை, போது நகை, பூநகை என்றவாறு பலவிதமான நகைகள் (சிரிப்புகள்) அடங்கியிருந்தமையை உணர முடிகிறது.
3. நகை - சிரிப்பு; பூங்கொத்து - பலவிதமான மலர்களின் கூட்டத்தொகுதி; நகைப்பூங்கொத்து - பலவித அர்த்தங்களுடனான சிரிப்புகளின் தொகுப்பு.
4. தலைவி கூற்றாகச் செய்யுள் அமைந்திருக்கத் தமது கட்டுரையின் இறுதியில் தோழி கூற்றாகவும் சிறிது கற்பனையைக் கலந்துள்ளமை. தலைவியின் செயல்களுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் உரிய விளக்கத்தைத்

தோழியானவள் தனது வினாக்கள் மூலம் எழுப்பியதனூடாகத் தலைவியினிடத்து எழுச்சி பெற்ற காதலை உணர்த்துதல்.

6. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை: -

1. நாடகப் பாங்கிலும் கதை கூறும் பாங்கிலும் அமைந்துள்ளமை.
2. உயிரோட்டமான மொழிநடையாகக் காணப்படுகின்றமை.
3. சிறு சிறு வாக்கியங்களும், தேவைப்படும் போது நீண்ட வாக்கியங்களும் கலந்து வந்துள்ளமை.
4. ஒரு சில வடசொற்கள் தவிர்ந்த, தூய தமிழ்ச் சொற்கள் கட்டுரை முழுவதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை.
5. கலித்தொகைச் செய்யுளை நகைச்சுவையுணர்வு தோன்றுமாறு உரைநடையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை.

7. அருஞ்சொற்பொருள்: - பண்டு - முன்பு; சிற்றில் - சிறிய வீடு (மண்ணால் கட்டுவது); சிறுசோறட்டும் - கொஞ்சம் சோறு சமைத்தும்; புனைந்த - சூடிய, செய்யப்பட்ட; பட்டி - விடலைப் பருவத்தினர், கட்டுக்கடங்காதவன்; வேட்கை - விருப்பம்; கரகம் - செம்பு; நலித்தல் - மெலிவுறச் செய்தல், மெல்லிதாகப் பிடித்தல்; அன்னாய் - அன்னை; நகைப்பு - சிரிப்பு; சுடர்த்தொடி - ஒளி பொருந்திய வளையல்; அடைச்சிய - பூக்களுடன் தளிர்களையும் சேர்த்துக்கட்டிய மாலை; கோதை சுடரிழாய் - ஒளி பொருந்திய ஆபரணம் அணிந்தவளே; படர்தர - அவ்விடத்துக்கு வர; புறம்பழித்து நீவ - முதுகைத் தடவி விட.

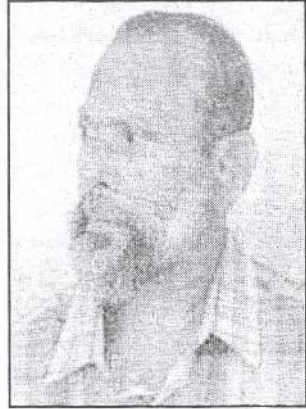

இ) விண்மீன்களுக்கு திரும்பி ஏகுதல்

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

ஏ.ஜே.கனகரத்னா

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தனது இருப்பை வலிமையாக உணர்த்தி நின்ற இலக்கியப்படைப்பாளிகளில் அலோசியஸ் ஜெயராஜ் கனகரத்தினாவும் ஒருவர். "ஏ.ஜே." என்று அனைவராலும் சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் இவர் 26.08.1934 இல் பிறந்தவர், யாழ்ப்பாணம் மூன்றாம் குறுக்குத்தெருவில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர். நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையில் கொழும்பு சென்று அங்கு 11.10.2006 இல் காலமானவர். யாழ்ப்பாணம் திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடத்தில் ஆரம்பக்கல்வி பயின்ற பின்னர், இடைநிலைக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும், கொழும்பு சூசையப்பர் கல்லூரியிலும் கற்றவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று 1958ஆம் ஆண்டு சிறப்புப் பட்டதாரியாக வெளியேறியவர். யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் 1960களில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய போது அரசாங்கம் பாடசாலைகளைக் கையேற்புது தொடர்பாக ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகளால் தாமதமாகவே ஆசிரியப்பணியினின்றும் விலகியவர். "ஒப்சேவர்" ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலும் 1960ஆம் ஆண்டளவில் பணிபுரிந்தவர். ஓர் அரசியல்வாதி பற்றித் தாம் எழுதிய கட்டுரையின் கருத்துக்கள் சிலவற்றை மாற்றியமைக்குமாறு நிர்வாகமேலாளர் கேட்டபோது அதனை மறுத்துப் பதவி விலகியவர். 1966 முதல் பத்தாண்டுகள் 'கோப்பறேற்றர்' பத்திரிகையில் பணிபுரிந்தார். அதன்பின் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில விரிவுரையாளராகப் பலவாண்டுகள் பணியாற்றித் தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் ஓய்வு பெற்றார்.

எளிமை, தன்னடக்கம், ஆங்கிலப்புலமை, தமிழ்த்திறன், பிறமொழிநூல்களில் தேர்ச்சி, சிறந்த ஆசிரியத்துவம், மொழிபெயர்ப்பாற்றல், வாசிப்பில் காட்டும் பேரார்வம் முதலிய பண்புகளால் ஆளுமை மிக்க இலக்கியவாதியாகவும், மனிதநேயமிக்க மாணுடவாதியாகவும் வாழ்ந்து காட்டியவர் ஏ.ஜே. அவர்கள். பிரம்மச்சாரியாகவே காலங்கழித்த அவருக்கு நிறையவே மாணவர்களும், புரிந்துணர்வுள்ள

நண்பர்களும் கிடைத்தனர். தனக்கு நியாயமெனப்பட்ட கொள்கைகளையும், செயல்களையும் தழுவிநின்ற ஏ.ஜே. ஒரு ஞானியைப்போலவே வாழ்ந்தார். பேரறிவாளரான அவர் எல்லாமனிதர்களையும் தரம்பாராது நேசித்தார். இலக்கியரீதியாக எவருடனும் கடுமையான முறையில் நடக்காவிட்டாலும், தமக்கு உடன்பாடில்லாத கருத்துக்களை மறுதலிக்க அவர் தயங்கவில்லை. அவரது வாழ்வியலில் கத்தோலிக்க மதச்சூழலின் செல்வாக்குக் காணப்பட்டதால் அது, அவரது ஆளுமையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. சிறந்த ஆசிரியராக, பத்திரிகையாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, விமர்சகராகத் தன்னை வெளிக்காட்டிய கனகரத்தினா அவர்கள், தேசிய இலக்கியம் - முற்போக்கு இலக்கியம் போன்றவற்றில் கரிசனை கொண்டவர். இவை சார்பான கருத்துக்களைப் பலவழிகளிலும் முன்வைத்துச் செயற்பட்டவர். இடதுசாரிக்கோட்பாடுகளை ஆகர்சித்தவர். மாக்கிய வாதக்கருத்துக்களில் நாட்டங்கொண்டவர்.

ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவின் படைப்பாக்கங்கள் பலவும் ஈழத்துத் தமிழ், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றிலும் வெளிவந்துள்ளன. “சண்டே ஒப்சேவர்” “இல்லஸ்ரேட்டட் வீக்லி ஒவ்இன்டியா, மிச்சிக்கன் பல்கலைக்கழகத்தின் “ஜேனல் ஒஃவ்சவுத் ஏசியன் லிற்றேச்சர்”, “சற்றேடே றிவியூ”, “தேட் ஐ” ஆகியவற்றில் அவருடைய மொழிபெயர்ப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. அண்மைக்காலத்தில் புதுடில்லியிலிருந்து வரும் “லிற்றில்மகஸின்” இதழிலும் வந்துள்ளன. இவை தவிர “த பென்குயின் நியூ றைற்றிங் இன் ஸ்ரீலங்கா”, ‘ஏ லங்கன் மோஸேய்க்’, ‘லூட் சோங் அன்ட் லமென்ற்’ ஆகிய தொகுதிகளிலும் இவரது படைப்புக்கள் வந்துள்ளன. ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வி கற்ற கனகரத்தினாவை “சிங்களம் மட்டும்” சட்டமானது தமிழ்ப் பற்றாளராக மாற்றியது. பல புதிய கருத்துக்களை ஆங்கிலமொழியிலிருந்து தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தார் அவர். தீவிர நூல் வாசகரான அவரால், தான் கற்றவற்றைத் தமிழில் தரக்கூடியதாயிருந்தது. மொழி, இலக்கியம், அறிவியல், ஊடகவியல், அரசியல், பண்பாடு, சமூகவியல், மாணுடவியல், கலை முதலான பல்வேறு துறைசார் எழுத்துக்களை மொழிபெயர்ப்புக்களாகவும், தழுவல்களாகவும், சொந்தமாகவும் அவர் படைத்தளித்தார். கலைத்துறை சார்ந்த வாசிப்புக்களிலும், படைப்பாக்கங்களிலும் ஈடுபாடுள்ள இரசிகர் அவர். யாழ் திரைப்பட வட்டம், இலங்கை அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் தலைவராயிருந்து அதிசயிக்கத்தக்க பணியாற்றியவர் ஏ.ஜே. பொதுவாக அவர் பொது அமைப்புக்களில் ஈடுபாடு காட்டாது விலகியே இருக்கும் மனப்பாங்கினர். மத்து (1970,

2000), மார்க்சீயவாதிகளும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும் (1978), அவசரகாலம் 79 பகுதி - I (1980), மார்க்சீயமும் இலக்கியமும் சிலநோக்குகள்(1981), எல்லாள் சமாதியும் வரலாற்று மோசடியும் (1981), செங்காவலர் தலைவர் யேசுநாதர் (2000) ஆகிய ஏ.ஜே. அவர்களது ஆறுநூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. கீழைத்தேய. மேலைத்தேய அறிஞர்கள் பலரை பல்துறை அளாவிய நிலையில், தனது மதிப்பீட்டுக் கருத்துக்களுடன், தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் ஏ.ஜே. 2006 யூலை - செப்டம்பர் 'கலைமுகம்' சஞ்சிகையில் ஏ.ஜே. பற்றிய அஞ்சலிக் கட்டுரையை எழுத்தாளர் அ.யேசுராசா அவர்கள் "மனிதனாயிருந்த மனிதன்" என்ற தலைப்பில் எழுதியிருந்தார். அதில் ஏ.ஜே. தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களாக கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி, நேமன்ட் வில்லியம், அலெக்சாண்டர் புளொக், அலன் ஸ்விஞ்வுட், நெஜ்சிறிவர்த்தனா, ஆர்தர் கேஸ்லர், டேவிட் கிறேய்க், மிலோவன் ஜிலாஸ், பிக்கானோ, ஹென்றிமூர், காஃவ்ங்கா, அகிரா குரொஸாவா போன்ற சிலரைக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

1982 - 1987 காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த "சற்றே றிவியூ" பத்திரிகையிலும், 1989 - 1990 களில் "திசை" வாரப்பத்திரிகையிலும் பதவிசாராப் பணியினை ஆற்றியவர் ஏ.ஜே. 'மல்லிகை' சஞ்சிகையுடனும் அதனாரம்ப காலங்களில் நெருக்கமான தொடர்பு அவருக்கிருந்தது. ஈழத்துச் சிறுகதைகள், கவிதைகள் போன்றவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தமை, ஜெயகாந்தனின் "போர்வை" சிறுகதை போன்றவற்றை மொழிபெயர்த்தமை, யாழ் திரைப்படவட்டத்தின் (1979 - 1981) ஆதாரசக்தியாக விளங்கியமை, நவீன ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிச்சயங்கொள்வதற்கான வெளியிணைத் தமது மொழிபெயர்ப்புகளுடாகத் திறந்துவிட்டமை, கொழும்பு இனத்துவ ஆய்வுகளுக்கான சர்வதேச நிலையத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஆய்வறிவாளரான நெஜ்சிறிவர்த்தனாவின் ஆங்கில எழுத்துக்களைத் தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டமை ஆகியவை ஏ.ஜே.யின் பணிகளில் சிலவாகும். "யாழ்ப்பாண மண்ணில் ஆழவேருன்றிய உலகக் குடிமகன்" என நெஜ்சிறிவர்த்தனவும், "மிகவேகமாக மறைந்து வரும் ஓர் உயிர் ராசியைச் சேர்ந்தவர்" என எஸ்.வி.ராஜதரையும் ஏ.ஜே.பற்றிக் குறிப்பிட்டமை பொருத்தமானவையாகும்.

விண்மீன்களுக்கு திரும்பி ஏகுதல்

-ஏ.ஜே.கனகரத்னா-

ஏனைய கோள்களில் உயிரினங்கள் உள்ளனவா? இதுபற்றி திட்டவாட்டமாக எதுவும் இதுவரை நிறுவப்படாவிடினும் பல விண்வெளி ஆராய்ச்சியாளர் 'ஆம்' எனத்தான் விடை பகருகின்றனர்.

இது ஒருபுறமிருக்க, இன்னொரு வினாவும் சிலர் மனதைக் கவர்கின்றது. அறிவு படைத்த உயிரினங்கள் வேறு கோள்களில் இருக்குமேயாயின், அவை எப்பொழுதாவது - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் - இப்பூவுலகுக்கு வருகை தந்திருக்கக்கூடுமா?

எரிக் டானிக்கன் எழுதியுள்ள 'விண்மீன்களுக்கு திரும்பி ஏகுதல்' இப்பிரச்சினையை அலசுகிறது. இந்நூலிற்கு உபதலைப்பு 'நடந்திருக்க முடியாதவைக்குச் சான்றுகள்' என்பதாகும்.

விண்மீன்களுக்கு திரும்பி ஏகுதல்? அப்படியென்றால் நாம் விண்மீன்களிலிருந்து இங்கு வந்தவர்களா?

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் விண்மீன்களிலிருந்து அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் இவ்வுலகிற்கு வருகை தந்தன என்பதே டானிக்கனின் வாதம். இவர்கள் தான் பின்பு சமயங்களால் 'தெய்வங்கள்' எனப்பட்டனர் என அவர் கருதுகின்றார்.

எடுத்த எடுப்பிலே இது வெறும் பைத்தியக்காரத்தனமான கருத்தாக எமக்குப் படலாம். ஆனால் இன்று பல விஞ்ஞானிகள் இக்கருத்துக்கு ஆதரவாயுள்ளனர் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். எடுத்துக்காட்டாக, ஐன்ஸ்டைன் இக்கருத்தை ஆதரிப்பதாகச் சொன்னதாகப் பேராசிரியர் ஹர்குட் கூறியிருப்பதை டானிக்கன் குறிப்பிடுகிறார். மாஸ்கோவைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஷ்லொவ்ஸ்கி, அமெரிக்க விண்வெளி உயிரியலாளர் கார்ல் சகான் போன்றோரும் இக்கருத்தை ஆதரிக்கின்றனர். 'வேறு கோளில் வசிக்கும் இனம் இவ்வுலகிற்கு வருகை தந்திருக்கக் கூடியது வெகு சாத்தியம் என்றே நான் கருதுகிறேன்' என ரொக்கெட்டின் தந்தை பேராசிரியர் ஹர்மன் ஒபேர்த் டானிக்கனிடம் கூறியிருக்கிறார்.

புதுக்கருத்துக்கள் தோன்றும்போது அவை இகழப்படுவது இயல்பே. ஆனால் காலப்போக்கில் அவை எண்பிக்கப்பட்டதும் வேறு வழியின்றி அவை ஏற்கப்படத்தான் செய்கின்றன. இதனால் எல்லாப் புதுக் கருத்துக்களும் ஏற்புடைத்து என்பதல்ல இதன் பொருள். 1924-இல் வெளியிடப்பட்ட 'விண்வெளிக்கு ரொக்கெட்டுகள்' என்ற நூலினை (பேராசிரியர் ஒபேர்த் இயற்றியது)

விமர்சித்த புகழ்பெற்ற சஞ்சிகை 'இயற்கை' பின்வருமாறு கூறிற்று. 'விண்வெளிக்கு ரொக்கட்டுகளை அனுப்பும் திட்டம் மனிதகுலம் அழிவதற்குச் சற்று முன்பாகவே செயற்படுத்தப்படுவது சாத்தியமாக விருக்கலாம். இன்றைய கண்கொண்டு பார்க்கும்போது எவ்வளவு வேடிக்கையாக இக்கூற்று எமக்குப்படுகின்றது.

ஏன், 1940களில் கூட முதல் ரொக்கட்டுகள் பூமியின் தரையிலிருந்த கிளம்பி நூற்றுக்கணக்கான மையில்கள் பறந்த பின்பும் கூட, மனிதர் விண்வெளிப் பிரயாணம் செய்வது சாத்தியமில்லை - எடையின்மையின் தாக்குதலை தொடர்ந்து பல நாட்களுக்கு யாக்கையினால் தாங்க முடியாததால் - எனப்பல மருத்துவர் வலியுறுத்தினர். இதெற்கெல்லாம் ஆங்கிலப் பழமொழிதான் சமாதானம் கூறுகின்றது: 'இறுதியாக நகைப்பவன்தான் மிகச் சிறப்பாக நகைப்பான்'. ஆம் இன்று மனிதன் விண்மதியில் கால்பதித்த பின்பு இம்மருத்துவர்களை நோக்கி நாம் இறுதி நகைப்பை உதிர்க்கலாம்.

எனவே டானிக்கன் கூறும் கருத்துக்களை அடியோடு ஒதுக்காமல், அவற்றில் ஏதாவது இருக்கலாம் என்ற திறந்த மனதோடு அவர் தரும் 'சான்றுகளை' சற்றுப் பார்ப்போம்.

அடெனின், சைடொசின், குவானின், தைமின் ஆகிய நான்கு அடிப்படைகளுமே உயிர்க்கு திறவுகோல் என விஞ்ஞானிகள் கருதுகின்றனர். இத்திறவுகோல் பிரபஞ்சம் முழுவதிற்கும் பொருந்துமாயின், பிரபஞ்சத்தில் கோடானு கோடி உயிர்கள் பெருக்கமுற்றிருக்க வேண்டும் என ஊகிக்க இடமுண்டு.

1961இல் மேற்கு வெர்ஜினியாவில் நடைபெற்ற ஒரு இரகசிய மகாநாட்டில் கூடிய 11 விஞ்ஞானிகள் பால் மண்டலத்தில் மட்டும் 5 கோடி நாகரிகங்கள் வரை இருக்கவேண்டும் என்று கணித வாய்ப்பாடு மூலம் முடிவுக்கு வந்தனர். பிரபஞ்சத்தில் 13,000 கோடி நாகரிகங்கள் இருக்கலாம் என அமெரிக்க விஞ்ஞானி ரொஜர் மக்கொவன் கணித்துள்ளார். வான் கோளங்களின் ஆய்வியலின் புதிய கண்டுபிடிப்புக்களே இவரின் கணிப்பீட்டிற்கு ஆதாரம்.

இந்த முடிவுகளெல்லாம் எமது புராணங்களைத்தான் நினைவூட்டுகின்றன. 'மண்டனக்காயிர கோடி அண்டங்களுளவாகும்' என கந்தபுராணத்தில் சுக்கிராச்சாரியார் சூரபன்மனுக்கு பல்வேறு அண்டங்களைப் பற்றி விளக்குகையில் கூறியிருப்பதை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

கதிரவன் அண்டத்திற்குள் விண் வெளிப்பயணம் இன்று சாத்தியமாகிவிட்ட போதிலும் கதிரவன் அண்டத்திற்குப்பால்,

அதாவது விண்மீன்களுக்கிடையிலே பயணம் செய்வது சாத்திய மில்லை. ஏனென்றால் அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வெளி பிரமாண்டமானது என சிலர் வாதிடுகின்றனர். எதிர்காலத்திலும் இது சாத்தியமில்லாத தனால், முற்காலத்தில் எமக்குத் தெரியாத அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் இப்பிரம்மாண்டமான வெளிகளைக் கடந்து எமது உலகிற்கு வருகை தந்திருக்க முடியாதென அவர்கள் மேலும் மேலும் வலியுறுத்துகின்றனர். இதற்கு டானிக்கன் பதில் என்ன?

எமக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள நிலைபெயரா விண்மீன் அல்பா சென்ரவரி. அதனை அடைவதற்கு 4.3 ஒளி ஆண்டுகள் அதாவது எமது கணக்கின்படி என்பது ஆண்டுகளாகும். இன்றைய சராசரி ஆயுள் எழுபது ஆண்டுகளாகும். விண்வெளி வீரர்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பது மிகவும் சிக்கல் வாய்ந்ததாகும். அதிவிவேகிகூட இருபது வயது நிரம்பமுன்பு விண்வெளி வீரராகப் பயிற்றப்பட முடியாது. அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்டவரை விண்வெளிப் பயணத்திற்கு அனுப்ப மாட்டார்கள். எனவே சராசரி ஆகக்கூடியது நாற்பது ஆண்டுகள்தான் ஒருவர் விண்வெளி வீரராக இயங்கமுடியும். ஆனால் எமக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள நிலைபெயரா வீண்மீனுக்குச் செல்வதற்கு என்பது ஆண்டுகள் ஆகுமே.

ஆனால் எதிர்காலத் திட்டங்களை வகுக்கும் போது, மரபுவழி வந்த சிந்தனைப் போக்குகளை நாம் அகற்ற வேண்டும் என்கிறார் பனிக்கன். எதிர்காலத்தில், விண்வெளி வீரர்களுக்கு குளிர்நட்டி உடம்பை விறைக்கச் செய்து குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அவர்களை மீண்டும் இயங்கச் செய்ய நவீன விஞ்ஞானம் வழிவகைகளை ஆராய்ந்து வருகிறது, எனவே எதிர்காலத்தில் மனிதன் வீண்மீன்களுக்குச் செல்வது சாத்தியப்படக்கூடும் என டானிக்கன் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும் 'சைபெர்னெடிக்ஸ்' சின்படி (இது 'கப்பல் இயக்குநர்; எனப்பொருள்படும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது விலங்குகளினதும் மின்சாரக் கருவிகளினதும் அறிவிப்பு முறைமை பற்றி ஆராயும் துறையாகவிருப்பதனால், இப்பதத்தை 'அறிவிப்பு முறைமை இயல்' என மொழிபெயர்க்கலாம்.) எதிர்காலத்தில் மின்னியக்கக் கருவிகள் மனித உடம்பிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட மூளையினால் இயக்கப்படும். இது சாத்தியம் என ஜெர்மன் பௌதிகவியலாளர் பிரான்கே கூறுகிறார். பிறவாத பிள்ளையின் மூளையே - மனஞ்சார்ந்த செயற்பாங்குகள் என்ற சுமை அதற்கு இல்லாததனால் - இவ்வாறு நிரல்படுத்தப்படுவதற்கு பொருத்தமானது எனவும் அவர் கருதுகிறார். சாதாரண மூளைகளுக்கிருக்கும் உணர்வோ உணர்ச்சிகளோ இதற்கு இருக்காதென்றும், விண்வெளிப் பயணத்திற்கு வேண்டிய தகவல்களையும்

செய்திகளையும் இதற்கு ஊட்டி இதனை எம்முலகின் தூதராக்கலாம் எனவும் மேலும் பிரான்கே கூறுகின்றார். எதிர்காலத்தில் இத்தகைய மூளைகள் இயக்கும் ஆளில்லா விண்கலங்கள் விண்வெளியில் ரோந்து சுற்றி அவைமூலம் எமக்கு ஏனைய கோள்களிலுள்ள அறிவுபடைத்த உயிரினங்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்த முடியும் என அவர் கருதுகிறார்.

கால - நேரத்தைப் பற்றிய எமது கருத்துக்கள் நிலவுலகத்தைச் சார்ந்தவை என்பதையும் டானிக்கன் நினைவூட்டுகிறார். விண்வெளிப் பயணத்துக்கு இவை பொருந்தா என அவர் வாதிடுகிறார். ஒளியின் வேகத்திற்கு சற்று குறைவான வேகத்தில் பயணம் செய்யும் விண்வெளி வீராக்கு கால-நேரம் 'ஊர்ந்து செல்வது' போல்படும். ஆனால் உலகிலோ கால - நேரம் 'தலைதெறிக்க' ஒடுவதாக எமக்குப்படும். இதனை கால - நேர விரிவடைதல் என்பர் விஞ்ஞானிகள். இது எமது சாதாரண அனுபவத்திலேயே கண்கூடு. எமது மனநிலையைப் பொறுத்து, 10 நிமிடங்கள் 1 மணித்தியால மாகவும், 1 மணித்தியாலம் 10 நிமிடங்களாகவும் எமக்குப் படலாம். இது எமது மன நிலையைப் பொறுத்தது. ஆனால் விண்வெளிப் பயணத்தில் காலநேரத்தை கணித வாய்ப்பாடுகள் மூலம் நுட்பமாகக் கணிக்கலாம். வருங்காலச் சந்ததியினர் கால - நேர எல்லைகளை மீறுவர், விண்வெளி வீரரின் சாதாரண ஆயுள் காலத்திலேயே பிரபஞ்ச வெளியைக் கடக்கக்கூடிய வேகத்தில் விண்கலங்கள் பறக்கக் கூடியதாயிருக்கும் என டானிக்கன் கருதுகிறார். இது எப்படி முடியும் எனச் சிலர் வினவலாம். ஒளியின் வேகம் ஒரு வினாடிக்கு 186,000 மைல்களாகும். ஒளியின் வேகமே வேகத்தின் உச்ச எல்லை என ஐன்ஸ்டைன் எண்பித்திருப்பதால், இது சாத்தியமில்லை என அவர்கள் கூட்டிக் காட்டலாம்.

எதிர்கால விண்கலங்கள் இப்பொழுது போன்று, எரிபொருளின் சக்தியால் செலுத்தப்படும் எனக் கருதவேண்டியதில்லை என டானிக்கன் விளக்குகிறார். எதிர் சடப்பொருளால் செலுத்தப்படும் விண்கலத்தை மாஸ்கோவைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஸ்டான்யுகோவிச் உருவாக்க முனைகிறார். செந்தழலாக எரிகிற வாயுக்களைப் பயன்படுத்ததாது ஒளி வெளிப்பாட்டினால் இயங்கும் 'பறக்கும் விளக்கை' இவர் உருவாக்க முயல்கிறார்.

இது அதிவேகமாகச் செல்லக்கூடியது. இப் பரிசோதனையைப் பற்றி பேராசிரியர் பேர்ஜியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 'இப் பறக்கும் விளக்குகளில் பயணம் செய்பவர்க்கு எல்லாம் வழக்கம் போலத்தான் இருக்கும். பூமியில் போன்றுதான் விண்கலத்தினுள்ளும் ஈர்ப்பு ஆற்றல் இருக்கும். கால நேரம் சாதாரணமாக கழிவது

போன்றுதான் அவர்களுக்குப் படும். ஆயினும் ஒரு சில ஆண்டுகளில் மிகத் தொலைவிலுள்ள விண்மீன்களை அவர்கள் சென்றடைவர். பூமியிலிருந்து 75,000 ஒளி ஆண்டுகளுக்கப்பாலுள்ள பால் மண்டலத்தின் மையத்தை அவர்கள் 21 ஆண்டுகளில் (அவர்களது நேரப்படி) சென்றடைவர். பூமியிலிருந்து 2,250,000 ஒளி ஆண்டுகளுக்கப்பாலுள்ள அன்ரோமேடா நெபியுலாவை 28 ஆண்டுகளில் சென்றடைவர். இவை யாவும் வெறும் கற்பனையல்ல. கணித வாய்ப்பாடுகள் மூலம் எண்பிக்கப்படக்கூடியவை என பேர்ஜியர் வற்புறுத்துகிறார். இத்தகைய ஒரு கணிப்பீட்டின் படி, பறக்கும் விளக்கில் பயணம் செய்பவர்களுக்கு 65 ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும். ஆனால் புவியில் 45,000 இலட்சம் ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும்! இது எமக்கு புராணங்களையே நினைவுபடுத்துகின்றது. பிரம்மாவிற்கு ஒருநாள் எமக்கு 4,320,000,000 ஆண்டுகள்.

ஐன்ஸ்டீனின் சார்புக் கொள்கைப்படி, வேக அதிகரிப்புக் கேற்பபருப்பொருளின் பொருண்மையும் அதிகரிக்கும் பொருண்மைக்கு எதிரிணையானவை 'ரக்கியோன்ஸ்' எனப் பேராசிரியர் வைன்பேர்க் கருதுகிறார். இக்கூறுகள் எல்லையற்ற விசையுடையனவென்றும் ஆனால் அவற்றின் விசை ஒளியின் வேகத்திற்கு அல்லது அதற்குச் சற்று கீழ் குறைக்கப்பட்டதும் அவை அற்றுப் போகின்றன என்றும் கூறுகிறார் வைன்பேர்க். ஒளியைவிட 'ரக்கியோன்ஸ்' நூறு கோடி மடங்கு வேகமுடையன என்பது இப்பேராசிரியரின் சூணிடி.

கணித முறைப்படி எண்பிக்கப்பட்ட போதிலும், இன்னும் பேராசிரியர் வைன்பேர்க்கின் கொள்கை நடை முறையில் எண்பிக்கப்படவில்லை. ஐன்ஸ்டீனின் கொள்கையும் நடை முறையில் எண்பிக்கப்பட முன்பு பல ஆண்டுகளாக கணித வாய்ப்பாடாகத்தான் இருந்தது என்பதை நாம் நினைவுகூர்தல் நன்று.

'ரக்கியோன்ஸ்' அகப்பட்டால் அல்லது அவற்றைச் செயற்கையாக உருவாக்க முடியுமாயின் அவற்றைக் கொண்டு விண்கலங்களை இயக்கலாமென்றும், இத்தகைய கலங்களின் வேகத்தை கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாதென்றும் டானிக்கன் கருதுகின்றார்.

மேற் கூறியவற்றிலிருந்து எதிர் காலத்தில் விண்மீன்களுக்குப் பயணம் செய்வது சாத்தியம் என்பதைத்தான் டானிக்கன் ஓரளவு நிறுவியுள்ளார். ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வேறு கோள்களிலிருந்து அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் இவ்வுலகிற்கு வருகை தந்தன என்பதை நிலைநாட்டவில்லை என்பதைச் சிலர் சுட்டிக் காட்டலாம். ஆம், இன்றைய அறிவு நிலையில் அவரது கருத்து

எண்பிக்கப்படாத ஒரு ஊகம்தான். மனிதனே படைப்பின் உச்சம் என்ற எண்ணமே இவ்வகத்தை ஏற்பதற்குத் தடையாயிருக்கின்றது என டானிக்கன் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இத் 'தலைக்கனம்' கைவிடப் பட்டாலொழிய உண்மையை நாம் அறிய முடியாது என்றார் அவர்.

'தெய்வங்களின் இரதங்கள்' என்ற தலைப்பில் டானிக்கன் முதல் எழுதிய நூலில் வேறு கோள்களிலிருந்து பூமிக்கு வந்த அறிவு படைத்த உயிரினங்களே மனிதனைப் படைத்தன என வாதிட்டுள்ளார். இந்நூலிலும் அதே வாதத்தினைத்தான் எடுத்துரைக்கின்றார். மனித வரலாற்றில் அறிவாற்றல் சடுதியாகத் தோன்றியுள்ளமையை அவதானிக்க முடியும் என்றும் இவ்வறிவாற்றல் தோன்றியமைக்கு வேறு கோள்களிலிருந்து வந்தவர்களே காரணர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் ஊகிக்கின்றார். 'பல்வேறு மனித குழுக்களுக்கிடையே நடைபெற்ற உய்யப்பிணக்கம் மக்களிடையே இன்று காணப்படும் உயர்ந்த மன ஆற்றல்களை உண்டு பண்ணியிருக்க முடியாது. வேறு ஏதோ காரணி இருந்திருக்கவேண்டும். அது பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டாளரின் கவனத்தில் படவில்லை.' என்று லோறன் ஐசிலி கூறியிருப்பதை டானிக்கன் தனக்குச் சாதகமாக மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இந்த 'வேறு ஏதோ' காரணி வேறு கோள்களிலிருந்து வந்த அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் தான் என டானிக்கன் கூறுகின்றார். இன்றைய அறிவு நிலையில் இது முடிந்த முடிவல்ல. ஓர் ஊகந்தான்.

நினைவுகள் அணுத்திரண்மங்களில் சேகரித்து வைக்கப்படுகின்றன என்பதை விஞ்ஞானம் இன்று நிறுவியுள்ளது. டானிக்கனின் கருத்துப்படி வேறு கோள்களிலிருந்து வந்த அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் எமக்குக் கற்பித்துப்போனவை இவ்வணுத்திரண்மங்களில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை காலப்போக்கில் எம்மால் மீட்கப்படுகின்றன. அச்சுக்கலையும், கடிகாரக்கலையும், காரும், ஆகாய விமானமும் ஏறத்தாழ ஒரு காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை அல்லது உருவாக்கப்பட்டவை என்பது தற்செயல் நிகழ்வன்று என டானிக்கன் கருதுகின்றார். இதேபோன்று இவ்வுலகிற்கு அறிவு படைத்த உயிரினங்கள் வருகை தந்திருக்கலாம் என்ற கருத்து பல்வேறு பேர்களால் பல்வேறு நூல்களிலே எடுத்துரைக்கப்படுவதும் தற்செயல் நிகழ்வல்ல என்று அவர் கூறுகின்றார். இவை யாவும் எமது அணுத்திரண்மங்களிலே சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பண்டை நினைவுகள் திட்டமிட்டபடி காலக் கிரமத்தில் மீட்கப்படுவதன் விளைவு என்றே கொள்ளவேண்டும் என்கிறார் அவர். ஒவ்வொரு உயிரினத்தின் வளர்ச்சியும், இறப்பும் அதன் நியூகிலியசிலே நிரல்படுத்தப்பட்டிருப்பது போல இந்நினைவுகளும் எமது

அணுத்திரண்மங்களில் நிரல்படுத்தப்பட்டிருப்பதனாலேதான் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் உலகத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் கருத்துக்களும், கண்டுபிடிப்புக்களும், புதிய ஆக்கங்களும் உருவாகின்றன என்று அவர் கருதுகின்றார்.

டானிக்கன் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் இருந்தும், இலக்கியங்களிலிருந்தும் தனது கருத்துக்கு அரண் செய்யும் சான்றுகளைத் தர முனைகிறார்.

1938இல் சீனாவிற்கும் தீபெத்துக்குமிடையே உள்ள மலைப் பகுதியிலே சில குகைகளுள் வரிசை வரிசையான புதைகுழிகளை சீன புதைபொருள் அறிஞர் சீ பியூ தெயி கண்டுபிடித்தார். மிக நொய்மையான அமைப்பும் பெரிய தலையோடுகளுமுடைய எலும்புக் கூடுகள் அப்புதைகுழிகளுள் காணப்பட்டன. குகைச் சுவர்களில் வட்ட வடிவமான தலைக்கவசங்களையுடைய உருவங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. வீண்மீன்களும், ஞாயிறும், விண்மதியும் சுவர்களில் வரையப்பட்டிருந்தன. இவை பயறு போன்ற அளவிலான புள்ளிகளால் தொடுக்கப்பட்டிருந்தன. நீண்ட நேரம் இசைக்கும் இசைத்தட்டுகள் போன்ற கருங்கல்லாலான 716 தட்டுகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இக்கல் தட்டுகளுக்கு நடுவில் துவாரம் இருந்தது. நடுவிலிருந்து தட்டுக்களின் விளிம்பிற்கு சுருள்வட்டமாக செதுக்கப்பட்ட எழுத்து இரட்டை வரித்தடமாகச் சென்றது. 1962இல் தான் பேராசிரியர் உம் நூயி இச்செதுக்கப்பட்ட எழுத்தின் சில பகுதிகளின் பொருளை விளக்கினார். கல்தட்டுகள் சொன்ன கதை மயிர்க் கூச்செறியும் ஒன்றாய் இருந்ததனால், ஆராய்ச்சிக் கழகம் அதனை வெளியிட வேண்டாம் எனத் தடைசெய்தது. ஆனால் பேராசிரியர் நூயி விடாக்கண்டர். தொடர்ந்தும் தன் ஆராய்ச்சி யினை நடாத்தினார். இக்கல் தட்டுக்களில் அதிக கோபால்ட்டும் வேறு உலோகவகைகளும் இருப்பதாகவும், அவற்றின் அதிர்வு அதிகமாக இருப்பதனால் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் அவை அதிக மின்வலித் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் துணியப்பட்டன. பேராசிரியர் நூயின் கருத்தை நான்கு விஞ்ஞானிகள் ஆதரித்தனர். 1963இல் அவர் தனது முடிவுகளை, கழகத்தின் ஐயுறவுகளையும் பொருட்படுத்தாது, வெளியிட்டார். கல்தட்டுக்கள் சொல்லும் கதை இதோ:

12000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமது இனத்தவரைச் சேர்ந்த குழுவொன்று, விமானக்கோளாறு காரணமாக இக்கோளத் தொகுதியின் மூன்றாவது கோளின் தரையில் விழுந்தது. இவ்விமானத்தில் வந்தவர்கள் அம்மலைப்பகுதிலே வாழ்ந்தவர்களுடன் நட்புறவு கொள்ள முனைந்த

போதிலும், அம்மலைவாசிகள் அவர்களை வேட்டையாடிக் கொன்றனர். இக்கதை இவ்வாறுதான் முடிந்தது. 'ஆண்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளும் சூரியன் படும்வரை குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டனர். பின்பு அடையாளத்தை நம்பி மற்றவர்கள் இம்முறை சமாதான நோக்குடன்தான் வந்திருக்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.'

அம்மலைப்பகுதியிலே வழங்கும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளின்படி, மேகங்களிலிருந்து இறங்கிய நீண்டொடுங்கிய மஞ்சள் நிறத்தினர் மலைவாசிகளான துரோப்பர்களால் கொல்லப்பட்டனர்.

பெரும்பாலான புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளரும், மானிடவியாளரும் இத்தகைய தகவல்களைப் பொருட்படுத்தாதற்கு காரணம், அவ்வாறு செய்யின் தமது கருத்துக்கள் பெரும்பாலானவற்றைக் கைவிட வேண்டி ஏற்படும் என்பதே எனக் குற்றஞ் சுமத்துகிறார் டானிக்கன். ஒன்றில் மெளனஞ் சாதிக்கின்றனர் அல்லது ஏளனமாக இவற்றைத் தட்டிக் கழிக்கின்றனர் என அவர் மேலும் கூறுகின்றார். இதனால் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு தடை ஏற்படுகிறது.

இன்றைய விண்வெளி வீரர்களின் உடைகளை ஒத்த உடைகளை அணிந்திருக்கும் உருவங்கள் பல இடங்களிலே ஓவியங்களாக வரையப்பட்டிருப்பதையும், பல ஓவியங்களிலே பறக்கும் உருவங்கள் வரையப்பட்டிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டும் டானிக்கன் இவற்றின் புகைப்படங்களையும் தனது நூலிலே தருகின்றார். இப்படங்களை நோக்கும்போது உண்மையில் இவ்வுருவங்களுக்கும் இன்றைய விண்வெளி வீரர்களுக்கும் தோற்ற அளவில் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்கின்றதை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாய் இருக்கின்றது. இவை வெறும் கற்பனையில் எழுந்த உருவங்களல்ல, உண்மைப் பிரதிகளே என்ற டானிக்கனின் வாதங்களில் ஓரளவு உண்மையிருக்கக்கூடும் எனப்படுகிறது எனக்கு.

ஈஸ்டர் தீவிலுள்ள பிரமாண்டமான சிலைகள், நக்சா சமவெளித் தரையிலுள்ள ஓவியங்கள் - இவை போன்றவற்றிற்குப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர் இதுவரை அளித்துள்ள விளக்கங்கள் திருப்தியற்றவை யென்றும், அவை வேறு கோள்களிலிருந்து வந்தவர்களின் 'கைவரிசை'யாக இருக்கலாம் என்றும் டானிக்கன் கருதுகிறார். விரிவஞ்சி அவற்றை மேலும் இங்கு விளக்காது விட்டுவிடுகிறேன்.

புராணங்களிலிருந்தும், பண்டைய இலக்கியங்களிலிருந்தும் டானிக்கன் தனக்குச் சாதகமானவற்றை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

இவை யாவற்றையும் ஈண்டு குறிப்பிட முடியாது. பண்டைய இந்திய இலக்கியங்களை அவர் மேற்கோள்காட்டி, அவற்றில் குறிப்பிடப்படும் விமானங்களும், ஆயுதங்களும், உண்மையைத்தான் சுட்டுகின்றன என்கிறார். இவற்றை புனைந்துரைகளாகவோ, 'தெய்வங்'களுக்கிடையே நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் போர்களின் வெறும் உவமைகளாகவோ கொள்ளலாகாது என அவர் வற்புறுத்துகிறார். புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் வரும் வர்ணனைகள் உண்மையை அப்படியே விளம்புகின்றன என்பதே அவரது கட்சி.

இடமின்மையால், டானிக்கன் விரிவாக ஆராயும் பகுதிகளை நான் மேலோட்டமாகத்தான் இக்கட்டுரையில் தொடமுடிந்திருக்கின்றது. சிலவற்றை குறிப்பிடாது விட்டு விட்டேன். டானிக்கன் நிறுவவிழையும் கருத்துக்களை இன்று வேறு பலரும் நூல்களிலே எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். சில விஞ்ஞானிகளின் ஆதரவும் இவர்களுக்கு ஓரளவு இருக்கின்றது.

இந்நூலிலே, 'நடைபெற்றிருக்க முடியாதவை' நடைபெற்றிருக்க கூடும் என்பதற்கு சான்றுகள் தர டானிக்கன் தலைப்பட்டிருக்கிறார். இவை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவப்பட்டுள்ள சான்றுகளாகக் காட்சியளிக்காவிடினும் அவற்றில் சில ஓரளவு நம்பத்தகுந்த ஊகங்களாவே எனக்குப்படுகின்றன. இத்துறையிலே மேலும் விஞ்ஞானிகள் புலன்செலுத்தி திறந்த மனத்துடன் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என டானிக்கன் வற்புறுத்துகிறார். அவ்வாறு நடைபெறின் காலப்போக்கில் இவரது கருத்துக்கள் வலுப்பெறலாம் அல்லது வலுவிழக்கலாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போமே!

குறிப்புகள்

1. 'செங்காவலர் தலைவர் இயேசுநாதர்' என்னும் ஏ.ஜே.கனகரத்தினா வின் நூலில் இக்கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது.
2. அறிவுபடைத்த உயிரினங்கள் கோள்களில் இருக்குமாயின் அவை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இப்பூவுலகுக்கு வந்திருக்கக் கூடுமா? என்ற வினாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதற்கான உலக அடிப்படையிலான சான்றுகள் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் பிரதான விடயமாகும்.

3. எரிக் டானிக்கனின் “விண்மீன்களுக்குத் திரும்பி ஏகுதல்” எனும் கட்டுரையினையும் அதன் உபதலைப்பான ‘நடந்திருக்க முடியாத வைக்குச் சான்றுகள்’ என்பதிலுள்ள கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு கோள்களிலிருந்து உயிரினங்கள் பூமிக்கு எப்போதாவது வந்திருக்குமா? என்ற வினாவுக்கான விடைகள் இக்கட்டுரையினூடு ஆராயப்படுகின்றன.

4. எரிக் டானிக்கனின் கருத்துகள் :-

1. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் விண்மீன்களிலிருந்து அறிவுள்ள உயிரினங்கள் பூமிக்கு வருகை தந்தன.
2. எதிர்காலத் திட்டங்களை வகுக்கும் போது மரபுவழிச் சிந்தனைப் போக்குகளை நாம் அகற்ற வேண்டும்.
3. எதிர்காலத்தில் மனிதன் விண்மீன்களுக்குச் செல்லுதல் சாத்தியப் படக்கூடும்.
4. எதிர்காலத்தில் மனித உடம்பில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட மூளையினால் இயங்கும் ஆளில்லாத விண்கலங்கள் விண்வெளியில் ரோந்து சுற்றுவதனுடாக, அவை மூலம் ஏனைய கோள்களிலுள்ள அறிவுள்ள உயிரினங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியும்.
5. கால - நேரம் பற்றிய எமது கருத்துக்கள் நிலவுலகஞ் சார்ந்தவை; விண்வெளிப் பயணத்துக்கு இவை பொருந்தா. வருங்காலச் சந்தியினர் கால - நேர எல்லையை மீறுவர்.
6. எதிர்கால விண்கலங்கள் இப்பொழுது போன்று எரிபொருளின் சக்தியால் செலுத்தப்படாது; ஒளி வெளிப்பாட்டினால் இயங்கும். ‘பறக்கும் விளக்கு’ப் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தும் முயற்சி நடைபெறும். ரக்கியோன்ஸ்கள் கண்டுபிடிக்கப் படலாம். (ஒளியிலும் வேகம் கூடியவை).
7. வேறு கோள்களிலிருந்து வந்த அறிவுள்ள உயிரினங்கள் கற்பித்துப் பேனாவை எமது அணுத்திரண்மங்களில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டுக் காலப் போக்கில் எம்மால் மீட்கப்படுகின்றன.
8. புதிய கண்டுபிடிப்புக்கள் பலவும் அணுத்திரண்மங்களில் சேகரிக்கப்பட்ட நினைவுகளின் மீட்டல்களேயாகும்.
9. கல்வெட்டுக்கள், ஓவியங்கள், சிலைகள், விண்வெளிவீரர்களின் உடைகள் பண்டைய இந்திய இலக்கியங்கள் கூறும் போர்க்கருவிகள் முதலானவைகளும் எமது அணுத்திரண்மங்களின் சேகரிப்பிலிருந்து பெற்றவைகளேயாகும்.

5. கட்டுரையாசிரியரின் கருத்துகள் :-

1. டானிக்கனின் வாதத்திற்குப் பல விஞ்ஞானிகள் ஆதரவாயுள்ளனர்.
2. ஐன்ஸ்டைன், ஷ்லோவ்ஸ்க், கார்ல்சுகான், பேராசிரியர் ஹர்மன், பிரான்கே, ஸ்டான்யுகோவிச், பேராசிரியர் பேர்ஜியர், லோறன் ஜசிலி, துபியூதெயி, பேராசிரியர் நூயி, பேராசிரியர் வைன் பேர்க் ஆகியோரின் கருத்துக்களும் கண்டுபிடிப்புக்களும் டானிக்கனின் வாதத்துக்குச் சார்பானவை.
3. ரொக்கட் அனுப்புதல், விண்வெளிப் பயணம் போன்றவைகளும் முதலில் நடக்க முடியாதவை எனப்பட்டன. பின்னர் நடந்தேறின.
4. டானிக்கனின் கருத்துகள் பல, எமது புராணங்களை நினைவூட்டுகின்றன.
5. டானிக்கனின் கூற்றானது இன்றைய அறிவுநிலையில் ஓர் ஊகந்தான்.
6. டானிக்கனின் வாதங்களில் ஓரளவு உண்மை இருக்கக்கூடும். நடைபெற்றிருக்க முடியாதவற்றை 'நடைபெற்றிருக்கக்கூடும்' என அவர்காட்டிய சான்றுகள் ஓரளவு நம்பத்தகுந்த ஊகங்களாகும்.

6. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை :-

1. எளிமையான சொற்கள் கொண்ட வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்தல்.
2. கூறவந்த கருத்தைச் சான்றுடன் நிரூபித்தல்.
3. விஞ்ஞானக் கொள்கைகளை மெய்ப்பிக்க முனைதல்.
4. விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை கீழைத்தேயப் பண்பாட்டுடன் பொருத்திப்பார்த்தல்.
5. பொருத்தமான முறையில் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கையாளல்.
6. விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் தனித்துவமான உரைநடைப் போக்கு.
7. புதிய கலைச் சொற்களைப் பிரயோகித்தல்.
8. காரண - காரியத் தொடர்பு முறையில் தர்க்கித்துக் கூறும் போக்கு.
9. தாம் கூற வந்த கருத்துக்களைத் தரவுகள், இலக்கியங்கள், புராணக் கதைகள், புதைபொருட்கள் என்பவற்றின் சான்றுகளுடன் கூறல்.
10. ஆர்வத்தைத் தூண்டத்தக்க வெகுசன எழுத்துநடையைக் கையாளல்.

11. பழமொழிகள், மரபுத் தொடர்கள் ஆகியவற்றினூடாகச் சிந்தனையைத் தூண்டுதல்.
12. வாசகர் மனதில் பதியும் வண்ணம் கருத்துக்களை முன் வைத்தல்.

7. அருஞ்சொற்பொருள் :-

எண்பிக்கப்பட்டதும் - நிரூபிக்கப்பட்டதும்; பிரபஞ்சம் - உலகம்; அண்டங்கள் - உலகங்கள்; அணுத்திரண்டம் - அணுத்திரள்; ஐயுறு - சந்தேகம்

ஈ) தமிழ்ச் செல்வாக்கு

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்

தெ.பொ.மீ

தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் நன்கு அறிந்த மூதறிஞரும் தமிழறிஞருமான தென்பட்டினம் பொன்னுச்சாமி மீனாட்சிசுந்தரன், சுருக்கமான முறையில் தெ.பொ.மீ என்று அழைக்கப்பட்டார். இவர் தமிழகத்துத் தொண்டை நாட்டின் பாலாற்றுப்பக்கத்திலுள்ள பள்ளத்தாக்கில் அமைந்த சிற்றூரான தென்பட்டினத்தில் பொன்னுச்சாமிக் கிராமணியாருக்கும் ருக்குமணி அம்மை யாருக்கும் மகனாக 08.01.1900இல் பிறந்தவர். தமையனார் கிருஷ்ணசாமிப் பாவலர் பிற்காலத்தில் “கதரின் வெற்றி” போன்ற பிரபல

நாடகங்களை எழுதி நாடகத்துறை சார்ந்து புகழுடன் விளங்கியவர். தந்தையாரோ பல நூல்களை எழுதியவர். பரம்பரை இலக்கியச் செல்வாக்கு இவரிடமும் காணப்பட்டது. சிறுவணிகமே குடும்பத் தொழிலாக விளங்கியது. சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரில் பயின்றவர்; மெய்ப்பொருளியலில் பி.ஏ பட்டமும், பிறகு வரலாற்றில் எம்.ஏ பட்டமும் பெற்று, சென்னை நீதிமன்ற வழக்குரைஞர் பணி

செய்தவர். ஒத்துழையாமை இயக்க உந்துதலால் வழங்குரைஞர் பதவியை உதறியெறிந்தவர். தெலுங்கு, கன்னடம், சமஸ்கிருதம், மலையாளம், இந்தி முதலான மொழிகளைக் கற்றுத்தேர்ந்தவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் புலமைமிக்கவர். கோ.வடிவேல் செட்டியார், சுப்பையா சுவாமிகள் ஆகியோரிடம் அத்துவித தத்துவத்தைக் கற்றவர். இராமானுசநாயுடு, பயங்கரம் அண்ணங்காச்சாரியார், அகோபிலமடஜீயர் ஆகியோரிடம் வைணவ தத்துவத்தையும், தந்தையாரிடமும் பூவைகலியாண சுந்தரனாரிடமும் சைவ தத்துவத்தையும் கற்றுக் கொண்டவர். 1937 முதல் பிரெஞ்சு, ஜேர்மன் மொழிகளிலும் பெருஞ்சான்றிதழ் பெற்றவர். 1939 - 40இல் ஒரே முறையில் தமிழ் வித்துவான் இளநிலை, நிறை நிலை இரண்டு தேர்வுகளையும் எழுதி முதல்வராகச் சித்திபெற்றவர். சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் வேதாந்த சங்கத் தலைவராயிருந்த அவரது குரு வடிவேல் செட்டியார் மறைந்த பின்ன, தான் சங்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றியவர். பிற்காலத்தில் மொழியியற்றுறையில் சிறந்து விளங்கியவர். 1937 இல் புதுச்சேரி இந்தியப் பண்பாட்டுக் கழகத் தலைவரும் பிரான்சு நாட்டு மொழியியல் அறிஞருமான டாக்டர் யூலே பிளாக் (Jules Block) என்பவரின் நட்பைப் பெற்று, அவரது மேற்பார்வையில் "தமிழ் ஒலிகள்" (Tamil Sounds) என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு எழுதி 1938இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப்பட்டம் பெற்றவர். பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1954இல் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

வள்ளுவரும் மகளிரும், சம்பந்தரும் சமணரும், சமணத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கவிஞர் இரவீந்தரநாத் தாகூர், சயாமில் திருப்பாவை திருவெம்பாவை (1951), தமிழும் பிறப்பண்பாடும் (1974), வாழுங்கலை, தேனிப்பு என்பன இவரது நூல்களின் சிலவாகும். தெ.பொ.மீ. சிக்காக்கோப் பல்கலைக்கழகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளும் இவற்றுள் அடங்கும். Advaita in Tamil, Some aspects of Indian Social Philosophy, Aesthetics of the Tamils, The Philosophy of Tirukkural ஆகியன ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த இவரது சில நூல்களாகும். பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறப்புமலர்கள் போன்றவற்றில் தெ.பொ.மீ. யின் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமான கட்டுரைகள் பலவும் வெளியாகியுள்ளன. கலாநிலையம், லோகோபகாரி, தமிழ் முரசு, கலைக்கதிர், சக்தி, கலைமகள், தினமணிச்சுடர், தினமணி, சுதேசமித்திரன், நவஇந்தியா, ஈழகேசரி, செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், விந்தியா முதலான ஏடுகளில் முக்கியமான கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

கல்வி, அறிவியல், ஆராய்ச்சி, தத்துவம், மொழியியல், முருகியல், இலக்கியவரலாறு, வரலாறும் பண்பாடும், வாழ்க்கை வரலாறு, மொழிபெயர்ப்பு, யோகம், தியானம் போன்ற துறைகள் சார்ந்தவையாக தெ.பொ.மீ.யின் படைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. மானத சாத்திரம் (194), கால்டுவல் ஒப்பிலக்கணம் - அடிச் சொற்கள்(1944), சூளாமணி (வசனம் 1945), அன்புமுடி(1945), பிறந்தது எப்படியோ (1950), தமிழா நினைத்துப்பார் (1954), நீங்களும் சுவையுங்கள் (1954), வள்ளுவர் கண்ட நாடும் காமமும் (1954), நற்றிணை நாடகங்கள் (1954), சேக்கிழாரும் திருக் கண்ணப்பரும் (1955), குலசேகரர் (1961), கானல்வரி (1961), குடிமக்கள் காப்பியம் (1961), தமிழ்மணம் (1962), பாட்டிலே புரட்சி (1961), கல்விச்சிந்தனைகள்(1965), நாடகக் காப்பியங்கள் (1965), ஆழ் நிலைத்தியானம்(1974), மொழியியல் நாடகக் காப்பியங்கள் (1965), மொழியியல் விளையாட்டுகள் (1977), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - சங்ககாலம்(1981), பத்துப்பாட்டு ஆய்வு (1981), உலகநாகரிகத்தில் தமிழரின் பங்கு(1982), மாற்றிலக்கணம் (1985), தமிழ்மொழி வரலாறு(மொழிபெயர்ப்பு -1973), ஆகியன பேராசிரியரின் ஏனைய நூல்களாகும்.

தமது பேச்சாலும், எழுத்தாலும், சமூகத் தொண்டாலும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்டு உழைத்த மூதறிஞர் தெ.பொ.மீ அவர்கள் 27.08.1980இல் காலமானார். அவர் வாழும் போதே பல்துறைச் சிறப்புகளையும் பெற்றவர். 1939இல் சென்னைத் தமிழ்ச்சங்கம் ஆண்டுவிழாவில் "பன்மொழிப்புலவர்" பட்டமளித்தது. அதற்கு டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் வந்திருந்து பாராட்டினார். 1950களில் டாக்டர். மொ. அ. துரையாழ்வார்தனார், பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன், பேராசிரியர் முருகன், டாக்டர். க. த. திருநாவுக்கரசு ஆகியோர் "குருதேவர்" என அழைத்தனர். 1955இல் தருமபுர ஆதீனம் "பல்கலைச்செல்வர்" பட்டங் கொடுத்துக் கௌரவித்தது. 03.07.1975 இல் இந்திய சாகித்ய அகாடமி 'சிறப்பு அறிஞர்' பட்டமளித்தது. 1976இல் 'பத்மபூஷண்' பட்டம், 1977இல் தமிழ் நாடு இயல்இசை நாடக மன்றத்தின் 'கலைமாமணி' விருது, 1968இல் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் "முதுநிலை. டாக்டர்" பட்டம், ஆகியன தெ.பொ.மீ.யின் பணிக்குக் கிடைத்த பெருமைகளெனலாம். உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தோற்றத்துக்கு வித்திட்ட முன்னோடிகளில் இவரும் ஒருவர். இவரது எழுத்துக்கள் பலவும் உலகெங்குமுள்ள தமிழரிடையே பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை பாடநூல்களாக விளங்குகின்றன. தமிழுள்ளவரை தெ.பொ.மீ.னாட்சிசுந்தரனாரின் புகழும் உலகில் நிலைபெற்று விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ்ச் செல்வாக்கு

-பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார்-

1) இந்தியாவுக்கு வெளியே

இலங்கையிலும் தொலைகிழக்கு நாடுகளிலும்

1. இலங்கை

இனி இந்தியாவிற்குப் புறத்தே அமைந்த நாடுகளைப் பற்றிக் காணலாம். இலங்கையில் தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே தமிழ், சிறுபான்மையான செல்வாக்கு மிகுந்த கூட்டத்தினரின் தாய் மொழியாக இருந்து வந்துள்ளது. அங்கே தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் 2000ஆம் ஆண்டுக்கு மேலாக இணைந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இவ்விரு கூட்டத்தினரின் உறவை அரசியல் முறித்தது என்றாலும் இவர்களுக்கிடையேயான பண்பாட்டுத் தொடர்பு அதைவிட அடிப்படையானது. தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த பௌத்தர்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்த பௌத்தர்களோடு எப்பொழுதும் தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். ஈழத்துப் பூதனார் எனும் பெயர்கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் தமிழ்ச் சங்கத்துள் ஒருவர். இடைக்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் இரகுவம்சம், தட்சிணகைலாச புராணம் முதலியவற்றைப் படைத்தனர். இக்காலத்தில் தமிழ் உரைநடை, தமிழ்க் கல்வி இரண்டிலும் ஆறுமுகநாவலர், விபுலாநந்தர் முதலானோர் ஆற்றிய திறமைமிக்க தொண்டு நன்றியுடன் ஏற்றுப்போற்ற வேண்டிய ஒன்று. பல தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள மொழியில் புகுந்து அதன் ஒரு பகுதியாகவே மாறியுள்ளன. கண்ணகியின் கதை சிங்களவர்களின் பத்னி தெய்யோவின் கதையாக மாறியிருக்கிறது. இந்த தெய்யோவைப் பற்றிய சிங்கள தமிழ் நாட்டுப் பாடல் வகைகள் இலங்கையில் உள்ளன. சிங்கள மொழியில் உள்ள செய்யுள் அடிமுறைகள் தமிழ்ச் செய்யுளில் உள்ள அளவைகளை நினைவூட்டுகின்றன. இச்செய்திகளை அறிந்த நிலையில் பின்னும் தொலைகிழக்குப் பகுதியிலான நாடுகளை இனி நோக்கலாம்.

2) தொலைகிழக்கு நாடுகள்

1. ஆட்சியாளர்கள்:

இக் கருத்தைக் கொண்டு நோக்குங்கால் தொலைகிழக்கு நாடுகளோடு கொண்ட தொடர்பு மிகச் சுவை வாய்ந்ததாக உள்ளது. அயல் நாடுகளில் தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பரப்பிய கருவி கலமாக

(கப்பலாக) இருக்கக் காண்கிறோம். தொலைகிழக்குத் தீவுகளில் வாழ்ந்த மக்களோடு தமிழர்கள் வாணிகம் நடத்தி வந்தனர். இங்கிருந்து இலங்கை, தொலைவிலுள்ள சம்பா (Champa) முதலிய இடங்களுக்கு ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்காக மக்கள் சென்றிருக்கின்றார்கள். ஆனால் முன்னரே கூறியபடி இவை அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தன அல்ல.

2. கடாரம்:

சங்க இலக்கியம், இலங்கையிலிருந்தும் மலேசியாவிலுள்ள காழகத்திலிருந்தும் (The Keda) பல பொருட்களை இறக்குமதி செய்த செய்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. காழகம், கடாரம் என்ற பெயரோடு காணப்படுகிறது. இது டாக்டர் தனிநாயகம் கருதுவது போல இருப்பு பாண்டங்கள் முதலியவற்றோடு தொடர்பு கொண்டதாக இருக்கலாம். கடாரம் கண்டான என்பது கடாவரைத் தனது கடற்படையைச் செலுத்திய இராஜேந்திரனின் சிறப்புப் பெயராகும். மேலும் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊரின் பெயருக்குரியவனாகிய சுந்தரபாண்டியனின் சிறப்புப் பெயருமாகும். அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற நமது பழைய உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் தருவது போலக் கடற்படைச் செலவின் வழியில் குறிப்பிடப்பெறும் இடங்களின் பெயர்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல ஊர்களின் பெயர்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. நமது இப்போதைய ஆய்விற்கு இது சற்று இன்றியமையாதது.

3. தமிழ் அரசர்களும் தொலைகிழக்கு நாடுகளும்:

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தமிழ் நாட்டு அடியவர்களைக் காட்டும் பட்டியலில் கடலால் சூழப்பெற்ற நாடுகளைக் காத்துக் கொண்டிருந்த (ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த) சிங்கன என்ற ஒருவனை நிகழ் காலத்தில் குறிப்பிடுகிறார். பல்லவர்களிடையே சிங்கன் என்ற பெயரமைந்தவர் இருவர் இருந்தனர். ஒருவன் நரசிம்மன் (மாமல்லன்); மற்றொருவன் இராஜசிம்மன். கீழைக் கடலிலுள்ள தீவுகளின் ஓரளவு உரிமை பூண்டிருந்தவன் என்று நாம் அறிகிறோம். தமிழ் மன்னர்களின் பெயர்களை சிலர் பெற்றிருந்தனர் என்ற செய்தி (நரசிம்மனுக்கு முன்பு வாழ்ந்த மகேந்திரன், பின்னர் வந்த சுந்தரன்) பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிட்டது போல ஓரளவிற்குத் தமிழ் மன்னர்களின் வலிமையை நம்பியிருந்த தன்மையைக் காட்டுகின்றது. பர்மாவில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைக் காண்கிறோம். மேலும் தொலைவிலுள்ள பகுதிகளோடு வாணிகம் நடத்திய வணிகச் சங்கங்கள் பல அன்புக் கொடைகளை வழங்கிய செய்தியினை நாம் அறிகிறோம். காட்டாக,

அரசன் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் சிறப்புப் பெயரான அவனி நாராயணன் என்ற பெயரில் அவர்கள் வழங்கியுள்ளதைக் கூறலாம்.

4. மணிமேகலை:

பெளத்த மரபினருக்கு மணிமேகலை கிழக்குக் கடற்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் காவல் தெய்வம். எனவே கிழக்குக் கடற்பகுதிகளில் வாணிகம் செய்து வந்த வணிகர்கள் - சிலப்பதிகாரக் கதைத்தலைவனான கோவலனின் முன்னோர் போன்றவர்களின் குல தெய்வமாக மாறியது. கோவலன் தன் மகளுக்கு மணிமேகலை எனப் பெயரிட்டான் என அறிகின்றோம். இவனைப் பற்றிய கதையைக் கூறுகின்ற புகழ்பெற்ற தமிழ்ப் பெளத்த காப்பியத்தின் பெயரும் இதுவே.

5. கரும்பு:

டாக்டர் பர்ரோ அவர்கள் அசோகனின், ஆணையைக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழ் நாட்டின் சோழ, பாண்டிய, கேரள புத்திரர்களோடு பெறுகின்ற சத்திய புத்திரர் என்ற பெயர் அதிகமானையே குறிக்கும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். புறநானூற்றின் உரையாசிரியர் இவ்வதிகமானின் முன்னோர் கீழைக்கடற் பகுதியிலிருந்து தமிழகத்திற்குக் கரும்பினைக் கொண்டு வந்த புகழ்ச் செய்தியைப் பற்றிக் கூறும் மரபொன்றினைப் பற்றிப் பேசுகிறார். இவ்வாறாகப் பொருளாதாரப் பண்பாட்டுப் பிணைப்புப் பற்றிய செய்திகளை நாம் அறிகிறோம்.

6. மதமாற்றம்:

மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் கலமுடைந்து வருந்திய வணிகன் சாதுவன் நாகர்களின் காட்டுமிராண்டித் தலைவன் முன்னிலையில் கொண்டு வரப்பெற்றுப் பின்னர் அத்தலைவனையும் அவனது இனத்தாரையும் பெளத்த மதத்திற்கு மாற்றினான் என்ற சுவையான கதையைக் காண்கின்றோம்.

7. தத்துவத்தின் செல்வாக்கு:

இத்தகைய தத்துவ மதச் செல்வாக்கு நிரம்பிய செய்திகள் பல இருக்கலாம் என இது நம்மை எண்ண வைக்கின்றது. இந்து மதமும், பெளத்த மதமும் கீழைக்கடலின்கண் அமைந்த நாடுகளில் பரவியிருந்திருக்கின்றன. இது வங்காளம், ஆந்திரம், கலிங்கம், தமிழ்நாடு ஆகிய இடங்களினின்று சென்ற இந்தியர்களாலேயேயாகும். கலை நுணுக்கம் அமைந்த எஞ்சிய பகுதிகள் இப்பொழுதும் கூட மகாபலிபுரத்தை நினைவூட்டுகின்றன. அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த சங்கராச்சாரியாரைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அந்நாடுகள் தமிழகத்தோடு சமயதத்துவத் துறைகளில் கொண்ட தொடர்பு தெளிவாகின்றது.

8. பாண்டரங்கமும் டாக்டர் ஃபிலியோசாவும்:

டாக்டர் ஃபிலியோசா தென்கிழக்குப் பகுதி நாடுகளில் தமிழின் செல்வாக்குப் பற்றிய இன்னொரு செய்தியைக் கவனத்திற்குக் கொணர்ந்துள்ளார். சங்கத் தொகை நூற்களுள் ஒன்றான கலித்தொகை சிவனது பாண்டரங்கக் கூத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இது பகைவரின் கோட்டைகளை எரித்துச் சாம்பலாக்கிய பின்னர் போர்களத்தில் ஆடிய வெற்றிக் கூத்தாகும். தமது துணைவியாம் இறைவியின் பாணிக்கேற்பவே சிவபெருமான் கூத்தாடினார் எனினும், தம்மேனி முழுவதும் சாம்பல் மூடும் வண்ணம் அக்கூத்து வெறியுடன் கூடிய வலிய ஆனந்தக் கூத்தாக இருந்தது. அதனாலேயே அது வெள்ளைக் கூத்து என்ற பெயரும் பெற்றது. எனவே தொலைகிழக்கு நாடுகளில் பரவியுள்ள பாண்டரங்கன் என்ற பெயர் சிவனது பெயர்களுள் ஒன்றாக அறியப்படலாயிற்று. அங்குச் சிவனைப் போன்று உடலின் மேற்பகுதியமைந்த விஷ்ணு, பாண்டரங்கன் என்று அழைக்கப் படலானார். மராத்திய நாட்டின் விஸ்ணு அல்லது விட்டல், பாண்டரங்க விட்டல் என்ற பெயரோடு திகழ்கின்றார். இப்பெயர் தொலைகிழக்கு நாடுகளில் அடைந்துள்ள மாற்றங்களைத் துணையாகக் கொண்டு பார்க்க வேண்டிய நிலையிலும் அடிப்படையில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்ததே (அல்லது தமிழகத்திலிருந்து சென்ற பெயரே இது) என்று முடிவு கூறலாம். தமிழகத்திற்கும் மேற்கு கிழக்குப் பகுதிகளுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பின் ஒவ்வொரு படியையும் வலியுறுத்தி நிறுவும் வகையில் இம்முழுக்கதையும் எதிர்கால ஆராய்ச்சியாளர்களால் விரித்துக் கூறப்படும் போது அது உண்மையாகவே தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு பரபரப்பு மிக்க கதையாகவே விளங்கும்.

9. விசேடங்களும் தேசிய விழாக்களும்:

சயாம் அல்லது தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளின் அரசாங்க விசேடங்களும் தேசிய விழாக்களும் குவாரிச் (Quaritch) போன்றவர்களால் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. தாய் நாட்டு மக்களின் தேசிய விழா ஓர் ஊசல விழா (Swing Festival)வாகும். வங்காள ஆசிரியர்கள் இதனை வங்காளத்தில் கிருஸ்ணனுக்காகக் கொண்டாடப்படும் ஊஞ்சல் விழா என்று உரிமை பாராட்டியிருக்கின்றார்கள். அங்கிருந்து சைதன்யரின் சீடர்களுடைய செல்வாக்கால் அண்மையில் இந்தியாவின் தென்கோடிவரையிலும் கூட இது பரவியுள்ளது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கூறியபடி (1950-60 ஆண்டுகளில்) இந்த விழாவிற்கு இரண்டு பெயர்கள் உண்டு. ஒன்று தாய்லாந்து மொழியிலும் மற்றொன்று வேறு ஒரு

மொழியிலும் உள்ளன. இந்தப் பின்னைய பெயர் (எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவொன்றெனினும்) திருவெம்பாவை, திருப்பாவை என்பதேயாம். இதனை எந்தத் தமிழினும் அந்த நாட்டில் வழங்கப் பெறும் “திருவெம்பாவை, திருப்பாவை” என்பதன் கொச்சைத் திரிபு வடிவம் என்று எளிதாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். திருவெம்பாவை சைவசமயக் குரவர் மாணிக்கவாசகரால் பாடப்பெற்ற சைவசமயத் துதிப்பாடல். திருப்பாவை தென்னகத்தின் மீராபாயாக விளங்கும் வைணவப் பெண் துறவியாகிய ஆண்டாளால் பாடப்பெற்ற துதிப் பாடல். இவ்விரு பெயர்களின் இந்த இணைவு காஞ்சி காமகோடிபீடத் தலைவராகிய ஸ்ரீசங்கராச்சாரியாரால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற ஒரு பொது இயக்கத்தை நினைவூட்டுகிறது. அவ்வியக்கத்தின் விளைவாக ஒவ்வொரு இந்துக் கோயிலும் திருப்பாவை திருவெம்பாவை மாநாடுகளை நடத்துகின்றது. இது முன்காலத்தே தாய்லாந்து போன்ற பல இடங்களுக்குச் சென்று அந்நாட்டு மக்களோடு தங்கிச் சேர்ந்து வாழத் தலைப்பட்ட வைணவர்களும் சைவர்களும் இது போன்ற முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கலாம் என்ற குறிப்பினை நமக்கு அளிக்கின்றது.

அ. தாய்லாந்தின் பாவை:

இவ்விரு துதிப்பாடல்களும் முன்பே உள்ள நாட்டுப்பாடல் வகையாகிய பாவையை அடியொற்றி எழுந்தவை. மார்கழி மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் நீராடி மணற்பாவை செய்து ஆற்றங்கரை, பொய்கைக் கரைகளில் அப்பாவையினை வைத்துத் தம் நாட்டில் நல்ல மழை வளம் பெருக வேண்டும் என்றும், தங்கட்கு நல்ல கணவர் வாய்க்க வேண்டும் என்றும் நோற்கும் நோன்பு பாவை நோன்பு.

தாய்லாந்தில் கொண்டாடப் பெறும் திருவிழாவும் ‘மழைத் திருவிழாவே (மழை குறித்து எடுக்கப் பெறும் திருவிழா). தாய்லாந்தின் இந்த அடிப்படைத் திருவிழாவோடு தமிழகச் சமயச் சடங்குகளும் இணைந்து கொண்டன. நான் (என்னுடைய மற்றொரு நூலில்) குறிப்பிட்டுள்ளவாறு இந்தத் தொலை நாடுகளில் ஒரு விந்தையான முறையில் இப்பாடல்கள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. அதன் மூலம் தமிழகம், தாய்லாந்து ஆகிய இரண்டின் தெளிவான பண்பாடுகளை ஒன்றாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆ. தாய்லாந்தின் பண்பாட்டில் புதிய கருத்து:

இப்பொழுது காஞ்சிகாமகோடி பீடத் தலைவராக விளங்கும் ஸ்ரீசங்கராச்சாரியாரின் வோண்டுகோளின் பேரில் இந்தப் பொருள் பற்றி ஒரு நூல் எழுதினேன். அதன் பின்னர் பாங்காக்கிற்குச் செல்லும் வாய்ப்பும், அங்கு விழாக் கொண்டாடப் பெறும் வெளியிடம் சிவன்,

கணேசன், விஷ்ணு ஆகியோருக்காகக் கட்டப் பெற்றிருக்கும் மூன்று கோயில்களைக் காணும் வாய்ப்பும் கிட்டின. அங்குள்ள வழிபாட்டு முறைகள் பற்றியும் அங்கு ஓதப்படும் மந்திரங்கள் பற்றியும் கூறுகின்ற கையெழுத்துப்படிசளைப் பற்றி மிகுதி அறியும் பொருட்டு நான் அந் நாட்டு தேசிய நூலகத்திற்குச் செல்லுமுன்னர் அங்கு பயன்படுத்தப் பெறும் தமிழ் மந்திரங்களைக் கற்பதற்காக டாக்டர் தனிநாயகம் பாங்காக்கிற்கு வந்திருந்தார். அவர் திருவெம்பாவையின் முதலிரு பாடல்களும் அங்கு மந்திரங்களாக ஓதப்பெற்றமையைக் கண்டறிந்தார். பின்னர் நான் சென்ற பொழுது அங்கு நூலகத்திற்குப் பொறுப்பா யிருந்தவர் (இவர் அங்கு சமஸ்கிருதமும் கற்பித்து வருகிறார்) திருவாசகத்திலிருந்து சில பாடல்கள் மட்டுமன்றி தேவாரத்திலிருந்தும் சில துதிப்பாடல்கள் மந்திரங்களாக ஓதப் பெற்றமையை விளக்கினார் (இது பற்றித் திரு. ஜான்மார் லண்டன் ஆராய்ச்சி இதழில் விரிவான கட்டுரையொன்றினை அண்மையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.) அப்பர் அடிகளின் முதல் பதிகத்தின் தொடக்கச் சொற்களான 'கூற்றாயினவாறு' என்பனவற்றை அவர் தம் நினைவில் கொண்டிருந்தார். இது கயிலாயத்தின் வாயில்களது திறப்பு என அழைக்கப் பெற்றது. வாயில்களின் திறப்பு தமிழில் கடைத் திறப்பு ஆகும். வாயில்களை அடைத்தல் கடைகாப்பு எனப்படும். தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பெறும் வழக்காற்றின் படித் திருமறைக்காடு என்னும் பகுதியில் அமைந்த கோயிலின் கண் வெகுகாலமாக அடைத்தே இருந்த கதவுகளை அப்பர் அடிகள் திறந்தார் என்றறிகிறோம். அதே வழக்காறு திருஞானசம்பந்தர் முன்பு போலவே கதவுகள் மூடிக் கொள்ளும் வண்ணம் ஒரு பதிகம் பாடினார் என்று நமக்குக் கூறுகின்றது. தமிழ்நாட்டில் திருஞானசம்பந்தரின் பதிகங்கள் திருக்கடைகாப்பு என்று வழக்கப்படுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குங்கால் அப்பர் அடிகளின் பதிகங்கள் திருக்கடைத் திறப்பு என்று வழங்கியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது. ஆனால் இந்தப் பின்னைய பெயர் (திருக்கடைத் திறப்பு) முன்னர் வழங்கிய போதிலும் இக் காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழக்கிலில்லை. தாய்லாந்தில் அது கயிலாயக் கதவுகளின் திறப்பு என்று மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட நிலையில் காணப்பெறுகிறது.

இ. மேலும் சில கருத்துக்கள்:

பாங்காக் தேசிய நூலகத்தார் அவர்களுடைய கையெழுத்துப் படியின் நுண்பட நகலை (Micro-film copy) எனக்கு அன்புடன் அனுப்பியுதவினார். அஃது இப்பொழுது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ளது. பாங்காக்கில் உள்ள பிராமணர்கள் ஓதுகின்ற துதிப்பாடல்களை மலேசியாப் பல்கலைக் கழகத்தைச்

சேர்ந்த திரு சிங்காரவேலு ஒலிப்பதிவு செய்திருந்தார். 1966 இல் கோலாலம்பூரில் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு - கருத்தரங்கு நடந்த போது அப்பாடல்களைக் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழகத்தில் அன்றாட வழிபாட்டிற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள தேவாரப் பாடல்கள் (சில மட்டும்) முறைவையில் முறையே திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோரால் பாடப் பெற்ற முதல் பதிகங்கள் முதலிடம் பெறுகின்றன. இவ் வழக்கினை உறுதி செய்தது போல இம் மூன்று பாடல்களும் பாங்காக்கில் பாடப் பெற்றன. ஆனால் வைணவ சமய நூலாகிய திருப்பாவையிலிருந்து ஏன் ஒரு பாடலுமே அங்கில்லை என்பது தெளிவாகவில்லை. அங்கே விஷ்ணு சுகோதயப் பெருமாள் என்று வழங்கப் பெற்றாலும் பாங்காக்கில் தீவிர வைணவர்கள் யாரும் இல்லை. சுகோதயா என்பது தாய்லாந்தின் ஒரு பெயர். பெருமாள் என்பது தமிழில் விஷ்ணுவின் பெயர். இத் திருமாலே அங்கு இவ்வாறு நாட்டுத் தெய்வமாக மாறியுள்ளார். அங்குள்ள பிராமணர்கள் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டதன் விளைவாக மலேய மக்களோடு ஒன்றிவிட்டனர். ஆனால் இன்னமும் கூட அவர்கள் இராஜகுருக்கள் என மரியாதை செலுத்தப்படுகின்றார்கள். வாமதேவன் என்பது போன்ற அவர்களின் பெயர்கள் சைவ ஆகமங்களின் செல்வாக்கை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. கீழை நாடுகள் ஆப்பிரிக்கா முதலியவற்றில் வழங்கும் மொழிகளைக் கற்பிக்கும் லண்டன் பள்ளியைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஜான்மார் கையெழுத்துப் படிகளில் உள்ள செய்திகளைப் படித்து வெளியிட முற்பட்டபொழுது 'நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்' என்ற திருப்பாவை அடி ஒன்றினைக் கண்டறிந்தார். சென்ற ஆண்டு மதுரைக்கு அவர் வந்த பொழுது என்னிடம் இதைக் குறிப்பிட்டார். இக் கண்டுபிடிப்பு திருப்பாவையும் பண்டை நாட்களில் அவர்களது தேசியத் திருவிழாவில் பாடப்பெற்றது என்ற செய்தியை மெய்ப்பிப்பதற்கு இன்றியமையாச் சான்றாக இலங்குகின்றது.

ஈ. பிராமணர்கள் :

சயாமிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வரும் சில தமிழர்கள் சயாமில் தமிழ்ப் பாடல்கள் மந்திரங்களைப் போல் ஓதப் பெற்றன என்று கூறியது உண்டு. ஆனால் இப்போது இது பற்றி நமக்கு விரிவான செய்தி கிடைத்துள்ளது. சிறப்பாகத் தாய்லாந்தின் தேசியத் திருவிழாவில் மற்றொரு பெயரான திருப்பாவை, திருவெம்பாவை வழங்கப் பெற்ற செய்தியைக் குறிப்பிடலாம். தாய்லாந்திலுள்ள பிராமணர்கள் தாங்கள் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பாங்காக்கு வந்தவர்கள் என்று கூறிக்கொள்கின்றனர். மேலும்

அவர்களிடமுள்ள எழுத்துச் சான்றுகள் கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவை அல்ல என மதிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இத்தமிழ்ப் பாடல்கள் தேசியத் திருவிழாவின் போது மட்டுமின்றி அரசர்களின் முடிசூட்டு விழாவின் போதும், பிற அரசவை நிகழ்ச்சிகளின் போதும் பாடப்பெற்றன. இந்நாடுகளில் தமிழின் செல்வாக்கு எந்த அளவிற்குச் சமுதாயத்தில் மேற்குடி மக்களிடையேயும் பரவியிருந்தது என்பதனை இது நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. இத் திருவிழா கீழ்க்கடல் பகுதிகள் பலவற்றிலும் கொண்டாடப் பெற்றது எனவும் அறிகிறோம்.

உ. முடிவு:

இவ்வாறாகத் தமிழ்நாட்டுப் பக்தி நெறி - சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சமய நாயன்மார்களும், பாவை பாடிய ஆண்டாள் போன்ற வைணவ ஆழ்வார்களும் கண்ட பக்தி நெறி இந்தியா முழுவதும் மட்டுமன்றிக் கீழைக்கடல் நாடுகள் பலவற்றிலும் சென்று பரவியது. ஒவ்வொரிடத்தும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பின்பற்றப்பட்ட இப்பாடல்கள் கீழைக்கடல் நாடுகளின் மந்திரங்களாக இசைக்கப்படும் நிலையைப் பெற்றுப் புத்த மதத்தினரையும், இந்துக்களையும், அவ்வந்நாட்டுப் பழங்குடி மக்களையும் ஒரே பண்பாட்டுச் சமுதாயமாக இணைக்கும் ஆற்றலையும் பெற்றன. இம் மாற்றங்களைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி நடத்தப்பெறல் வேண்டும்.

3) பிற பண்பாடுகளோடு கொண்ட தொடர்பினை - ஏதோ வெளிநாட்டு மக்கள் இங்கு வந்து தங்கினார்கள் - பின் தமிழர்களாகவே மாறிவிட்டார்கள். சிலர் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வாணிபத்தில் ஈடுபட்டார்கள் - சிலர் பெரும் அறநூலான திருக்குறள் போன்ற நூல்களை மொழி பெயர்த்தார்கள். பிற நாடுகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சி - என்ற அளவிலன்றி வேறு ஆழமான நிலையில் விளக்குதற்கில்லை. இறுதியில் குறிப்பிடப்பெற்ற "பிற நாடுகளில் தமிழ் ஆராய்ச்சி" என்பது பற்றி நான் தனியாக ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். எதிர்காலத்தில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிகள் பிற பண்பாடுகளில் தமிழ்ச் செல்வாக்கின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தும் என எதிர்பார்ப்போமாக.

1. இக்கட்டுரையானது தெ.பொ.மீ அவர்களின் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.
2. கட்டுரையின் பிரதான கருத்து:-
இந்தியாவுக்கு வெளியே இலங்கை மற்றும் தொலைகிழக்கு நாடுகளில் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் செல்வாக்கைக் காண முடிகின்றது.
3. கட்டுரையில் காணப்படும் துணைக்கருத்துக்கள்:-
 1. இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களைத் தவிர சிங்கள - பௌத்தர்களிடையேயும் மொழி, மதம் சார்ந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றது.
 2. தொலைகிழக்கு நாடுகளில் (கடாரம், சயாம், பர்மா) ஆட்சியாளர்களாலும், கடல்வாணிபத்தாலும், பொருளாதாரப் பண்பாட்டாலும், மதச் செல்வாக்காலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு நிலை பெற்றிருக்கின்றது.
 3. தமிழ் நாட்டின் பக்தி நெறியானது கீழைக் கடல் நாடுகளில் புத்த சமயத்தவரையும், இந்து சமயத்தவரையும், பழங்குடி மக்களையும் ஒரே பண்பாட்டுச் சமுதாயமாக இணைக்கும் ஆற்றலை பெற்றிருந்தது.
4. இலங்கையில் தமிழ்ச் செல்வாக்கு:-
 1. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழர்களும், சிங்களவர்களும் இணைந்து வாழல்.
 2. இலங்கைத் தமிழ்ப்புலவர்களதும், அறிஞர்களதும் தமிழ்ப்பணி.
 3. தமிழ்ச் சொற்கள் பல சிங்கள மொழியில் கலந்துள்ளமை.
 4. தமிழ் நாட்டுப் பாடல் வகைகளுக்கும் சிங்கள மொழியிலுள்ள செய்யுள்களின் அடி அளவைகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு.
 5. கண்ணகியின் கதையானது சிங்களவரிடையே பத்தினித் தெய்யோவாக மாறியுள்ளது.
5. தொலைகிழக்கு நாடுகளில் தமிழ்ச்செல்வாக்கு:-
 1. மலேசியாவின் காழகத்திலிருந்து பல பொருட்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டமை.
 2. தமிழக ஆட்சியாளரின் சிறப்புப் பெயர்த்தொடர்கள் (கடாரங்கொண்டான், சிங்கன்).

3. கடற்கரை செல்லும் வழியிலுள்ள இடங்களின் பெயர்கள், தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஊர்களின் பெயர்களை ஒத்துக் காணப்படல்.
 4. பர்மாவில் காணப்படும் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்.
 5. தொலைவிலுள்ள இடங்களோடு வணிகம் நடத்திய வணிகச் சங்கங்கள் வழங்கிய கொடைகள் பற்றியும், அவனிநாராயணன் (3ஆம் நந்திவர்மன்) என்னும் பெயரில் வழங்கிய கொடை பற்றியும் பர்மாக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடல்.
 6. கிழக்குக் கடற்பகுதி மக்களின் காவல் தெய்வமாக மணிமேகலை விளங்கியமை.
 7. பௌத்த சமயத்திற்கான மத மாற்றம்.
 8. இந்து மதமும் பௌத்த மதமும் கீழைக்கடற்பகுதி நாடுகளில் பரவியிருந்தமையும் கலை, சமயம், தத்துவம் ஆகிய துறைகளில் தமிழ் நாட்டுடனான தொடர்பும்.
 9. பாண்டரங்கள் ஆகிய சிவனின் செல்வாக்கு.
 10. தாய்லாந்தின் (சயாம்) தேசிய விழாக்களிலும், அரசர்களின் முடிசூட்டு விழாக்களிலும் திருவெம்பாவை, திருப்பாவை ஆகியன ஒதப்படல்.
 11. தாய்லாந்தின் வழிபாட்டு முறைகளில் நாயன்மார்களின் “திருக்கடைத் திறப்பு” என்பது “கைலாயத்தின் வாயில்கள் திறப்பு” என அழைக்கப்படுதல்.
6. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை :-
1. மிகச் சிறியதும் அல்லாத, நீண்டதும் அல்லாத வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்தல்.
 2. தேவைப்பட்ட இடங்கள் தவிர்த்து ஏனையவற்றில் தூய தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாளல்.
 3. சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டியும், பல்வேறு அறிஞர்களதும் (டாக்டர் தனிநாயகம், டாக்டர் பர்ரோ, டாக்டர் ஃபிலியோசா, குவாரிச்) கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியும் தமது கட்டுரை நோக்கத்தை நிறுவுகின்ற பண்பு.
 4. தமிழ் இலக்கிய நூல்களான புறநானூறு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், கலித்தொகை, திருவாசகம், திருப்பாவை, தேவாரப் பதிகங்கள் ஆகியவற்றினைத் தமது கட்டுரைக்குச் சான்றாதாரங்களாகப் பயன்படுத்தல்.

5. தமிழக வரலாற்றோடு தொடர்பான விடயங்களை தென்கிழக்குப் பகுதி நாடுகளின் வரலாற்றோடு பொருத்தி நோக்குதல்.
 6. நுண்படநகல், ஒலிப்பதிவு நாடா போன்றவற்றையும் தமது கட்டுரைக்கான துணைச்சாதனங்களாகக் கொள்ளல்.
 7. முழுக்கட்டுரையையும் ஆய்வு முறையிலான தேடல்கள் அடங்கிய விபரண முறையில் அமைத்திருத்தல்.
 8. கட்டுரை விளக்கத்திற்காக உபதலைப்புக்களைப் பயன்படுத்தல்.
 9. எளிமையானதும், எவரும் வாசித்து விளங்கத்தக்கதுமான மொழி நடையைப் பேணல்.
7. அருஞ்சொற்பொருள்: -
 தொன்மை - பழைமை; பத்தினித் தெய்யோ - பத்தினித் தெய்வம்; தொலை கிழக்கு - தூர கிழக்கு; காழகம் (கடாரம்) - மலேசியாவின் பகுதி; கடற்படைச் செலவு - கடற் கப்பல் செல்லும் வழி; கலம் - சிறிய கடற்கப்பல்; பாண்டரங்கக்கூத்து - சிவன் ஆடிய கூத்துகளில் ஒன்று.

2) பாரதி பாடல்

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

சுவாமி விபுலாநந்தர்

சுவாமி விபுலாநந்தர்

இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசத்துத் தென்கோடியான காரைதீவில் சாமித்தம்பி விதானையாருக்கும், கண்ணம்மைக்கும் 29.03.1892இல் பிறந்தவர் தம்பிப்பிள்ளை, மயில்வாகனம் ஆகிய இளமைப்பெயர்களைக் கொண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள். நல்லரத்தினம் ஆசிரியரிடம் வித்தியாரம்பம் பெற்று, தந்தையிடமும் குஞ்சித்தம்பி, தாய்மாமன்மார் வசந்தராசபிள்ளை, சிவகுருநாதபிள்ளை மற்றும் புலோலிபொ. வைத்திலிங்கதேசிகர் ஆகியோரிடமும் கல்வி கற்றவர். கல்முனை மெதடிஸ்த மிஷன்

பாடசாலை, மட்டக்களப்பு அர்ச்சமைக்கேல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கற்று, 1906 இல் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழக ஜூனியர் பரீட்சையிலும், 1908 இல் சீனியர் பரீட்சையிலும் தேர்ச்சியடைந்தார். 1909 - 1910 காலப்பகுதியில் தான் படித்த அர்ச்சமைக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1911இல் தாயார் மரணமடைந்த பின், சொந்த ஊருக்குச் சென்று கல்முனை கத்தோலிக்கமிஷன் பாடசாலையில் ஆசிரியரானார். அதன் பின்னர் கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இரு ஆண்டுகள் (1911 - 1912) பயிற்சி பெற்றார். மீண்டும் (1931 - 1914) அர்ச்சமைக்கேல் கல்லூரியில் பணியாற்றினார். இவ்வேளை பண்டிதர் தென்கோவை கந்தையாபிள்ளை, வித்துவான் தாமோதரம்பிள்ளை, வித்துவான் கைலாயபிள்ளை போன்றோரிடம் சங்க இலக்கியத்தைக் கற்றுத்தேர்ந்தார்.

1915இல் அரசினர் பொறியியற்கல்லூரி டிப்ளோமாப்பயிற்சி; 1916இல் டிப்ளோமாப்பட்டமும், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பட்டமும் பெறல்; 1917இல் கொழும்பு அரசினர் கல்லூரி வேதிநூல் உதவியாசிரியர் பணி; இதே காலத்தில் இலண்டன் பல்கலைக்கழக பி.எஸ்.சி. பட்டதாரி; இருமொழிப்புலமையுடன் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் தலைவர் பொறுப்பு (1920 - 1922); பலரின் துணையோடு யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் நிறுவல்; ஆகிய பணிகளின் பின்னர் 1922இல் சென்னை மைலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்தார் மயில்வாகனனார். அங்கு 1924ஆம் ஆண்டு சித்திரா பூரணைத் திருநாளன்று ஞானோப தேசம் பெற்றுச் சுவாமி சிவானந்தரால் 'சுவாமி விபுலாநந்தர்' என்ற துறவுத் திருநாமம் சூட்டப்பெற்றார். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்), வேதாந்தகேசரி (ஆங்கிலம்) சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியதுடன் "செந்தமிழ்" முதலிய பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதினார். சென்னையில் பலசொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். 'விவேகானந்த ஞானதீபம்', 'சர்மயோகம்', 'ஞானயோகம்', 'நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை', 'விவேகானந்தர் சம்பாஷணைகள்' ஆகிய நூல்களை ஆங்கில மூலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் விபுலானந்தஅடிகள். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் விருப்பங்கொண்டார். பாரதி பாடல்களில் உள்ளம் பறிகொடுத்தார். 'செந்தமிழ்' பத்திரிகையில் 'மதங்களுளாமணி' என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பினை வெளியிட்டுப் பின், 1926இல் நூலாக்கினார். இயற்றமிழ்க்கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார்.

இரவீந்திரநாத் தாகூரின் ஆங்கிலப்பாடல்களின் மொழி பெயர்ப்பான பூஞ்சோலைக்காவலன் (1923) மற்றும் மேற்றிசைச்

செல்வம் (1923), விஞ்ஞானதீபம் (1923) பொருணூற்சிறப்பு (1922), யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வம் (1923), உலகபுராணம் (1941-42), இமயம் சேர்ந்த காக்கை (1955-4ஆம் பதிப்பு) , பாரிஜாத வீணை (1944), சோழமண்டலத்தமிழும் ஈழமண்டலத்தமிழும் (1941), பயனுள்ள கல்வி (1934), ஆங்கிலவாணி முதலான ஐம்பது வரையிலான கட்டுரைகளைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல்வேறு ஏடுகளில் எழுதிய விபுலாநந்தர், பல மாநாடுகளிலும் ஆற்றிய தலைமையுரைகளும், பேருரைகளும் ஏராளமானவை. இவைகளும் ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளன. கவித்துறையில் பெருவிருப்புடன் உழைத்தவர் விபுலாநந்தர். ஓசைநயமும், கற்பனை வளமும், பொருள் வளமும் மிக்க கவிதைகள் அவருடையவை. “வெள்ளை நிறமல்லிகையோ” எனத்தொடங்கும் கவிதையில் “உள்ளக்கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது” எனக்கூறிய உள்ளம் அவருடையது. பண்டைய மரபினைப் பின்பற்றிய கவிதைச் செல்நெறி அவருடையது. சேக்ஷ்பியரின் கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் போது

“அஞ்சினர்க்குச் சதமரண மஞ்சாத நெஞ்சத்
தாடவனுக்கொருமரண மவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சுவரென் றறிந்திருந்துஞ் சாதலுக்கு நடுங்குத்
துன்மதிமூ டரைக்கண்டாற் புன்னகைசெய் பவன் யான்”

என யூலியசீசரின் வீர வசனங்களைப், பாடியிருப்பது உன்னதமானதாகும். விபுலாநந்தரின் மிகப்பெரிய தமிழிசைப்பணியாக “யாழ்நூல்” விளங்குகின்றது. பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து தாம் அரும்பாடுபட்டுழைத்த “யாழ்நூலினை” கரந்தைத்தமிழ்ச் சங்க ஆதரவில் திருக்கொள்ளும்புதாரில் 1947 யூன் 5ஆம், 6ஆம் திகதிகளில் அரங்கேற்றினார். பல்வேறு தமிழறிஞர்களாலும் பாராட்டப்பெற்ற இந்நூலானது தமிழுள்ளவரை இசைத்தமிழின் பெருமையையும், விபுலாநந்தரின் பெருமையையும் பறைசாற்றக்கூடியது.

பாயிரம், யாழ்றுப்பியல், இசைநரம்பியல், பாலைத்திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியல், ஒழிபியல் ஆகிய ஏழு இயல்களைக் கொண்ட ஆராய்ச்சி நூலிதுவாகும். மஹாலக்ஷ்மி தோத்திரம், தேவிவணக்கம், கங்கையில் விடுத்தஓலை, கணேச தோத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் இரட்டைமணிமாலை, குமாரவேணவ மணிமாலை உட்படப்பல செய்யுள்களைப் படைத்தவர் விபுலாநந்தர். இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் உழைத்தமையினால் “முத்தமிழ் வித்தகர்” எனப்போற்றப்பட்டார்.

கிழக்குமாகாணத்தில் விவேகானந்த சபையின் ஆதரவில் நடைபெற்ற பல பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றமை (1925), யாழ்ப்பாண வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயம், விவேகானந்த வித்தியாலயம் ஆகியவற்றைப் பொறுப்பேற்றமை (1926), கல்லடி - உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயம் (ஆங்கிலம்), திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றை உருவாக்கி அங்கு பணிபுரிந்தமை முதலான கல்விப்பணிகள் அவருடையவை. மகாத்மாகாந்தியடிகள் இலங்கை வந்தபோது, மாணவர் மாநாட்டுத்தலைவர் என்ற முறையில் வரவேற்றார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தினரின் விருப்பப்படி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக விதப்புரை செய்தார். அதன்படி உருவான அப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியரானார் (1931 - 1933). இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினதும் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக (1943 - 1947) பணியாற்றினார். வட இந்தியாவின் "பிரபுத்த பாரத" இதழாசிரியராகவும் பணிசெய்தார் (1939 -1941). இலங்கைப் பாடநூற்சபை, தேர்வுச்சபை, கல்வியாராய்ச்சிச் சபை ஆகியவற்றின் உறுப்பினராகவும் பணிபுரிந்தார். தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் உள்ள தமிழறிஞர்கள் பலருடைய தொடர்பையும், நட்பையும் பேணி நின்றவர் சுவாமிகள். 19.07.1947இல் மரணமான சுவாமிவிபுலாநந்தரின் நினைவு தினத்தன்று இலங்கைத்தமிழ்மொழி மூலப்பாடசாலைகளின் தேசிய மட்டத்தமிழ்மொழித்திறன் விழா நடைபெறுவது பலவருடங்களாக வழக்கமாயிருந்து வந்துள்ளது. அருள் செல்வநாயகம் அவர்கள் விபுலாநந்த அடிகளாரின் ஆக்கங்களை விபுலாநந்த கவிமலர், விபுலாநந்த அமுதம், விபுலாநந்தசெல்வம், விபுலாநந்தத்தேன், விபுலாநந்த வெள்ளம் என நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளார். தமிழக, ஈழத்து ஏடுகளில் விபுலாநந்தர் பற்றிய கட்டுரைகள் ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. அவரைப்பற்றிய பல நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. ஈழமணி, முத்தமிழ்ப்புலவர், விபுலாநந்த அடிகள், யாழ் நூல் தந்தோன், முத்தமிழ் வித்தகர் முதலானவை இவற்றுள் சிலவாகும். சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆற்றிய தமிழ்ப் பணியும், சமயப் பணியும் என்றும் நினைவுகூரத்தக்கனவாகும்.

மானிட வாழ்க்கையிற் பாலப்பருவம் முதற் கிழப்பருவ மீறாகவுள்ள எல்லாப் பருவங்களிலும் மனதுக்கு ஊக்கத்தையும், இணையில்லா உவகையையும் அளிக்கும் உண்மைப் பாடல் ஆருயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் அமிர்தத்தை நிகர்ப்பன. குழந்தைப் பருவத்தில் தாலாட்டிக் கண்வளர்விப்பதும் பாட்டு; வாலிபப் பருவத்தில் காதலூட்டிக் களிப்புறச் செய்வதும் பாட்டு, பாலப்பருவத்தில் ஒத்தவயதினரோடு பந்தாடல் முதலியவற்றைப் புரியங்கால் உள்ளத்திற் கிளர்ச்சியுண்டாக்கி மகிழ்விப்பதும் பாட்டு; போர்க்களத்தில் முன்னேறி நின்று அமர் புரியும் ஆற்றலைத் தருவது பாட்டு; வயது முதிர்ந்த கிழப்பருவத்தில் கழிந்து போன இளமையை ஒரோவழி நினைப்பூட்டி மகிழ்வுறுத்துவதும் பாட்டு.

ஆற்றல்நிறைந்த செஞ்சொற்புலவர்களால் அமைக்கப்பட்ட பாடல்களுக்கு உயிர் உண்டு. வலிமையுண்டு. பிரான்சு தேசத்துக்குப் புத்துயிரளித்துச் சமத்துவம் சகோரத்துவத்தோடு கூடிய சுயராச் சியத்தைப் பெறச்செய்தது ஒர் இன்னிசைக் கவிதையன்றோ? இமயம் முதற் குமரியீறாகக் கிடந்த வளம் நிறைந்த நம் தாய் நாட்டின் மீது அனைவருக்கும் அன்புண்டாகச் செய்து ஒன்றுகூட்டி வைத்தது வங்கமொழிக் கவிவாணர் ஒருவர் பாடிய “வந்தேமாதரம்” என்னும் பாட்டன்றோ? உயிரற்றுக் கிடக்கும் வெற்றெலும்புக்கு உயிரளிக்கு மாற்றல் பாட்டுக்கு உள்ளதாதலின் உத்தம கவிகளின் பாடல் நாட்டுக்குப் பெருநலத்தையளிக்கும் நீர்மையவாம்.

இரண்டு கோடி தமிழ் மக்களுக்கும் புத்துயிரையும் புதிய ஆற்றலையும் தந்து உலகத்திலுள்ள ஏனைய மக்கட்டொகுதியினரோடு ஒப்புறவிருத்தி உயர்வினையளிக்கும் நீர்மையவாகிய சங்கச் செய்யுள்கள் தொன்மையவாதலின் சுற்றோர்க்கு அன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படாவாயின, சங்கச் செய்யுட்களுள்ளே செறிந்து கிடக்கும் காதலின்பத்தையும் வீர மேம்பாட்டையும் யாவருமெளிதிலுணர்ந்து கொள்ளற் பொருட்டு இலகுவான நடையிலமைந்த இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாற் சொல்லவல்ல கவிவாணர் தமிழ் நாட்டுக்குப் பேருபகாரிகளாவார். இத்தகைய கவிவாணருள் முதல் வைத்தெண்ணப்படும் தகைமை சான்றவர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியார். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாயுதித்த பாரதியார் தமது இன்னிசைப் பாடல்களினால் தமிழ் நாட்டுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் அளத்தற்கரிய பேருபகாரத்தைச் செய்திருக்கின்றார். இவரது

இவரது பாடற்றொகையாகிய கருவூலத்தினுட் புகுந்து அருமணிகள் சிலவற்றினை எடுத்துக் காட்டுவதற்கெண்ணினோம்.

“தெளிவுறவே யறிந்திடுதல் தெளிவுதர மொழிந்திடுதல்
 சிந்திப்பார்க்கே
 களிவரவுள்ளத்தி லாநந்தக் கனவுபல
 காட்டல் கண்ணீர்த்
 துளிவரவுள் ளுருக்குதலிங் கிவையெல்லா நீயருளுந்
 தொழில்களன்றோ
 ஓளிவளருந் தமிழ்வாணீ அடியனேற் கிவையனைத்து
 முதவுவாயே”

எனப் பாரதியார் கவித் தெய்வத்தைத் துதிக்கின்றார். உறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருளினைத் தெளிவுற ஆராய்ந்தறிதல், ஆராய்ந்ததனைப் பிறர்க்குத் தெளிவு பொருந்த அறிவுறுத்துதல், நினைப்போரது உள்ளத்திலே உவகையோடு கூடிய மனோபாவங்களை உண்டாக்குதல், நெஞ்சினையருக்கிக் கண்ணீர்த் துளி பொருந்துமாறு செய்தல் இவையெல்லாம் கலைவாணியின் அருட்டிறனால் எய்துதற் குரியன. ஈண்டுக்கூறிய நலமனைத்தும் பாரதியாரிடத்துக் காணப்படு கின்றவாதலின், அவர் கலைமகளுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற உத்தமப் புலவரென்பதற்கு எட்டுணையேனுமையமில்லை.

பாரதியாருடைய பாடல்களைப் பொருள் நோக்கி ஆறு வகையாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். பாரதமாதா, கண்ணன், பராசக்தி, பாரதவீரர், பாரத மக்கள், குமரவேள் ஆகிய பாட்டுடைத் தலைவரைப் பரவுகின்ற இன்னிசைப் பாடல்கள் சிலவற்றை இம் முறையே வைத்து ஆராய்வாம்.

நமது தாய்நாடாகிய பாரத நாடு ஞானத்திலும், படை வீரத்திலும், உடல் வன்மையிலும், ஆக்கத்திலும், அழகிலும், உயர்வடைய நாடென்னும் பொருள் பெறக்கூறுகின்ற செய்யுளும், இந் நாட்டினது பெயரினைச் சொல்லுவார் வறுமையிலும், பகையினும், துன்பத்தினும் நின்று நீங்குவார் என்றெடுத்து

“வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம் - அடி
 மேலைக் கடல்முழுதுங் சுப்பல் விடுவோம்
 பள்ளித் தலமனைத்துங் கோயில் செய்குவோம் - எங்கள்
 பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்”

எனக் கூறி நடக்கும் செய்யுளும்,

“மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்னும் முதலினையுடைய செய்யுளும், “முன்னையிலங்கை அரக்கர் அழிய - முடித்தவில் யாருடை வில்?” எனத் தொடங்கும் பாடலும், பாரத மாதா நவரத்ன மாலையும், பாரத நாட்டினுடைய விரிவையும் செல்வ வளத்தையும், கல்வி நலத்தையும், பிறவற்றையும் சிறப்புறக் கூறுவன.

“சிறந்து நின்ற சிந்தை யோடு
 தேய நூறு வென்றிவள்
 மறந்த விர்த்தந் நாடர் வந்து
 வாழி சொன்ன போழ்தினும்
 இறந்த மாண்பு தீர மிக்க
 ஏழ்மை கொண்ட போழ்தினும்
 அறந்த விர்க்கி லாது நிற்கும்
 அன்னை வெற்றி கொள்கவே”

என்னுமிச் செய்யுள் செல்வம்வரினும் வறுமை வரினும் இந்நாடு அறநெறியினின்று வழுவமாட்டாது என்னுமுண்மையைத் திறமுறக் கூறுவது, ‘தமிழ்’, ‘தமிழ்த்தாய்’, ‘செந்தமிழ்நாடு’, ‘தமிழ்மொழி வாழ்த்து’ என்னும் பொருள் பற்றியெழுந்த செய்யுட்கள் தாய் நாட்டின் மீதுந் தாய்மொழியின் மீதும் பாரதியாருக்குள்ள கரைகடந்த அன்பின்றிறத்தைக் காட்டுகின்றன.

“கற்றைச் சடைமுடிவைத்த துறவியைக்
 கைதொழுவாளெங்கள் தாய் - கையில்
 ஒற்றைத்திகிரிகொண் டேழுலகாளு
 மொருவனையுந் தொழுவாள்”

எனப் பாரதியார் கூறியபடி இன்னாடு தொன்றுதொட்டு துறவியர்க்குத் துறவியாகிய தெய்வத்தையும், அரசர்க்கு அரசாக விளங்கும் தெய்வத்தையும் வழிபட்டு வருகின்றது. பார்த்தனுக்குக் கீதையுணர்த்திய ஞானகுருவும், ஆண்டாளுக்கு அருள் புரிந்த ஆன்மநாயகனும், உன்னுவாருடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற பேரழகனுமாகிய கண்ணன், சிவபெருமானின் வேறல்லன் என்பது ஆன்றோர் கண்ட முடிபு. பெருங்கருணைத் தடங்கலாகிய தனிப் பெருந் தெய்வமொன்றே நாயன்மாராலும் ஆழ்வார்களினாலும் சிவனெனவும் கண்ணனெனவும் போற்றப்பட்டது. பாரதியாருடைய கண்ணன் பாட்டுத் தெய்வத்தைத் தோழனாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், சேவகனாகவும், அரசனாகவும், சீடனாகவும், சற்குருவாகவும், குழந்தையாகவும், விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவும், காதலனாகவும், காதலியாகவும், ஆண்டானாகவும், குலதெய்வமாகவும் வைத்துப் பரவுகின்றது. இச் செய்யுட்கள் பக்திச்சுவை

ததும்புவன. சூரியஸ்தோமம், அக்கினிஸ்தோமம், சோமதேவன்புகழ், யாகப்பாட்டு, வேள்விப்பாட்டு என்றிவை வேதசம்ஹிதைகளின் நடையையும் பொருளையுஞ் சார்ந்து நிற்பன.

நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மைசான்ற கண்ணன் பாட்டு என்னும் கவிதைத் தொகுதியானது பாரதியாருடைய ஏனைய பாடல்களைப் போல புதிய நடையும் புதிய கருத்துக்களும் நிரம்பியுள்ளது. முதலிலே கண்ணனைத் தோழனாகக் கொண்டு பாடிய பாடல் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் உடனின்று உதவி புரியும் கண்ணன் நண்பினுக்கோர் களஞ்சியமாவான் எனக் கூறுகின்றது. கண்ணனுக்கு இணைபிரியாத நண்பன் யாரோவென்றிற் காண்டவத்தைக் கரத்திலேந்திய அருச்சுனன் என்பது; கவி தம்மை அவ்வருச்சுனனாகப் பாவித்துப் பலவாறாகக் கண்ணனுடைய தோழமையின் மாண்பினைக் கூறுகின்றார். சுபத்திரையென்னும் பெண்ணரசியைக் களவாகக் கொண்டு செல்ல உபாயங் கூறியவனும், கண்ணனை வெல்லும் வழியுரைத்தவனும், கானகத்தே கலக்கமின்றி வாழச் செய்தவனும், போர்க்களத்தே தேர் செலுத்தியவனும், உடலில் நோயுற்ற காலத்தும் உள்ளத்திற் கவலையுற்ற போதும் அருள் வார்த்தை கூறி நோவகற்றியவனும், ஆறுதல் புரிபவனும், கருவங் கொண்டபோது அடித்து நல் வழிபடுத்துபவனும், கீதையுரைத்து அன்புறச் செய்தவனும் கண்ணனேயென்ன இப்பாடல் கூறும். கண்ணனைத்தாயாக வைத்துப்பாடுகின்ற பாட்டினிலே இயற்கை வண்டிபுலம் பெறச் சொல்லப்படுகின்றது. தந்தையாகக் கொண்ட பாட்டினிலே காத்தற் கடவுளின் அருட்டிறமும் வேதத்தின் மாண்பும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கண்ணனைச் சேவகனாகப் பாடிய பாட்டு சேவகருடைய இயல்பையும் இன்றியமையாமையையும் ஆண்டவனை அடிமையாகக் கொண்ட பேர்கள் இம்மை மறுமைச் சுகத்தைப் பெறுவாரென்பதையும் கூறுகின்றது. கண்ணனை அரசனாகப் பாடிய பாட்டு மறவொழுக்கத்தினாலும் அறவொழுக்கத்தினாலும் மண்ணகத்தைக் காவல் புரிகின்ற அரசனது மாட்சியைக் கூறுவது. மாயக் கண்ணனைச் சீடனாகக் கொண்டு தான் பட்ட கஷ்டத்தினைக் கவியெடுத்துரைக்கும் இன்னிசைச் செய்யுள் ஆண்டவனே நல்லறிவுணர்ந்தும் உண்மையாசானாவான் என்பதைச் சிறப்பறக் கூறுவது. கண்ணனைக் சற்குருவாகப் பாடிய செய்யுள் புதியதொரு சித்தாந்தத்தை நிறுவுவது.

“சித்தத்திலே சிவநாடுவார் - இங்கு
சேர்ந்து களித்துலகாருவார் - நல்ல
மத்தமதவெங் களிறுபோல் - நடை
வாய்ந்திறு மாந்துதிரிகுவார் - இங்கு

வாழ்க்கை அழைக்கிறது, பிரம்மோபதேசம், ஆடும் நாற்காலிகள் ஆடுகின்றன, ஊருக்கு நூறு பேர், எங்கெங்கு காணினும், பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தி, ஜயஜயசங்கர, விழுதுகள், பார்க்குப்போ, சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், உன்னைப் போல் ஒருவன், ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கிறது, ஒரு மனிதனும் சில எருமை மாடுகளும், சமூகம் என்பது நாலுபேர், கரிக் கோடுகள், பிரளயம், ஒரு மனிதன் ஒரு வீடு ஒரு உலகம், ரிஷி மூலம், அந்த நேரத்தில் இவள் ஆகிய நாவல்கள் ஜெயகாந்தன் படைப்புகளில் உள்ளடங்குவன. மேலும் சுந்தரகாண்டம், காற்றுவெளியிலே, கங்கை எங்கே போகிறாள், ஒரு நடிகை நாடகம் பாடக்கிறாள், பாட்டி மார்களும் பேத்திமார்களும், அப்புவுக்கு அப்பா சொன்ன கதைகள், யாருக்காக அழுதான், ஆயுதபூசை, கைவிலங்கு, கரு, சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு, மூங்கில் காட்டுநிலா, இதயராணிகளும் இஸ்போடு இராசாக்களும், காத்திருக்க ஒருத்தி, எனக்கா அழு, இலக்கணம் மீறிய கவிதை ஆகிய நாவல்களும் ஜெயகாந்தனின் இலக்கிய ஆளுமையின் சான்றுகளாகும். இவற்றுள் அதிகமானவை குறுநாவல்களாகும். இவை தவிர சிறுகதைத் தொகுதிகள் பலவும் வெளிவந்துள்ளன. சுயதரிசனம் 1967இல் வெளியானது. ஆனந்தவிகடன், தினமணிக்கதிர், கல்பனா, மணியன், நயனதாரா, மேகலா, கண்ணதாசன் உட்படத் தமிழகத்தின் ஏராளமான சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்கள் காலந்தோறும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது 'அக்கினிப் பிரவேசம்' சிறுகதை பல்வேறு சர்ச்சைகளுக்கும் உள்ளானது.

இந்தியாவின் மிக உயர்ந்த இலக்கியவிருதான ஞான பீட விருதினை 2005 ஆம் ஆண்டு இவர் பெற்றுக் கொண்டார். எழுத்தாளர் அகிலனுக்கு அடுத்தாகப் இப்பரிசினைப் பெறும் தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனாவார். பலமுற்போக்குத் தோழர்கள் இணைத்து குமாரி பிலிம்ஸ் எனும் படத்தயாரிப்பு நிறுவனம் சார்பில் எடுக்கப்பட்ட "பாதை தெரியுது பார்" (1960) என்னும் தமிழ்த்திரைப் படத்தில் 'தென்னங்கீற்று ஊஞ்சிலிலே', 'அழுதகண்ணீரும் பாலாகுமா' என இரு பாடல்களை ஜெயகாந்தன் எழுதியிருந்தார். இவரது நாவல்களான சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், உன்னைப் போல் ஒருவன், கைவிலங்கு, கருணை உள்ளம், எத்தனை கோணம் எத்தனை பார்வை முதலானவை திரைப்படங்களாகியுள்ளன. சிலவற்றை இவரே தனது 'ஆசியஜோதி' பிலிம்ஸ் சார்பாக எடுத்துள்ளார். சில படங்களின் பாடல்களையும் ஜெயகாந்தனே எழுதியுள்ளார். கலைப்படைப்புகளான இத்திரைப்படங்கள் பொருளாதார ரீதியில் அவருக்கு வெற்றியைத் தேடித் தரவில்லை. 1972 இல் சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் நாவலுக்கு சாகித்திய அக்கடமியின் விருது கிடைத்தது. இதே நாவல் 1978 இல் திரைப்படமாக வந்தபோது சிறந்த கதைக்கான தமிழக அரசின் விருது கிடைத்தது. அதே தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

“பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்துவிட்டால் - மிகப்
 பீழையிருக்குதடி தங்கமேதங்கம்
 பண்ணொன்று வேய்ங்குழலில் ஊதிவந்திட்டான் - அதைப்
 பற்றிமறக்குதிலை பஞ்சையுள்ளமே” எனவும்
 “கண்ணன் முகமறந்து போனால் - இந்தக்
 கண்களிருந்து பயனுண்டோ?
 வண்ணப்படமுமில்லை கண்டாய் - இனி
 வாழும் வழி யென்னடிதோழி?”

எனவும் கூறுகிற செய்யுட்பாகங்களும் மறக்கொணா நீர்மைய.

“நெரித்ததிரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்
 நீலவிசம்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்
 திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்
 சின்னக்குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்”

“சாத்திரக்காரனிடம் கேட்டு வந்திட்டேன் - அவர்
 சாத்திரம் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்
 நேற்றுமுன்னாளில் வந்த உறவன்றடி - மிக
 நெடும்பண்டைக் காலமுதல் நேர்ந்து வந்ததாம்
 போற்று மிராமனென முன்புதித்தனை - அங்கு
 பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தைநான்
 ஊற்றமுதென்னவொரு வேய்ங்குழல் கொண்டோன் - கண்ணன்
 உருவ நினக்கமையப்பார்த் தனங்குநான்

முன்னையிகப் பழமையிரனியனாம் - எந்தை
 மூர்க்கந்தவிர்க்க வந்த நரசிங்கன்
 பின்னையோர் புத்தனென நான் வளர்ந்திட்டேன் - ஒளிப்
 பெண்மையசோதரை யென்றுனை யெய்தினேன்
 சொன்னவர் சாத்திரத்தில் மிகவல்லர்காண் - அவர்
 சொல்லிற்பழு திருக்கக் காரணமில்லை
 இன்னுங்கடை சிவரை ஒட்டிருக்குமாம் - இதில்
 ஏதுக்குநாணமுற்றுக் கண்புதைப்பதே”

என்று வருகிற செய்யுட்பாகங்களெல்லாம் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற
 அத்துவித நிலையை புலப்படுத்துகின்றன.

கவி தன்னை அடிமைப் பறையனாகவும் கண்ணனை
 ஆண்டவனாகவும் வைத்துப் பாடுகின்ற செய்யுள் வியப்புச் சுவையும்
 கருணைச் சுவையும் ததும்புவது.

“தஞ்சமுலகினில் எங்கணுமின்றித்
 தவித்துத் தடுமாறி
 பஞ்சைப்பறையடிமை புகுந்தேன்
 பாரமுனக்காண்டே
 ஆண்டே - பாரமுனக்காண்டே”

எனக் கூறி உலகிலுற்ற துன்பம் நோய் மிடியினால் வருந்திய
 ஆன்மா ஆண்டவனுடைய அடிக்கமலத்தில் வீழ்ந்து அடைக்கலம்
 புகுவது நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மையதென்பதை யாவரும் மறுத்துரையார்.

குறிப்புகள்

1. கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த விவேகாநந்தன் என்ற இதழில் விபுலாநந்த அடிகளால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை இதுவாகும்.
2. கட்டுரையின் பிரதான கருத்து:-
 இலகுவான நடையிலமைந்த இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களால் தாய் நாட்டுக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் அருந்தொண்டாற்றிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களில் காணப்படும் கருத்துக்களும் சிறப்புக்களும்.
3. கட்டுரையில் காணப்படும் துணைக்கருத்துக்கள்:-
 1. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை எல்லாப் பருவத்தினரையும் மகிழ்வுறச் செய்வது பாட்டு.
 2. உத்தமக் கவிஞர்களின் பாடல்கள் நாட்டுக்குப் பெரு நலமளிப்பன.
 3. கற்றோருக்குப் பயன்படக் கூடிய சங்கத் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் காதலின்புத்தையும், வீரத்தையும் யாவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளும் எளிய தமிழ்ப் பாடல்களாகத் தந்தவர்களுள் தலை சிறந்தவர் பாரதியார்.
 4. பாரதியாரின் பாடல்களின் பொருள் நோக்கி அவற்றை அறு வகையாகப் பார்க்கலாம். (பாரத மாதா, கண்ணன், பராசக்தி, பாரதவீரன், பாரத மக்கள், குமரவேள்).
 5. பாரதியாரின் பாடல்கள் கவிச்சுவை, பொருட்சுவை நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் தன்மை ஆகியன வாய்ந்தவை.
4. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை:-
 1. எளிமையும் இலக்கியச் செம்மையும் கலந்த மொழிநடை.
 2. பெருமளவுக்கு நீண்டதான வாக்கியங்களின் பயன்பாடு.
 3. தேவைப்பட்ட ஒரு சில இடங்களைத் தவிர ஏனையவற்றில் தூய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தல்.

4. பாட்டுத் தரும் மகிழ்ச்சி, நல்ல பாடல் தந்தவரின் தொண்டு, எளிமையான தமிழ்ப் பாடல் தந்தவர் வரிசையில் பாரதியின் இடம், பாரதி பாடல்களின் வகை, அவற்றில் உறைந்து காணப்படும் சிந்தனைகளும், கவியின்புழம் என்றவாறு படிப்படியான பொருணிலைகளால் வளர்த்துச் செல்லப்பட்ட கட்டுரையாக அமைதல்.
5. ஆங்காங்கே பாரதி பாடல்களில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் கருத்துநிலைகளையும், கவி நிலைகளையும் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறும் பண்பு.

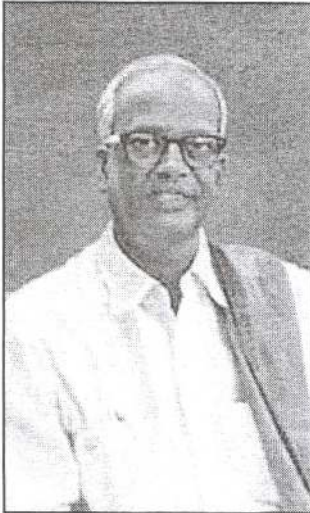
5. அருஞ்சொற்பொருள் :-

நீர்மை - தன்மை, இயல்பு; கருவூலம் - மூலம்; ஈண்டு - இங்கு; திகிரி - சக்கரம்; அக்கினிஸ்தோமம் - அக்கினி வழிபாடு; காண்டபம் - அருக்கனனது வில்; பீழை - துன்பம்; பஞ்சையுள்ளம் - ஏழையுள்ளம், எளியவுள்ளம்; விசம்பு - ஆகாயம்; அத்துவிதம் - இறைவனுடன் ஆன்மா இரண்டறக் கலந்த நிலை; அடிக்கமலம் - திருவடியாகிய தாமரை.

உள) மனவலிமை வேண்டும்

கட்டுரையாசிரியர் அறிமுகம்:

டாக்டர் மு.வரதராசன்

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகினுக்கும் தம் அயராது எழுத்துக்களால் வளமும், வண்மையும் தந்தவர் டாக்டர் மு.வரதராசன் அவர்கள். சிறிய சிறிய வாக்கியங்களில், பெரிய பெரிய கருத்துக்களைச் செம்மை தவறாது அளித்த பெருந்தகை அவர். டாக்டர் மு.வரதராசன் அவர்களை அறியாத தமிழர்கள் அரிது. தமிழ் நாட்டின் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பத்தூரில், முனிசாமி - அம்மாக்கண்ணம்மாள் தம்பதியர்க்கு 25.04.1912 இல் பிறந்த தமிழ் மகன் இவர். முதலில்

திருவேங்கடம் என்னும் பெயரே இவருக்கு வழங்கிய போதிலும், பின்னர் தாத்தாவின் பெயரை வைக்கும் குடும்ப மரபின் காரணமாக வரதராசன் ஆனார்.

வேலம், வாலாசா ஆகிய இடங்களில் ஆரம்பக் கல்வியையும், திருப்பத்தூரில் உயர்நிலைக் கல்வியையும் பெற்றுக் கொண்டார். முருகைய முதலியாரிடம் தமிழ் கற்றார். 1935 இல் தமிழ்ப் புலவர் தேர்வினை எழுதிச் சென்னை மாநிலத்திலேயே முதலாவதாகத் தேறியதுடன், திருப்பனந்தாள் ஆதீனப் பரிசான ஆயிரம் ரூபாயையும் பெற்றுக் கொண்டார். 1939 இல் பி.ஓ. எல் பட்டத்தையும், 1944 இல் எம்.ஓ.எல் பட்டத்தையும், 1948 இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதன்முதலாகத் தமிழிலான டாக்டர் பட்டத்தையும் பெற்றுப் பெருமை கொண்டார். 1972 இல் அமெரிக்காவின் ஊஸ்டர் கல்லூரி இவருக்கு “இலக்கியப் பேரறிஞர்” (D.Lit) பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது. இப்பட்டத்தைப் பெற்ற முதல் தமிழறிஞர் என்ற தகுதியையும் மு.வ அவர்கள் அடைந்தார்கள்.

தமிழறிஞர் மு.வ அவர்கள் தமது வாழ்வியலில் பல்துறைப் பணிகளையும் ஏற்றுத் திறம்பட ஆற்றியுள்ளார். தாலுகா அலுவலக எழுத்தாளராக (1928), நகராட்சி உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியராக (1935), டாக்டர் லட்சுமண முதலியார் அவர்களின் ஆதரவுடன் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரை யாளராக (1939-1944), அங்கே தமிழ்த்துறைத் தலைவராக (1945), இடையில் ஓராண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துணைப் பேராசிரியராக, அறிஞர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் மறைவின் பின்னர் 1961 - 1971 வரை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக, 1971 - 1974 வரை மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் தின் மாண்புமிகு துணைவேந்தராகக் கல்வித்துறைக்கும், தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் ஏராளமானவை.

தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி முதலிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற பன்மொழிப் புலவராக விளங்கிய டாக்டர் மு.வ அவர்கள் உலக நாடுகள் பலவற்றையும் சுற்றி வந்த முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியராவார். எடுப்பான உயர்ந்த தோற்ற முடைய அவர் பல்கலைக்கழகப் பேரவை உறுப்பினராக, திட்டக்குழு உறுப்பினராக, பிறநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களுடன் தொடர்பு தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -488- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பட்டவராக, புதுதில்லி சாகித்ய அக்கடமி, பாரதீய ஞானபீடம், தேசிய புத்தகக்குழு, இந்திய மொழிக்குழு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் - ஆங்கில அகராதிக்குழு, நாட்டுப்புறப்பாடல் - நடனக் குழு முதலியவற்றில் அங்கம் வகித்துச் சமூக மென்மைக்காக உழைத்தவர். தமிழ் நாடு உட்படப் பல்வேறு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வுக் குழுக்களிலும் பணி புரிந்தவர். தமிழ் சார்ந்த, தமிழ்ச் சமூகம் சார்ந்த ஏராளமான பொது நிறுவனங்களில் டாக்டர் மு.வ அவர்களின் பங்களிப்பை அறிய முடிகிறது.

1935 இல் தமது மாமன் மகளான ராதா அம்மையாரை மணந்து, திருநாவுக்கரசு, நம்பி, பாரி ஆகிய ஆண் மக்களின் தந்தையானவர் மு.வ அவர்கள். தமது புதல்வர் மூவரும் மருத்துவத்துறையில் சிறந்து விளங்கக் கண்டு இன்புற்றவர். டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம் அவர்கள் கூறுவது போன்று, "முப்பதாண்டுகளாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அறிவறிந்த மக்களிடையே இயக்கும் சக்தியாக விளங்கியவர் டாக்டர் மு.வ. ஒரு நல்ல அறிஞர்; வல்ல தமிழர் ஒரு தேர்ந்த கலைஞர் ஒரு தூய சான்றோர்."

எண்பத்தொரு நூல்களைப் படைத்தளித்த டாக்டர் மு.வ அவர்கள் சிறந்த குடும்பத்தரையராக, ஆராய்ச்சியாளராக, அறிஞராக, கலைஞராக விளங்கியவர். தமது எழுத்துக்களால் தமிழுலகை ஈர்த்துக் கொண்டவர், தமிழ் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறுபவர்கள் முதலில் படிக்க வேண்டியது மு.வ வின் எழுத்துக்களையே எனப் பல அறிஞர்களும் கூறியுள்ளனர். 1939 இல் குழந்தைப் பாட்டுகள் (32 பாடல்களைக் கொண்டது), பின்னர் படியாதவர் படும்பாடு (1940), ஆகிய நூல்களை முதலில் பதிப்பித்தவராயினும் 1945 ஆம் ஆண்டில் வெளியான கண்ணுடைய வாழ்வு என்னும் நூலே அவரது பெயரில் வெளிவந்த முதல் நூலாகும். டாக்டர் மு.வ அவர்களின் முதல் நாவல் செந்தாமரை (1946) ஆகும். மனைவியார் ராதா அம்மையாரின் நகைகளை விற்று அதனை நூலுருவில் கொண்டு வந்தார். அவரது இரண்டாவது நாவலான கள்ளோ? காவியமோ? (1947) அவருக்கு வாசகரிடையே பெரும் புகழைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. அத்துடன் பாவை (1948), அந்தநாள் (1948), மலர்விழி (1950), பெற்றமனம் (1951), அல்லி (1952), கரித்துண்டு (1953), கயமை (1956), நெஞ்சில் ஒரு முள் (1956), அகல்விளக்கு (1958), வாடாமலர் (1960), மண் குடிசை (1961) ஆகிய 13

நாவல்களைத் தமிழுலகிற்குப் படைத்தளித்தவர் மு.வ அவர்கள். இறுதி நாவல் தவிர ஏனையவை யாவும் சமகாலச் சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் இன்பதுன்பங்களை உணர்வோட்டத்துடன் படம் பிடித்துக் காட்டும் இலக்கியச் சித்திரிப்புகளாகும். சிறுவர் இலக்கியம், நாவல், சிறுகதை, புனைகதை, நாடகம், கடித இலக்கியம், பயணக்கட்டுரை, வரலாற்று இலக்கியம், இலக்கிய ஆராய்ச்சி, சங்க இலக்கியம், குழந்தைக் கல்வி, அரசியல் உட்படப் பல்துறை அளாவிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டவர் டாக்டர் மு.வ அவர்கள். “The Treatment of Nature in Sangam Literature” (1957) என்னும் ஆங்கில நூலினை எழுதிய பின், அதன் மொழி பெயர்ப்பை 1964 இல் “பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். இந்திய சாகித்திய அக்கதமிக்கான ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ (1972) நூலினை ஆக்கிக் கொடுத்தார். மொழியின் கதை (1952), எழுத்தின் கதை (1952), சொல்லின் கதை (1952), மொழி வரலாறு (1954), மொழியியல் (1947), மொழியியற் கட்டுரைகள் (1954), மொழி நூல் (1947) ஆகிய நூல்களையும் தளராது எழுதித் தமிழ் வளர்த்தவர் இவராவர். மாதவி (1950), கண்ணகி (1950), இளங்கோவடிகள் (1960), ஐடயபெழ யுனபையட (1967) ஆகிய நூல்கள் மூலம் சிலப்பதிகாரத்தையும் திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் (1948), திருக்குறள் தெளிவுரை (1949), குறள் காட்டும் காதலர் (1968) ஆகிய நூல்களினூடாகத் திருக்குறளையும் பற்றி எழுதி பாமரரும் படித்தின்புறச் செய்தவர்.

கி.பி 2000 (1947), பழியும் பாவமும் (1955) ஆகிய புனை கதைகளும், விடுதலையா (1948), குறட்டை ஒலி (1952) ஆகிய சிறுகதைகளும், பச்சையப்பர் (1951), மனச்சான்று (1952), காதல் எங்கே? (1954), மூன்று நாடகங்கள் (1959), இளங்கோ (1952), டாக்டர் அல்லி ஆகிய நாடகங்களும், யான் கண்ட இலங்கை (1954) எனும் பயணக் கட்டுரையும் அன்னைக்கு (1948), தம்பிக்கு (1953), தங்கைக்கு (1953), நண்பர்களுக்கு (1954) ஆகிய கடித இலக்கியங்களும் மு.வ படைத்தளித்த இலக்கியச் சொத்துக்களாகும். மேலும் அறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா (1948), காந்தி அண்ணல் (1948), கவிஞர் தாகூர் (1949), திரு வி.க (1962) ஆகியோர் பற்றிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இலக்கிய ஆராய்ச்சி (1953), இலக்கியத்திறன் (1959), இலக்கிய மரபு (1960), ஆகிய மு.வ வின்

நூல்கள் என்றும் தமிழிலக்கிய ஆய்வாளருக்குத் துணை நிற்பன வாகும். இதே போன்று மணல் வீடு (1948), குறுந்தொகை விருந்து (1956), நற்றிணை விருந்து (1953), நெடுந்தொகை விருந்து (1954), நடை வண்டி (1956), இலக்கியக் காட்சிகள் (1962) ஆகிய நூல்களும் தமிழிலக்கிய விருந்தாக அமைவன. தமிழ் நெஞ்சம் (1947), ஓவச் செய்தி (1946), முல்லைத்திணை (1952), கொங்குதேர்வாழ்க்கை (1956), புலவர் கண்ணீர் (1959) ஆகிய நூல்களும் இரசனை மிகுந்த தமிழிலக்கியச் செல்வங்களாகும். 'தனது ஆசிரியப் பணியினூடாக அளிக்கைகளால் சுற்போர்க்கு வழிகாட்டும் மகத்துவம் பெற்றவர் மு.வ அவர்கள். மாணவர் பயிலும் நோக்குடன் பயிற்சி நூல்களாக நெடுந்தொகைச் செல்வம் (1954), குறுந்தொகைச் செல்வம் (1955), நற்றிணைச் செல்வம் (1958) ஆகிய நூல்களையும் தந்தவர். அவருடைய கட்டுரை நூல்கள் பலவும் காரண காரியத்துடன் அமைந்து அறிவு விளக்கம் செய்வன. அரசியல் அலைகள் (1948), அறமும் அரசியலும் (1949), அரசியல் தொண்டு (1970), மொழிப் பற்று (1956), நாட்டுப்பற்று (1956), உலகம் உய்ய (19710, உலகப் பேரேடு (1959), குழந்தை (1954), கல்வி (1956), குருவிப்போர் (1958), பெண்மை வாழ்க (1959), மண்ணின் மதிப்பு (1961), நல்வாழ்வு (1973) ஆகிய நூல்கள் டாக்டர் மு.வ வின் அறிவுத் திண்மையின் உரைகள் களாகும்.

1960 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு நோய் காரணமாக எழுதுவதைக் குறைத்துக் கொண்ட போதிலும் அவரது தமிழ்ப்பணி ஓய்ந்துவிடவில்லை. இவரது 'களனோ? காவியமோ?', 'அரசியல் அலைகள்', 'மொழியியற் கட்டுரைகள்' ஆகிய நூல்கள் சென்னை அரசாங்கப் பரிசைப் பெற்றுள்ளன. 'அகல்விளக்கு' நாவல் இந்திய அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது. இவரது ஆறு நாவல்களுக்குத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் பாராட்டுப் பத்திரங்கள் கிடைத்துள்ளன. டாக்டர் மு.வ வின் தமிழ்த் தொண்டைப் பாராட்டிச் சுதந்திரப் போராட்ட நூற்றாண்டின் போது சென்னை அரசாங்கம் 15.08.1957 இல் நடராசர் உருவம் பொறித்த செப்புக் கேடயத்தை அவருக்கு வழங்கிக் கௌரவித்தது. இவரது படைப்புக்கள் பலவும் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், இந்தி, சிங்களம், ஆங்கிலம், முதலான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளனது. இத்தகைய தமிழ் - சமூகப்பணி புரிந்த பேராசானின் மறைவு 10.10.1974 அன்று சென்னையிலே இடம்பெற்றது. தனது வாழ் நாளில் நீண்ட காலத்தை அறிவுத் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 491 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

தேடலுக்கும், ஆக்கவிலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், ஆசிரியத்துவத்துக்கும் சமூக மேம்பாட்டுக்கும் அர்ப்பணித்து வாழ்ந்த டாக்டர் மு.வரதராசனின் புகழை அவரது எழுத்துக்களே என்றும் வாழச் செய்யும் எனலாம்.

டாக்டர் மு.வரதராசனாரின் இறுதி இலக்கியப் படைப்பாக 1973ஆம் ஆண்டு 'நல்வாழ்வு' நூல் வெளிவந்துள்ளது. வாழ்வியல் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் இந்நூலில் அமைதியும் இன்பமும் நிறைந்த வாழ்க்கைக்கான பல வழிகளை டாக்டர் மு.வ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். பழங்கால நம்பிக்கைகள், கொள்கைகள் ஆகியன ஒருபுறமாகவும், புத்தறியும் புதுப் போக்கும் மறு புறமாகவும் எமது வாழ்வில் போராட்டத்தை ஏற்படுத்தும் போது புதுமையிலும் பழைமையிலும் காணப்படும் பயன்தரவல்ல நன்நெறிகளைப் பொருத்தமாகப் பேணி நடந்தால் வாழ்வு அன்பும் அமைதியும் கொண்டதாக மிளிரும் என்கிறார் மு.வ அவர்கள். அதற்காக அவர் காட்டும் வழிகளில் ஒன்றாக அமைவதே மனத்தை வலிமையுள்ளதாக்குதல் ஆகும். 'மனவலிமை வேண்டும்' என்னும் தலைப்பில் அந்நூலில் இடம்பெற்ற கட்டுரை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது.

மனவலிமை வேண்டும்

-டாக்டர் மு.வரதராசன்-

நம் வாழ்க்கையில் மூன்று கூறுகள் உள்ளன. ஒன்று உலகத்தால்-சுற்றுப்புறத்தால்-அமையும் வாழ்க்கைப்பகுதி; மற்றொன்று உடம்பால் அமையும் பகுதி; இன்னொன்று மனத்தால் அமையும் பகுதி

பெரும்பாலோர் உலகத்தை - சுற்றுப்புறத்தை- திருத்துவதில் முனைந்திருக்கிறார்கள். உடம்பைத் திருத்துவதில் சிறு முயற்சியே செய்கிறார்கள். மனத்தைத் திருத்துவதற்கு முயற்சி செய்வதில்லை. இது தலைகீழான நிலை. எப்படி என்று பார்ப்போம்.

இந்த உலகம் - சுற்றுப்புறம் மிகப் பெரியது. தனி மனிதன் அதில் மிகச் சிறு கூறு. ஆகவே ஒருவன் எண்ணியபடி உலகத்தைத் திருத்தி விட முடியாது. தவிர, மனிதனுடைய சக்தியை விடக் காற்று மழை வெள்ளம் கடல் எரிமலை முதலிய இயற்கைக் கூறுகளின் சக்தி மிகப் பெரிது. புயலோ பூகம்பமோ நிகழும் போது, இயற்கையின முன் மனிதன் எவ்வளவு சிறியவன் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நோய்க் கிருமிகளை எதிர்த்து மனிதன் எவ்வளவோ போராட வேண்டியுள்ளது. சாதிமதப் பூசல், அரசியல் கட்சிப் பூசல், மூடநம்பிக்கைக் கோளாறுகள் இவை போன்ற சமுதாயக் குறைகள் எவ்வளவோ உள்ளன. எவ்வளவோ உத்தமர்களின் அறிவுரைகளை எல்லாம் உலகம் விழுங்கி ஏப்பமிட்டுக் கொண்டிருப்பது போல் உள்ளது. பலர், உலகத்தைத் திருத்தும் அரிய செயலை எளியது என்று தவறுதலாக எண்ணி விடுகிறார்கள். செய்யத்தக்க மற்ற நல்ல கடமைகளைக் கைவிடுகிறார்கள். உலகத்தைத் திருத்த முயலக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. அது எளியது என்று தப்புக் கணக்கு இட்டு ஏமாறக் கூடாது என்பதே கருத்து.

உலகத்தை திருத்துவதை விட உடம்பைத் திருத்துவது எளியது. எவ்வாறு என்றால் உடம்பு ஓரளவு நம்முடைய கையில் உள்ளது. தகுந்த உணவு, நல்ல பயிற்சி, புலனடக்கம், தக்க மருத்துவம் முதலியவற்றால் ஓரளவு உடம்பு திருந்துவதைக் காண்கிறோம். ஆயினும் உடம்பு முழுதும் நம் வசப்பட்டது என்று கருதக்கூடாது. அது இயற்கையின் தட்ப வெப்பத்தால் கட்டுப்படுவது; வெளியே உள்ள தூசி புகை முதலியவற்றால் மாறுவது; தீய காற்று, கெட்ட நீர், முதலியவற்றால் கெடுவது; நோய்க் கிருமிகளால் தாக்கப்படுவது; அல்லாமலும், உடம்பு கருவில் வளரும் போதே பெற்றோர்களின் உடம்பில் இருந்த சில தீமைகளையும் பெற்று வளருகிறது. ஆகவே பாதி அளவிற்கு நம் முயற்சியைக் கடந்ததாகவும், பாதி அளவிற்கு நம் முயற்சிக்கு உட்பட்டதாகவும் உள்ளது. ஆகையால் உடம்பைக் காக்கும் கடமையை ஒருவகை நம்பிக்கையோடு மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இவ் வகையில் முயற்சி எடுத்துக் கொள்வோர் ஒரு சிலரே. உலகத்தைத் திருத்த வரிந்து கட்டி ஒடுகின்றவர்களும் உடம்பைத் திருத்த முயல்வதில்லை.

மூன்றாவதாக உள்ளது மனம். அதைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ள முயல்வது மிகமிகக் குறைவு. விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய ஒரு சிலரே இந்த முயற்சியைச் செய்கிறார்கள். உண்மையாகப் பார்த்தால் இந்தத் துறையில்தான் பலரும் முயலவேண்டும். ஏன் என்றால் இங்கு தான் முயற்சிக்கு ஏற்ற கூலி உண்டு. மனதைப் பொறுத்தவரையில் பரந்த உலகத்தின் தாக்குதல் குறைவு; இயற்கையின் தாக்குதல் மிகக் குறைவு; உடம்பின் தாக்குதலும் ஓரளவே உள்ளது; எந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் எப்படிப்பட்ட உடம்

பினுள் இருந்தாலும் ஒருவர் விடாமல் முயன்றால் விரும்பியபடி மனத்தை வைத்துக் கொள்ள முடியும். காந்தியடிகள் இளமையில் எவ்வளவு பயங்கொள்ளியாக இருந்தார்; பிறகு அஞ்சாமையின் திருவுருவாக விளங்கினார். தன்னலம் நிறைந்த மனம், தியாகம் நிரம்பிய மனமாக ஆக முடியும். ஒழுக்கத்தில் நம்பிக்கை அற்ற மனம், ஒழுக்கத்தில் உறுதி பெற முடியும். கண்டபடி அலையும் மனம், புத்தர் மனம் போல் அமைதி பெற முடியும். சோம்பலுக்கு இடம் தரும் மனம், விடாமுயற்சியைப் போற்றும் மனம் ஆக முடியும். எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப என்பது மனத்தைப் பொறுத்தவரையில் முழுதும் நடக்கக் கூடியது. உடம்பைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பாதியே நடக்கக் கூடியது. உலகத்தைப் பொறுத்த வரையில் பல ஆயிரத்தில் ஒரு சிறு பங்கே நடக்கக் கூடியது. அப்படி இருந்தும் மனதைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ள முயல்வோர் ஒரு சிலராகவே இருப்பது வருந்தத்தக்கது.

மனம் போல வாழ்வு. மனத்தினால் எண்ணித்தானே வந்தது இவ்வுலகமாகும். மனம் இங்கேயே நரகத்தை உண்டு பண்ணிக் கொள்ள முடியும். சுவர்க்கத்தைப் படைத்துக் கொள்ள முடியும். வாழ்வே மனத்தின் தன்மையை ஒட்டியதுதான். இன்பமும் துன்பமும் மன நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமையும். இவ்வளவெல்லாம் மனம் அடிப்படையாக இருந்தும் மனத்தைப் பண்படுத்துவதற்கு பலர் முயற்சிப்பதில்லை. அதனாலேயே உத்தமர்களின் அறிவுரைகள் பலருக்குப் பயன்படுவதில்லை.

மனம் பண்படுவதற்கு வழி என்ன? நமக்கு முன் பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களின் வரலாறுகளைப் படிக்க வேண்டும். அவர்கள் சொன்ன சொற்களை அல்லது எழுதிவைத்த எழுத்துக்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்து உணரவேண்டும். கெட்ட காற்றிலும் நீரிலும் உள்ள நோய்க் கிருமிகள் நம் உடம்பில் புகாமல் ஊசி போட்டும் மருந்து உண்டும் காத்துக் கொள்வது போலவே, கெட்ட நூல்களிலும் கெட்ட கலைகளிலும் மனத்தின் பண்பாட்டுக்கு ஆகாத நோய்க் கருத்துக்கள் உள்ளன. அவை மனத்தில் புகாமல் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு காப்போமானால் கட்டாயம் குறிக்கோளை அடைய முடியும். உலகத்தையும் உடம்பையும் திருத்துவதைவிட இவ்வாறு மனத்தைப் பண்படுத்துவது தான் கருதியபடி கைகூடுவது என்பதை உணரமுடியும்.

பரிபாடல் என்ற பழைய நூலில் ஒரு புலவர் கடவுளிடம் தம் வேண்டுகோளைச் சொல்லி முடிக்கும் போது, “ஐயனே உன்னிடம் யான் வேண்டிக் கேட்பவை பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல. அன்பும் அருளும் அறமுமாகிய இந்த மூன்றையுமே கேட்கின்றேன்” என்கின்றார்.

யாஅம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல

அருளும் அன்பும் அறம் மூன்றும்

உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாராயே.

இவ்வாறு அவர் வேண்டிக் கொண்டதன் அடிப்படையில் மேற் சொன்ன உண்மை உள்ளது. அதாவது உலகத் தொடர்பான பொன் பொருள் போகம் இவற்றை நாம் நினைத்தபடி அடைய முடியாது. ஆனால் மனத்தின் தொடர்பான அன்பு அருள் அற உணர்வு இவற்றை விரும்ப முயன்றால் முயற்சிக்கு ஏற்ப அடைய முடியும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தே அவ்வாறு வேண்டினார்.

இந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டால், நமக்குப் பொறுமை இயல்பாக அமையும். பொறுமை என்றால், பிறர் கூறும் கொடுஞ் சொல்லைக் கேட்டுப் பொறுத்தலும், பிறர் செய்யும் துன்பத்தைத் தாங்கிப் பொறுத்தலும் மட்டும் அல்ல; உடனடியாக விளையும் சிறு பயனை நாடி அவசரப்படாமல், நாளடைவில் விளையும் பெரும் பயனை விரும்பிப் பொறுத்திருக்கும் பொறுமையும் நமக்கு இயல்பாக அமையும். பிறர் கொடுஞ்சொல் சொல்வதைக் கேட்டவுடன் நம் மனம் கொதிக்கிறது. அதற்கு ஈடாக நாமும் சினம் கொண்டு கொடுஞ்சொல் சொல்லிப் பழிக்கிறோம். ஏன்? அதனால் உடனே ஒரு வகைத் திருப்தி - நிறைவு ஏற்படுகின்றது. பழிக்குப்பழி வாங்கி விட்டதாக ஒரு மன நிறைவு உண்டாகிறது. எண்ணிப்பார்த்தால் அது சிறு பயன்தான். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்தால் அதைவிடப் பெரிய பயன் ஏற்பட்டிருக்கும். உடனடியாக விளையும் பயனை நாடினோம். அதனால் நின்று விளையும் நல்ல பயனை இழந்தோம். உடனே கொடுஞ்சொல் சொல்லி விட்ட காரணத்தால், அவர் மனம் மாறியிருக்கலாம். நம்மிடம் அவரே வந்து வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிறகு அவரும் பொறுமையின் சிறப்பை உணர்ந்திருக்கலாம். அவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நம்மிடம் மறுபடியும் அன்பு ஏற்பட்டிருக்கும். பயனை உடனடியாக விரும்பிய

காரணத்தால், இவ்வளவும் இழந்து விட்டோம். திருவள்ளூர் அதை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்கிறார்.

ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

பழிக்கு பழி என்று ஒருவருக்கு உடனடியாகக் கிடைப்பது ஒரு நாள் இன்பந்தானாம். அவ்வாறு அன்றிப் பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு எவ்வளவோ மனவலிமை வேண்டும். அந்த மனவலிமை பாடுபட்டால் பெறக் கூடியது. துறவிகளின் மனவலிமையை விட இந்த மனவலிமை சிறந்தது என்பது திருவள்ளூரின் கருத்து. “உணவு உண்ணாமல் நோன்பு நோற்பவர்களைவிட பிறருடைய கடுஞ்சொற்களைப் பொறுத்திருப்பவர்கள் பெரியவர்கள்” என்கிறார் அவர்.

உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும் இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின்.

அவ்வாறே, கோபம் கொள்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை கோபம் வராமல் தடுத்துக் கொள்வதற்கே மனவலிமை வேண்டும். பொய் சொல்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை; யார் வேண்டுமானாலும் எப்போதும் பொய் சொல்ல முடியும். ஆனால் என்ன காரணத்திற்காகவும் பொய் சொல்லாமல் உண்மையே பேசி உண்மையாக நடப்பதற்கு மனவலிமை வேண்டும். சூது ஆடுவதற்கு மனவலிமை வேண்டியது இல்லை ஆட்டத்தில் பழக்கம் இருந்தால் போதும். ஆனால் சூது ஆடாமல் அந்த நேரத்தைப் படிப்பு, தோட்ட வேலை முதலியவற்றில் செலவிடுவதற்கே மனவலிமை வேண்டும். சூதாடும் இன்பம் நிலையற்ற சிறு சுகம் என்றும், படிப்பு முதலியவை நிலையான இன்பம் என்றும் உணர்ந்து தெளிந்திருந்தால் தான் அந்த மனவலிமையைப் பெற முடியும்.

பண்டிகை நாள்களில் மற்றவர்களைப்போல் கண்மூடி நடந்து ஆரவாரமாக வாழ்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அந்த நாள்களில் கடவுளின் ஆட்சியை நினைந்து போற்றி அமைதியாக உணர்வதற்குத்தான் மனவலிமை வேண்டும். திருவிழா நாள்களில் ஊரைவிட்டு ஊருக்குப்போய் பஸ் நெரிசலுக்கும் ரயில் நெரிசலுக்கும் ஆளாகி மந்தையோடு மந்தையாய் அலைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அமைதியாக இருந்து வழிபாடு நடத்தி நல்லுணர்வை வளர்த்துச் சிறந்த சிந்தனைகளில் மூழ்குவதற்குத்

தான் மனவலிமை தேவை. கண்டபடி கடமைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு எதையும் செம்மையாகச் செய்யாமல் பலவற்றில் ஈடுபட்டு அலைவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. நேரும் வேலைகளில் பலவற்றைத் தள்ளித் தக்க சிலவற்றை மட்டும் மேற்கொண்டு அவற்றைச் செம்மையாக செய்வதற்குதான், மனவலிமை வேண்டும். இவ்வாறே நம்முடைய ஆத்திரச் செயல்களுக்கும் பரபரப்பான அசைவுகளுக்கும் கண்மூடிப் போக்குகளுக்கும் காரணம் மனவலிமை இல்லாத குறையே என்பதை உணர வேண்டும். மனவலிமை ஏற்பட ஏற்பட, ஆத்திரமும் அலைச்சலும் குறைந்து, தெளிவு வளர்வதைக் காணலாம். அமைதி வளர்வதைக் காணலாம். இவ்வளவு நல்ல பயன் விளைக்கும் மனவலிமை என்பது கிட்டுவதற்கு அருமையானது என்று அஞ்சித் தயங்க வேண்டியதில்லை. உலகச் செல்வாக்கைவிட, உடம்பின் ஆட்சியைவிட மனவலிமைதான் முயற்சியால் பெறக் கூடியது என்று உணரவேண்டும். முயற்சிக்கு ஏற்ற கூலி தரும் ஒரு துறையை வாழ்வுக்கு அடிப்படையான ஒரு துறையை அருமையானது என்று விட்டுவிடக் கூடாது.

அருமை உடைத்து என்று அசாவாமை வேண்டும் பெருமை முயற்சி தரும்.

முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திய நோன்புகள் (விரதங்கள்) மனவலிமை பெறுவதற்கு உதவியாக ஏற்படுத்தியவைகளே. ஆனால் அவற்றின் நோக்கம் பெரும்பாலும் நிறைவேறவில்லை. எதோ அச்சம் அல்லது தவறான நம்பிக்கை காரணமாக அவற்றைப் பலர் மேற்கொள்வதால் தக்க பயன் விளையவில்லை. நோன்புகளும் தவறான முறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சில நாள்களில் சில வேளைகளில் உணவை விட்டு இருத்தல், சில நாள்களில் சில வகை உணவுகளை விடுத்தல் முதலியன, நம் நாக்கிற்கு அடிமையாகாமல் ஆளும் தலைமை பெறுவதற்காக அமைந்தவை. ஆனால் இந்த நாள்களை எப்படியோ கழித்து அடுத்த நாளே அந்த உணவை மிகுதியாகவே நுகரும் போக்கு உள்ளது.

வயது ஆனவர்கள் காசிக்கோ பிற இடங்களுக்கோ போய் வந்த பிறகு ஏதாவது ஒன்றை விட்டுப் பழகுவதற்கு வழிவகுத்தார்கள். அதுவும் மூட நம்பிக்கையாய் முடிந்து பயன் படாமல் போயிற்று. அவ்வாறு போய் வந்தவர்களில் சிலர் முருங்கை இலையில் சாப்பிடுவதை விட்டு வாழை இலையில் உண்பதை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். இதில் என்ன பயன்? தட்டுக்களில் உண்பதை விட்டு இலையில் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -497- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசர்

மட்டுமே உண்ணத் தொடங்குகிறார்கள். இதனாலும் பயன் இல்லை. சிலர் வாழைக்காய், கத்தரிக்காய் முதலியவற்றில் ஒன்றை விட்டு விட்டு அதை நோன்பாக மதித்து மகிழ்கிறார்கள். நாக்கை அடக்குவதற்காக மனவலிமை மிகுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பழக்கம் இது என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். உடம்புக்கு தீமையானதும் புலன்களுக்குச் சுவையானதும் ஆகிய ஒன்றை விட்டால் பயன் விளையும். மனத்தை வலிமை உடையதாக ஆக்கிப் பழக்குவதற்காக ஒரு நோன்பை நாமாகவே மேற்கொள்வதற்கு முன்னோர்கள் வழிவகுத்தார்கள். வற்புறுத்தலால் அச்சத்தால் மேற்கொள்ளும் நோன்பைவிட, நாமாக முன்வந்து மேற்கொள்ளும் நோன்பு நல்லது. அதனால் மனத்துக்கு நல்ல பயிற்சி ஏற்படும். ஆனால் முருங்கையிலையும் கத்தரிக்காயையும் விடுவதால் பயன் இல்லை. கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் குறைக்கும் வகையில் பேசா நோன்பு, உண்ணா நோன்பு முதலியவற்றை மேற்கொள்வது பயன் தரும். அல்லது, புகைப் பழக்கம், காலையில் எழாத சோம்பற் பழக்கம் முதலியவை இருந்தால் அவற்றுள் ஒன்றை விடும் நோன்பைக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய நோன்பு பயன் தரும். நம் ஆத்திரம், கோபம் முதலிய தீய இயல்புகளைப் பற்றிக் காலையில் வாழிபாட்டின் போது நினைந்து உறுதி கொள்ளும் அன்றாடப் பயிற்சியும் பயன் தரும். செய்த தவறுகளுக்காக மனம் வருந்தி நாட்குறிப்பு எழுதும் பயிற்சியும் பயன் தரும் இவை எல்லாம்படிப்படியே மனவலிமையை வளர்ப்பதற்கு உதவி புரிவனவாகும்

குறிப்புகள்

1. கட்டுரையின் பிரதான கருத்து :-

முயற்சியால் பெறக் கூடியதும், அரும்பயன் விளைவிக்கக் கூடியதும், உலகம், உடல் ஆகியவற்றை விட அதிக செல்வாக்குப் பெற்றதுமான மனத்தைத் திருத்தி வாழும் மனவலிமையை, நாம் ஒவ்வொருவரும் பெற வேண்டும்.

2. கட்டுரையின் துணைக்கருத்துகள் :-

1. உலகத்தைத் திருத்துதல், உடம்பைத் திருத்துதல் ஆகியவற்றை விட மனத்தைத் திருத்துதல் எளிது.
2. பலரும் முயற்சிக்க வேண்டிய மனத்தைத் திருத்தும் செயலில் ஈடுபடுவோர் மிக மிகக் குறைவு.

3. மனம் பண்படுவதற்குப் பல வழிகள் உள.
4. இன்பமும் துன்பமும் மனதைப் பொறுத்தே அமையும்.
5. உடனடியாக சிறு பயனை விரும்பி, நீண்ட காலப் பெரும்பயன் தரும் மனதைப் பயன்படுத்த நாம் தவறி விடுகின்றோம்.
6. மன வலிமை தேவையற்ற விடயங்கள் பலவுள. அதேபோல் பல செயல்களுக்கு மனவலிமை அவசியமானது.
7. நோன்புகளும், யாத்திரைகளும் கூட நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறான விளைவுகளையே தருகின்றன.
8. பொறுமையும் நற்பழக்கங்களும் மனவலிமையால் ஏற்பட வேண்டும்.
9. மனவலிமை வளர்வதற்கான பயிற்சிகள் பலவுள.

3. கட்டுரையாசிரியரின் மொழிநடை :-

1. எளிமையும் பொருண்மையும் நிறைந்த சொல்லாட்சி.
2. இயன்றளவு தூய தமிழைப் பயன்படுத்தல். தவிர்க்க முடியாதவிடங்களில் மட்டும் அரிதாகப் பிற மொழிப் பயன்பாடு.
3. சிறிய சிறிய தனி வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்தல். தேவைப்பட்ட சில இடங்களில் எளிமை மிக்க கூட்டுவாக்கியங்களைப் பயன்படுத்தல்.
4. காரண - காரியத் தொடர்புடன் எக்கருத்துக்களையும் நிலை நாட்டல்.
5. திருக்குறள், பரிபாடல் முதலான நூல்களில் இருந்து சில சான்றுகள் பொருத்தமாகக் கட்டுரையில் இணைத்தல்.
6. ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அமைதியான, எவரும் எளிதில் விளங்கத்தக்க மொழி நடை.

4. அருஞ்சொற்பொருள் :-

யாஅம் - யாம், நாம்; போகம் - நுகர்ச்சிப் பொருள்; இணர் - மகரந்தம்; கடம்பு - கடம்பமரம்; தார் - மாலை; ஒறுத்தார் - தண்டிப்பவர்; பொறுத்தார் - பொறுமையுடன் தாங்கிக் கொள்பவர்; பொன்றும் துணையும் - உலகம் அழியும் வரையும்; நோற்பவர் - நோன்பிருப்பவர், விரதமிருப்பவர்; இன்னாசொல் - துன்பந்தருஞ்சொல்; அசாவாமை - தளராமை.

24

சிறுகதைகள்

தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிய அறிமுகம்.

மேலைத்தேயவர்களின் தொடர்பினால் தமிழில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கிய வடிவங்களில் சிறுகதையும் ஒன்றாகும். இது நாவல் இலக்கியத்துக்குப் பிந்தியதாகவே அறிமுகமாயிற்று. நாவல், சிறுகதை முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் "புனைகதைகள்" என அழைக்கப்படுகின்றன. ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகளும் (அரசியல், கைத்தொழில் சார்ந்தவை), நவீன விஞ்ஞானத்துறையின் வளர்ச்சியும், சமூக - பண்பாட்டு மாற்றங்களும் இலக்கியத்துறையில் புதிய வடிவங்கள் உருவாகுவதற்குக் காரணிகளாயின. 18ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இதற்கான முன்னோடியான நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறலாயின. எட்கார் அலன்போ, கோகோல் போன்றவர்கள் புதிய படைப்பாகச் சிறுகதையைத் தந்தனர். மேலை நாடுகளில் ஏற்படத் தொடங்கிய இத்தகைய இலக்கிய முயற்சிகள் இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளையும் காலப் போக்கில் சென்றடைந்தன. ஆங்கிலம் முதலான மேலைத் தேய மொழிகளைக் கற்றுக்கொண்ட மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் தோற்றம், ஆங்கிலக் கல்வி, அரசியல் அமைப்பு முறைமைகள், அச்ச இயந்திரப் பயன்பாடு, உரைநடையிலக்கிய வாய்ப்பு, சமூக பொருளாதார பண்பாட்டு முறைமைகளின் வளர்ச்சி ஆகியன இணைந்து தமிழில் புனைகதை இலக்கியத்தின் தோற்றத்துக்கு வழிசமைத்தன. அவை மொழி பெயர்ப்புக்களாகவும், சொந்த ஆக்கங்களாகவும், தழுவுவர்களாகவும் விளங்கின.

சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவமானது வாமன அவதாரம் போன்றதென மூதறிஞர் ராஜாஜி குறிப்பிட்டுள்ளார். அது சிறியதான உருவத்தினூடாக மிகப்பெரியதான தாக்கத்தினை உணர்த்துவதாக அமையக்கூடியது. ஓர் உணர்ச்சியை, அனுபவத்தை, பிரச்சினையை, சம்பவத்தை, தகவலை மையமாகக் கொண்டு சுற்றிச் சுழல்வது தான் சிறுகதை. அதன் கருப்பொருளை வெளிப்படுத்தும் போது பொருத்தமான உத்தி முறைகளைப் பின்பற்றலாம். கதைப்பின்னலானது நிகழ்ச்சிக் கோர்வைகளினூடாகவோ, உரையாடல்கள் மூலமோ, அல்லது செயற்பாடுகள் ஊடாகவோ வளர்த்துச் செல்லப்படலாம். கதை சொல்லும் விதம் தன் கூற்றாகவோ, பாத்திரக் கூற்றாகவோ விளங்க முடியும். கதைக்கரு, கதைக்களம், கதைப்பின்னல், கதையின் தொடக்கமும் முடிவும், கதை சொல்லும் உத்தி, பாத்திரவார்ப்பு, கலையழகு, மொழிநடை, பொருண்மை ஆகியன நிறைந்ததாகச் சிறுகதைப் பண்பு காணப்படல் வேண்டும். கதைப் பொருளும், கலைநயமும் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புபட்டமைவதால் சிறுகதை மேன்மையுறும். ஆரம்பம், படிப்படியான வளர்ச்சி, முடிவு என்றவாறு சிறுகதை அமைந்து, வியப்பான முடிவைத்தருதல் வேண்டும். வாசகர் உள்ளத்தில் உணர்வலைகளை எழுப்பித் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய யதார்த்தப் பண்பே நல்லதொரு சிறுகதைக்கான வெற்றியாகும்.

சமகாலப் பிரச்சினைகளுடன் தாக்கங் கொண்ட படைப்பாளியால் சிறுகதை படைக்கப்படும் போது அது உணர்வும், உணர்ச்சியும் நிறைந்ததாய் விளங்குகிறது. போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகளிலிருந்து வேறுபட்டதாகச் சிறுகதை விளங்கிச் சமூகப் பயன்பாடு கருதியதாய் அமைதல் வேண்டும். அதன் கருப் பொருளானது வாய்மொழிக் கதைகளையும் இதிகாசம், புராணம் போன்றவற்றையும் மறுவாசிப்புக்குட்படுத்த வேண்டும். சிறுகதையானது குறுகிய நேரத்தில் வாசித்து முடிக்கக் கூடியதாக (ஐந்து நிமிடங்கள் தொடங்கி முப்பது நிமிடங்கள் வரை) இருப்பது சிறந்ததாகும். அதன் அளவு பற்றிய வரையறைகள் இல்லாவிடினும் குறித்ததொரு கருப்பொருள், குறைவான கதாபாத்திரங்கள், பொருத்தமான காலநீட்சி, பொருத்தமான அளவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிக் காணப்பட வேண்டும். புதுமைப்பித்தனின் 'பொன்னகரம்' இருபக்கங்களிலும், 'துன்பக்கேணி' சுமார் நாற்பது பக்கங்களிலும் அமைந்த சிறுகதைகளாகும். முதலில் அமெரிக்காவில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கிய வடிவம் சிறுகதையாகும்.

தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரையில் சங்ககால அகத்திணை இலக்கியங்களில் செய்யுள் வடிவில் காணப்பட்ட விடயங்கள் பலவும் சிறுகதைப் பண்பு வாய்ந்தவைகளேயாகும். தொல்காப்பியர் கூறும் 'பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானும், பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்' என்பது கட்டுக்கதை (Fiction) போன்ற உரைநடை வகைகளைக் குறித்து நிற்பது. ஆனால் அவை போன்ற கதைகள் எவையும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதிகாச, புராண, நாடகக் கதைகள் பல ஏற்கெனவே தமிழில் வழங்கி வந்துள்ளன. இருப்பினும் முன்னோடி முயற்சியாக வீரமாமுனிவரின் 'வாமன்கதை', 'பரமார்த்தகுருகதை' ஆகியன அமைந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து மகாராஷ்டிர மொழியிலிருந்து கடன் வாங்கித் தாண்டவராய முதலியார் எழுதிய 'பஞ்சதந்திரக் கதைகள்', வீராச்சாமிச் செட்டியாரின் 'விநோதரசமஞ்சரி', 'விக்ரிமாதித்தன் கதைகள்' ஆகியன விளங்கின. மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் வங்காள மொழியிலிருந்து தாசுரின் பல கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்ததுடன் 'ஆறில் ஒரு பங்கு', 'சுவர்ணகுமாரி', 'துளசிபாய்' அல்லது ரஜபுத்திர கன்னிகையின் சரித்திரம்', 'காக்காய்ப் பார்லிமென்ட்', 'காற்று' போன்ற சில கதைகளையும் எழுதினார். அ.மாதவையாவும் 'குசிகர் குட்டிக் கதைகள்' என்பதைத் தமிழுக்குத் தந்தார். இவை யாவும் தமிழில் சிறுகதை உதயமாவதற்குரிய நல்லதோர் சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தந்த முயற்சிகளாகும். வ.வே.சு.ஐயர், பாரதியார், மாதவையா ஆகியோரைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளாகக் கொள்வது மரபாகி விட்டது.

எனினும் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க உருவ, உத்தி அமைப்புடன் தமிழில் சிறுகதையிலக்கியம் படைத்த முன்னோடியாக

வ.வெ.சு.ஜயர் கருதப்படுகின்றார். அவரது எட்டுச் சிறுகதைகள் அடங்கிய 'மங்கையற்கரசியின் காதல்' 1927 இல் வெளி வந்தது. இதில் காணப்பட்ட 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்னும் சிறுகதையே விதந்து கூறத்தக்க தரமான முதற்றமிழ்ச் சிறுகதை எனக் கூறப்படுகின்றது. இந்தச் சிறுகதையானது ஏற்கெனவே அவரது மனைவி பெயரில் 1917ஆம் ஆண்டு அவரால் எழுதப்பட்டு ஒரு பத்திரிகையில் வெளியானதாகும். அரசமரம் கதை கூறுவதாக 'பஞ்சதந்திர' பாணியில் அமைந்திருந்தாலும் கதை கூறப்பட்ட முறை சிறப்பானது. (தேசபக்தன், தமிழ்நாடு, காந்தி, சுதந்திரச்சங்கு, மணிக்கொடி, பாரததேவி, கலைமகள், ஆனந்தபோதினி, ஹனுமான், சுதேசமித்திரன், சக்தி) போன்ற பத்திரிகைகள் அக்காலத்தில் அதிகளவில் சிறுகதைகளை வெளியிட்டு உள்குவித்தன. ராஜாஜி (தேவாணை, முகுந்தன் பறையனான கதை), கல்கி (சாரதையின் தந்திரம், வீணை பவானி, கணையாழியின் கனவு, திருவழுந்தூர் சிவக்கொழுந்து, கேதாரியின் தாயார்) ஆகியோரின் தொடர்ந்த சிறுகதை முயற்சிகள் இக்காலத்தில் நிகழ்ந்தன.

1933 இல் 'ஆனந்த விகடன்' சஞ்சிகையானது சிறுகதைப் போட்டியொன்றை நடத்தி 'உளமைச்சியின் காதலன்' என்னும் இராமலிங்கம் என்பவர் எழுதிய சிறுகதைக்கு முதற் பரிசினை வழங்கியது. 1930 இல் தோற்றம் பெற்ற 'மணிக்கொடி' சஞ்சிகை விட்டு விட்டு இரு தடவைகள் நடத்தப்பட்டது. தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்குப் புதிய பரிமாணமும் வல்லமையும் அளித்த சஞ்சிகை அதுவாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் 'மணிக்கொடிக்காலம்' எனச் சிறப்பிக்கத்தக்க விதத்தில் கருப்பொருள், கலைத்துவம், கதை சொல்லும் உத்தி ஆகியவற்றில் அதிலெழுதிய எழுத்தாளர்கள் புதுமை படைத்தனர். நவீன தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமகர் என அழைக்கப்படும் புதுமைப்பித்தன் மற்றும் கு.ப.ராஜகோபாலன், வ.ராமசாமி, மௌனி, பி.எஸ்.ராமையா, ந.பிச்சமூர்த்தி, சி.சு.செல்லப்பா, தி.ஜ.ர. கு.அழகிரிசாமி, திரிலோகசீதாராம், சிதம்பரகப்பிரமணியம், கே.வெங்கடராம், இளங்கோவன், பி.எம்.கண்ணன் போன்றவர்கள் 'மணிக்கொடி' கால எழுத்தாளர்களாவர். இவர்களை விட இன்னும் பலர் சிறுகதைத் துறையில் இணைந்து கொண்டு உழைத்தனர். க.நா.சுப்பிரமணியம், தி.ஜானகிராமன், சூடாமணி, அருத்தமா, லட்சுமி, சுந்தரராமசாமி, அகிலன், ஆர்வி, கோவி மணிசேகரன், ஜெகதிரியன், நாடார்ந்தசாரதி, சி.என்.அண்ணாத்துரை ஆகியோருட்பட இன்றுவரை தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையினுக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிக அதிகமாகும்.

சமகாலத்தில் திலகவதி, பூமணி, ஜெயமோகன், சுப்பிரபாரதி மணியன், தோப்பில் முகம்மது மீரான் போன்றவர்கள்

வித்தியாசமான முறைகளில் சிறுகதைகள் எழுதி வருகின்றனர். இச்சிறுகதைகளின் கருப்பொருள்களும் இதிகாச, புராண வரலாற்று நகைச்சுவை சார்ந்த நிலைகள் தொடக்கம் சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளின் பல்வேறு கூறுகளையும் தழுவியமைந்தனவாகும். மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி, தனுஷ்கோடி இராமசாமி, சா.கந்தசாமி, நகுலன், த.ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன், விட்டல்ராவ், லா.சா.ராமாமிர்தம், இந்திராபார்த்தசாரதி, நீலபத்மநாதன், ராஜம் கிருஷ்ணன், நாஞ்சில் நாடன், ஆ.மாதவன், பிரபஞ்சன், சின்னப்பாரதி, சு.சமுத்திரம், மு.கருணாநிதி, சுஜாதா, எஸ்.சங்கரநாராயணன், காவேரி, சிவகாமி, தமிழவன், ஹெப்பிபா ஜேகதாசன், அநுராதா ரமணன், சி.ஆர் ரவீந்திரன், பாவண்ணன் முதலான பலர் நாவல்களுடன் சிறுகதைகளையும் படைத்தளித்துள்ளனர். சிறுகதை, நாவல் ஆகிய இலக்கிய வடிவங்களை ஒருசேரக் கையாண்ட எழுத்தாளர்கள் பலராவர். புதுமைப்பித்தன் துன்பக்கேணி, அகலிகை, சாபவிமோசனம், விநாயகசதுர்த்தி, பக்தகுசேலர், கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும், ஒரு நாள் கழிந்தது முதலான சமார் நூறு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். முப்பதுக்கும் குறைவான சிறுகதைகளினூடு புதிய பரிமாணம் காட்டியவர் மௌனி. மனக்கோலம், காதல்சாலை, மாறுதல், பிரபஞ்சகானம், அழியாச்சுடர் போன்றவை அவரது அரிய கதைகளாகும். முந்நூறுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை பி.எஸ் ராமையா எழுதியுள்ளார். ந.பிச்சமுர்த்தியின் கதைகளுள் ஈஸ்வரலீலை, இரும்பும் புரட்சியும், பாம்பின் கோபம் போன்ற பலவும் அடங்குவன. சிதம்பரகப்பிரமணியம் (புவனேஸ்வரி, ஊர்வலத்தில்), தி.ஜானகிராமன் (பஞ்சத்து ஆண்டி, ரசிகரும் ரசிகையும்), கு.அழகிரிசாமி (அன்பளிப்பு, திரிவேணி, ராஜா வந்திருக்கிறார்), தி.ஜ.ர (பணக்காரி, குஞ்சிதம், பவுண்செடி, மஞ்சள்துணி, சங்கு மோதிரம்), சி.சு.செல்லப்பா (ஸரஸாவின் பொம்மை சிறுகதைத் தொகுப்பு), லா.ச.ராமாமிர்தம் (ஜனனி, இதழ்கள் சிறுகதைத் தொகுப்புகள்), சூடாமணி (ஒளியின் முன்), அகிலன் (காசுமரம், பூச்சாண்டி, கோயில் விளக்கு, குழந்தை சிரித்தது), அறிஞர் அண்ணாத்துரை (செவ்வாழை, சொர்க்கத்தில் நரகம், பிடி சாம்பல்), ஜெயகாந்தன் (சமூகம் என்பது நாலு பேர், கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள், ஆடும் நாற்காலிகள் ஆடுகின்றன, பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டி, பிரம்மோபதேசம்), ஜெயமோகன் (பத்மவியூகம்), அநுராதா ரமணன் (சிறை) போன்றவர்களின் சிறுகதைகள் குறிப்பிடத்தக்க மாதிரிச் சான்றுகளாகும். சொந்தமான கற்பனை ஆக்கங்களை விடப் பல்வேறு மொழிகளிலிருந்தும் பன்னூறு சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. மொத்தச் சிறு கதைகளின் எண்ணிக்கை பல்லாயிரக் கணக்கானது. அவற்றைப் படைத்தளித்தவர்கள் எண்ணிக்கையும் பலநூறாகும். ஆனால் காலத்தினை வென்று நிற்கக்கூடிய சிறப்பு

வாய்ந்தவை குறைவானவைகளேயாகும். இன்றைய காலகட்டத்தில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறப்பு மலர்கள், நூல்கள் தவிர இணையமும் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிவது கண்கூடு.

தமிழ் நாட்டுக்கப்பால் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வாழும் நாடுகளிலிருந்தும் தமிழிலான சிறுகதையிலக்கியங்கள் வெளிவருகின்றன; வெளிவந்துள்ளன. இலங்கையின் முதல் தமிழ்ப் பத்திரிகையான 'உதய தாரகை' (1841) யின் ஆசிரியராக 1860 களில் பணியாற்றிய ஜே.ஆர்.ஆனால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை பல சிறுகதைகளை அப்பத்திரிகையில் எழுதியதுடன், 'நன்னெறிக் கதா சங்கிரகம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டார். அப்படிப்பார்த்தால் தமிழ் நாட்டுக்கு முந்தியே ஈழத்தில் சிறுகதையிலக்கியம் தோன்றிவிட்டதாகக் கருத இடமுண்டு. தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமகராகச் சதாசிவம்பிள்ளையைக் கருதமுடியும். இதன் பின்னர் பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம்பிள்ளையின் 'கதாசிந்தாமணி' (1875 - ஏழு கதைகளின் தொகுதி), தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் 'ஊர்க்கதைகள்' தொகுதி, 101 கதைகளைக் கொண்ட ஐதுருஸ் லெப்பை மரைக்கார் என்பவரின் 'ஹைதர்சா சரித்திரம்', 'நற்பவளத்திரட்டு' ஆகியன வெளிவந்தமை பற்றியும் அறியமுடிகிறது. தமிழகச் சஞ்சிகைகளின் செல்வாக்கும், ஆங்கிலக் கல்வியும் ஈழத்தவரையும் 1930 களில் சிறுகதை படைக்கத்தூண்டிற்று. பாரதியாரின் பாடல்கள், மகாத்மா காந்தியின் கொள்கைகள், சுதந்திர வுணர்ச்சி முதலானவை கருப்பொருள்களாக விளங்குமாறு சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. 1930 யூன் 22 இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கிய 'ஈழகேசரி' (1930 - 1958) இதற்கான களத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது.

நவீன உருவப் பிரிவுகளை கொண்ட இலங்கையர்கோனின் 'மரியமதலேனா' சிறுகதை 1930 களினாரம்பத்தில் 'கலைமகள்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. மலையகத்திலிருந்து கோ.நடேசையரின் 'ஒரு இராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரம்' சிறுகதையானது 1931 இல் வெளிவந்தது. 1933 இல் 'ஈழகேசரி' யின் முதற்சிறுகதையாகிய 'பறைச்சேரியில் தீ விபத்து' அல்லது 'வேதாங்க ஐயங்கார்' வெளியானது. இதனை அளவெட்டி த.சிவலிங்கம் எழுதியிருந்தார். தொடர்ந்து நவாலியூர் சோ.நடராஜன் (மாலினி - 1934), சோ.சிவபாதசுந்தரம் (தோட்டத்து மீனாட்சி - 1936), சு.நல்லையா சுயா (அன்னையின் கட்டளையும் அதுதான் - 1936), சம்பந்தன் (தாராபாய் - 1938), ஆனந்தன் (ஹரிசனங்களின் கண்ணீர் - 1938), பாணன் (அவிந்த மலர் - 1938), சி.வைத்திலிங்கம் (ஏன் சிரித்தார்? - 1939), பவன் (திரியாகி - 1939) ஆகியோரின் சிறுகதைகள் 'ஈழகேசரி', 'கலைமகள்' ஆகிய ஏடுகளில்

வெளிவந்தன. எனவே எழுத்தாளர் செங்கையாழியான் அவர்களின் கூற்றுப்படி இந்தப் பத்துப்பேரும் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளாகின்றனர். ஆனால் நடேசையர், இலங்கையர்கோன் ஆகியோர் எழுதிய கதைகளில் எது முந்தியது? என்பதற்கு 'மரிய மதலேனா' வெளிவந்த காலம் சரியாகத் தெரிதல் வேண்டும்.

தமிழக அல்லயன்ஸ் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு குப்புசாமி ஐயரால் தொகுக்கப்பட்ட நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள் 1940 - 44 காலகட்டத்தில் வெளிவந்தபோது அவற்றுள் ஈழத்தவரின் சில கதைகளும் அடங்கியிருந்தன. முதல் தொகுப்பில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களான சி.வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோரது தலா ஒவ்வொரு சிறுகதை இடம்பெற்றிருந்தது. அதனைக் கருத்தில் கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்களாக இம்மூவரையும் கருதுவது மரபாகி விட்டது. 'ஈழகேசரி'யில் 513 சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. 1930 இல் வெளிவந்த 'வீரகேசரி', 1931 இல் வெளிவந்த 'தினகரன்', அறுபதுகளில் வெளிவந்து நின்றுபோன 'தினபதி', 'சிந்தாமணி', யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1959 முதல் வெளிவந்த 'ஈழநாடு' ஆகிய தினசரிகளின் வாரப் பதிப்புகளில் ஏராளமான சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. சுதந்திரன் வாரப்பத்திரிகையானது (1947 - 1982) தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பணியாற்றியுள்ளது. 1945 இல் தொடங்கி 23 இதழ்கள் மாத்திரம் வெளிவந்த 'மறுமலர்ச்சி' இலக்கியச் சஞ்சிகையானது புதியதொரு காலகட்டத்தைத் தொடக்கி வைத்தது. 1970 களின் தொடக்கத்தில் வெளிவந்த 'சுடர்', 'மல்லிகை' (1966), 'ஞானம்' (2000), 'பூரணி', 'கொழுந்து', 'மலர்', 'கதம்பம்', 'நந்தலாலா' முதலான பல சஞ்சிகைகள் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கு அரியபணி ஆற்றியுள்ளன. இவற்றுள் சில இன்னமும் வெளிவந்து தமது பணியைத் தொடருகின்றன. 'தாமரை', 'சரஸ்வதி', 'கலைமகள்', 'கல்கி', 'சக்தி', 'குமுதம்' போன்ற தமிழகச் சஞ்சிகைகளும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை முன்னர் வெளியிட்டு ஊக்கமூட்டின. ஈழத்தில் காலந்தோறும் வெளிவந்த தினசரிகள், வாரவெளியீடுகள், மாதச்சஞ்சிகைகள் உட்பட பல ஏடுகளும் சிறுகதைத்துறைக்குப் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன. பல்வேறு சிறப்பு மலர்களும் இதிலடங்கும். இவை தவிரச் சிறுகதைத் தொகுதிகளும் ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் தனியொருவரதும், பலபேரதும் தொகுப்புகள் அடங்கும். 'கலைச்செல்வி' ஆசிரியர் சிற்பி சரவணபவன் தொகுத்தளித்த 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' (1958), பேராசனாபல்கலைக்கழக வெளியீடுகளான 'கதைப்பூங்கா', 'விண்ணும் மண்ணும்', 'காலத்தின் குரல்கள்', 'யுகம்' ஆகியனவும் கொழும்பு தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிட்ட 'ஈழத்துப்பரிசுச்சிறுகதைகள்' (1963), 'ஈழநாடு பரிசுச்சிறுகதைகள்' (1971), மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றமும் வீரகேசரியும் இணைந்து தமிழ் (க.கொ.த. உயர்தரம்) - 506 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

வெளியிட்ட 'கதைக்கனிகள்' (1963), மாத்தளை எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் 'தோட்டக்காட்டிலை', 'தகவம் பரிசுக்கதைகள் - I', 'தகவம் பரிசுக்கதைகள் - II', எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனும் அவரது மனைவியும் தொகுத்து வெளியிட்ட 'வெள்ளிப் பாதசரம்' (1993), 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' (1994), மற்றும் 'மலையகப் பரிசுக்கதைகள்' (1994), துரை விஸ்வநாதன் வெளியிட்ட 'மலையகச் சிறுகதைகள்', 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' ஆகியனவும் 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்' (1997), 'கதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' (1998), துரைவி வெளியீடான 'பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்' (1988), 'ஈழகேசரி சிறுகதைகள்' (1998) என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். பல தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களினதும், பல எழுத்தாளர்களின் கூட்டுத் தொகுப்புகளினதும் சிறுகதை நூல்கள் இன்று வரை வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்புக்களைக் காலகட்டங்களாகப் பிரித்து நோக்குவது தமிழிலக்கிய ஆய்வாளரின் பணியாக அமைந்துள்ளது. சிலர் எழுதிய சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானது. சிலரது சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. தண்ணீர்த்தாகம் (ஆனந்தன்), கற்சிலை (நவாலியூர் சோ.நடராஜன்), வண்டிற்சவாரி (அ.செ.முருகானந்தன்), வெள்ளிப்பாதசரம் (இலங்கையர்கோன்), வெள்ளம் (இராஜ அரியரத்தினம்), ஒருபிடி சோறு (கனகசெந்திநாதன்), தோணி (வ.அ.ராசரத்தினம்) ஆகிய ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் மிகவும் உன்னதமானவை என எழுத்தாளர் செங்கையாழியான் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிற்காலத்தில் பாட்டி சொன்ன கதை (தெளிவத்தை ஜோசேப்), மக்கத்துச் சால்வை (எஸ்.எம்.மன்கூர்), அரசனின் வருகை (உமாவரதராஜன்), கோசலை, கோளறு பதிகம் போன்றவை (ரஞ்சசுமார்), கேள்விகள் உருவாகின்றன (நந்தி), கடல் (சொக்கன்), நந்தாவதி (நவம்), தேடிவந்த கண்கள் (உதயணன்), இங்கேயும் சில இழப்புக்கள் (தாமரைச்செல்லி) முதலான பல சிறுகதைகள் வாசகரின் மதிப்பைப் பெற்றுள்ளன.

தி.ச.வரதராசன் (வரதர்), அ.ந.கந்தசாமி, சோ.தியாகராசா, கு.பெரியதம்பி, கே.கணேஸ், பித்தன், கசின் சிவகுருநாதன், டானியல், டொமினிக்ஜீவா, சு.வே, சொக்கன், ஈழத்துச் சோமு, எஸ். அகஸ்தியர், செ.கணேசலிங்கம், காவலூர் ராஜதுர, என்.எஸ்.எம்.ராமையா, நீர்வை பொன்னையன், மு.தனையசிங்கம், செ.கதிர்காமநாதன், செங்கையாழியான், செம்பியன் செல்வன், மருதூர்க்கொத்தன், லோ.பெனடி.கற்பாலன், செ.யோகநாதன், நந்தி, க.இராஜநாயகம், கே.வி.நடராஜன், தெனியான், சாந்தன், குந்தவை, பவானி, ந.பாலேஸ்வரி, எஸ்.எம்.மன்கூர், மலரவன், மலரன்பன், தெளிவத்தையோசேப், ப.ஆப்ரன், லெ.முருகபூபதி, அ.யேசுராசா, திக்குவெல்லை கமால், தாமரைச் செல்லி, பத்மா சோமகாந்தன், அ.ஸ.அப்துல்ஸமது, ஆதிலட்சுமி சிவகுமார், யோகேஸ்வரி தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 507 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

சிவப்பிரகாசம், கெக்கிராவை ஸகானா முதலான பழைய, புதிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் தமிழுலகினை அணி செய்வனவாகும். இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏராளமான புதியவர்களின் சிறுகதைப் பிரசேவம் ஆரோக்கியமானது என்றாலும் அவற்றின் தரம் பற்றிய ஆழ்ந்த கவலையும் உணரப்படுகின்றது. இன்று புலம்பெயர்ந்து ஐரோப்பிய, வட அமெரிக்க நாடுகளில் வாழும் ஏராளமான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அவ்வவ் நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் ஏடுகளில் பல சிறுகதைகளை எழுதி வருகின்றனர். சொந்தநாடு பற்றிய ஏக்கவுணர்வுகளும், சென்றடைந்த நாட்டின் அனுபவவுணர்வுகளும் அவற்றில் பிரதிபலிக்கின்றன. இந்த வகையில் தமிழ்ச் சிறுகதையுலகம் உலகந்தழுவியதாக விரிவடைந்துள்ளது எனலாம்.

அ) சாபவிமோசனம்

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன்

நவீன தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமக ரென்றும், 'சாம்ராட்' என்றும் கூறப்படும் புதுமைப்பித்தனின் இயற்பெயர் விருத்தாசலம் என்பதாகும். இவர் சொக்கலிங்கம்பிள்ளைக்கும், பர்வதத்தம்மாளுக்கும் தலைமகனாக, தமிழ் நாட்டின் கடலூரையாடுத்துள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் 25.04.1906இல் பிறந்தார். திருநெல்வேலி யோவான் கல்லூரியிலும், பின்னர் இந்துக்காலூரியிலும் கல்வி கற்று, 25வது வயதில் பி.ஏ பட்டம் பெற்றார். இளமையில் குறும்புத்தனங்களும், பொறுப்பின்மையும் காணப்பட்டாலும், இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவதிலும், புத்தகங்களைப் படிப்பதிலும் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டார்.

சிறுவயதில் தாயை இழந்து, சிற்றணையின் கொடுமைக்காளானார். தந்தையாரின் விருப்பப்படிசட்டம் படித்து நியாயவாதியாகவோ, அரசு உத்தியோகம் பெறவோ முயலாமையால் அவரைப் பிரிந்து சென்னை சென்று பத்திரிகைப்பணியை விரும்பி ஏற்றுக்

கொண்டார். எப்போதும் சுதந்திரமான போக்குடையவராக விளங்கினார். திருவனந்தபுரம் பி.டி.சுப்பிரமணியபிள்ளையின் மகளான கமலாம்பாளை 1931 யூலை மாதத்தில் திருமணஞ்செய்து, தினகரி என்ற பெண்ணுக்குத் தந்தையானார்.

தனது எழுத்தாற்றலில் நம்பிக்கைகொண்ட புதுமைப்பித்தன் அவர்கள், டி.எஸ். சொக்கலிங்கம்பிள்ளை நடத்திய ஊழியன், தினமணி, தினசரி 'மணிக்கொடி'யிலும் பணியாற்றினார். வறுமையான வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையிலும் பி.எஸ்.ராமையா, கே.ஸ்ரீனிவாசன் முதலான எழுத்தாளர்களின் தொடர்பினால் பத்திரிகை உதவியாசிரியர் வேலை கிடைத்தது. ஆனால் எந்தத் தொழிலிலும் அவர் நிலைத்து நின்றதில்லை. நாளிதழ்களில் பணியாற்றிய காலத்தில் அவர் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டுழைத்தார். தமிழ்ச் சூழலில் தனது பெயரை நிலைநிறுத்தும் வகையில் சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், நாவல், வாழ்க்கை வரலாறு போன்ற படைப்புருவங்களையளித்தார். சிறுகதைகளில் அவருடைய ஆளுமையின் வீச்சுச் சிறப்பானது. சுமார் நூறு சிறுகதைகளைத் தான் அவர் எழுதியிருப்பினும் அவற்றின் உருவம், உள்ளடக்கம், கதை சொல்லும் நேர்த்தி ஆகியவற்றில் அவற்றுள் பல சிறந்து விளங்கின. அவர்கதை எழுதத் தொடங்கிய 1934 ஆம் ஆண்டில் மட்டும் ஒருவித இலக்கிய ஆவேசத்துடன் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதிக் குவித்தார். இவற்றுள் பல கதைகள் சாதாரணமானவை தான். இருப்பினும் அவருடைய சிறப்பான பார்வையும், மரபைமறுதலித்தல், கிண்டல், விமர்சனம், நூதனமான தெறிப்புக்கள், இலாவகமான எழுத்துப்போக்கு முதலான குணாம்சங்களும் பிற்காலத்தைய அவரது சிறந்த கதைகளைப் போல இலற்றிலும் ஊடுருவிக் காணப்பட்டன. கே.ஸ்ரீனிவாசனின் "மணிக்கொடி", டி.எஸ்.சொக்கலிங்கம்பிள்ளையின் "காந்தி", சுப்பிரமணியத்தின் "சுதந்திரச் சங்கு" ஆகியவற்றிலும் இவருடைய கதைகள் அதிகம் பிரசுரமாயின. "மணிக்கொடி" கால எழுத்தாளர்களில் புதுமைப்பித்தன் தலைசிறந்து காணப்பட்டார். அச்சுஞ்சிகையில் 42 சிறுகதைகள் எழுதினார். அவை பின்னர் வி.ஏ. அரசுவினால் தொகுக்கப்பட்டு "புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மணிக்கொடி கதைகள்" என்ற பெயரில் சென்னை அலைகள் வெளியீட்டகத்தினால் அச்சில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன.

புதுமைப்பித்தன் 1934-1948 வரையிலான 14 ஆண்டுகளே தமிழிலக்கியச் சூழலிற் செயற்பட்டார். "கலைமகள்" சஞ்சிகையில் "என்கதைகளும் நானும்" என்ற தலைப்பில் அவர் 200 கதைகள் வரை தான் எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் 2005ம் ஆண்டு ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி தொகுத்த 'புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைத் தொகுதி'யின் நான்காம் பதிப்பில் இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற 97 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன.

"பொதுவாக என்னுடைய கதைகள் உலகத்துக்கு உபதேசஞ் செய்து உய்விக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல. பிற்கால நல்வாழ்வுக்குச் சௌகரியம் பண்ணி வைக்கும் 'இன்ஷ்யூரன்ஸ்' ஏற்பாடும் அல்ல. எனக்குப் பிடிக்கிறவர்களையும், பிடிக்காதவர்களையும் கிண்டல் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சிலர் என்னோடு சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்கிறார்கள்; இன்னுஞ்சிலர் கோபிக்கிறார்கள்; இவர்கள் கோபிக்கக் கோபிக்கத் தான் அவர்களை இன்னும் கோபிக்க வைத்து முகம் சிவப்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனால் இப்படிக்கோப்பிப்பவர்கள் கூட்டம் குறையக் குறையத்தான் எனக்குக் கவலை அதிகமாகி வருகிறது".

இவ்வாறு கூறியுள்ளார் புதுமைப்பித்தன் ('எச்சரிக்கை' - காஞ்சனை 3 ஆம் பதிப்பு 1957பக் எ - எனை). இவரது முதற்கதையாக 'புதிய ஒளி'யும் (1934), இறுதிச்சிறுகதையாக 1948இல் காலமான பின் வெளிவந்த 'கயிற்றரவு'வும் விளங்குகின்றன. 'திறந்தயன்னல்', சாயங்கால மயக்கம்' ஆகியவை 4 பக்கங்களிலான கதைகள். 37 பக்கங்களில் நீண்ட சிறுகதையாக அமைந்தது 'துன்பக் கேணியாகும். தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணியில் அமைந்தவை போன்று போலியாக எழுதப்பட்டவை 'சிற்பியின் நரகம்', 'கொன்ற சிரிப்பு' ஆகியன. புராணக்கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டவை 'சாபவிமோசனம்', 'அகல்ய', 'அன்று இரவு' ஆகியன.

'காஞ்சனை', பிரம்ம ராக்ஷஷ், அபூதக்கதைகள். பாரதியாரின் 'சந்திரிகை' என்ற பூர்த்தியடையாத நாவலில் வரும் பாத்திரங்களைக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட கதை 'கோபல்லயங்காரரின் மனைவி', ஒரு சில நிமிடத்துள் முடியும் சம்பவங்களைக் கொண்டது. 'திறந்த யன்னல்' கதை. நனவோடை உத்தியில் அமைந்தது 'கயிற்றரவு'

வறுமைக்கோட்டுக்குள் கீழுள்ள சேரித் தொழிலாளர்களான ஏழை மக்களிடையே 'கற்பு' பற்றிய அக்கறையின்மையை அழகுற உணர்த்தும் சிறிய அளவிலான சிறுகதை 'பொன்னகரம்' ஆகும். இலங்கையின் மலையகத் தமிழர்களது துன்பியல் அவல வாழ்வினை, தாய் , மகள் ஆகிய இரு பரம்பரைகளின் நிகழ்ச்சிகளினூடாச் சித்தரிப்பது 'துன்பக்கேணி'யாகும். நகைச்சுவையும் நையாண்டியும் நிறைந்த 'கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்', 'திருக்குறள் செய்த திருக்கூத்து' ஆகியவற்றுடன் 'ஒரு நாள் கழிந்தது', 'விநாயக சதுர்த்தி', 'கவந்தனும் காமனும்', 'கல்யாணி', 'இது மிஷின்யுகம்', 'மனக்குகை ஓவியங்கள்', 'செவ்வாய் தோஷம்', 'காஞ்சனை', 'செல்லாம்மாள்', 'அவதாரம்' முதலான சிறுகதைகளையும் தமிழுக்குத் தந்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

'சிற்றன்னை' அவரது சிறந்த குறுநாவலாகும். 'அன்னை இட்டதீ முற்றுப்பெறாத இன்னுமொரு நாவலாகும். புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் நிகழ்களங்களாகத் திருநெல்வேலியும், சென்னையும் காணப்படுகின்றன. அப்பிரதேசங்களில் பேச்சு வழக்கு மொழியையே அவர் அதிகம் கையாண்டார். தமது 12 வயதில் நெல்லை மண்ணுக்கு வந்தவர். 25 வயதில் அம்மண்ணைத் துறந்து சென்னை சென்றார். "தமிழ் எழுத்தாளர் சமூகத்திலே புதுமைப்பித்தன் முதன்முதல் வாழ்க்கையின் யதார்த்த நிலைகளை ஸ்பஷ்டமாகவும், ஆணித்தரமாகவும், பட்டவர்த்தனமாகவும் எழுதினார். எழுதி வழிகாட்டினார். என்று சிதம்பரரகுநாதன் கூறியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் 'நாரத ராமாயணம்' புதுமையான உரை நடைக் காவியமாகும். 'உலகத்துச் சிறுகதைகள்', 'பளிங்குச்சிலை', 'தெய்வம்', 'கொடுத்தவரம்', 'மணியோசை', 'உயிராசை', 'பிரேத மனிதன்'(நாவல்), 'உலக அரங்கு', 'பாஸிஸ்ட் ஜடாமுனி' ஆகியன இவரது மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகளாகும். 'நமது இலக்கியம்', 'அதிகாரம் யாருக்கு', முதலான பல இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவரது பத்துறை அளாவிய 32 கட்டுரைகளையும், 19 கவிதைகளையும் கொண்ட "புதுமைப்பித்தன் கவிதைகள் கட்டுரைகள்" நூல் 2004 ஆம் ஆண்டு பூம்புகார் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. புதுக்கவிதைகளின் முன்னோடிகளில் புதுமைப்பித்தனும் ஒருவர்.

“வானத்து அமரன்
வந்தான் காண்
வந்தது போல்
போனான் காண் என்று
புலம்பாதீர்
அத்தனையும் வேண்டாம்
அடியேனை விட்டுவிடும்”

-புதுமைப்பித்தன்-

மெலிந்த தோற்றம், 5'9" உயரம் தீக்ஷயன்யமான விழிகள், நீண்ட தலைமுடி, சற்றே முன்வந்த பெரிய பற்கள், ஒட்டியகன்னம் - புதுமைப்பித்தனின் பிற்காலத்தைய தோற்றம் இவ்வாறிருந்தது எனப்படுகிறது.

தமிழ்த் திரைப்படத்துறையிலும் புதுமைப்பித்தன் ஈடுபட்டுள்ளார். 'ஜெமினி'யின் 'ஒளவையார்' படத்தின் திரைக்கதைக்குழுவினருள் ஒருவராகவும், பாகவதரின் 'ராஜமுக்தி' (1948) படத்துக்குக் கதை - வசனம் எழுதப் பூனே சென்றார். அங்கு கடுமையான கயரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டதால் வீடு திரும்பி 30.06.1948இல் காலமானார். அவரது மறைவின் பின் அவரது கதை - வசனத்துடன் "ராஜமுக்தி" திரையிடப்பட்டது. வறுமைக்கும், காச நோய்க்கும் பலியாகிய இந்த மாபெரும் தமிழ் எழுத்தாளனின் வாழ்வு 42 வருடங்களுடன் முடிந்து விட்டது. வெளிவராத 'லெட்சுமி விஜயம்' என்னும் திரைப்பட ஸ்திற்காக இவரெழுதிய உரைச்சித்திரம் 'வாக்கும் வக்கும்' ஆகும். அது பின்னர் மாற்றங்களுடன் வேறு திரைப்படத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவரது 'சிற்றன்னை' குறுநாவலைத் தழுவி 1979இல் மகேந்திரனின் 'உதிரிப்பூக்கள்' திரைப்படம் வெளியானது. 2002 யூன் மாதம் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியப் படைப்புகள் யாவும் அரசுடைமையாக்கப்பட்டன.

புதுமைப்பித்தன் காலமாகி எட்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் விஜயபாஜ்கரனின் 'சரஸ்வதி' சஞ்சிகையானது 'புதுமைப்பித்தனின் மலர்' (1957 யூலை) ஒன்றினை வெளியிட்டிருந்தது. அதில் கூறப்பட்டுள்ள சில கருத்துக்கள் வருமாறு:

“அவரது எழுத்து இருளில் மறைகிறவர்களை, இருளில்

நடக்கிறவற்றை விளக்குப் போட்டுக் காட்டின. மனிதன் செய்யும் பதாகங்களை மறைக்க உபயோகிக்கும் பண்புக் கவசங்களை உடைத் தெறிந்தன. அவர் காலடியில் விழுந்து குவிந்த முகமூடிகளுக்குத்தான் கணக்கு வழக்கு உண்டோ?”

“அவரது விளக்கைக் கண்டு எத்தனை மனித ஆந்தைகள் இருளை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தன. பழமை அழுகைத் தேடிச் சென்று “கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக் கைது செய்து குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கும் அவரது எழுத்துக்கள் எத்தனையோ விசிறி மடிப்புக்களுக்கும் விபூதிப் பட்டைகளும் விஷமாயிருந்தன.”

“காரணம் புதுமைப்பித்தன் ஒரு கலகக்காரர். குருட்டுப் பழமையின் தீராத விரோதி”.

“புதுமைப்பித்தனின் இந்த ஆன்மீக சக்தியும் ஆன்மீகத்துணிவும் தான், அவரது இலக்கியத்துக்கு இந்தக் குணவிசேஷங்களைத் தந்தன.”

“கருத்தில் பிரதிபலித்த கலகம்தான் அவரது கதை உருவகங்களிலும் வெளிப்பட்டன”

புதுமைப்பித்தனின் ‘சாபவிமோசனம் என்னும் சிறுகதை இங்கு இடம் பெறுகின்றது. இது 1943 மே மாதம் “கலைமகள்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்ததாகும். புராணகாலக் கதையினைப் புதுமையான விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. அதன் முடிவும் புரட்சிகரமானதாய்க் காணப்படுகின்றது.

சாபவிமோசனம்

-புதுமைப்பித்தன்-

(ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக்கதை பிடிபடாமல் -
பிடிக்காமல் கூட இருக்கலாம் அதைநான் பொருட்படுத்தவில்லை)

1

சாலையிலே ஒரு கற்சிலை தளர்ந்து நொடிந்து போன தசைக்கூட்டத்திலும் வீரியத்தைக் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம் ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் புதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைபடாத சோகம் - மிதந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள் தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப்பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக, அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய்கிறது. பனி பெய்கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக - கல்லாகக் கிடக்கிறாள்.

சுற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை, அவனையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக்கிறது.

இன்னும் சுற்றுத் தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக்கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்தது போல, இவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்து விட்டது. சுவரும் கரைந்தது. மிஞ்சியது திரடுதான். இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப் போலத் தென்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு, அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ!

இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு.

ஒரு நாள்...

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான். என்றாலும் கொடி களின் பசுமையும் நிழலும், இழைத்துவரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிகையையும் வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம் போல, இழைந்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம் போல், மிடுக்கு நடை நடந்து, எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில், 'அசை போட்டுக் கொண்டு' நடந்துவருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசித்துவிட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், எரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதில் ஒரு திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல; அவதார சிசுக்களான ராம லக்ஷ்மணர்களே. அரக்கர் நசிவை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளம்புகிறது. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷ்மணன் துரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிகிறது...

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதூகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒருநாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன போன இடத்தில் நின்று இறுகிப்போன ரத்தம் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக்கோள மாகிறது. பிரக்ஞை வருகிறது.

ஹகண்களை மூடித் திறக்கிறாள் அகலிகை. பிரக்ஞை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே! மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்க வந்த தெய்வீக புருஷன் எவன்? அந்தக் குழந்தையா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறாள். ராமன் ஆச்சர்யத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாயவேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக் கொண்டவன் கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே அதில் வலை முட்டையில் மோனத்தவங்கிடக்கும் பட்டுப்புச்சு போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்துவிட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாணை தீட்டிய கத்திபோல் சுருள்கின்றன. உடலிலே, காயகற்பம் செய்தது போல் வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுபடியும் இந்தக் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி, தர்மக்கண் கொண்டு பார்த்து, தெளிவின் ஒளி பூண்டது. ஆனால் அநுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல் ஒடியாமல் பார்த்த வசிஷ்டனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது. புது வழியில் துணிந்து போக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரிதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது! மனசுக்கும் கரணசக்தியின் நிதானத்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்துக்கா பாத்திரத்தின் மீது தண்டனை? “அம்மா!” என்று சொல்லி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரிஷிகளும் (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன் மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தளமாகக் கண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக்கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதுகலிக்கிறார்கள். எவ்வளவு லேசான, அன்பு மயமான, துணிச்சலான உண்மை!

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக்கொள்வது தான் பொருத்தம்” என்கிறான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை கண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தக் தம்பமற்றுத் திரடேறிப் போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவகளை துவள நிலைத்தது.

சாட்டையின் சொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்துவிட்டன. மிதிலைக்குப் பொழுது சாயும் பொழுதாவது போக வேண்டாமா? மணவினை, இரு கைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே.

கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன் நாக்கையே பொக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன். அறிவுத்திறம் எல்லாம் அந்த உணர்ச்சிச்சுழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

‘பசிக்கிறது’ என்றான் அகலிகை, குழந்தை போல.

அருகிலிருந்த பழனத்தில் சென்று கனிவாக்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அன்று, முதல் முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

‘அந்த மனைவினை உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர்ப் பூத்திருந்த தாலும் ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்ததுதானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்ததுதானே!’ என்று கோதமனுடைய மனசு, திசைமாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக் கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்ந்தாள்.

அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவனா என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்குத் தான் ஏற்றவனா என்பதே கோதமனின் கவலை.

சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அயோத்தி வெளி மதில்களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடி படராத தூரத்தில், சரபு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசைகட்டிக்கொண்டு தர்மவிசாரம் செய்து கொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடி மீது அவள் கிடந்தால் கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்தவதியாக நம்பினான் அவன். அவளது சிற்றுதவி இல்லாவிடின் தனது தர்மவிசாரமே தவிடுபொடியாகி விடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். அவனை நினைத்துவிட்டால் அவள் மனமும் அங்கங்களும் புதுமணப் பெண்ணுடையன போலக் கனிந்து விடும். ஆனால், அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னைப் பிறர் சந்தேகிக்காதபடி, விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள்.

அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள் அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும் குடியோடிப்போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளர்த்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

அன்று மரீசி வந்தார். முன்னொரு நாள் ததீசி வந்தார். மதங்கரும் வாரணாசி செல்லும் போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப்பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கனிவும் பரிவும் இருந்த போதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக்கிடந்தது. அதிதி உபசாரங் கூட வழுவிவிடும் போல் இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறவர்களையும் களங்கமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கக் கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமோ இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திரும்பியது. தர்மத்தின் வேலிகள் யாவும் மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே. சுயப்பிரக்ஞை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு,

அதனால் மனுஷ வித்து முழுவதுமே நசித்துவிடும் என்றாலும் அது பாபம் அல்ல மனலயிப்பும், சுயப்பிரக்ஞையுடன் கூடிய செயலீடுபாடுமே கறைப்படுத்துபவை. தனது இடிந்து போன குடிசையில் மறுபடியும் பிறர் கூட்டிவைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்து கொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திரும்பிவிட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினான் தனக்கே அருகதை இல்லை சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயாசமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமூர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லஷ்ய வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டாவிளக்குகளாக சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. அந்த இளம் தம்பதிகளின் பந்தந்தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை ஞாபகப்படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப் பாரத்தை நீக்கவந்த மாடப்புறா சீதை. அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் தன் மீதுள்ள கறையைத் தேய்த்துக் கழுவுவன போல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போது தான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன்சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண்பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லஷ்யங்கள் அல்லவா? சபூ நதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி இரு தனி வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்க வைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச்சுமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்பை அளித்தது. பட்டாபிஷேக வைபவத்தின் போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றி விட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அதீத சக்தி, ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.

வசிஷ்டர்தான் என்ன, சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடு பொடியாகி, நந்திக் கிராமத்தில் நின்றெரியும் மினுக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

சரயூ நதிக் குடிசை மறுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்று சொல்ல வேண்டும். கோதமன் தர்மவிசாரமெல்லாம் இந்தப் பேய்க்காற்றில் குறைபாயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று.

அகலிகைக்கோ, அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது. அவளுக்குப் புரியவில்லை. நைந்து ஓய்ந்துவிட்டாள். ராமன் காட்டுக்குப் போனான். அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான். சீதையும் போய்விட்டாள். முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்து போது மனசு இருண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்ஞை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

கருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழுவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மிதிலை க்குப் போய் விடுவோமே.”

“சரி, புறப்படு சதானந்தனையும் பார்த்து வெகு நாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடத்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின் தொடர்ந்து நடந்து வந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார் நடந்தார் “பயப்படாதே” என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

3

பொழுது புலர்ந்து விட்டது. கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ ஆற்றுக்குள் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜபம் முடியுமட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.

“அப்பா... அம்மா!” என்று உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான் சதானந்தன்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். குழந்தை சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகிவிட்டான், தாடியும் மீசையும் வைத்துக் கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமை ஊட்டியது.

சதானந்தன் இருவருரையும் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளுவதற்கு வசதி செய்து வைத்து விட்டு, ஜனகனது தத்துவ விசார மண்டபத்துக்குப் புறப்படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்துப் பிரயாணமாச்சே என்று ரத்த பந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான். ஊழி காலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக்கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்து விடப் போகிறது? அவனுக்குப் பின் புறப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதிலையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும் போது அயோத்தியில் பிறந்த மனத் தொய்வும் சோகமும் இங்கும் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு. அடக்கிவிட்ட பெருமூச்சு காற்றினூடே கலந்த இழைந்தது.

ஜனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள் காரியங்களைக் கவனிக்குகிறார்கள் நிஷ்காம்ய சேவை போல எல்லாம் நடக்கிறது பிடிப்பு இல்லை லயிப்பு இல்லை.

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதூகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டிமண்டத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடியில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்று பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஜனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து முனிவருக்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்று அவரைத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டான்.

ஐனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை அவனுடைய சித்தம் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

என்னத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சற்றுத் தயங்கினார்.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை.” என்றான் ஐனகன், மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக்கொண்டு.

ஐனகனின் வாக்கு, வர்மத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால். ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படும் போது அதற்கும் இடம் போட்டு வைக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஐனகன்.

“தங்கள்தோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை ஆட்சியைப் புரிந்து கொள்ள முயலுகிறேன்.” என்றான் ஐனகன்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்மவிசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கேட்டான் ஐனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை இனிமேல்தான் புரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும் புதிர்கள் பல புலன்களையெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன.” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார் கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஐனகன் மண்டபத்துக்கப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹிமாசலத்தைப் போல ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார். ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஒடிந்துவிடக் கூடாதே!

மறுநாள் ஐனகன், “முனிசுவரர் எங்கே?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில் தான் பொழுதைக் கழிக்கிறார்” என்றான் சதானந்தன்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாக சொல்லிக்கொண்டான் ஜனகன்.

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்றுவிடுவான்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக, நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தன்னிச்சையோடு படரும்படி விட்டு, அதனால் சுகம நீங்கியதாக ஒரு திருப்தியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடி விட்டு நீர்மொண்டு வருவான்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்துவிட்டுத் திரும்பிக் குளிந்த நோக்குடன், மனசை இழைய விட்டுக்கொண்டு நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான்.

எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷி பத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டது போல ஓடி விலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

“அவள்தான் அகலிகை” என்பது தூரத்தில் கேட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக் கொண்டு பிறந்த சாபத்தீயை விட அதிகமாகச் சுட்டன அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள்.

யந்திரப் பறவை போல் அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். ‘மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான் அன்னியரும் விரோதிகளாகிவிட்டார்கள் இங்கென்ன இருப்பு?’ என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக் கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்ஞை பெற்றவர் போல் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தோய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் மூச்சுத் திணற வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக, “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அகத்தியரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறார். மேருவுக்குப் பிரயாணம். ராமனும் சீதையும் அகத்தியரைத் தரிசித்தார்களாம். அவர்கள் இருவரையும், ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி. அங்கே தங்குங்கள்’ என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது” என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்த யாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்று கைகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார் கோதமர்.

“எப்பொழுதானால் என்ன?” கூறிக்கொண்டே மூலையிலிருந்து தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின்தொடர்ந்தாள்.

சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

4

பொழுது சாய்ந்தது, ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரயூ நதிக்கரையோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக்கால வெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன. அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்கவர் இல்லை தரிசிக்காத சூழத்திரம் இல்லை. ஆனால் மனநிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கையங்கிரியைப் பனிச்சிகரங்களின் மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகைமண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம் வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம் போல ஓயாது அலைமோதிக்கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடு பள்ளங்களைத் கடந்து வந்துவிட்டார்கள்.

'இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பிவிடுவான் இனி மேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும்' என்ற ஆசை தான் அவர்களை இழுத்து வந்தது.

பதினான்கு வருஷங்களுக்கு முன் தாம் கட்டிய குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்

இரவோடு இரவாக, குடியிருக்க வசதியாகக் கோதமர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும் போது உதய வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவனாருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் முனைந்தாள் அகலிகை. இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும் காலக்களத்தின் நியதியை மனசைக் கொண்டு தவிர, மற்றப்படித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒருநாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன், யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்து விட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தாள் யார் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை ஆனால் எதிரே வந்தவள் அடையாளம் கண்டுகொண்டு விட்டாள். ஒடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சர்வாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியனாக, பரிசனங்களும் பரிவாரமும் இல்லாமல், துறவியாகிவிட்டாளே!

குடத்தை இறக்கி வைத்து விட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள், அவளுக்குக் கைகேயியின் செயல் புரியவில்லை.

"தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்துவிட்டான்" என்றாள் கைகேயி.

குரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை மூர்த்தன்யம் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு பார்த்த கைகேயி வேறு. படர்வதற்குக் கொழு கொம்பற்றுத் தவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல், சரயூவை நோக்கி நடந்தார்கள்.

“பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்துக்கு யார் காரணம்?” என்றாள் அகலிகை. அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அநுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொண்டுவிடுவதா?” என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேலி போடுவது அவசியந்தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை. “ஆனால் எரிந்தது எரிந்ததுதானே?” என்று கேட்டாள்.

“சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்து விடுவானே” என்றாள் அகலிகை.

“ஆமாம்” என்றாள் கைகேயி. அவள் குரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர்பார்த்திருப்பது பரதனால்; கைகேயி.

மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்தித்த பொழுது முகம் வெறிச்சோடியிருந்தது மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

“ஒற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பிப் பார்த்தாகி விட்டது. ராமனைப் பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும் நாற்பது நாழிகை நேரத்துக்குள் எப்படி வந்து விடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோபவேசம் செய்யப்போகிறானாம். அக்கினிக் குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறான்” என்றாள் கைகேயி.

பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக் கொள்ளுவது தன்மீது கமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் கருதுவது போல் இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதானித்து, “நானும் எரியில் விழுந்துவிடுவேன் ஆனால் தனியாக, அந்தரங்கமாக” என்றாள் கைகேயி. அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு. அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தீடு நீங்கவில்லையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத் தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது. தனது காலின் பாபச்சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

“வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடை செய்யக் கூடாதோ?” என்றாள் அகலிகை. “பரதன் தர்மத்துக்குத் தான் கட்டுப்படுவான், வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்” என்றாள் கையேயி. மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்கு சத்துரு” என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒருவேளை கட்டுப் படக்கூடாதோ என்ற நைப்பாசை. மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்துவிடக் கூடாதே என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை.

பரதனை உண்டு பலிகொள்ள அக்கினிதேவன் விரும்பவில்லை. அனுமான் வந்தான் நெருப்பு அவிந்தது. திசைகளின் சோகம், கரை உடைந்த குதூகல வெறியாயிற்று. தர்மம் தலைசுற்றியாடியது.

வசிட்டனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பலிக்கும் என்று மீசை மறைவில் சிரிப்புத் துள்ளாடியது.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பி விட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஒடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

ரதத்தைவிட்டு இறங்கிய ராமனது நெற்றியில் அநுபவம் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அநுபவத்தால் பூத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோஷ லாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக்கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான்.

தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

இருவரும் புன்சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவணன் தூக்கிச்சென்றது. துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?
ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?
இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி, மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையாகிவிடப் போகிறதர் உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும் உலகம் எது? என்றாள் அகலிகை.

வெளியில் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்.

சீதை அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள். அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனைசைச் சுட்டது காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது.

ரதம் உருண்டது உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நிலை காணாது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவன் கண்ணில் பட்டது. புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வாரித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கிவிடாவா?

உள்ளே நுழைந்தான்.

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப்பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.

அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

மனச்சுமை மடிந்தது.

கைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பனிப்பாலை வளத்தின் வழியாக விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் குதிகாலில் விரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன்தான் கோதமன்.

அவன் துறவியானான்.

குறிப்புகள்

- 1) புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்” சிறுகதையானது “கலைமகள்” சஞ்சிகையின் 1943 மே மாத இதழில் வெளிவந்தது.
- 2) இந்தச்சிறுகதை எழுதப்பட்ட முறையிலும், மொழிநடைநயத்திலும், பாத்திர வார்ப்புக்களின் தன்மையிலும், உள்ளடக்கத்திலும், கலைத்துவத்திலும், புதுமையான உத்திமுறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகிறது.
- 3) தொன்மையான சிந்தனைகளை உடைத்துப் புதுமையுணர்வுகளைப் பாய்ச்சுதலும், பெண்ணியம் சார்ந்த சிந்தனைகளை உருவாக்குதலும், இதிகாசபுராண நம்பிக்கைகளுக்கு யதார்த்தபூர்வமான விமர்சனங்களை முன்வைப்பதும் கதாசிரியரின் நோக்கமாகத் தெரிகிறது.
- 4) “பழைய கதைகளை எடுத்துக்கொண்டு இஸ்டமான கோணங்களில் எல்லாம் பார்க்க எங்களுக்கு உரிமையுண்டு” என்ற புதுமைப்பித்தனின் கூற்றினை மெய்யாக்குவதாக அவரது இச்சிறுகதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கதை தொடங்குவதற்கு முன்னர் “ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக்கதை பிடிபடாமல் பிடிக்காமல் கூட இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை”. என்ற அவரது எச்சரிக்கை கலந்த அறிவுறுத்தல் இதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.
- 5) இராமன், சீதை, லக்ஷ்மணன், கோதமன், அகலிகை, சதானந்தன், இந்திரன், கைகேயி, விசுவாமித்திரர், ஜனகன், பரதன், அனுமான் முதலான புராணக் கதாபாத்திரங்களது செயற்பாடுகளினூடாகக் கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுவதையும், இடையிடையே இதிகாசப் பாத்திரங்களான மாரீசன், சுவாகு, தாடகை போன்றவர்களும் (விசுவாமித்திரரின் கேள்விக்கு இடையூறு விளைவித்தலால் அவரது வேண்டுகோளின்படி இராமனாற் கொல்லப்பட்ட அசுரர்கள்), மரீசி, ததீசி, மதங்கர், வசிட்டர் முதலான இருடிகளும் கதையோட்டத் துக்குத் துணையாக விளங்குவதையும் காணமுடிகிறது.
- 6) பழைமைக்குப் பழைமையாகவும், புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் காணப்படும். இச்சிறுகதையானது புதுமைப்பித்தனின் ‘அகலிகை’ சிறுகதையின் வளர்ச்சியும் நிறைவுமாக அமைகிறது. (பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களது கூற்று)
- 7) அகலிகையின் மனநிலையை மையமாகக் கொண்டே கதை நகருகின்றதாயினும், கூடவே கோதமனின் சிந்தனைகளும் இணைந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

- 8) நீண்டகாலத்தை உள்ளடக்கிய கதையோட்டம், “சுற்பு” என்பதற்குப் புதிய விளக்கம் கூறுதல், கைதேர்ந்த சொல்லாட்சித்திறன் பொருத்தமான முறையில் கையாளப்பட்ட உவமைகள், அங்கதச்சுவையழகு, வடமொழிச் செல்வாக்கு, மணிப்பிரவாள உரைநடை ஆகியன இச்சிறுகதையின் வெற்றிக்கான காரணிகளாகும்.
- 9) தனது திருவடிகளைத் தீண்டச் செய்ததன் மூலம் கல்லாயிருந்த அகலிகைக்கு உயிரளித்த இராமன், தன் உயிருக்குயிரான மனைவி சீதையை உலகோர் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யச் செய்ததை அறிந்த அகலிகை, மீண்டும் கல்லானாள் என்பதே இச்சிறுகதையின் முக்கியமான கருப்பொருளாகும்.
- 10) “உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகி விடப்போகிறதா?” என்ற அகலிகையின் கேள்வியானது, ஆணவர்க்கத்தினரை நோக்கி எழுப்பப்படும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்வர்க்கத்தினரின் பொதுக்குரலாக ஒலிக்கின்றது.

11) கதைச்சுருக்கம் :-

சாலையிலே அகலிகை கற்சிலையாகக் கிடக்கிறாள். பார்ப்பவர் காமத்தைக் கொல்லக்கூடிய சோகம் அந்தப் பதுமையின் கண்களில் தெரிகிறது. சற்றுத் தூரத்தில் அவளது கணவன் கோதமன் (கௌதம முனிவன்) கறையான் புற்று மூடிய நிலையில் நிஷ்டையில் இருக்கிறான். இன்னும் சற்றுத் தூரத்தில் அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்தவீடு இற்றுப்போய் வெறும் மண்மேடாகக் காட்சி தருகிறது. இப்படியாகப்பல ஊழிக்காலங்கள் கழிந்தபின் ஒருநாள் விசவாமித்திர முனிவரின் வேள்வியைக் காவல்புரிய, அவருடன் கூடவே வந்த இராம - இலட்சுமணர்களில் மூத்தவனான இராமனின் காலடிபட்டு, அகலிகை உயிர்பெற்றுச் சாபவிமோசனம் பெறுகிறாள். கோதமனும் நிஷ்டை கலைந்து எழுந்து விடுகிறான். இருவருக்கும் பழைய நினைவுகள் நெஞ்சைச் சுடுகின்றன. இருவரும் குடிசை கட்டிக் கொண்டு வாழத் தொடங்கினர். மனம் சஞ்சலமடைந்த அகலிகைக்கு இராமனுடன் அந்தப்பக்கமாக வரும் சீதையின் பேச்சும் சிரிப்பும் மகிழ்வூட்டின. ஆனால் அயோத்தி அரன்மனையில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புகள் அதற்குள் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்திவிட்டன. இராமன் சீதையுடனும், இலட்சுமணனுடனும் காடு சென்று விட்டான். இவ்வேளையில் மிதிலைக்குச் செல்லும் ஆசையை அகலிகை வெளியிட்டாள். இருவரும் மிதிலை நோக்கிச் சென்றனர். மிதிலையில் மனதால் அன்னியனாகிவிட்ட சோகத்துடன்

காட்சியளித்த தங்கள் மகன் சதானந்தனைக் கண்டனர். சீதையின் தந்தை ஜனகனையும் சந்தித்தனர். ஒருமுறை அகலிகை நீராடச் செல்கையில் ரிஷிபத்தினிகள் அவளைக்கண்டு “அவள்தான் அகலிகை” எனக்கூறி விலகியோடினர். “சாபவிமோசனம் கிடைத்தாலும் பாவவிமோசனம் கிடையாதா?” என்று அகலிகை துயருற்றாள். அவளது வேண்டுகளின்படி இருவரும் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டனர். பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்ட நிலையில் அயோத்திக்குத் திரும்பி, இன்னமும் சிலநாட்களில் வனவாசம் முடித்துவரப்போகும் இராமன், சீதை ஆகியோருக்காகக் காத்திருந்தனர். இதற்கிடையில் ஒருநாள் சரயுநதிக்கரையில் துறவியாகிவிட்ட கைகேயியைச் சந்தித்த அகலிகை, பரதன், அவளது மனதில் கைகேயிக்கு இடமளிக்காமை பற்றித் தெரிந்துகொண்டாள். அநுமானின் வருகையால் பரதனின் அக்கினிப்பிரவேசமும், தடுக்கப்பட்டது. சில நாட்களில் கோதமனில்லம் தேடிவந்தனர் இராமனும் சீதையும். இராமனை அழைத்துக்கொண்டு கோதமன் உலாவப்போய்விடச் சீதையும் அகலிகையும் உரையாடியபோது, சீதையை இராமன் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வித்தது பற்றிச் சீதை கூறினாள். இதனால் ஆத்திரமுற்ற அகலிகை “எல்லா ஆண்களது இயல்பும் இத்தகையது தானா?” எனக்கேட்டுக் கொண்டாள். இத்தகைய இராமனின் காலடிபட்டா எனக்குச் சாபவிமோசனம் கிட்டியது? எனச்சிந்தித்தாள். இதற்கிடையில் மீண்டும் ஒரு குழந்தை பெறும் ஆவலினால் அகலிகையை நெருங்கினான் கோதமன். ஆனால் அகலிகை மீண்டும் கல்லாகி விட்டாள். இதுதான் “சாபவிமோசனம்” சிறுகதையின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

- 13) கன்கொண்டு பார்த்த தெளிவான அறிவேயல்லாமல் இராமன், சீதையை “அக்கினிப்பிரவேசம்” செய்வித்தமையானது தர்ம வாழ்க்கையின் அநுபவச்சாணையில் பட்டைதீட்டாத செயலாகவே காணப்பட்டதென்பதை இச்சிறுகதை எனக்கு நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. சீதையினது கற்பின் மகிமையை இராமன் அறிந்திருந்தும், உலோகோர் சொற்கேட்டு அவளை நெருப்பில் குளிக்கச் செய்தமை பொருத்தமற்ற செயலென இக்கதையாசிரியர் கருதுகிறார்.

13) கதையமைப்பு

கல்லாகிக்கிடந்த அகலிகையையும், புற்று மூடிய நிலையில் நிஷ்டையிலிருந்த கோதமனையும் மண்மேடாயிருந்த அவர்களிருவரும் வாழ்ந்த குடிசையையும் அறிமுகஞ்செய்வதாக இச்சிறுகதையின் தொடக்கம் அமைந்துள்ளது. இராமன், சீதையை

அக்கினிப்பிரவேசம் செய்வித்ததைச் சீதைவாயிலாகவே அறிந்த அகலிகை மீண்டும் கல்லாவதாகக் கதையின் முடிவு காணப்படுகிறது. கோதமனும் அகலிகையும் மிதிலைக்குச் செல்கையில் மகன் சதானந்தனைச் சந்தித்தமை, மிதிலையில் வேதனையுற்றிருந்த சீதையின் தந்தை ஜனகனைச் சந்தித்தமை. ஆற்றில் நீராடச் செல்கையில் “இவள்தான் அகலிகை” எனக்கூறி ரிஷிபத்தினிகள் விலகியோடியதால் ஏற்பட்ட துன்பம் காரணமாகக் கோதமனும் அகலிகையும் தீர்த்தயாத்திரை சென்றமை, பதினான்கு வருடங்களின் பின் அயோத்திக்குத் திரும்பியமை, அங்கு அகலிகை கைகேயியைச் சந்தித்தமை. வனவாசம் முடித்து மீண்டுவந்த இராமனும் சீதையும் கோதமனிடத்துக்கு வந்தமை, அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வித்த இராமனைப் பற்றியறிந்த அகலியை மீண்டும் கல்லானமை போன்ற செய்திகள் இச்சிறுகதையின் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளாகும். புராண - இராமாயண இதிகாசக்கதைகளின் கலப்பாகவும், நீண்டகாலத்தொடர் நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கியதாகவும் சிறுகதையின் அமைப்பு உள்ளது. நனவோடை உத்திமுறையில் சம்பவங்கள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன.

14) இதிகாசங்கள் கூறும் அகலிகை சாபவிமோசனம்

கம்பராமாயணத்திலுள்ள பால காண்டத்தின் ஒப்பதாவது படலமாக அகலிகைப் படலம் அமைந்துள்ளது. இது 28 பாடல்களைக் கொண்டது. மிதிலை நகரின் மதிற்புறத்தே அகலிகை கல்லாய்க் கிடந்த மேட்டை விசுவாமித்திரரும் இராமலக்குவணரும் காணல், இராமனது திருவடி பட்டவுடன் அகலிகை சாபம் நீங்கி முன்னைய வடிவம் பெறல், அகலிகையின் வரலாற்றை இராமன் முனிவரிடம் கேட்டல், விசுவாமித்திர முனிவர் அகலிகையின் வரலாறு உரைத்தல் (12 பாடல்களில்) ஆகிய படிமறையில் அகலிகை வரலாறு காணப்படுகின்றது. இராமனுக்கு விசுவாமித்திர முனிவர் கூறியதாகவே இராமாயணத்தில் அகலிகையின் கதை உள்ளது.

அகலிகையின் அழகில் மயங்கிய இந்திரன், அவளை அடைய விரும்பிக் கோழிபோற் கூவ, விடிந்து விட்டதென நினைத்த அகலிகையின் கணவனான கௌதம முனிவன், காலைக்கழன் கழிக்கச் சென்று விட்டான். அப்போது கௌதம முனிவனின் உருக்கொண்டு வந்து அகலிகையுடன் கூடினான் இந்திரன். தன்னுடன் கூடுபவன் தேவருலக அதிபதியாகிய இந்திரனே என அறிந்தும், அக்கொடிய செயலுக்கு அகலிகையும் உடந்தையானாள். இந்திரனின் வாங்கணையை அறிந்துணர்ந்த கௌதம முனிவன் வீடு திரும்பினான். இந்திரனோ அச்சமுற்று ஒரு பூனை வடிவங்கொண்டு வெளியே செல்லத் தொடங்கினான். சினங்கொண்ட கௌதமன் அவனைச்

சீற்றத்துடன் நோக்கி, 'உன் உடம்பு முழுவதும் ஆயிரம் பெண் குறிகள் உண்டாகட்டும்' என்று சபித்தான். இந்திரன் வெட்கத்துடன் சென்ற பின்பு, தனது மனைவியாகிய அகலிகையை நோக்கிக் கல்லாகப் போக எனச் சாபமிடுதலும், அவள் பக்கத்தே கருங்கல்லாக வீழ்ந்தாள். விழுகின்ற போது தன் கணவனிடம் தனது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு கேட்க, இரக்கமுற்ற முனிவனும் தசரத இராமனின் திருவடித்தூள் உன்மீது படியும் போது இந்தக்கருங்கல் வடிவம் நீங்கிச் சாபநீக்கம் பெறுவாய் என அருளினான். விசுவாமித்திரரும் இராம இலக்குவணரும் ஓர் ஆச்சிரமத்தில் நுழையும் போது இராமனின் திருவடி பட்டதும் சாபம் நீங்கப் பெற்ற அகலிகையை கௌதமனிடம் சேர்த்த பின்னர் மூவரும் மிதிலைப் புறநகரை அடைந்தனர். இவ்வாறு அகலிகையின் கதை கம்பரால் கூறப்பட்டுள்ளது.

வான்மீகி இராமாயணத்தின்படி மிதிலைக்குச் செல்லும் வழியில் அகலிகையின் வரலாற்றை இராமனுக்கு உரைத்த விசுவாமித்திரர் அவளைச் சாபக் கொடுமையினின்றும் மீட்குமாறு இராமனிடம் சொல்ல, ஓர் ஆச்சிரமத்தினுள் மூவரும் நுழைந்ததும் யாருடைய கண்களுக்கும் புலப்படாத அகலிகை, அவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டாள். இராம இலக்குவணர் அவளது பாதம் பணிந்தனர். அகலிகை அவர்களுக்குப் பாதபூசை செய்தாள். அப்போது அங்கு வந்த கௌதமரது ஆசியையும் பெற்றுக் கொண்டு மூவரும் (விசுவாமித்திரரும் இராம இலக்குவணரும்) மிதிலைக்குச் சென்றனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

15) பிரதான கதாபாத்திரங்களின் குணாம்சங்கள்

- 1- நெஞ்சினாற் பிழை செய்யாதவளாயிருந்த போதிலும், சாபவிமோசனத்திற்கு முன்னிருந்த மனநிலையைப் பின்னர் ஒருபோதும் கொண்டிருக்க முடியாது. சஞ்சலப்படுபவளாக அகலிகை விளங்குகிறாள். மணமுடித்திருந்த சீதையின் பேச்சிலும் சிரிப்பிலும் மனம் மகிழ்ச்சியடைந்தவளாகவும் இராமனும் சீதையும் காட்டுக்குச் சென்றதால் மிகுந்த துன்பமடைந்த வளாகவும், அங்கிருக்க விரும்பாது மிதிலை செல்ல விரும்பிய வளாகவும், அங்கு ரிஷிபத்தினிமாரின் கூற்றுக்களாலும், செயல்களாலும் வேதனையடைந்தவளாகவும், தீர்த்த யாத்திரை முடித்து மீண்டு அயோத்தி வந்த சில நாட்களில் சீதை மூலமாக இராமன் சீதையை அக்கினிப்பிரவேசம் செய்வித்ததை அறிந்து வேதனையும் வெறுப்பும் இராமன் மீது கொண்டவளாகவும், இத்தகைய இராமனின் காலடிபட்டுத் தான் சாபவிமோசனம்

பெற்றதை விரும்பாது மீண்டும் கல்லானவளாகவும், அகலிகை கதாபாத்திரம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு உணர்ச்சிச் சூழலில் சிக்குண்ட பாத்திரமாக இது விளங்குகின்றது.

- II. தன்னால் சாபமிடப்பட்டுக் கல்லாகிக்கிடந்த மனைவி அகலிகை, சாபவிமோசனம் பெற்ற பின்னர், அவளிடம் முன்னர்போல பேசுவோ, நெருங்குவோ முடியாதவனாகவும் அகலிகையின் விருப்பப்படி மிதிலைக்கும், தீர்த்தயாத்திரைக்கும் அவளைக் கூட்டிச் செல்பவனாகவும் முன்னர் மனைவிக்குத் தனது கோபத்தினாற் சாபங்கொடுத்தமை பற்றி கழிவிரக்கங் கொள்பவனாகவும், இப்போது அவளை மாசமறுவற்றவளாகக் கருதுபவனாகவும் பழைய உறவைப் புதுப்பிக்கும் நோக்கில் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் வேட்கையுடையவனாகவும், கோதமனின் கதாபாத்திரத்தின் குணவியல்புகள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

16) மொழிநடை

புராண - இதிகாசக் கதைகளை அடியொற்றி எழுந்த இச்சிறுகதையில் அதிகமான வடமொழிச்சொற்பிரயோகங்கள் உள. சிறிய, பெரிய வாக்கியங்களுடன் அங்கத்துவச்சுவை மூலமான எள்ளல் நடை (கிண்டல்) காணப்படுகிறது. கவிதையில் கையாளுவது போன்ற உவமை, உருவக அணிகளின் பிரயோகங்களுமுள. சொல்லாட்சித் திறன் இரசனையுணர்வை மீட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சிறப்பான முறையில் பிரதேசத் தமிழ் வழக்காறு இதில் இல்லை. இலக்கியத்தமிழே மொழிநடையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சொற்றொடர்கள் பலவும் ஆங்காங்கே சுவையுறக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் பொருளழகும் கலையழகும் விரவி நிற்கின்றன.

17) "கல்லில் அடித்துவைத்த சோகம்"

"குடும்பக்கூடு"

"மனப்பாரத்தை நீக்கவந்த மாடப்புறா சீதை"

"வலை முட்டை"

"பிரமாண்டமான மதிலாக"

"தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டா விளக்குகளாக"

"மனக்கோட்டை", "மோக்ஷலாகிரி"

"தர்மவிசாரம்", "நினைவுக்கோணம்", "உணர்ச்சிச்சுழிப்பு"

"அனுபவச்சாணை"

"மனுஷவித்து"

“வாதக்கரகரப்பு” - இவை இச்சிறுகதையின் இடம்பெற்ற உருவக் அணிகளுக்கான உதாரணங்கள்.

- 18) “உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையையும் வலுவையும் தரும் சமயத்தவம் போலே”
“வலை முட்டையில் மோனத்தவங்கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சிபோலே”
“புதுப்பெண்ணினுடையது போல”
“பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவிபோல”
“நிஷ்காமிய சேவைபோல”
“உடலிலே காயகற்பம் செய்ததுபோல்”
“சாட்டையின் சொடுக்கைப் போல”
“காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியதுபோல்”
“ஹிமாசலத்தைப்போல்”
“வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக்கோயில் போலே”
“தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடுபள்ளங்களை” - இவை உவமையணிகள்

- 19) “வீரியத்தைத் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம்”

“கிழட்டுக் கொடுமை”
“அவதார சிசுக்கள்”
“தர்மத்தின் வேலிகள்”
“ராஜ்ய லஷ்யங்கள்”
“தர்ம ஆவேசம்”
“திரிசங்கு மண்டலம்”
“இந்திர நாடகம்”

- இவை யாவும் புதுமைப்பித்தனின் சொல்லாட்சியின் சிகரங்கள். குறியீட்டுச் சொற்றொடர்களாக அமைந்துள்ளன.

- 20) அருஞ் சொற்கள்

வீரியம் - பலம்; மோகன - அழகான; புதுமை - சிலை; லாகிரி-போதை, மயக்கம்; தபவி-தவமுனி, தவசி; நிஷ்டை-ஆழ்ந்த தியானம்; அபேதம் - வேறுபாடற்ற; மாசு - குற்றம்; சாயனம் - விளக்கம்; அதாரங்கள் - உதடுகள்; சூறை - கொள்ளை போதல்; ஜபதபம் - தவச்சடங்கு; தேஸஸ் - பிரகாசம், ஒளி; சிரமபரிகாரம் - உணவுண்ணல்; பவித்திரம் - புனிதம்; காயகற்பம் - உடல் வலுவைக் கூட்டும் மருந்து; பந்தம் - உறவு; நுகர - அனுபவிக்க; நிஷ்காமிய - பயன்கருதாத; திருமஞ்சனம் - புனித நீராட்டு; பட்டிமண்டபம் - அறிஞர்களும் விவாத அவை; சத்தங்கம் - அறிவுள்ளோர் கூட்டம்;

சேனாசமுத்திரம் - பரந்த அளவில்; அர்க்கியம் - அர்ப்பணிப்பு; உபசாரம் - பணிவிடை; சோபை - சாயல், நிழல்; சித்தம் - உள்ளம்; வர்மம் - கடினமனம்; மொண்டு - அள்ளி; கவளம் - உருண்டை; பளு - பாரம்; கமண்டலங்கள் - முனிவர்கள் வைத்திருக்கும் நீர்ப்பாத்திரங்கள்; ரேகை - அடையாளம்; முனிபுங்கவர் - முனிவரிற் சிறந்தவர்; ஷேத்திரம் - புனிதத்தலம்; சர்வாங்கமும் - உடல் முழுவதும்; ஆவேசித்தல் - ஆவேசம், அதிகபற்றுடன் செயற்படுதல்; மூர்த்தணயம் - முரட்டுக்குணம், மூர்க்கக்குணம்; கொழுமொம்பு - பற்றுக்கொடு, ஆதாரம்; போஷிக்கிறது - ஊட்டமளிக்கிறது; கம்பம் - தாங்குகின்ற உயர்ந்த தூண் அல்லது மரம்; தம்பம் - தாங்குகின்ற ஆதாரம்; இற்று - நொருங்கி, சிதைந்து; திரடு - மேடு, திட்டு; வடு - காயம்; இழைந்து - கலந்து, சோர்ந்து; ஓம்பி - பாதுகாத்து; விசாரம் - துக்கம்; சிசு - குழந்தை; உஷ்ணம் - சூடு; விமோசனம் - கடைத் தேறும் வழி; பேதை - அறிவற்றவன்; சாணைதீட்டிய - கூர்மைப் படுத்திய; மண்டலிக்கிறது - பரவியிருக்கிறது, சூழ்ந்திருக்கிறது; போதனை - அறிவுரை; உறுத்துகிறது - வருத்துகிறது; ரஸபேதம் - குண வேறுபாடு; சுழிப்பு - ஓரிடத்திலேயே சுற்றிச்சுற்றி வருதல்; மணவினை - திருமணம்; துவண்ட-தளர்ந்த; பரிவு - இரக்கம்; பூர்ணமான - முழுமையான; உறையேறிவிட்டது - இறுகிவிட்டது; குடியோடிப்போயின - அகன்று சென்றன; குன்றி - வாடிவதங்கி; சித்தாந்தம் - முடிந்த முடிபு; மனலயிப்பு - மண ஈடுபாடு; சுயப்பிரக்ஞை - சொந்த அறிவுணர்வு; ரதமூர்ந்து - தேர் ஊர்ந்து; வைராக்கியம் - இறுக்கமான நிலைப்பாடு, உறுதியானநிலை; ஓற்றர்கள் - புலனாய்வாளர்கள்; அக்கினிகுண்டம் - தீக்கிடங்கு; மோகம் - ஆசை, பெருவிருப்பு; பாவச்சாயை - பாவநிழல்; நைப்பாசை - எளிய ஆசை, சிறுவிருப்பம்; பரிவாரம் - கூடவே செல்கின்ற பல்வகைக் கூட்டத்தினர்; திரிசங்குமண்டலம் - இரண்டுங்கெட்ட நிலை; பசலை - பச்சை, மென்மையான; மருண்ட - மயக்கமான அக்குதொக்கு - எல்லையின்றி; சத்துரு - எதிரி; பீதி - பயம்.

ஆ) வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

செ. கதிர்காமநாதன்

தாய் மொழிக் கல்வியின் அறுவடையாக, அறுபதுகளில் இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற பட்டதாரிகளின் கூட்டத்தில் ஒருவராகவும், முற்போக்கு இலக்கிய வாதியாகவும், மார்க்சியவாதியாகவும், மார்க்சிய தத்துவக் கோட்பாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டு இலக்கியம் படைத்தவராகவும் விளங்கியவர் செல்லையா கதிர்காமநாதன். இவர் வட

மராட்சியின் கரவெட்டிக் கிராமத்தில் 08.03.1942இல் பிறந்தவர். அங்குள்ள வேதாரணியேஸ்வர வித்தியாலயத்திலும், விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்ற பின், 1961இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழி மூலம் உயர் கல்வி பெற்று, 1963ஆம் ஆண்டு கலைப் பட்டதாரியாக வெளியேறியவர். சிலகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பின், “வீரகேசரி”இ “மித்திரன்” ஆகிய பத்திரிகைகளின் உதவியாசிரியர் பணியிலீடுபட்டவர். இக்காலத்தில் கிடைத்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அசுரவேகத்தில் பல்வகையான எழுத்தாக்கங்களைப் படைத்தளித்தவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும்போதே இவரது எழுத்தார்வம் சுடர்விடத் தொடங்கியது. “இளங்கதிர்” சஞ்சிகையும் களமமைத்துத் கொடுத்தது. சகமாணவர்களாகவிருந்த செங்கையாழியான், செ.யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன் போன்றவர்களது கூட்டுறவும் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாட்டினைக் கொடுத்தது. 1968இல் “கொட்டும் பனி” என்னும் கதிர்காமநாதனின் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியானது எழுத்தாளார் செ.கணேசலிங்கம் அவர்களது விஜயலட்சுமி புத்தகசாலையினால் வெளியிடப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டு அந்நூலுக்கு இலக்கிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. 1969ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இலங்கை வங்கி உத்தியோகத்தரான சரோஜாதேவியைத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட இவர், எழுத்தில் புதிய உத்வேகத்துடன் செயற்பட்டார். ஆங்கிலம், மலையாளம், உருது ஆகிய மொழிகளிலிருந்து சிறந்த எழுத்தாளர்களின் கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். கட்டுரை, சிறுகதை, விமர்சனம் என்றவாறு அவரது

இலக்கியப் பணிகள் அமைந்தன. செ.கதிர்காமநாதன் அவர்கள் இலங்கை நிர்வாகசேவைப் பரீட்சையில் 1971இல் சித்தி பெற்று, கமநல சேவைத் திணைக்களத்தின் உதவி ஆணையாளர் பதவியில் அமர்ந்தார். துடிப்புமிக்க முற்போக்கு எழுத்தாளராகவும், நிர்வாக அதிகாரியாகவும், பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், பணியாற்றிய அவர் தனது 30வது வயதில் 01.09.1972இல் எதிர்பாராத விதமாக அகாலமரணமடைந்தார். அந்த மரணம் மட்டும் நிகழ்ந்திராவிட்டால் அவர் இலக்கிய உலகில் உன்னதமான இடத்தைத் தொட்டிருப்பார். இவருக்கு இராகுலன் என்ற மகன் உள்ளார். தற்போது அவர் பைலட்டாக அவுஸ்திரேலியாவில் பணிபுரிகிறார்.

கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காகவே என்பதில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டு உழைத்தவர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்புக்களையும், வினைவுகளையும் தனது எழுத்துக்களின் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டவர். பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணக் கிராமங்கள் - குறிப்பாக அவர் பிறந்த கரவெட்டிக் கிராமம் அவரது கதைகளின் நிகழ்வுகளாக விளங்குவதைக் காணலாம். 1959இல் "சுவலை" என்ற முதற் சிறுகதையை அவர் எழுதியிருப்பினும், 18வயதில் "எல்லாம் உனக்காக" என்ற "கலைச்செல்வி" ச்சஞ்சிகை வெளியிட்ட சிறுகதையினூடாகவே பிரபல்யம் ஆனார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளான "இளங்கதிர்", "விண்ணும் மண்ணும்", "கலைப்பூங்கா" ஆகியவற்றிலும் "தினகரன்", "வீரகேசரி" முதலான பத்திரிகைகளிலும், அஞ்சலி, கற்பகம், வசந்தம் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் கதிர்காமநாதனின் படைப்புகள் அதிகளவில் வெளிவந்துள்ளன. கிராம மக்களது சமூகபொருளாதார அமைப்பில் சாதியும், நிலமும், கீழ்மட்ட அரசாங்கத் தொழில்களும் பெறும் முக்கியத்துவத்தை அவருடைய கதைகள் சித்திரிப்பனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றின் அடிப்படையில் மனிதவுணர்வுகளின் உந்தல்களை அவர் இலக்கியமாக்கினார். பிரசாரவாடையின்றிச் சாதியப்பிரச்சினையைக் காட்டுகின்ற "அதனாலென்ன பெருமூச்சுத் தானே" என்ற சிறுகதையை எழுதினார். செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோரது தலா மூன்று சிறுகதைகள் வீதம் மொத்தம் ஒன்பது சிறுகதைகளின் தொகுப்பானது "மூவர்கதைகள்" என்ற தலைப்பில் நவயுகப்பதிப்பக வெளியீடாக 1971ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அதில் "வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது", "ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்", "தாய்மொழிமூலம்" ஆகிய மூன்று சிறுகதைகள் கதிர்காமநாதனுடையவை. கொட்டும் பனி, தாய், யாழ்ப்பாணம்இங்கே வாழ்கிறது, நிபந்தனை, அதிர்ஷ்டம், உங்கள் பக்கம் இருக்கட்டும், சில்லென்று பூத்த, ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச்

செல்கிறான், அழுவதற்கும் சிரிப்பதற்கும், குளிர் சுவாத்தியம் ஒத்துவராது, சோழகம், எட்டுமாதங்கள் முதலான பல சிறுகதைகளையும் அவர் படைத்துள்ளார். அவர் இறப்பதற்கு ஒரிரு தினங்களிற்கு முன் "வீரகேசரி" வார வெளியீட்டில் வந்த "வியட்னாம் உனது தேவதைகளின் தேவவாக்கு" என்ற சிறுகதையே கதிர்காமநாதனின் இறுதி இலக்கியப் படைப்பாகும்.

இவரது "ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குப் போகிறான்" என்னும் சிறுகதை பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. யுனெஸ்கோ நிறுவனம் உலகமொழிகளில் வெளியிடத் தெரிவுசெய்த கதையிது. சாதாரண கிராமத்தில் வாழுகின்ற ஏழைப்பையன் கல்விக்காகப்படும் கஷ்டங்களைக் கூறுவதன் மூலம் ஒரு சமுதாயத்தையே படம்பிடித்துக் காட்டுவதாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது. 1966இல் இதனை எழுதியிருந்தார் கதிர்காமநாதன். இலங்கைத் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களிலும் இக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது. 2002 "புதுமை" சஞ்சிகையின் முதல் இதழிலும் வெளியானது. இது, தன்னுடைய சொந்தக் கதையாகுமென்று (அனுபவம்) கதிர்காமநாதன் கூறியிருக்கிறார். "ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்" சிறுகதை 1971 பங்குனி, சித்திரைமாத இதழ்களில் "கற்பகம்" சஞ்சிகையில் வெளியானது. இந்தி - உருது மொழிப் படைப்பாளியான கிஷன்சந்தர் எழுதிய "I Canno't die" என்னும் குறு நாவல், இவரது மொழிபெயர்ப்பில் "நான் சாகமாட்டேன்" எனும் தலைப்பில் "வீரகேசரி" வார வெளியீட்டில் வந்தது. பின்னர் 'வீரகேசரி'ப் பிரசுர நூலாகவும் வெளியானது. தனது நண்பனின் நூலுக்கு பேராசிரியர் க.கைலாசபதி முன்னுரை எழுதியிருந்தார். அதில் அவர்,

"உலக மொழிகள் பலவற்றிலுள்ள ஆற்றல்மிக்க படைப்பாளிகளைப் போலக் கதிர்காமநாதனும் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் எளிமைநயம் வாய்ந்த எழுந்தாளர் எனலாம். நுண்ணிய விசயங்களையும் சிக்கல், பிக்கல் இல்லாமல் சித்திரிக்கலாம் என்பதைத் திறம்படச் செய்து காட்டியவர் அவர். கதையை நேர்மையுடன் மட்டுமின்றி நேராகவும், சீராகவும் கூறும் பேரிலக்கிய மரபைப் போற்றியவர். இலக்கிய உத்திகள் ஒரு விதத்தில் பாஷன் போன்றவை. அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருப்பவை. அவற்றுக்கு அளவுக்கு மீறிக் கவனஞ் செலுத்தும் எழுத்தாளர் உண்மைப் பொருளைவிட்டு நிழலைக் தொடர்பவர் ஆவார். எளிமையுடன் கருத்தும் கவடச்சியும் உடைய கதைகளைப் படைத்து, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர் கதிர்காமநாதன். தனது எழுத்தை அக்கறையோடும் ஆர்வத்தோடும் கைக்கொண்டதோட மையாது அஃது அக்கிரமம், அநீதி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான ஆயுதமாயும் அமைதல் வேண்டுமென்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார் அவர். மானுடத்தின் நலத்திலும், நன்மையிலும் தீவிர ஈடுபாடு உடையவராயிருந்த அவர் அடக்கமானவராக இருந்தமை வியப்புக்குரியதன்று" என்று தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 539 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

குறிப்பிட்டுள்ளமை எழுத்தாளர் கதிர்காமநாதனின் ஆளுமையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுவதாகும்.

செ.கதிர்காமநாதன் எழுதிய “வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது” என்னும் சிறுகதையானது ‘அஞ்சலி’ மாத இதழில் 1971 சனவரியில் வெளியானது. இந்திய எழுந்தாளர்களின் “கார்க்கி” இதழில் மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டபோது தென்னிந்திய எழுந்தாளர்களால் பாராட்டப் பெற்றது. இலங்கைச் சாகித்ய மண்டலத்தினால் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் ஏழை விவசாயக் குடும்பத்து மூத்தபிள்ளையான வள்ளி என்ற சிறுமியின் உணர்வுகளினூடு சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளும், மாறுபட்ட மனோநிலைகளும் இச்சிறுகதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது

-செ.கதிர்காமநாதன்-

யன்னல்களைத் திறந்து விட்டால் வெளியே நோட்டுத் தெரிகிறது. நீண்ட, அகலமான, தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்பரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான நோட்டு அது. எந்த நேரமும் அந்த நோட்டு சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. அடிக்கடி பஸ்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும் மனித வெள்ளமுமாக, அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு நாள் பூரா கண்ணாடி யன்னல்களைத் திறந்து வைத்து விட்டு, அவளது பார்வைக்கு எட்டக்கூடிய தூரத்திலேயுள்ள அந்த நோட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது. இதற்கு முன்பெல்லாம் அவளுக்கு இத்தகைய பரபரப்பான மஹேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த நோட்டுகளைத் தெரியாது. அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும் புழுதி நோட்டுகளும், காட்டுமரஞ் செடிகளும், காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும் டிராக்டர்களும் மட்டுமே. கிளிநொச்சி வட்டாரமொன்றைச் சேர்ந்த குடியேற்ற நிலப்பகுதியொன்றில் ஏழு குழந்தைகளுக்கு ஒரு அக்காவாக ஒரு சிறிய குடிசையொன்றுக்குள் பசியும் பட்டினியும் அழகையும் அச்சமுமாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த

வேளையில் தான் அவளை அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர் சொன்னார்கள்.

அவளுக்கு அது எப்படியான அதிர்ஷ்டம் என்பது தெரியாது. தாயைக் கேட்டாள். அவளுக்கு மூன்று நேரமும் வேளா வேளைக்கு, இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு கிடைக்கப்போகிற தென்றும் விதம்விதமான சட்டைகளை அவள் அணியலாமென்றும், வசதியும் காற்றோட்டமும் நிறைந்த பெரியதொரு வீட்டிலே பொழுது கழியப் போகிற தென்றும் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய முகத்தொடு தாய் கூறினார். இறைச்சி, மீன், முட்டையென்றதும், முதலில் வள்ளிக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. இத்தகைய சாப்பாடுகளை அவளது சொந்த வீட்டிலே எங்கே காண முடிகிறது? சாம்பல் மொந்தன் வாழைக் காய்களை வெட்டி நறுக்கி - பூசனிக் காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி - தினம் தினம் சமையல் நடக்கிறது. சாப்பிட்டு நாவுக்கும் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. பூசனிக் காயையும், வாழைக்காயையும் கண்ட வள்ளிக்கும் ஒருவித வெறுப்பு வந்து விட்டது.

வள்ளிக்குக் கொழும்பிலே ஒரு வீட்டில் வேலை கிடைத்திருக்கின்ற செய்தி மற்றக் குழந்தைகளுக்குள் பரவியது. இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்தச் சொல் லேசாக ஒரு பொறாமையையும் அவர்களுக்குள் கிளறிவிட்டது. வள்ளிக்கு நேரே இளையவளான காந்தி, தாயின் சேலைத் தொங்கலைப் பலாத்காரமாகப் பற்றி இழுத்துத் தன்னையும் வேலைக்கு இணுப்பும்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டாள். அவளின் கெஞ்சல் தாயின் காதுகளில் ஏறவில்லையென்றதும் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்து விட்டது. அவளது ஆய்க்கினையால் சினமுற்று, தாய் கைகளை ஒங்கிய போது காந்தியின் உள்ளம் ஆவேசமடைந்து, விம்மலுக்கிடையே புலம்பினாள்.

“அவளுக்கு நெடுக-வாரப்பாடு தன்ரை மூத்த மேளிலை தான்! எங்களிலை எப்பெனும் பாசமில்லை. அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடுபோட்டுக் கொழுக்க வைக்க வேணுமெண்டு, அனுப்ப நினைக்கிறா எங்களைப்பற்றி, எள்ளளவும் நினைக்கிறா இல்லை. அவளைவிட நான்தானே ஒல்லி? எனக்குத்தானே கைகாலெல்லாம் எலும்பு தெரியுது... நான்தானே பேத்தைச்சி மாதிரி இருக்கிறேன்? என்னை அனுப்பினால், கொழுத்து வந்திடுவேன் எண்டு அவவுக்குப் பொறாமையா இருக்கு... ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்ச்சிக் காய்ச்சித் தந்துட்டு வேலை மட்டும் மாடு மாதிரி வாங்கிப் போடுவா. பாப்பம்... பாப்பம்... இனிப் பாப்பம், பிள்ளை எண்டு கெஞ்சிக்கொண்டு வேலை செய்விக்க வா, காட்டித் தாறன்.”

தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க ஐம்பது ரூபாயைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவளை யாரோ ஒரு அந்நியனுடன் வழியனுப்பி வைத்த பொழுது காந்தி சொன்னது போல அவளுக்கு இனிக் கோதுமைப்புட்டும் வாழைக்காய்க்கறியும் சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாகாது என்ற எண்ணமே பிரிவுத் துயரைப் போக்கடித்திருந்தது. இறைச்சி...! மீன்! முட்டை! அவற்றை அவளால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை! அவளது வீட்டிலே நிற்கும் நாலைந்து கோழிகள் ஒன்று மாறி ஒன்று இட்டுத் தள்ளும் முட்டைகளை, ஸ்கூல் மாஸ்டர் வீட்டுக்கும் சனிற்றறி வீட்டுக்கும் எடுத்துச்சென்று காசாக்கி மீண்டதையே, அவள் தனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறாள். அந்த முட்டைகள் அவளது வீட்டில் கோதம்பை மா வாங்குவதற்காகவும், மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதற்காகவும் கறி மிளகாய் வாங்குவதற்காகவும், காசுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப் படுகின்ற ஒரு பண்டமாகிவிட்டது. கோழிகள் அடை கிடந்து விட்டால் போதும், மண்ணெண்ணெயோ, கோதம்பைமாவோ வாங்க முடியாமல் அந்த வீடு தவியாய்த் தவித்துவிடும். அடைகிடக்கின்ற கோழிகளைப் பார்த்து “படுவான் அடிச்சதுகள்” என்று அவளது தாய் திட்டித் தீர்ப்பதையே இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கேட்கலாம். ஒருவிதத்தில் அது கோழிகளுக்கே உரித்தான வசவுகளல்ல. மறைமுகமாக அது அவளது கணவனையும் சாடுகிறது. வயிறுமுட்ட, எங்கோ சென்று கள்ளை நிரப்பிவிட்டு வந்து, பிதற்றலும் அதட்டலும் அட்டகாசமுமாகக் கொட்டிலுக்குள் முடங்கிக் கிடங்கும் அவளது கணவனை, கோழியைச் சாட்டி, ஆட்டைச் சாட்டி, குழந்தைகளைத் சாட்டி, தனது வயிற்றெரிச்சலையெல்லாம் அவள் கொட்டிக் கொண்டிருப்பாள். நேரடியாக அவனைத் தாக்கினால் அவன் கொடுக்கும் அடிகளையும் உதைகளையும் வாங்கிக் கட்டமுடியாது. உடலில் எள்ளளவும் இடமில்லை. முன்பெல்லாம் வாங்கிக் கட்டியாகி விட்டது. வள்ளி தலைச்சன் குழந்தையாக வயிற்றிலே இருந்த காலத்தில் கணவன் என்ற அந்த முரட்டு ஆத்மா பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைத் தூக்கிவந்து பார்த்துப்பாராமல் முதுகிலே இரண்டு குறிகளைக் கதறக் கதற வைத்திருக்கிறது. அவை இன்னும் பெரிய தழும்புகளாக சட்டையை அகற்றிவிட்டுப் பார்த்தால் முதுகிலே தெரிகின்றன...

வீட்டின் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, பெரிய வீதிகளையெல்லாம் பிரமிப்போடு கடந்துவந்து, கடைசியில் பெரியதொரு பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்ற பொழுது வள்ளிக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. அது ஒரு சொர்க்கத்தின் வாசல் போன்ற உணர்வு பரவியது. முற்றத்துக்கு வெளியே பூத்துக் குலுக்கிய, சிகப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, நோஸ்நிற ரோஜாமலர்கள் அவளது இதயத்திலே கற்பனைத் தந்தியை

மீட்டின. அந்த வண்ண வண்ணப் பூக்களை அவள் முன்பு கண்டதில்லை. அவற்றைப் பிடுங்கி, சிறு வயதிலேயே அடர்த்தியும் நீளமுமாக வளர்த்திருக்கும் தனது கருநிறக் கூந்தலில் - பிறகு - சூட்டிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என எண்ணிக் கொண்டாள். கூந்தலிலே மலர்களைச் சூட்டிப் பார்ப்பது அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. குடியேற்றப் பகுதியிலுள்ள காட்டு ஓரங்களில் ஒங்கி நிற்கும் கொன்றை மரங்களிலும் பிச்சி மரங்களிலும் அலரி மரங்களிலும் ஏறி மலர்களைப் பிடுங்கி, மலர்களை மாலை கோர்த்துத் தனக்கும் தனது தங்கைகளுக்கும் சூடி, அழகு பார்த்து அவள் மகிழ்ந்ததைப் போலவே இந்த மலர்களையும் பறித்து இங்கு சில விளையாட்டுத் தோழிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவள் துள்ளித் திரியலாம்.

இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்த இனிய கணவுகளுடன் மகிழ்ச்சியும் அச்சமுமாக அந்த வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தவள்ளிக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர்கள் சொன்னதன் பொருள் அப்பொழுது தான் புரிந்தது. காந்தி அழுது புலம்பிய போது தன்மீது அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பொறாமை குறித்து ஆத்திரப்பட்டது தவறு என்று மனம் வேதனைப்பட்டது. அவளுக்கும் எங்காவது ஒரு பங்களாவில் வேலை கிடைத்து தன்னைப் போல இறைச்சி, மீன், முட்டைகளை யெல்லாம் சாப்பிடக் கூடிய அதிர்ஷ்டம் அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென அவள் உள்ளம் பிரார்த்தித்தது.

அவள் வேலைக்காரியாகப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியிருந்த அந்த வீட்டிலே இரண்டே இரண்டு நபர்கள் மட்டும்தான் இருந்தார்கள்! அவர்கள் கணவனும் மனைவியும். காலையிலே இருவரும் எங்கோ ஒரு பெரிய கந்தோருக்கு, மிக நேர்த்தியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். பின்னேரம் திரும்பி வருவார்கள். இது ஒன்றும் அவளுக்குப் புதிதல்ல! அவளது தாயும் தந்தையும் கூலிகள்! காலையிலே புறப்பட்டுச் சென்றால் பின்னேரம் சூரியன் மறைந்துவிட்ட பிறகு தான், அவர்களும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஒருநாள் பூராவும் அவளும் அவளது சகோதரர்களும் வீட்டு வளவுக்குள்ளும் காட்டு நிலங்களிலும் அயல் அட்டைகளிலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கூட்டாக அவர்களைப் போன்றே வீட்டில் தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் அயல் வீட்டுச் சிறுகுகளான நந்தன், லச்சுமி, நாகன், மாணிக்கம் எல்லோருமாகக் கூட்டுச் சேர்ந்து விடுவார்கள். பற்றைகளிலே படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் குன்று மணிச் செடிகளைத் தேடிப்பிடித்து இளம்பருவத்திலிருக்கும் குன்றுமணிக் காய்க் கொத்துகளைப்பறித்து அதற்குள் மெல்லிற நோஸ் நிறத்திலிருக்கும் மணிகளை மாலையாகக் கோர்ப்பது, அவர்களுக்குப் பிரீதியைத் தருகிறது. அல்லது குறிஞ்சாக் கொடியின் கீழ், முற்றிய காய்கள் வெடித்துப் பிளந்து, பஞ்சு பறந்து, உதிர்ந்துகிடக்கும் கோதுகளைப்

பொறுக்குவார்கள். அது பாம்பின் தலையைப் போன்ற வடிவமுள்ளது. படமெடுத்தாடும் பாம்பைப் போன்றிருக்கும் அந்தக் கோதில் இரு சிறு தூவாரமிட்டு, குன்று மணிகளை, கருமை நிறம் தெரியத்தக்கதாகச் சொருகிவிட்டால் அப்புறம் பேசவே வேண்டியதில்லை. நிஜமான பாம்பேதான்! அது படமெடுத்து, ஆடி அசைந்து சீறிச் சினந்து ஆடவேண்டாமா? அதை ஆட வைக்கிற இரகசியம் அவர்களுக்குத் தெரியும். நீண்ட கூந்தல் மயிரைக் கோதின் முனையில் துளை இட்டு முடிந்து இவ் இரண்டையும் தென்னை ஈர்க்கில் தொடுத்துவிட்டபின் பார்க்கவேண்டுமே! பாம்பு துள்ளித் துள்ளி ஆடும்! சீறிச் சினந்து ஆடும்! பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்தும்! இதைக்கண்டு குழந்தைகளெல்லாம் ஆரவாரமாகக் கூச்சல் போடுவார்கள்! சிரிப்பார்கள்! அந்தப் பாம்பைத் தாங்களும் ஆட்டுவதற்குத் தரும்படி கெஞ்சுவார்கள். அழுவார்கள்... அல்லது குரும்பட்டைத்தேர் கட்டி விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்த விளையாட்டுகளால் நெடு நேரமாகப் பசி மறந்து போயிருக்கும்.

அந்த வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவளுக்குப் பல உண்மைகள் தெரிந்து விட்டன. பதினொரு வயதுச் சிறுமியாக இருந்த போதிலும் எதையும் அவளால் சிந்திக்க முடியும். அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலே அவளுக்கு எந்த ஒரு விளையாட்டுத் தோழிகளுக்கும் இடமில்லை! மிக நேர்த்தியான - விலை உயர்ந்த உடைகள் அணிந்து அவர்கள் வண்ணப் பூச்சுகள் போலத் திரியும் சிறுமிகள்! அவர்கள் முகம்கொடுத்து அவளோடு பேச வேண்டுமே! ஊஹூம்! அவர்களது முகத்தில் தான் என்ன இளக்காரம்! அவளை ஏற இறங்க வைத்துப் பார்க்கிற பொழுதுதான் எத்துணை இளக்காரம் தெரிகிறது. யன்னலுக் கூடாக முகம் புதைத்துக் கைகளை அசைத்து அவர்களைக்கூப்பிடவே அவளுக்கு அச்சமாக இருக்கிறது! நடுக்கமாக இருக்கிறது! துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு அவள் நிற்கும் யன்னல் ஓரமாகக் கடந்து சென்ற சிறுமி ஒருத்தியை அவள் கூப்பிட்ட பொழுது - “முடியாது” என எவ்வளவு வேகமாக அந்தச் சிறுமி தன் தலையை ஆட்டிவிட்டு ஓடிவிட்டது! “நந்தா” என்று அவள் கூப்பாடு போட்டால் போதுமே, ஒரு பரிவாரமே அவளைத் தேடி ஓடி வந்து விடும்.

இறைச்சி... மீன்... முட்டை... இந்த இனிய கனவுகளுடன் அடி யெடுத்து வைத்த அவளுக்கு, இறைச்சி மீன் முட்டை இவைகளைக்காண நித்திய வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்தது! ஆனால்... ஆனால் வீட்டிலே ஆரவாரமாகச் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு விரும்பியவாறு வாய் நிறையச் சாப்பிடுகிற அந்த உரிமையையே அவள் இழந்துவிட்ட பின், இறைச்சி - மீன் - முட்டை என்ற அந்த உணவு வகைகளே அவளுக்குச் சங்கடத்தை ஊட்டின. மௌனமாக ஆசைகளை

அடக்கிக் கொண்டு, “பசிக்கிறதே” யென முரண்டு பிடிக்க முடியாமல் எஜமானும் சீமாட்டியும் சாப்பிடும் வரை காலம் தாழ்த்தி எஞ்சியவற்றைச் சாப்பிடுகின்ற, சிறகொடிந்த, வாயிழந்த, அந்த நிலைதான் அவளுக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமா?

அன்றொரு நாள் ஏதோ ஒரு கதையில் அவளைப் பார்த்து, வீட்டு எஜமானி சொன்னாள்:

“டியோய் வள்ளி! இப்படியெல்லாம் உன்னை வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி.” வரையிக்கை பயித்தங்காய் மாதிரி, பேத்தைபத்தி வந்தாய், இப்ப என்னடா என்றால் ஆணைமாதிரிக் கொழுத்திட்டாய்! இந்தச் சொகுசெல்லாம் உனக்குத் தொடர்ந்து வேணுமென்டால் நல்ல பிள்ளையாக எங்களோடை நெடுக இருக்க வேணும்! இல்லையோ பேந்தும் போய், உங்கடை குச்சிவீட்டுக்குள்ளை, நாய், பண்டி வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய்! அங்கையென்ன, உனக்கு கோதம்பை றொட்டியும் அரை குறைச் சோறும், சம்பலும் தானே உன்னை கொப்பன், கோத்தை சமைத்துப் போடுவினம்! உன்னை அதிர்ஷ்ட மடி! நீ எங்கடை வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்தது! நீ ஊருக்குப் போகயிக்கை அங்கையுள்ளவங்கள் எல்லாம் உன்னைப் பார்த்து அதிசயிக்கப் போறாங்கள்! நீதான் அங்கை பெரிய இடத்துப் பெட்டை போல இருக்கப்போகிறாய்!”

எஜமானி இப்படிச் சொல்வதை ஆரம்பத்தில் கேட்ட பொழுது அவளுக்கும் பெருமையாகத்தான் இருந்தது! எஜமானியும் அடிக்கடி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டுதான் வருகிறாள்... அவள் ரொம்பப் பெரிய அதிர்ஷ்ட சாலியாம்!

அந்த வீட்டிலேயுள்ள பெரிய பெரிய நாற்காலிகளையும் சோபாக்களையும் தளபாடங்களையும் கண்ணாடிப் பொருட்களையும் அலங்காரங்களையும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து, பணக்கார வீடொன்றில் வேலைக்காரியாக இருக்கின்றாள் எனத் திருப்திப்படுவதாக இருந்தால், வள்ளிக்கு அந்த வீடு பெரிய அதிர்ஷ்டமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியே, அந்த வீடு தனது அதிர்ஷ்டத்தின் விளைவு என அவளும் கொண்டவள் தான்! ஆனால் அவளது பிஞ்சு உள்ளம் துடிக்கக் கூடிய முறையில், அவளை ஒரு தீண்டத்தகாதவர் போல அவர்கள் கருத்திற்கொண்டபொழுதுதான் அவளுக்கென்று ஒரு “புதிய விதியை” அந்தப் பணக்காரக் குடும்பம் சிருஷ்டிக்க முயல்வதை அவள் கண்டாள்..

வள்ளிக்கென்று ஒரு பழைய தட்டத்தைக் கொடுத்து, தரையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றும், ஒரு பாயைக் கொடுத்து சமயலறையின் ஒரு மூலையிலே விரித்துப் படுக்குமாறும்

அவர்கள் கூறியபொழுது - அவர்களது அந்த விதிக்குப் பணிந்தவளாக அவள் தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட போதிலும் ஒரு கேள்வி அவளுக்குள்ளேயே பிறந்தது. ஒரு குரல் ஆவேசமாகக்கிளர்ந்தது. அவள் பிறந்து வளர்ந்த இந்த உலகத்தில் அவளுக்கு முதன் முதலாகத் தெரிய வந்த ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி அமைப்பு ஒன்றேதான்! அதன்படி பார்த்தால், அவள் ஒரு வேளாளப்பெண்! தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே நிறுத்தி, அவர்களது கை மண்டையிலே செம்பு ஓட்டிக்கொள்ளாமல் குபுகுபு வென்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதிப் பெண்ணாகக் கிளிநொச்சியிலே உலாவி வந்த ஒருத்திக்கு - அதே விதிமுறைகளை இதோ இவர்களும் சிருஷ்டிக்கிறார்கள்! அவளுக்கென்று ஒரு தட்டம்! அவளுக்கென்று ஒரு கிளாஸ்! அவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு இடம்! அவள் தரையில்தான் உட்காரலாம்! நாற்காலியில் உட்காரமுடியாது! வீட்டைப்போல சகஜமாக - தாராளமாக - சுதந்திரமாக - எந்த ஒரு பொருளையும் தீண்ட முடியாது!

எஜமானனையும் எஜமானியையும் தேடி வரும் நண்பர்களுக்கும் சினேகிதைகளுக்கும் இன்ன கிளாஸில்தான் தேநீர் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றோ இன்ன கோப்பையில் தான் உணவு பரிமாறலாமென்றோ எந்த ஒரு நியதியும் கிடையாது. ஆனால் அவர்களோடு தப்பித் தவறி ஒரு வேலைக்காரி வந்து விட்டால் வள்ளியின் கிளாஸில்தான் 'மரியாதைக்குப் பயந்து தேநீர் வழங்க உத்தரவாகிறதே!

-ஆனால் எஜமானி சொல்லுகிறாள்:-

“உன்னை வீட்டிலே அரையும் குறையுமாகச் சாப்பிடக் கூட வழியில்லாமல் கிடந்து, சாக இருந்த நீ உன்னை நல்ல காலத்துக்குத் தான் இங்கே வந்திருக்கிறாய் இப்படியான ஒரு சொகுசான அறைகூட உனக்குப் படுக்கக்கிடைச்சிருக்காது! என்னடி சொல்லுகிறாய்”.

கற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் வசதிகளும் நிறைந்த வீடாக இது இருக்கலாம்... அவள் இருந்தது, பலரும் ஒன்றாக அடைந்து கிடக்கும் ஒரு சிறு குடிசை என்பதும் உண்மையே.

அதன் ஒரு மூலையில் இருக்கும் சாக்குக் கட்டிலில் அவள் விரும்பியது போல ஏறிப் படுக்க முடிகிறது. இங்கே எத்தனை கட்டில்கள்! குளிரெடுத்தாலும் முடிகிறது என்ன? உறைகளைத் தேய்க்கவும் படுக்கைவிரிப்புகளை அலம்பவும், மடித்து வைக்கவும் மட்டுமே முடிகிறது.

“உன்னை அதிர்ஷ்டம் தானடி எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்”

ஒரு நாள் இப்படி எஜமானி கூறிய சமயம் ஏதோ ஒரு துணிச்சலில் வள்ளி சொன்னாள்:-

“எங்கடை வீட்டிலே இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப்போகிறது?”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அம்மாவும் ஐயாவும் ஒரு கணம் வெல வெலத்துப் போய்விட்டார்கள்! ஏதோ ஒரு போர்க் கோலத்தைக்கண்டு அஞ்சியவர்களைப் போல “என்னடி சொன்னாய் என அதட்டினார்கள். அம்மாவிடம் செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்” என ஆங்கிலத்தில் ஐயா சொன்னதும், அது தன்னைப்பற்றியது என அவளுக்குப் புரிந்தது.

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்பு ததும்ப வள்ளியை அழைத்த வீட்டு எஜமானி அவளுக்கு இரண்டு மூன்று - ரூபாய் பெறுமதியில்லாத இரு தோடுகளை அன்பளிப்பாக வழங்கி விட்டு, அவளது அழகைப் பார்த்து ரசிக்க விரும்புகிறவள் போல வள்ளியிடம் சொன்னாள்.

“எங்கடி சுரையைக் கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக்கொண்டு வா. ஒட்டை குத்திவிட்ட கொப்பனுக்கு, பாவம் - இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகுபார்க்கத் தானும் வழியில்லாமை இருந்திருக்கடி! உன்ரை நல்ல விதிக்கு எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய். போ... போ... போட்டுக் கொண்டு வா!”

- அவை வெள்ளித் தோடுகள்! அவை கிடைத்தது கூட பேரதிரஷ்டம் போல எஜமானி அபிநயித்துச் சொன்ன பொழுது வள்ளிக்கு முகமெல்லாம் விகசித்தது. பெண்களுக்கே உரித்தான நாணத்துடன் அவற்றை வாங்கி கண்களில் நன்றியுணர்ச்சி பொங்க அவள் தனது காதுகளில் அவற்றைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம் எஜமானி தனது கணவனைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்:-

“இது என்ன இந்தப் புதிய ஏற்பாடு என்று யோசிக்கிறீர்கள்? இப்பொழுதுதெல்லாம் வேலைக்காரர்களைப் பிடிப்பதென்றால் எவ்வளவு ரொம்பப் பெரிய கஷ்டம் சொல்லுங்கள். போன முறை பொங்கல் தினத்துக்கு ராணி வீட்டிலே நின்ற இரு வேலைக்காரிகளும் புதுச்சட்டை, நகை என்றெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு வருவதாகப் போனவர்கள் தான், திரும்பிவரவேயில்லை. ஏன் இறைவரிமதிப்பாளர் இராகவன் வீட்டை எடுத்துப்பாருங்களேன். அங்கே நிண்ட வேலைக்காரப் பெட்டை களவெடுத்து நல்லாச் சாப்பிடுமாம். ஒரு நாள் தேத்தண்ணி போட்டு தன்ரையெண்ணத்துக்கு குடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுவிட்டு மிஸ்ஸிஸ் ராகவனுக்குக் கோபம் வந்துட்டுது. நல்லா அடிச்சுப் போட்டா. அந்தக் கழிசறை... அதனுடைய பிச்சைக்காறப்புத்தி... திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யிற நாய் - பொலிசட்டைப் போய்ச் சொல்லி மானக்

கேடாப் போச்சு. நல்ல காலத்துக்குப் பொலிஸ், ராகவனுக்குப் பழக்கமா இருந்ததாலை மேலுக்குப் போகவிடாமை உள்ளுக்கேயே சடைஞ்சாச்சு... இதை நான் ஏன் சொல்லுறனெண்டால் இந்தப் பெட்டையை நாங்கள் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பேய்க்காட்ட வேண்டியிருக்கு! அவளுடைய தகப்பன் வாறான். பிள்ளையைப் பார்க்கப் போறானாம். கடிதம் போட்டிருக்கிறான்.”

- வள்ளியோடு முகம் கொடுத்துக் கதைக்காத ஐயா மனைவியின் ஆங்கில ‘லெக்ஸரைக்’ கேட்டதும் சொன்னார்.

“டியேய் வள்ளி! வேறு வீடுகளில் எண்டால் வேலைகாரி களுக்குச் சாப்பிடக் கூடக் குடாதுகள்! உனக்கு வேலையும் குறைவு. அம்மா உனக்குச் செல்லமும் தாறா! ஏதோ நல்ல விதியிருந்து எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்.”

வண்ணமலர்ச் செடிகள் மிகுதியாக வளர்ந்து நிற்கும் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்த வள்ளியின் தந்தை கந்தனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு வீட்டை ஏழு தலைமுறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கூட்டிமுடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை அதைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்டது. அங்குள்ள சுவர்கள் - அங்குள்ள விறாந்தைத் தரைகள் - அங்குள்ள மின்விளக்கு அலங்காரங்கள் - அங்குள்ள மீன் தொட்டிகள் யாவும் அவனைப் பிரமிப்பிலாழ்த்தின. உண்மையிலேயே வள்ளி அதிர்ஷ்டக்காரிதான்! அவள் பிறந்த நட்சத்திரத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். திருவோணம். ராணியாட்டம் வாழுவாள் என்று சோதிடர் சொல்லி இருக்கிறார்.

ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி, கைகட்டி எஜமானனுக்கும் அவரது மனைவிக்கும் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அவனுக்கு வள்ளிக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கிளாசில் தேநீர் வந்தது. புனிதமான கோயிலொன்றுக்குள் பிரவேசித்து, தேவி சமேதரராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவன் முன்னால் பக்தி பரவசமாக நிற்கும் ஒரு பக்தனைப் போல அவன் குரல் தளதளத்தது.

“எனது தெய்வங்களே! இதெல்லாம் என்னத்துக்கு, மூன்று நேரம் சாப்பாடு குறையாமல், வள்ளியை உங்களது சொந்தப் பிள்ளை போலப் பாக்கிறியள். அதுக்கே நாங்கள் சாகுமட்டும் ஊழியம் செய்யவேணும்... அவள் அதிர்ஷ்டம் செய்துதான் இங்கை வந்தவள். அவளை ஒருக்கா அவள் தாய் பார்க்கவேணும். கூட்டிக் கொண்டு வா என்று சொல்லி ஆசைப்பட்டவள் தான். ஆனா தாய்க்குத் தாயாய் என்றை அம்மா கவனிக்கையிக்கை, அவளை என்னத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டவேணும்...? அவளின்ரை சம்பளத்தைத் தந்தால் போதும்... பிறகு - ஆறுதலாக - தாய் பார்க்கட்டும்.”

சுவரின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து நின்ற வள்ளியின் குரல் திடீரெனத் தந்தையை நோக்கி எழுந்தது.

“ஏலாது! நான் வரப்போறன். இங்கே நிக்க மாட்டேன்.”

“ஏண்டி... அங்கை வந்து வயறு காயஞ்ச சாகப் போறியோ? தெய்வம் மாதிரி இந்த அம்மாவையும் ஐயாவையும் விட்டுவிட்டு வாரனெண்டு சொல்ல எனக்கு என்ன பைத்தியமே?”

“முடியாது, நான் வரப்போறன்... காயஞ்ச செத்தாலும் சரி, வருவேன்.”

“நில்லடி... என்றை குணம் தெரியுமே?”

“நான் மாட்டன்! வரத்தான் போறன்”

மகளை விலக்கி வெளியே செல்ல முற்பட்ட, அவனை அவள் பின் தொடர்ந்தாள். அய்யாவும் அம்மாவும் செயலற்று நின்றனர். அவள் குரல் சீற்றமாக ஒங்கி ஒலித்தது.

“நான் மாட்டன், வரத்தான் போறன்!”

குறிப்புகள்

1. வயிறு நிறைந்தால் போதுமா? மனம் நிறைய வேண்டாமா? என்ற உன்னதமான கருத்தைப் புலப்படுத்தும் சிறுகதையாக இது அமைந்துள்ளது.
2. ‘வள்ளி’ என்ற பதினொரு வயதுப் பெண்ணின் நடத்தைகளையும், மனவுணர்வுகளையும் கிளிநொச்சி, கொழும்பு ஆகிய இரு இடங்களிலான அவளது வாழ்வுப் பின்னணியில் கட்டுக்கோப்புடன் எடுத்துக்கூறும் சிறுகதை இதுவாகும்.
3. வள்ளி, வள்ளியின்தாய், வள்ளியின் தங்கை காந்தி, தகப்பன் கந்தன், கொழும்பில் வசிக்கும் பணக்காரவீட்டுத் தம்பதியர் ஆகிய பிரதான கதாபாத்திரங்களைச் சிருட்டித்து உலாவவிட்டுள்ள இக்கதையின் அடிநாதமாக, வேலைக்காரர் சிறுமிகளை மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதி, மனிதாபிமானமற்ற முறையில் அவர்களைக் கேவலமாக நடத்துகின்ற நகரத்தில் வாழும் பணக்காரவர்க்கத்தினரின் நடத்தைகளும், மனப்பாங்குகளும் அமைகின்றன. அத்துடன் எளிமையும் வறுமையும் நிறைந்த சொந்த வீட்டு வாழ்க்கையில் கிடைக்கின்ற சுகதுக்கங்கள், அன்பு, மகிழ்ச்சி, மனநிறைவு ஆகியவற்றுக்கிணையாக, அடிமைச்சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்ட சுகபோக வசதிகள் எதுவும் உயர்ந்ததாகவோ, மனம் விரும்பியதாகவோ இருந்து விடாதென்பதையும் உணர்த்தி நிற்கிறது இச்சிறுகதை.

4. குடும்பப்பொறுப்புக் குறைந்தவனாகவும், மனைவியைக் குடித்துவிட்டு வந்து துன்புறுத்துபவனாகவும், கொழும்பிலுள்ள பணக்கார வீட்டில் மகள் வள்ளி வாழுவதில் மனநிறைவும், மகிழ்ச்சியும் காண்பவனாகவும், நேரடியாகக் கொழும்பு சென்று வள்ளியையும், அவளது எசமானர்களையும் பார்த்தபின்னரும் தனது மகள் வேலைசெய்யும் பணக்காரவீட்டி னர் பற்றிய உயர்ந்த மனப்பான்மையை மாற்றாதவனாகவும், தன்னுடன் கூடவே சொந்தவீட்டுக்கு வரவிரும்பிய மகளைக் கோபிப்பவனாகவும் வள்ளியின் தந்தையான கந்தன் கதாபாத்திரம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.
5. வள்ளியின் தாயின் கதாபாத்திரமானது பசியும் பட்டினியும், துன்பமும், தொடர்கதையான வாழ்க்கையிலிருந்து தப்பிப்போய், கொழும்பிலுள்ள பணக்காரர் வீட்டில் நல்ல சத்தான உணவும், சிறந்த உடையும், காற்றோட்டமான வசதியுள்ள இருப்பிடமும் கிடைக்கத்தக்க நிலையில் தனது மூத்தமகள் வாழப்போவதை நினைத்து மகிழ்ச்சியடையும் உள்ளமும், உணர்வும் படைத்த பெண்ணாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
6. வள்ளியின் தங்கை (வள்ளிக்கு நேரே இளையவர்) காந்தி என்னும் கதாபாத்திரமானது, மெலிந்து வரண்டு கிடக்கும் தன்னைக் கொழும்புக்கு வேலைக்காக அனுப்பாமல், தமக்கை வள்ளியை அனுப்புகின்ற தாயிடம் கோபம் கொண்ட பெண்ணாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளது. தமக்கைக்குக் கிடைக்கப் போகின்ற நல்ல உணவுகளான இறைச்சி, மீன், முட்டை, ஆகியன தனக்குக் கிடைக்காதா என்ற ஆதங்கத்துடன் "ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும், காய்ச்சிக் காய்ச்சித் தந்திட்டு வேலைமட்டும் மாடுமாதிரி வாங்கிப்போடுவா" என்று வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்துவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வறுமையின் கொடுமை தந்த எரிச்சலையும், ஏக்கத்தையும் அக்கதாபாத்திரத்தின் அறியாமையையும் நாம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.
7. கொழும்பில், வள்ளி வேலைக்காரியாகப் பணியாற்றும் வீட்டு எசமானனும், எசமானியும் உயர்வர்க்கப் பிரதிநிதிகளாகவும், வேலைக்காரர்களுக்கு, அவர்களது வறுமையின் கொடுமையை எள்ளுடன் எடுத்துச்சொல்லித் தமது வீட்டில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் உயர்ந்தரக உணவு, உடை, இருப்பிடம் பற்றிப் பெருமைப் பட்டுக் கொள்பவர்களாகவும் படைப்புருவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். தந்திரமான நடைமுறைகளினால் வேலைக்காரரைப் பிடிப்பது கஷ்டமான காரியம் என்பதையுணர்ந்து நடப்பவர்களாகவும் அவர்கள் விளங்குகின்றனர். ஆனால் எல்லா வகையிலும் தங்களது வேலைக்காரர் சிறுமி வள்ளியைத் தனிமைப்படுத்தி, அவளைத் தாழ்த்தப்பட்டவளாகக்

கருதி நடத்துகின்றனர். தகப்பன் கந்தன், மகளைப் பார்க்க வரப்போகின்றான் என அறிந்து, இரண்டு வெள்ளித்தோடுகளை வள்ளியை அணியச் செய்து அழகு பார்த்து அவளுக்குத் தமது வீட்டில் கிடைக்கும் வசதிகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பெருமையுறுகின்றனர். “எங்கட வீட்டில இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப்போகிறது?” என வள்ளி கூறியதும், ஒருகணம் திடுக்குற்றப்போன எசமானி, தந்திரமாகக் காய் நகர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது. “செல்லம் கொடுத்துவிட்டாய்” என மனைவியைக் கோவிக்கும் எசமானனை, சமாளிக்கும் திறன் கொண்டவளாக எசமானி காணப்படுகிறாள். உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமான செயற்பாடுள்ளவர்களாக, சுயநலம் மிக்கவர்களாக இக் கதாபாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

8. இச்சிறுகதையின் மூலகதாபாத்திரம் வள்ளியாகும். உணர்வும் உயிர்ப்பும் நிறைந்த பதினொரு வயதுச் சிறுமியாக அவளை உருவாக்கியுள்ளார் கதாசிரியர். கொழும்பிலுள்ள பணக்கார வீடொன்றில் வேலைக்காரியாகப் போக நினைக்கையில், அவளுக்கும் அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர் கூறியதும் மகிழ்வுற்றாள் வள்ளி. முதலில் இதனைத் தாய் கூறியதும் நல்ல உணவு, நல்ல உடை, நல்ல இருப்பிடம் கிடைக்கப்போகிறதென்றும், வறுமைக்கே ஆளாகிவிட்ட பட்டினி வாழ்க்கைக்கு இனிமேல் விடைகொடுக்கப் போகிறேனென்றும், தலைகால் புரியாது தடுமாறினாள். இப்போது கொழும்பு வீட்டில் எசமானர்கள் உத்தியோகத்திற்குச் சென்ற பின்னர் தனிமை அவளை வாட்டியது. சொந்தக் கிராமத்தில் சகோதரங்க ளுட்படச் சிநேகிதிகளுடனும் பெற்றோர், உறவினர்களுடனும் மகிழ்ச்சியாகக் கழித்த நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன. மாலை கட்டி, மணியில் நூல் கோர்த்துப் பாம்பாட்டி, குரும்பட்டியில் தேர் செய்து உருட்டி விளையாடிய பொழுதுகளை நினைத்து வேதனைப்பட்டாள். உயர்ந்த பங்களாவின் கண்ணாடி யன்னல்களுடாக ஆரவாரத்தில் மிதக்கும் கொழும்பு வீதியினைப்பார்ப்பது அவளது நிலையாக விருந்தது. நட்புக்கு எவருமில்லாத சூழலில் வீதியால் செல்பவர்களும் அவளை ஏளனமாகப் பார்த்தார்கள். ஒருசமயம் தான் வலியக் கூப்பிட்ட போதும் சிறுமியொருத்தி வரமறுத்து விட்டமையை நினைத்து வருந்தினாள். இறைச்சி, மீன், முட்டை எனச் சாப்பாடு கிடைத்தாலும் எசமானும், எசமானியும் சாப்பிட்ட பின்னரே சாப்பிடும், அவர்கள் தருவதை மட்டும் சாப்பிடும் நிலையேயிருந்தது. அம்மாவிடம் விரும்பியவண்ணம் கேட்டுச் சாப்பிடுவது போன்ற உரிமை மறுக்கப்பட்டது. விரும்பிய இடத்தில் படுக்கும் உரிமையும் கிடைக்கவில்லை. சமயலறை மூலையில்

பாய்விரித்து நிலத்திலேயே படுக்கமுடிந்தது. தனியானதொரு கிளாசிலேயே தேநீர் குடிக்கலாம். விருந்தினர்களுக்குரிய உரிமை கூட வீட்டு வேலைக்காரிக்குக் கிடைக்கவில்லை. உணர்வுகளைப் பூட்டிவைத்துக் குமுறுகின்ற உள்ளத்தினளாய் வள்ளி காணப்பட்டாள். பணக்கார வீட்டில் கூண்டுக்கிளிக்கும் சுதந்திரம் கிடையாது என்பதையும், அது தன் சொந்த வீட்டிலேயே கிடைக்கும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டாள். ஒரு சமயம் தன் எசமானியிடம் அதைக் கூறவும் துணிந்தாள். தந்தை வந்த போது “நான் வரப்போறன். இங்கு நிற்க மாட்டன்” எனக்குரலிலும் மனத்திலும் உறுதிக்கொண்டு தெரிவித்தாள். அதற்குத் தந்தையான கந்தன் கோபித்து மறுப்புத் தெரிவித்த போதிலும் “காய்ஞ்சு செத்தாலும் சரி” வருவேன் எனக்கூறிக்கொண்டு சென்றாள். இத்தகைய நிலையில் கிளிநொச்சியிலுள்ள சொந்தவீட்டில் கிடைக்கின்ற வறுமையும் துன்பமும், கொழும்பிலுள்ள அந்நியரான பணக்கார வீட்டில் கிடைக்கின்ற எந்தச் சுகத்தையும் விடப்பலமடங்கு உயர்ந்தது என்பதையும் வள்ளி புரிந்துகொண்டாள். அத்துடன் சொந்த ஊரில் உயர் வேளாளர் சமூகமாக வாழ்ந்த நிலைமை, கொழும்பு வீட்டு வேலைக்காரியான பின் தாழ்ந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் போல மாறிவிட்டதையும் கண்டு கொண்டாள். இத்தகைய குணவியல்புகளின் கூட்டாக வள்ளி கதாபாத்திரம் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

9. கிளிநொச்சியின் குடியேற்றக் கிராமமொன்றினதும், கொழும்பு நகர வீதியினதும் வருணனைகள் இச்சிறுகதையில் காணப்படுகின்றன.

“நீண்ட அகலமான, தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்புரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான நோட்டு அது, எந்த நேரமும் அந்த நோட்டு சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. அடிக்கடி பல்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும் மனித வெள்ளமுமாக, அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது”

“இத்தகைய பரபரப்பான மஹேந்திர ஜாலங்கள் நோட்டுக்களைத் தெரியாது”

(இவை கொழும்பு நகரின் வீதிகள் பற்றிய வர்ணனைகள்)

“அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும்புழுதி நோட்டுக்களும், காட்டு மரஞ்செடிகளும், காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும், டிராக்டர்களும் மட்டுமே” (கிளிநொச்சிக் கிராமத்தின் வர்ணனை)

10. “ஒரு சிறிய குடிசையொன்றுக்குள் பசியும் பட்டினியும் அழுகையும் அச்சமுமாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த வேளையில்”

“இத்தகைய சாப்பாடுகளை அவளது சொந்த வீட்டில் எங்கே காணமுடிகிறது?

“சாம்பல் மொந்தன் வாழைக்காய்களை வெட்டி நறுக்கி பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி - தினம் தினம் சமையல் நடக்கிறது. சாப்பிட்டு நாவுக்கும் சலிப்புத் தட்டி விட்டது.”

“ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்சித்தந் துட்டு வேலை மட்டும் மாடுமாதிரி வாங்கிப் போடுவா” - காந்தி கூற்று

“இனிக் கோதுமைப் புட்டும் வாழைக்காய்க்கறியும் சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாகாது என்ற எண்ணமே பிரிவுத்துயரைப் போக் கடித்திருந்தது”

“அவளது வீட்டிலே நிற்கும் நாலைந்து கோழிகள் ஒன்று மாறி ஒன்று இட்டுத்தள்ளும் முட்டைகளை, ஸ்கூல் மாஸ்டர் வீட்டுக்கும், சனிற்றறி வீட்டுக்கும் எடுத்துச்சென்று காசாக்கி மீண்டதையே அவள் தனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறாள். அந்த முட்டைகள் அவளது வீட்டில் கோதம்பை மா வாங்குவதற்காகவும், மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதற் காகவும், கறிமிளகாய் வாங்குவதற்காகவும், காசுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு பண்டமாக மாறிவிட்டது”

“உங்கடை குச்சி வீட்டுக்குள்ளை நாய், பண்டி, வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய்” (எசமானி கூற்று)

“எங்கேடி சுரையைக் கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக் கொண்டு வா... ஓட்டை குத்திவிட்ட கொப்பனுக்கு, பாவம் இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகு பார்க்கத் தெரியவழியில் லாமை இருந்திருக்கடி...” (எசமானி கூற்று)

இவை வள்ளியின் குடும்பத்துப் பொருளாதார நிலைமைகளைப் பிரதிபலிப்பன.

11. இச்சிறுகதையின் மொழிநடையானது எளிமையான யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழில் காணப்படுகிறது. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் அவ்வாறு இருந்தபோதிலும், கதை சொல்லியின் (ஆசிரியர்) கூற்றுக்கள் இலக்கியத் தமிழில் இடம்பிடித்துள்ளன. சிறிய, பெரிய, வாக்கியங்கள் தேவைக்கேற்பக் கலந்து வந்துள்ளன. றோட்டுக்கள், டிராக்டர்கள், பஸ்கள், கார்கள் போன்ற ஆங்கிலச் சொற்களுட்பாடும் மிகக் குறைவான பிறமொழிச் சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பழக்கத்துக்குரிய வடமொழிச் சொற்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன.

12. இந்தக்கதையின் அடிநாதமாக வர்க்கபேதம் காணப்பட்டாலும், அதன் அக்கிரமம் பற்றி கோபாவேசமான பிரசாரங்கள் இடம்பெறவில்லை. சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கோஷங்களும் காணப்படவில்லை.

13. “பாம்மைப் போன்றிருக்கும் அந்தக்கோதில்”
 “வண்ணத்துப் பூச்சிகள்போல் திவியும் சிறுமிகள்”
 “ஆனை மாதிரி கொழுத்திட்டாய்”
 “ஏதோ ஒரு போர்க்கோலத்தைக் கண்டு அஞ்சியவர்களைப்போல
 இவை இச்சிறுகதையிலுள்ள உவமைகள்.
14. “திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யிற” - இது பழமொழியாகும்.
 இறுதிச் சொல் குறையாக வந்துள்ளது.

அருஞ் சொற்கள்

ஒப்புரவு - சமமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது; மஹேந்திர ஜாலங்கள் - மாயா வினோதங்கள்; படுவான் அடிச்சதுகள் - பயனற்றவை; தலைகால் புரியவில்லை - அளவற்ற ஆனந்தநிலை; விகசிக்க - மகிழ்ச்சியடைய; வசவுகள் - திட்டுகள், ஏச்சுக்கள்; தலைச்சன் குழந்தை - முதற்பிள்ளை; பிரீதி - விருப்பம்; சொகுசு-வசதி; சிருஷ்டிக்க-உருவாக்க; அபிநயித்து - நடித்து; பிரமிப்பு - ஆச்சரியம்; சீற்றம் - கோபம்; சமேதராய் - உடனாக, சேர்ந்து.

இ) யுகசந்தி

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

த.ஜெயகாந்தன்

த.ஜெயகாந்தன்

தமிழிலக்கியத்துறையின் நவீன வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை முதலியவற்றால் தமிழ்மொழிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கியவர் தண்டபாணிப்பிள்ளை ஜெயகாந்தன் அவர்கள். இவர் 24.04.1934 இல் தண்டபாணிப்பிள்ளை -

மகாலட்சுமி தம்பதியருக்கு மகனாக தமிழ்நாட்டின் கடலூரின் மஞ்சக்குப்பத்தில் பிறந்தவர். செல்வராக விளங்கிய தந்தையார், சூழ்நிலை காரணமாக அனைத்துச் செல்வங்களையும் இழக்க வேண்டி நேரிட்டதால், ஜெயகாந்தனின் இளமைக்கால வாழ்வு துன்பச்

சூறாவளிக்கு ஆளானது. பள்ளிக்கல்வி முக்கிய இடம் பெறாமல் போய் விட்டது.

ஆறாம் வகுப்புடன் படிக்க இயலவில்லை. இளவயதிலேயே பல தொழில்களைப் பார்க்கின்ற அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. மளிகைக் கடைப் பையனாக, டாக்டரிடம் பை தூக்குபவனாக, மாவுமிஷின் வேலை பார்ப்பவனாக, அம்பாஸிட்டராக, டிரெடிஸ் மேனாக, புத்தகம் விற்றவனாக, மாவு மிஷின் பாகம் செய்யும் இஞ்சினூக்குக் கரிவாரிக் கொட்டுபவனாக, சோப்புப் பக்டரி ஊழியனாக, இங்க் பக்டரி வேலையாளனாக, கைவண்டி இழுப்பவனாக, ஜட்காவண்டிக்காரனின் உதவியாளனாக, புரூப் ரீடராக, பத்திரிகை உதவியாசிரியனாக பன்முகப் பரிமாணங்களை உருவாக்கிக் கொண்டார் அவர். சென்னை நகரின் நடைபாதை வாழ்க்கை அனுபவமும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. மாமனாரின் உதவியினால் சென்னைக்கு வந்தவருக்கு அங்கு பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களிடையே வாழும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

"கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான் என்னை வளர்த்தது, நாகரிக மனிதனாக உருவாக்கியது, எனக்குக்கல்வி தந்தது, பண்பாடு கற்றுத் தந்தது, என்னை எழுத்தாளனாக்கியது, இவ்வளவும் எனது எழுத்தாள நண்பர்களால் தான் என்பதை நான் நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன்" என்று ஜெயகாந்தன் எழுத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். தனது வாழ்க்கையின் திசைமாற்றத்துக்குப் பொதுவுடைமைக் கட்சியே காரணம் என்கிறார். இவருக்குத் தமிழ்மொழி இலக்கியப் பயிற்சியளித்தவர் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் திரு.ப.ஜீவானந்தம் அவர்கள். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் திருக்குறளிலும் ஜெயகாந்தன் பெற்ற பயிற்சியினால் அவரது பேச்சுக்களின் போதும், எழுத்துக்களின் போதும் திருக்குறள் அடிகள் கலந்து வரும். இவர் வித்துவான் சொக்கலிங்கம் என்பவரிடம் புலவர் தேர்வுக்குத் தகுதி பெறும் அளவுக்குத் தமிழ் பயின்றார்.

ஜெயகாந்தன் பொதுவுடைமைத் தோழர்களுடன் "கம்யூனிஸ்ட்" வசித்த காலத்திலேயே கதைகள் எழுதத் தொடங்கினார். அவரது முதற்சிறுகதை 1950 இல் "சௌபாக்கியம்" இதழில் வெளிவந்தது. 1952 இல் அவர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினரானார். 1957 இல் அவரின் முதல் நாவலான "வாழ்க்கை அழைக்கிறது"வும், 1958 இல் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான "ஒரு பிடி சோறு" என்பதும் வெளிவந்தன. அவருடைய கதைகள் வெளிவந்து பாராட்டைப் பெற்றன. பிற்காலத்தில் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர்களுடனான கருத்து வேறுபாட்டால் கட்சியை விட்டு விலகிய அவர், காங்கிரஸ் அபிமானியாகவும் செயற்பட்டார். 1964 இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகிக் காங்கிரசில் சேர்ந்தார். ஆனாலும் இன்னும் தன்னை ஒரு பொதுவுடைமைவாதி எனக் கூறிக் கொள்ளும் அவர், எழுத்துப் பணியையே மேற்கொண்டார். இருந்தும் ஒரு சகாப்த காலத்துக்கு மேலாக எழுதுவதிலிருந்தும்

விலகியிருந்தார். சமீபகாலங்களில் ஒரு சில படைப்புகளை மீளவும் தந்துள்ளார். இலக்கியத் துறையில் நாவல்கள், குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், ஓரங்கநாடகங்கள் என அதிகளவில் எழுதியுள்ளார். மேலும் இலக்கியத்துறைக்கு அப்பால் தீவிர அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும், திரைப்பட இயக்குநராகவும், பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், பாடலாசிரியராகவும் பன்முக ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 200 சிறுகதைகள், 35 குறுநாவல்கள், 15 நாவல்கள், 550 கட்டுரைகள் ஆகியன ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளாகும். “ஜெயபேரிகை” நாளிதழ், “ஞானரதம்” இலக்கிய இதழ், “கல்பனா” இதழ், “நவசக்தி” தினசரி ஆகியவற்றின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

“அவரது கதைகள் பொதுவாசகப் பரப்பில் கவனம் கொள்ளாத அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்களை முன்வைத்தது. பெண்களுக்கான கலாசார நெருக்கடிகள், வன்முறைகள், அகவெளி குறித்து உரத்த குரலில் பேசியது. பிச்சைக்காரர்கள், போக்கிரிகள், பைத்தியங்கள், துறவிகள், வேசைகள் என்று ஒதுக்கப்பட்ட உலகின் அந்தரங்களை வெளிப்படுத்தியது. நடைபாதை உலகைச் சேர்ந்தவர்களும் மனிதர்களே, அவர்களுக்குள்ளும் காதலும் காமமும் இருக்கிறது என்று ஜெயகாந்தன் கதைகள் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டின”. (எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், “உயிர்மை” யூலை 2009, ப.17-18).

ஐம்பதுகளின் ஆரம்பகாலப்பகுதியில் எழுத்துலகில் புகுந்த ஜெயகாந்தன் அவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியவாதியாகத் திகழ்ந்தவர். ‘சரஸ்வதி’ சஞ்சிகையில் சிறப்பான சிறுகதைகள் பலவற்றைத் தந்தவர். எழுபதுகள் வரை அசைக்க முடியாத இலக்கியப் படைப்பாளியாகத் தன்னை நிலை நிறுத்தியவர். “தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தில் (1960) பலராலும் பேசப்பட்ட வரும் விதந்துரைக்கப்பட்ட வரும் இவர். நாவலாக்கக் கூறுகளைக் கலைத்துவத்தோடு தனது படைப்புகளில் கையாண்டவர். நாவலிலக்கியத்துக்குச் சரியான படிமம் கொடுத்த பெருமை இவருக்குரியது. சிறு கதைத்துறையிலும் சரி, நாவலிலக்கியத்துறையிலும் சரி ஜெயகாந்தனின் இடத்தை இன்னமும் எவராலும் தகர்க்க முடியவில்லை” என செங்கையாழியான் (“மல்லிகை” ஏப்ரல் 2008 இதழில்) கூறியுள்ளமை பொருத்தமானதேயாகும். இவரது கட்டுரைகள் ஒன்பது தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இலக்கியத் தொகுப்பு, எனது கலையுலக அனுபவங்கள் போன்ற நூல்களும் அவருடையனவேயாகும். அதே போல் நாவல்கள், குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள் என்பனவும் சில வாண்டுகளுக்கு முன் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. மரபுவழிக் கதைப் பின்னலையும், புதுமைக் கதைப்பின்னலையும் கொண்டதாக ஜெயகாந்தனின் நாவல்கள் விளங்குகின்றன.

நித்த நிகழ்வதனைத்துமே - எந்தை
நீண்ட திருவருளால் வரும் - இன்பம்
சுத்த சுகந்தனியானந்தம் - எனச்
சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே”

வாழுகின்ற ஞானமார்க்கத்தை இச்செய்யுள் நலம் பெறக் கூறும். பராசக்தியைக் கண்டு சொல்லிய “கண்ணம்மா என் குழந்தை” என்னுஞ் செய்யுள் அன்னைக்குக் குழந்தை மீதுள்ள ஆர்வத்தை அழகு பொருந்தக் கூறுவது. கண்ணனை விளையாட்டுப் பிள்ளையாகப் கண்டு பாடிய பாட்டு ஆயர்பாடியில் எருமன்றத்தில் மாயவன் தம்முன்னே ஆடிய பாலசரிதை நாடகங்களை நினைவுறுத்துவது. கண்ணனைக் காதலனாகக் கண்டு பாடிய பாடல்கள் பலவுள. சிருங்காரம், வீபத்ஸம், பயாநகம், அற்புதம், ரௌத்ரம் என்னும் ரஸங்கள் ஒன்றும் பலவும் பொருந்தி வருகின்ற இச் செய்யுட்கள் கவிச்சுவை நுகர வல்லாருக்குத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதமாவன.

பிரிவாற்றாமையா லெய்திய துன்பத்தை வருணித்து,
“உணவு செல்லவில்லை - ஸகியே
உறக்கம் கொள்ளவில்லை
மனம் விரும்பவில்லை - ஸகியே
மலர் பிடிக்கவில்லை
குணமுறுதியில்லை - எதிலும்
குழப்பம் வந்ததட
கணமுமுள்ளத்திலே - சுகமே
காணக்கிடைத்தில்லை
பாலுங்கசந்ததட - ஸகியே
படுக்கை நொந்ததட
கோலக் கிளிமொழியும் செவியில்
குத்தலெடுத்ததட
நாலுவயித்தியரும் - இனிமேல்
நம்புதற்கில்லையென்றார்
பாலத்துச் சோசியனும் - கிரகம்
படுத்துமென்று விட்டான்”

என்று கூறுகின்ற செய்யுட்பாகங்களும்,

“ஆற்றங்கரையதனில், முன்னமொருநாள் - எனை
அழைத்துத்தனியிடத்திற் பேசியதெல்லாம்
தூற்றிநகர்முரசு சாற்றுவனென்றே
சொல்லிவருவையடி தங்கமேதங்கம்”

போன்று 1978 இல் 'இமயத்துக்கு அப்பால்' நாவலுக்கு ரஷ்யாவின் நேரு விருதும், 1978 இல் 'கருணை உள்ளம்' திரைப்படத்திற்கு சிறந்த திரைப்படத்திற்கான - சிறந்த கதைக்கான விருதும் கிடைத்தன. 1986 இல் ஸ்ரீஜயஜயசங்கர; நாவலுக்கு தமிழக அரசின் பரிசும் 'சுந்தரகாண்டம்' நாவலுக்கு தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 'இராஜராஜன்' விருதும் கிடைத்தன. அவருடைய நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளும், சுமார் ஐம்பது நாவல்களும், ஏராளமான கட்டுரைகளும் தமிழ் இலக்கியவுலகில் என்றும் அவருக்கான இடத்தை நிலைபெறச் செய்யும்படி அவரை வாழ வைக்கும் எனலாம். மூன்று முறை ரஷ்ய நாட்டுக்குச் சென்று வந்த இவரது மணிவிழா 1994 இல் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இவரது மனைவி பெயர் ஞானாம்பிகை. இரண்டு மகள்களும் ஒரு மகனும் பிள்ளைச் செல்வங்களாகும். தமிழ் கூறும் உலகில் தனது எழுத்துக்களால் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய எழுத்தாளர் இவரெனலாம்.

ஜெயகாந்தனின் 'யுகசந்தி' என்ற சிறுகதை இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. பிராமணக் குடும்பமொன்றின் இரு காலகட்டங்களுக்கான வாழ்வியற் சந்திப்பினை இக்கதை ஆதாரமாகக் கொண்டது. முந்தைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தியின் ஆச்சாரமான பின்னணியிலமைந்த வாழ்க்கையும், அதற்கேற்றாற் போலத் தன் மனவுணர்ச்சிகளை அவள் நெறிப்படுத்திய கோலமும் மாறிப் போய் இன்றைய தலைமுறைப் பெண்ணான அவளது பேத்தியின் மனவுணர்ச்சிகள் காலத்துக்கேற்ப வெளிப்படுகின்ற போது, அதனைத் தனது முந்தைய அனுபவங்களிலிருந்து ஏற்றுக் கொள்பவளாகப் பழைய தலைமுறையினள் விளங்குவதை இச்சிறுகதை நயமுடன் சித்திரித்துள்ளது.

யுகசந்தி

-த.ஜெயகாந்தன்-

கௌரிப் பாட்டி பொறுமையாய் வெகு நேரம் பஸ்ஸிற்குள் நின்றுருந்தாள். எல்லோரும் இறங்கிய பின், தனது காக்கி நிறப்பையின் கனத்தை இடுப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு கடைசியாக வந்தாள்.

'பாட்டி... பாட்டி! பையைத் தூக்கியாரட்டா? ஓரணா குடு பாட்டி.'

'வண்டி வேணுங்களா அம்மா?'

'புதுப்பாளையம் வக்கீல் குமாஸ்தா ஐயர் வீடு தானுங்களே... வாங்க, போவோம்'- என்று பல்வேறு வரவேற்புக் குரல்களுடன் அவளை இறங்கவிடாமல் தடுத்து நின்ற வண்டிக்காரர்களையும், கூலிக்காரர்ச் சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கனிவோடு சிரித்து விட்டுப் பாட்டி சொன்னாள்:

'எனக்கு ஒண்ணாம் வேண்டாம்பா... சித்தே வழியை விட்டேன்னா நான் மெள்ள நடந்தே போயிடுவேன்... ஏன்டாப்பா, வீட்டுக்கூடத் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்கே... நான்தான் மாசம் ஒரு தடவை வாரேனே. என்னிக்கு வண்டியிலே போனேன்?' என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பதிலைச் சொல்லி, அவர்களை விலக்கி வழியமைத்துக் கொண்டு தணலாய்த் தகிக்கும் வெயிலில், முக்காட்டை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு, இடுப்பில் ஏற்றிய கமையுடன் வறுத்துக் கொட்டிய புழுதி மண்ணை அழுந்த அழுந்த மிதித்தவாறு ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து நடந்தாள் பாட்டி.

பாட்டிக்கு வயது எழுபது என்றாலும் சரீரம் திடமாய்த் தான் இருக்கிறது. மூப்பினால் ஏற்பட்ட ஸ்தூலமும், அதனால் விளையும் இளைப்பும் வீட்டுக்குப் போன பின்தானே தெரியும்...?

அவள் கணிப்பில் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைளெல்லாம் அதோ ரிக்காவினும், ஜட்காவினும், சைக்கிளினும் பரந்து பரந்து ஓடுகிறார்கள்.

மழையும் வெயிலும் மனிதனை விரட்டுகின்ற கோலத்தை எண்ணிப் பாட்டி சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு இதைல்லாம் ஒரு பொருட்டா? வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்த வாழ்வின் சுழிப்பிலும், பின் திடீரென வறண்ட பாலையாய் மாறிப் போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்த பழகியவளை இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்? என்ன செய்தால் தான் என்ன?

தகிக்கின்ற புழுதியில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் புதைய, அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள் பாட்டி..

வழியில் சாலையோரத்தில் - நான்கைந்து மனிதர்கள் நின்று சுகம் காண வாகாய் முளைத்த பெருங்குடை போல் நிழல் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது ஒரு சிறிய வேப்பமரம்.

அந்த நிழலில் ஒற்றையாய்ச் சற்றே நின்றாள் பாட்டி.

எரிந்து தகிக்கும் அவ்வெம்மையின் நடுவே சுகம் தரப் படர்ந்த அந்த நிழல் போலும், யந்திரங்களைத் தவிர எதையுமே நம்பாத இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில்... சென்ற நூற்றாண்டின் சின்னமாய்த் தன் சொந்தக் கால்களையே நம்பி நிற்கும் - காண்பதற்கரியதான அந்தக் கிழவியின் பிரசன்னம் போன்றும் மெல்லென வீசிய குளிர்காற்றில் வேப்பங்குழைகள் சிலிர்த்தன.

'என்னப்பே மகாதேவா!' என்று கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு அந்தக் குளுமையை அனுபவித்தாள் பாட்டி..

பாட்டியின் முக்காடிட்ட வட்டமான முகத்தில் ஒரு குழந்தைக் களை குடிகொண்டிருந்தது. இந்த வயதிலும் அவள் சிரிக்கும் போது வரிசைப் பற்கள் வடிவாய் அமைந்திருந்தது ஓர் ஆச்சரியமே! அவள் மோவாயின் வலது புறத்தில் ஒரு மிளகை விட சற்றுப் பருத்த அழகிய கறுப்பு மச்சம் அதன் மீது மட்டும் கருகருவென முடி... இவ்வளவையும் ஒரு சேரப் பார்த்தவர்கள் இவள் இள வயதில் எப்படி இருந்திருப்பாள் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியாது.

பாட்டியின் பொன்னிறமான மேனியில் அதிக நிறபேதம் காட்டாத நார்ப்பட்டுப் புடவை காற்றில் படபடத்தது புடவையிலிட்ட முக்காட்டின் விளிம்பெல்லாம் குத்துக் குத்தாய் லேசாகத் தலைகாட்டும் - மழிந்து நாளாகி விட்டதால் வளர்ந்திருக்கும்- வெள்ளி முடி. சுழுத்தில் ஸ்படிக மாலை. நெற்றியில் வியர்வையால் கலைந்த விபூதிப் பூச்சு. புடவைத் தலைப்பால் முகத்தையும், கைகளையும், மார்புக் குவட்டின் மடிப்புகளையும் அழுந்தத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டாள். அப்போது வலது விலாப்புறத்தில் இருந்த சிறிய பவழம் போன்ற மச்சம் வெளித் தெரிந்தது.

-மீண்டும் நிழலிலிருந்து வெயிலுக்கு வந்து புழுதி மண்ணிலிருந்து பழுக்கக் காய்ந்த கெடிலநதிப் பாலத்தின் கான்கிரீட் தளவரிசையில் பாதங்களை அமைதியாகப் படிய வைத்து, அசைந்து அசைந்து அவள் வரும் போது...

பாலத்தின் மீது கிராதியின் ஓரமாக, பாட்டியம்மாள் மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்று கையிலுள்ள சிறு தகரப் பெட்டியுடன் கும்பிட்டான் ஒரு பழைய, பழகிய-நாவிதன்.

“பாட்டியம்மா... எங்கே, நெய்வேலியிலிருந்தா?” என்று அன்புடன் விசாரித்தான்.

“யாரு வேலாயுதமா? ஆமா!... உன் பெண்டாட்டி குளி குளிச்சுட்டாளா?” என்று ஆத்மார்த்தமாய் விசாரித்தான் கிழவி.

“ஆச்சங்க... ஆம்பளைப் பையன் தான்.”

‘நல்லாயிருக்கட்டும்... பகவான் செயல்...! இது மூணாவது பையனா?’

‘ஆமாமுங்க’ என்று பூரித்துச் சிரித்தான் வேலாயுதம்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்... எந்தப் பாடாவதுபட்டுப் படிக்க வச்சுடு, கேட்டியா?” என்றதும் வேலாயுதம் குடுமியைச் சொறிந்தவாறு சிரித்தான்.

“அட அசடே, என்ன சிரிக்கிறே? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடர் உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது... புருஷாள் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா... பொம்மனாட்டிகள்லேயும் என்னை மாதிரி இனிமே கெடையாதுங்கறது தான் இப்பவே தெரியறதே...ம் எல்லாம் சரிதான் காலம் மாறும் போது மனுஷானும் மாறணும்... என்ன நான் சொலறது?” என்று கூறி ஏதோ “ஹாஸ்யம் பேசிவிட்ட மாதிரி பாட்டி சிரித்தான். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தான்.

“இந்தா, வெயிலுக்கு ரெண்டைக் கடிச்சுண்டு போ” என்று இடுப்பிலிருந்த பையில் பிதுங்கி நின்ற இரண்டு வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை எடுத்து அவனது ஏந்திய கைகளில் போட்டான்.

“பஸ்லே வரச்சே அணாவுக்கு நாலுன்னு வித்தான்... கொழந்தைகளுக்கு ஆகுமேன்னு ஒரு நாலணாவுக்கு வாங்கினேன்.” என்று அவள் சொன்னதும், வேலாயுதம் ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டுத் தன்னை அவள் கடக்கும் வரை நின்று பின்னர் தன் வழியே நடந்தான்.

சிதம்பரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கௌரியம்மாள், தனது பத்து வயதில் இந்தக் கடலூரில் நன்கு செயலில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். பதினாறு வயதில் கையிலொரு குழந்தையுடன் கைம்மைக் கோலம் பூண்ட பின் இத்தனை காலமாய்த் தன் மகனையும், தன் புருஷன் பங்கில் கிடைத்த வீட்டையும் விட்டு எந்த ஊருக்கும் சென்றதில்லை.

எனினும் தன் மகன் வயிற்றில் பிறந்த மூத்தமகள் கீதா மணக் கோலம் பூண்டு பத்தே மாதங்களில், தரித்திருந்த சுமங்கலி வேடத்தை, நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பது போல் கலைத்து விட்டுக் குடும்பத்தை அழுத்தும் பெருஞ் சோகமாய்க் கதறிக் கொண்டு தன் மடியில் வந்து வீழ்ந்து குமுறியழுத நாள் முதல், தனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த கடைசி சோகமாய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள் கௌரிப் பாட்டி. தன் அரவணைப்பில், தன் அன்பில் தனது கண்ணீரில், தனது ஒட்டுதலில் அவளை இருத்திக் கொள்வதையே தன் கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டாள். அது வரை கீதாவின் மீது, மகன் பெற்ற குழந்தை என்ற பாசம் மட்டுமே கொண்டிருந்த பாட்டி - கணவன் இறந்த நாள் முதல் தன் உயிரையே மகன் மீது வைத்திருந்த அந்தந்த தாய் அதை மாற்றிக் கொண்டது கீதாவுக்கு வெறும் ஆறுதல் தரும் பொருட்டன்று.

கௌரிப்பாட்டி தனது இறந்த காலத்தின் நிகழ்காலப் பிரதி நிதியெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்.

பாட்டியின் மகன் கணேசய்யர் தந்தையின் மரணத்தையும் அதனால் விளைந்த அத்யந்த சோகத்தையும் உணராதவர். அவரது மனைவி பார்வதி அடிக்கடி ரகசியமாகக் கடிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ப அவர் ஒரு 'அம்மா பிள்ளை' தான்..

விதவையாகிவிட்ட கீதாவைப் பற்றிப் பலவாறு குழம்பிக் குழம்பிப் பின்னொரு நாள் ஹைஸ்கூல் படிப்போடு நின்றுகொண்ட அவளை, உபாத்திமைப் பயிற்சிக்கு அனுப்ப யோசித்து, தயங்கித் தயங்கி தன் தாயிடம் அபிப்பிராயம் கேட்ட போது, அவரது முடிவை வெகுவாகப் பாராட்டி அவள் ஏற்றக் கொண்டதும், கௌரிப் பாட்டியை அவரால் அளக்கவே முடியவில்லை.

-பாட்டியம்மாள், மாறிய காலத்தில் பிறந்த கீதாவின் பாக்கியத்தை எண்ணி மனத்துள் பூரித்தாள்...

பயிற்சி முடிந்து பல காலம் உள்ளூரிலே பணியாற்றி வந்த கீதாவுக்குப் போன வருஷம் - புதிதாகப் பிறந்து வேகமாக வளர்ந்து வரும் தொழில் நகரமாகிய நெய்வேலிக்கு உத்தியோக மாற்றல் வந்த போதும் கணேசய்யர் குழம்பினார்.

“அதற்கென்ன? நான் போகிறேன் துணைக்கு...” என்று பாட்டியம்மாள் இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் மகனையும் குடும்பத்தையும் துறந்து தனிமைப்பட, தானே வலிய முன் வந்ததற்குக் காரணம், எங்கே முப்பது வயதைக் கூட எட்டாத கீதா வைதவ்ய இருக்கிடங்கில் அடைபட்டுப் போவாளோ என்ற அச்சம்தான்.

இந்த ஒரு வருஷ காலத்தில், நீண்ட விடுமுறைகளின் போது இருவரும் தங்கிச் செல்வது தவிர, சனி - ஞாயிறுகளில் நினைத்த போது புறப்பட்டு வந்து விடுவாள் பாட்டி. அதற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று அவளது வாடிக்கையான நாவிகள் வேலாயுத்தையும், அதற்கு முன் அவள் அப்பனையும் தவிர, வேறு எவரிடமும், பாட்டியம்மாள் தலை மழித்துக் கொள்ளப் பழக்கப் படாததுமாகும்.

இப்போது வழியில் எதிர்ப்பட்ட வேலாயுதம் நாளைக் காலை அவள் வீட்டில் வந்து நிற்பான் என்று பாட்டிக்குத் தெரியும் வர வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அது வாடிக்கை.

ஒரு மைலுக்குக் குறைவான அந்த தூரத்தை அரை மணி நேரமாய் நடந்து அவள் வீட்டருகே வந்தபோது கணேசய்யர் முகத்தில் தினசரிப் பத்திரிகையைப் போட்டுக் கொண்டு முன் கூடத்து ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் திறந்து வைத்த தகர டி ன்னும் முறத்தில் கொட்டிய உளுத்தம் பருப்புமாய், மூக்குத் தண்டில் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மருமகள் பார்வதி அம்மாள். கம்பி அழிவைத்து அடைத்த முன்புறக் குறட்டின் ஒரு மூலையில், வெயிலுக்கு மறைவாய்த் தொங்கிய தட்டியோரமாய்ச் செப்புகள் இறைந்து கிடக்க, வாய்க்குள் ஏதேதோ பொருளற்ற சம்பாஷணைகளைத் தான் மட்டும் ராகமிழுத்து முனகியவாறு குடும்ப விளையாட்டு நடத்திக் கொண்டிருந்தாள் கடைசிப் பேத்தியான ஆறு வயது ஜானா.

-பாட்டி வந்து நின்றதை யாருமே கவனிக்காதபோது, கம்பிக் கதவின் நாதாங்கியை லேசாக ஓசைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சிறு ஒலியில் விளையாட்டு சுவாரஸ்யத்தோடு திரும்பிப் பார்த்த ஜானா, அன்பில் விளைந்த ஆர்வத்தோடு 'பாட்டி' என்ற முனகலுடன் விழிகளை அகலத் திறந்து முகம் விகலித்தாள்.

"கதவெத் தெறடி" என்று பாட்டி சொல்வது காதில் விழுமூன், "அம்மா அம்மா... பாட்டி வந்துட்டாம்மா, பாட்டி வந்துட்டா!..." என்று கூவியவாறு உள்ளே ஓடினாள் ஜானா.

கதவைத் திறக்காமல் தன் வரவை அறிவித்தவாறு உள்ளே ஓடும் குழந்தையைக் கண்டு பாட்டி சிரித்தாள்.

கணேசய்யர் முகத்தின் மேல் கிடந்த பத்திரிகையை இழுத்துக் கண் திறந்து பார்த்தார். குழந்தையின் உற்சாகக் கூப்பாட்டால் திடீரென்று எழுந்த, சிவந்த விழிகள் மிரண்டு மிரண்டு வெறிக்க ஒரு விநாடி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார் அவர். அதற்குள் "ஏண்டி சனியனே இப்படி

அலறிண்டு ஓடிவரே?" என்று குழந்தையை வைது விட்டு "வாங்கோ... வெயில்லே நடந்தா வந்தேள். ஒரு வண்டி வெச்சுக்கப் படாதோ?" என்று அங்கலாய்த்தவாரே மரியாதையோடு எழுந்தோடி வந்து கதவைத் திறந்தாள் பார்வதி.

"இதோ இருக்கிற இடத்துக்கு என்ன வண்டியும் வாகனமும் வேண்டிக் கெடக்கு? அவனானா பத்தணா குடு, எட்டணா குடும்பான்..." என்று சலித்துக் கொண்டே படியேறி உள்ளே வந்த தாயைக் கண்டதும் "நல்ல வெயில்லே வந்திருக்கியே அம்மா, பார்வதி!... அம்மாவுக்கு மோர் கொண்டு வந்து கொடு" என்று உபசரித்தவாரே ஈஸிசேரிலிருந்து எழுந்தார் கணேசய்யர்.

"பாவம் அசந்து தூங்கிண்டிருந்தே... இன்னும் சித்தே படுத்திறேன்..." என்று அவரைக் கையமர்த்தியவாரே, ஈஸிசேரின் அருகே கிடந்த ஸ்டூல்மீது பையை வைத்து விட்டு முற்றத்திலிறங்கிக் தொட்டித் தண்ணீரை அள்ளிக் கை கால் முகம் அலம்பி தலையிலும் ஒரு கை வாரித் தெளித்துக் கொண்டாள் பாட்டி. பிறகு முந்தானையால் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு கூடத்து ஸ்டாண்டிலிருந்த சம்புடத்தை எடுத்து "என்னப்பனே... மகாதேவா" என்று திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு திரும்பி வரும் வரை, கணேசய்யர் ஈஸிசேரின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஈஸிசேர் பாட்டிக்கு மட்டுமே உரிய சிம்மாசனம். அவள் வீட்டிலில்லாத போதுதான் மற்ற யாரும் அதில் உட்காருவது வழக்கம். அவள் ஈஸிசேரில் வந்து அமர்ந்த பின் பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு விசிறினார் கணேசய்யர். அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவள் போல் பாட்டி உட்கார்ந்தும் அவள் மடியில் வந்து ஏறினாள் ஜானா.

"பாட்டி வெயில்லே வந்திருக்கா... சித்தே நகந்துக்கோ... வந்ததும் மேலே ஏறிண்டு..." என்று விசிறிக்கொண்டிருந்த விசிறியால் ஜானாவைத் தட்டினார் கணேசய்யர்.

"இருக்கட்டும்டா... கொழந்தை! நீ உக்காந்துக்கோடி" என்று குழந்தையை மடிமீது இழுத்து இருத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

'இப்ப என்ன பண்ணுவியாம்' என்று நாக்கைக் கடித்து விழித்துக் தந்தைக்கு அழகு காட்டினாள் ஜானா.

ஜானாவை மடியில் வைத்துக் கொண்டே பக்கத்தில் ஸ்டூலின் மேலிருந்த பையை எடுத்து அதனுள்ளிருந்த வெள்ளிரிப் பிஞ்சுகளை வரிசையாகத் தரையில் வைத்து ஜானாவின் கையில் ஒன்றைத் தந்தாள்.

முறுக்கிச் சுருட்டி வைத்திருந்த மாற்றுப் புடவையைக் கொடியில் போடுவதற்காகப் பக்கத்தில் சற்றுத் தள்ளி வைத்தாள். பிறகு பையைத் தலைகீழாகப் பிடித்து அதனுள்ளிருந்த மூன்று படி பச்சை வேர்க்கடலையைக் கொட்டிய போது அதனுடே ஒரு கவர் விழுந்தது.

“ஆமா மீனாவும், அம்பியும் எங்கே, காணோம்” என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு “இதெ உங்கிட்டே குடுக்கச் சொன்னா கீதா” என்று கவரை நீட்டினாள் பாட்டி.

இருபது வயது நிறைந்த பெண்ணை அம்பியின் துணையோடு மாட்டினிஷோ பார்க்க என்னதான் பக்கத்திலிருந்தாலும் - எப்படிச் சினிமாவுக்கு அனுப்பலாம் என்று தாய் கோபித்துக் கொள்வாளோ என்ற அச்சத்தோடு கவரை வாங்கியவாரே, “ஏதோ அவள் படிச்ச நல்ல நாவலாம். படமா வந்திருக்குன்னு காலையிலேருந்து உசிரை வாங்கித்து ரெண்டு சனியன்களும் மாட்டினிஷோதானே... போகட்டும்னு அனுப்பி வெச்சேன்” என்றார் கணேசய்யர்.

“ஓ ! தொடர் கதையா வந்ததே... அந்தக் கதைதானா அது?... பேரைப் பார்த்தேன்...” என்று ஒரு பத்திரிகையின் பெயர், ஓர் எழுத்தாளரின் பெயர் முதலியவற்றைக் குறிப்பாகக் கேட்டாள் பாட்டி. “இதுக்காகப் போய் ஏன் -கொழந்தைகளைச் சனியன்னு திட்ட ரே?... நோக்கும் நேக்கும் சினிமான்னா என்னென்னே தெரியாது... இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சினிமாவைத் தவிர வேற ஒண்ணும் தெரியாது. நம்ம கொழந்தைகள் எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு நெனைச்சிக்கோ...” என்று மகனுக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டு, “கவரிலே என்ன சொல்லு- அவளைக் கேட்டப்போ, ‘அப்பா சொல்லுவா’ன்னு பூடகமாக் குடுத்து அனுப்பிச்சாளே” என விளக்கினாள் பாட்டி.

கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு கவரை உடைத்து, அதனுள்ளிருந்த ஒரே காகிதத்தில் சுருக்கமாக எழுதியிருந்த வாசகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் - கணேசய்யரின் கைகள் நடுங்கின. முகமெல்லாம் ‘சுப்’பென வியர்த்து உதடுகள் துடித்தன. படித்து முடித்ததும் தலை நிமிர்ந்து எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிய கீதாவின் மணக்கோல போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்தார்.

தாயினருகே அமர்ந்து இனிமையான சூழ்நிலையில் மகிழ்ச்சியுடனிருந்த கணேசய்யரின் முகம் திடீரென இருளடைந்தது. நாற்காலியின் கைப்பிடியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு தாயின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். தன் கையிலிருந்த கடிதம் கீழே நழுவிடக்கூட அவர் கவனிக்கவில்லை.

“என்ன விபரீதம் என்று துணுக்குற்ற பாட்டியம்மாள் தரையில் விழுந்த அந்தக் கடிதத்தை வெளிச்சத்தில் பிடித்துக் கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள்; அவளால் கண்ணாடி இல்லாமல் படிக்க முடியும். “என் அன்பிற்குரிய அப்பா, அம்மா, பாட்டி ஆகியோருக்கு...”

இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகையில் ஆறு மாதங்கள் தீர்க்கமாய் யோசித்துத் தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின் தெளிந்த மனத்தோடுதான் எழுதுகிறேன். இந்தக் கடிதத்திற்குப் பிறகு உங்களுக்கும் எனக்கும் கடிதப் போக்குவரத்தோ, முகலோபனமோ கூட அற்றுப் போகலாம் என்பதும் தெரிந்தே எழுதுகிறேன்.

என்னோடு பணி புரியும் ஹந்தி பண்டிட் திரு. ராமச்சந்திரன் என்பவரை வருகின்ற ஞாயிறன்று நான் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நான் விதவை என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆறு மாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சியோடு -இது பாபகரமான காரியம் என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சியோடு போராடித்தான் இம் முடிவுக்கு வந்தேன். உணர்வு பூர்வமான வைத்ய விரதத்துக்கு ஆட்பட முடியாமல் வேஷங்கட்டித் திரிந்து, பிறகு அவப் பேருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப்படுத்தாமல் இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன். இந்த முப்பது வயதில் - இந்த அளவு சோதனைகளையே தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்தே - இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்.

என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே!

நான் தவறு செய்வதாகவோ இதற்காக வருந்த வேண்டுமென்றோ கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் உங்கள் உறவை, அன்பை இழந்து விடுகிறேனே என்ற வருத்தம் சில சமயங்களில் அதிகம் வாட்டுகின்றது... இருப்பினும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை, புதிய வெளிச்சத்தைப் பெற்று, ஒரு புது யுகப் பிரஜையாகச் சஞ்சரிக்கப் போகிறேன் என்ற லட்சிய நிறைவேற்றத்தில் நான் ஆறுதலும் மட்டற்ற ஆனந்தமும் கொள்கிறேன்.

இந்தக் காலத்தில் யார் மனம் எப்படி மாறும் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீங்கள் என் முடிவை ஆதரித்தால்... இன்னும் ஒரு வாரமிருக்கிறது. உங்களை உங்கள் அன்பான வாழ்த்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இல்லையெனில் உங்களைப் பொறுத்தவரை ‘கீதா செத்து விட்டாள்’ என்று தலை முழுகி விடுங்கள்.

ஆமாம், ரொம்ப சுய நலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார் தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து 'தியாகம்' செய்துவிட்டார்கள்? ஏன் செய்ய வேண்டும்?

உங்கள் மீது என்றும்
மாறா அன்பு கொண்டுள்ள
கீதா."

"என்னடா... இப்படி ஆயிடுத்தே?" என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவோ செய்யவோ சக்தியிழந்தவளாய் ஏக்கம் பிடித்து வெறித்து விழித்தாள் பாட்டி.

"அவ செத்துட்டா... தலையெ முழுகிட வேண்டியதுதான்" என்று நிர்ந்தாட்சண்யமான குரலில் உறுதியாகச் சொன்னார் கணேசய்யர். பாட்டி திகைத்தாள்!

-தாயின் யோசனைக்கோ, பதிலுக்கோ, கட்டளைக்கோ, உத்தரவுக்கோ காத்திராமல் அந்த 'அம்மாப் பிள்ளை' முதன் முதலில் தானே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தது இது தான் முதல் தடவை.

"அப்படியாடா சொல்றே?" என்று கண்களிரண்டும் நீர்க்குளமாக, வயோதிக நெஞ்சு பாசத்தால் துடிக்க, நெஞ்சில் கை வைத்துக் கேட்டாள் பாட்டி.

"வேறெ எப்படியம்மா சொல்லச் சொல்றே?... நீ பிறந்த வம்சத்திலே, இந்தக் குடும்பத்திலே, ஐயோ...!" என்று இந்த அவலத்தைக் கற்பனை செய்ய முடியாமல் பதறினார் கணேசய்யர்.

'நான் பிறந்த யுகமே வேறேடா' என்ற வார்த்தை பாட்டிக்கு வாயில் வந்து நின்றது. அப்பொழுது தான் பாட்டிக்கு ஓர் அரிய உண்மை இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் புரிந்தது.

'என் மகன் எனது சொல்லுக்கும் எனது உத்தரவுக்கும் காத்திருந்தது வெறும் தாயன்பால் மட்டுமல்ல நான் ஒரு யுகத்தின் பிரதிநிதி அது ஆசாரமான யுகம். நான் பிறந்தது சாஸ்திரத்துக்கு அஞ்சி நடந்த குடும்பத்தில். அது போல் தன் குடும்பமும் நடக்க- நடத்தி வைக்கத் தன்னால் ஆகாவிடிலும் என்னால் ஆகும் என்ற நம்பிக்கையில்- அந்த யுகத்தை அந்த ஆசார ஜீவிதத்தைக் கௌரவிப்பதன் பொருட்டே என் சொல்லை, என் வார்த்தையை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்!' என்று தன்னைப் பற்றியும் தன் மகனின் மூர்க்கமான தீர்மானம் பற்றியும் எண்ணி மௌனமாய் வாயடைத்து உட்கார்ந்திருந்தாள் பாட்டி.

அப்போது அங்கு வந்து அவர்களை விபரீதச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படித்த பார்வதி, “அடி, பாவிப் பெண்ணே... என் தலையிலே தீயை வச்சட்டியேடி!” என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

பாட்டி தன் இயல்புக்கேற்ற நிதான புத்தியுடன் அந்தக் கடிதத்தை மிண்டும் கையிலெடுத்து அந்தக் கடைசி வரிகளைப் படித்தாள்...

ரொம்ப சுய நலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார் தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து, ‘தியாகம்’ செய்துவிட்டார்கள்?- பாட்டிக்குச் சுருக்கென்றது உதட்டைக் கடித்து கொண்டாள்.

இந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் மற்றவர்களுக்குப் புரியாது. பாட்டிக்கு புரியும்.

கீதா பதினெட்டு வயதில் நெற்றியிலிடும் திலகத்தை மறந்தது போல், கூந்தலில் சூடும் பூவைத் துறந்தது போல்... அது அவள் விதி’யென்று சொல்லி அவள் சோகத்தையே மறந்துவிடவில்லையா அவளைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும்? கீதா இப்படியாகி வந்த பிறகு தானே பார்வதி அம்பியையும் ஜானாவையும் பெற்றேடுத்தாள்?

-அதற்கென்ன? அதுதான் வாழ்கின்றவர்களின் வாழ்க்கை இயல்பு.

வாழாத கீதாவின் உள்ளில் வளர்ந்து, சிதைந்து, மக்கி, மண்ணாகி, பூச்சி அரிப்பதுபோல் அரித்து அரித்துப் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் உணர்ச்சிகளை, நினைவுகளை, ஆசைகளை, கனவுகளை அவர்கள் அறிவார்களா?

ஆனால்...

கீதாவைப் போல், அவளை விடவும் இளவயதில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிலவிய ஹிந்து சமூகத்தின் வைதவ்யக் கொடுந்தீயில் வடுப்பட்டு, வாழ்விழந்து, அந்த நினைவுகளை யெல்லாம் கொண்டிருந்த, அந்தக் கனவுகளையெல்லாம் கண்டிருந்த, அந்த ஆசைகளையெல்லாம் கொண்டிருந்த கௌரிப் பாட்டி, அவற்றையெல்லாம் கீதாவிடம் காணாமலா, கண்டுணராமலா இருந்திருப்பாள்?

அதனால்தான் கணேசய்யரைப் போலவோ பார்வதி அம்மாளைப் போலவோ கீதா இப்படி நடந்து கொள்ளப் போவதை அறிந்து... அவளை வெறுத்து உதறவோ, தூஷித்துச் சபிக்கவோ முடியாமல் ‘ஐயோ! என்ன

இப்படி ஆய்விட்டதே!... என்ன இப்படியாய்விட்டதே; என்று கையையும் மனசையும் நெரித்துக் தவியாய்த் தவிக்கிறான் பாட்டி.

பொழுது சாய்ந்து விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் மாட்டினி ஷோவுக்குப் போயிருந்த மீனாவும் அம்பியும் வீடு திரும்பினார்கள். வாசற்படியில் கால் எடுத்து வைத்த அம்பி, கூடத்து ஈஸிசேரியில் சாய்ந்து படுத்து ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்திருக்கும் பாட்டியைக் கண்டதும் சட்டென்று நின்று திரும்பிப் பின்னால் வரும் மீனாவிடம்,

“பாட்டி...” என்று ரகசியமாக எச்சரித்தான்.

“எங்கே? உள்ளே இருக்காளா? கூடத்தில் இருக்காளா?” என்று பின் வாங்கி நின்றான் மீனா.

“சிம்மாசனத்தில் தான் சாஞ்சிண்டு தூங்கறா...” என்றான் அம்பி.

மீனா தோள் வழியே ‘ஸ்டைலாக’ கொகவித் தொங்க விட்டிருந்த தாவணியை ஒழுங்காய்ப் பிரித்து இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு மேலாடை ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்று ஒருமுறை கவனித்தபின் தலையைக் குனிந்து சாதுவாய் உள்ளே நுழைந்தான்.

உள்ளே வந்த பின்தான் பாட்டி தூங்கவில்லை என்று தெரிந்தது. அப்பா ஒரு பக்கம் நாற்காலியிலும் அம்மா ஒரு பக்கம் முகத்தில் முந்தானையைப் போட்டுக் கொண்டு விம்மியவாறு ஒரு மூலையிலும் விழுந்து கிடப்பதும் என்ன விபீதம் என்று புரியாமல் இருவரும் திகைத்து நின்றனர்.

அப்போது ஜானா சிரித்துக் கொண்டே அம்பியிடம் ஓடி வந்தாள். “பாட்டி வெள்ளரிப் பிஞ்சு வாங்கிண்டு வந்தாளே” என்ற ஜானாவின் குரல் கேட்டுப் பாட்டி திரும்பிப் பார்த்தாள் மீனாவை.

“எப்ப வந்தேன் பாட்டி?” என்று கேட்டு விட்டு, “என்ன விஷயம்? இதெல்லாம் என்ன? என்று சைகையால் கேட்டாள் மீனா.

பாட்டியின் கண்கள் குளமாயின.

மீனாவைப் பார்க்கும் போதுதான் அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் - கணேசய்யர் கீதாவைத் தலை முழுக்கச் சொல்வதன் காரணம், பார்வதியம்மாள் கீதாவைச் சபிப்பதன் நியாயம், ஆவேசம் இரண்டும் - புரிந்தது பாட்டிக்கு.

அங்கே கிடந்த அந்தக் கடிதத்தை மீனா எடுத்துப் படித்தாள்.

‘அதை நீ படிக்க வேண்டாம்’ என்று தடுக்க நினைத்த பாட்டி, பிறகு ஏனோ ‘படிக்கட்டுமே’ என்று எண்ணி மீனாவின் முகத்தையே உற்றுக் கவனித்தாள்.

மீனாவின் முகம் அருவருப்பால் சுளித்தது.

“அடி, நீ நாசமாப் போக” என்று அங்கலாய்த்தவாரே தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படித்தாள். அவள் தோள் வழியே எக்கி நின்று கடிதத்தைப் படித்த அம்பி கூட விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

வீடே சூன்யப்பட்டது. ஊரெல்லாம் பிளேக் நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்து விழக் கண்டவர்கள் போல ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த சங்கடத்தோடு இன்னொருவர் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

இரவு முழுவதும் கௌரிப் பாட்டி தூங்கவில்லை. சாப்பிட வில்லை கூடத்து ஈஸிசேரை விட்டு எழுந்திருக்கவும் இல்லை.

மகளைப் பார்த்தும், மருமகளைப் பார்த்தும் மற்றப் பேரக் குழந்தைகளைப் பார்த்தும், கீதாவை நினைத்தும் பெரு மூச்செறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் என்னை வழியனுப்ப பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்து, பஸ் புறப்படும் போது முந்தானையால் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டாயேடி கீதா? இப்போதல்லவா தெரிகிறது... பாட்டியை நிரந்தரமாய்ப் பிரியறமேன்னுட்டு, பாவம் கொழந்தே கண்கலங்கி நின்னிருக்கேன்னு... இப்பன்னா புரியறது... கண்ணிலே தூசு விழுந்திருக்கும்னு நினைச்சேனே பாவி’.

‘என்னடி, இப்படிப் பண்ணிட்டியே!’ என்று அடிக்கடி தன்னுள் குமுறிக் குமுறிக் கேட்டுக் கொண்டாள் பாட்டி.

விடிகின்ற நேரத்துக்குச் சற்று முன்பு தன்னையறியாமல் கண்ணயர்ந்தாள். கண்மூடிக் கண் விழிந்த போது மாயம் போல் விடிவு கண்டிருந்தது.

தெரு வாசற்படியின் கம்பிக் கதவோரமாகக் கைப்பெட்டியுடன் வந்து காத்திருந்தான் வேலாயுதம்.

கண் விழித்த பாட்டி... நடந்ததெல்லாம் கனவாகிவிடக் கூடாதா என்று நினைத்து முடிக்கு முன் ‘இது உண்மை’ என்பது போல் அந்தக் கடிதம் ஸ்டூலின் மீது கிடந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் படித்தாள் பாட்டி. அப்போது அறைக்குள்ளிருந்து வந்த கணேசய்யர் இரவெல்லாம் இதே நினைவாய் கிடந்து மருகும் தாயைக் கண்டு தேற்ற எண்ணி “அம்மா!

வேலாயுதம் வந்திருக்கான்... அவள் செத்துட்டானு நெனைச்சித் தலையைச் செரைச்சி தண்ணிலே போயி முழுகு..." என்றார்.

"வாயை மூடுடா..." என்று குமுறி எழுந்தாள் பாட்டி. "காலங் கார்த்தாலே அச்சான்யம் பிடிச்ச மாதிரி என்ன பேச்சு!... இப்ப என்ன நடத்துட்டுதுன்னு அவளை சாகச் சொல்றே?... என்று கேட்டுவிட்டு, தாங்க முடியாத சோகத்துடன் முகமெல்லாம் சிவந்து குழம்பக் குமுறியமுதாள் பாட்டி. பிறகு சிவந்த கண்களைத் திறந்து ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

"என்னடா தப்புப் பண்ணிட்டா அவ?... என்ன தப்புப் பண்ணிட்டா, சொல்லு" என்று தன் தாய் கேட்பதைக் கண்டு, கணேசய்யருக்கு ஒரு விநாடி ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"என்ன தப்பா?... என்னம்மா பேசறே நீ? உனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுடுத்தா?" என்று கத்தினார் கணேசய்யர்.

அடுத்த விநாடி தன் சுபாவப்படி நிதானமாக மகனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு, அமைதியாக யோசித்தாள் பாட்டி. தன் மகன் தன்னிடம் இப்படிப் பேசுவது இதுவே முதல் தடவை.

பாட்டி மெல்லிய குரலில் நிதானமாய்ச் சொன்னாள்:

"ஆமாம்டா... எனக்குப் பைத்தியந்தான்... இப்ப பிடிக்கலைடா... இது பழைய பைத்தியம்! தீர் முடியாத பைத்தியம். ஆனால் என்னோட பைத்தியம்... என்னோட போகட்டும். அந்தப் பைத்தியம் அவளுக்குப் 'படர்'னு தெளிஞ்சிருக்குன்னா அதுக்கு யார் என்ன பண்ணது?... அவதான் சொல்லிட்டாளே- என் காரியம் என் வரைக்கும் சரி, வேஷம் போட்டு ஆடி அவப் பேரு வாங்காம விதரணையா செஞ்சிருக்கேன்னு..."

"அதனாலே சரியாயிடுமா அவ காரியம்?" என்று வெட்டிப் பேசினார் கணேசய்யர்.

"அவ காரியம் அவ வரைக்கும் சரிங்கறாளே அவதான்... அதுக்கென்ன சொல்றே?" என்று உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

"சாஸ்திரம் கெட்ட மூதேவி. ஆசாரயான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி- செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்" என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கத்தினார் கணேசய்யர். பாட்டி யம்மாள் ஒரு விநாடி தன்னையும் தன் எதிரே நிற்கும் மகனையும் வேறு யாரோ போல் விலகி நின்று பார்த்துவிட்டு, ஒரு கைத்த சிரிப்புடன் கூறினாள்:

“நம்ப சாஸ்திரம்... ஆச்சாரம்! அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்?... அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழந்தைடா... எனக்குப் பதினைஞ்சு வயசுடா! என் கொழந்தை, என் மொகத்தெப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்துபோல் அலறித்தேடா...! பெத்த தாய்கிட்டே பால் குடிக்க முடியாம, குழந்தை கத்துவே, கிட்டே வந்தா மொட்டையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துலே அலறுவே... அப்படி என்னை, என் விதிக்கு மூலையிலே உட்காத்திவெச்சாளே! அந்தக் கோரத்தை நீ ஏன்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு?... ஏன் பண்ணலே சொல்லு?” என்று கண்களில் கண்ணீர் வழியக் கேட்கும்போது, கணேசய்யரும் கண்களைப் பிழிந்துவிட்டுக் கொண்டார்! அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்:

“ஏன்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர்புடவை கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக்கூடம் போய்வரச் சொல்லித்தோ? தன் வயித்துக்குத் தானே சம்பாதிச்சச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்போ நான் சரின்னேன், ஏன்? காலம் மாறிண்டு வரது மனுஷானும் மாறணும்னு தான்! நான் பொறந்த குடும்பத்திலேன்னு... சொல்றயே... எனக்கு நீ இருந்தே! வீடும் நெலமும் இருந்தது. அந்தக் காலமும் அப்படி இருந்தது. கீதா பண்ணின காரியத்தை மனசாலே கூட நெணைக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது சாத்தியமாவும் இருந்தது. இப்போ முடியலியேடா... எனக்க உன் நிலைமையும் புரியறது. நீ பிள்ளையும் குட்டியுமா வாழறவன்... அதுகளுக்கு நாளைக்கு நல்ல காரியங்கள் நடக்கணும்... எனக்குப் புரியறது- அவளும் புரிஞ்சுதானே எழுதி இருக்கா, உன் சாஸ்திரம் அவளை வாழவைக்குமாடா? அவளுக்கு அது வேண்டாம்னுட்டா. ஆனா தேய்கணேசா... என்னே மன்னிச்சுக்கோடா... எனக்கு அவ வேணும்! அவதான்டா வேணும். எனக்கும் இனிமே என்ன வேண்டி இருக்கு! என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து இந்தக் கட்டையோடே எரியும். அதனாலே நீங்க நன்னா இருங்கோ- நான் கீதாவோடேயே போயிடறேன்... அதுதான் நல்லது. அதுக்காக நீ உள்ஹறத் திருப்திப் படலாம்... யோசிச்சுப்பாரு, இல்லென்னா அவனோட சேத்து எனக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டுடு! நான் வரேன்” என்று கூறிவாறே மாற்றுப் புடவையைச் சுருட்டிக் காக்கிப் பைக்குள் திணித்தவாறு எழுந்தாள் பாட்டியம்மாள்.

“அம்மா! ஆ என்று கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு சப்தமில்லாமல் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்தார் கணேசய்யர்.

“அசேட... எதுக்கு அழறே? நானும் ரொம்ப யோசிச்சுத் தான் இப்படி முடிவு பண்ணினேன்... என்ன பண்ணினாலும் அவ நம்ம கொழந்தைடா” என்று மெதுவாய்ச் சொல்லிவிட்டு உட்புறம் திரும்பிப் பார்த்தாள். “பார்வதி! நீ வீட்டைச் சமத்தாப் பார்த்துக்கோ...” என்று எல்லோரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள் பாட்டி.

“எனக்கு உடனே போயி கீதாவைப் பார்க்கணும்” என்று தானே சொல்லிக் கொண்டு திரும்பும் போது, வாசற்படியில் நின்றிருந்த வேலாயுதத்தைக் கண்டாள் பாட்டி.

“நீ போடாப்பா... நான் அவசரமாப் போறேன் நெய்வேலிக்கு” என்று அவனிடம் நாலணாவைத் தந்து அனுப்பினாள்.

“இனிமேல் இவனுக்கு இங்கு வேலை இல்லை- அதற்கென்ன? உலகத்தில் என்னென்னமோ மாறுகிறது! நான் ஒரு நாவிதனைக் கூட மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதா?” என்று எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டாள். இடுப்பில் பையை வைத்துக் கொண்டு வாசற் படிவிறங்கிய பாட்டி, ஒரு முறை திரும்பி நின்று “நான் போயிட்டு வரேன்” என்று மீண்டும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதோ, காலை இளவெயிலில், சூடில்லாத புழுதி மண்ணில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் புதிய, ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கும் பாட்டியின் தோற்றம்...

வேகமாய் ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை, அமைதியாய் அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர் கொண்டழைத்துத் தழுவிக் கொள்ளப் பயணப்படுவதென்றால்?...

ஓ! அதற்கு ஒரு பக்குவம் தேவை!

குறிப்புகள்

1. இரண்டு யுகங்களின் (காலகட்டங்களின்) சந்திப்பு என்ற வகையில் இச்சிறு கதைக்கு ‘யுகசந்தி’ எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இளமைக் காலங்கள் கழிந்துபோன கௌரிப்பாட்டியின் பழைய யுகமும், அவளது ஒரே மகன் வயிற்றுப் பேத்தியான கீதாவின் புதிய யுகமும் சந்திக்கும் இடமாக ‘யுகசந்தி’ அமைந்துள்ளது. காலமாற்றத்திற் கேற்பச் சமூகமாற்றமும் ஏற்படவேண்டும் என்ற கருத்து இதில் நிலை நிறுத்தப் பட்டுள்ளது.
2. அமைதியாய் அசைந்து நகரும் பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதியான கௌரிப்பாட்டி, ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தினை வரவேற்பவளாக மாறுகின்ற பக்குவநிலையை அடைவதே ‘யுகசந்தி’ யின் அத்திபாரமாகும்.

3. கௌரிப்பாட்டி என்ற பிரதான கதாபாத்திரத்தைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்ட இச்சிறுகதையில், பாட்டியின் மகன் கணேசய்யர், இளம் விதவையாகி விட்ட அவரது மகள் கீதா ஆகியோருட்பட, கணேசய்யரின் மனைவி பார்வதி, பிள்ளைகள் மீனா, அம்பி, ஜனா, ஆகியோர், நாவிதன் வேலாயுதம், வண்டிக்காரர்கள் முதலான கதாபாத்திரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.
4. சிதம்பரம், கடலூர், புதுப்பாளையம், நெய்வேலி ஆகிய இடங்களின் பின்னணியில் கதையோட்டம் செல்கிறது.
5. எழுபது வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கும் கௌரிப்பாட்டி, தனது ஒரே மகனின் மூத்தமகளும், இளம் விதவையும், ஆசிரியப் பணிபுரிபவளுமான கீதாவுக்குத் துணையாக அவள் உத்தியோகம் பார்க்கும் நெய்வேலியில் இருந்து ஒரு நாள் ஊருக்குத் திரும்பி வருகின்ற நிகழ்ச்சியுடன் சிறுகதையாரம்பமாகின்றது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி வீடுவரை நடந்து சென்ற பாட்டி வண்டிக்காரர்கள், கூலிக்காரர்கள், நாவிதன் வேலாயுதம் ஆகியோருடன் வீதியில் உரையாடிவிட்டு வீட்டில் மகன், மருமகள், பேரப்பிள்ளைகள் யாவருடனும் உரையாடிய பின்னர், கீதா கொடுத்தனுப்பிய கவரை மகனிடம் கொடுத்தாள். அதில் எழுதப்பட்டிருந்த செய்தியை (கீதா, "நீந்திபண்டிட் ஒருவனைப் பதிவுத் திருமணம் செய்யவிருப்பதாக) ஜீரணிக்கமுடியாத மகன் கணேசய்யர் கீதாவைத் தலைமுழுகி விட்டதாகக் கூறியதும் திகைப்படைந்த பாட்டி, மீண்டும் கடிதத்தைப் படித்து விட்டு இரவு முழுவதும் கிடந்து வேதனைப்பட்டாள். விடிந்ததும், தாயின் துயரம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத கணேசய்யர், "நீயும் தலையைச் செரைச்சு தண்ணியிலே போயி முழுகு" என்றார்.

ஆத்திரத்துடன் எழுந்த பாட்டி "அவள் என்ன தப்புச் செய்து விட்டாள்" என்று கேட்டாள். கோபங்கொண்ட மகனை நோக்கித்தான் வாழ்ந்த யுகம்வேறு; கீதா வாழுகின்ற யுகம்வேறு என எடுத்துக் கூறினாள். அப்போதைய இறுக்கமான சம்பிரதாயங்கள் இன்று மாறிவருவதைச் சுட்டிக்காட்டினாள். புதிய யுகத்தின் பிரதிநிதியான கீதாவைப் பார்ப்பதற்காக, அவளை வரவேற்பதற்காகக் கௌரிப்பாட்டி நெய்வேலிக்குப் பயணமாவதுடன் கதை நிறைவு பெறுகிறது.

இவ்வாறு தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு ஆகிய நிலைகளில் இச்சிறுகதை உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. இடையிடையே கௌரிப்பாட்டியின் இறந்தகால வாழ்க்கை நினைவோடை உத்தியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

6. பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதியாக விளங்கும் கௌரிப்பாட்டி, 16 வயதில் கணவனை இழந்து கையில் ஒரு குழந்தையுடன் (கணேசய்யர்) கைம்மைக் கோலம் பூண்டவள். தனது மனவுணர்ச்சிகளை

அடக்கிக்கொண்டு தலைமழிக்கப்பட்டு முக்காடிட்ட தோற்றத் துடனும், வீட்டைவிட்டு எங்கும் போகாமலும், கடுமையான ஆச்சாரங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தவள். விதவையாகி விட்ட பேத்தி கீதா, ஆசிரிய உத்தியோகம் பார்க்கும் நெய்வேலிக்கு அவளுக்குத் துணையாகச் சென்றவள். இறந்தகாலத்தின் பிரதிநிதியான அவள், தனது தலையை வாடிக்கைக்கார வேலாயுதத்திடம் மட்டுமே மழித்துக்கொள்பவள். ஆசாரயுகத்தின் பிரதிநிதியாகச் சாத்திரத்துக்கு அஞ்சி நடந்தவள். ஹிந்து சமூகத்தின் வைதவ்யக் கொடுந்தீயில் வருடப்பட்டவள். இப்படிப்பட்டவள் புதிய யுகத்தின் மாற்றங்களை வரவேற்பவளாக மாறினாள். பேத்தியின் விதவா விவாகத்தை ஆதரித்தாள். நாவிதனைக் கூட மாற்றச் சிந்தித்தாள். ஆசாரயுகவுணர்வு மிக்க மகனுடன் வாதிட்டுக் கால மாற்றத்தின் உண்மையை உணர்த்தினாள். காலமாற்றம், சமூகமாற்றம் ஆகியவற்றுக்கேற்ப மாற்றமடையும் மனம் படைத்தவளானாள்.

7. கணேசய்யரின் மூத்தமகள் கீதா, புதுயுகத்தின் பிரதிநிதியாகக் காணப்படுபவள். மணமாகிப் பத்து மாதங்களில் விதவையானவள். ஆனால் கலர்ப்புடவை கட்டுபவள். தலையை மழிக்காது பின்னி விடுபவள். உபாத்தியாயர் வேலைபார்த்துச் சம்பாதிப்பவள். 18 வயதில் விதவையான அவளது அகவுணர்ச்சிகள் மடியா நிலையில், அவளுடன் வேலைபார்க்கும் 'ஹிந்தி பண்டிட் ராமச்சந்திரனைப் பதிவுத் திருமணம் (மறுமணம்) செய்ய விரும்புபவள். புதுயுகப் பிரசையாக வாழ ஆசைப்படுபவள். தான் செய்வது சரியான செயலென்று கருதுபவள்.
8. பழமையான ஆசாரயுகத்தின் பிரதிநிதியாகவே காணப்படுகின்ற கணேசய்யர் 'அம்மாபிள்ளை' யாக வளர்ந்தவர். மகள் கீதாவை உபாத்தி மைப்பயிற்சிக்கு அனுப்புவது பற்றித் தயங்கிய போதிலும், தாயாரின் விருப்பப்படி அனுப்பி வைத்தவர். மகள் கீதாவின் மறுமணம் பற்றியறிந்து கோபப்பட்டவர். ஆசாரக்குறைவான செயல் அதுவெனக் கருதி மகளுடனான உறவையே துண்டிக்கத் துணிந்தவர்.
9. 'யுகசந்தி' சிறுகதையின் உள்ளடக்கம் (கதைக்கரு), கதை சொல்லும் நேர்த்தி, மாற்றத்தை ஏற்றிடும் புதுமையான முடிவு, சரளமான மணிப்பிரவாள உரைநடை, சிறியதும் பெரியதுமான வாக்கிய வசீகரிப்புகள், பிராமணக்கும்பத்துப் பின்னணிக்கேயுரித்தான உரையாடல்கள், உள்ளுறைந்து காணப்படும் பொருண்மை, கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணையாய் நின்ற உவமையுருவகங்கள், சிறப்பான சொல்லாட்சி யாவும் இணைந்து உணர்வு பூர்வமாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் சிறந்த சிறுகதையாக இதனைக் காண்பிக்கின்றன.

10. அக்கிரகாரத்துப் பேச்சுத் தமிழ் இச்சிறுகதையில் பெரிதும் கையாளப்பட்டுள்ளது. வடமொழி தவிர்ந்த ஏனைய பிறமொழிச் சொற்களும் இதில் ஊடுருவி நிற்கின்றன. வக்கீல், ஹைஸ்கூல், ஸ்டீல், ஈஸிசேர், மாட்னிஷோ, கவர்லே, பிளேக் முதலானவை பிறமொழிச் சொற்களாகும்.

11. “மௌனமாய்ப் பெருகி வந்த வாழ்வின் சுழிப்பிலும், பின் தீடரென வறண்ட பாலையாய் மாறிப்போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்து பழகியவளை இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்?”

“யந்திரங்களைத் தவிர எதையுமே நம்பாத இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில்”

“காலம் மாறும் போது மனுஷாரும் மாறணும்”

“கௌரிப்பாட்டி தனது இறந்த காலத்தின் நிகழ்காலப் பிரதிநிதியெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்”

“நான் ஒரு யுகத்தின் பிரதிநிதினே அது ஆசாரமான யுகம்”

“ஊரெல்லாம் பிளேக்நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்துவிழக் கண்டவர்கள் போல”

“வேகமாய் ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை அமைதியாய் அசைந்து அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர்கொண்டழைத்துத் தழுவிக்கொள்ளப் பயணப்படுவ தென்றால்?”

..... இவை கதாசாரியரின் சிறப்பான சொல்லாட்சிக்கான சில உதாரணங்களாகும்.

12. “வறண்ட பாலையாய் மாறிப்போன வாழ்க்கை” (உருவகம்)

“வாழ்க்கை நெருப்பு” (உருவக அணி)

“வாகாய்முளைத்த பெருங்குடைபோல்” (உவமை)

“பவளம் போன்ற மச்சம்” (உவமை)

“நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பதுபோல்” (உவமையணி)

“தலையிலே தீயை வச்சுட்டியேடி” (மரபுத்தொடர்)

“ஊரெல்லாம் பிளேக் நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்து விழக் கண்டவர்கள் போல” (உவமை)

“மாயம் போல விடிவு” (உவமை)

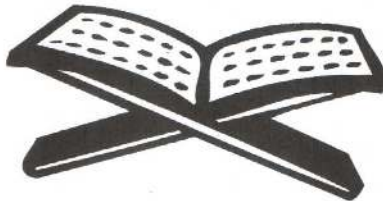
“அச்சான்யம் பிடிச்சமாதிரி” (உவமை)

“விளக்கெண்ணெய் குடிப்பதுபோல்” (உவமை)

13. அருஞ் சொற்பொருள் :-

சித்தே - கொஞ்சம்; வாகாய் - வாய்ப்பாக, வசதியாக; குமாஸ்தா - எழுதுவினைஞர்; ஸ்தூலம் - உடம்பு; ரிக்ஷா - மனிதன் இழுக்கும் வண்டி; ஜட்கா - குதிரை இழுக்கும் வண்டி; பிரசின்னம் - வருகை, தோன்றுதல்; மோவாய் - வாயின் மேற்பகுதி; மழித்து - வழித்து, சிரைத்து; ஸ்படிகம் - பளிங்கு; கிராதி - பாலத்தின் தூண்சட்டம்; நாவிதன் - முடிவெட்டுபவன்; குளிகுளித்தல் - பிரசவம், பிள்ளைபெறல்; ஷாப்பு - கடை; பொம்மனாட்டிகள் - பெண்கள்; ஹாஸ்யம் - நகைச்சுவை; வரச்சே - வரும்போது; அணா - இந்திய ரூபாயின் சில்லறைக்காசு; வரச்சே - வரும்போது; நன்குசெயலில் இருந்த - நன்கு வசதியுடன் வாழ்ந்திருந்த; அத்யந்த - என்றும் பிரியாத; வைரல் கூல் - உயர் நிலைப்பள்ளி; உபாத்திமை - ஆசிரியத்துவம்;

வைதவ்யம் - கைம்மைநிலை; கம்பி அழிவைத்து அடைத்த - இரும்புக் கம்பிகளை இடையிடையே வைத்து அடைத்த; குறடு - கம்பிகள் முதலானவற்றை வெட்டக்கூடிய கருவி; சுவாரஸ்யம் - மனதுக்கு மகிழ்ச்சி தரத்தக்க, சுவையான; விகலித்தாள் - வியப்படைந்தாள், ஆச்சரியப்பட்டாள்; வைது - திட்டி, ஏசி; வந்தேள் - வந்தீர்கள்; அங்கலாய்த்தல் - திரும்பத்திரும்பக்கூறி வருந்துதல்; அசந்து - அயர்ந்து; ஸ்டீல் - சிறுமேசை; மாட்டினிஷா - பகற்காட்சி; பூடகமாக - மறைமுகமாக; முகலோபனம் - முகத்தைப் பார்த்தல்; வேஷங்கட்டித்திரிந்து - வேடம் போட்டுத்திரிந்து; சஞ்சரித்தல் - வசித்தல்; வம்சம் - பரம்பரை; ஜீவிதம் - வாழ்க்கை; ஆசாரம் - சாத்திர சம்பிரதாயமுறை; தூஷித்தல் - திட்டுதல்; சாஞ்சிண்டு - சாய்ந்து கொண்டு; ஸ்டைலாக - நாகரிகமாக; சைகை - சமிக்கை; எக்கிநின்று - எட்டிநின்று; விளக்கெண்ணெய் குடிப்பதுபோல் - கசப்பானதாக மருகும் - கவலைப்படும்; அச்சான்யம் - பேய், அவலம்; விதரணை - விபரம், விளக்கம்; கோரம் - பயங்கரத்தோற்றம்; சமத்தா - கெட்டித்தனமாக

ஈ) தாய்

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

வ.அ.இராசரத்தினம்

வ.அ.இராசரத்தினம்

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குக்
கிழக்கிலங்கை மணவாசனையோடு
ஆக்கபூர்வமான படைப்
புகளை அளித்தவர்களுள் முதன்மையானவர்
வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள். கவிதை,
சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை,
மொழி
பெயர்ப்பு, விமர்சனம் வரலாறு, நூற்பதிப்பு
என அவருடைய இலக்கியப் படைப்பின்

ப

முகங்கள் விரிகின்றன. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்
தில் தனது காத்திரமான பங்களிப்பின் மூலம் நிலைபெற்று நிமிர்ந்து
நிற்பவர் அவர்.

இயற்கை எழில் கொஞ்சம் மூதூர் கடற்கரைக்கிராமத்தில்
வஸ்தியாம்பிள்ளை அந்தோனி - அந்தோனியா தம்பதியருக்கு
இரண்டாவது மகவாக 05.06.1925இல் பிறந்த இராசரத்தினம், ஆசிரியரான
தந்தையின் வழிகாட்டலாலும், குடும்பத்தின் கத்தோலிக்க பண்பாட்டுச்
சூழலாலும், பெண்களிருவரும் ஆண்கள் மூவருமான உடன்பிறப்புகளின்
பாசப்பிணைப்பினாலும் நல்லதொரு மானிடனாக வளவந்து வந்தார்.
தந்தையார் பணி செய்த மூதூர் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையில்
ஆரம்பக் கல்வியையும், மூதூர் அந்தோனியார் பாடசாலையில்
இடைநிலைக் கல்வியையும் கற்ற பின், மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக்
கலாசாலையில் ஈராண்டுகள் (1946 - 1947) பயிற்சி பெற்று 01.10.1948
முதல் ஆசிரியரானார். முதல் நியமனம் டெனியாய புனித மத்தியூஸ்
கல்லூரியில் கிடைத்தது. அதற்குபின் மொறட்டுவ, திருகோணமலை,
சம்பூர், உப்பாறு, பள்ளிக்குடியிருப்பு, இறால்குழி, சேனையூர், மூதூர்,
பாரதிபுரம், பெரியவெளி ஆகியவிடங்களிலுள்ள பாடசாலைகளில்
ஆசிரியராகவும் பின் அதிபராகவும் பணியாற்றி 1985ஆம் ஆண்டு ஓய்வு
பெற்றார்.

1952இல் மூதூர் அந்தோனி றோச்டிவால்ஸ் - பிரகாசியா
தம்பதியரின் மகளான ஆசிரியை மேரிலில்லி திரேசாவைத் திருமணஞ்
செய்து பத்துப் பிள்ளைகளுக்குத் (ஏழு ஆண்கள், மூன்று பெண்கள்)
தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 578 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

தந்தையானார் வ.அ.இ அவர்கள். தமிழ்மொழி மூலம் கல்வி கற்றவரான போதிலும், சுயமாகவே ஆங்கிலமொழியையுட்கற்று அம்மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும்படிக்குப் புலமையாளரானார். இவரது பாடசாலைக்கல்வி ஆசிரியர்களில் திரு.ஏ.எஸ்.லிகோரி, திரு.சுப்பிரியன்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தந்தையாரிடம் நிகண்டுகளைக் கற்றுக் கொண்ட பயிற்சியும் அவருக்குக் கைகொடுத்தது. ஆசிரியகலாசாலைக் காலமே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபடுவதற்கான உந்துதல்களையும், வாய்ப்புகளையும் அவருக்களித்தது. ஆசிரிய பயிற்சி நிறைவில் ஆக்கப்பாட்டு வேலைகளைச் செய்து சமர்ப்பிக்க வேண்டிய தேவையேற்பட்ட போது கவிதை சார்பாக முயன்றவிடத்து அதன் போதாமை கண்டு சிறுகதைகளை எழுதிச் சமர்ப்பித்தார். அந்தப் படைப்பிலக்கியங்களில் ஒரு சிறுகதையான “மழையால் இழந்த காதல்” என்பது ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் (1948) வ.அ.இயின் முதற் சிறுகதையாக வெளிவந்தது.

ஏனைய படைப்புக்கள் ‘வசந்தம்’ சஞ்சிகையில் இரண்டு வருடங்களாக மாதந்தோறும் வெளிவந்தன. 250க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 150க்கு மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்கள், மூன்று மேடை நாடகங்கள், நான்கு நாவல்கள், மூன்று குறுநாவல்கள், ஏராளமான கட்டுரைகள் உட்பட வ.அ.இராசத்தினத்தின் எழுத்துக்கள் பலவாகும். ஈழகேசரி, தினகரன், வீரகேசரி, கலைவாணி, தமிழின்பம், இளம்பிறை, விவேகி, தினபதி, சுடர் முதலான பல ஏடுகளில் அவர் எழுதினார். 01.10.1950 ‘ஈழகேசரி’யில் அவரது ‘இதயதாசும்’ சிறுகதை வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகையில் 1957 நவம்பர் வரை 29 சிறுகதைகளையும், “கொழுகொம்பு” என்ற நாவலையும் (1956), இருபத்திரண்டு பத்தியெழுத்துக் கட்டுரைகளையும், இரண்டு கவிதைகளையும் தந்து ‘ஈழகேசரி’ப் பண்ணையில் வளர்ந்த எழுத்தாளரானார்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மிகவும் சிறந்த ஒன்றாகக் கருதப்படும் ‘தோணி’ 20.12.1953இல் ‘ஈழகேசரி’யில் வெளிவந்ததாகும். பின்னர் (1962)இந்தக் தலைப்பில் இவரது 14 சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி நூல் அரசு பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. ‘தோணி’ சிறுகதையானது 18 அவதாரங்களை எடுத்துள்ளது. அக்கரைச்சேனை முஸ்லீம்களின் கதையான இதனைத் தமிழ் மீனவர் கதையாக வ.அ.இ படைத்தளித்தார். கருப்பொருளினாலும், கலைத்துவத்தினாலும் சிறந்து விளக்கும் சிறுகதையிது. இதனுடன் “அறுவடை” என்ற சிறுகதையையும் சேர்ந்து ‘மிகச்சிறப்பான இராசரத்தினத்தின் சிறுகதைகள்’ எனச் செங்கையாழியான் (2001) குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈழத்துச் சிறுகதைகள், அக்கரை இலக்கியம், மஞ்சரி, ஆகியவற்றில் ‘தோணி’ மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது. மேலும் சிங்களம், மலையாளம், ஆங்கிலம், ரஷ்யன் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

1955களிலேயே ‘ஈழகேசரி’யில் ‘ஈழநாகன்’

என்னும் புனைபெயரில் தேசிய இலக்கியம், பிராந்திய இலக்கியம், உருவமும் உள்ளடக்கமும், மண்வாசனை இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம் முதலான தலைப்புகளில் கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தார். வ.அ.இ. பின்னர் 'வீரகேசரி'யில் ஏராளமாக எழுதினார். ஈழத்தின் தமிழ் எழுத்தாளர் பலருடன் நட்புக் கொண்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தவருடன் அவருக்குள்ள இலக்கிய உறவும், அன்பும் விசேடமானது. இவரது எழுத்துக்களை ஈழத்தமிழ்த் தினசரிகளும், சஞ்சிகைகளும், சிறப்பு மலர்களும் வெளியிட்டு ஊக்குவித்தன. "சூடிமகன்" நாடகம் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பானது. இலங்கை வானொலியுடன் சிங்கப்பூர் வானொலி, அகில இந்திய வானொலி, தென்கிழக்காசிய ஒலிபரப்பு ஆகியவற்றிலும் இவரின் நாடகங்கள் ஒலிபரப்பாகி வாசகர்களைக் கவர்ந்தன.

முதற் துரோகம், முதல் முழக்கம் என்பவைகளும் இவரது நாடகங்களேயாகும். எழுத்தாளர் அ.செ.முருகானந்தம் அவர்கள் திருகோணமலையிலிருந்து வெளியிட்ட 'எரிமலை' பத்திரிகையில் இராசரத்தினத்தின் முதற்கவிதை வெளிவந்தது. அதில்

"நேவி வேலை முடிஞ்சு போச்சு.

வீட்டுக்கு வாங்க

உங்க சேவை இனித் தேவல்லியாம்

வீட்டுக்கு வாங்க"

என்ற அடிகள் இடம்பெற்றிருந்தன.

கொழுகொம்பு(1956), துறைக்காரன் (1959), கிரௌவஞ்சப் பறவைகள்(1975), ஒரு வெண் மணற் கிராமம் காத்திருக்கிறது(1993), மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள் (1996) ஆகிய நாவல்களும், தேய் பிறை(1968), சந்தானாள் புரவி (1973), ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது (1975) ஆகிய குறுநாவல்களும், தோணி (1962), கொட்டியாரக் கதைகள், ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும், பொச்சங்கள், ஐந்திணைக் கதைகள் வெள்ளிவீதியார் (குறு நாவல்), இலக்கிய நினைவுகள், பூவரசம்பூ (மொழிபெயர்ப்புக்கவிதைகள்) ஆகிய படைப்புகளும் வ.அ.இ அவர்களது எழுத்துக்களை வெளிப்படுத்துவன. சரித்திர நாவல் 'கிரௌவஞ்சப் பறவைகள்' ஆகும். இது 'வீரகேசரி'ப் பிரசுரமாக வெளியானது. 1991இல் 'வீரகேசரி' யில் தொடராக வந்த 'ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக் கிடக்கிறது' நாவலானது மட்டக்களப்பு உதயம் வெளியீடாக வந்தது. வ.அ.இ.அவர்கள் தமது அருமை மனைவியின் மறைவினால் ஏற்பட்ட மனவாழ்க்கை நினைவுகளை மீட்பதாக மனைவி மறைந்து ஒரு மாத காலத்தினுள் எழுதி வெளியிட்ட 'ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது' குறுநாவல் விளக்குகிறது. இதே தலைப்பில் இவரது 50 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மித்ர வெளியீடாக எஸ்.பொன்னுத் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -580- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

துரை அவர்கள் வெளிக் கொணர்ந்ததுடன், சென்னையில் நடைபெற்ற அதன் வெளியீட்டு விழாவில் (2001) வ.அ.இ. அவர்களையும் கலந்து கொள்ளச் செய்தார்.

மண்வாசனை, தேசியம், மதம், வாழும் மனிதர்களின் பிரச்சினைகள், வர்க்க வேறுபாடுகள் போன்றவை வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களது எழுத்துக்களின் அடிநாதங்கள்; கருப்பொருள்கள். “தான் வாழும் பிரதேசத்து மக்களது வாழ்க்கை, பிரதேச அழகு, அவர்களின் வாழ்க்கையின் பலமும் பலவீனமும் என்பவற்றினை எழுத்தில் தந்துவிடும் ஆவலும், அவற்றினூடாகத் தாம் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்குச் சில கருத்துகளைச் சொல்லிவிடும் ஆதங்கமும் அவரது படைப்புகளில் காணப்படுகின்றன.” (செங்கையாழியான் - ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு 2001).

தமிழர் பிரதேசங்களில் வலிந்து மேற்கொள்ளப்படும் சிங்களக் குடியேற்றம் பற்றிய முன்னோடிச் சிறுகதையாக இவரது ‘புதை பொருளாராய்ச்சி’ (ஈழகேசரி 19.08.1956) அமைந்துள்ளது. தையலக்கா, மறைப்பு, வலை, உண்ணி, அவசரம், கடலின் அக்கரை போனாரே, கடலை ஞானம், நம்பிக்கை, தலாக், வீடு, நத்தார் ஓலம், கறுப்பு நாய், வேர்கள், பிறந்தமண், ஓர் ஆலமரத்தின் கதை, பாலை, பாசம், இரசிகள், குதிரை, குடிமகன், தாய், அபேதவாதி, ஆண்மகன், போன்றவை வ.அ.இ.யின் சில சிறுகதைகளாகும். சிறுகதை இலக்கியத்திலேயே அவரது பெரும் பணி அமைந்தது. இயல்பான கிழக்கிலங்கை - குறிப்பாக திருகோணமலைப் பிரதேசப் பேச்சுத் தமிழையும், தேவைப்பட்ட போது இலக்கியத் தமிழையும் தமது எழுத்துக்களில் கையாண்டவர் வ.அ.இ. “நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?” என்ற தலைப்பில் 1970களில் திருமலையில் இயங்கிய ‘முன்னோடிகள்’ அமைப்பினரின் கருத்தரங்கில் பேசியவர். முற்போக்காளருடனும் பழைமைவாதிகளுடனும் அனுசரித்துச் செல்கின்ற இயல்பினர். இவரது சங்க இலக்கியத் தேர்ச்சிக்கு ‘ஐந்திணைக் கதை’ களும், ‘வெள்ளி வீதியார்’ குறுநாவலும் சான்றுகள். மாணவ சமுதாயத்துக்குப் பயன்படக் கூடியதாக “பொச்சங்கள்” நூல் அமைந்துள்ளது. அவரது எழுத்துலக வாழ்க்கை பற்றிய நூலாக “இலக்கிய நினைவுகள்” நூல் காணப்படுகிறது. ‘தேய்பிறை’ குறுநாவல் 1968இல் ‘விவேகி’ சஞ்சிகையிலும், ‘சந்தானாள் புரவி’ (1973) ‘மித்திரன்’ வாரமலரிலும் வெளிவந்தவையாகும். கவிஞராகவே இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த போதிலும் இவரது கவிதைத் தொகுதியாக “பூவரசம்பூ” மட்டுமே விளங்குகிறது. மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னவ உருதுக் கவிஞர் அல்லாமா இப்பால் அவர்களின் ‘துர்ஸீனாவின் பயாம் - இமஷ்ரிக்’ என்ற கவிதையை ஆங்கில

மூலத்திலிருந்து 'பூவரசம்பூ' என்ற பெயரில் படைத்தளித்தார். 1977இல் இது நூல் வடிவம் பெற்றது. ஜனாப் எஸ்.எம்.கமாலுத்தீன் முன்னுரை வழங்கியிருந்தார்.

“மட்டி வடங்கா ஆலயங்கள்
வாணமுட்டும் கோபுரங்கள்
தட்டும் கைகள் எல்லாம் இக்
களிமண் தன்னால் ஆனவையே
கட்டி வாழும் அன்னியனின்
கட்டில் இருந்து விடுவிக்க
முட்டாள் மனிதா உன்இதயம்
தன்னால் முடியும் அறிந்திலையோ?”

இனிய சொல்லாட்சியும் எளிமையும் மிக்கதாக அறுசீர் விருத்தயாப்பில் அமைக்கப்பட்ட கவிதைகள் இவை. மார்க்ஸிம் கோர்க்கி போன்றவர்களின் எழுத்துக்களையும் இவர் மொழி பெயர்த்துள்ளார். வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களின் 75வது வயது நிறைவில் (2000) பவளவிழா கொண்டாடி “இலக்கியப்பூங்கா” என்ற மலரும் வெளியிடப்பட்டது. திருகோணமலை - மட்டக்களப்பு மறை மாவட்டச்சமூகத் தொடர்பு நிலையத்தின் தொடர்பு சாதனவிருது(1996), இலங்கைக் கலாசார அமைச்சின் “கலாபூஷணம்” விருது (22.05.2000), வடகிழக்கு ஆளுநர் விருது(1998), ‘தமிழ் ஒளி’ இலக்கிய விருது ஆகியன இவரது எழுத்துப் பணிக்குக் கிடைத்த பெருமைகளாகும். ‘தோணி’(1962), ‘மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்’ (1996) ஆகிய நூல்கள் இலங்கைச் சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றவைகளாகும். 1996இல் இலண்டன் ‘ஈழகேசரி’யில் இவரது ‘ஆக்காண்டிக் கவிதை’ வெளியானது. 1975இல் மிகவும் சிரமப்பட்டு திருகோணமலை அகிலேசபிள்ளையின் ‘திருக்கரசைப்புராணம்’ நூலினை மறுபதிப்புச் செய்தார். கவிஞர்களான செ.குணரத்தினத்தின் ‘நெஞ்சில் ஒரு முள்’, நீலாவணனின் ‘வேளாண்மை’ காவியம் ஆகியவற்றை நூல் வடிவில் கொண்டு வந்தார். இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

வ.அ.இ. அவர்கள் தமது இறுதிக்காலத்தை மூதூரிலுள்ள மகளின் ‘திரிகூடம்’ இல்லத்தில் கழித்து வந்தார். 2001 பெப்ரவரி 22இல் காலமானார். அவருடைய தமிழ்ப் பணிகள் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

தாய்

-வ. அ. இராசரத்தினம்-

வ. அ. இராசரத்தினத்தின் 'கொட்டி யாரக்கதைகள்' சிறுகதைத் தொகுதியில் 'தாய்' என்னும் சிறுகதை காணப்படுகின்றது.

என்னடாதம்பி, கரிக்குள்ள மாட்டிக் கொண்டியா? ஓம், சைக்கிள் முழுக்க நல்லாச் சேறு புடிச்சிற்று சில்லுக் கம்பிக்குள்ள மட்காட்டில எல்லா இடத்திலயுமே சே றுநல்லா ஓட்டிக் கொண்டிருக்கு, அதுதான் சைக்கிள் ஸ்ராண்டில வைச்சிற்று கம்புக்குச்சியால சேற்றைத் தட்டுறியா? மெதுவாத்தம்பி மெதுவாத்தட்டு. உன்ர வெள்ளை வெளேர் என்றிருக்கிற வேட்டியிலயும் சட்டையிலும் சேறுபட்டா அசிங்கமாயிருக்கும். அதன் பிறகு நீ பள்ளிக்குப் போகேலா.

ஆமாம் உன்னைப் பார்த்தா, உன்ர உடுப்பைப் பார்த்தா வாத்தியார் போலத்தான் கிடக்கு, எங்க ஊருக்குப் புதுசா வந்திருக்கியோ? அதுதான் இந்த ரோட்டில சுரி இருக்கும் எண்டு தெரியாம ராசா ஏறின குதிரை மாதிரிச் சைக்கிள் விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கா. கொட்டி யாரத்திலிருந்து தார் ரோட்டில ஓடி வந்த மாதிரிச் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத் தீவுக்குப் போயிரலாம் என்று நெனைச்சியா. சரிதான்; மெயின் ரோட் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத்தீவு போறவரையுமுள்ள ஓண்ணரைக் கட்டைக்கும் இன்னமும் நல்ல ரோட்டுப்போடல்ல. கோட, கொண்டல் காலத்தில் இந்த களித்தரை நல்லாக் கெட்டிச்சுப்போயிரும். அந்தக் காலத்தில் கஸ்ரோட்டில ஓடுறமாதிரிச் சைக்கிள் ஓடலாம். ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரிக் கசியத் தொடங்கிரும். ஈரத்தரையில் எருமை மாடெல்லாம் போகும். மாட்டுவண்டி போகும். அதுகள் போறதால ரோட்டுச்சேறு சந்தணம் மாதிரிக் குழைஞ்சிபோயிரும். அதுவும் எங்க ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண், எங்க ஊர் அரிசியும் தான்தம்பி. அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான். சாப்பிட்டவனைப்பிரிய விடாது எங்கள் ஊர் அரிசி. அது மாதிரித்தான் சந்தனக்குழம்பாட்டம் இருக்கிற எங்கள் ஊர்ச்சரியும் நல்லா ஓட்டிக் கொள்ளும். நீதான் பாரன், உன்ர சைக்கிள் ரோதைக்க, சைக்கிள் கம்பிக்க மட்காட்டில, ரோதை அச்சில, புடிச்சிருக்க களி எப்படி ஓட்டிக் கொண்டிருக்கு? சைக்கிளை உருட்டக்கூட ஏலா. ஏலாமத்தான் அப்பிக் கொண்டிருக்கிற சுரியை கழட்டி எடுக்கக்குந்திற்றா. மெதுவாத்தட்டுதம்பி. உன்ர உடுப்பில எல்லாம் சுரிபட்டிடும் பாவம்! வெள்ளை வேட்டி எல்லாம் பழுதாப்போயிரும்.

எண்ணைப் பைத்தியக்காரி என்று நெனைக்கிறியா? எனக்கென்ன? நீ எப்படியெண்டான் நெனைச்சிக் கொள். எனக் கொண்ணும் கொறைஞ்சி போகாது. ஆனா வாத்தியாரான உனக்குச் சொல்றன் நான் ஒரு வாத்தியார் அம்மா, ஓம் மகனே என்ற மகனும் ஒரு வாத்தியார்!.

உனர்சைக்கிளில் ஓட்டியிருக்கிற சேற்றை யெல்லாம் கம்புக்குச் சியால தட்டிப்பிறகு சைக்கிள்க் கம்பிய, சைக்கிள் சட்டத்தை எல்லாம் சுரண்டி, வாய்க்காலில் கொண்டு போய்க்கழுவினெடுக்க இன்னமும் எவ்வளவு நேரஞ்செல்லும்! உன்ர நல்ல காலம் மழையில்ல; வானம் இருக்கிற நெலையைப் பார்த்தா இன்றைக்கு மழையும் வராது. அப்படிவந்தாலும் தைத்தூத்தல் தலைநனையாது என்று சொல்வாங்க. மழைக்குப் பயப்படாமல் சேத்தைத்தட்டி எடு. நீ சேத்தைத் தட்டி எடுக்குமட்டும் நான் உனக்கு ஒரு கதை சொல்றன். எங்க ஊர்க்கதை தான் தம்பி. என்ற கதையுந்தான் சொல்றன் கேக்கிறியா? நீ பேசவேமாட்டா, உன்ர சைக்கிளில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிற சேத்தைக் கிளீன் பண்றவரைக்கும் நீ பேசவேமாட்டா, பேசாட்டி என்ன நான் சொல்ற கதையைக் கேள்.

எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்ச ஓரே வயல் வெட்ட, பெரியவெளி, வடிச்சல்சேனை, சக்கரைவெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட? எல்லாம் ரெண்டுபோகம் செய்ற நீர்ப்பாய்ச்சல்பூமி. பெருவெளிக் குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலி கங்கைத் தண்ணி வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்க ஊர் ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல. வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர். அந்தக் திட்டியில் எல்லா வளவுக்குள்ளயும் தென்னமரம் நிக்கி, பென்னம் பெரிய இலுப்பை மரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் ரோட்டோரத்தில் இருக்கு. அந்த இலுப்பமரத்தடியிலதான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு. அந்தப் பள்ளிக்குத்தானே நீ வாத்தியாராப்போறே, ஆனால் முதல் நாளிலேயே இப்படிச் சேத்தில புதைஞ்சிற்றா, பாவம்! இன்னமும் முன் ரோதையில் இருக்கிற கழியையே கழற்றிமுடியல்ல. எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண் என்று சொன்னனே தொட்டா ஓட்டிக் கொள்ளும். சைக்கிள் ரோதையில் ஓட்டியிருக்கிற கழியையே கம்புக்குச்சியால் சுரண்டி எடுத்தாக் கம்பில் ஓட்டியிருக்கிற கழியைத்தட்ட எவ்வளவு கஸ்டமாயிருக்கு? என்ன செய்து? உன்ர கஸ்டகாலம் சுரண்டு.

எங்க ஊர் வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கு தெண்டல்லவா சொன்னன்? நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத் தண்ணிதான் எண்டு சொல்வாங்க. வளைச்ச வளைச்ச வயல் வெளியா இருந்தாலும் எங்க ஊரில் எவனுக்கும், சொந்த வயற்காணி இல்ல. இந்த வயல்களுக் கெல்லாம் சொந்தகாரர்கள் திருக்கிணாமலையிலயும், கிண்ணியாவிலயும்,

மூதூரிலயுந்தான் இருங்காங்க. அவங்கட வயல ஆயத்துக்கு எடுத்துதான் எங்க சணம் செய்யும். வயற்காணி எங்கட்ட இல்லாட்டியும் சோத்துப் பஞ்சம் இல்ல. ஆனா வெள்ளாம வெட்டுக் காலத்தில எங்க ஊருக்கு வந்தி யெண்டாத் தண்ணி குடிச்சிக்கமாட்டா. ஏனென்டா எல்லாக் கிணத்தடியிலும் மணச்சவுக்காரத்தை மேலில தேய்ச்சித் தேய்ச்சிக் குளிக்கிறதால கிணத்து தண்ணியெல்லாம் சவுக்காரமணமாத்தான் இருக்கும் அப்படியாப்பட்ட பவிசு எங்க ஊருக்கு.

எவனிட்டயும் வயல்காணி சொந்தமாக இல்லையெண்டல்லா சொன்னன். என்ற புருசனும் எகுத்தார் 'ஹாஜியார்ர வயலில பத்து ஏக்கர் ஆயத்துக் கெடுத்துத்தான் செய்தார். அந்தக் 'ஹாஜியாருக்கு திருக்கிணாமல டிஸ்கிறிக் முத்திலாக்காணி கணக்குப் பாக்கேலா. அதனால் ஆயக்காசும் கறாராக வாங்கிறதில்ல. எங்க காலம் நல்லாத்தான் போச்சு. மூத்த மகளத்திருக்கிணாமல வேம்படிப் பாடசாலைக் கனுப்பித்தான் படிக்க வச்சார் என்ற புருஷன். ஆனாத் திடிரென்று அவர் செத்துப் போனார். வயலுக்குப் போய்த் தண்ணிகட்டிற்று வந்தவர் மம்பட்டிய ஊட்டு மூலையில் சாத்திற்றுத் திண்ணையில் குந்தினார். நெஞ்சுக்க நோவுதெண்டார். அவ்வளவு தான். வயல்வெட்டைக்குள்ள இருந்த நாரையும் கொக்கும் குருவியும் எங்க ஊர்த் தென்னைமரங்களில் இருட்டினப்பொறகு வந்து குந்தக்குள்ள அவர்ர சீவன் போச்சு! அவர் போனப்பிறகு நான்பட்ட பரயத்தைச் சொல்லேலா. அப்ப என்ற மூத்த மகள் எஸ்.எஸ்.சி பாஸ் பண்ணிட்டு வீட்டோட வந்து இருந்தா. அவளுக்குப் பிறகு ஒரு பொடியன்தான் அவனுக்குப்பத்து வயது இருக்கும். அந்தச் சின்னஞ்சிறுவனால வயல் வாய்க்காலப் பார்க்க ஒலுமா? என்ற மகளும் படிச்சிற்றார். அதனால் கையைக்கால ஆட்டமாட்டா. நான்தான் நெல்லைக்குத்தி மாவிடிச்சி எப்படியோ என்ற புள்ளைகளைக் காப்பாத்தினன்.

வெள்ளாம வெட்டுக் காலத்தில் அப்பஞ்சடுவேன். வெட்டுக் காரங்களுக்கு வாடிக்கையா அப்பம் கொளுக்கட்டை என்று குடுப்பன். வெட்டுமுடியிற காலத்தில் அப்பம், கொளுக்கட்டை குடுத்த கணக்கால எப்படியும் ஒரு அவணம் நெல் சம்பாதிச்சிடுவன். பெரும்பாடுதான் எண்டாலும் சோத்துப்பஞ்சமில்லடா தம்பி, எங்கட ஊர் காவிரிபாயுற நாடுடா மகனே, மாவலிகங்கையைத்தான் நாங்க காவிரி எண்டு சொல்றம். இந்தக் காவிரிபாயுற நாட்டில சோத்துப்பஞ்சம் இருக்குமாடா தம்பி.

அவர் செத்து ரெண்டு வருசத்துக்குப் பொறகு என்ற மகளுக்கு ரெயினிங் பள்ளிக்கு முடிவு வந்தது. நான் அசந்து போகல்ல. என்ற கையில் கெடந்த காப்பு ஜோடிய வித்திற்று மகளுக்குப் புத்தகம், சேலை, சூட்டகேஸ் என்று எல்லாச் சாமானும் வாங்கிக் கொடுத்தன். மகள்

மட்டக்களப்பு வஸ்ஸில ஏறிற்று ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப் போனா. நான் பூரிச்சிப்போனன். ரெண்டு வருஷத்தில என்ர மகள் வாத்தியாரா வந்திடுவா அதுக்கப் பிறகு எனக்கென்னகுறை? காலுக்கு மேல கால்போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவன்.

ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப்போய் மகள் எனக்குப் கடிதம் எழுதினா, அரசாங்கம் மாதம் இருபது ரூபா அவக்கு எலவன்ஸ் கொடுக்குமாம். ஆனா இங்க இருக்கிற செலவுகளுக்கு அந்தக்காசு காணாதாம். மேலதிகமாக மாதம் நாப்பது ரூபாயாவது வேணும் என்று எழுதினா.

நான் எங்க ஊர்த்தலம் வாத்தியாரிட்டச் சொல்லி அவளுக்குப் பதில் எழுதினன். என்றபதிலில 'மாதம் நாப்பது ரூபாக்காசு எனக்குப் பெரிய பொருட்டில்ல மகள், என்ர சதுரத்தச் சாறாப்புறிஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப் பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமற் கவனமாப்படி புள்ள' என்று எழுதச் சொன்னன்.

கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து, அப்பஞ்சுட்டு வித்து எப்படி யெப்படி யெல்லாமோ சம்பாதித்த மகளுக்குக் காசு அனுப்பினன், மகனும் கவனமாகத்தான் படித்தான். ரெண்டு வருஷம் முடியறதுக்கு இன்னமும் ரெண்டுமாசந்தான் இருக்கு, அப்ப மகள் எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினா "இந்த மார்கழி மாதத்திலே எனக்குக் கடைசிப்பரீட்சையிருக்கு, பரீட்சை முடிந்ததும் பாடசாலையில பிரியாவிலை வைபவம் இருக்கு, அந்த வைபவத்துக்கு உடுக்கிறக்கு என்னட்ட நல்ல சேலஇல்ல. சேல ஒண்ணு நல்லதா வாங்கவேணும் எனக்குக் காசு நூறு ரூபா எப்படியும் அனுப்புங்க அம்மா".

நான் தெகைச்சிப்போனன். கார்த்திகை மாசத்து அடைமழைக் காலம், என்ர கையில மடியில ஒரு காசும் இல்ல, ஊரிலே ஒரு தொழிலும் இல்ல, எல்லோரும் தைப்பொறந்த பொறகு வாற வெள்ளாம வெட்ட நம்பி கடன்பட்டுத்தின்ற பஞ்சகாலம். இந்தப் பஞ்ச காலத்தில் எப்படி நான் நூறு ரூபாய் பெரட்டறது. எதை நம்பிக்கடன் வாங்கிறது? யோசிச்ச யோசிச்ச அசந்து போன நான், வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்த நம்பி அறா வட்டிற்குக் கடன்பட்டன். என்ர காதுத்தோட்டையும் விற்றன். எப்படியோ நூறு ரூபா புரட்டிற்றன். இதுக்குள்ள கெதியாக் காசனுப்பச் சொல்லி மகளிட்ட இருந்து அடுத்த கடிதமும் வந்தது.

காசைப்புரட்டிய நான் காசைத்தபாலில அனுப்பாம நேரில கொண்டுபோய் மகளிட்டக்குடும்பம் எண்டு எண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறுறன். மல்லிகைத்தீவுச் சந்தியில இருந்து மட்டக்களப்புக்கு ரெண்டரை ரூபா தான் வஸ்ஸுக்கு, இண்டைக்குப் போய் நாளைக்கு வாறதானே. பத்து ரூபாக்காசு எனக்கு மாலோகமாக் காணும் என்றெண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறினன்.

என்ன பின்றோதையில் ஓட்டி யிருந்த கழியையும் கழட்டிற்றியா? அச்சிலயும் மட்காட்டிலயும் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறதையும் கழற்று, அதுக்குள்ள என்ர கதையும் மூடிஞ்சிடும். பஸ்ஸில ஏறினனா? பத்து மணிக்குப் பஸ் ஏறின நான் மூணு துறையையும் கடந்து பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிபோலத்தான் புளியந்தீவுப்பாலத்தடியில ஸ்ராண்டில ஏறங்கினன். என்ர கையில் சீலைப் பைக்குள்ள ஒரு சோத்துப்பார்சல், பஸ்ஏற முதல் வாய்க்காலில வெள்ளத்தில எதிரேறின பனையான் மீன் ஊருக்கு வந்து, அதில வாங்கிச் சிலதைப் பொரிச்சுக் குழம்பும் ஆக்கிச் சோறு கட்டிப் போனன். புழுங்கரிசில கட்டுச்சோறு கட்டினாப் பழுதாப்போனாலும் போகும் எண்டு பச்சரிசி பொங்கிக் கட்டுச்சோறு கட்டினன். அந்தச் சோத்து முடிச்சோடதான் நான் கேட்டுக் கேட்டு ரெயினிற் ஸ்கூல நோக்கிப் போறன். சிங்கள வாடியில ஆஸ்பத்திரிக்குக்கிட்ட இருக்குதாம் அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை. நான் ரவணுக்கால போறன், கடைசியாக் காவியடிச்ச அந்தச் கட்டிடத்தக் கண்டு பிடிச்சன்!

கட்டிடத்துக்குள்ள ஏறி விறாந்தையில் இருந்த மணிய அடிச்சன். ஒருத்தி வந்து கேட்டா, நான் மகன்ர பேரச்சொல்லி, அவளப்பார்க்க வந்திருக்கன் என்று சொன்னன். அந்தப் பெண் உள்ளே போனாள். நான் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில இருக்கன், கொஞ்ச நேரத்தால என்ர மகள் வந்தா அவ இன்னொருத்தியோட வந்தா. அவளோட படிக்கிறவளா யிருக்கும். ஆனா அவளைவிடவும் என்ரமகள் அழகி. கையாலகுத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்கக்குள்ள இடுப்பு முறிஞ்சு போயிருமோ என்று நினைக்கவேணும், ஆனா பெரு வெளிக்குளத்துக் குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பிநிக்கிற தாமரைப்பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும். என்ர பிள்ளையைப்பாத் தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்.

அவள் என்னைக் கண்டதும் அவன்ர முகம் நல்லால், ஊறில இருந்து அம்மா வந்திருக்காளே என்று அவசிரிக்கவும் இல்ல, முகத்தை உம்மெண்டுவச்சிக் கொண்டு வந்தா.

அவளைக்கண்டு நான்சிரிச்சன்.

“ஏன் நீவந்தனி? என்று எரிஞ்சு விழுந்தா அவ. இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொலறது? என் சேலைத் தலைப்பு முடிச்ச அவிழ்த்து நாறு ரூபாயையும் கொடுத்தன், நாலாமடிச்ச முடிஞ்சி வைத்திருந்த பத்து ரூபாத்தான்கள். அத வாங்கின உடன மகள் திரும்பிக் கொண்டு நடந்தா.

நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவள் போல நிக்கன். மகள் போகக்குள்ள தன்னோட வந்தவளிட்டச் சொல்றா “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா”

எனக்குப் பூமிபிளந்து என்னைவிழுங்கினாப் போல இருக்கு. அதுக்குப் பிறகு நான் ஊருக்கு வரல்ல. நேற்றுத்தான் வந்தன். என்னை பைத்தியம் என்று ஊருக்க சொல்றாங்க மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்குப் பைத்தியமாடா?

உன் சைக்கிளில் ஓட்டியிருக்கிற கழியெல்லாம் கழட்டிற்றியா? அப்ப இனி நீபோப்போறா.

என்ரகதையும் முடிஞ்சிடாமகனே. ஏண்டா உனக்கும் ஒரு அம்மா இருப்பா, நீயும் ஒரு வாத்தியார், என்னைப்போல உன்ர அம்மாவையும் நீ பைத்தியக்காரியாக்கிவிடாத, போய் வாடாமகனே போ. நானும் போறன். என்ர சாதிசனம் ஈச்சிலம்பத்தையிலையும் இருக்கு. பஸ்வந்தோடன நானும் போகப்போறன் அங்க.

வரட்டாடா மகனே.

குறிப்புகள்

- 1) திருகோணமலைப் பிரதேசத்திலுள்ள மல்லிகைத்தீவுக் கிராமத்துக்கு ஆசிரியப் பணியாற்றுவதற்காகச் சைக்கிளில் செல்லும் இளைஞனுக்குப் பைத்தியக்காரியாகி விட்ட தாயொருத்தி கூறுவதாக அமைந்த சிறுகதை இதுவாகும்.
- 2) அந்த இளைஞன் மழைக்காலத் தெருவின் சேற்றுக் சகதியினுள் அகப்பட்ட சைக்கிளின் சில்லுகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது கூறப்படுவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.
- 3) கிராமத்து வீதிகளின் அவலங்கள், மல்லிகைத்தீவின் விவசாயவளம், சிறிய கிராமக்குடியிருப்புக்கள், தாம் விவசாயஞ்செய்கின்ற காணிகளுக்குச் சொந்தமில்லாத குடிமக்கள், குத்தகைக்கு வயல் செய்தல், மகாவலியாற்று நீர்பாய்ந்து வயல் நிலங்களுக்கு ஊட்டமளித்தல் முதலானவற்றின் சித்திரிப்புக்களை இந்தச்சிறுகதை உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளது.
- 4) குத்தகை விவசாயியான கணவர் திடீரென இறந்துவிட்டதால் குடும்பப்பொறுப்புக்களைத் தாங்கிக் கஸ்டப்பட்டு மகளைப் படிப்பித்து, பத்துவயது மகனையும் பாதுகாத்து, மகளை எஸ்.எஸ்.சி வகுப்புப் பாஸ்பண்ணச் செய்து, அவளை மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரிய பயிற்சிபெற அனுப்பிவைத்து, அவளது படிப்புச் செலவுக்காக நெல்லு வெட்டுக்காலங்களில் பலகாரம் சுட்டுவித்தல் முதலான தொழில்களில் ஈடுபட்டு, மகளது ஆசிரியப் பயிற்சியின் நிறைவுக்காலத்தில் நிகழவிருக்கும் பிரியாவிடை

வைவவத்திற்குச் சேலை வாங்க 100 ரூபா அனுப்புமாறு மகள் கடிதம் எழுதியபோது கடன்பட்டும், காதுத்தோட்டைவிறறும் காசுசேத்துக் கொண்டு நேரிலேயே மகளிடம் கொடுப்பதற்காகச் சென்ற தாயொருத்தியின் கணவு, மகளின் நடத்தையில் சிதைக்கப்பட்டதையும், அவளது எதிர்பார்ப்புகள் நொருக்கப்பட்டதையும், அதனால் அத்தாய் பைத்தியக்காரியானதையும், இச்சிறுகதையின் கதைச் சுருக்கமாகக் கொள்ளலாம்.

- 5) “பெத்தமனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு” என்ற பழமொழியை உணர்த்துவதாக அமைந்த இச்சிறுகதையில், போலிக்கொளரவத்துக் காகப் பெற்ற தாயை, அதுவும் எத்தனையோ கஸ்ட்பட்டுத் தன்னை இந்தளவுக்கு வளர்த்து உயர்த்தி வைத்த தாயை “வேலைக்காரி” எனக்கூறிய மகளின் வார்த்தை கேட்டு உள்ளம் நொருங்கிப் பைத்தியமான தாயின் அவலம் வெளிப்படுகிறது.
- 6) ஓர் ஆசிரிய இளைஞனை வழியில் சந்தித்த பைத்தியகாரத் தாயொருத்தி கூறும் தன்னுணர்ச்சிக் கதையாகவும், கிராமியப் பேச்சு வழக்குகளை குறிப்பாக மூதூர்ப்பிரதேச மணங்கமழும் உரையாடல் களைக் கொண்டதாகவும், உணர்ச்சி ததும்பும் திறன் வாய்ந்த கட்டுக்கோப்புடன் கதையின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு ஆகியன அமைந்ததாகவும் இச்சிறுகதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. கிராமியப் பேச்சுக்களின் இடையிடையே சரளமான ஆங்கிலச் சொற்கலப்பும் உண்டு.
- 7) சிறுகதைப் பண்புகளின் சிகரமாகவும், கிராமிய வாழ்வின் பல அம்சங்களை உள்ளடக்கும் சமகாலத்தரிசனமாகவும், திருகோணமலை - மூதூர்ப்பிரதேச வழக்காற்று மொழிநடையின் வெளிச்சமாகவும் சாதாரண கருப்பொருளினைக் கொண்ட இச்சிறுகதை விளங்குகின்றது. கதை சொல்லப்படும் நேர்த்தியால் பரிமளிக்கிறது. ஆனால் கதையின் கரு புதியதன்று. பலரும் கையாண்ட துதான்.
- 8) மனம் பேதலித்த தாய், அவளது ஆசிரியப்பயிற்சி பெறும் மகன், ஆசிரியப்பணியாற்றும் பொருட்டு மல்லிகைத்தீவுப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் இளைஞன் ஆகிய முக்கிய கதாபாத்திரங்களைச் சுற்றிக்கதை நனவோடை உத்தியில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பைத்தியக்காரத் தாயின் கணவர், மகன், ஆசிரியகலாசாலையில் அவளது மகளுடன் கற்கும் பெண் முதலிய துணைப்பாத்திரங்களும், கதையோட்டத்தில் இணைந்துள்ளன.
- 9) தனது கணவர் உயிருடன் இருக்கும்வரையில் நெல் விவசாயத்தால் வரும் வருமானத்தில் கௌரவமாக இருபிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்த குடும்பத்தலைவியாகவும், தனது கணவர் இறந்தபின்னர், பல்வேறு தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 589 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும், பலதொழில்களைச் செய்தும், தனாளிள்ளைகளைக் காப்பாற்றியும், படிப்பித்தும் வருகின்ற தாயாகவும் சுறுசுறுப்புடன் உழைக்கக்கூடிய இல்லாமையை ஏதோவொரு விதமாக நேர்மையான முறையில் சமாளிக்கக்கூடிய பெண்ணாகவும், தனது கஸ்டங்களுக்கெல்லாம் மகள் பயிற்சி முடிந்து ஆசிரியையாக உத்தியோகம் பார்க்கும்போது விடிவுகாலம் வந்துவிடுமென்ற நம்பிக்கை கொண்டவளாகவும், போலிக்கொளரவந்துக்காக மகளினால் “வேலைக்காரி” எனத் தான் இழிவுபடுத்தப்பட்டதனால் மனமுடைந்து போய் பைத்தியக்காரி ஆகிவிட்ட ஒருத்தியாகவும், தனது ஆதங்கத்தை இன்னுமொரு ஆசிரியப் பணியாற்றும் இளைஞனிடம் கொட்டித் தீர்த்துவிடும் நோக்கில் தனது நிலையைக் கூறுபவளாகவும் இச்சிறுகதையில் “தாய்” என்னும் கதாபாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

10. சகமாணவிகள் முன்னிலையில் தனது தாயாரின் வறுமைக்கோலமும், செயல்களும் தனக்கு அவமானத்தைத் தேடித்தந்துவிடும் எனப்பயப்படுகின்ற ஒருத்தியாக, தன்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிக் கல்வி பெறச்செய்து, ஆசிரியையாகவும் உருவாக்கிய தாயாரை “வேலைக்காரி” எனச் சகமாணவியிடம் கூறியதன் மூலம் போலிப்பெருமை மிக்க ஒருத்தியாக, நன்றி மறந்தவளாக மகளின் கதாபாத்திரம் இச்சிறுகதையில் உருவாகியுள்ளது.
11. மல்லிகைத்தீவு பற்றிய அறிமுகம் கதாசிரியரின் வருணனைச் சிறப்புக்கு உதாரணமாகும். “எங்கடமல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்சு ஒரே வயல்வெட்ட, பெரியவெளி, வடிச்சல்சேனை, சக்கரைவெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட எல்லாம் ரெண்டுபோகம் செய்ற நீர்ப்பாய்ச்சல் பூமி. பெருவெளிக்குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலிகங்கைத் தண்ணி வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்க ஊர் ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல. வயல்வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர். அந்தத் திட்டியில் எல்லா வளவுக்குள்ளையும் தென்னைமரம் நிக்கி. பென்னம்பெரிய இலுப்பைமரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் றோட்டோரத்தில் இருக்கு. அந்த இலுப்பைமரத்தடியில் தான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு.
- 12) “வெளிக்குளத்துக்குள்ள பொழுதுபடக்குள்ளே கூம்பி நிக்கிற தாமரைப் பூவைப்போல” ராசா ஏறின குதிரை மாதிரி”
 “தெகைப் பூண்ட மிரிச்சவள்போல”
 “பூமி பிரிந்து என்னை விழுங்கினாப்போல”
 - இவை இச்சிறுகதையிற் காணப்படும் உவமைகள்.
- 13) “தைத்தூத்தல் தலை நனையாது”
 “நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத்தண்ணிதான்”

- இவை பழமொழிகள்

- 14) “சதுரத்தைச் சாறாப்புழிஞ்சு” என்பது “உடலை மிகவும் வருத்தி” என்ற பொருளைத் தரும் மரபுச்சொற்றொடர்.
- 15) “தாய்” சிறுகதை முழுவதும் பேச்சுத்தமிழே மொழிவழக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை சிறப்பானதாகும். உணர்ச்சிகளின் சுழிப்புகளை மூதூர்ப்பிரதேச வழக்கில் கூறும்போது உயிர்ப்புடையதாக அமைந்துள்ளது.
- 16) சைக்கிள், மட்காட்டு, ஸ்ராண்ட், ரோட்டி, மெயின்ரோட், ரோதை, டிஸ்திரிக், கறார், வஸ், ரெயினிங்ஸ்கூல், எலவன்ஸ், ரவுண், கிளீன், சூட்கேஸ், எஸ்.எஸ்.ஸி ஆகியன இச்சிறுகதையில் இடம்பெற்றுள்ள பிறமொழிச் சொற்களாகும்.

17) அருஞ்சொற்பொருள் :-

ஏலாமை - இயலாமை; சுரி - சேற்றுச்சகதி; அப்பி - பூசப்பட்டு; குழைஞ்சு - குழைந்து; ஒண்ணரைக்கட்டை - ஒன்றரைமைல் தூரம்; கெட்டிச்சு - இறுக்கமாக; புடிச்சிற்று - பற்றிக் கொண்டது; சேத்தை - சேற்றை; தைத்தூத்தல் - இலேசானதூறல்; பன்றவரைக்கும் - செய்யும் வரையிலும்; வயல்வெட்ட - வயல்வெளி; வடிச்சல் சேனை - சேனைப்பயிர்; நெறைஞ்சி - நிறைந்து; நிக்கி - நிற்கிறது; ஒண்ணும் - ஒன்றும்; திட்டி - மேடு; திருக்கினாமலை - திருகோணமலை; ஆயம் - குத்தகை; வெள்ளாமைவெட்டு - அரிவிவெட்டு; பவிசு - கர்வம், பெருமை; எவனிடையும் - எவனிடமும்; முத்திலா - முழுவதும்; பார்க்கேலா - பார்க்க இயலாது; கறாராக - கண்டிப்பாக; தண்ணிகட்டிற்று - தண்ணிபாய்ச்சி; மம்பட்டிய - மணவெட்டி; கையைக் காலை ஆட்டமாட்டா - எந்த வேலையும் செய்ய மாட்டா; ஆவணம் - 36 பறை (நெல் அளவு), மூன்று சாக்கு நெல்; பெர்த்து - புரட்டுகிறது; மாலோகம் - அளவுக்கு அதிகமாக; மிதமிஞ்சி

2) ஒரு கூடைக்கொழுந்து

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

என்.எஸ்.எம் ராமையா

என்.எஸ்.எம் ராமையா

மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடியாகப் போற்றப்படும் என்.எஸ்.எம். ராமையா அவர்கள். மொத்தமாக 14 சிறுகதைகளையே படைத்துள்ளார். 27.01.1931இல் பிறந்த பதுளைக்காரரான இவர் அங்குள்ள தெமோதரைக் தோட்டத்தில் ஆசிரியராக இருந்தவர். பின்னர் பதுளைத் தோட்டத்துக் கணக்கரானவர். மலையக மக்களிடையே

விளையாட்டுப் போட்டிகள் பதுளை குதிரைப் பந்தைய மைதானத்தில் நடைபெறும் போது ஆண்டுதோறும் ராமையாவின் தெமோதரைக் கரப்பந்தாட்ட அணியினர் பல தடவைகளில் பரிசைத் தட்டிச் சென்றனர். தெமோதரைக் தோட்டத்துரையாக திரு.ரஞ்சன் விஜயரத்னா (ஐ.தே.க. அரசில் பாதுகாப்பு அமைச்சராயிருந்தவர்) பதவியேற்றபின் அவருடன் ஒத்துப்போக முடியாமல் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறியவர். அவருடைய இளமைக் கல்வி தொடக்கம் அனைத்தும் தோட்ட மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்தாகவே காணப்பட்டது. 1955 - 1960 காலப்பகுதியில் தோட்டக் கணக்கராகப் போகும் வரை பல வானொலி நாடகங்களை எழுதினார். 'எதிரொலி' நாடகப் பிரதி 'சானா' அவர்களால் வானொலியில் அரங்கேற்றப்பட்ட இவரது கன்னிப்படைப்பாகும்.

தலைவர் வீட்டுக் கல்யாணம், ஒரு மின்னல், தாமரைக்குளம், ஞானக் கண், பாலைநிலம் ஆகியன ராமையாவின் சில வானொலி நாடகங்களாகும். இவரது 'ஒரு மின்னல்' நாடகம் மூன்று கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டது. அது வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட போது அமரர் ரொசாரியோ பீரிஸ், செல்வி விசாலாட்சி குகதாசன் (விசாலாட்சி ஹமீத்), எஸ்.எம்.ஏ.ஜபார் ஆகியோர் நடித்தனர். இந்நாடகத்தை அத்துல் ஜபார் அவர்கள் மேடை நாடகமாக்கினார். இலங்கை வானொலியின் 'சுகவாழ்வு' நிகழ்ச்சிகளுக்கு வாரந்தோறும் ஏராளமான சிறுகதைகளை நாடகப் பிரதிகளாக்கியும் ராமையா அவர்கள் கொடுத்துள்ளார். இவரது 'விடிவெள்ளி' நாடகத்தில்தான் திருமதி இராஜேஸ்வரி சண்முகம் அவர்கள் முதன்முதலில் அறிமுகமானார். ராமையா அவர்கள் கொழும்பு சென்று 'வீரகேசரி'

நிறுவனத்தில் தொழில் பெற்று விநியோக முகவரானார். அக்காலப் பகுதியிலேயே அவர் இலக்கியவுலகில் சிறுகதை வாயிலாக நுழையலானார். 04.06.1961இல் அவரது “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” என்னும் சிறுகதை ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் வெளியானது. அப்பத்திரிகையில் ஆசிரியராக விருந்த க.கைலாசபதி அவர்கள் ராமையாவின் நாடகங்களில் விரும்புடையவர்; ராமையாவை எழுதுமாறு தூண்டினார். ‘தினகரனில்’ அவரது ‘நிறைவு’ சிறுகதை 1962இல் வந்தது; 1963இல் “தீக்குளிப்பு” சிறுகதை வெளியானது. 1961 - 67 காலப்பகுதியில் 06 சிறுகதைகளை மட்டுமே ராமையா எழுதினார்.

எம்.ஏ.ரஹ்மான் வெளியிட்ட ‘காந்தீயக் கதைகள்’ தொகுதியில் இவரது ‘ரகுபதி ராகவ’ சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது.

தனது முதற் சிறுகதைமூலமே தமிழ்ச் சிறுகதையுலகின் அவதானிப்புக்குரிய ஒருவராக ராமையா கருதப்பட்டார். மிக இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த சிறுகதையாக “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” விளங்கியது. சிறுகதைக் கட்டமைப்பிலிருந்து விலகிய கதையாக இது இருந்தபோதிலும், கூறப்பட்ட விதத்திலும், ஊகத்துக்கிடந்தந்து கூறாது விட்ட விடயங்களிலும் கலையழகோடும், பொருள் நிறைவோடும் சிறப்பாகக் காணப்பட்டது. வேட்கை, எங்கோ ஒரு தவறு, முற்றுகை, தீக்குளிப்பு முதலான கதைகளும் இவருடையனவே. இவை மலையகத்தின் பன்முகப்பட்ட வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன. ‘வேட்கை’ கதையின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு ‘ஆசியன் ஜர்னலில்’ இடம்பெற்றுள்ளது. சென்னை வாசகர் வட்ட வெளியீடான “அக்கரை இலக்கியம்” தொகுப்பிலும் இக்கதை காணப்படுகிறது. 1969இல் ‘மஞ்சரி’ சஞ்சிகையிலும் மறுபிரசுரமானது. “மலையகம் என்ற பிராந்தியத்திற்குகேயுரிய விஷேஷமான தன்மைகளைக் கொண்டெழுந்த மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு உருவம் சமைத்தவர் என்ற வகையில் ராமையா வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார்.” என்று ராமையாவின் 12 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தொகுப்பு நூலுக்கான முன்னுரையில் மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அவரது கைகறை வெளியீட்டு நிறுவனமே இச்சிறுகதைத் தொகுதியை 1980 ஏப்ரலில் வெளியிட்டது. இவ்வாண்டு இந்நூலுக்கு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்தது. இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு திரு.விக்கிரமசிங்க என்பவரின் உதவியால் வெளிவந்தது.

சிறுகதை எழுதத் தொடங்கிய பின் ராமையாவின் இலக்கியப்பணி பற்றி தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் தமது ‘தினகரன்’ கட்டுரையொன்றில் கூறுகையில் “ஒரு பேட்டி, மலையக இலக்கியம் பற்றி நடுவர்களில் ஒருவராய்ப் பணியாற்றியது, போட்டிக்கு வந்த கதைகள் பற்றிய

நீண்டகட்டுரை ஆகியவையே அவரது எழுத்துப் பணிகள்” என்கிறார். சிறுகதைகளைத் தவிர அதிகமாக வேறெதிலும் ராமையா கவனஞ் செலுத்தவில்லை. மலையக மக்களின் துயர்தோய்ந்த வாழ்வினைத் தமது சிறுகதைகளில் சித்திரிக்க அவர் தவறாவிடவில்லை. பதுனைக் காரர்களான ராமையாவும், பெரி.கந்தசாமியும் இணைந்து மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக்கான வித்தினை இட்டனர்.

1962இல் ‘வீரகேசரி’ நடத்திய மலையக எழுத்தாளர்களுக்கான போட்டி இதுவாகும். வீரகேசரியில் ‘தோட்டவட்டாரம்’ என்னும் பகுதியை ஆரம்பிக்க அதன் மேலாண்மை இயக்குநர் டி.பி.கேசவனிடம் அனுமதி பெற்றவர் ராமையா. வியாழன் தோறும் இப்பகுதி வெளிவரத் தொடங்கியது. படித்த மலையக இளைஞர்களைப் பத்திரிகை நிருபர்களாக்கவும் அவர் முயன்றார். மேலும் ‘பவானியான்’ என்னும் புனை பெயரிலும் ராமையா எழுதினார். ராமையாவின் மனைவி திருமதி லீலா ராமையா தினகரனில் குறிஞ்சிக் குரல் என்னும் பகுதியை நடத்தி வந்தவர்.

எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனும் அவரது மனைவி சுந்தரலட்சுமியும் இணைந்து வெளியிட்ட ‘இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ இரண்டாம் தொகுதிக்கு ‘ஒரு கூடைக்கொழுந்து’ எனப் பெயரிட்டதுடன் ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’, ‘தீக்குளிப்பு’ ஆகிய கதைகளையும் அதில் வெளியிட்டனர். 1994 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வெளிவந்தது. குறைவான சிறுகதைகளை ராமையா அவர்கள் எழுதியிருந்த போதிலும் அவை உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி ஆகியவற்றில் சிறந்தவையாகவும், மலையகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்கின.

“இவரது கதைக்கருக்கள் மனிதநேயமிக்கவை. சம்பவங்கள் ஒரு கதை நீங்கலாக (எங்கோ ஒரு தவறு) தோட்ட வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்தவைகள். வயது சென்றோரின் ஆசைகள், இளம் வயதினரின் காதல், பாசம், ஆக்ரோஷங்கள், சபதங்கள், மக்களின் மத நம்பிக்கைகள் என்பவையே கதைப் பண்புகளாகத் திகழ்கின்றன.”

இவ்வாறு யோகநாதன் தம்பதியர் தமது நூலில் ராமையாவை அறிமுகஞ் செய்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ராமையாவின் கதைகள் ஆங்கில, செக், சோவியத் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மலையக மண்வாசனையோடு இலக்கியம் படைத்த ராமையா அவர்கள் 03.09.1990 இல் காலமானார்.

என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் முதற் சிறுகதையும், தரமான சிறுகதையென இலக்கியகாரர்களால் போற்றப்பட்ட சிறுகதையுமான “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” இங்கு இடம்பெறுகிறது. மண்வாசனை கொழிக்கும் உரையாடல்களும், மலையகப் பெண்களின் மனவுணர்வுகளும், அம்மக்களது துன்பம் நிறை வாழ்க்கையும் இச்சிறுகதையினூடு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கதையானது 04.06.1961இல் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்ததாகும். பின்னர் பலமுறை மறுபிரசுரமாகியுள்ளது. ராமையாவின் கதைகள் அடங்கிய சிறுகதைத் தொகுதிக்கும் இதன் பெயரே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு கூடைக்கொழுந்து

-என்.எஸ்.எம். ராமையா-

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள் வழியாக இடது கைகளுள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக்கூடை முதுகில் அசைந்துகொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வி யார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்ற நாட்களாக இருந்தால் அந்த ‘வயசுப் பெண்கள்’ குழுவினர் அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கே வாடி லெட்சுமி! என்கிட்டே நிறைதாரேன்.”

“ஐயா! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைக் கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்றுக் கர்வமாகக்கூட இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப்பட்டவங்கள் இன்று ஓரெ மெளனம் அனுட்டித்தனர். எதற்கு இந்த மெளனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சுமி. நிறை பிடித்துக்கொண்டு நின்ற அவளுடைய ‘செட்டு’கள் எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற் போல முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு- கொந்தரப்பு காசும் கொழுந்து காசுமாக ‘முதல் நம்பர் சம்பளம்’ வாங்குபவளை எரிச்சலொடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி- ஓரப் பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சலாக்கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்க வந்த வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைசித் தொங்கலில் நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக்கிழவனிடம் போனாள்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்...”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன்பற்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பத்தான் வாறியா? போ போ... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஒனக்கு. அய்யா வர்றத்துக்குள்ளே ஓடு” என்று கனியும்- கிழவன் கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான். “வாறாக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப்பாரு! நேரம் என்ன ஆவுது? கணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான். ஆனால் கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? அப்பறம் தப்புவதாவது!

“சரி...சரி அப்பச்சி! காலங்காத்தாலே பேசாதீங்க என்னமோ, என்னைக்கும் போல மத்தக் குட்டிக நெறை புடிச்சிருப்பாளுகன்னு நெனச்சேன். அவுகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!”

“நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறைவேறே புடிச்சித் தருவாகளோ” - கங்காணிக் கிழவன் எரிந்து விழுந்தான். “தொலைஞ்சுப்போ! கடேசித் தொங்கலுக்கு!”

கீழே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வெற்றுத் கூடைமீண்டும் முதுகுக்குத் தானியது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த லெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாகக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல் போட விரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைக்காரிகளோடே ‘மாரடிக்க முடியாது. ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல் எட்டுமணிக்குத்தான் வருவார்கள். ஒரு மணிநேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து றாத்தலை எடுத்துவிட்டு ஒன்பது மணிக்கொல்லாம் ‘அடியே ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துர்...’ என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத்துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும்

நிறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கூடையையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போக வேண்டும். இந்த தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சபாவமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

“ஆமா! இந்தப் ‘பொட்டைச்சி’ களுக்கு இன்றைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலைகளிலேயே கடைசி நிறை, எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை ஒதுக்கி விட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு மனதைப் பிழிய கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்து, சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்கு மேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச்செடி கிழித்துதுவிடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்பு நிறக் கயிறு அரைநூண் மாதிரி இருப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத் துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக் கோடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக்கொண்ட கூடைக்கயிறையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத் துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பது போல் மடித்துக் கயிற்று மேல் போட்டுக் கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக் கிழவி தன் பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமா காத்து வீசுது?

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சங்குறே?”

“ஒன்னுமில்லே அம்மாயி! சும்மா தான் வந்தேன்.”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மா கூடவாற ஆளு இல்லே நீ, என்னதான் நடந்தது?”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஓப்புராணை! ஒன்னுமில்லேங்கிறேன்?”

“சரி.. சரி..காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு, பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் துவங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. காம்ப்புப்பகுதியைச் திருப்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை. எல்லாமிடிகுச்சுக் காம்புதான்!

'நார்க்குச்சி' ஒன்றுகூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்ல மெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப்பனிக்கும், குளிருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"அம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர் நேன்..." முதல் பிடிக்கொழுந்தை கூடைக்குள் போடும் போது 'பொலி' சொல்வது ஒரு மரபு. சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி 'பொலி' சொன்னாள்.

"போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியே... பொலி... பொலி... பொலி"

லெட்சுமிக்குக் கை வேகமாக விழத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறி கண்டவர்களுக்கோ, அது இன்பப் போதைதரும் விளையாட்டு. இளந் தளிர்கள். 'சடசட' வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக் கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

மாலை நாலு மணி சங்க ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்த குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்து விட்டுத் தலைதுண்டால் முகத்தைக் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பி நின்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அமுக்கிவிட்டுக் கொண்டாள். பெரும்பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக - முதுகு கூன் - கணக்குப்பிள்ளை ஐயாவிடம் போய் "ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந் தானுகளோ?" என்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டு கேட்டேன்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து 'லேபர்' கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாக கூடையை வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக் கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டார். தராசுமரம் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள் தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக்கொட்டவும், ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியதுதான். அப்போது தான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் 'ஐயா' ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்துநின்றார். அவர் அரைந்து வந்து நின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்தவிட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தத.

பேச்சும்கூடச் சுத்தச் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு 'டமில்' பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். 'அது'கள் 'லேபர்' கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் 'கண்டறி'களுக்கு? 'அது'களுக்கு முன்னால் இப்படி ஐயத்தல்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் 'இது'!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமுறை பார்த்தார் ஐயா. வலதுபுறத்திலிருந்து நேராக ஓடிவந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி 'கங்காணி' என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடி வந்து "ஐயா" என்றான். இந்தக் ஐயாப்பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

"லெட்சுமியை வரச்சொல்லுங்க"

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

"இந்தா ஆயி! இப்பிடி வா. ஐயா கூப்பிடுறாரு." லெட்சுமிக்கு குடல் மாற்புவரை ஏறி இறங்கியது பயத்தால்.

"நானா அப்பச்சி"

"ஆமாங்கிறேன்"

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

"ஐயோ! என்னா எழவு இது!" ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல்லாம் கூனிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி, வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

"லெட்சுமி"

"ஏன்ங்க" -அவர் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

"நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே...?" தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது. ஆம் ஐம்பத்தி ஏழு!

"அம்பத்தி ஏழுங்க"

“அம்பத்தி ஏழா” நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்க மாட்டாக போலே இருக்கு...” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள்மீது ஓடியது. “லெச்சுமி இன்னொருமுறை, அதே மாதிரி, ஒன்பது மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதேமாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலா? ஏன்.. எதற்காக...? கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு...?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு...”

‘ஐயா’வைக் கேட்க முடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்பதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசத் துவங்கினார்? அவர் முகம் சொல்லக்கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெச்சுமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரியும். கணக்கப் பிள்ளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தானதுன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு சும்மா கட்டுக் கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லா தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக் கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் ‘சர்வீச’ உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. எல்லாம் விட போன வருசம் வேணிக்கவந்த நீ ஐம்பத்தி அவுகளை ஏழு றாத்தல் எடுத்தது எல்லோருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தைக் குடுத்திருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்...”-கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புருந்தான்.

“இப்ப... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்த மாதிரி ‘பப்ளிக்’கா விசாரிக்கப் படாதுதான். ஆனா விஷயம் என் சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஓட்சு’ பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெச்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக் காரர்சுன்னு ஒரு பிரச்சினை இருக்கு. அதனாலேதான் ஓட்ச்சிப்பேச நினைக்கிறேன்...” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார். “லெட்சுமி! என் நிலைமை புரியும்னு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியுந்தானே?”

குனிந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை, கங்காணியை அப்புறம் ஆட்களை ஒருமுறை சிலிர்த்துப் பார்த்தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

“என்னபுள்ளே மொறைக்கிறே! ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?”

“எதைச் சொல்வது?” ‘ஐயா’ பூடகமாகப் பேசிவிட்டு சும்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் ‘கறை’ நீங்கிவிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி:

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்கமுடியும். எடுத்துக் காட்றேன்.”- பொங்கிவந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்துகொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறக்கும் சாரைப் பாம்பு மாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது. குழுமி நின்ற ஆட்கள் மெளனமாக நடப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளுக்குள்ளே ‘என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம்’ என்கிற மனநிலை இருந்தாலும். வெளிக்குப் ‘பசு’வாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இது ஒரு விதமான மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பகைத்துக்கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது, பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சுற்றிவளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும்படி செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைபடும் போது எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயா கடவுளே! எவளோ பொடசக்காரி இப்பிடி அநியாயமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாளே!” என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும் போது பார்க்கவேண்டுமே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஐயா கூறினார்: “ரொம்பச் சந்தோஷம் லெட்சுமி. அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்கமுடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரியாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கூறினார். “நீ கட்டாயம் எடுத்துக்காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ...” அவர்முகம் கடுகடுத்தது. “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்”, தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளைப் பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கவோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்!

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைக் குனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு லேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை

இழுத்து 'படக் படக்' கென்று ஓடித்து அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பது போல அவனையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். "ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?" கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜுவாலை ஒளி அவன் மீது வர்ணப்பூச்சு செய்து கொண்டிருந்தது. "பெரிசா அத்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே வீறாப்பு பேசிடாப்புவே பத்தாது. சொன்ன மாதிரி செய்யணும், முடியுமா உன்னாலே?"

வலது காலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து, சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் லெட்சுமி.

"முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?"

"ஆ! கிழிச்சிங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு மூணு 'ரப்பு' எடுத்துக் குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே...?"

லெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்ச நேரம் எல்லாருடனும் பொதுவாகப் பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் லெட்சுமியின் 'ஆயாளும் அப்பனும்' கௌரவமாக ஒதுக்கிவிடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்தவாறு இரண்டு பேச்சுப் பேசிவிட்டு ஓடிவிடமாட்டான். குடும்பப் பிரச்சினை, வேலைப் பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும். இரவு ஏழரை எட்டு மணிவரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் தன்லயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிக்கொட்டி சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே-

வயிற்றுப் பிரச்சினைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரச்சனைகூட அவனால் வந்து விடிந்ததுதான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒருமணியோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக்காட்டிவிட்டு நழுவிவிடும் துணிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன், அப்படி ஒருநாள் பகல் 'சோத்'துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போதுதான் அவன் லெட்சுமி மலையின் 'வாங்கி' ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனோடு சற்றுப் பேசப் போனவன், பேசிக்கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காதபோது கையும் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும் வரை அது

மறப்பதில்லை! அந்தக் கொழுந்துதான் ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலாக இருந்து ஐம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டிவிட்டிருக்கிறது!

“ஆமா, இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?” ... அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னிக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐய்யோ.”

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேலேதான் கண்ணிருக்கும். இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினான். “வேறே வெனை வேண்டியதில்லை.”

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது?”

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது. முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப் போறேன். இல்லே இல்லோருக்கு எல பொறக்கப் போறேன். மலையில இருந்தாத்தானே ஐயாமேல சந்தேகப்படுவாங்க?”

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பினான். ‘என்னமாச்சும்பண்ணு’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தோளில் கிடந்த மப்ளரைத் தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்று விட்டு உள்ளே ஓடிவந்தாள். “ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா” என்றாள்.

“குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக” வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் இரண்டு தரம் குலைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்தது.

ஒருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து. உள்ள மலை ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப்போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள். நாற்பது ஐம்பது என்று றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றுது. சாக்கிலே கொழுந்து அமுக்கும் பெண்களும் சாக்குப்பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காக காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப்பார்த்தான். முடியவில்லை. காலால் மிதித்த அமுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து மாதிரி இறுகிப்போய் இருந்தது.

மாமூல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோது மோதி நாலைந்து தரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி தராசு அடிதொட்டி எழும்பி, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்கப்பிள்ளையை திரும்பிப் பார்த்தான், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்த நின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். “கொழுந்தா அது” நார் பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புடுங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு” என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது... லெட்சுமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க! ஒம்பதுமணி நிறுவைக்குப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாட்சிக்கு நாலு ஆளைவச்ச எடுக்கச் சொன்னேங்க.”

“சரி, ஆனா இப்பிடியா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இதை கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்பரவுபண்ணி தரச்சொல்றேன். றாத்தலைப் பாருங்க.”

தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிற்றை மாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் றாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஐம்’ மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி அடி நின்றது. அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்குமேலாக நான்கு றாத்தல் கூடவே இருந்தது.

“அறுவத்தியோர் றாத்தல் இருக்குது கங்காணியாரு வேணும்னாலும் வந்த பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்குத் துணிந்து யார் போவார்கள்?

தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் நடுங்கத்துவங்கின. தட்டை இறக்கி வைக்கும் படிகையை அமர்த்திவிட்டு கங்காணியைப் பார்த்து ‘ஐயா கூறினார்.-ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் றாத்தலையும் தரமுடியாது. இருவது றாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்கு” லெட்சுமிக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடு விடென்று லெட்சுமி அருகில் போய் அவளது வலதுகையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிரித்து அவர்முன் காட்டினான். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்து போயிருந்தன!

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த றாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றிங்க?”

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் றாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு றாத்தலையும் கூட்டிப்போட்டுத் திருப்பிக்கொடுத்தது.

சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின்பும் அந்த மலையில் நிற்கவிரும்பவில்லை. அவள் போன பிறகுதான் “ஐயா”வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

குறிப்புகள்

- 1) இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசங்களிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் ஏழைத்தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் இன்னல்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையையும், அவர்கள் எதிர்கொள்ளுகின்ற பல வேறு பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்ட சிறுகதை இது வாகும்.
- 2) மலையகத் தேயிலைத் தோட்டமொன்றில் கொழுந்து எடுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் லட்சுமி என்னும் இளம்பெண்ணைப் பிரதான கதாப்பாத்திரமாகக் கொண்டு, அவளைச் சுற்றிச் சுழல்கின்ற கதையாக இது அமைந்துள்ளது.
- 3) தேயிலைக் கொழுந்துகளை நிறுக்கின்ற ஸ்டோர், கொழுந்து எடுக்கின்ற இடங்கள், தோட்டத்தொழிலாளரின் சிறிய குடியிருப்பான லயம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய தேயிலைத் தோட்டமொன்றைக் கதை நிகழ்களமாக இச்சிறுகதை கொண்டுள்ளது.
- 4) இளம்பெண்ணான லட்சுமி, தோட்டத்துக் கங்காணிக்கிழவன், தோட்டக்கணக்கப்பிள்ளை, லட்சுமியின் தாய், லட்சுமியின் எதிர்காலக்கணவன் ஆறுமுகம், கொழுந்து எடுக்கும் வயதுபோன கிழவி, கொழுந்து எடுக்கும் தொழிலாளப்பெண்கள் ஆகிய கதாப்பாத்திரங்களை உள்ளடக்கி இச்சிறுகதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.
- 5) அன்றையதினம் வேலைக்குச் சுற்றுத் தாமதமாக லட்சுமி வந்தபோது, வழக்கத்திற்கு மாறான சூழ்நிலை அங்கிருப்பதை அறிந்து கொண்டாள். மகிழ்ச்சியுடன் அவளை வரவேற்கும் அவளோடொத்த

பெண்கள் யாவரும் ஏளனத்தையும், எரிச்சலையும் வெளிப்படுத்தியும், அவளுக்காக நிறை பிடித்து வைக்காமலும் இருந்தனர். பல்லத்தொரியச் சிரித்து வரவேற்கும் கங்காணிக்கிழவனும் எரிச்சல் மிக அவளைப் பார்த்து கடும் வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கடைசி மலைக்குச் சென்று கொழுந்து எடுக்குமாறு கூறிவிட்டான். வேதனையோடு அங்குசென்ற லட்சுமியை ஆச்சரியத்துடன் வரவேற்ற கொழுந்து எடுக்கும் கிழவியைப் “பொலி” சொல்லுமாறு கேட்டு, அவளும் “பொலி” சொல்லத் தன் கொழுந்தெடுக்கும் வேலையில் ஈடுபடுகிறாள் லட்சுமி. மாலையில் கொழுந்து நிறுக்கப்படும்போது அவளை அழைத்த கணக்குப்பிள்ளை, சில தினங்களுக்கு முன்னர் 25ஆம் மலையில் அவள் எடுத்த 57 நாத்தல் கொழுந்து (நீண்டகால அனுபவமுள்ளவர்களும் அந்த அளவு அதிகம் எடுக்கமுடியாது) சம்மந்தமாகத் தன்சந்தேகத்தை வெளிக்காட்டியதுடன், ஒருமுறையில் உறவுக்காரியான லட்சுமியின் இச்செயலானது, திருமணமாகாத தன்மீது பொம்புளைக்கேஸ் இடம்பெற வழிவகுக்குமென்றும், தான் நீதியாக நடப்பவரென்றும் கூறி, அதுபோல் திரும்பவும் அந்தளவு எடைக்கொழுந்தை எடுத்துக்காட்டுமாறும் லட்சுமியைக் கேட்கிறார். லட்சுமியும், தன் கண்ணியத்தின் மீதும், நேர்மையின்மீதும் விதிக்கப்பட்ட சவாலாகக்கருதி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு லயத்துக்குத் திரும்புகிறாள். வீட்டில், அவள் தனது வருங்காலக் கணவனுடன் உரையாடுகையில் “57 இறாத்தல் நிறை” பற்றிய விடயம் வருகிறது. சில நாட்களுக்கு முன்னர் 25ஆம் மலையில் அவள் கொழுந்தெடுக்கையில், நேரத்துடன் வேலை முடித்துவிட்டு மதிய உணவுக்காகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகம், கொழுந்து எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் லட்சுமியைக் கண்டு உரையாடுகையில், தானும் கொழுந்துகளைச் சிலநேரம் பறித்துப் போட்டான் அதுவே நிறையதிகரிப்புக்குக் காரணமாயமைந்தது.

அந்த உண்மையைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்குமாறு அவன் கூறியதைத் தன் குடும்ப கௌரவம் காரணமாக ஏற்க மறுத்த லட்சுமி, அது எதிர்பாராது நடந்தவிடயம் என்கிறாள். தன்னால் கணக்குப்பிள்ளை கேட்டபடி அந்தளவு கொழுந்தை மீண்டும் எடுத்துக்காட்ட முடியுமென்றும், தவறினால் துண்டுவாங்கிக் கொண்டு மற்ற மலைக்கு இலை பொறுக்கப்போவ தாகவும் கூறுகிறாள். மீண்டும் கொழுந்து எடுத்து நிரூபிக்கும் முயற்சியில், நான்கு பேர் சாட்சியாகக் காலை 9 மணி முதல் மாலை 4 மணிவரை கொழுந்துகளை வேகமாகக் கொய்து ஸ்டோருக்கு நிறை பார்க்கக் கொண்டு வந்தாள் லட்சுமி. அவற்றை நிறுக்கும்போது 61

றாத்தல் நிறை காணப்பட்டது. அவற்றுள் பழுதான முற்றல் இலைகள் இருந்ததாகவும், 20 றாத்தலைக் கழிக்கப் போவதாகவும் கணக்கப் பிள்ளை குற்றஞ்சாட்டியபோது குறுக்கிட்ட கண்காணிக்கிழவன், லட்சுமியின் வலதுகை ஆட்காட்டி விரலினைப் பிடித்துக் காட்டி, “இவ்வளவையும் எடுத்து இந்தக்கையி” எனக்கூறும்போது விரலின் ஓரங்களில் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்திருந்ததைப் பார்த்து விட்ட கணக்கப்பிள்ளை முழுநிறையையும் ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், தன் கண்ணியத்துக்கான சவாலை நிறைவேற்றிய மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு வேலை செய்யவிரும்பாது அம்மலையை விட்டு வேறு மலைக்குச் சென்று விடுகிறான் லட்சுமி. இதுதான் “ஒருகூடைக் கொழுந்து” சிறுகதையின் சுருக்கமாகும்.

- 6) இச்சிறுகதையின் பிரதான பாத்திரமான லட்சுமி தொழிலில் கண்ணியம் மிக்கவளாகவும், எவருடனும் சகஜமாகவும், கலகலப் பாகவும், நேர்மையாகவும் பழகுபவளாகவும், சவால்களை எதிர் கொண்டு இலட்சியத்தில் வெற்றி கொள்பவளாகவும், குடும்ப கௌரவத்துக்கு ஊறுதேடாதவளாகவும், தனது காதலில் உறுதியுள்ளவளாகவும், தன்னைச் சந்தேகித்த தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய விரும்பாதவளாகவும், சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள்.
- 7) தோட்ட முதலாளிக்குக் கடமைப்பட்டவராகவும், தனது அதி காரத்தையும் நேர்மையையும் நிரூபிக்கும் கட்டுப்பாடுடையவராகவும் தன்மீது பழிவந்து விடுமோ என்ற சந்தேகத்தினால் மற்றவர் பற்றிய உண்மையை உணராத அவசர புத்திக்காரராகவும், உழைப்பின் உண்மையை லட்சுமியின் செயல்கள் மூலமும், கைகள் மூலமும் கண்டபின் மனம் திருந்தி அவளைக் காதலிப்பவராகவும் தோட்டக்கணக்குப் பிள்ளை கதாபாத்திரத்தின் குணாம்சங்கள் இச்சிறுகதையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
- 8) நியாயத்திற்காகக் குரல் கொடுக்கும் கங்காணிக்கிழவன் பாத்திரமானது, முதலில் ஆத்திரமூட்டும் விதத்தில் லட்சுமியைக் கண்டிப்பதாக அமைந்தும், இறுதியில் அவள்மீது இரக்கம் கொண்டு அவளது உழைப்பின் உண்மையையும் உறுதியையும் நிலை நிறுத்துவதாகவும் இச்சிறுகதையில் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. இக்கதையின் இறுதிப் பகுதியில் இடம் பெறுவதாக அமைந்த கங்காணிக்கிழவனின் கூற்றுக்கள், அக்கதாபாத்திர மேன்மையைக் காட்டுவதுடன், இச்சிறுகதையின் இலட்சிய நோக்கின் வெற்றிக்கும் உதவுபவையாகவும் விளங்குகின்றன.

- 9) இச்சிறுகதையின் திசைதிருப்பத்துக்குக் காரணமாக லட்சுமியின் வருங்காலக் கணவன் ஆறுமுகம் கதாபாத்திரம் அமைந்துள்ளது. கௌரவமான உறவு நிலைகளைப் பேணுபவனாகவும், தன்னாலேற்பட்ட பிரச்சினையைத் தீர்க்க ஆலோசனை கூறுபவனாகவும், காதுலுக்கு மரியாதை அளிப்பவனாகவும், பொறுப்புணர்ச்சி மிக்கவனாகவும் ஆறுமுகம் விளங்குகின்றான்.
- 10) மகள் லட்சுமியுடன், வருங்கால மருமகன் ஆறுமுகம் தங்கள் வீட்டுக்குவந்து உரையாடும்போது மரியாதையுடனும், பொறுப்புணர்வுடனும் நடந்து கொள்ளும் மாமியாராக லட்சுமியின் தாய் பாத்திரமும், கடைசி மலைக்கு அதிகம்வராத லட்சுமியை ஆச்சிரியத்துடன் விசாரிப்பவளாகவும், பக்தியுடன் இறைவனை வேண்டிப் “பொலி” சொல்பவளாகவும் கொழுந்தெடுக்கும் கிழவி யொருத்தியின் கதாபாத்திரமும் இச்சிறுகதையில் இடம்பெற்றுள்ளன. முன்னர் லட்சுமியுடன் மகிழ்வோடும் பரிசாசத்தோடும் உரையாடுபவர்களாக, அவளுக்காக நிறை பிடித்து வைப்பவர்களாக விளங்கிய வர்கள், பின்னர் அவள் 57றாத்தல் கொழுந்து எடுத்த பிரச்சனையினால் அவளை ஏளனப்படுத்தி, எரிச்சலூட்டுபவர்களாகவும் தோழிப்பெண்களின் கதாப்பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டமையையும் காணலாம்.
- 11) மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல், பிரச்சினைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், பேச்சுவழக்குகள், தொழில்தார நுணுக்கங்கள், உறவுநிலைகள் ஆகியவற்றை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்தக் காணலாம்.
- 12) தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்கள் தேயிலைக் கொழுந்து பறித்தல், ஸ்டோரில் கொழுந்துக் கூடைகளைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தல், நிறுக்கும்வரை காத்திருத்தல், கொழுந்துகள் நிறுக்கப்பட்டு நிறைக்குரிய துண்டுபெறல், அனைத்தையும் கங்காணிமார் மேற்பார்வை செய்தல், கணக்குப்பிள்ளையின் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு முகம் கொடுத்தல், வேலை முடிந்து வீடு செல்லல் ஆகியன அவர்களது ஒருநாள் வாழ்வின் உழைப்புக்கான செயற்பாடுகளாகக் காணப்படுவதை இச்சிறுகதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.
- 13) தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் முயற்சிக்கான ஆயத்தங்கள் பலவுள. படங்குச்சாக்கை இடுப்பைச் சுற்றிக்கட்டுதல். கொழுந்துக்கூடையின் சுயிற்றினைத் தலையினூடாக மாட்டிக்கட்டுதல், பழுதான முதிர்ந்தஇலைகளை விலக்கிக் கொழுந்துகளைத் தெரிந்தெடுத்தல் ஆகியன அவற்றிற்குரியனவாகும்.

- 14) புல்வெட்டுதல், கவ்வாத்துச்செய்தல், முள்ளுக்குத்துதல், உரம்போடுதல், மருந்து விசிறல், கான்வெட்டுதல், பழைய தேயிலைச் செடிகளைப் பிடுங்குதல், பிடுங்கப்பட்ட நிலத்தைப் பண்படுத்துதல், புதிய தேயிலைச் செடிகளை நடுதல் முதலான வேலைகள் பற்றியும் இச்சிறுகதையின் மூலம் அறியலாம்.
- 15) இலங்கையின் மலையகப்பிரதேச வழக்காற்றுச் சொற்கள் பலவும் இச்சிறுகதையில் கையாளப்பட்டுள்ளன. அவை சாதாரண உரையாடல்களிலும், உறவு நிலைகளிலும் வெளிப்பட்டுள்ளன. மேலும் தேயிலைத் தொழிலோடு சம்பந்தப்பட்ட சொற் பிரயோகங்களும், பிறமொழிச்சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- 16) அம்மாயி, அப்பச்சி, அம்மா, அய்யா, அப்பன், ஆயி, ஆயா, ஆயான், ஆத்தா, ஐயா, புள்ளே, பொம்புளை, கிழவி, குட்டிக, வயசுப்பெண்கள், தொரைச்சாணி, கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை, நொப்பன், சாக்குக்காரன், விடலைப்பிள்ளை, பொட்டைச்சி, பிள்ளைக்காரிகள் முதலான உறவு நிலைச்சொற்களாகும்.
- 17) ஓனக்கு, ஆளுக, சாச்சி, பொறகு, போறாக, கையி, நெறை, சுணங்கி, கொந்தரப்பு, ஒப்புரணை, மொகறை, பேசிடாப்புலே, அவுகளை, மொறைக்கிறே, செட்டு, ஆவுது, வதிலு, நெசம்னு, பேரு, ஊடே, எழவு, பிள்ளைக்காம்பறா, குத்தம், வெனை, பொடசக்காரி, ஓட்ச்சுபேச, காத்து, அம்பத்திஏழா, அன்னைக்கு, ஊத்தி, செஞ்சா, சோத்துக்கு, கடேசி இவை பேச்சுவழக்குச் சொற்களாகும்.
- 18) படங்குச்சாக்கு, கறுப்புநிறக்கயிறு, தலைக்கயிறு, தலைத்துண்டு, கூடைக்கயிறு, இளந்தளிர், நார்க்குச்சி, பிஞ்சுக்காம்பு, காம்புப்பகுதி, ஒருமணிக்கொழுந்து, அந்திக்கொழுந்து, தேயிலை மிலாருக்குவியல், எலபொறுக்குதல், முற்றல் இலை, தட்டுக்கொட்டுதல், தட்டைக்கூடை, தராசுமரம், சங்கு ஊதுதல், ரப்பு, எடுவைக்காரிகள், பொலி, குறைநிறை முதலானவை தேயிலைத் தொழில்சார்ந்த சொற்களாகும்.
- 19) நாத்தல், செக்றோல், கிராக்கி, லேபர், ஸ்டோர், கண்ட்றி, டமில், ஆசாமி, கேஸ், மாமூல், லயம், பப்ளிக்கா, ஜூவாலை, ஜபர்தஸ்து, மப்ளர், சர்வீச முதலானவை பிறமொழிச் சொற்களாகும்.
- 20) இச்சிறுகதையில் பொருத்தமான முறையில் அணிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. உவமை, உருவகம் ஆகிய அணிகளுடன், மரபுத்தொடர்களும் சிறப்புச்செய்துள்ளன. அழகிய வருணனைகளும் கதையோட்டத்துக்குத் துணையாக அமைந்துள்ளன.

- 21) “முதல் நம்பர் சம்பளம் வாங்குபவளை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி”
 “கறுப்புநிறக் கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இடுப்பை வளைத்தது.”
 “மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு இறங்கும் சாரைப்பாம்பு மாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது.”
 “கல்லாகக் கனத்தது”
 “சீமெந்து மாதிரிஇறுகிப்போய் இருந்தது”
 “ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவதுபோல”
 இவை உவமைத் தொடர்களாகும்.
- 22) “லட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன”
 “றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது”
 “வெளிக்குப் பசுவாக நின்றுகொண்டிருந்தாள்”
 “அரிசிப்பல் தெரியச் சிரித்தாள்”
 “கட்டி மண்ணாக பொலபொலவென்று உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது”
 “வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது” இவை உருவகங்கள்.
- 23) மாரடித்தல், பல்லைக்காட்டுதல், சூழ்கொட்டுதல், ஓடச்சுப்பேசுதல் ஆகியன மரபுத்தொடர்களாகும்.
- 24) கடுகடுத்தது, பொலபொலவென்று, சடசடவென்று இவை இரட்டைக்கிளவிகள்.
- 25) “பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெற்றி கண்டவர்களுக்கோ அது ஓர் இன்பப்போதை தரும் விளையாட்டு. இளந்தளிர்கள் “சடசட” வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப்போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக்கொண்டிருந்தது”
 - தேயிலைத் தோட்ட வருணனை இதுவாகும். இதுபோன்றதாக லட்சுமியும் அவளது வருங்காலக் கணவன் ஆறுமுகமும் வீட்டில் உரையாடும் சூழ்நிலை பற்றிய வருணனையும், இலட்சியவெறியுடன் லட்சுமி பறித்தெடுத்த கொழுந்தினை நிறுக்கும் போதான வருணனையும் ராமையாவின் சிறப்பான எழுத்துக்குச்சான்றுகளாகும்.
- 26) இந்தச் சிறுகதையில் கூறப்படும் பிரதான பிரச்சினையானது தனிப்பட்ட லட்சுமிக்குரியதன்று. மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளப் பெண்களுக்குப் பொதுமைப்படுத்தப்பட்டதாகும். யதார்த்தமான கதையாதலால் உணர்வு பூர்வமாக விளங்குகிறது. கதை சொல்லும்

உத்தியிலும், பாத்திரவார்ப்புகளிலும், மலையகத் தமிழ்ப்பேச்சு வழக்கிலும், சிறுகதையின் வியப்பான முடிவிலும் ராமையாவின் வெற்றி தெரிகிறது.

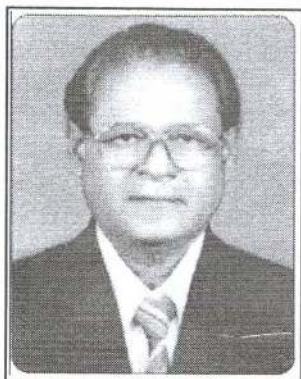
27) அருஞ்சொற்பொருள் :-

நெறை - நிறை; கிராக்கி - கேள்வி; நிற்கண்டுண்டி - நிற்கட்டும்;
 செட்டுகள் - குழுவினர்; ஓரப்பார்வை - கடைக்கண்பார்வை;
 ஆத்தா - அம்மா; கொந்தரப்பு - தேயிலை தோட்டத்தில்
 துப்பரவு செய்யும் ஒரு பகுதி; ஆயி - அம்மா; கங்காணி - தோட்டத்
 தொழிலாளரை மேற்பார்வை செய்பவர்; அப்பச்சி - அப்பா;
 சடசடத்தல் - உடல்நடுங்குதல்; தொரைச்சாணி - தோட்டத்துரை;
 சுணங்கி - தாமதமாக; ஸொப்பன் - தகப்பன்; வதிலு - பதில்; குட்டிக
 - பெண்கள்; அங்கலாய்ப்பு - ஏக்கத்துடன் திரும்பத் திரும்பக் கூறல்;
 அவுகளுக்கெல்லாம் - அவர்களுக்கெல்லாம்; கடேசித்தொங்கல் -
 இறுதி (மூலை) வரிசை; படங்குச்சாக்கு - தேயிலைக் கொழுந்
 தெடுக்கும் போது தலையிற்போடும் சாக்கு; மாரடிக்க கஷ்டப்பட;
 காம்பிரா - அறை; பூடகம் - மறைமுகமாக; லயம் - தோட்டத்
 தொழிலாளரின் குடியிருப்பு; பொட்டைச்சி - பெண்; அரைநூண்
 - அரையில் கட்டும் கயிறு; பொக்கைவாய் - பல்லில்லாத வாய்;
 ஒப்புராணை - சத்தியமாக; நாரக்குச்சி - மெல்லியதடி; சகுனம் - சுப
 வேளை; பொலி - காலையில் முதன்முதல் கொழுந்தெடுக்கையில்
 கூறப்படும் மங்கலச்சொல்; பாராமுகம் - கவனிக்காமை; செக்ரோல்
 புத்தகம் - வேலைப்பதிவுப் புத்தகம்; தோரணை - விதம்; லேபர் -
 தொழிலாளர்; சர்வீசு - சேவை; ஜபர்தஸ்து - பெருமைப்படுத்திக்
 காட்டல்; விரசம் - ஆபாசம்; ஓடைச்சபேசு - வெளிப்படையாகப்
 பேசு; பசுவாக - சாதுவாக; ரப்பு - கர்வம் (றாங்கி); அயாள் - அம்மா;
 வங்கி - மலைச்சரிவு; பவ்வியமாக - பக்குவமாக; முத்த எல - முற்றல்
 இலை.

உள) ஒளி

சிறுகதையாசிரியர் அறிமுகம்:

மருதூர்க்கொத்தன்

மருதூர்க்கொத்தன்

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளமும், பிரதேச மணமும் சேர்த்த எழுத்தாளர்களில் கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த மருதூர்க்கொத்தனும் ஒருவர். இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடித்தளத்தில் சமூக வாழ்வின் இனிமைகளையும், இன்னல்களையும் இலக்கியப் படைப்புக்களினூடாகத் தந்தவர் அவர். இஸ்லாமியத் தமிழ்ப்பேச்சு வழக்குகளையும், பிரதேச வழக்காறுகளையும் இணைத்து மண்வாசனை எழுத்துக்களை அளிக்கை செய்தவர்.

ஐனாப் வி.எம். இஸ்மாயில் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர், 1960 களில் தாம் வாழுகின்ற ஊரான மருதமுனையையும், இலக்கியத்தைச் செதுக்குகின்ற சிற்பி எனப்பொருள்தரும். கொத்தனையும் இணைத்து மருதூர்க்கொத்தன் எனப் புனைபெயரைச் சூடிக்கொண்டார். திருகோணமலை சோனகவாடியைச்சேர்ந்த வாய்ப்பு மரைக்காயருக்கும், சம்மாந்துறை சின்னமுத்துவுக்கும் ஏகபுதல்வனாக அனூராதபுரம் மாவட்டத்து காளாவி கிராமத்தில் 06.06.1935இல் மருதூர்க் கொத்தன் பிறந்தார். சிறுவயதில் அன்னையையிழந்து, திருகோணமலையில் மாமனார் வீட்டில் வளர்ந்து, தந்தையார் மறுமணம் புரிந்தபின்னர் அனைவருக்கும் செல்லப்பிள்ளையாய் 1941 ஆம் ஆண்டு முதல் மருதமுனையில் வசிக்கலானார். அவ்வூரிலுள்ள அல்மனார் மத்திய கல்லூரியில் (அப்போது மருதமுனை அ.த. பாடசாலை) புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களால் ஏடுதொடக்கப்பட்டுப் பாலர்கல்வியை அவரிடமே பெற்றார். அதே பாடசாலையிலேயே 1952இல் எஸ். எஸ். சி. வகுப்பில் சித்திபெற்றார். 1953 ஆம் ஆண்டு ஆசிரிய கலாசாலைப் பிரவேசப்பரீட்சையில் சித்தி பெற்று 1954 - 1955 காலப்பகுதியில் அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்ற பின்னர். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் தேசிய திட்டப் பயிற்சியை ஆறுமாதகாலம் பெற்றுக்கொண்டார். 02.07.1956 இல் தி / புல்மோட்டை அ.த. பாடசாலையில் ஆசிரியராக முதல் நியமனம் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -612- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பெற்றார். 01.01. 1559 முதல் மருதமுனை தெற்கு, கிழக்கு அரசாங்கப் பாடசாலைகளிலும், அல்மனார் மகா வித்தியாலத்திலும் பணியாற்றிவிட்டுத் தலைமையாசிரியராகப் பதவியுயர்வு பெற்று அநுராதபுரமாவட்டத்தின் மறக்கலகில்லாவ பாடசாலை, இகவப்புளியங்குளம் பாடசாலை, காளவல்பொல ம.வி. ஆகியவற்றிலும் பணியாற்றினார். 1970 இல் சொந்த ஊர் திரும்பி மருதமுனை அல்ஹம்றா வித்தியாலயம், ஸம்ஷீலில் ம.வி. ஆகியவற்றில் பிரதியதிபராகவும், பின்னர் கல்முனை உவெஸ்லி உயர் தரப் பாடசாலை உதவியதிபராகவும், 1984 - 1991 வரை நற்பிட்டி முனை அல் அக்ஸா ம.வி, 1991 - 1995 வரை மருதமுனை ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் அதிபர் பதவியினையும் வகித்து 1995 இல் ஓய்வு பெற்றார்.

மருதூர்க் கொத்தன் அவர்கள் தமது 22வது வயதில் (1957இல்) ஹப்பாவைத் திருமணஞ்செய்து நான்கு ஆண்களும் இருபெண்களுமாக ஆறுபிள்ளைகளுக்குத் தந்தையானார். 1976 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலை முதற்தேர்வில் சித்திபெற்றபோதிலும், தொடர்ந்து படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. இவர் இலக்கியவுலகில் சிறுகதையாசிரியராக, கவிஞராக, உருவகக்கதையாசிரியராக, நாடகவாசிரியராக, கட்டுரையாளராக, விமர்சகராக, பேச்சாளராக, ஓவியராகப் பன்முகப் பரிமாணங்களைச் செலுத்தி நின்றவர். இளம்வயதில் தாம் நடத்திய கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளில் மெருகூட்டும் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளார். மருதமுனை அரசினர் ஆண்கள் பாடசாலையில் ஷரிப்புத்தீன் புலவர் தொடக்கி வைத்த "குழந்தை" கையெழுத்துப் பத்திரிகையில் சித்திரம் வரைந்ததுடன், "வெண்ணிலாவே" என்னும் அட்டைப்படக் கவிதையையும் மருதூர்க்கொத்தன் எழுதியிருந்தார். இவரது முதல் இலக்கியப் படைப்பு இதுவேயாகும். அப்பத்திரிகையில் தொடர்ந்தும் பல கட்டுரைகள் எழுதி "உம்முடைய மொழிநடை வளாப்பமானதாக இருக்கின்றது. பிற்காலத்தில் நீர் ஒரு எழுத்தாளனாகப் பரிணமிக்க இடம் இருக்கிறது" எனச் ஷரிப்புத்தீன் புலவராற் பாராட்டப் பட்டார்.

1953இல் "நபியின் நற்குணங்கள்" பற்றி இவர் எழுதிய கட்டுரை "சுதந்திரன்" பத்திரிகையின் 'இஸ்லாமிய உலகம்' பகுதியில் வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து அப்பத்திரிகையின் 'இலக்கியப்பூங்கா'வில் இவரது பல கட்டுரைகள் 1953 - 1958 வரை பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவரது முதற்சிறுகதையான "சுந்தரி" யானது அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியப்பயிற்சிக்கலாசாலையின் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையான 'மருதம்' (இவரும் நண்பர் முஸ்லிமும் இணையாசிரியர்கள்) ஏட்டில் வெளிவந்தது. அதன் அடுத்த இதழில் இவரது "சலவைக்காரி" சிறுகதை இடம்பெற்றது. இவரின் அடுத்த ஊரவரான கவிஞர் நீலாவணன் இக்கதைகளைப் படித்துவிட்டுப் பாராட்டியதுடன் "சுதந்திரன்" உதவியாசிரியராயிருந்த பிரேம்ஜியைச்

சந்திக்கவும், அதன் மூலம் பிரதம ஆசிரியர் சிவநாயகத்தின் அறிமுகம கிடைக்கவும் வழிசெய்தார்.

1962 இலிருந்து "தினகரன்" பத்திரிகையில் இவரது கதைகள் வெளிவரலாயின. 1962 இல் "கருமுகில்" என்னும் சிறுகதை வெளியானது. இதுவே மருதூர்க்கொத்தனின் அச்சில் வந்த முதற்சிறுகதையாகும். தமிழிலக்கியத்தில் பல்துறைப்படைப்பாக்கங்களைத் தந்த போதிலும் சிறு கதைத்துறையிலேயே உயர்வான வீச்சினை மருதூர்க்கொத்தன் அடைந்துள்ளார் எனக்கூறப்படுகின்றது. மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழின் வலுவையும், சீரியகதை சொல்லல் முறையையுங் கொண்ட "வேலி" என்னும் சிறுகதையானது "தினகரனில் பரிசோதனைக் களமுயற்சியாக 1963 இல் வெளிவந்தது பாராட்டுப் பெற்றது. கவிஞர் அண்ணல், எழுத்தாளர் வ.அ. இராசரத்தினம் ஆகியோர் அச்சிறுகதையை விமர்சித்து 'இருவர்நோக்கு' எனும் பகுதியில் 'தினகரனில்' எழுதியிருந்தனர். நாணயதம், அதர், இருள், சங்கிலித்தொடர்கள் அறுகின்றன. கோடரிகள் கூராகின்றன. குழி, உரிமை, ஒளி, வெட்டுமுகம், இராவணக்கம், ஆற்றுப்படை, மூக்குத்தி, மருந்துமாகி, சாய்ந்தகோபுரங்கள், அழகிய இதயங்கள், யாத்திரை, சாதிகள் இரண்டே, இன்று இவர்கள்தான் இராவணர்கள், மரையாம்மொக்கு, ஆசாக்கோல்கள், பாவைநோன்பு, கோபுரமயில், எட்டிமரம், மதியின்பிழையன்று, குருதட்சணை, மறுபக்கம், ஓடப்பர் உதையப்பர், மழை ஆகியன மருதூர்க்கொத்தன் சிறு கதைகளிற் சிலவாகும். மருதமுனைப் பகைப்புலமானது இவரது அதிக கதைகளில் மையங்கொண்டிருப்பதாகும். இஸ்லாமியத் தமிழர் வாழ்வியல், இதிகாச புராணக்கருத்துக்கள், பெண்ணியசிந்தனை, மீனவர், விவசாயி, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளும், வாழ்வும், வர்க்கவேறுபாடு, சாதிப்பாகுபாடு, சமகாலப்போர்ச்சூழல், வரலாற்றுச்சம்பவங்கள், அரபுநாட்டுக் கதைகள், ஆண்பெண் உறவு, மனிதநேயம், என்றவாறு இவரது கதைகளுக்கான பாடுபொருள்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன.

1950 களின் இறுதியில் ஏற்பட்ட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தொடர்பானது சமூக அவலங்கள், எல்லாவகையான அடக்குமுறைகள், மட்டரகமான பொருளாதாரச்சுரண்டல்கள், இனவாதக் கூக்குரல்கள் ஆகியவற்றுக்கெதிராக இவரது எழுதுகோலை ஏந்தச் செய்தனவென்று மன்கூர் ஏ. காதிர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மார்க்சிய தத்துவ ஞானத்திலும் புலமைசார் அரசியலிலும் இவர் தன்னுடைய ஆளுமையை நிலை நாட்டினார்.

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம் வெளியிட்ட 'மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்' (1985) என்ற தொகுதியில் பதினொரு சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. 2008 இல் இவரது 40 சிறுகதைகள் அடங்கிய 'மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்' தொகுதியானது இவரது

மகனும் பொறியியலாளரும் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்பவருமான ஆரிப் அவர்களது உதவியுடன் மகள் திருமதி ஹப்னா கல்லீ பதிப்புரிமையுடன் வெளிவந்தது இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 1987 இல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் பரிசளித்துக் கொளரவித்தது. 1993 இல் முஸ்லீம் இராஜாங்க அமைச்சு “இலக்கியவேந்தர்”, (தாஜீல் அதீப்) பட்டத்தையும், பௌத்த சாசன சமய விவகார அமைச்சு, “கலாபூஷணம்” விருதையும் அளித்ததுடன் வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வி, விளையாட்டு, பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சு ஆளுநர் விருதையும், 17.11.2002 இல் இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியக் குழு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக் கைலாசபதி கலையரங்கில் விருதும் பொன்னாடையும், பொற்கிழியும் வழங்கியும், கௌரவித்தமை மருதூர்க்கொத்தனின் இலக்கிய ஆளுமைக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

ஏராளமான தத்துவார்த்த, இலக்கியக் கட்டுரைகள் எழுதியவர் மருதூர்க்கொத்தன். சிறுகதைத் துறையைப்போலவே பல பாடசாலை நாடகங்களிலும் ஈடுபட்ட இவர், கவிதையுலகிலும் பிரகாசித்துள்ளார். ‘அபூஹப்னா’ என்ற பெயரில் இவரேழுதிய “காவியத்தலைவன்” கவிதைநூல் 1977 இல் வெளிவந்தது. 1998 இல் ‘தினகரனில்” போட்ப்பத்து’ ப்பாடியுள்ளார். ஜீவா - ஜீவரத்தினம் போன்ற கவிஞர்களின் மறைவுக்கான தமது ஆதங்கத்தைப் பாடல்களாக்கியிருக்கிறார். தினகரன், வீரகேசரி, சுதந்திரன், ஈழநாடு, சிந்தாமணி முதலிய பத்திரிகைகளிலும், மல்லிகை, தேனருவி, தமிழ்நாட்டுத் தாமரை முதலான சஞ்சிகைகளிலும் இவரது அதிகமான ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. நாவலிலக்கிய முயற்சியில் இவர் அக்கறைகாட்டவில்லை. இசை வடிவங்களிலும், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும், அனுபவ எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலும் ஆர்வங்கொண்டவர் மருதூர்க்கொத்தன். 1974 சனவரி ‘மல்லிகை’ அட்டைப்படமாக இவரது உருவத்தைப் போட்டுக் கௌரவித்தது. அதேபோன்று பல சஞ்சிகைகளும், மன்றங்களும், அமைப்புக்களும் வாழும்போதே இவரைக் கௌரவித்துள்ளன. ‘சுதந்திரன் சிறுகதைத் தொகுதி;யில் (2002) இவரது குழி’ என்ற சிறுகதையும், ‘சுதந்திரஇலங்கையின் தமிழ்ச்சிறுகதைகள்’ (1998) தொகுதியில் ‘இருள்’ சிறுகதையும் இடம்பெற்றுள்ளன. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஆரம்பகால உறுப்பினராகவும், கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க இணைச் செயலாளராகவும் (நீலாவணனுடன்) பின்னர் தலைவராகவும் பணியாற்றிய இவர், தமது 69 வது வயதில் 19.04.2004 இல் மருதமுனையில் காலமானார்.

“ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தை மகிமைப்படுத்துபவர்களுள் நிச்சயமாய் இவரும் ஒருவர். கல்முனைப் பிரதேச முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களையும், பேச்சு மொழியினையும் உயிர்ப்புடன் தன் எழுத்துக்களில் இவர் சிறைபிடிக்கிறார். மறைந்து செல்லும் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -615- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பண்பாட்டம்சங்களைக் கூட நுட்பமாய்ப் பதிவு செய்கிறார். மதத்துடன் பிணைந்த வாழ்வு - அதில் ஊடுருவியுள்ள போலித்தனங்கள் சென்றகால அல்லது தொலைதூரத்திலுள்ள இஸ்லாமிய நாகரிகப் பெருமைகளை வெட்டுமுகத் தோற்றத்தில் பார்த்தலினூடாகக் குவிமையப்படுத்தும் இன்றைய சீரழிந்த யதார்த்தநிலை வாழ்நிலை - வாழ்முறையுள் விரவிப்பரவியுள்ள கலைத்துவத்துடன் வெளிப்பாடு காண்கின்றன.”

இவ்வாறு அ. யேசுராசா அவர்கள் 'அனல்' - 26 ஆவது சஞ்சிகையில் குறிப்பிட்டுள்ளமை மருதூர்க்கொத்தனின் இலக்கியப் பணியை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

மருதூர்க் கொத்தனின் “ஒளி” என்னும் சிறுகதையானது கிண்ணியாப் பிரதேசக் கடற்கரைச் சூழலைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டதாகும். முஸ்லீம்களின் மொழி வழக்கில் பாத்திர உரையாடல்கள் இதில் அமைந்துள்ளன. 'டைனமட்' வெடிமூலம் மீள் பிடிப்பதிலுள்ள ஆபத்தையும் இச்சிறுகதை தரிசனமாக்கியுள்ளது. அதை மீறிய ஏழை மீனவர் வாழ்வியல் அவலங்கள் இங்கு கருப்பொருளாகியுள்ளன. “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டுள்

ஒளி

-மருதூர்க்கொத்தன்-

ளது. சிறுகதையாசிரியரின் முதலில் வெளிவந்த நூலான மருதூர்க் கொத்தன் கதைகள் (1985) தொகுதியில் இச்சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது.

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான் மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட்கனதியைக் குடைந்து நடக்கின்றான் அப்துல்கரீம். பத்துவயதுப்பையனும் தந்தையைத் தொடர் கின்றான். சாதகமான 'சாபல்ய வேட்கை'யில் வரும் காரியம் வாயில் வரும் என்ற எண்ணச் சுழிப்பில் 'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்' என்ற வாக்கியத்தை அசை போடுவதில் தன் சிந்தனையை வயப்படுத்தி விட்டான் கரீம். ஊதற் காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய்ப் பிறக்கப்படும் ஆக்கையெனும் மருட்சியிந்தனையுண்டு வேலித்தழைகளும், தென்னங்கீற்றுக்களும் பாழ்வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு, வெண்கரும்க் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் 'சரக்' 'கரக்' இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை.

உவர் களப்பின் மேற்பரப்பில் தவழ்ந்த ஈரப்பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக் காற்றுக்குக் கஞ்சற் சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் பார்த்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அக்கினிப்பாளமாகத் தகிக்க வேண்டிய அயனப் பிரதேசத்தையும் தாவராதியளும், ஜீவராசிகளும் வதியக்கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற் காற்றினால் சுன்னக்காளவாயாகக் கனன்று கொண்டிருக்கும் கரீமின் மனவேக்காட்டைத்தான் தணிக்க முடியவில்லை.

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்தால்...?

வாழ்க்கை எனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நம்புவன் கரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திர பிரகாசகானுபவத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை கடத்திவிட்டான்.

கண்கடை தெரியாத இருளில் பாற்றில்லைப்பற்களை விலத்தி வழிகண்டு செல்வதில் அவர்கள் அநுபூதிகள், கரீமின் வலது தோள் பட்டை வலிகண்டிருக்க வேண்டும். துருப்பை இடது தோளுக்கு மாற்று கிறான்.

‘அந்த வல்ல றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

மகளின் வாழ்வுப்பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரக்கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத்தையாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

எலி வளைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை, ஈயெறும்பு தானும் நுளையாதவாறு இறுகக் கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே சவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகள் என்னதான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவ பக்குவமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத்தானே வைத்திருக்க வேண்டும். முற்ற அறையில் முன்பக்கம் முழுமையாகவும் மற்றிரு பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள்ள காலதர் வழியே, வெளியே வெண்பஞ்சாகத் துமிக்கும் பனித்திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிர்க்கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றுப் பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காய்ச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிசுவாக முடங்கிக் கிடந்தனர் தந்தையும் தனையனும். வாழ்க்கை முழுக்க கும்பகர்ண வரம் நல்கி விட்டால் எவ்வளவு செளகரியப் படும் என்பது போலிருந்து அவர்கள் தோற்றம். பசியின் அழுங்குப்பிடியில் வெறி முற்றிவிட்ட புலியின் நகங்களாக மனத்தை வராண்டும் அவசரங்களையும், குசேலகாண்டப் பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி அவர்களில்.

ஒட்டுத் திண்ணையில் ஈரவிறகுகளோடு நடத்திய மடைப் பள்ளிப்போரை நிறுத்தி விட்டு, குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி வந்தாள் ஹமீலா. அவள் மனைவி மெத்தென்ற இளமை நலம் இல்லாவிட்டாலும் மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர் ஒத்தணம் பெற்றது கரீமின் புயம். அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியிருக்கும் யானையாகக் கரீம் வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான். மகனையும் எழுப்பினான். கரித்துணிக்கைகளை அசைபோட்டுப் பஸ்துலக்கி அவர் தயாராய் வைத்திருத்த வெந்நீரில் முகம் அலம்பினார்கள்.

இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையாக ஊசல் மணக்கும் ஊசலரிசிப் பழுஞ்சோறும், சூடுகாட்டிய மட்டிச்சதைப் பழங்கறியும் நிசிக்குளிரில் கரும்பாக... கடைந்தெடுத்த அமுதாக... உணவு முடிந்ததும் உலர்ந்த தென்னங் குருத்தும் நிலாவெளிப் புகையிலையும் நெருப்புக் கொள்ளியும் கொணர்ந்து வைத்தாள் ஹமீலா. மனித இயந்திரத்திற்குப் புகை மூலம் சூடு காட்டுவதற்கான 'றேக்கைக்குத் தேவையான மூலவஸ்த்துக்கள் அவளும் பத்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை. பணிவிடை முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்'

கரீமின் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கைப்பல்லவி. அவள் பெருமூச்சு கொண்டு விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ராட்ச்சு கடரோடு மோதிக் தணிந்தது.

பல்லவி?

கரீமைப் பொறுத்தவரை இடிமுழக்கம்

இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாகத் தன்னை மறந்த நிலையில் தலைமேற் சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமைச் சுமை கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக நெஞ்சை அழுத்துவதான மனப்பிராந்தியில் காரியத்தி லீடுபட்டான். மூலையே பதுக்கி வைத்திருந்த 'டைனமைட்' வெடிகளை அதீதக் கரிசனையோடு எடுத்து மடியில் வைத்து செருகிக் கொண்டான்.

தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில் மனைவியைப் படலைக்க அனுப்பி ஆள்நடமாட்டம் இல்லை. என்பதற்கறிகுறியாக 'உங்களைத்தான்' எனும் சங்கொலி பிறந்ததும் வெண்கலக் குமிழ் போன்ற அவள் வதனத்தில் முளிவிசகளம் பெறும் சம்பிரதாயத்தையே மறக்குமளவுக்கு ஆதுரப்பட்டான். கணவன் சம்பிரதாயத்தை மறந்தாலும், மனைவி தன் கடமையிற் தவறவில்லை.

பாலை வெளியாக வெளியேறிச் சென்று கிடந்த இல்லறச் சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றது. திரிவிட்டு, நெய்வார்த்துத் தீபமேற்றி வைத்தால்தானே குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக ஒளிரும் தூண்டாமணிவிளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.

விளக்கிற்கு தூண்டுகோல்
பெண்ணிற்கு?

மாப்பிள்ளை என்ன சூப்பையில் கீரையா? கரீமைப் போன்றவர்
கள் இலகுவிற்பெற்றுவிட? கலியாணச் சந்தையில் கரீம் பேரம் பேசிய
மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானூற்றொரு ரூபாய்கள்.

முதல் படைத்தவன் கொடுத்த தோணியை வங்காளக் கடலிற்
செலுத்திப் பாறைகளை அண்டி நங்கூரம் பாய்ச்சித் தூண்டிலில்
இரையைக்குத்திப் போடுவான். சூரை, சுறா, பாரை, பாலை மீனென்று
தோணி நிரப்பி விடும். காலந்தான் கடமையிற் தவறி உடுங்கணங்கள்
தங்கள் நியதியிற் பிசகினாலும் பிசகலாம். நிறைமாதக் கர்ப்பினியின்
சாயை காட்டி மச்சச் சூலுடன் கரைதட்டும் தோணியை வரவேற்க
உடையவன் தவற மாட்டான். கறிப்பாட்டுக்கு ஒரு சிறியதைக் கையிலே
பிடித்த வண்ணம். துடுப்பையும் தூண்டில் முதலானவற்றையும்
தோளிலே போட்ட வண்ணம் வீடு திரும்புவதோடு கரீமின் அன்றைய
கடமை முடிந்து விடும். தோணியையும் அதற்குத் தேவையான பணவரிசை
சயும் கொடுத்தவனுக்குத் தினாந்தரப் படியளக்கவா முடியாது?

சீதக்காதியின் வாரிசு என்ற கற்பித்தலோ என்னவோ செருப்பாக
உழைத்தவன் என்ற நன்றி உணர்வுடன் நெருப்புக்கு இரையாகும்
நிலையிலிருந்த தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிப்பும் செய்ததோடு,
படியளக்கும் கடமையிலிருந்தும் அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்
டான். ஓட்டை உடைசல்களை ஓட்டு வேலையால் மறைந்துக்கொண்
டான் கரீம். சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் அன்றாடம் உண்டு
உடுக்கும் செக்குச் சமுற்சியில் வலம் வந்த கையோடு மகளுக்கும் மனைவிக்
கும் இரண்டொரு சிறு நகைகளைச் செய்யுமளவுக்குத்தான் 'கஜானா'
இடங்கொடுத்தது.

தன் தகுதியை எகிறிய வரனுக்கு ஏங்காமல், 'ஏழைக்கேற்ற
எள்ளுருண்டை' கிடைக்காமலா போகும் விட்டுத்தள்ளவும்முடியவில்லை.
நேர்ந்து தவமிருந்து நெய்யால் விளக்கெரித்து ஆசைக்குப் பெற்று
அருமைக்கு வளர்த்த ஏகபுத்திரி, அவனைத்தான்... என்று ஒற்றைக்காலில்
நாரைத்தவம் புரிகின்றார்.

கரீம் வாலிப்பராயத்தில் துடுக்குக்காரன் சண்டியன்.
ஆகக்கூடினால் இரண்டொரு அந்தர் மீனூக்காகத் தொடுவானுக்குத்
தோணியோட்டி வெயிற்பால் குடிப்பது அவனுக்கு என்னவோ
போலிருக்கும். மீன்பிடி இலகாவின் கண்ணிலும் பொலிஸ்காரரின்
பார்வையிலும் பொடி தூவிவிட்டு பெரியமீன் பாட்டமாகக் பார்த்து ஒரு
வெடியைப் போட்டால் ஆயிரக்கணக்கிற்றேறும். அவனது வாலிப
முறுக்கிற்கு வாரப்பாடான தொழில். கிண்ணியாக் கடற்கரையில்
'டை னமைட்' காரர்களை கண்காணிக்க நேர்ந்த உள் வலியை நொந்து
தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 619 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கொள்ளாத மீன்பிடிப் பரிசோதகர்கள் அபூர்வத்திலும் அபூர்வம். கரீமின் சீனடியிற் சிக்கி வாதையுற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக்காரனைத் துடுப்பால் அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு அந்த வெடி விவகாரத்தைக் கைகழுவி விட்டான்.

எந்தக் கையால் அதனைக் தொடுவதில்லை யென்று சங்கற்பஞ் செய்தானோ, அதே கையாந்தான் இன்று அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். அறிந்து கொண்டே சட்ட விரோதச் செயலில் ஈடுபடுகின்றேன் என்பதை அவன் உணடகின்றான். மகளின் கழுத்திலே தாலியெற்றிச் சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசையின் உந்துதலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட்படுத்தத் தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன்கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிற் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும் நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாமலேயே கரீமின் நாவில் உச்சாட்டனம் பெறுகின்றது.

சிறகாம் கைகளால் வயிறலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர் இழைந்தொலிப்பதான எண்ணம் அவனுக்கு, பட்சிசாரங்கள் சேவலின்தானைத் தலைமையேற்று இருளடிமைத் தளை அறுக்கும் சமரிற் குதித்து விட்டன.

நீர்த்தாகத்தில் ஆடிக் கடையிற் சேறு கண்டு விட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை உருவகித்து கடற்கரையை அடை கின்றனர் வாப்பாவும் மகனும். துடுப்பையெடுத்து இருகைகளாலும் கூட்டிப் பிடித்து உலக்கை போடும் பெண்ணாக ஒங்கி மெல்லலைகளின் முத்தத்தில் கிறங்கிக் கிடக்கும் குருத்து மணலிற் குத்தி நாட்டுகிறான் கரீம். புகையிலைத் துணிக்கைக்கு உலர்ந்த தென்னஞ் குருத்தைச் சீனி விரலளவு கிள்ளிப்போர்வை போர்த்து உதடுகளை குறடாக்கி நேக்கையை இழுத்துவிடும் ஒரு ‘தம்’ புகையின் வெக்கையில் கொட்டியாரக்குடாவின் வைகறைக் குளிரென்ன தூந்திரத்துச் சீதனத்தையே ஒரு கை பார்த்திடத் துடிக்கும் இறுமாப்பு.

தந்தையையும் தனயனையும் இரு அந்தங்களிற் சுமந்து கொண்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாயாசமாக உதறித்தள்ளிவிட்ட முதுமை இலச்சினைகள் கரீமின் சிட்டையில் மறைவுண்டிருக்கும் பெருமிதத்தில் மார்க்கண்டேய வரம் பெற்ற மங்கையின் தருக்குடன் தோணி வழக்கிச் செல்கிறது.

“ஆண்டவா! வல்ல பெரிய றகுமானே! ஏழைக்கிரங்கு முகம்பாரு நாயனே”

மனைவி கூறிய நம்பிக்கை வாக்கியத்தைக் தாரக மந்திரமாக அடித்த பாவனையில் அதற்கு அழுத்தங்கொடுத்து ஒரு தரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறோன் கரீம். 'சறுவா'வின் மடியை அவிழ்த்து வெடிகளையும், தீப்பெட்டிகளையும் ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு மடியைச் செருகிக் கொள்கிறான்.

“உன்னையே இல்லை என்பார்க்கும் இரங்கும் தயாபரனே, ஏழைக்குமருக்காக மனமிரங்கு நாயனே”

வீச... ஓடிவாடியம்மா... ஓடிவா! அம்மா தாயே! செகப்பாக ஓடிவா.

கார் நீளக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள், ஊருளுவது போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச்சுழிப்புப் பரவை. நுங்கு நுரைக்கொந்தளிப்புடன் எழிற் தோற்றங்காட்டுகிறது. பிரிந்த தாயின் வரவை தொலைவிலே கண்ட தலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்த அந்தச் சுழிப்புப் படலத்தினூடே கட்டிலனை நிலையோட விடுகின்றான் கரீம். அவன் தொலைதூரத்திலேயே இலைப்பின் தன்மையைக் கொண்டு மீனை இனங்காணுங் கலை நன்கு கைவரப் பெற்றவன். பாரை மீன்பாட்டம் இரண்டாயிரம் பாரைகளுக்கு மேற்றேறும் என்பதை அந்த மறுகும் மயங்கிகளின்கூட மட்டிட்டுக் கொள்கின்றான் கரீம். ஒரு வெடியை வெடிக்க வைத்து பேய்ச் சுரக்குகளும் சட்டத்தின் காபந்துக்காரர்களும் நெருங்குதவற்கிடையில் ஐந்நூறு பாரைகளையாவது சுழியோடி விட்டால்... என்று தனக்குள்ளேயே அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்துவிட்டான்” என்று சொல்லி கொள்வதிலே அவனுக்குப் பேராணந்தம். சுற்றுமுற்றும் பார்க்கின்றான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரைதிரை பூத்த அவனது வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை பொன்னவரை மலர்க்கொத்தின் காந்தி காட்டுகிறது. துடுப்பையெடுத்துத் தோணியை வலிக்கிறான். முதலைக் குட்டிக்கு யாரும் நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க தேவையில்லை. மகனுந்தான் துடுப்பு வலிக்கிறான். வள்ளம் வாயுவேகத்திற் சறுக்கிச் செல்ல வெற்றிக் கம்பம் நெருக்கிவிட்டதான பூரிப்பில், மல்லிகைக்குவையில் மிதப்பது போன்று இதவு. குத்துவிளக்கிற்குத் தீமேற்றி அதன் மங்கலப் பேரெழிலைக் கண்டானந்திக்கலாம் என்றே நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் கரீமின் இதய விதானத்திற் சித்திரந் தீட்டுகின்றன.

மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியொன்றையும் எடுக்கிறான்.

‘சர்...!’

ஊசிமல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத்துடிக் கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையிற்றிரி. மகளின் சங்கு தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -621- கலாந்தி செதிருநாவுக்கரசு

கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த ஆணழகன் தாலி கட்டுவதான வதுவைக் காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது.

தீயும் திரியும் புல்லுகின்றன.

திரியில் சுடர்விடுந் தீ மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் எடுக்கவிருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நினைவூட்டுகிறதா? அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்பதில் உடலெங்கும் பரவும் இன்பலாகிரியின் சிலிர்ப்பில் கணங்கள் கரைவதைக்கூட மறந்த நிலை! கொண்டவன் குமுறலோ, மோதலோ இன்றி இடியிடித்து வள்ளத்தை ஒரு உலுப்பு உலுப்புகிறது .

‘யாழுகியித்தீன்!’

‘என்ன வாப்பா’

இடியினூடே இரு அவலக்குரல் பரிதாபமாக ஒலிக்கின்றன. ஆமாம், வெடி கையை விட்டுப் பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால் மீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடிவிட்டது. அள்ளிப் பிடித்து அனுபவித்த கை விரல்கள் துணிக்கையாக அலைபாயும் கடல் நீரில் மிதந்து தாழுகின்றன.

“மீன் ஒடுது. ஒன்றையும் பாராமத் தோணியை வலிமகன்”

‘ஒரு கை போனா மத்தக் கையிருக்கு. அவன் நாடினத்த நம்ம தேடினாத்தான் தாத்தாவின் கழுத்திலே தாலி கட்டிப் பார்க்கலாம்’ கரீம் தலையிற் சுற்றியிருந்த சால்வையை நனைத்துக் கையைச் சுற்றிக் கொள்கின்றான், நீலப்பாவில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்து செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல என்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக் கொடுத்து விரைகின்றது வள்ளம். “கரீம்” ரணவாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்புகிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மித்துவிட்டது.

‘மகன் குச்சியைத் தட்டு’

‘கரீம் வலக்கையால் மற்ற வெடியைப் பிடித்துக்கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்ற வைக்கிறான்.

முண்டகமொக்காக முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கின் பூரிப்புடன் கடற்குமாரியின் மார்பைப் பிறந்து தாவுகிறான் செம்பருத்திக் குதலை.

இச்சிறுகதையானது “மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்” சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றதாகும்.

குறிப்புகள்:-

- 1) இறை நம்பிக்கையும், உழைப்பில் கொண்ட உறுதியும் பயன்தரும் என்ற கருத்தை விளக்கும் சிறுகதை “ஒளி” ஆகும்.
- 2) திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கிண்ணியாக் கடற்கரைப் பிரதேசத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, அங்குவாழும் இஸ்லாமியத் தமிழ்க் குடும்பமொன்றின் ஏழ்மை நிறைந்த வாழ்க்கையையும், “அந்த வல்ல பெரிய நகுமான் முகம் பார்ப்பான்” என்ற அக்குடும்பத்தின் இறைநம்பிக்கையையும், வாழ்வின் அவசிய தேவையான மகளின் திருமணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுக் கடலில் மீன்பிடிக்கத் தந்தையும், மகனும் செல்லுதலையும், டைனமோட் வெடியின் வீசும் போது கையில் வெடித்ததனால் தகப்பனின் ஒருகை விரல்கள் சிதறிவிட்ட நிலையிலும் மீண்டும் துணிவோடு மறுகையினால் டைனமைட்டை வீசிப் பெருமளவு மீன்களைப் பெற்றுக்கொண்டதையும் இச்சிறுகதை காட்டுகிறது.
- 3) மீன்பிடித்தொழில் புரியும் கரீம், அவனது மனைவி ‘மீலா, வயது வந்து திருமணத்துக்காகக் காத்திருக்கும் மகள், தகப்பனுடன் தொழில் செய்யும் பத்து வயது மகன் ஆகிய நான்கு கதாபாத்திரங்கள் இச்சிறுகதையில் முக்கியம் பெறுகின்றன.
- 4) தமது கஷ்டங்களைத் தீர்த்துவைப்பதில் இறைவன் துணைசெய்வான் என்ற நம்பிக்கை, ஏழ்மையின் பிடியில் சிக்குண்டுள்ள குடும்பம் வாழுகின்ற குடிசை பற்றிய வருணனை, மீன்பிடித்தொழிலின் நுணுக்கங்கள், தொழிலுக்கான ஆயத்தங்கள், முழுவிசகளம் பார்க்கும் நம்பிக்கை தோணிக் குச் சொந்தக்காரனிடம் தாம் பாடுபட்டு உழைத்துவந்த மீன்களையெல்லாம் தாரைவார்க்கும் பரிதாபநிலை, பன்னிரு ஆண்டுகள் பழையதான தோணி அன்பளிப்பாகக் கிடைத்ததனால் கிட்டிய சிறிய வசதிகள், மகள் விரும்பிய ஆடவனை மணஞ்செய்து வைக்க நானூற்றொரு ரூபாய்கள் கிடையாத அவலம் அதனால் தொடமாட்டேனென்று சத்தியம் செய்த டைனமைட் வெடித்துக் கைவிரல்களை இழந்தநிலையிலும் சலியாது மீண்டும் மறுகையில் டைனமைட்டை வீசிப் பெருமளவு மீன் கிடைக்கப்பெறுதல் முதலான விடயங்கள் இச்சிறுகதையில் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

- 5) அப்துல்கரீம் என்னும் பாத்திரத்தைச் சுற்றியே கதை சுழல்கின்றது. உழைப்பில் நம்பிக்கை கொண்டவனாகவும், இறைவனிலும், சகுனம் பார்ப்பதிலும் நம்பிக்கை கொண்டவனாகவும், புகைபிடிப்பவனாகவும், இளம்வயதில் சண்டியனாகவும், மகளின் திருமணத்திற்காகத் தான் செய்த சத்தியத்தை மீறி டைனமைட் வெடியுடன் கடலுக்குப் புறப்பட்டவனாகவும், கைவிரல்களை இழந்தநிலையிலும் மனஉறுதியுடன் போராடி வெற்றிகண்ட உழைப்பாளியாகவும் கரீமின் கதாப்பாத்திரத்தின் குணாம்சங்களை விளங்குகின்றன.
- 6) வசதிகளற்ற குடிசையில் கணவன் மனம்கோணாது நடக்கின்ற மனைவியாகவும், வறுமையிலும் கஷ்டத்திலும் கூட அழகு குறையாதவளாகவும் பல்வேறு சிரமங்களிடையே சமையல் முதலானவற்றைச் செய்பவளாகவும், கணவனைத் தொழிலுக்கு அனுப்பும் போதெல்லாம் முழுவிசகனம் பார்த்து “உங்களைத் தான்” எனக்குரல் கொடுப்பவளாகவும் கரீமின் மனைவி ஹமீலா பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.
- 7) இச்சிறுகதையில் உவமை, உருவகம் முதலான அணிகள் சிறப்புறக் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- 8) “முண்டக மொக்காக முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கின்”
 “கருப்பையுள் சிசுவாக”
 “இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாக”
 “அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியிருக்கும் யானையாக”
 “கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக”
 “வெண்பஞ்சாகத் துமிக்கும் பனித்திவலைகள்”
 “ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கணிக்கத்துடிக்கும் காதல் நாயகன் போல”
 “நீலப்பாலில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்துச் செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல”
 “வெண்கலக் குமிழ்போன்ற அவள் வதனத்தில்”
 - இவை உவமையணிகள்.
- 9) “வறுமைத்தீ”
 “இல்லறச் சோலை”, “கலியாணச்சந்தை”, “நம்பிக்கைப்பல்லவி”
 “பாலைவெளியாக வெளியேறிச் சென்று கிடந்த இல்லறச் சோலையில்”
 “நீர்த்தடாகத்தில் ஆடிக்காடையிற் சேறு கண்டுவிட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை”
 “எலிவலையாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை”
 “கடற்குமாரி”

10) குசேலகாண்டப் பாராயணம்

கும்பகர்ண வரம்

மார்க்கண்டேயவரம்

- இவை குறியீட்டுச் சொற்கள் அல்லது சொற்றொடர்கள் ஆகும்.

11) "அழுங்குப்பிடி" என்பது மரபுத்தொடராகும்.

12) இச்சிறுகதையில் "நளவெண்பா" இலக்கியத்தில் வரும் "தையல் துயர்க்கு" என்னும் வெண்பாவின் கருத்து, "சிறகாம் கைகளால் வயிறலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாத்தத்திற் கூட" என்னுமடிகளால் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

13) தூய தமிழ்ச் சொற்கள், பேச்சுவழக்குச் சொற்கள், வடமொழிச் சொற்கள், பிறமொழிச்சொற்கள் என்றவாறு இச்சிறுகதையின் மொழிவழக்குக்காணப்படுகிறது. மணிப்பிரவாள நடையே கூடுதலாகத் தென்படுகிறது. "காலதர்" போன்ற தமிழ்ச் சொற்களும் நேக்கை, காபந்து, கறுவா, டைனமைட் முதலான பிறமொழிச் சொற்களும் உதாரணங்களாகும். நகுமான், யாமுகியித்தீன் ஆகிய இறைப்பெயர்களும், கரீம் மற்றும் 'மீலா போன்ற இஸ்லாமியப் பெயர்களும் தவிர வேறெந்தவிதமான இஸ்லாமியச்சொற்களும் இச்சிறுகதையில் பயின்று வரவில்லை.

14) இருண்டு போய்க் கிடந்த கரீமின் வாழ்க்கையில் "ஒளி" போல கடலிலிருந்து மச்ச்ச்குல் அதிகம் கிடைத்தமையை இச்சிறுகதைத் தலைப்பு நினைப்பூட்டுகிறது. அந்த வருவாய் மூலம் கரீமின் மகளின் திருமணத்தை ஒப்பேற்றி விடமுடியும் என்ற நம்பிக்கை ஒளி பிறந்துள்ளதையும் உணர்த்துகிறது.

15) கதை சொல்லப்பட்ட நேர்த்தி, குறைவான கதாபாத்திரப் பயன்பாடு, சுதந்திரமும் இலாவகமும் கொண்ட மிக அழகான மொழிநடை, சிறுகதைப் பண்புகளுக்கேயுரித்தான கதையின் அளவும் வாசக ஈர்ப்பின் தூண்டுதலும், வியப்புறு முடிவு ஆகியன இணைந்து "ஒளி" சிறுகதையினைக் கலைத்துவரும், பொருண்மையும் நிறைந்துள்ள கதையாகப் பரிமளிக்கச் செய்துள்ளன.

16) மருதார்க் கொத்தனின் மொழிநடையானது சிறிய, பெரிய வாக்கியங்களாகக் கொண்டது. உவமைகளாலும், உருவகங்களினாலும் அணிசெய்யப்பட்டது. உணர்ச்சிப் பிரவாகங்களை வெளிப்படுத்துவது, கடற்கரைச் சூழல், வறுமைமிக்க இல்லத்தின் இருப்பு, மகள் பற்றிய நினைவு, தொழிலுக்கு ஆயத்தமாகும் தோற்றுப்பாடு, மனையாள் வழியனுப்பும் காட்சி, கடலில் தோணி செல்லும் நிலைப்பாடு, சிறுகதையின் முடிவுக்கட்டம் போன்றவற்றில் வருணனைகள் மொழியின் செம்மையை உணர்த்துகின்றன.

வடமொழிச் சொற்கள் கூடுதலாகப் பயன்பட்டிருப்பினும், ஏனைய தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 625 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பிறமொழிகளின் கையாளுகை மிகவும் குறைவானதாகும். பேச்சுத்தமிழைப் பெரும்பாலும் உரையாடல்களில் பயன்படுத்திய போதிலும், அதனை இலக்கிய மணங்கமழ்ச் செய்வதில் குறைந்து விடாத அளவுக்குக் கதை சொல்லி மூலம் உயர்த்திவைத்துள்ளமை புலனாகிறது. இந்தச் சிறுகதையின் உயரிய பண்பாக வட்டார வழக்குப் பேச்சுமொழி காணப்படுகின்றது.

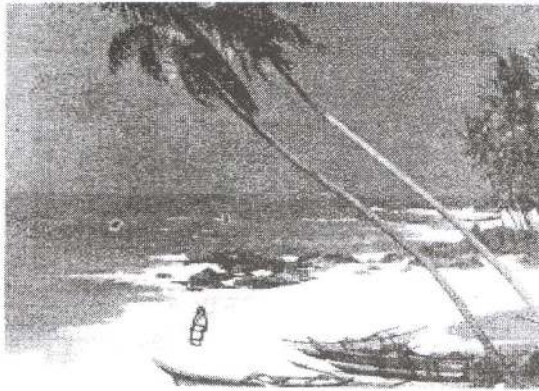
17) “ஊசி மல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் துடிக்கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையிற் திரி. மகளின் சங்குக்கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த நாயகன் தாலிகட்டுவதான வதுவைக்காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது”

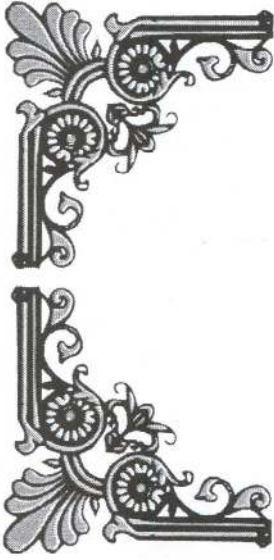
- மருதூர்க்கொத்தனின் வருணனைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். அவரது மொழிநடைக்கும் இது சான்றாகும்.

18) அருஞ்சொற்கள்

றகுமான் - இறைவன்; இழியும் - வழியும்; மையிருட் கனதி - மைபோன்ற இருளின் செறிவு; சாபல்யம் - கடைத்தேற்றம்; வேட்கை - விருப்பம்; ஊதற்காற்று - குளிக்காற்று; ஆக்கை - ஆணை; உந்துகை - தூண்டுதல்; மருட்சி - மயக்கம்; பாழ்வளவு - அழிந்துபோன வளவு, சிதைவடைந்த வளவு; களப்பு - வாயொடுங்கிய கடனீரேரி; சீதளம் - குளிர்ச்சி; கஞ்சற்சாரன் - இலைதழைகள்; அக்கினிப்பாளம் - நெருப்புத்தகடு; அயனம் - வெப்பம்; தகிக்க - வெம்மையில் வேக; சுண்ணக்காளவாய் - சுண்ணாம்புக் கிடங்கு; மனவேக்காடு - மனத்தின் வெம்மை, மனத்துன்பம்; கொப்பரை - ஊது உலை; சுகானுபவம் - சுகமான அனுபவம்; பாற்றில்லைப்பற்கள் - புதிதாக முளைத்த கூர்மையான கற்பாறைகள்; அருபூதிகள் - அனுபவ உண்மையை அறிந்தவர்கள்; துருப்பு - படகுத்துடுப்பு; நந்தியாக - தடையாக; சிரக்கம்பம் - அழித்து விடல், சிரச்சேதஞ் செய்தல்; நன்மாராயம் - நன்மைக்குரிய காரணம்; கர்ப்பக்கிரகம் - மூல அறை; காலதர் - யன்னல்; திவலை - நீர்ச்சொட்டு; சாரனெனுங்கருப்பை - கிடுகுச்செத்தையால் அடைக்கப்பட்ட அறை; கும்பகர்ணவரம் - நித்திரைவரம்; அழுங்குப்பிடி - விடாப்பிடி; குசேலகாண்டப்பாராயணம் - மீண்டும் மீண்டும் வறுமைபற்றிக் கூறுதல்; மடைப்பள்ளிப்போர் - சமையற் சண்டை; மதாளிப்பு - செழிப்பு; கஞ்சமலர் - தாமரைப்பூ; ஊசலரிசி - உழுத்துப்போன அரிசி; நிசிக்குளிர் - நடுச்சாமக்குளிர்; நேக்கை - புகைபிடிக்கும் கருவி; பத்தா - கணவன்; மூலவஸ்துக்கள் - அடிப்படைப்பொருள்கள்; பிடிச்சிராவியான - விடாப்பிடியாக; மனப்பிராந்தி - மனப்பயம்; கரிசனை - அக்கறை;

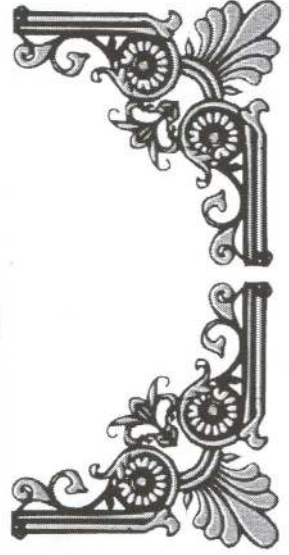
ஆதுரப்படல் - அவசரப்படல்; முளிவிசளம் - நல்ல சகுனத்தில் விழித்தல்; வருஷித்த - வருவித்த, தந்த; உடுங்கணங்கள் - நட்சத்திரக்கூட்டங்கள்; சாயை - சாயலில்; மச்சல் சூல் - மீன்களால் நிறைவுற்ற; செக்குச்சுழற்சி - மாறிமாறி வருதல்; கஜானா - பண இருப்புப்பெட்டி; ஏழைக்கேற்ற எள்ளுருண்டை - அவரவர்க்கேற்ற வசதி; பாட்டமாக - தொகையாக, பெருங்கூட்டமாக; உடலின் அணுவான - உயிர் அணுக்களாலான உடல் முழுவதும் தோன்றும்; பட்சி சாரங்கள் - பறவையினங்கள்; சமர்-சண்டை; ஆடிக் காடையில் - ஆடிமாத வெம்மைக்காலத்தில்; கிறங்கி - மதிமயங்கி; குருத்துமணல் - பசிய வெண்மணல்; சின்னிவிரல் - சிறுவிரல்; காபந்து - பாதுகாப்பு; தூந்திரம் - தூரதேசத்து; இலச்சினைகள் - அடையாளங்கள்; மார்க்கண்டேயவரம் - பிரமச்சரிய வரம், சிரஞ்சீவித்துவவரம்; சறுவா - சாரம்; இலைப்பின் தன்மை - நீரலை களின் இயல்பு; மறுகும் மயங்கி - தெளிவாகக் காண முடியாத மயக்கமான வேளை; காபந்துக்காரர் - பாதுகாவலர்; காந்தி - மலர்ச்சி, அழகு; பரதம்பயிலல் - நடனமாடல்; ஆலிங்கனம் - கட்டித் தழுவல்; முகை - மொட்டு; இன்பலாகிரி - ஆனந்தபோதை (மயக்கம்); மங்கல ஆராத்தி - மங்கலமான தீபவலஞ்செய்தல்; உவட்டல்கள் - பொங்கித்தாழும் கடலைகள்; இழைகள் - நூலிழைகள்; எவ்விக்கொடுத்து - ஏற்றதாகச் செலுத்தி; ரணவாதை - காயத்தினால் ஏற்பட்ட துன்பம்; சாம்புதல் - விரும்பிச் செயற்படல்; முண்டக மொக்காக - தாமரை மொட்டாக; முருகு - அழகு; மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கு - பெண்ணின் மார்பகங்கள்; செம்பருத்திக்குதலை - பெருந்தொகையான மீன்கள்.

25

நாவல்

தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி பற்றிய அறிமுகம்.

18ஆம் நூற்றாண்டு உலகுக்கு அளித்த புதிய இலக்கிய வடிவமாக 'நாவல்' திகழ்கிறது. ஆனால் இதற்கான முன்னோடி முயற்சிகள் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே படிப்படியாக நடைபெற்று வந்துள்ளன. 1350 இல் இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த புக்காச்சியோ (Boccaccio) என்பவர் Novella Storia of Fresh Stories என்ற தலைப்பில் தமது கதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டு உலகம் முழுவதும் பரவச் செய்தார். இவை 'Decameron' என அழைக்கப்பட்டன. ஆனால் சாழ்வேல் ரிட்சர்ட்ஸனின் 'பாமெலா' என்னும் 1741 இல் வெளிவந்த இலக்கியப் படைப்பே உலகில் முதல் நாவல் என்று கருதப்படுகின்றது. புதிய, புதுமை என்னும் பொருள்களைத் தரும் 'நெளஸ்' என்னும் இலத்தீன் மொழி அடிச் சொல்லிலிருந்து 'நாவல்லஸ்' என்னும் இலத்தீன் மொழிப் பெயர் உரிச் சொல் தோன்றியது. இதிலிருந்தே 'நாவல்லா' என்னும் இத்தாலிய மொழிச் சொல்லும், அதிலிருந்து Novel எனப்படும் ஆங்கில மொழிச் சொல்லும் பிறந்தன. இது "அண்மைத் தன்மையுடையது", "உண்மைத் தன்மையுடையது" எனப் பொருள் தரும்.

நாவல், புதினம், புனைகதை, நெடுங்கதை என்ற பெயர்களால் தமிழில் அழைக்கப்படும் இலக்கிய வடிவமானது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே தமிழுக்கு அறிமுகமாயிற்று. நாவலின் பண்புகள், இலக்கணங்கள் தொடர்பாக ஏராளமான இலக்கிய அறிஞர்களின் கருத்துகள் இருந்த போதிலும், இன்னதுதான் என்று உறுதிபடக் கூறமுடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. பிற இலக்கிய வடிவங்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாக மாறுதல்களுக்கு உட்படுத்தக் கூடியதும், முன்னர் கூறப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களுக்கு மிகக் குறைந்த அளவில் உட்படக் கூடியதுமான இலக்கிய வடிவம்; மிகப்பரந்து பட்டதும் அதேவேளை எளிய எல்லைகளுக்கு உட்பட்டதும், வளைந்து கொடுக்கும் இயல்புடையதுமான இலக்கிய வடிவம் நாவலாகும்.

வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது; கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது; உரைநடையிலமைந்தது; தன்னுரிமையுடையது நாவலாகும். வெறும் கதை மட்டும் நாவலாகி விடாது. அழகியல் அதனோடு சுவைபடக் கலந்து நிகழ்ச்சிகளின் அமைப்பில் இயல்பு அமைதல் வேண்டும். நாம் வாழ்வில் காணும் மனிதர்கள் கதை மாந்தர்களாக அமைய வேண்டும். அவர்கள் சமூகத்தின் ஒரு கூறாக விளங்க வேண்டும். கதை உரைக்கும் தோரணை மாற்றம், தனிநபர் உளவியல் நுட்பங்கள், தனிநபரியப்படுதல், சமூகஞ்சார்ந்த அறிவு நுட்பங்கள், சமூகம் - தனிநபர் சார்புக் கூறுகள், நாவலாசிரியரின் படைப்பு மனம், நாவல்

படிப்போரின் மனநிலைகள், நாவலாசிரியருக்குரிய கதை மூலங்கள், விலகி நின்று இன்பத்தில் திளைக்கும் மனநிலை போன்றவற்றைப் புதிய இலக்கிய அடிப்படைகளாக டாக்டர் துரை சீனிச்சாமி தமது “நாவல்கள் - நவீன விமர்சனங்கள்” (1967) நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளமை கருதத்தக்கதாகும். நாவலின் பிரதான கூறுகளாகக் கதைப்பின்னல், கதைக்கரு, பாத்திரப் படைப்பு, பின்னணி, மொழிநடை, நோக்குநிலை என்பவற்றைக் கருதமுடியும்.

சமூகத்தின் அல்லது தனி மனிதரின் அனுபவங்களை, பிரச்சினைகளை முழுமையான விதத்தில் வெளிப்படுத்தல், பரந்துபட்ட கதை நிகழ்களத்தினைக் கொண்டிருப்பதால் பல கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டிருத்தல், பாத்திரங்களின் குணவியல்புகளை, உரையாடல்களை, செயற்பாடுகளை விளக்கமாக வெளிப்படுத்தல், கதைப்பின்னலுக்கு (நிகழ்ச்சிக் கோர்வைக்கு) முதன்மையளித்தல், நனவோடை உத்தி, பின்னோக்கு உத்தி, கடித உத்தி, காட்சி உத்தி போன்ற பல்வேறு உத்திகளைப் பயன்படுத்தல் ஆகியன நாவலில் இடம் பெறமுடியும். அதே போன்று நடப்பியல் கதைப்பின்னல், புனைவியல் கதைப்பின்னல், முடிவுறு கதைப்பின்னல், முடிவிலாக் கதைப்பின்னல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கதைப்பின்னல் வேறுபடலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாவலானது வாழ்க்கையை இயல்புடன் சித்திரிக்க வேண்டும்.

‘நல்ல இலக்கியம் நமது வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணோட்டத்தை விரிவுபடுத்தவும், ஆழமாக்கவும், கூர்மைப்படுத்தவும் உதவுகின்றது. வாழ்க்கையின் ஒரு புரிதலோடு இன்பமும் அளிக்கிறது. யதார்த்த உலகில் நம்மை ஆழமாகக் கொண்டு செலுத்துவதே நல்லிலக்கியத்தின் நோக்கம்’

இவ்வாறு ம.திருமலை, “நீல.பத்மனாதனின் பள்ளி கொண்ட புரம்” கட்டுரையில் (1989) கூறுவது நாவலுக்குப் பொருத்தமானதாகும்.

இந்திய மொழிகளில் முதலாவதாக பியாரிசாத் மிஸ்ரா என்பவர் வங்காளமொழியில் 1858 இல் எழுதி வெளிவந்த பழங்குடி மக்கள் பற்றிய ‘ஆலடர் காரர்ட்யூட்டல்’ என்ற நாவலைத் தொடர்ந்து 1865 இல் சரத்சந்திரரின் முதல் நாவல் வெளியானது. தமிழில் 1876 இல் மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” போதனைகளையும், நீதிப்பாடல்களையும் உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்தது. சிலர் இதனை 1879 இல் வெளிவந்ததாகவும் கருதுவர். ஆனால் நடப்பியல் நாவல் எனக் கருதப்படும் ராஜம் ஐயரின் “கமலாம்பாள் சரித்திரம்” 1893 இல் வெளிவந்து புதிய செல்நெறியைத் தொடக்கி வைத்தது. ஆங்கிலம் முதலான மொழிப்புலமையும், உத்தியோகம் பார்க்கும் மத்தியதரவர்க்கத்தினரின் தோற்றமும், புதிய அரசியல் சூழ்நிலைகளும், வணிகப்

பெருக்கமும் 'நாவல்' என்ற புதிய இலக்கிய வடிவினைத் தமிழ்மொழியில் பிறப்பித்த காரணிகளெனலாம்.

ஸீ.வை. குருஸ்வாமி சர்மாவின் "பிரேமகலாவத்யம்" (1893), வேதநாயகம்பிள்ளையின் "சுகுணசுந்தரி சரித்திரம்" (1887), அ.மாதவையாவின் "பத்மாவதி சரித்திரம்" (1898), "முத்துமீனாட்சி" (1903), "விஜயமார்த்தாண்டம்" (1903) ஆகியன தமிழின் முன்னோடி நாவல்களாய் விளங்கின. பண்டிதர் ச.ம.நடேச சாஸ்திரி "தீனதயானு" (1900) உட்பட ஆறு நாவல்களைத் தந்தார். வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரின் "மதிவாணன்" (1897), வி.ஏ.கோபாலகிருஷ்ண ஐயரின் "குணசீலன்" (1900), வி.நடராச அய்யரின் "ஞானபூசணி" (1896), டி.சி.நாராயணசாமிப்பிள்ளையின் "வினோதசரித்திரம்" (1886), ஓ.கே.கோபாலாசாரியின் "ஜீவரத்தினம்" (1889), சி.அருணாசல ஐயரின் "நீலா" (1900) ஆகிய நாவல்களும் இக்காலகட்டத்துக்குரியவை. மேலும் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் கே.துரைசாமிஐயங்கார், ஜே.ஆர்.ரங்கராஜு ஆகியோர் துப்பறியும் நாவல்களையும், தழுவல் நாவல்களையும் ஏராளமாக எழுதி வாசகர்களிடையே புகழ்பெற்றனர். பெண்களிலும் நாவல் எழுதும் முயற்சியில் சிலர் ஈடுபட்டனர். பண்டிதை விஷாலாட்சி அம்மாள் 1906 இலிருந்து 14 நாவல்களை எழுதினார். பத்திரிகையாசிரியராகவும், எண்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும் எழுதிய வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாளின் முதல் நாவலான "வைதேகி" 1925 இல் வெளிவந்தது. வ.ராமசாமி (வ.ரா)யின் நாவல்கள் "சுந்தரி", "விஜயம்", "கோதைத்தீவு", "சின்னச்சாம்பு" என்பன. மறைமலையடிகளின் "நாகநாட்டரசி" யானது மொழி பெயர்ப்பு நாவலாகும். 1920 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் பாரதியாரும் "சந்திரிகையின் கதை" என்ற நாவலை எழுதியிருந்தார். பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளையும் "ராஜி" என்னும் நாவலை முப்பதுகளில் தமிழுக்குத் தந்தார். தேசியவுணர்வையூட்டிய கா.சீ.வேங்கடரமணியின் "முருகன் ஓர் உழவன்" (1927), "தேசபக்தன் கந்தன்" (1932) ஆகிய நாவல்கள் மக்களின் வரவேற்பைப் பெற்றன.

தமிழில் வரலாற்று நாவலைத் தொடக்கி வைத்து சனரஞ்சகமான வரவேற்பைப் பெற்றவர் கல்கி.ரா.கிருஸ்ணமூர்த்தி. அவரது 'பார்த்திபன் கனவு' (1941 - 43), 'சிவகாமியின் சபதம்' (1944 - 46) 'பொன்னியின் செல்வன்' (1950 - 54) ஆகியன முக்கியமானவை. 35 நூல்கள் வரை அவரால் படைக்கப்பட்டன. 1937 - 38 இல் 'ஆனந்தவிகடன்' சஞ்சிகையில் அவரெழுதி நூலாக 1938 இல் வெளிவந்த தொடர் சமூக நாவல் 'கன்வனின் காதலி' யாகும். இதுவே அவரது முதல் நாவலாகும். 1938 - 39 இல் அதே சஞ்சிகையில் 'தியாகபூமி'யை எழுதினார். 'சோலைமலை இளவரசி' (1947), 'அலைஓசை' (1948 - 49), 'மகுடபதி' (1942),

'பொய்மான் கரடு' (1950), 'தேவகியின் கணவன்' (1950), அபலையின் கண்ணீர் (1947), புன்னைவனத்துப்புலி (1952) ஆகியவை கல்கியின் சமூக நாவல்களாகும். கிராமங்களுக்குச் செல்லுங்கள் என்ற மகாத்மாகாந்தியின் கோரிக்கைக்கிணங்க இந்தியாவின் முதல் வட்டார நாவலாக ஆர்ஷண்முகசந்தரம் எழுதிய 'நாகம்மாள்' (1942) விளங்குகிறது.

இத்தகைய முன்னோடி முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாவலிலக்கியமானது வரலாறு, சமூகம், இதிகாசம், புராணம் என்ற வழியில் பரந்த கருப்பொருள்களை அவாவி நின்று பல நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்களின் கை வண்ணத்தில் பொலிவு பெறுவதாயிற்று. வாசகர்களிடையே வெற்றியும் தோல்வியும் கண்டன இவர்களது படைப்புகள். நடப்பியல் சார்ந்த கற்பனைகளையும், அதீத கற்பனைகளையும் இப்புதினங்கள் பிரதிபலித்தன. அகிலனின் 'பாவை விளக்கு', சித்திரப்பாவை (ஞானபீடப்பரிசு பெற்ற முதல் தமிழ் நாவல்) 'வேங்கையின் மைந்தன்', 'கயல்விழி', 'வாழ்வு எங்கே' ஆகியனவும் நா.பார்த்தசாரதியின் 'பாண்டிமாதேவி', 'குறிஞ்சிமலர்', 'சமுதாயவீதி' ஆகியனவும் டாக்டர் மு.வரதராசனின் 'அல்லி', 'செந்தாமரை', 'கள்ளோ? காவியமோ?' 'அகல்விளக்கு' போன்றவைகளும் கொத்தமலம் சுப்புவின் 'தில்லானா மோகனாம்பாளும்', சாண்டில்யனின் 'யவனராணி', 'கடல்புறா', 'ராஜமுத்திரை' முதலான வரலாற்று நாவல்களும் ஜெகசிற்பியனின் 'நந்திவர்மன் காதலி', 'திருச்சிற்றம்பலம்', 'பத்தினிக்கோட்டம்' போன்றவைகளும் தேவனின் 'மிஸ்ரர் வேதாந்தம்', 'துப்பறியும் சாம்பு' ஆகியவைகளும் அரு.ராமநாதனின் 'வீரபாண்டியன் மனைவியும்' மக்கள் மத்தியில் வரவேற்புப் பெற்ற சமூக, வரலாற்று நாவல்களில் சிலவாகும். காலமாற்றத்துக்கிசைவாகத் தமிழ் நாவல்களில் யதார்த்தப்போக்கும் சமகாலப் பிரச்சினைகளைக் கையாளலும் அதிகரித்தன. கதை சொல்லும் பாங்கிலும் மாற்றங்கள் காணப்பட்டன. குறுநாவல், நாவல் எனப் பேதங்களும் நிலவின. மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் பலவும் தோன்றின. இந்திய மொழிகளில் சிறந்த எழுத்தாளர்களின் நாவல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஏனைய மொழி எழுத்துக்களும் தமிழுக்கு நாவல்களாக மாற்றங்கண்டன.

விந்தன் (பாலும் பாவையும்), டி.கே.சீனிவாசன் (ஆடும் மாடும்), தி.ஜானகிராமன் (அம்மா வந்தாள், மோகமுள், செம்பருத்தி), பி.எஸ்.ராமையா (பிரேமஹாரம்) அறிஞர், அண்ணா (பார்வதி பீ.ஏ, ரங்கோன் ராதா), சி.சு.செல்லப்பா (வாடிவாசல், சுதந்திரதாகம்), ஹெப்ஸிபா யேசுதாசன் (புத்தம்வீடு, டாக்டர் செல்லப்பா), லட்சுமி (காஞ்சனையின் கனவு, மிதிலாவிலாஸ், பெண்மனம், ஒரு காவிரியைப் போல), ராஜம் கிருஷ்ணன் (வளைக்கரம், அலைவாய்க்கரையில்),

சுந்தரராமசாமி (ஜே.ஜே சில குறிப்புகள்), க.நா.சுப்பிரமணியம் (கோதை சிரித்தான், பித்தப்பூ), த.ஜெயகாந்தன் (சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், சுந்தரகாண்டம்) நீலபத்மநாதன் (தேரோடும் வீதி), விட்டல்ராவ் (காலவெளி), இந்திராபார்த்தசாரதி (ஏசுவின் தோழர்கள்), அசோகமித்திரன் (ஆகாயத்தாமரை, ஒற்றன்), சா.சுந்தசாமி (சாயாவனம், தொலைந்து போனவர்கள்), பூமணி (வெக்கை, பிறகு, நைவேத்தியம்), ஆ.மாதவன் (கிருஷ்ணப்பருந்து), பிரபஞ்சன் (வானம் வசப்படும்), சின்னப்பாரதி (தோழர், சங்கம்), சு.சமுத்திரம் (ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே), மு.கருணாநிதி (தென்பாண்டிச்சிங்கம்), சஜாதா (ரத்தம் ஒரே நிறம்), தோப்பில் முகம்மது மீரான் (கடலோரக் கிராமத்தின் கதை, கூனன் தோப்பு), காவேரி (ஆத்துக்குப் போகணும்), சிவகாமி (பழையன கழிதலும்), தமிழவன் (ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்), சி.எம்.முத்து (கறிச்சோறு), பாவண்ணன் (வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை), சி.ஆர்.ரவீந்திரன் (ஈரநிலம், அங்குத்தாய்), ஜெயமோகன் (விஷ்ணுபுரம்) ஆகியோரது நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்க சில உதாரணங்களாகும். இவை போன்று பல எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளான நாவல்கள் தமிழ்ந்ணையை வளப்படுத்தியுள்ளன. இவையனைத்தும் இந்தியத் தமிழ் மண்ணிலிருந்து பூத்தவை. இன்றும் கூட ஏராளமாகத் தமிழ் நாவல்கள் நூல்களாகவும், பத்திரிகை - சஞ்சிகைகளிலும் வந்த வண்ணமேயுள்ளன. உலகத் தரத்திற்கு ஏற்றவகையில் அவை அமையுமாயின் தமிழிலக்கியம் பெருமை பெறுமெனலாம்.

உலகில் ஏற்பட்ட சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கல்வி மாறுதல்கள் தமிழ் நாட்டில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு எவ்வாறு உந்து சக்தியை அளித்தனவோ, அதே போன்று இலங்கையிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்திப் புதிய படைப்புகளில் ஆர்வம் கொள்ளச் செய்தன. படித்தவர்களிடையே இதற்கான அக்கறை எழுந்தது. 1885 இல் அறிஞர் சித்திலெப்பையின் பலஸ்தீனக் கதையாகிய 'அசன் பேயுடைய கதை, 'முஸ்லிம் நேசன்' அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இதுவே ஈழத்தின் முதற்றமிழ் நாவலாகக் கருதப்படுகிறது. 1856 இல் 'காவலப்பன் கதை' வெளிவந்ததாயினும், அது Parley the Porter என்ற (ஹன்னாமூர் இதன் ஆசிரியர்) ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கமாகும். இது யாழ்ப்பாணம் ரிலிஜஸ் சொசைட்டியின் வெளியீடாகும். இதே போன்று போர்த்துக் கேயக் கதையொன்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டு திருகோணமலை எஸ்.இன்னாசித்தம்பியால் எழுதப்பட்ட 'உனசோன் பாலந்தை கதை' யானது 1891 இல் வெளியானது. இருப்பினும் தமிழில் முதலாவது வரலாற்று நாவலும் ஈழத்தின் இரண்டாவது நாவலுமாகிய 'மோகனாங்கி' 1895 இல் வெளிவந்தது. திருகோணமலை தி.சரவண முத்துப்பிள்ளை இந்நாவலை எழுதினார். தமிழ் நாட்டுச் சோழராட்சிக் காலப்பின்னணியைக் கொண்ட நாவலிது. சார்ளஸ் கிங்சிலி என்பவரெழுதிய 'ஹைபாதியா' தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 633 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

என்னும் நாவலைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

தமிழறிஞர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் இளைய சகோதரரான சி.வை.சின்னப்பிள்ளை எழுதிய 'வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம்' (1905), 'விஜயசீலம்' (1916), 'உதிரபாசம் அல்லது இரத்தின பவானி' (1915) ஆகியன ஈழத்து மண்ணை நிலைக்களனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. திருமதி மங்களநாயகம் தம்பையா தமது 'நொருங் குண்ட இருதயம்' (1914) மூலம் ஈழத்தின் முதற்பெண் தமிழ் நாவலாசிரியையானார். கிறிஸ்தவ சமயச் சார்பான சமூகச் சீர்திருத்தத்தினை நோக்கமாகக் கொண்டது இந்நாவலாகும். 'அரியமலர்' (1926) என்ற நாவலையும் இவர் எழுதினார். சாதிப் பிரச்சினையை வெளிப்படுத்தும் முதல் நாவல் 1925 இல் இடைக்காடர் எழுதிய 'நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன்' ஆகும். இவர் 'சித்த குமாரன்' நாவலையும் இதேயாண்டில் எழுதினார். திருமதி செம்பொற்சோதீஸ் வரர் செல்லம்மாவின் 'இராசதுரை' (1924), எஸ்.தம்பிமுத்துப்பிள்ளையின் 'சுந்தரன் செய்த தந்திரம்' (1918), 'அழகவல்லி' (1926), 'இந்துசாதனம்' 'பத்திரி காசிரியர்' ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் 'காசிநாதன் நேசமலர்' (1924), கோபாலநேசரத்தினம் (1927), 'துரைரத்தினம் நேசமலர்' (1928), எஸ்.கே.சுப்பிரமணியம் எழுதிய 'நீலாக்ஷி' (1918), அ.நாகலிங்கம் பிள்ளையின் 'சாம்பசிவஞானாமிர்தம் அல்லது நன்நெறிக்களஞ்சியம்' (1927), வண்ணை மா.சிவராமலிங்கம்பிள்ளையின் 'பூங்காவனம்' (1930), வ.மு.சின்னத்தம்பியின் 'வீரம்மாள் அல்லது விபரீத மங்கை' (1930), சார்ள்ஸ் ஸ்ரிக்னியின் 'தேம்பாமலர்' (1929), 'ஞானபூரணி' (1933), சி.வே.தாமோதரம்பிள்ளையின் 'காந்தமலர்' அல்லது 'கற்பின் மாட்சி' (1936), மூத்ததம்பி செல்லப்பாவின் 'சுந்தரவதனா அல்லது இன்பக்காதலர்' (1938), வரணியூர் ஆ.சி.இராசையாவின் 'பவளகாந்தன் அல்லது கேசரிவிஜயம்' (1932), 'அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி' (1933), ஆகியன ஈழத்திலெழுந்த முன்னோடித் தமிழ் நாவல்களாகும். தமிழ் நாட்டைப் போலவே தாம் எழுதிய நாவல்களுக்கு இரண்டு தலைப்புக்கள் கொடுக்கும் பழக்கத்தைச் சிலர் கையாண்டனர். சமய, சமூக, வரலாற்று அம்சங்களைக் கூடுதலாக கருப்பொருள்களாகக் கொண்டனர். சமூக நன்மை கருதிய போதனைப் பண்பும் அவர்களது நாவல்களில் காணப்பட்டது.

இதுவரை அறுநூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் அதிகமானவை குறுநாவல்களாகும். 500க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்டதாக ஒரு தமிழ் நாவல் ஈழத்தில் இன்னமும் வெளிவரவில்லை. பொருளாதாரப் பிரச்சினையும் இதற்குக்குரிய காரணிகளிலொன்றாகும். யாழ்ப்பாணம், வன்னி,

மட்டக்களப்பு, திருமலை, தென்னிலங்கை எனப் பிரதேச நாவல்களும் இஸ்லாமிய, இந்து, கிறிஸ்தவப் பாரம்பரிய நாவல்களும், செந்தமிழ் நடையிலும் பேச்சு மொழி நடையிலும் அமைந்த நாவல்களும் இவற்றுள் காணப்படுகின்றன. சிங்களத்திலிருந்து 'கம்பரேலிய' போன்ற நாவல்களும் (கிராமப்பிறழ்வு), ஏனைய மொழிகளிலிருந்து சில நாவல்களும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிரத் தழுவல் நாவல்களும் உள.

'சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியர் நட்பு' (1940) நாவலை எழுதிய 'வீரகேசரி' ஆசிரியராயிருந்த எச்.நெல்லையா பல நாவல்களைப் பத்திரிகைத் தொடர்களாகத் தந்தவர். 'ஈழகேசரி', 'வீரகேசரி', 'தினகரன்', 'சுதந்திரன்' ஆகிய பத்திரிகைகளில் பல நாவல்கள் தொடர்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் பல பின்னர் நூல் வடிவம் பெற்றன. நாவல்களுக்கான கருப்பொருள்களும் பின்னணிகளும் சமூக யதார்த்தத்தை நோக்கித் திரும்பிய போது பல்வேறு சமூகப்பிரச்சினைகள் அலசி ஆராயப்பட்டன. பெண்ணடிமை, பெண் விடுதலை, சாதியொடுக்கு முறை, வர்க்கபேதம், தனிமனித ஒழுக்கம், இறைநம்பிக்கை, சமயசமரசம், இனஒற்றுமை, இனமுரண்பாடுகள், கல்விப் பிரச்சினைகள் என்றவாறு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் பாடுபொருள்கள் பன்முகங்களை வெளிக்காட்டின. தமிழர்களும் இஸ்லாமியர்களும் தமிழ் நாவல்களைப் படைத்தனர். இன்றுவரை அந்தப்பணி தொடர்கிறது. ரவீந்திரநாத் தாகூரின் நாவலொன்றை 'அறுந்த தளைகள்' (1937) என்ற பெயரில் ரவீந்திரனும், ஜெர்மானிய நாவலாசிரியர்களான வில்ஹெல்ம் ஸ்மித், தோமஸ்மான் ஆகியோரது படைப்புகளைப் "பாட்டி" (1941), 'மனவிகாரம்' (1945) ஆகிய தலைப்புகளில் முறையே அ.செ.முருகானந்தம், சோணாசலம் ஆகியோரும் முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் untouchable நாவலை கே.கணேஸ் 'தண்டாதான்' என்ற பெயரிலும் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் சிங்களநாவலான 'கம்பரேலிய' வை பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் 'கிராமப்பிறழ்வு' என்ற தலைப்பிலும், தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தனர். இது போன்றதாக எமிலிஜோலாவின் பிரெஞ்சு நாவலான 'நானா'வை அ.ந.கந்தசாமி மொழி பெயர்த்தார். இவை போன்று செ.கதிர்காமநாதன், சொக்கன், இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம், தேவன் போன்றோர் மொழி பெயர்ப்புக்களைத் தந்துள்ளனர்.

பொன் குமாரவேற்பிள்ளை (உத்தம மனைவி 1935), கே.வி.செல்லத்துரை (சசீலா 1939), வில்லன் (மல்லிகை 1940), தி.ச.வரதராசன் (சோமுவின் காதல் 1943), சம்பந்தன் (பாசம் 1947), க.சச்சிதானந்தன் (அன்னபூரணி 1942), சு.வே (மனநிழல் 1948), யாழ்ப்பாணம் தேவன் (கேட்டதும் நடந்ததும் 1954 - 55), க.சிவகுருநாதன் (சுகடயோகம் 1949), சொக்கன் (மலர்ப்பலி 1947) ஆகியோரது

பங்களிப்புகளும் கவனிப்புக்குரியவைகளாகும். அ.செ.முருகானந்தம் எழுதிய குறுநாவல்களான 'வண்டிச்சுவாரி' (1944), புகையில் தெரிந்த முகம் (1950) ஆகியனவும் 'யாத்திரை' (1958) தொடர் நாவலும் யாழ்ப்பாண மண் வாசனையை நுகரவைப்பவை. வீரகேசரி ஆசிரிய ராயிருந்த கே.வி.எஸ்.வாஸ் அவர்கள் ரஜினி என்ற புனை பெயரில் 'குந்தளப்பிரமேயம்' (1949 - 50), 'நந்தினி' (1953), 'தாரினி' (1954), 'மலைக்கன்னி' (1955), 'உதயக்கன்னி' முதலிய நாவல்களைத் தொடராக எழுதியுள்ளார். கனக செந்திநாதன் (விதியின் கை - 1953, வெறும்பாணை (1956 - 57), வ.அ.இராசரெத்தினம் (கொழுக்கொம்பு 1955 - 56, துறைக்காரன் 1959), சி.வி.வேலுப்பிள்ளை (வீடற்றவன், வாழ்வற்ற வாழ்வு), டி.எம்.பீர்முகமது (கங்காணிமகள்), நந்தி (மலைக்கொழுந்து 1962), சொக்கன் (செல்லும் வழி இருட்டு 1961), ஆகியனவும் ஈழத்தமிழ் நாவல் வரிசையில் முன்முயற்சிகளாக விளங்குவன.

ஐம்பதுகளில் ஈழத்தமிழ் நாவலுக்குப் புதிய பரிமாணங் கொடுத்தவர்களில் சுபைர் இளங்கீரன் முக்கியமானவர். முற்போக்குச் சிந்தனைகளுடன் இவர் படைத்த நாவல்களில் 'தென்றலும் புயலும்' (1955), 'நீதியே நீ கேள்' (1959), 'புயல் அடங்குமா' (1954), 'சொர்க்கம் எங்கே' (1955), 'மனிதர்கள்' (1956), 'இங்கிருந்து எங்கே?' (1961), 'காலம் மாறுகிறது' (1964) ஆகியன தினகரன் பத்திரிகையில் தொடராக வந்தவை; சில நூல் வடிவிலும் வந்துள்ளன. 'மண்ணில் விளைந்தவர்கள்' (1960), 'அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்' (1972), 'அன்னை அழைத்தாள் ஆகியனவும் இளங்கீரனது நாவல்களாகும். '

எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கம் சாதிப்பிரச்சினை, அரசியற் பிரச்சினை மற்றும் வர்க்க சமத்துவம் சார்ந்த 38 நாவல்களைப் படைத் துள்ளார். 'நீண்ட பயணம்' (1965), 'சடங்கு' (1966), 'போர்க்கோலம்' (1969), 'செவ்வானம்' (1967), 'தரையும் தாரகையும்' (1968) போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. செங்கையாழியான் க.குணராசா நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல் - குறுநாவல்களை மண்வாசனையோடும், மரபு களோடும் தந்தவர். 'பிரளயம்', 'காட்டாறு', 'அக்கினி', 'ஒரு மைய வட்டங்கள்', 'வாடைக்காற்று' என்பன அவரது சிறந்த நாவல்களிலடங் குவன. தலித் எழுத்தாளர் எனக் கருதப்படும் கே.டானியலின் 'பஞ்சமர்', 'கோவிந்தன்', 'அடிமைகள்', 'தண்ணீர்', 'கானல் பஞ்சகோணங்கள்', 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' முதலானவை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

சாதிப் பிரச்சினையை நவீன வடிவத்தில் முதன்முதல் சித்திரித்த ஈழத்தமிழ் நாவல் சொக்கனின் 'சீதர்வாகும். ஞானசேகரனின் 'புதிய சுவடுகள்', குருதிமலை நந்தியின் 'தங்கச்சியம்மா', 'மலைக்கொழுந்து',

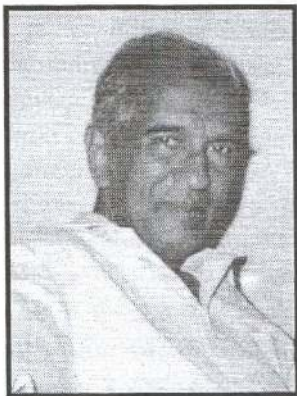
கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப்பச்சை', பாலேஸ்வரியின் 'பூசைக்கு வந்த மலர்', 'சுடர் விளக்கு', ஈழத்துச்சோமுலின் 'விடிவெள்ளி பூத்தது', தெளியானின் 'விடிவைநோக்கி', 'மரக்கொக்கு', 'கானலில்மான்', 'கழுகு', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை', கே.டே விட்டின் 'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது', எஸ்.பொன்னுத்துரையின் 'தி', 'சடங்கு', 'ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'ஒரு கோடை விடுமுறை', ஷோபாசத்தியின் 'கொரில்லா', சட்டநாதனின் 'நீரம்பாலை', 'குறுநாவல்', மு.தளையசிங்கத்தின் 'ஒரு தனி வீடு', செ.யோகநாதனின், 'காவியத்தின் மறுபக்கம்', 'நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே', தாமரைச் செல்வியின் சுமைகள், தாகம், பச்சை வயல் கனவு, புலோலியூர் சதாசிவத்தின் 'மூட்டத்தினுள்ளே', 'நாணயம்', செம்பியன் செல்வனின் 'நெருப்பு மல்லிகை', ஞானரதனின் 'ஊமை உள்ளங்கள்', யோ.பெனடிக்ற்பாலனின் 'குட்டி', சொந்தக்காரன்', ஐ.சாந்தனின் 'ஒட்டுமா குறுநாவல், சோ.ராமேஸ்வரனின் 'மௌன ஓலங்கள்', முல்லைமணியின் 'வன்னியர் திலகம்', 'மழைக்கோலம்', எஸ்.அகஸ்தியரின் திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறான்', 'இருளினுள்ளே', சிற்பியின் 'உனக்காகக் கண்ணே', கோகிலா மகேந்திரனின் 'துயிலும் ஒருநாள் கலையும்', அருளரின் 'லங்காராணி', கே.விஜயனின் 'விடிவுகாலநட்சித்திரம்', மலரவனின் 'பேர் உலா', ஆ.மு.சி.வேலழகனின் 'சில்லி ஆற்றங்கரை' அருள் சுப்பிரமணியத்தின் 'நான் கெடமாட்டேன்' 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது', 'அக்கரைகள் பச்சையில்லை' ஆகிய நாவல்கள் வாசகனின் கவனத்துக்கும், ஆய்வாளர்களின் நோக்குகளுக்கும் உரியனவாக விளங்குகின்றன.

அ.பாமனோகரன் எழுதிய 'நிலக்கிளி', 'குமரபுரம்' ஆகிய நாவல்கள் வன்னிப்பிரதேத்துக்குரிய பண்புகளைச் சித்திரிப்பவை. சிக்கன்ராஜ் எழுதிய 'தாயகம்' மலையகம் பற்றியது. 'ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கிடக்கிறது' மூதூர் பிரதேசச்சூழலைச் சித்திரிக்கும் வ.சு.இராசத்தினத்தின் பிற்கால நாவல். இவை தவிர கோவிந்தனின் 'புதியஉலகம்', செங்கையாழியானின் 'மரணங்கள் மலிந்த பூமி', மாத்தளை சோமுலின் 'நான் காவது உலகம்' முதலான நாவல்களையும் 'நாம் அவதானிக்க முடிகிறது. இங்கே எடுத்துக்காட்டுகளாகத் தரப்பட்ட பட்டியலில் காணப்படும் நாவல்களும், நாவலாசிரியர்கள் பெயர்களும் மேலோட்டமான தெரிவுகளாகும். அண்மையில் கூட்சில நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஓரிரு நாவல்களை எழுதியோரும் உள்ளனர். கூடுதலான படைப்புகளைத் தந்தோரும் உள்ளனர். இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இஸ்லாமிய - தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலர் இன்று ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குத் தமது நாவல் மற்றும் ஏனைய படைப்புகளுடாகப் புதிய இரத்தம் பாாய்ச்சிவருகின்றனர். பெண் எழுத்தாளர்களும் அதிகரித்த அளவில் எழுதி

வருகிறார்கள். பிரதேசஞ் சார்ந்த பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியப்படைப்புகள் வந்த வண்ணமேயுள்ளன. தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாக கணினி அச்சுப் பதிப்பகங்கள் அதிகரித்துள்ளமையால் வெளியீடுகளும் அதிகரித்துள்ளன. அதிகமான நாவல்கள் வருவதிலும் பார்க்கத் தரமான நாவல்கள் வருவதனாற்றான் ஈழத்தமிழிலக்கியம் பயன் எய்த முடியும். சர்வதேச தரத்துக்கு எட்டக்கூடிய நாவல்களை ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இனிவருங் காலத்திலாவது படைப்பார்களென நம்புவோமாக.

நாவலாசிரியர் அறிமுகம்

செ.கணேசலிங்கன்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியவுலகில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், சிறுவர் இலக்கியங்கள், பயண இலக்கியங்கள், சஞ்சிகை வெளியீடு, பதிப்புக்கள் ஆகிய பல்துறைப் பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர் எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கன் அவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தின் உரும்பிராய்க் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர், 09.03.1928 இல் பிறந்தார்.

இன்று தமது எண்பத்திரண்டு வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்; பதிப்பாளர்; மாக்ஸீயவாதி. நீண்ட காலம் கொழும்பிலும், பின்னர் தமிழ் நாட்டிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர். உயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரானாலும் சமூக சமத்துவம் நாடிய உலகந் தழுவிய மாக்ஸீயக் கொள்கையில் ஊறி நிற்பவர். துன்பப்படுவோர் துயர் துடைப்பதில் தம்மால் முடிந்த அளவுக்கு உதவுபவர். எவரிடமும் பகைமை பாராட்டாது அணைத்துச் செல்லும் இயல்பினர். 'கருத்தை இலக்கியத்தோடு மட்டும் வைத்துக் கொண்டு முற்போக்கு - பிற்போக்கு பேதமற்ற நட்புறவைச் சகல எழுத்தாளர்களோடு கொண்டுள்ள, ஒரு சிலவேளை ஒரே ஈழத்து எழுத்தாளர் இவர்' என்று 'இலக்கு' சஞ்சிகை 1996 இல் இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தது. 1960ஆம் ஆண்டு இவரது திருமணம் கொழும்பில் நடைபெற்ற போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து 'சரஸ்வதி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான விஜயபாஸ்கரன் அவர்களும் கலந்து கொண்டார். அதன் பிறகு அவரது சஞ்சிகையுடாகவும், வேறு வழிகளிலும் தமிழக - ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே ஆரோக்கியமான நட்புறவு ஏற்பட்டது. இவரது தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -638- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

மனைவி மீனாம்பாள் 2004இல் காலமானார். இவருக்கு குந்தவி, குமரன், மான்விழி ஆகிய மூன்று பிள்ளைகள் உள்.

செ.கணேசலிங்கன் அவர்கள் கொழும்பில் கொண்டாடப்பட்ட கார்ல்மாக்கல் நூற்றாண்டு விழாவின் அமைப்புக் குழுவில் பணியாற்றியவர். தமிழகத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர் கே.டானியல் மரணமடைந்த போது இறுதி நிகழ்ச்சிகளில் முன்னின்று செயற்பட்டவர். எழுத்தாளர்களான அ.ந.சுந்தசாமி, செ.யோகநாதன் போன்றோர் நோயுற்ற வேளைகளிலும் உடனிருந்து உதவியவர். சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற கவிஞர் பாப்லா நெருடா இலங்கை வந்த போது வரவேற்ற எழுத்தாளர் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர். எல்லா எழுத்தாளர்களையும் நேசிக்கும் பரந்த உள்ளம் அவருடையது. பேராசிரியர் கைலாசபதி, தமிழகத்தின் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் போன்றோரது இலக்கியக் கருத்துகளோடு மாறுபட்ட போதிலும் அவர்களைப் பெரிதும் மதித்தவர் செ.கணேசலிங்கன் அவர்கள். இவ்விருவரது மரணங்களின் போதும் கட்டுரைகள் எழுதித் தமது அஞ்சலியைச் செலுத்தியவர் அவர்.

1971 - 1983 காலப் பகுதியில் 'குமரன்' என்னும் ஐம்பது பக்கச் சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்ந்து 70வது இதழ்கள் வரை தந்தவர். ஆரம்பத்தில் மாணவர் மாத இதழாக வெளிவந்த போதிலும் பின்னர் அது பஸ்துறை விடயங்களையும் கொண்ட முற்போக்கு இதழாக மாற்றிற்று. அச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் கணேசலிங்கனே யாவர். அதில் வெளிவந்த பல ஆக்கங்கள் பல்வேறு புனை பெயர்களில் அவர் எழுதியவை. மாதவன், பெருமான் போன்ற புனைபெயர்களில் சிறுகதைகள் பலவற்றையும் அவர் அதில் எழுதியிருந்தார். சாருமதி, கணேசு, அன்புடன், அலைத்தர், பேனாமனோகரன், சுபத்திரன், வரதபாக்கியான் போன்றோர் அதிக பங்களிப்பைக் குமரனில் செய்திருந்தனர். கொழும்பு டாம் வீதியிலுள்ள கணேசலிங்கனின் குமரன் அச்சகத்திலிருந்தே அச்சஞ்சிகை வெளி வந்தது. கமலஹாசன் நடித்த கன்னடத் திரைப்படமான பாலுமகேந்திராவின் "கோகிலா"வின் தயாரிப்பு நிர்வாகியாகவும் கணேசலிங்கன் பணி புரிந்துள்ளார்.

சுமார் நாற்பது நாவல்களை எழுதியுள்ளதுடன், ஏராளமான சிறுகதைகளையும் அவர் படைத்துள்ளார். அவுஸ்திரேலியாவின் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சைக்குத் தமிழும் ஒரு பாடமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழிப் பரீட்சைக்கு இவரது 'பெண்ணடிமை தீர்' என்ற நூலும் உசாத்துணையாகக் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. தமிழக சினிமாவுலகின் அலங்கோலங்களை 'கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்' என்ற நாவலினூடாகச் சித்திரித்துக் காட்டியவர் கணேசலிங்கன். கொழும்பிலும், தமிழகத்திலும் இயங்கும் 'குமரன்' பதிப்பகத் தினூடாக ஏராளமான ஈழத்து

எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை நூலாகக் கொண்டு வந்த பெருமைக் குரியவர். அறிவுக் கடிதங்கள், கலையும் சமுதாயமும், நவீனத்துவமும் தமிழகமும், மாக்கியவல்லியும் வள்ளுவரும், அர்த்தசாத்திரமும் திருக்குறளும், பெண்ணியப் பார்வையில் திருக்குறள், குந்தவிக்குக் கடிதங்கள், குமரனுக்குக் கடிதங்கள், மான் விழிக்குக் கடிதங்கள் முதலானவை செ.கணேசலிங்கனின் கட்டுரைகளில் சிலவாகும். மேலும் சிறுவர்களுக்கான சிந்தனைக் கதைகள், கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை, சங்கமம், ஒரே இனம், நல்லவன், செ.க. சிறுகதைகள் - காவியக் கதைகள் ஆகிய இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன.

செ.கணேசலிங்கனின் முதலாவது நாவல் "நீண்டபயணம்" ஆகும். 1965 இல் இது நூலாக வெளி வந்தது. சடங்கு செவ்வானம், போர்க் கோலம், தரையும் தாரகையும், வதையின் கதை, மண்ணும் மக்களும், பொய்மையின் நிழலில், ஒரு மண்ணின் கதை உட்பட சுமார் நாற்பது நாவல்களை எழுதியவர் இவர். ஈழத் தமிழிலக்கியவுலகில் இவரும், செங்கையாழியானும் அதிக நாவல்களைப் படைத்த ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்கள். கணேசலிங்கனின் எழுத்துப்பணி இன்னமும் தொடருகிறது.

அகிலனின் முன்னுரை

அகிலன்

மனித சமுதாயத்தில் நீண்ட நெடும் பயணமே ஒரு மிகப்பெரிய காப்பியமாகும். முதலும் முடிவும் காண முடியாத மாபெரும் கதை அது. அந்த நீண்ட நெடும் பயணத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக் குடிமக்களில் சிலர் எவ்வாறு கலந்து கொண்டு வழி நடக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லுவது தான் இந்த 'நீண்டபயணம்' எனும் நாவல்.

யாழ்ப்பாணத்துக் குடிமக்கள் என்றவுடனேயே நமக்கெல்லாம் சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்தில் புலப்படும் தமிழர்களின் நினைவு வருவதுண்டு. தமிழுணர்வும் இறையுணர்வும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டு வரும் இடம் யாழ்ப்பாணம். ஆனால் இந்த நாவலில் ஆசிரியர் திரு.கணேசலிங்கன் குடியரிமையைச் சரியாகப் பெற முடியாமல் தவிக்கும் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மக்களாகிய பள்ளர் - பறையர் இவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை எழுதியுள்ளார். வேறு இனத்தாரிடமோ வேறு மொழி பேசுவோரிடமோ தமிழர் நடத்தும் போராட்டத்தின் கதை அல்ல இது. தமிழர்களிடமிருந்தே தமிழர்கள் உரிமை பெறுவதற்காக நடத்தி வரும் சோகம் நிறைந்த அமைதியான

போராட்டம். இந்த 'நீண்ட பயணம்' வாயில்லாப் பூச்சிகளின் இதயக் குமுறலே ஆசிரியரின் குரலாக இதனிடையே மெல்ல ஒலிக்கிறது.

இந்த ஒன்றுக்காகவே இதன் ஆசிரியரை நாம் முதலில் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்ட வேண்டும். வழக்கமாக எழுத்தாளர்களின் கண்களிலும் கவனத்திலும் படாத வாழ்க்கையின் ஓர் இருண்ட பகுதியை இவர் உற்றுப் பார்த்திருக்கிறார். அதற்குத் தமது பேனா முனையால் ஒளி கொடுத்து மற்றவர்களையும் பார்க்கச் செய்திருக்கிறார். டாக்டர் மு.வ அவர்களின் 'கரித்துண்டு' என்ற நாவலில் தான் நான் முதன் முதலாக வாழ்க்கையின் அடித்தளத்திலுள்ள மக்களின் நிலையை அங்கங்கே காண முடிந்தது. இந்தக் கதையில் அதையே மையமாகவும் முழுமையாகவும் காண முடிகிறது. இது ஓர் புதுமை கொண்ட புதினம் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

கதை மிகவும் நிதானமாகச் செல்கிறது. அமைதி நிறைந்த அருவியைப் போல் அந்த மக்களின் குடிசை வாழ்வை நின்று நிதானித்துப் பார்க்கும்படி சொல்லிக் கொண்டு செல்கிறது. செயற்கை நிகழ்ச்சிகளோ, எதிர்பாராத சிக்கல்களோ, திடீர்த் திருப்பங்களோ எதுவுமில்லை. இந்தக் காரணங்களாலேயே இதன் சுவை மிகுந்திருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

மரமேறிக் கள் வடிக்கும் பள்ளனாகிய செல்லத்துரையனே இதன் கதாநாயகன். அவனுடைய நண்பனாகவும் புதுயுக இளைஞனாகவும் வருபவன் பறைச்சேரியைச் சேர்ந்த மாதவன். இந்தக் கதையின் இதயத் துடிப்பாக விளங்குபவன் செல்லத்துரையன்; சிந்தனைக் கூர்மையாகத் தோற்றமளிப்பவன் மாதவன். இன்னும் இவர்களைச் சுற்றிலும் இவர்களைச் சார்ந்த பல்வேறு மக்கள், நம் கண்களில் படும் நாம் காணத் தவறும் மக்கள் சுழன்று வருகிறார்கள். வள்ளி, கற்பகம், சரஸ்வதி முதலிய பெண்களையும் நாம் அவர்களது தனித் தன்மைகளோடு கண்டு அவர்களது இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்ளமுடிகிறது.

சாதிக் கட்டுப்பாடு என்பது இந்தியாவில் அரசாங்கச் சலுகை களுக்காகவும், ஓட்டுச் சேகரிப்பதற்காகவும் இப்போது வேற்றுருவில் நிலவுகிற தென்றாலும் அதன் அடித்தளம் இங்கு தகர்ந்து போய்விட்டது. கிராமங்களிலும் அது கலகலத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் தமிழர்கள் சிறுபான்மையினராக உள்ள இலங்கையில் இன்னும் அதன் பிடி தளரவில்லையென்றே தோன்றுகிறது. அந்த அபாயத்தைத் தக்கவாறு கலைநயத்தோடு இதில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். உரிமையை விரும்பும் எந்த மக்கள் கூட்டமும் தன்னில் ஒரு பகுதியினரை உரிமையற்றவர்களாக வைத்திருக்கும் வரையிலும், அது உரிமைக்காகப் போராடும் சக்தியைப்

பெறுவதில்லை. சத்தியமும் அதன் பக்கம் சார்வதில்லை. இதைச் சுட்டிக்காட்டும் பாத்திரங்களாக விநாயையார் வல்லிபுரம், சீனிவாசக்கம்மக்காரர் முதலிய மனிதப்பதர்கள் இதில் வருகிறார்கள். மாறித் தேய்ந்து வலுவழிந்து வரும் போலிப் பெருமையின் கடைசிச் சின்னங்கள் என்று இவர்களைக் கூறலாம்.

இது ஒரு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் நாவல்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பனைவடலி, வள்ளிக்கிழங்கு, அதன் காற்று, மண் வளம், இவ்வளவும் இதில் நிறைந்திருக்கின்றன. அதன் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்கள் பெருமைகள், சிறுமைகள், ஆசைகள், நிராசைகள், துன்பங்கள், போராட்டங்கள், சாதிக்கட்டுப்பாடுகள் இவற்றோடு இதில் உலவுகிறார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து மக்களாக இருப்பதால், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழிலேயே இயற்கையாகப் பேசுகிறார்கள். இதைப் படிக்கும் போது நம்மை இதன் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்துக்கே அழைத்துச் சென்று அதன் குடிசைகள் நிறைந்த பகுதிகளில் விட்டு விடுகிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டு வாசகர்களாகிய நமக்கு நாவலை வேகமாகப் படித்துக் கொண்டே போய்விட முடியாது. ஆனால் அதேசமயம் பொருள் விளங்காத பல சொற்கள் உள்ளன என்றும் சொல்வதற்கில்லை. இதில் யாழ்ப்பாணத்தின் தனித்தன்மை, அந்தத் தமிழின் தனித்தன்மை, மக்களின் தனித்தன்மை, ஆசிரியரின் தனித்தன்மை இவ்வளவும் இருக்கின்றன. இங்கிலாந்தில் உள்ளவர் எழுதும் ஆங்கில நாவல் அமெரிக்கரின் ஆங்கில நாவலைப் போல் இராது. இந்த வேறுபாட்டைக் கற்றோர் கண்டு இன்புற முடியும். அவ்வாறே தமிழ் நாட்டார் தங்களது உடன்பிறந்தவர்களான யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் ஒரு பகுதியினரை அவர்களது சூழ்நிலையில் காண இது துணை செய்கிறது. இந்தத் தனித் தன்மையோடு யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து இன்னும் பல நாவல்கள் வருவதற்கு இது வழிகாட்டியாகும்.

ஆசிரியர் திரு செ.கணேசலிங்கன் இளைஞர்; எழுத்துலகுக்குப் புதியவரல்லர். ஏற்கனவே பல சிறு கதைகள் எழுதித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர். நாவல் எழுதுவதில் அவரது இந்த முயற்சியே வெற்றி நிறைந்த முயற்சியாதலால், இன்னும் பல நாவல்கள் அவரிடமிருந்து வெளிவர இது ஊக்கம் தருமென்று நம்புகிறேன். தமிழ்நாட்டு வாசகர்களும் யாழ்ப்பாணத்து வாசகர்களும் இதைப் படித்துப் பாராட்டி மகிழ்வார்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. வாழ்க திரு செ.கணேசலிங்கன்! வளர்க அவர்களது இலக்கியப்பணி!

171, லாயிட்ஸ்ரோடு,

சென்னை - 14

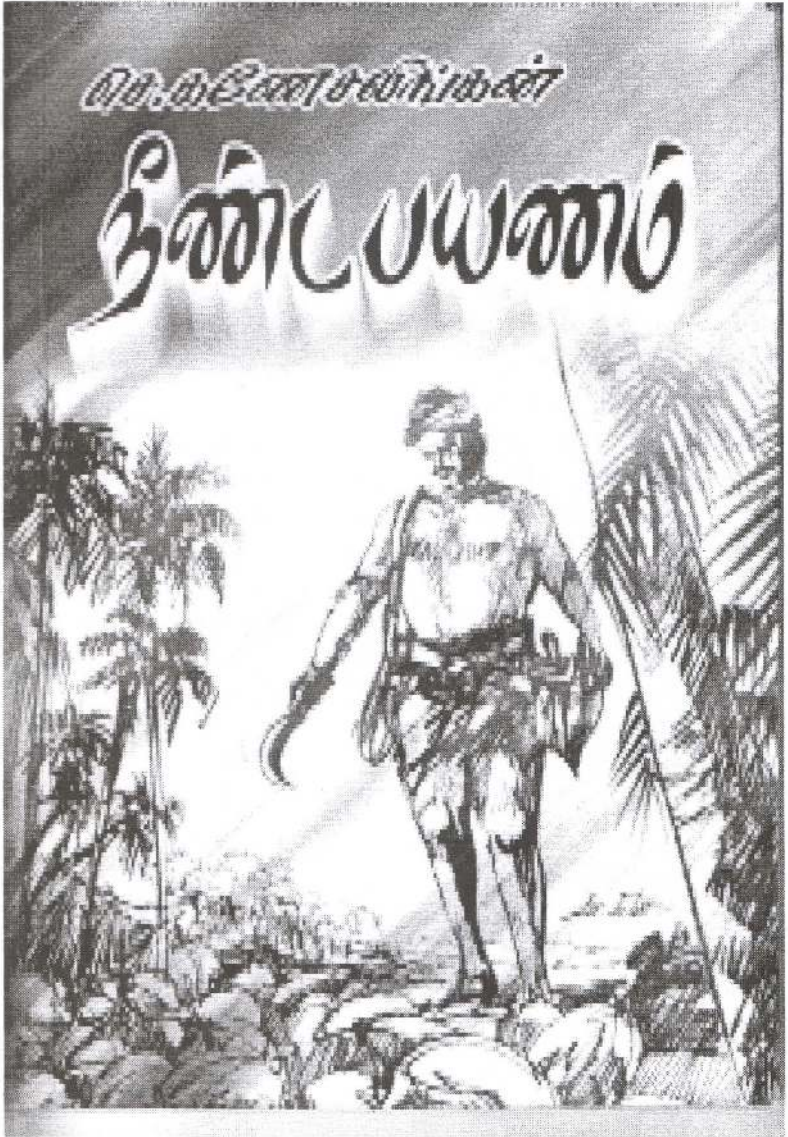
21.9.65

அன்பன்

அகிலன்

வி.க.கிணைசலிங்கன்

கீண்டபயணம்

நீண்ட பயணம்

1

செல்லத்துரையன் தூக்கம் விட்டு எழுந்த போது பொழுது பனைக்கு மேலே எழுந்து விட்டது. கண்களிடையே அரும்பியிருந்த பூளையைத் துடைத்து, கைகளையும் கால்களையும் மடக்கி, நீட்டி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டே பாயிலே எழுந்திருந்தான். மரம் சீவப் போவதற்கு நேரமாகி விட்டதே என்ற நினைவு எழுந்தது. அதனிடையே முதல் நாளிரவு நடைபெற்ற சம்பவங்களும் கனவு போல நினைவில் வந்தன. சிந்தனை அதையே தொடர்ந்து இரத்தத்தில் சூடும் உள்ளத்தில் கொதிப்பும் ஏறச் செய்தது. சில நேரம் அன்றைய வேலைகளையே மறந்து அப்படியே இருந்து விட்டான்.

“கோப்பி ஆறிப்போச்சு. குடியண்ணை...”

அன்னம் ஒரு மூக்குப் பேணியைக் கொண்டு வந்து அவனருகே வைத்து விட்டுச் சென்றாள். எழுந்து தண்ணீர் எடுத்து வாய் கொப்பளிப்பதற்கே மீனம் எழுவில்லை. படுத்திருந்த கொட்டிலுக்குள்ளே தண்ணீர் இருக்குமா எனச் சுற்றி வரப் பார்த்தான். அன்னத்தைக் கூப்பிடக் கூட விரும்பாதவனாக ஒரு மிடறு கோப்பியை வாயிலே விட்டு அலசி செத்தைக் கரையாகக் கொப்பளித்து விட்டு, மிகுதிக் கோப்பியை ‘மட மட’ வெனக் குடித்து முடித்தான். உடலிலே சிறிது சூடு ஏறியது.

பின்னர் சுறுசுறுப்புடன் எழுந்து தலையணையுடன் சேர்த்து பாயைச்சுற்றி, செத்தைக்கரையாக மற்றொரு பாயுடன் ஆடிக்கொண்டிருந்த அசையில் போட்டுவிட்டு வெளியே வந்தான்.

முற்றத்திலிருந்த தண்ணீப்பானையைச் சரித்து முகத்தைக் கழுவி வேட்டியின் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டே மீண்டும் கொட்டிலுக்குள்ளே நுழைந்து சீப்பை எடுத்து மயிரைப் பின்புறமாக நாலு தடவை வாரிவிட்டான். சீப்பின் வலிமைக்குக் கட்டுப்படாத மயிர்கள் சுருண்டு நெற்றியிலே விளையாடின. கொடியிலே கிடந்த ஒரு சேட்டையும் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“அன்னம்”

இயனக்கூடு , ஏறுபட்டி, தளநாரையும் அன்னம் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“முட்டி வேணுமாண்ணை?”

“வேண்டாம், அங்கை கிடக்கு”

செல்லத்துரையன் பதில் சொல்லிக்கொண்டே இயனக்கூடும்

ஏறுபட்டி தளநாரும் கையிலே ஆட ஒழுங்கையை நோக்கி நடந்தான்.

“குரக்கன் புட்டு அவிக்கிறன் மினைக்கெடாமல் வாண்ணை”

அன்னம் உரத்துச்சொன்னாள். அதைப்பொருட் படுத்தாமல் ஒருகாலில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த ஓலைப் படலையைத் தள்ளிக் கொண்டே ஒழுங்கையில் இறங்கினான். மக்கிக்கல்லு பரவிய ஒழுங்கை, கிராமச்சங்க உருளை என்றும் அந்த ஒழுங்கையை எட்டிப் பார்த்ததில்லை. ஒழுங்கையின் இருபுறமும் நெருக்கமாகக் குடிசைகள். பல குடிசைகளின் ஓலைக்கூரைக்கூடாக புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தைகள் நிர்வாணமாகவும், கோவணக்கட்டுடனும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. வீடுகளிலே ஆண்கள் குறைவு. பெண்களும் குறைவுதான். கிழவியர், குமரிகள், குழந்தைகளின் அசமாத்மே குடிசைகளில் இருந்தன. செல்லத்துரையன் போவதைக்கண்டு எல்லோரும் அவனை ஆர்வத்தோடு பார்த்தனர்.

எதிரே பரமன் வந்துகொண்டிருந்தான். கொடுக்குக் கட்டிய அரையிலே ஏறுபட்டி இருந்தது. கழுத்திலே தளநார், தலையிலே துண்டு, கையிலே கள்ளமுட்டி, உழைப்பிலே மெருகேறிய உடல் சுறுசுறுப்பாக அசைந்துகொண்டிருந்தது. வயது நாற்பதுக்கு மேலான போதும் இளமை குன்றாத உடற்கட்டு. மரமெல்லாம் ஏறி முடித்து வந்துகொண்டிருந்தான்.

செல்லத்துரையன் சிரிக்க முயன்றான். பரமன் பற்கள் தெரிய முகமலர்ச்சியோடு சிரித்தான்.

“என்னதம்பி பொழுது மேலே வந்திட்டுது...”

“திருவிழாவால் விடியப்புறம்போல தான் வந்து படுத்தனான்.”

செல்லத்துரையன் தாமதிக்க விரும்பாதவனாக நடந்துகொண்டே பதில் கூறினான். பரமன் ஏதோ கேட்க விரும்பியவன் போல ஒருகணம் தாமதித்துவிட்டு பின் வழமை போல எட்டி நடந்தான். பரமன் என்ன பேசவிரும்பினான் என்பதை செல்லத்துரையன் உணராமலில்லை. பரமன் வயதில் மூத்தவனான போதிலும் செல்லத்துரையனுக்கு மதிப்பளித்தே பேசுவான். செல்லத்துரையனும் பரமனுக்கு ஓரளவு மரியாதை காட்டியே வந்தான். அந்த மரியாதைக்குக் களங்கம் ஏற்படாத முறையில் பரமன் வேறு விஷயம் எதுவும் பேசாது சென்றதே நல்லது என இவனுக்குப் பட்டது.

தெருவிலே ஏறி நடந்தான். வேளார் வீடுகள் வரத்தொடங்கி விட்டன. எதிரே எதிர்ப்பட்டவர்களும் தெருப்படலைகளில் நின்று பேசிக்கொண்டவர்களும் அவனை வெறித்துப் பார்த்ததை அவன் உணராமலுமில்லை. அவற்றை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாதவனாகக் காட்டிக்கொண்டே சாவதானமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். கொட்டுக் கிணத்தடி ஒழுங்கை முனையில் நாலைந்து பேர் குழுமி நின்று பேசிக்

கொண்டிருந்தனர். செல்லத்துரையன் ஒருதடவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். இரத்தினத்தையும் நடராசாவையும் இனம் கண்டு கொண்டான். பாதி அழிந்த சந்தனப்பொட்டு அப்படியே இருந்தது. கையிலே வேப்பங்குச்சி, அவனைக் கண்டதும் பேச்சை நிறுத்தி முணுமுணுத்தபடியே வெறித்துப் பார்த்தனர். செல்லத்துரையன் அவர்களை நெருங்கும் வரை நிலத்தைப் பார்த்தபடி நடந்தான். அவர்களைக் கடந்ததும் எதிரே பார்த்து நிமிர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தான்.

“மரமேறிப் பள்ளுகளுக்குச் சேட்டும் செருக்கும்”

இரத்தினத்தின் உறுமல் என்பது செல்லத்துரையனுக்குத் தெரிந்தது. இரத்தினம் இப்படி உறுமியது அவனுக்கு ஆச்சரிய மளிக்கவில்லை. இரவு நடைபெற்ற சம்பவத்தின் எதிரொலி என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

2

அந்தச் சம்பவம் மீண்டும் மீண்டும் செல்லத்துரையன் நினைவிலும் மனதிலும்வந்து கொண்டே இருந்தது. இரவு இரத்தம் கொதித்த போது மூன்று நான்கு நண்பர்கள் கோவிலிலிருந்து இழுத்து வெளியே கொண்டு வந்ததுதான் தெரியும். அப்போது தான் என்ன பேசினோன் என்பதையே அவனால் நினைவில் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவர்கள் பிடித்திழுத்து வராதிருப்பின் தான் இறந்திருக்கலாம். அல்லது பெரியாசுப்பத்திரியில் கிடக்க நேரிட்டிருக்கும் என்பதை அவனால் நன்கு உணர முடிந்தது.

கேணியடி ஒழுங்கையால் இறங்கி, பலாலி ரோட்டில் ஏறிவிட்டான். பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கி விட்டனர். அவர்களைப் பார்த்தபோது தனது பள்ளிக்கூட நாட்களை நினைத்துப் பார்த்தான். வேதப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை படித்திருந்தான். முதல் வாத்தியார் வந்து மணியடிக்கும் வரையும் ஒரே விளையாட்டு; சத்தம், கூக்குரல் மணியடித்ததும் அமைதியாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பிராத்தனை நடைபெறும். முதல் வாத்தியாரே ஜெபம் சொல்லுவார். அது முடிந்ததும் தமது வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார். மாடுகளை அவிழ்த்து மேயக்கட்டி, மாட்டுக் கொட்டிலெல்லாம் சாணியள்ளித் துப்பரவாக்கி விட்டு வர வேண்டும். வந்த வேளைநடைபெறும் பாடத்தைத் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டியது தான்.

வேம்பன் ஒழுங்கையில் இறங்கி விட்டான். மலாயன் பென்சன்காரர் சீனிவாசகம் வீட்டுப் படலையைத் திறந்தான். அங்கே இரண்டு தென்னை மரங்கள் ஏறவேண்டும். வழமை போல வீட்டு முற்றத்தால் சென்றான். சீனிவாசகத்தார் வீட்டுக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டே முற்றத்தில் இறங்கினார். அவர் வழமையாக கண்டதும் செல்லத்துரையனைக்

கண்டதும் ஏதாவது பேசாது போகமாட்டார். அன்று அவர் முகம் கடுகடுப்பாக இருந்தது; முற்றத்தில் நின்றபடியே கண்ணாடியைக் கழற்றி தோளில் போட்டிருந்த வெள்ளைச் சால்வைத் தலைப்பால் துடைத்தார். வழமை போலவே மடிப்புக் கலையாத வெள்ளை வேட்டியும் நாஷனலும் அணிந்திருந்தார். கண்ணாடியைமாட்டிக்கொண்டு செல்லத்துரையனை ஒரு வகையாக முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே வெளியே நடந்தார்.

செல்லத்துரையன் அடுக்களை முற்றத்துக்குச் சென்று சேட்டைக் கழற்றி வேலியில் போட்டு விட்டு, கொடுக்கை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பாளைக் கத்தி செருகிய இயனக்கூட்டை அரையில் கட்டினான். முருக்கமரத்தில் கொழுவியிருந்த முட்டியை எடுத்து பின்புற இயனக் கட்டில் மாட்டிக்கொண்டு வேலியோரமாக நின்ற தென்னை மரத்தில் ஏறினான். ஏறிக்கொண்டிருந்த போது இடையிடை அவன் கண்கள் நிலத்தைத் துழாவின; எவருமே வரவில்லை. பாளைதட்ட ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்தின் பின்னர் முற்றத்தில் நின்று சரஸ்வதி அண்ணாந்து பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் ஆரம்பத்தில் ஏக்கமே இருந்தது. அது புன்னகையாக மிளிர்ந்தது.

முதல் மரத்தில் இறங்கியபோது சரஸ்வதியை வெளியே காண வில்லை. அவனும் கூப்பிட வில்லை. இரண்டாவது மரத்தில் ஏறி இறங்கியதும் அவள் அடுக்களை வாயிலில் நின்றாள். வெல்லத்துரையன் அவளைப் பார்க்காதவன் போல முட்டியில் இறக்கிய கள்ளை வேறோர் முட்டியுள் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“செல்லத்துரை”

அமைதியான குரலில் அழைத்தாள். அவன் குந்தி யிருந்தபடியே திரும்பிப்பார்த்தான்.

“அய்யா ரெண்டு போத்தில் வாங்கி வைக்கச் சொன்னார்”

இரு வெள்ளைப் போத்தில்களை சரஸ்வதி கொண்டு வந்து அவன் எதிரே வைத்துவிட்டுத் திரும்பினாள். கள்ளைப் பன்னாடையில் வடித்து இரு போத்தில்களையும் நிரப்பிக் கொண்டு வந்து அடுக்களைக் குந்தில் வைத்துவிட்டு திரும்பினான் அவன்.

“செல்லத்துரை..”

சரஸ்வதி வாசலில் வந்து அழைத்ததும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“கோப்பி”

அடுக்களைத் தாவாரத்துக் கூரையிலே செருகியிருந்த மூக்குப் பேணியை எடுத்து அவள் தண்ணீர் விட்டுக் கழுவிக்கொண்டே சொன்னாள்.

வழமையாக இருக்கும் சரளமான பேச்சுக்களும் பழக்கமும் அன்று இருக்கவில்லை. ஏதோ ஒன்று இருவரது நாவையும் கட்டிக் கொண்டிருந்தது. சரஸ்வதியின் முகத்திலே ஏக்கமும் அச்சமும் நிறைந்திருந்தன; ஏதோ எல்லாம் அவன் வந்ததும் கேட்க எண்ணியிருந்தான். எதற்கும் துணிவு வர மறுத்தது. தான் பேச்சை எடுக்காவிட்டால் அவன் பேசாமலே போய் விடுவான் என்பதையும் அவள் அறிவாள். அவனது பாதுகாப்பிற்காகவாயினும் யாவற்றையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று அவள் இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கோப்பியை எடுத்துச்சென்று நீட்டினாள். அவனது விழிகளைப் பார்க்கும் துணிவே அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. அவன் முகத்திலே மனக்கொதிப்புப் பிரதிபலிப்பதை அவள் முன்பே கவனித்திருந்தாள்.

“செல்லத்துரை”

அவன் எதுவும் பேசவில்லை. உதடுகள் பேணியில் இருக்க பார்க்கும் அவள் பக்கம் திருப்பினாள்.

“செல்லத்துரை, ராத்திரி என்ன நடந்தது?”

அவன் மீண்டும் மௌனமாகவே இருந்தான்.

“அய்யா என்னமாதிரி எல்லாம் துள்ளினார் தெரியுமா? அதை யெல்லாம் என்ற வாயால சொல்ல மாட்டன். ஆனா ஏதோ நடக்கப் போகுது என்கு நல்லாத் தெரியுது. ராத்திரி என்ன நடந்ததெண்டு நீ சொல்லமாட்டியா?”

அவளின் குரலில் பதைபதைப்பும் பச்சாத்தாபமும் தொனித்தன. செல்லத்துரையன் மீண்டும் மௌனமாகவே நின்றான். அவள் ஒரு கணம் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். கண்களிலே அச்சம்.

“செல்லத்துரை ஒண்டு மட்டும் கேக்கிறன், தீத்தத் திருவிழாவுக்கு மட்டும் போய் விடாதே.”

அதற்கு மேலும் அவனுக்குப் பொறுமை காக்க முடியவில்லை.

“கோவிலுக்குள்ளையா போறம்? வெளியாலை நின்று திருவிழாப் பார்த்து, சாமி கும்பிடக் கூட முடியாதா?”

“நீ போய் அங்கே ஏதாவது செய்தால், இல்லாட்டிப் பேசினா உன்னை வெட்டப் போறாங்களாம். அய்யா சொன்னார். அவரே சேர்ந்து செய்தாலும் செய்வார் போலக் கிடக்கு. அவர் இப்படி மாறுவார் எண்டே நான் நினைக்கேல்லை.”

“அங்கை போய் நான் சாமி கும்பிடப் போறன். சின்ன மேளம் பார்க்கப் போறன், வேறை என்ன செய்யப் போறன்?”

“பள்ளருக்குக் கட்டின சுயிறெல்லாம் அறுத்தெறிவன் எண்டு ராத்திரிச் சொன்னியாம். அது தான் நீ திருவிழாவில் வந்து அப்படி ஏதாவது செய்துவிடுவாயோ என்று வாளுகள், கிறிசுகள் தேடினம். நீ தீத்தத் திருவிழா இரவுக்குப் போனா கட்டாயம் ஏதாவது நடக்கப் போகுது என்று தான் பயமாயிருக்கு.”

செல்லத்துரையன் எதுவுமே பேசவில்லை. பேணியை குந்திலே வைத்துவிட்டு, முட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். பேணியை, தாழ்வார இறப்பிலே செருகுவதையும் சிந்தனையில் மறந்து விட்டான். சரஸ்வதி அதைப் பொருட்படுத்தாது எடுத்துக் கழுவிவிட்டு முன் இருந்த இடத்தில் செருகி வைத்தாள்.

3

அடுத்ததாக, செம்பாட்டுப் புறத்திலிருந்த கோவில் பங்குக் கிணற்றடிக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே ஆறு தென்னை ஏறவேண்டும். சிந்தனையில் மூழ்கியபடியே செல்லத்துரையன் தோட்டங்களினூடாகச் சென்ற ஒற்றையடிப் பாதை வழியே நடந்தான். இரு மருங்கும் கத்திரியும் இராச வள்ளிக் கொடியும் சூழ்ந்த தோட்டங்கள். இடையிடை பயறும் மரவள்ளியும் வளர்ந்திருந்தன. முற்றிய பாசிப் பயற்றங்காய்கள் சிலவற்றை பிடுங்கிக் கோதிச்சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இரு நாட்களின் முன்னர் மழை பெய்திருந்ததினால் தோட்டங்களிலே தண்ணீர் இறைப்போர் இல்லை. துலாக்க ளெல்லாம் ஓய்ந்து போயிருந்தன. கோவில் பங்குக் கிணற்றடியும் ஓய்ந்து போயிருந்தது. தோட்டத்தின் எல்லையில் இரு பெண்கள் இராசவள்ளிக் கொடியுள்ளே புல்லுப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அடுத்த தோட்டத்திலே ஒருவர் மாடுகளுக்கு தொட்டிலினுள்ளே புல்லை உதறிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

செல்லத்துரையன் கோவில் பங்குக் கிணற்றடியை அடைந்ததும் தன் வேலையில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டான். பாளைதட்டும் வேலையைக் குறைத்துக் கொண்டு, கள்ளை எடுத்து முட்டியில் ஊற்றிக் கொண்டு, பாளைகளைச் சீவி முட்டியைக் கட்டி விட்டு இறங்க எண்ணினான்.

நெட்டைத் தென்னையில் இருந்து கொண்டு முருகனின் குடிசையைப் பார்த்தான். முற்றத்தில் நின்ற படியே நெற்றியில் சூரியனின் ஒளியை மறைக்க கை விரல்களை மடித்துப் பிடித்துக் கொண்டே வள்ளி ஆவலோடு பார்ப்பதைக் கண்டான். அவளின் பார்வையிலிருந்து குடிசையில் வேறு ஒருவரும் இல்லை என்பது தெரிந்தது.

செல்லத்துரையன் ஆறாவது மரத்தால் இறங்கவும் வள்ளி அவன் வரவை நோக்கி வாய்க்கால் வழியே வருவது தெரிந்தது. செல்லத்துரையன் அவளை நோக்கி வாய்க்கால் வழியே நடந்தான். ஏதோ செய்தி கொண்டு

வருபவள் போல அவளின் நடை இருந்தது. நடு உச்சி எடுத்து மயிரை அள்ளி முடிந்திருந்தாள். மூக்கில் உள்ள ஒரே நகையான மூக்குத்தி சூரிய ஒளியில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. தோய்த்துச் சாயம் போய்ச் சுருங்கிய சட்டையில் மார்பை மூடும் முந்தானையில் நாலு ஊசிகள் சட்டையின் இருபுற முனைகளையும் சேர்த்து ஒரு முடிச்சு அரையிலே ஆறு முழச் சீலை ஒன்றைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்தாள். வெட்கமும் நாணமும் அவள் முகத்தில் விளையாடின.

“அந்தக் கமக்காறிச்சி உங்களை ரெண்டுதரம் வந்து தேடினா..”

செல்லத்துரையனின் பக்கமாக நடந்தபடியே தான் கொண்டுவந்த செய்தியைச் சொன்னாள். அவனோடு பேச ஆரம்பிப்பதற்கு ஒரு வேலை கிடைத்ததையிட்டு அவளடைந்த மகிழ்ச்சி பேச்சில் தொனித்தது.

“எந்த மனுஷி?”

“சுதிராசிக் கமக்காறிச்சி.”

“அந்தக் கிழவியா?கள்ளுக் கேட்டுதா?”

செல்லத்துரையனின் அலட்டல் பேச்சு வள்ளிக்குப் புரியவில்லை. மற்றவர்களேலோரும் “கமக்காறிச்சி” என்று கூப்பிடுகிறார்கள்; கதைக்கும் போதும் வெள்ளாளிச்சி என்று மரியாதை காட்டுகிறார்கள்; இவர் மட்டும் ஏன் மனுஷி, கிழவி என்று பேசுகிறார் என வள்ளி மனதிலே நினைத்துக் கொண்டாள். ஒருநாளைக்குக் கேட்டுப்பாக்க வேண்டும் எனவும் அவள் மனம் குடைந்தது.

“பத்துப் போத்தில் கள்ளாவது இண்டைக்குப் பின்னேரம் வேண்டுமெண்டு சொல்லச் சொல்லிச்சுது.”

செல்லத்துரையன் எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் மனம் எங்கோத இருந்தது.

“அந்த வெள்ளாடிச்சி ஏன் பத்துப் போத்தில் கள்ளு ஒரே நேரத்திலே கேக்குது?”

குழந்தை போல அவள் கேட்டாள். செல்லத்துரை யனுக்கு உள்ளூர்ச் சிரிப்பு வந்தது.

“நீ கேட்டுப் பார்க்காதையன்!”

“நானெப்படிக் கேட்பன். உங்களுக்குத் தெரியாம லிருக்குமா? இவ்வளவையும் குடிக்கவா, இல்லாட்டி விக்கவா?”

“விக்க!”

செல்லத்துரையன் குறும்பாகச் சிரித்தான்.

“வெள்ளாடிச்சி கள்ளு விக்கிறதா?”

“சாராயம் விக்கிறா!”

“அப்ப கள்ளு?”

“சாராயம் காச்ச!”

“நாங்கள் காச்சப் படாதா?”

“இல்லை”

“ஏன் காச்சத் தெரியாதா?”

“இல்லை. அது கள்ளுச் சாராயம். நாங்க காச்சப் படாது.”

“ஏன்?”

“நாங்க பள்ளராம். சட்டவிரோதமாகக் காசுழைக்கப் படாதாம்.”

அதன் மேலும் ‘ஏன்’ என்று கேட்கவேண்டும் போலவே வள்ளிக்குத் தோன்றியது. அவனது கடுகடுப்பையும் சீற்றத்தையும் கண்டு அவள் ஆர்வத்தை அடக்கிக் கொண்டே அமைதியாக நடந்தாள். தன்னைக் கண்டதும் குழைவாகவும் கனிவாகவும் பேசுபவர் இன்று ஏன் இவ்வாறு கொதிப்போடு பேசுகிறார் என்பதை அவளால் நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை முதல் நாளிரவு திருவிழாவில் நடைபெற்ற சம்பவம் பற்றி முருகன் வள்ளியின் தாய் பொன்னிக்குச் சொன்னதை அவள் ஊன்றிக் கவனிக்கவில்லை. அப்போது தான் அரைத்துக்கத்திலிருந்து கேட்டது நினைவில் வந்தது. அதைப்பற்றி அவனைக் கண்டதும் விபரமாகக் கேட்க இருந்தாள். அந்த எண்ணத்தை அவனின் நிலை அறிந்து விட்டு விட்டாள். பொழுதுபட மரமேற வருவார்தானே அப்பொழுது பார்க்கலாம் எனச் சொல்லி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள். இருவரும் குடிசையை அடைந்தனர்.

தளநார், முட்டிகள், இயனக்கூடு யாவற்றையும் குடிசையின் முற்றத்தில் வைத்துவிட்டு செல்லத்துரையன் வேட்டியைச் சரி செய்து உடுத்தான். பின்னர் முற்றத்திலிருந்த பாணைத் தண்ணீரில் ஒழுங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

“தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போங்கோ.”

வள்ளி குடிசைக்குள்ளே ஓடினாள்.

“இப்ப வேண்டாம், நான் சிங்கன் கண்டிப் பக்கம் போட்டு வாறன்.”

அவளின் பேச்சு எதையுமே எதிர்பார்க்காது அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். முகம் கழுவியபின் தன்னோடு ஓய்வாக செல்லம் பேசி, தான் அவித்த மரவள்ளிக் கிழங்கைக் கடித்து தேனீரும் குடிப்பான் என எதிர்பார்த்த வள்ளிக்கு ஏமாற்றமாகி விட்டது. குடிசைக்குள்ளே நுழைந்து குந்திலே படுத்துக் கொண்டாள்.

செம்பாட்டுப் பக்கத்திலேயுள்ள சிங்கள்கண்கண்டி என்ற இடத்திலும் நூற்றுக்கு மேலான பள்ளர் குடும்பங்களிருந்தன. 'செம்பாட்டுப் பள்ளர்' என்று வேளாளர் அவர்களை அழைத்தனர். வேம்பன் ஒழுங்கை வழியே சென்று சுடலைப் பக்கத்தில் தெற்கே திரும்பி செல்லத்துரையன் நடந்தான். அவன் வரரை அந்தப் பக்கத்திலே கண்ட பள்ளர் அனைவரும் ஆவலோடு பார்த்துப் பேசிக் கொண்டனர். செல்லத்துரையன் நேரடியாக இராமனின் குடிசைக்குள்ளே நுழைந்தான். அங்கே வெறும் பாயிலே நல்லான் படுத்திருந்தான். சுற்றவர இரண்டு பெண்களும், அவனது நண்பர்களான பெடியங்களும் இருந்தனர். வெள்ளச்சி மண் சட்டியில் இருந்த வெந்நீரில் ஒரு அழுக்குத் துணியை நனைத்து மார்பில் ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். 'அம்மா...அம்மா...' என்று நல்லான் அனுங்கிக் கொண்டேயிருந்தான்.

செல்லத்துரையனைக் கண்ட யாவரும் எழுந்து வழிவிட்டனர். அவன் பாயிலே வந்து உட்கார்ந்தான். நல்லானின் மார்பிலே தொட்டுப் பார்த்தான். காய்ச்சல் காய்வது நன்கு தெரிந்தது. ஒரு கன்னம் வீங்கி கண் சிறுத்துப் போயிருந்தது. உடலில் வீங்கியிருந்த சில இடங்களை விரல்களால் சிறுது அழுத்தினான். "அய்யோ...அம்மா" நல்லான் சத்தமிட்டான். உடலெல்லாம் ஊமைக்காயங்கள். செல்லத்துரையன் நல்லானின் மோசமான நிலையை உணர்ந்து கொண்டான்.

"பெரியாசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போறதுதான் நல்லது."

செல்லத்துரையன் சொன்னான். ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"இராமனண்ணை எங்கே?"

செல்லத்துரையன் மீண்டும் கேட்டான்.

"அவர் ஓட்டகப் புலத்துக்குப் புக்கை வாங்கப் போட்டார். இனி வந்திடுவார். விதானைக்கமக்காரனும் பெரியாசுபத்திரிக்குப் போக வேண்டாம், நோவுள்ள இடத்துக்குப் புக்கை கட்டி விட்டால் நோ எடுபட்டிடும் எண்டு சொன்னவர். இனி நாங்க போறதெண்டா வீண் தொல்லையுக்கை வந்து முடியும்."

ஒத்தடம் கொடுத்தபடியே வெள்ளச்சி சொன்னான். செல்லத்துரைக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

"இவ்வளவு நடந்துட்டுதாம், இனி என்ன வீண்தொல்லை வர இருக்கு?" செல்லத்துரையன் கேட்டான்.

"குடியிருக்கிற நிலம் அவற்றை, நாங்க கிண்டுற நாலு பரப்புத் தோட்டங்கூட அவற்றைத் தானே.."

செல்லத்துரையினால் நிலைமையை நன்கு உணர முடிந்தது. எத்தனை கூறியும் அவர்களை அசைத்துவிட முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். நல்லானின் நிலையைப் பார்த்த போது நெஞ்சம் வெந்தது. அவனது தலைமையிரைப் பின்புறமாக வருடி விட்டான். நல்லான் தனது வேதனையை மறந்து சிரிக்க முயன்றான். முடியவில்லை.

நல்லானைப் பார்ப்பதற்கு வேறும் பலர் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் இரங்கினர். நேற்றுவுரை பெடியனாக ஓடித்திரிந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு இன்று இந்த நிலை.

செல்லத்துரையனின் கொதிப்பு ஆறி மனம் உருகியது.

“போட்டு வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே குகைபோல் இருந்த அந்தக் குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தான். நல்லானின் முகத்தின் தோற்றம் அவன் கண்முன்னே தோன்றியது. துக்கத்தால் விம்மிய நெஞ்சு உடைந்து அவனது கண்களைக் கலக்கியது. அரும்பிய துளிகளைத் துடைத்துக்கொண்டான். முதல் நாள் இரவு நடந்த அந்தச் சம்பவம் மீண்டும் நினைவில் வந்தது. நொந்த இதயத்தில் மீண்டும் வேதனையை ஏற்றியது.

நல்லான் என்ன தவறு செய்தான்? அவன் நினைத்து எதுவுமே செய்யவில்லையே, அதற்கு இத்தனை தண்டனையா?”

விடைகாண முடியாத கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன.

செலத்துரையன் முருகன் வீட்டை நோக்கி வந்த வழியே நடந்தான். இரவுநடந்த திருவிழா நிகழ்ச்சிகள் அவன் நெஞ்சில் நிழலாடின.

5

அரசடிப் பிள்ளையார் கோவிலில் எட்டாம் நாள் சப்பிரத்திருவிழா. சுருட்டு முதலாளி கந்தையாப்பிள்ளையின் உபயம். சோடனைகள், மின்சார வேளிச்சம், சப்பிரம், வாணம், மேளம், சின்ன மேளம் எல்லாம் ஒரே தடல்புடல். ஒரே சனக் கூட்டம். “பஞ்சமர்களுக்குத் தனி இடமுண்டு” என்று திருவிழா விளம்பர நோட்டீசில் குறிப்பிட்டிருந்தது போலவே கோவிலின் வெளிப்புறத்திலே ஒதுக்குப் புறமாக கயிறு கட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கும் ஒரே நெருக்கம். தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பையன்களெல்லாம் நான் முந்தி, நீ முந்தி என கயிற்றோரமாகப் போயிருந்தனர். சின்ன மேளம் பார்க்க ஒரே ஆவல். மேளச்சமா முடிவடைய இரண்டு மணியாகி விட்டது. தூங்கிக் கொண்டிருந்த பையன்களெல்லோரும் விழிப்பாக இருக்க முயன்றனர். சனம் இருத்துவதற்கும், நடனராணி தாராபாயின் பார்வையில் விழுவதற்குமாக சில இளைஞர்கள் முன் நின்றனர்.

செல்லத்துரையனும் திருவிழாப் பார்க்க வந்தான். பஞ்சமர்க்குரிய பக்கத்திலே தூரத்தில் நின்று தெரிந்த அளவில் நாட்டியத்தைப்

பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நடனராணி தாராபாயின் ஒரு ஆட்டம் முடிந்து உடைமாற்றுவதற்காக மடப்பள்ளி அறைக்குச் சென்று விட்டாள். பிற்பாட்டுக்காரன் மத்தளத்துடன் தன் வித்துவத்தன்மையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான். பெடியங்கள் சிலர் நிலத்திலே கயிற்றோரமாகச் சாய்ந்து விட்டனர். நல்லானும் கயிற்றைப் பிடித்தபடியே நிலத்திலே சாய்ந்து தூங்கி விட்டான். நிலத்திலே கிடந்த நல்லான் ஒரு தடவை புரண்டு படுத்தபோது பாதி உடற் பக்கமும் காலும் கயிற்றின் அந்தப் பக்கமாகப் போய்விட்டது.

“பள்ளப் பிள்ளை படுத்திருப்பதைப் பார்.”

“உள்ளுக்கை வந்து கிடக்கிறான்”

“பிள்ளையார் வாசல் பக்கம் கால் நீட்ட என்ன துணிச்சல்?”

ஒரு சிலர் குமுறினர். கூட்டிக்காட்டினர். இரத்தினம், நடராசா உட்பட நாலைந்து வாலிபர்கள் ‘பள்ளப்பிள்ளைக்கு இண்டைக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேணும்’ என்று பொருமிக் கொண்டே வெளிப்புறமாக வந்தனர். பள்ளர் வகுப்பைச் சேர்ந்த பெடியன் ஒருவனைப் பிடித்து “போய் அவனை எழுப்பி கூட்டி வா” என்று ஏவினர். அப்பாவியான அவனும் எழுந்து நல்லானைப் புரட்டி எழுப்பினான். எதுவும் புரியாதவனாக அரைத் தூக்கத்திலே ஆடியபடி, நெருங்கியிருந்த பள்ளர் கூட்டத்திற்கூடாக வெளியே வந்தான். அதைச் செல்லத்துரையனும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெரிய கமக்காரரைக் கண்டதும் நல்லான் ஒன்றும் புரியாதவனாக திருதிருவென விழித்தான்.

“இஞ்சைவா” என்று அவனைக் கோவிலின் பின்புற வீதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவன் பின்தொடர்ந்தான்.

நடைபெறுவதை ஓரளவுக்கு ஊகித்த செல்லத்துரையனும் அவனைச் சார்ந்த சிலரும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

மேற்கு வீதியை அடைந்ததும் “பளார், பளார்” என நல்லானின் கன்னத்திலும் முதுகிலும் அடிவிழுந்த சத்தம் இருளிலே கேட்டது.

“அய்யோ, சாமி.. கமக்காரன்.. அடிக்காதையுங்கோ.. அய்யோ..”

ஒருவர் மாறி ஒருவராக நின்றவர்களெல்லோரும் அடித்து உதைத்தார்கள். நல்லான் பதைபதைத்துச் சத்தமிட்டான். நிலத்திலே விழுந்து கத்தினான். உதைத்து உருட்டினார்கள்.

செல்லத்துரையன் ஓடிப்போய் “அவனை விடுங்க, விடுங்க” என்று நல்லான் அருகே நின்று தடுத்தான்.

“நீ யாரடா?”

அவனுக்கும் ஓரிரு உதைகள் விழுந்தன. உதையைக் தாங்கிக் கொண்டு மறுதடவை உதைத்த ஒருவரின் காலைப் பிடித்தான். உதைத்தவர்

நிலத்திலே விழுந்தார். உடனே மற்றவர்கள் செல்லத்துரையனைத் தாக்கச் சென்றனர். இதற்கிடையில் கூட்டம் கூடிவிட்டது. செல்லத்துரையனை ஆட்கள் சிலர் பிடித்து வெளியே இழுந்து வந்தனர். அவ்வேளையில் அவனது வாயிலிருந்து, கொடுமையைக் கண்டு சகிக்க முடியாத உள்ளக் கொதிப்பு வார்த்தைகளாக வெளிவந்தன. என்ன பேசினான்; எது பேசினான் என்று அவனுக்கே தெரியாது. சின்ன மேளம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெருங் கூட்டம் கலைந்து கோவில் வீதிச் சம்பவத்தை அறிய வந்துவிட்டது.

“பள்ளப் பிள்ளை பேசிறதா? என்ன திமிர்” சாதிவெறி கொண்டவர்கள் ஆவேசத்துடன் சத்தமிட்டனர். பலர் குமுறியெழுந்தனர்.

செல்லத்துரையனை அவனது ஆட்கள் பலர் சேர்ந்து கோவில் வீதியிலேயே நல்லாதபடி இழுத்துச் சென்றனர். அவனுக்கு ஏற்பட்ட மனக் கொதிப்பில், தான் அன்று இறக்க நேரிட்டாலும் பாதகமில்லை என்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. தன் ஆத்திரம் தீர அந்தச் சாதி வேளாளரை, நல்லானை உதைத்தது போன்று உதைக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. மாணமும் ரோசமும் மனக்கொதிப்பும் ஏற்பட, உயிர் ஒரு துரும்பாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

கோயில் பக்கமே வராது அவனுக்காகப் பலர் காவல் புரிந்தனர். நல்லானை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விட்டனர்; அவனுக்கு எவ்வித ஆபத்துமில்லை என எல்லோரும் அவனுக்குச் சொல்லிச் சமாதானப் படுத்தினர். வேறு வழியின்றி அவன் வீட்டிற்கு வந்துபடுத்தான். தூக்கம் வராது பாயிலே புரண்டான்.

காலையில் ஓரளவு ஆறியிருந்த மனக்கொதிப்பு நல்லானின் நிலைமையைப் பார்த்ததும் மீண்டும் புரையெடுத்தது. முருகன் வீட்டிற்கு எப்படி வந்தேன் என்பதையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“நல்லானுக்கு எப்படித் தம்பி இருக்கு?”

முருகன்குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தபடியே செல்லத்துரையனைக் கேட்டான். பொன்னியும் முற்றத்திற்கு வந்தாள். வள்ளி உள்ளே குந்தில் இருந்தபடி அவனது பதிலை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தாள். முருகனும் பொன்னியும் தோட்டத்திலிருந்து வந்ததும் வள்ளியின் துணிச்சல் அடங்கி விட்டது.

“பாடாய்த்தான் கிடக்கு.”

மனவேதனையோடு சொன்னான்

“பிழைக்க மாட்டானா?”

“சொல்லமுடியாது.”

“நான் போய் பாத்திட்டு வாறன். தங்கமான பெடியன். இந்த வயசிலே இப்பிடி நடக்கவா வெள்ள்சி பெத்து விட்டான்.”

பொன்னி சொல்லிக் கொண்டே புறப்பட்டான்.

“நானும் ஒருக்கா போகவேணும்” என்று முருகன் சொன்னான்.

“முட்டியெல்லாம் இப்படியே கிடக்கட்டும், நான் பின்னேரம் வாறன்”

செல்லத்துரையன் முருகனுக்குச் சொல்வது போல வள்ளிக்குச் தெரிவித்தான்.

“அப்பு, தேத்தண்ணி”

வள்ளி முருகனுக்கு நினைவூட்டினாள்.

“தம்பி தண்ணி குடிச்சிட்டுப்போ”

செல்லத்துரையன் திரும்பு முன்னர் தகப்பனுக்கு ஒரு செதுக்கிய சிரட்டையையும், செல்லத்துரையனுக்கு ஒரு கோப்பையையும் நீட்டினாள். அவனும் மறுக்க முடியாதவனாக வாங்கித் குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டான். அடுத்த கிணற்றடியில் இரண்டு மரம் அவன் ஏறவில்லை. பின்னேரம் பார்க்கலாம் என விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டான்.

உச்சிப் பொழுதான போதும் செல்லத்துரையனுக்குப் பசியே எழவில்லை. கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் தெருவழியே வீட்டை நோக்கி நடந்தான். எல்லோரும் அவனை விசித்திரமாகப் பார்ப்பது நன்கு தெரிந்தது.

முதல் நாளிரவு, தான் ஆத்திரத்திலே வாய்க்கு வந்தபடி பேசிய பேச்சுக்கள் எப்படியெல்லாம் பரவி கிலி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதைப் பிறரின் பார்வையிலிருந்து அவனால் ஓரளவு உணர முடிந்தது. என்ன வார்த்தைகள் பேசினான் என்பதையே அவனால் நினைவில் கொண்டு வர முடியவில்லை. என்ன வார்த்தைகள் பேசினான் என்பதையே அவனால் நினைவில் கொண்டு வர முடியவில்லை.

“பள்ளருக்குக் கட்டிற் கயிறெல்லாம் அறித்தெறிவன்.”

சரஸ்வதி நினைவூட்டிய வார்த்தைகள் நினைவில் வந்தன. அவ்வார்த்தை கிளப்பிவிடக் கூடிய குரோதத்தை ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்தான். அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது.

6

உச்சி வெயில், கொட்டுக் கிணத்தடி ஒழுங்கை முனையில் எவருமில்லை. எட்டி நடந்து நிழல் வாடி ஒழுங்கையில் இறங்கினான். பள்ளர் பறையர் மட்டுமே அந்த ஒழுங்கையை நிழல்வாடி ஒழுங்கை என்று

கூறுவார்கள். மக்கிக் கல்லுப் போட்ட ஓழுங்கை அது. கால் மைல் தூரம் சென்று மேற்குப்புறமாக திரும்பி பனைவடலிகளினூடாகச் செல்லுகிறது. முதல் கால் மைல் தூரம் பள்ளர் குடிகள் அருந்தன. அதன்மேல் பறையர் குடிகள்.

செல்லத்துரையன் படலையைத் தள்ளிக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான். முற்றத்திலே கதிரனும், வெறிக்குட்டி தம்பிப் பிள்ளையும் பேசிக் கொண்டு நின்றனர்.

வெறுங்கையை ஆட்டிக் கொண்டு வந்த செல்லத்துரையனைக் கண்டதும் இருவரது பார்வையும் அவன் மேல் சென்றன.

“ஏண்டா நீ மரஞ்சீவப் போகேல்லையா?”

கதிரன் கேட்டான்.

“சீவிவிட்டுத்தான் வாறன்.”

“கையாட்டிக் கொண்டு வாறாய் கள்ளெங்கை?”

“அங்கையே வித்துப்போட்டன்.”

வெறிக்குட்டித் தம்பிப் பிள்ளையின் முகத்தில் ஏமாற்றம் எதிரொலித்தது. அவர் நித்திரையால் எழுந்ததுமே ‘தண்ணீரில் முகம் கழுப்புவர்’ என்று ஊர் முழுவதும் பெயர். மலாயாவிலிருந்து பென்சன் வருகிறது. மனைவி இன்னும் ஆசிரியராக உழைக்கிறார். பிள்ளைகள் கொழும்பில் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர் குடித்துக் கொண்டே திரிகிறார். மதுவெறியிலிருக்கும் வரை அவர் சாதி பேதமே பார்க்க மாட்டார்.

“பறவாயில்லை அப்ப நான் வாறன் கதிரன்... வந்து நான் சொன்ன விஷயம் நோபகமிருக்கட்டும்... வந்து தீத்தத் திருவிழா வந்து...”

காலையில் குடித்த கள்ளச் சாராய வெறியில் ஆடிக் கொண்டே படலையை நோக்கி நடந்தார்.

“காலமை அவிச்ச குரக்கன் புட்டு காஞ்சு போச்சு. கெதியாய் வரச் சொல்லிச் சொன்னான், நீ கேட்டாத்தானே, வந்து சாப்பிடண்ணை.”

அன்னம் வந்து அழைத்தாள்.

“உச்சிப் பொழுதாய் போச்சு, நேரத்துக்கு வந்தாவது சாப்பிடக் கூடாதே, வாவன் தம்பி.”

தாய் நாகியும் குகைபோலிருந்த குசினிக்குள்ளிருந்து வந்து அழைத்தாள்.

“எனக்குப் பசிக்கேல்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனும் குசினிக்குள் நுழைந்தான். கதிரன் ஏதோ பேசுவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

செல்லத்துரையன் அடுப்பங்கரையில் குந்தி இருந்தான். எதிரே அடுப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு அடுப்பில் அரிசி அவிந்து கொண்டிருந்தது. அன்னம் திருவலகையை எடுத்து அவன் உட்காரப் போட்டான். ஒரு வாழையிலைத் துண்டில் இரண்டு சட்டிக் குரக்கள் புட்டையும் மிளகாய் சம்பலையும் வைத்தான். அவன் புட்டுக்கட்டிகளை உடைக்கவும் முதல் நாளிரவு காய்ச்சிய கருவாட்டுக் குழம்பில் எஞ்சியிருந்ததை ஒரு சட்டியோடு எடுத்து அன்னம் புட்டின் மேல் ஊற்றினான்.

செல்லத்துரையன் அடுப்பங்கரையில் குந்தி இருந்தான். எதிரே அடுப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் அரிசி அவிந்து கொண்டிருந்தது. அன்னம் திருவலகையை எடுத்து அவன் உட்காரப் போட்டான். ஒரு வாழையிலைத் துண்டில் இரண்டு கட்டிக் குரக்கள் புட்டையும் மிளகாய் சம்பலையும் வைத்தான். அவன் புட்டுக்கட்டிகளை உடைக்கவும் முதல் நாளிரவு காய்ச்சிய கருவாட்டுக் குழம்பில் எஞ்சியிருந்ததை ஒரு சட்டியோடு எடுத்து அன்னம் புட்டின் மேல் ஊற்றினான்.

செல்லத்துரையன் பாதியைச் சாப்பிட்டு விட்டு மிகுதியை இலையோடு தூக்கிக் கொண்டே வெளியே வந்து 'உச்சு' என்று கூப்பிட்டான். வெள்ளை நாய் ஒன்று ஓடி வந்து வாலாட்டிக் கொண்டு நின்றது.

"நீ ஏண்டா சும்மா இருக்க மாட்டாமல் இந்தச் சண்டைகளுக்கை போய் தலையைக் குடுக்கிறாய்?"

கதிரன் கேட்டான். செல்லத்துரையன் மௌனமாக இருந்தான்.

"உன்னால் நான் வெளியிலை தலைகாட்ட முடியாமலிருக்கு. கமக்காறங்கள் பள்ளருக்கெண்டு கயிறு கட்டி விடுறாங்கள். இவன் கயித்துக்கங்காலை - வெள்ளாடிச்சியள் இருக்கிற பக்கமாய் போய் படுத்துக் கிடந்தால் சும்மா விடுவாங்களா?"

கதிரன் விரிவாக, தான் கேட்டு அறிந்ததைச் சொன்னான்.

"ஆர்போய் கிடந்தது. அவன் குழந்தைப் பெடியன். பன்றண்டு பதின்மூன்று வயதுதானே இருக்கும். கயித்துக் கங்காலை படுத்துக் கிடந்தவன். திரும்பிப் படுக்கையுக்கை கால் அங்காலை போட்டுதெண்டு, போட்டு இரக்கமில்லாமல் உதைக்கிறாங்கள், அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா?"

செல்லத்துரையனின் பேச்சிலே உக்கிரம் தொனித்தது.

"அதுக்கு நீ ஏன் அந்த வெள்ளாடப் பெடியங்களோடை போய் மிண்டி என்றை மானத்தையும் வாங்கிறாய். சோலி சுறட்டில்லாமல் வாழுவான் எண்டு நான் இத்தனை காலமாய் பேரெடுத்தன். நீ இப்ப

ஒருத்தன் வந்து...”

கதிரனின் முகத்தில் கவலை தோய்ந்து போயிருந்தது. நிறுத்திய பேச்சை மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“தெருவில்லை காணுற கமக்காறனெல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தான் சொல்லுறாங்கள். நீ ராத்திரி என்னவெல்லாமோ பேசினாயாம். எங்கடை தலைவிதி, என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியல்லை. நீ மட்டும் இனி அந்தக் கோவில் பக்கம் போகாதை.”

“நான் போகத்தான் போறன். செய்யிறவன் செய்து பார்க்கட்டும். நல்லானுக்கு நடக்காததா எனக்கு நடக்கப் போகுது. அங்கை அவன் சாகக் கிடக்கிறான்.”

செல்லத்துரையன் சொல்லிக் கொண்டே மனமுடைந்தவனாக கொட்டிலுக்குள்ளே போய் பாயை விரித்துக் கொண்டு படுத்தான். இரவு போதிய தூக்கமில்லை. தேக உளைச்சலும் மன உளைச்சலும் ஒன்று சேர்ந்து வாட்டியது. பாயிலே கிடந்து புரண்டான். தன் தந்தையின் அடிமைத் தனத்தை அவன் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். கதிரன் கோடிப் புறத்திலே கிடாய்களுக்கு பிண்ணாக்கு தீத்தும் அரவம் கேட்டது.

கோழி கூவும் நேரத் தொடக்கம், இராத்திரி வரை கதிரன், நாகி இருவரது உழைப்பும் அடைவுக்காரச் செல்லையாவினுடைய தோட்டத்திலே தான். வேலை அதிகமாகும் போது செல்லத்துரையனையும் அழைத்துச் செல்வான். தனக்கென ஒரு ஆயிரம் கன்று நிலம் பயிர் செய்வதற்கு அவன் கேட்டுக் கொண்டே வந்தான்.

பதினைந்து வருடமாய் கேட்ட பின்னர் செம்பாட்டுக் கலட்டி நிலத்தில் நாலாயிரம் கன்று நிலத்தைக் காட்டி, இந்த நிலத்தின் கல்லைக் கிளப்பித் திருத்து; ‘நான் உனக்கு ஆயிரம் கன்று நிலம் தருவேன்’ என்று சொன்னார். வெடி மருந்து மட்டும் செல்லையா வாங்கிக் கொடுத்தார். அவரிடம் நாளாந்த தோட்ட வேலைகள் முடிந்த பின்னர் சிறிது சிறிதாக கல்லுக் கிளப்பினான். வெய்யில் மழை என்று பாராது மேலதிகமாக நாலு வருடம் உழைத்த பின்னர் அவனுக்குப் பயிர் செய்ய ஆயிரம் கன்று நிலத்தைக் கொடுத்தார். அவனது நெடுநாளைய ஆசை நிறைவேறியது. அந்த நிலத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டிய குத்தகைக்காக திருத்திய மற்ற நிலத்திற்குத் தண்ணீர் இறைக்கும் வேலையையும் செல்லையா கதிரன் தலையில் கட்டி விட்டார். கதிரன், நாகி, செல்லத்துரையன் யாவரும் தமது மேலதிக நேரத்தையெல்லாம் அந்த நிலத்தைக் கிண்டுவதிலேயே கழித்தனர். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துச் சேர்த்த நாநூறு ரூபாயைக் கொண்டு மூத்த பெண்ணுக்கு வெளியூரில் கலியாணம் செய்து வைத்தான் கதிரன். அந்த ஆண்டிலே புகையிலையில் ஐநூறு

கன்றுகள் நட்டு விட்டு மிகுதி நிலத்திலே மிளகாயும் மரவள்ளியும் நட்பான். புகையிலையில் கிடைத்த லாபத்தை எடுத்து செல்லத்துரையனிடம் கொடுத்தான். அவன் பத்துத் தென்னை மரத்தில் கள்ளு இறக்க லைசென்சு பெற்றான். தென்னை மரச் சொந்தக்காரருக்கு மரத்திற்கு 20 ரூபா பேசி, ஐந்து ரூபா வீதம் முன்பணமும் கொடுத்தான். மிகுதியைக் கள்ளு விற்றுக் கொடுத்து விடலாம். மேலும் சில மரங்களுக்கு “லைசென்சு” பெற்று விடலாம். ஒரொரு வருடத்தில் ஏதாவது சேர்த்து அன்னத்தையும் கட்டிக் கொடுத்து விடலாம் என்ற துணியும் நம்பிக்கையும் அவனுக்கு இருந்தது. பின்னர் தம்பியை மேல் வகுப்பு வரை படிப்பிக்க வேணும். அதன் பின்னர்... தன்னளவில் அவனுக்கு எத்தனையோ எண்ணங்கள்... கற்பனைகள்... ஆசைகள்.

பொழுது பனைக்குக் கீழே சாய்ந்து விட்டது. “அண்ணன் பாவம் நித்திரை கொள்ளட்டும்” என்று விட்டுக் கொண்டேயிருந்த அன்னம் சென்று அவனை எழுப்பினான். அவனது பரந்த உடலெல்லாம் வியர்வை வடிந்து கொண்டிருந்தது. எழுந்து வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டே முற்றத்திற்கு வந்தான். சோம்பல் தீர்ந்ததும் குளிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அதற்குச் செம்பாட்டுக் கிணற்றடிக்குத் தான் போக வேண்டும். நேரம் போய் விட்டது. இரவுக்குப் பார்ப்பம் என எண்ணிக் கொண்டே குடத்துத் தண்ணீரை ஒரு சட்டியிலே ஊற்றி, முகத்தையும், முதுகு, மார்புப் பகுதியையும் கழுவினான். அன்னம் எடுத்துக் கொண்டு வந்தால் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டே, சாப்பிடச் சென்றான். அரிசிச் சோறும் திணைச் சோறும் ஆக்கியிருப்பதைப் பார்த்தான். அன்னம் அரிசிச் சோறு முழுவதையும் அவனுக்குப் போட்டான்.

“ஏன்ரி, நான் திணைச்சோறு சாப்பிட மாட்டனா”

“நான் சாப்பிடுவனண்ணை, நீங்க உதைச் சாப்பிடுங்கோ.”

“இராசன் பள்ளியாலை வந்திட்டானா?”

“வந்து சாப்பிட்டுட்டு தோட்டத்துக்குப் போட்டான். ஆச்சி அவனை அனுப்பச் சொல்லிப் போட்டுப் போனவ.”

சாப்பாடு முடிந்ததும் சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டே வெளியே புறப்பட்டான். படலையைத் திறந்ததும் சின்னான் வந்து கொண்டிருந்தான். ஊரெல்லாம் நடந்து வந்த களைப்பு அவன் முகத்திலே தெரிந்தது. வேட்டியை முழங்காலுக்கு மேலே கட்டி அதை வரிந்து ஒரு துண்டு கட்டியிருந்தான். நெஞ்சில் எலும்புகள் யாவும் தெரிந்து கொண்டிருந்தன. குடுமியை அள்ளி முடித்திருந்தான். தோளிலே ஒரு பறை மேளம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கையிலே பறையடிக்குந் தடி இருந்தது.

“சின்னன், என்ன விசேஷம்?”

செல்லத்துரையன் கேட்டான்.

“அதுதான் தம்பி இந்தத் தீர்த்தத் திருவிழாவுக்குப் பறை போட்டிட்டு வாறன். சின்ன மேளம், பெரிய மேளம், சப்பறம், வாணம் எல்லாம் இருக்காம்.”

செல்லத்துரையன் ஒழுங்கை வழியே போய்த் தெருவிலே ஏறி நடந்தான். அவன் மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது.

முருகன் வீட்டிற்கு முதலில் சென்று ஏறுபட்டி, தளநார், முட்டியை எடுத்துக் கொண்டு கட்டுவன் கிணற்றடிக்குச் சென்று காலையில் சீவாத இரு மரங்களையும் சீவி முடித்து விட்டு வந்தான்.

முருகனும் பொன்னியும் தோட்டத்திற்குப் போய் விட்டபடியால் வள்ளி துணிச்சலோடு நின்றாள். பொழுது கருகிக் கொண்டிருந்தது.

“பொழுது படுத்து. நான் முதலில் சீனிவாசகத்தாற்ற வீட்டு மரங்களை சீவிப் போட்டு வாறன். கதிராசிக் கிழவி வந்தால் இருக்கச் சொல்லு.”

7

செல்லத்துரையன் எட்டி நடந்தான். அவனது சுறுசுறுப்பான நடையையும் உடற்கட்டையும் வள்ளி பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்.

செல்லத்துரையன் சீனிவாசகத்தார் வீட்டுக்குப் போன போது சரஸ்வதி விளக்கேற்றிக் கொண்டிருந்தாள். மரங்களைச் சீவி விட்டு அவன் இறங்கியதும் அவள் அவனுக்குச் செய்தி வைத்திருந்தாள்.

“மத்தியானம் அய்யா சாப்பிட வரேக்க ஆரோ ஒருத்தன் கூட வந்திருந்தான். இங்கே கிடந்த வாளையும் கிறிசையும் அவன் வாங்கிக் கொண்டு போனான். எனக்குப் பயமாயிருக்கு ஏதோ நடக்கப் போகுது. அதுதான் நீ திருவிழாப் பக்கம் மட்டும் போய்விடாதை.”

அவளின் பேச்சிலே மன்றாட்டம் தொனித்தது. செல்லத்துரையன் எதுவும் பேசாது வந்த வழியே முட்டிக் கள்ளுடன் நடந்தான்.

கோவில் பங்கு மரங்களில் விரைந்து ஏறினான். இருளை நிலவின் ஒளி சிறிது சிறிதாக விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாலு மரம் ஏறி முடிந்ததும் வள்ளி கீழே நின்றதைக் கவனித்தான்.

“கதிராசிக் கமக்காறிச்சி கள்ளை வீட்டிலை கொண்டு வந்து தரட்டாம்.”

“நீ நிக்கச் சொல்லேல்லையா?”

“அப்படித்தான் நீங்க சொன்னதெண்டன். நீங்க கொண்டருவியள் எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போட்டா.”

மற்ற இரு மரங்களையும் ஏறி முடிக்கும் வரை அவள் கீழே காத்திருந்தாள். தென்னை மர ஓலைகளின் சலசலப்புத் தவிர ஒரே அமைதி.

“வீட்டிலை ஒருத்தருமில்லையா?”

“விளக்கைக் கொழுத்திப் போட்டு வந்திட்டன். அப்புவும் ஆச்சியும் வர இன்னும் நேரங்கிடக்கு.”

“ஆராவது கள்ளர் வந்தால்.”

“அங்கை எடுக்க என்ன கிடக்கு. ஆச்சி தோட்டத்தாலை சங்கக் கடைக்கு போய் கூப்பனரிசி வாங்கியந்தாப்போலைதான் சமையல். அதுக்குள்ள நான் கறிகாய்ச்சிப்போடுவன்.”

வாய்க்காலின் இரு புறமும் இராசவள்ளிக் கொடிகள் கிளுவந்தடிகளைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்தன.

“நான் உங்களை ஒண்ணு கேட்க வந்தனான்.”

மௌன நடையினூடே வள்ளி திடீரெனப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். செல்லத்துரையனில் மாற்றம் இருப்பதை அவள் நன்கு அறிந்து கொண்டாள்.

“கேள்ன்.”

“கோவிலிலை ஏதோ சண்டை நடக்கப் போகுதாம். எல்லோரும் கதைக்கினம். எனக்குப் பயமாய் கிடக்கு.”

“ஆர் சொன்னது?”

“எல்லோரும் கதைக்கினம். கதிராசிக்கமக்காறிச்சி கூடச் சொன்னா. இந்த நல்ல பெடியன் ஏன் வீணாய் இதுகளுக்கை போய் சண்டை போடுது. திருவிழாவிலை என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியாது எண்டு சொன்னா. எனக்கு நெஞ்செல்லாம் பதறிப் போச்சு. சொல்லுங்கோ, இல்லாட்டி ராத்திரிக்கு எனக்கு நித்திவராது.”

“ஏன் வராது.”

“ஏதோ தெரியேல்லை. என்ர மனசு என்னவோ செய்யுது.”

“ஒண்டும் நடக்காது. நீ பேசாமல் இரு. ஆரோ கதை கட்டி விட்டினம்.”

“ராத்திரி நடந்தது?”

“நல்லானுக்கு அவங்க அடிச்சாங்கள். இனி ஒண்ணும் நடக்காது. நீ கவலைப்படாமலிரு.”

செல்லத்துரையன் அதட்டிப் பேசினான். முன்பெல்லாம் அவன் இப்படிப் பேசுவதில்லை. வள்ளி பயத்தோடு மௌனமாக நடந்தாள்.

“தேத்தண்ணி குடிப்பியளா என்று கூடக் கேட்கப் பயமாயிருந்தது.

செல்லத்துரையன் சேர்ந்த கள்ளு யாவற்றையும் இரண்டு முட்டியிலே ஊற்றிக் கொண்டு கதிராசி வீட்டை நோக்கி நடந்தான். இயனைக்கூடு, ஏறுபட்டி, தளநார் யாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டே சென்றான். வள்ளி ஊமையாகக் குடிசைக்குள்ளே நுழைந்தான்.

நானைக்கு வருவார் தானே என்ற நம்பிக்கையில் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

செல்லத்துரையன் கதிராசியின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து கொண்டே உள்ளே நுளைந்தான். நாய் தான் குரைத்து அவனை வரவேற்றது. 'என்னை வரச் சொல்லி விட்டு இந்தக் கிழவி எங்கை போட்டுது?' என்று மனதிலே குமைந்து கொண்டே கதிராசிக்காகக் காத்து நின்றான். வீட்டிலே விளக்கே ஏற்றப்படவில்லை. நாய் குரைத்து ஓய்ந்து விட்டது. கள்ளின் மணத்தை மோப்பம் போட்டபடி செல்லத்துரையனைச் சுற்றி வந்து வாலை ஆட்டிக் கொண்டு நின்றது. பல வேளாளர்களும் அப்படித்தான். சாதிப் பெயரைச் சொல்லி ஏசிக் கொண்டே யிருப்பார்கள். பின்னர் கள்ளின் நினைவு வந்ததும் பள்ளர் வீடுகளுக்கே கடனாகக் கள்ளுக் குடிக்க, நயமாகப் பேசிக் கொண்டு வருவதை அவன் பார்த்திருக்கிறான். கதிராசி கூட இந்த நிலைக்கு விலக்கானவளல்ல என்பதை செல்லத்துரையன் அறிவான். கதிராசி "வெள்ளாடிச்சி"யாக இருந்த போதும் வாழ்க்கையோடு அன்றாட போராட்டம். ஆயினும் மானம், ரோசம், சாதித் திமிர் கொண்டவள். வீட்டிலே அடுப்பு மூட்டவே முடியாத வேளையிலும் வயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டு கிடப்பவளேயல்லாது எவருக்கும் தன் வறுமை பற்றிக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டாள்.

கதிராசியின் குடும்பத்தோடு நீண்ட காலம் பழகியிருந்ததால் செல்லத்துரையனுக்கு அவர்கள் மேல் ஓரளவு பச்சாத்தாய் உணர்ச்சி இருந்து வந்தது.

இரு குழந்தைகளுடன் இளமையிலேயே விதவையாகி விட்ட கதிராசி கணவன் விட்டுச் சென்ற நாலு பரப்புக் காணியைக் கிண்டு வதிலேயே பொழுது பூராவையும் கழித்தாள். தோட்டத்திலிருந்து வரும் போது தெருவிலே காணும் சாணகத்தைக் கூட வீண் போக விடாது குனிந்து அள்ளித் தலையிலுள்ள கடகத்திலே போட்டு வீட்டிற்குக் கொண்டு வருவாள். ஒழுங்கையிலே, வீட்டிலே விழும் சருகு, குப்பை யாவையும் கூட்டிச் சேர்த்து தோட்டத்திற்குப் பசனையாக்கி விடுவாள். அந்த நாலு பரப்பு நிலத்திலும் காய்கறி நட்கு, மாடு, ஆடு, கோழி வளர்த்து பிள்ளைகள் இருவரையும் வளர்த்து வந்தாள். மூத்தவன் தங்கராசா பரங்கியர் நிறம். உடலெல்லாம் வெள்ளை. தூரத்தில் பார்ப்பவர்கள்

“இதென்ன, வெள்ளைக்காரன் வேட்டி கட்டிக் கொண்டு போறான்” என்றே ஆச்சரியப்படுவர்.

பரங்கியர் ஆண்ட காலத்தில் அவர்கள் காட்டிய ஒழுக்கத்தின் சின்னம் இன்னும் அழிந்து விடவில்லை என்று ஊரில் பேசிக் கொள்ளுவோருமுண்டு. தங்கராசாவை உத்தியோகம்பார்க்கும் அளவிற்குப் படிப்பித்து விடக் கூட கதிராசி தயாராக இருந்தான். வெள்ளைத் தோலோடு வெய்யிலில் காயாமட்டான் என்று அவள் எண்ணினாள். அவன் வளர்ந்து விட்டால் கஷ்டம் நீங்கி வடும் என்ற துணிச்சலில் பிள்ளைகளைப் பட்டினியின்றி வளர்ப்பதற்காக உயிருக்கு ஒரே நம்பிக்கையாக இருந்த அந்த நாலு பரப்புத் தோட்ட நிலத்தையும் ஆயிரம் ரூபாவுக்கு ஈடு கூட வைத்து விட்டான். மகள் அன்னம்மாவும் பூரிப்போடு வளர்ந்து வந்தாள். பரந்த முகமும், நீண்ட மூக்கும் உருண்டு திரண்ட மார்பும் உடலுமாக வளர்ந்து விட்டாள். தங்கராசா ஒரு நிலை பெற்றதும் அவளையும் நல்ல இடத்தில் கட்டிக் கொடுத்து விடலாம் என்று கதிராசி கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான்.

அவள் கனவுகள் எதுவும் நனவாகி விடவில்லை. தங்கராசா படிப்பைக் குழப்பி விட்டு தாயோடு தோட்டத்திற்குச் செல்லத் தொடங்கினான். செல்லத்துரையன் அவர்களின் பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் இறைப்பதற்கு உதவி செய்து வந்தான். வாலிபப் பருவத்திலேயே வாழ்க்கையை வெறுத்தவன் போல தங்கராசா அடிக்கடி பேசுவதை செல்லத்துரையன் கேட்டிருக்கிறான். மகனின் உழைப்பும் சேர தோட்டப் பயிர்கள் சில வேளைகளில் நல்ல வருவாய் தந்தன. சில வேளைகளில் ஏமாற்றம். ஆயினும் இடைக்கிடை சந்தையில் இருந்து கிளம்பும் போது தங்கராசாவின் கைகளிலும் சில நோட்டுகள் புரளத் தொடங்கின.

திடீரென ஒரு நாள் தங்கராசா பாஷாணம் சாப்பிட்டு விட்டான். எவருக்குமே சரியான காரணம் தெரியவில்லை. ஆயினும் செல்லத்துரையனால் காரணத்தை ஓரளவு அறிந்து கொள் முடிந்தது.

எதிர் வீட்டில் இராசம்மா வாழ்ந்து வந்தாள். அவளைப் பற்றி (ஊரில்) கேவலமாக கதைத்துக் கொண்டனர். ஒரு குழந்தையுடன் அவளைக் கைவிட்டு விட்டு அவளின் கணவன் கந்தசாமி சிங்கப்பூருக்கு ஓடியவன் தான். பின்னர் திரும்பி வரவேயில்லை. மனைவிக்கும் குழந்தைக்கும் வருஷப்பிறப்பு, தீபாவளிக்குக் கூட ஒரு சதமும் அவன் அனுப்பியதில்லை. அவன் அங்கே ஒரு மலாய்க்காரியை வைத்திருப்பதாகவும் பேசிக் கொண்டனர். தோட்டநிலக் குத்தகைப் பணத்தைக் கொண்டு எத்தனை நாள் தான் மானத்தோடு வாழ முடியும்? ஊர் அடங்கிய பின்பும் சிலர் அந்த ஒழுங்கையால் அடிக்கடி சென்று வந்தனர். வயிற்றில் கர்ப்பம் உண்டானதோ இல்லையோ எவரும் அறியார். வீட்டிலே மரியாதையாக தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -664- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

ஒரு புருஷனைப் பிடித்து வைப்பதற்கோ, பழியிலிருந்து விடுபடுவதற்கோ தெரியாது. மூன்று பேரிடம் தனித்தனியே காணும் போது சொல்லி அழுதாளாம். “நான் உங்களுக்குத் தான் பிள்ளைத்தாச்சி. நான் எவரையும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்ததில்லை. பிள்ளையாராணை, உங்களாணை, நான் பெத்த பிள்ளையாணை, என் பேச்சை நம்புங்க. ஒரு உசிரை அழிக்கிறது பெரிய பாவம். என் மானத்தைக் காப்பாத்துங்க. நான் தெய்வமாய் உங்களை வைத்துப் பூசிப்பன்.”

இந்தப் பேச்சை நம்பி மானம் காப்பதற்காக தங்கராசா உயிரை விட்டான். எதுவும் அறியாத கதிராசி “என் தங்கமான பிள்ளையை அள்ளிக் கொண்டு போனியே நீ வாழுவியா” என்று கடவுளைத் திட்டி, தலையிலடித்து, விதியை நொந்து கொண்டாள். அவளின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் அத்தோடு நின்று விடவில்லை. தொடர்ந்து வேகத்தோடு மீண்டும் அவள் போராட நேர்ந்தது.

“செல்லத்துரையன்.. வந்திட்டியா..?”

கதிராசி குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தாள். நாய் மகிழ்ச்சிக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே அவள் பின்னே பாய்ந்து பாய்ந்து சென்றது.

“கொஞ்சம் பொறு வாறன்.”

கதிராசி வீட்டுக்குள்ளே சென்று தூணுக்கு மேல் தடவி தீப்பெட்டியை எடுத்து விளக்கை ஏற்றினாள். விளக்கைக் கொண்டு வந்து திண்ணைக் குந்தில் வைத்துவிட்டு அவனிடம் வந்தாள். முட்டிகள் இரண்டையும் கையிலே வாங்கிக் கொண்டாள்.

“எத்தனை போத்தில்.”

“பன்ரண்டு போத்தில்.”

“கொஞ்சம் கூட எல்லே கேட்டனான்.

“இதுதான் சேர்ந்தது. மிச்சம் நாளைக்குப் பார்ப்பம்.”

“உந்த விளக்கை ஒருக்கா எடுத்துக்கொண்டு வா..”

கதிராசி கோடிப் புறமாக நடந்தாள். செல்லத்துரையன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டே பின் தொடர்ந்தான். கதிராசி கோடிப்புறத்தில் சுவர் ஓரமாக வந்ததும் முட்டிகளை நிலத்திலே வைத்தாள். சுவரோடு போடப்பட்டிருந்த சில பழைய கிடுகுகளை எடுத்து விட்டாள். பின்னர் நிலத்தோடு ஒட்டிக்கிடந்த இரண்டு தகர மூடிகளை எடுத்து சுவரோடு வைத்தாள். நிலத்திலே புதைந்து கிடந்த இரண்டு பெரிய பாணைகளின் வாய்கள் மட்டும் தெரிந்தன. புளிப்படைந்த கள்ளின் நெடி புகையிலைக் கோடா மணத்தில் வீசியது. முட்டிக் கள்ளை கதிராசி பாணைக்குள்ளே கொட்டினாள். பின்னர் தகர மூடிகளால் பாணை வாய்களை மூடி,

கிருகுகளைப் பழையபடி போட்டு விட்டு, விளக்கை வாங்கிக் கொண்டாள்.

செல்லத்துரையன் முட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டே பின் தொடர்ந்தான்.

கதிராசி அறைக்குள்ளே விளக்குடன் சென்றாள். இரண்டு ரூபா நோட்டு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து செல்லத்துரையனிடம் நீட்டினாள்.

“இதுதான் இப்ப கிடக்கு.”

“இதென்னனை ஒண்டுக்கும் போதாது.”

“பழைய கணக்கோடை இன்னும் நாலரை ரூபாத் தர வேணும். நாளைக்கு மிச்சத்தைக் கொண்டு வந்து தந்திடு. இரண்டு மூன்று நாளிலே கணக்கெல்லாம் தீத்திடுறன்.”

செல்லத்துரையன் கிடைத்ததை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“அப்ப போட்டு வாறன்.”

முட்டிகளை கையில் எடுத்துக் கொண்டே திரும்பினாள். படலை திறந்து மூடும் ஓசை கேட்டது. கதிராசியின் மகள் அன்னம்மாவும் பிள்ளையுமாக எதிரே வருவது மங்கிய ஒளியில் தெரிந்தது.

“என்ன பிள்ளை கோயிலாலையோ.”

“இண்டைக்குத் தேரல்லே. இப்பதான் தேராலையாமி இறங்கி அபிஷேகம் எல்லாம் முடிஞ்சது.”

“எங்க ஊரிலே பகல் திருவிழா முடிய ராவாகிப் போகுது. இராத்திருவிழா முடிய பகலாகிப் போகுது. எல்லாம் தலைகீழாகத்தானே இங்கை நடக்குது.”

“அப்படித்தான் அங்கையும் எல்லோரும் உன்னைப் பற்றிப் பேசினாங்கள். செல்லத்துரையன், நீ அண்ணன் இருந்த காலத்திலை தொடங்கி எங்களோட பழகினதுக்காகச் சொல்லுறன். நாளை ராத்திரிக்குத் தீத்தத் திருவிழாவுக்கு மட்டும் கோவில் பக்கம் வந்திடாதை.”

அன்னம்மாவின் குரலில் முரட்டுத் தன்மை தொனித்தது. அவன் எப்பொழுதும் வெட்டொன்று, துண்டுரண்டாகவே பேசுவான். அவளின் எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தாதவன் போல செல்லத்துரையன் சொன்னான்.

“நாளைக்கு வந்துதான் பாப்பமே.”

அன்னம்மா கூட அந்தப் பக்கமாக நின்று பேசுவது தான் அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவளே எச்சரிக்கை விடுபவள் போலப் பேசுகிறாள். சாதி என்றதும் சமுதாயத்திலே சாதியின் காவலாளாக அவளும் நெஞ்சை நிமிர்த்தி நிற்கிறாள். அவளின் வறுமை, குடும்ப நிலை,

பழைய வாழ்வு, தற்போது செய்யும் இழிதொழில் யாவும் மறைந்து விடுகின்றன.

அவள் வாழாவெட்டியாக வாழ்ந்த போதும் செருக்கு மட்டும் அடங்கி விடவில்லை.

மகன் இறந்ததும் கடனை அடைக்க முடியாது தோட்டத்து நிலத்தையே கதிராசி விற்றுவிட நேர்ந்தது. அவ்வேளையில் அவளால் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லை.

வட்டியும் முதலும் போக எஞ்சியது ஆயிரம் ரூபாய். கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு அதை வாங்கியபோது அவள் கண்ணீர் விட்டாள். மற்றொரு பிள்ளையைப் பிரிந்த கவலையோடு சில காலம் வாழ்ந்தாள். அப்பணத்தை வைத்துக் கொண்டு மகளுக்கு எங்காவது நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினாள். நல்ல இடமென்றால் நாலு பேருடன் தானும் தலை நிமிர்ந்து செருக்காகப் பேசத்தக்க சாதி முக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவள் அர்த்தம். அறிந்தவர்கள், கலியாணத் தரகர் யாவரிடமும் காணும் போதெல்லாம் நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருந்தாள். சுருட்டுக் கொட்டிலில் மேற்பார்வையாளரான தம்பிராசாவிடமும் சொல்லி வைத்தாள்.

9

அன்னம்மாவின் விளைந்து, பொலிந்த அழகில் சுருட்டு வெட்டும் சுந்தரத்திற்கு ஒரு கண் இருந்தது. இதையறிந்த தம்பிராசா “சுந்தரத்தைப் பேசிப்பாக்கட்டா, நல்ல பெடியன்” என்று கதிராசியைக் கேட்டுப் பார்த்தார். சுந்தரமும் வேளாள வகுப்பையே சேர்ந்திருந்த போதிலும் கதிராசிக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை.

“கோணா மூலையார், அதுக்கை இப்ப பலதும் பத்தும் வந்து சேர்ந்திட்டுது. வேறை ஏதாவது இருந்தா சொல்லுங்கோ.”

தம்பிராசாவிற்கு ஒரே ஏமாற்றம். சுருட்டுக் கொட்டிலில் அவரின் தீர்மானங்களெல்லாம் நிறைவேறிவிடும். கதிராசியின் முன் ஒரே தோல்வி.

சுதந்திரத்தின் காதல் கிள்ளி எறியப்பட்டு விட்டது.

பூவடிக் கிராமத்திலிருந்து கல்யாணத் தரகன் ஒருவன் திருமணம் ஒன்று பேச வந்தான். கதிராசி வீட்டில் இல்லாத வேளையாக தரகன் மாப்பிள்ளையையும் கூட்டி வந்தான்.

“ஆச்சி ஆடு ஒண்டு விக்கிறதா சொன்னா, இவருக்கு ஒருக்காக் காட்டலாமா.”

தரகன் அன்னம்மாவைக் கேட்டான்.

“ஆச்சி தோட்டத்துக்குக் கொண்டு போட்டா.”

“பரவாயில்லை. இன்னொருமுறை பாப்பம்.”

மாப்பிள்ளைக்கு அன்னம்மாவை நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. தரகன் நெருக்கிப் பிடித்து கையிலே பச்சை நோட்டு ஒன்றையும் வைத்து ஒரு போத்தில் வடிசாராயத்தையும் வாங்கிக் கொடுத்தான், மாப்பிள்ளை மயில்வாகனம்.

“மிச்சமெல்லாம் கலியாணம் முடியட்டும். கவனித்துக் கொள்ளுவன்.”

“தாலிக்கொடி வாங்கவே வழியில்லாத நீ என்னைக் கவனிக்கப் போறியா.”

தரகன் கேலியாகச் சொன்னான்.

“அவ்வளவு கேவலமாகப் பேசாதையண்ணை. பேசி முற்றுக் கொண்டு வா. அச்சாரமாக நூறு ரூபாத் தாறன். மிச்சம் கலியாணம் முடிஞ்சு பிறகு.”

“பிறகு சீதனம் கீதனம் என்று கணக்குப் பேசப்படாது.”

என்றை மானத்தை வெறுமனே வாங்கி விடாதை. ஒரு பிள்ளை எண்டு சொன்னாய். கிடைக்கிறதையெல்லாம் வாங்கித்தா. அதுக்குத் தக்கபடி தான், உன்னைக் கவனிப்பன்.”

கதிராசியின் பலவீனங்களையெல்லாம் தரகர் நன்கு அறிந்திருந்தான். அதற்குத் தக்கபடி கதிராசியுடன் பேசினான்.

“பெடியனுக்கு என்ன தொழில்?”

கதிராசி முதல் கேள்வி போட்டான்.

“கண்டியிலை கடை வைத்திருக்கிறான். நீ கூட ராப் பகலாய் மண்ணைக் கிண்டவே வேண்டியதில்லை. பூவடியிலை மாப்பாண முதலி வமிசத்தைச் சேர்ந்த பெடியன். உன்னட்டை அவன்ரை தகுதிக்குக் கொடுக்க என்ன சீதனம் கிடக்கு. அந்தக் காலத்திலே நீங்க வாழ்ந்த வாழ்வெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதா என்ன? அந்த அடிகொடி களுக்காகத்தான் கண்ட இடங்களிலை கலக்காது, அந்த அடிகொடியைக் காப்பாத்தத்தான் அதிட்டம் வந்து படலையைத் தட்டுது. ஜாதகம் கூட நல்ல பொருத்தம். தொழில் செய்யிற பெடியன். கொடுக்க முடிஞ்சதை காசாகக் கொடுத்து விட வேணும்.”

கதிராசி மெய் மறந்து விட்டான். கடைசி காலத்திலை யாதல் கடவுள் கண் திறந்து விட்டார் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான். அவசரத்திற்கு குடியிருந்த நிலத்தையும் விற்க முடியவில்லை. நல்ல காலம் வரப் போகிறது என்றோ ஒரு நாளைக்கு மீண்டு விடலாம் என்ற தெம்பும் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 668 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

ஏற்பட ஈடு வைத்து, கை கடன் பட்டு, பிரட்ட முடிந்த பணம் யாவற்றையும் பிரட்டி திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்த ஏற்பாடு செய்தாள்.

“கதிராசி கண்ணை மூடிக் கொண்டு போய் கிடங்குக்குள்ளை விழப் போகாது. பெடியனைப் பற்றியோ சாதியைப் பற்றியோ அவ்வளவு நல்லாய் ஆரும் பேசினதாய் தெரியேல்லை.”

கதிராசியுடன் நிமிர்ந்து பேசுவதற்கு துணிச்சலுள்ள ஓரிருவர் மறைமுகமாகச் சொல்லினர்.

“எல்லாம் பொறாமை பிடிச்சதுகள். வாறத்தையும் குத்திக் கெடுத்துப் போடுங்கள். அதுதான் நானும் அவசரப்பட்டு எல்லாத்தையும் முடிக்கப் பாக்கிறன்.”

திருமணம் சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது.

பதின்னாலு பவுணிலை தாலிக்கொடி, ஐநூறு ரூபா விலையில் கூறைச் சீலை வாங்கினார்களாம்.

கதிராசி சில நாட்களாக நிமிர்ந்து நடந்தாள். மாப்பிள்ளை அங்கேயே குடியேறினார்.

கண்டிக்குப் போக நாளிருக்கு என்று மாப்பிள்ளை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கதிராசி தோட்டங்களையும் மறந்து, பட்ட கடனுடன் மேலும் கடன்பட்டு சாப்பாட்டை விருந்தாக சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மூன்று வாரம் கழிந்தது.

மாப்பிள்ளை அன்று பகல் யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடைக்கு போய் வருவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார்.

ஆச்சி, இந்தத் தாலிக்கொடியைக் கொஞ்சம் பார். கறுக்குது போல் கிடக்குது.

தலையைக் குனிந்து தாலிக் கொடியை அன்னம்மா காட்டினாள்.

குசினி வாசலருகே மீன் வெட்டிக் கொண்டிருந்த கதிராசி ஒரு தடவை கூர்ந்து பார்த்தாள். ஒரு கணம் அவளது நெஞ்சம் அதிர்ந்தது. மீண்டும் கூர்ந்து கொடியில் கோர்த்திருந்த தாலியோடு கொடியை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். தன் அதிர்ச்சியை அவள் வெளிக்காட்டவில்லை.

“என்றை கண்ணும் பூஞ்சலாகப் போட்டுது. ஒருக்கா கொடியைக் கழட்டி சோப்புப் போட்டு “பிரசா”லை கழுவிப் பார் நிறம் வரும்.”

அன்னம்மா குடத்தடிக்குப் போய் விட்டாள். கதிராசியால் வெட்டிக் குறையாக இருந்த மீனை வெட்டி முடிக்க இயலவில்லை. கைகள் பலமிழந்து விட்டன. சிந்தனை வேகம் சுருக்கம் விழுந்த முகத்திடையே வியர்வைத் துளிகளை ஊறச் செய்தது. அரிவாள் எதிரே தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 669 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

மீனைப் பிடித்த கையுடன் எதிரே வெறித்துப் பார்த்தாள். யாவும் சூன்யமாகத் தெரிந்தது.

அரிவாள் பெருவிரலை வெட்டியதே தெரியவில்லை. வெட்டிய மீனில் இரத்தம் குனிந்து பார்த்த கதிராசி பெருவிரலை வாயில் வைத்து உறிஞ்சினாள்.

“கறுப்புப் போகுதில்லை ஆச்சி”.

அப்போதும் அன்னம்மாவின் மனசில் களங்கம் ஏற்படவில்லை.

“இஞ்சைதாடி ஒருக்கா.”

கதிராசி தாலிக் கொடியைப் பிடுங்கி முந்தானைச் சேலைக்குள் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

“தட்டானிட்டைக் காட்டிப் போட்டு வாறன்”

பத்து நிமிடத்தில் பேயறைந்த பிணம் போல அவள் திரும்பி வந்தாள்.

“கிலிட்டு. ஏமாத்திப் போட்டாங்கள். அய்யோ இப்பிடியா என்றை தலைவிதி.”

தாலிக் கொடியை வீசி எறிந்து விட்டு அறைக்குள்ளே சென்று நிலத்திலே விழுந்து கதிராசி கதறி அழுதாள்.

தாலிக் கொடியை எடுத்துப் போடுவதா விடுவதா என்ற போராட்டம் அன்னம்மாவுக்கு ஏற்பட்டது. தாய் உண்டி வளர்த்த மாணமும் ரோசமும் தலைதூக்கின.

மாப்பிள்ளை மயில்வாகனம் பசிக்களையோடு வீட்டுக்கு வந்தார்.

“டேஅயோக்கியா, நில்லடா.”

குலைந்த மயிரும், புழுதி படிந்த உடலும், சிவந்த கண்களுடனும் கையிலே தாலிக் கொடியை ஏந்தியபடி அன்னம்மாள் நின்றாள்.

பேயுருக் கொண்ட கண்ணகியின் உருவமா?

மலைத்துப் போய் நின்றான் மயில்வாகனம்.

“இந்தாடா நீ கட்டின தாலிக் கொடி, வீட்டுக்கை நுழையாதை இப்படியே போய்விடு.”

கால்தூசுக்கும் மதிக்காத உதாசீனப் பேச்சு.

“இல்லை அன்னம், அவசர நேரத்திலை பணக் கஷ்டத்திலை செய்தனான். ஒரு மாதத்திலை தங்கத்தாலை...”

“ஒண்ணும் பேசாதையடா உன்றை காதல் பேச்சையெல்லாம் எங்கேயேன் வேசையளோட வைத்துக் கொள். ஏமாத்தி வாழ்த்தக்க சாதலை கொண்டே உன்றை கிலிட்டுத் தாலியைக் கட்டு.”

தாலிக் கொடியை அவன் நெஞ்சிலே பட வீசினான். அது நெஞ்சில் பட்டு காலில் விழுந்தது. அவனது உடுப்புப் பெட்டியையும் எடுத்து வந்து அவன் காலடியில் வீசி விட்டான்.

ஒரு நாளைக்கு இந்தப் பிரச்சினை வரும் என்பதை மயில்வாகனம் அறிந்திருந்தான். எவரும் அறியாத விதமாக எப்படிச் சாதுரியமாக சமாதானம் சொல்லிச் சமாளிப்பது என்பதையெல்லாம் அவன் தீர்மானித்து வைத்திருந்தான். தாலி கட்டிய பின் இது ஒரு பிரச்சினையா; எந்தப் பெண்ணும் கணவனின் நிலையை உணர்ந்து காப்பாற்றிக் கொள்வாள் என்பது அவன் துணிவு.

அவன் நினைத்ததற்கு மாறாக சம்பவங்கள் நடந்தன.

பெட்டியையும், உயிரிழந்த பிணம் போலக் கிடந்த தாலிக் கொடியையும் எடுத்துக் கொண்டு கண்டிக்கு ரெயில் ஏறியவன் தான், அதன் பின்னர் அவன் அந்தப் பக்கம் தலை காட்டியதேயில்லை.

தாலியை அறுத்தெறிந்த போதும் மூன்று வாரமாக வாழ்ந்த காதல் வாழ்வை அவளால் முற்றாகத் துறந்து விட இயற்கை இடம்தரவில்லை. அவ்வினிய வாழ்வின் நினைவாக ஒரு குழந்தை. அதை வளர்ப்பதே அவள் வாழ்வாக மாறியது. கழுத்தில் தாலி இல்லாத போதும் அவள் செருக்கு அடங்கி விடவில்லை.

கன்னி கழிந்த துணிச்சல், ஒழுக்கம் என்ற செருக்கு ஆகியவற்றோடு கிராமத்தில் அவள் தலைநிமிர்ந்து நடக்கிறாள்.

செல்லத்துரையன் வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பிறப்பால் உயர்வா? வாழ்ந்து காட்டும் வாழ்வால் உயர்வா? பணத்தால் உயர்வா?

ஒவ்வொருவரும் தமக்குக் கிடைத்ததை வைத்துக் கொண்டு பிறரை அடக்கி ஒடுக்கி வாழ முற்படுகிறார்களா?

நாம் மட்டும் இவற்றிடையே கிடந்து நசிந்து கொண்டே ஊமைகளாக வாழ வேண்டுமா? எத்தனை காலம் வாழ்வது?

அன்னம்மாவின் செருக்கு வார்த்தைகள் செல்லத்துரையனின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

“எனக்குப் பயமாகக் கிடக்குது. திருவிழாப் பக்கம் மட்டும் போயிடாதை?”

அதே சாதியைச் சேர்ந்த மற்றொர் பெண்ணின் வாஞ்சைக் குரல்.

“என்றை மனசு துடிக்குது” என்ற வள்ளியின் பயந்த குரல்.

யாவும் அவன் செவிகளில் ஒலித்து, நெஞ்சத்தைப் பல்வேறு கோணங்களில் இன்ப துன்பமாகப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 671 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

வீட்டுக்குச் சென்றபோது கதிரனோடு அயல்வீட்டு வெள்ளையன், கதிரனின் தமையன் மகன் இலட்சுமணன் ஆகிய இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நாகி வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். செல்லத்துரையன் தம்பி இராசன் கைவிளக்கு ஒன்றின் முன்னிருந்து சத்தமிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

செல்லத்துரையன் வந்ததும் பேச்சுக்கள் ஓய்ந்தன. கதிரன் மனதுள்ளே குழறிக் கொண்டிருந்தான். எவராலும் அவனுடன் பேச முடியவில்லை. அவன் எதுவுமே பேசாது முட்டிகளை ஒதுக்குப் புறமாக வைத்துவிட்டு முகம் கழுவவதற்காக பாணைத் தண்ணீரைச் சரித்தான். தண்ணீர் முடிந்து விட்டது. பாணையையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான்.

அந்த ஒழுங்கையிலிருந்த பள்ளருக்காக அங்கு ஒரு கிணறு மட்டுமே இருந்தது. ஐம்பது குடும்பங்கள் வரை அந்தக் கிணற்றையே நம்பியிருந்தன. வேளாளர் குடும்பங்களின் வீட்டுக்கு ஒரு கிணறு இல்லாவிடினும் இரண்டு மூன்று வீட்டிற்காவது நிச்சயமாக ஒரு கிணறு இருக்கும். அக்கிணறுகளையும் இதே பள்ளர் வெட்டியபோதும், ஆபத்தான வேளையிலும் கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளும் உரிமை அவர்களுக்கு இல்லை.

கிணறு இல்லாது தனிமையாக வாழும் பள்ளர், பறையர் ஆகிய கீழ் சாதியினர் வேளாளர் வீட்டுக் கிணற்றடிக்குக் குடங்களுடன் சென்று தூங்கி நிற்க வேண்டும். அவர்கள் அள்ளி ஊற்றும் போது தான் தண்ணீர் கிடைக்கும். அல்லது அவர்கள் தோட்டங்களிலுள்ள கிணறுகளுக்குச் செல்ல வேண்டும். இதனால் தண்ணீருக்கு வசதியான கிணற்றை ஒட்டியே குடியேறி நெருங்கி வாழ்ந்தனர்.

கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி சிறிது தாராளமாக முனகம், உடலைக் கழுவினான் செல்லத்துரையன். குடத்திலும் தண்ணீர் நிறைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். வெள்ளையனும் இலட்சுமணனும் போய் விட்டனர். கதிரன் முற்றத்து நிலவிலே ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் இங்குமங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். தகப்பனுடன் மகன் கதைக்கவே விரும்பவில்லை.

சிறிய குகை போன்ற அடுக்களைக்குள்ளிருந்து மிளகாய் பொரித்த மணம் அவன் மூக்குக்குள் நுழைந்தது. ஒரு தும்மல். அதைத் தொடர்ந்து மற்றொன்று.

“சாப்பிட வாவனண்ணை.”

அன்னம் அழைத்தாள்.

தினையரிசிச்சோறு போட்டாள். மிளகாய் பொரியல், கத்தரிக்காய் குழம்புடன் அதைச் சாப்பிட முனைந்தாள். அவனுக்கு சாப்பாட்டில் மனமே ஓடவில்லை. ஆயினும் அன்னத்தைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக சிறிதளவு சாப்பிட்டு முடித்தாள்.

இல்லாவிட்டால் நானும் சாப்பிட மாட்டேன் என்று அவள் அடம்பிடிப்பாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அன்னமும் உருண்டு, திரண்டு வளர்ந்திருந்தாள். இரண்டு வருடங்களின் முன் தைத்த ரவிக்கை ஒன்றை மார்பை மறைக்க இழுத்துப் பிடித்து ஊசி இரண்டைக் குற்றி கீழ்ப்புறமாக முடிச்சுப் போட்டிருந்தாள். அவளின் வளர்ச்சியைப் பொறாது அந்த ரவிக்கைச் சட்டை பின்புறமாக வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. தாய் உடுத்திக் கிழிந்த கருநீலச் சேலை ஒன்றின் பாதியை அரையில் சுற்றிக் கட்டியிருந்தாள். அந்தச் சேலையின் நிறத்தோடு ஒட்டவே அவளின் நிறமும் இருந்தது.

அவன் சிந்தனை சிறிது நேரம் அன்னத்தைப் பற்றியே வட்டமிட்டது.

அன்னத்திற்கும் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டிய வயதாகி விட்டது. அதன் பின்னர் இத்தனை சிரத்தையோடு யார் உணவு தரப் போகிறார்கள்? நாகியும் சேர்ந்து உழைத்ததால் தான் ஓரளவு மானத்தோடு வயிறார உண்டு வாழ முடிகிறது.

இவற்றிடையே அக்கிரமத்தை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. மனிதன் மானம், ரோஷத்தோடு சுதந்திரமாக நீண்ட நாள் வாழ முடியாதா? அடிமையாக நசிந்துதான் வாழ்நாளை நீட்டிக் கொள்ள வேண்டுமா? எத்தனை பரம்பரையாக, சந்ததி சந்ததியாக இப்படி வாழ்வது?

“மாதவனும் வல்லியும் வந்து உன்னைக் கூப்பிட்டாங்களண்ணை. அப்பு சொல்லேல்லையா?”

அன்னம் மெதுவாகச் சொன்னாள்

“இல்லை”

“சின்னத்தம்பியன், முருகேசன் கூட வந்து தேடினாங்கள். ஏனென்தே தெரியேல்லை. இந்தத் தொல்லைகளுக்கை போய் உனக்கு ஏதாவது நடந்திட்டால் பிறகு நாங்களிங்கை எப்படியண்ணை வாழ முடியும்?”

அன்னமும் தன் மனவேதனையைச் சொல்லிவிட்டாள். இதற்கிடையே தலை நீட்டுவது என்பது எத்தனை சிரமம்?

கையைக் கழுவி பானைத் தண்ணீரைக் குடித்து விட்டு பறையர் பகுதிக்குச் சென்றான். பூரணைக்கு முதல் நாள் இரவு. பகல் நிலவு வீசிக் கொண்டிருந்தது. மனத் துன்பத்திடையேயும் அந்த நிலவால் மனதிற்கு ஓரளவு இதம் ஏற்படுத்த முடிந்தது. சீழ் பிடித்த புண்ணை அழுத்துவதில் ஏற்படும் வேதனையும் பின் ஏற்படும் சுகமும் மனதில் இரண்டறக் கலந்தன.

11

வாழ்க்கையின் கரடு முரட்டுத் தன்மையை பள்ளர் பறையருக்கு நடைமுறையில் காட்டுவதற்காக கிராமச் சங்கத்தாரால் ஒழுங்கையில் பரவப்பட்ட மக்கிக் கற்கள் கால்களைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. கிராமச் சங்கத்தாரிடம் உருளை இல்லாமலில்லை. பள்ளர், பறையர் என்ற உதாசீனம். வண்டிற் சில்லுகள் நெறித்து மட்டப்படுத்திய பாதை வழியிலே நடந்தான். பனை ஓலைகளின் சலசலப்பு, இடையிடை நாய்களின் வரவேற்பு.

மாதவனின் குடிசை வாசலில் நின்று செல்லத்துரையன் குரல் கொடுத்தான். அவன் தமையன் வல்லியின் மனைவி பூதாத்தை வெளியே வந்தாள். மார்பின் மேல் சேலையைக் குறுக்காக கட்டியிருந்தாள். பள்ளர், பறையர் பெண்களிடையே குறுக்குக் கட்டுவது சாதாரணம். இந்த நிலை மாறி வந்து கொண்டிருந்தது. தற்போதைய பெண்கள் ரவிக்கை போட்டு, சேலையைத் தாவணியாக தோள் மேலால் போடத் தொடங்கி விட்டனர். அள்ளிச் செருகும் மயிரை பின்னலாகவும் கொண்டையாகவும் போடத் தொடங்கி விட்டனர்.

“பறை பள்ளுகளெல்லாம் எறிதாவணி போடத் தொடங்கி விட்டுதுகள். அவளவையின்றை நடையென்ன ஓய்யாரமென்ன, பள் பறையெண்டே வித்தியாசம் பிடிக்க முடியாத காலம் வந்து விட்டுது.”

சந்து முனைகளிலிருந்து பள்ளர், பறையர் தாவணி போடுவதைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாத உயர் சாதியினரின் நச்சரிப்பு நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

“சாப்பிடுறார். இப்ப வந்திடுவார்.”

பூதாத்தை சொன்னாள். இருக்கும் படி சொல்லவே அவளுக்கு வார்த்தை வரவில்லை. வர முடியாது. செல்லத்துரையன் பள்ளன். அவள் பறைச்சி. பள்ளரிலும் குறைந்த சாதி எப்படி வீட்டில் வந்து இருக்கும்படி வேண்ட முடியும்?

வல்லியின் முக்கிய தொழில் வேலியடைப்பது. இது தவிர கிராமத்தின் ஒரு பகுதி அவனுக்குக் குடிமையாகவும் இருந்தது. குடிமையென்றால் அவ்வெல்லைகளுக்குள் சாவிடுவரின் பறை மேளம் அடிப்பதற்கு அவனே பொறுப்பு. அதைத் தொடர்ந்து சுடலையாற்றும் போது தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -674- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

சாம்பல்களை குழி வெட்டிப் புதைப்பது, இறந்த எட்டாம் நாள் சடங்கின் போது சில கடமைகள் ஆகியனவற்றிற்கு அவன் தவறாது சமூகந்தர வேண்டும். இவற்றிற்காக கடலையில் படைக்கும் ரொட்டிகளும், வீட்டில் பேய்க்காகப் படைக்கும் சோறும், கள்ளுக்காக 2 ரூபா பணமும் கிடைக்கும்.

மாதவன் மனைவி சீதை வெளியே வந்தாள். அவள் ரவிக்கை போட்டு சேலையை தோள் மேலாக தாவணியாகப் போட்டிருந்தாள். தலைமயிரை அள்ளிக் கொண்டையாக முடிந்திருந்தாள்.

“உள்ளை வந்து இருக்கச் சொன்னார்.”

மாதவன் சொல்லிக் கொடுத்ததை அவள் நயமாகச் சொன்னாள்.

“பரவாயில்லை. மாதவன் சாப்பிட்டு வரட்டும்.”

உள்ளே சென்று இருப்பதில் செல்லத்துரையனுக்கு ஆட்சேபமுமில்லை. ஆயினும் வெளியே சென்று நிலவில் இருந்து பேசுவது நல்லது எனத் தீர்மானித்திருந்தான்.

மாதவன் பறையனாக இருந்த போதும் செல்லத்துரையனுக்கு அவன் மேல் ஒரு தனி மதிப்பு இருந்தது.

மாதவன் யாழ்ப்பாண முனிசிபாலிட்டியில் தோட்டி வேலை செய்து வந்தான். பறையர் பகுதியிலிருந்து பெரும்பாலான ஆண்கள் அங்கேயே வேலை செய்து வந்தனர். யாழ்ப்பாணம் பட்டணம் குரும்பைபூர்த் கிராமத்திலிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்திலிருந்தது.

அதிகாலை நாலு மணிக்கே பறைய பகுதிக்குடிசைகளிலெல்லாம் விளக்கு எரியத் தொடங்கி, புகை கிளம்பிவிடும். ஐந்தரை மணிக்கெல்லாம் கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு சோறு, சுட்டமிளகாய், கருவாட்டுக்கறி, அல்லது சுத்தரிக்காய் கறியையும் பொட்டலமாகக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு விடுவார்கள். மழை, பனி எதுவும் அவர்களின் நீண்ட பயணத்தைத் தடுத்துவிட முடியாது. அசுர வேகத்தில் இருளைப் பிரித்துக் கொண்டே நடப்பார்கள். ஆறே முக்காலுக்கெல்லாம் பேர் கொடுத்து விட வேண்டும். பின்னர் தனித்தி தனி குழுக்களாகப் பிரிந்து வேலைக்குச் சென்று விடுவர். தோட்டி வேலை தெருக்கள், சந்தைகள் பெருக்கும் வேலை, இறந்த மிருகங்களைப் புதைக்கும் வேலை ஆகியன வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் வருடத்தில் முன்னூற்று அறுபத்தைந்து நாட்களும் இருக்கத்தான் செய்யும். அவர்களுக்கு வாரத்தில் ஒருநாள் ஓய்வு மட்டும் கிடைத்து வந்தது. நண்பகலில் ஒரு மணி நேர ஆறுதல். நாலு மணிக்குப் பெயரளவில் வேலை முடிந்த போதும் முனிசிபாலிட்டி அலுவலகத்திற்கு நடந்து வந்து உபகரணப் பொருட்களை ஒப்படைத்து பெயர் போட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட ஐந்து மணியாகி விடும். காலையில் புறப்படும் போது இருக்கும் வேகம் மாலையில் திரும்பும் போது இருப்பதில்லை.

குழந்தைகளின் நினைப்புடன் வருவார்கள். காலையில் புறப்படும் போது தூங்கியிருந்த பிள்ளைகள் இரவில் மீண்டும் தமது தூக்கத்தை ஆரம்பித்து விடுவதும் உண்டு. வாரத்தில் ஒரு நாள் மட்டுமே குழந்தை மனைவியருடன் ஓய்வாக இருக்க முடியும். நோய் விடுமுறை காரணமாக வேலையாட்கள் குறையும் போது அந்த ஒரு நாள் ஓய்வும் சில வேளைகளில் கிடையாது போய்விடும்.

இவ்வாறு உழைப்பதால் பறையருக்கு சாதிகளால் ஏற்படும் நெருக்கடிகளைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தவே நேரமில்லை.

மாதவன் எதற்காகத் தேடி வந்தான் என்பதை வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட நேரம் தொட்டே ஆராய்ந்து பார்த்தான். சாதி, சமயப் பிணக்குகளில் அதிகமாக அவன் ஈடுபடுவதில்லை.

மாதவனுக்கும் செல்லத்துரையனுக்கும் இடையில் இருந்த ஐக்கியத்தை அறிந்து எவராவது புத்தி சொல்லும்படி தூண்டி அனுப்பினார்களோ!

பறையர்களிடையே மாதவனுக்கு நல்ல மதிப்பு இருந்தது. மேலும், யாழ்ப்பாண முனிசிப்பல் தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயற்குழுவிலும் அவன் அங்கம் வகித்தான். வேலைகளில் அதிக உணக்கமெடுத்து வந்தான். மிஷன் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்திருந்த எழுத்தறிவை வளர்ந்த பிள்கைவிடாது, கிடைக்கும் நூல்களையெல்லாம் படித்து கல்வியறிவை விருத்தி செய்து கொண்டான். தொழிலாளர்களின் லீவு, மாற்றம், வேலைக்கஷ்டங்கள் பற்றியெல்லாம் நகர சபைக்கு முறைப்பாடு எழுதும் வேலைகளையெல்லாம் அவன் செய்து வந்தான். முனிசிப்பல் சபையின் சுற்றறிக்கைகள், சட்டதிட்டங்கள் யாவையும் ஓரளவு ஒழுங்காகப் படித்தறிந்து வைத்திருந்தான்.

தொழிலாளர் நலன்களைப் பாதிக்கும் சட்டதிட்டங்கள், சுற்றறிக்கைகள் வரும் போது விஷயங்களைச் சங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து, சங்கம் மூலம் எதிர்ப்புக்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டு வந்தான். தொழிலாளரைத் தண்டித்தல், வேலை நீக்கம் செய்தல் ஆகிய தனியாகவும் தொழிற்சங்க மூலமும் போராடி வந்தான். இதனால் கிராமத்துத் தொழிலாளர்களிடே மட்டுமல்லாது பிற கிராமங்களிலிருந்து வரும் தொழிலாளர்களிடையும் அவனுக்குச் செல்வாக்கும் மதிப்பும் இருந்து வந்தது.

மாதவனுடன் ஓரளவு பழக ஆரம்பித்த போதே அவனது பரந்த சிந்தனையும், விஷயங்களைப் புதுமாதிரியாகப் பார்க்கும் முறையும் பிறருக்கு எதற்கும் உதவி செய்ய முன்வரும் தன்மையும் செல்லத்துரையனை மிகவும் கவர்ந்தன.

ஒழுங்கைக்குக் கல்லுப் போடுவதற்கு, அரிசிக் கூப்பன் புத்தகம் தராது விதானையார் வல்லிபுரம் ஏமாற்றும் போது சங்கக்கடையில் தாழ்ந்த சாதியினருக்கு ஓரவஞ்சம் செய்யும் போது, பொலிசார் தமது அதிகாரத்தை மீறி அவர்கள் மேல் வீண் பழி சுமத்தும் போதெல்லாம் எவரெவருக்கு எப்படியெப்படி முறைப்பாடு எழுத வேண்டும் என்பதையெல்லாம் அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான். சில சில விஷயங்களை அவன் தொழிற்சங்க சம்மேளனத்துடன் கலந்து பேசி ஆவன செய்வான். ஊரிலுள்ள அதிகாரிகளை எதிர்ப்பதற்கு யாவரும் அஞ்சியே வந்தனர். மாதவன் அவற்றையெல்லாம் உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மூலம் செய்து வந்தான்.

12

மாதவன் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே வந்தான்.

“வீட்டை வந்ததெண்டு தங்கச்சி சொல்லிச்சுது. அதுதான் வந்தனான்.”

“வா, நிலவிலை இருந்து கதைப்பம்.”

முன்னே நடந்த மாதவன் மனைவியைப் பார்த்துத் திரும்பி “வல்லி அண்ணன், சின்னட்டியான், சின்னானையும் வரச் சொல்லு” என்று கூறினான்.

மனித சாதியிடையே பேதம் காட்டாத வெண்ணிலாவான் பரப்பை அளந்து கொண்டிருந்தான். மனிதர்களால் எட்டமுடியாத தொலைவில் அவன் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் நிலவிலே புல் தரையில் உட்கார்ந்தனர். வல்லி, சின்னட்டியான், சின்னானும் கூட வந்து சுற்றிவர உட்கார்ந்தனர். செல்லத்துரையனுக்கு அவர்கள் ஓரளவு மரியாதை செலுத்தினர்.

“திருவிழாவிலை நடந்த சங்கதியெல்லாம் கேள்விப்பட்டன். அதுதான் ஒருக்காப் பார்க்கலாமென்று வந்தன். நீ தொழிலாலை வரேல்லை எண்டு வீட்டிலை சொல்லிச்சினம்.”

மாதவன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“நல்லான் நிலமை எப்படியிருக்கு?”

“உடலெல்லாம் ஊமைக்காயங்களாயிருக்கு. என்ன நடக்கும் எண்டு சொல்ல முடியாது. அவனுக்கு நடந்ததை நினைக்கக்கை ரத்தமே கொதிக்குது.”

பெரியாசுப்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிருக்கலாமே.”

“விதானையார் வல்லிபுரம் தலையிட்டு நிப்பாட்டி வைச்சிருக்கிறார். அதை மீறி வெளியேறத்தக்க துணிச்சல் இராமனிட்டையிலலை. என்ன செய்யிறது? நோவுக்குப் புகை கட்டுறாங்கள். அதோடை குணப்படத் தக்கதாகத் தெரியேல்லை.”

“நாங்கள் இதிலையெல்லாம் நேரடியாய் வாறது சரியில்லை. இராமனைச் சரிப்படுத்த வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாதா. உங்களுக்கை ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடும் ஏற்படுத்த வேணும். அப்பதான் நிலைமையை ஓரளவு சீர்படுத்தலாம். உதிரிகளாய் இருக்கும் மட்டும் உங்களிடையே சிலரை ஆயுதமாக்கி மற்றவர் மேல் பாய விடுவாங்கள். ஒற்றுமை ஏற்படுத்துவதும் அத்தனை சுலபமில்லை. நாங்களிதுக்குள்ளை வந்தா ‘பறையங்கள் எங்களுக்கென்ன புத்திமதி சொல்லிறது’ எண்டுதான் சொல்லுவினம்.”

மாதவன் ஓரளவு விரிவாக நிலைமையை விளக்க முனைந்தான். பறையர்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடும் தங்களிடையில்தான் என்பதை செல்லத்துரையன் அறிவான். அதற்குரிய காரணத்தை மாதவனே நன்கு உணர்ந்திருந்தான். பள்ளரிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்துவதிலுள்ள சிரமத்தையும் அவன் அறிவான். முன்னர் ஒரு முறை மாதவன் செல்லத்துரையனுக்கு இவ்வேறுபாடுகளை ஓரளவுக்கு விளக்கியிருந்தான்.

பறையரில் பெரும்பாலோர் ஒரே இடத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தவராயிருக்கின்றனர். தொழிலாளர் என்ற வர்க்க உணர்ச்சி, ஒற்றுமையின் வலிமை ஆகியவற்றை ஓரளவாவது உணரத்தக்க சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டது. பள்ளர் உதிரிகளாக அங்கங்கே உழைத்து வந்தனர். ஒற்றுமைப்படுத்துவது எளிதல்ல.

“நல்லான் செத்தாலும் இராமன்ரை மனசைத் திருப்ப முடியாது. வேறு வழியில்லை. நடக்கிறதைக் காண வேண்டியது தான்.”

சோர்வோடு செல்லத்துரையன் பதில் கூறினான். அவன் உள்ளத்தின் நோவு பெருமூச்சாக வெளிவந்தது.

“நானறிஞ்ச அளவிலே நிமைமை மோசமாக உருவாகிக் கொண்டே வருகுது. அந்த வெறியோடை இந்த வேளையிலை நாங்க மோதிறது அவ்வளவு நல்லாயில்லை. ஒதுங்கிப் போறதுதான் நல்லது போலைக் கிடக்கு.”

மாதவன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். செல்லத்துரையனுக்கு மாதவன் பேச்சே ஆச்சரியமாக இருந்தது. மாதவனா இப்படிப் பேசுவது. அவனையும் எதிரிகள் விலைக்கு வாங்கி விட்டார்களோ என்றே சந்தேகப்பட்டான்.

“மாதவன் நீ கூட இப்படியும் பேசிறது எனக்கே ஆச்சரியமாய் கிடக்கு. நாங்கள் போய் மிண்டுறமா? இல்லாட்டி நான் தான் தனியப் போய் எதிர்க்கிறனா? நேற்றைக்கு அந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துச் சகிக்க

முடியேல்லை. என்றை நரம்புகளிலையும் இரத்தந்தானே ஓடுது. அந்தக் கொதிப்பிலை அண்டைக்கே நான் கூடச் சாகத்தான் தயாராயிருந்தன். வாயிலை வந்தபடி பேசினேன். அதை வைச்சுக் கொண்டு படை திரட்டுறாங்கள். வேணுமெண்டால் என்னையும் கொண்டு போட்டுப் போகட்டும். நான் இதுக்காக எந்த நேரமும் சாகத் தயார்.”

உள்ளக் கொதிப்போடு செல்லத்துரையன் பேசினான். நிலவொளியில் அவன் முகம் பயங்கரமாகத் தோற்றமளித்தது. ஆயினும் மாதவன் இப்பேச்சினால் சிறிதும் அசைந்து விடவில்லை.

“செல்லத்துரை, உன்ரை உணர்ச்சியை, நியாயத்தை நாங்க உதாசீனப்படுத்தேல்லை. இப்படியான மோதல்கள் சமுதாயத்தில் ஏற்படத்தான் செய்யும். இதன் மூலமே மனித சமுதாயம் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்திருக்குது. உன்ரை தியாக உள்ளத்தை நான் மதிக்கிறேன். எண்டாலும் அங்கை வளரும் வெறித்தீ உள்ளோடை மட்டும் நிக்கும் எண்டு நினைச்சு விடாதை. அவங்களிட்டை எல்லாப் பலமுமிருக்கு. அவங்க தீ எங்களை எந்தளவில் சுட்டுவிடும் எண்டே சொல்ல முடியாது. எப்படியும் நாங்க விழிப்பாயிருக்கிறதே நல்லது”.

மாதவன் அமைதியாக விளக்கினான். வல்லி, சின்னட்டி, சின்னானும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

வல்லி மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“ஓம் தம்பி.”

சின்னட்டி சின்னானும் ஆமோதித்தனர்.

“சாமிகுப்பிட, திருவிழாப்பார்க்கப்பேற உரிமை கூட எனக்கில்லையா? கடவுள் சந்நிதியிலை என்னைப் பலி எடுக்க வேண்டுமெண்டால் எடுத்திட்டுப் போகட்டும். எனக்கும் தன்மானம், ரோசம் இருக்கு. ஒண்டு மட்டும் நீங்க வேண்டியதுக்காகக் சொல்லுறன். நான் ஒருக்காலும் அவங்களோடை வில்லங்கத்துக்குப் போய் மோத மாட்டேன். இது சத்தியம்.

அவர்கள் மனம் ஓரளவு சாந்தியடைந்தது. செல்லத்துரையன் போனாலென்ன, போகாவிட்டாலென்ன ஏதாவது நடந்துதான் இந்த வெறி அடங்கும் என்றே மாதவன் மனம் சொல்லியது.

“சரி நாங்களும் முடிஞ்சதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவம்.” மாதவன் சொன்னான்.

மாதவன் காலையில் வேலைக்குப் போக வேண்டியதை நினைவூட்டினான். எல்லோரும் எழுந்தனர். செல்லத்துரையன் விடை பெற்றுக் கொண்டு வந்த வழியே புறப்பட்டான்.

வெண்புகார்கள் வானத்திலே விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ஊமை நிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது. செல்லத்துரையன், வண்டிப்பாதை வழியே மெதுவாக நடந்தான். ஒருகணம், ஊமை நிலவைப் பால் நிலவு

துரத்திக் கொண்டிருந்தது. வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். சிறிது முனை உடைந்த சந்திரனைச் சுற்றிப் பரிவட்டம்.

நினைவலைகள் பின்னோக்கி ஓடின. வள்ளியின் நினைவு ஒரு கணம் இதயத்தைக் குளிரச் செய்து, வேதனை தந்தது. நல்லூர்க் கந்தனின் மஞ்சத்திருவிழா நாள். மாலையில் பெரிய கடைக்கு ஒரு அலுவலாகப் பேய் விட்டுத் திரும்பும் போது முருகனைக் கும்பிடுவதற்காக வந்தான். மரமேற வேண்டியிருந்ததால் இராத் திருவிழாவுக்கு நிற்க முடியவில்லை. வீதியை வலம் வந்து முருகனை வழிபட்டான். வீட்டிற்குத் திரும்பும் போது மேற்கு வீதி வழியே வந்தான். சனக்கூட்டம் அப்பொழுது தான் வரத் தொடங்கியிருந்தது. கடைத் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து வந்தான். இமிட்டேசன் முத்துமாலைகள் அவன் கண்ணில் பட்டன. ஒரு மாலையை அவன் வாங்கி வந்தான்.

கிராமத்திற்கு வந்த போது ஏழு மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. வீட்டிற்குப் போகுமுன்பே மரமேறும் வேலையை முடிக்க முயன்றான்.

13

கோவில் பங்குக் கிணற்றடி மரங்களில் ஏறும் போது வள்ளி பால் நிலவில் தோய்ந்தபடியே நின்று அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். வாளிப்பான அவளின் உருவம் அவனை மெய்மறக்கச் செய்தது.

மரங்களேறி முடித்ததும் வள்ளியிடம் வந்தான்.

“கொப்பர் கோச்சி இல்லையா?”

“கோவிலுக்குப் போட்டினம்.”

வாய்க்கால் பிட்டியில் நின்ற வள்ளியை நிலவைப் பார்க்கும்படி சொல்லிக் கொண்டே அந்த இமிட்டேசன் முத்து மாலையை அவன் கழுத்திலே கட்டிவிட்டான்.

வள்ளியின் முகம் நிலவு போல் சிரித்தது.

“நிலவைப் பாத்தியே, அதைச் சுத்தி என்ன போட்டிருக்கு.”

“பரிவட்டம்!”

வள்ளி பதில் சொல்லிவிட்டு கலகலவென சிரித்தாள்.

“இல்லை. இன்னொரு தடவை நல்லாய்ப் பார்.”

அவள் கழுத்தை நிமிர்த்திக் கூர்ந்து பார்த்தாள். அவன் குனிந்து அவள் கழுத்திலே முத்தமிட்டான்.

அன்று மாலையில் வள்ளிக்கு ஆறுதல் வார்த்தை கூறி வராததற்காக அவன் மனம் வருந்தியது.

“நானைக் காலை பார்ப்போம்” என்று மனதைக் தேற்றிக் கொண்டான்.

குடிசையை அடையும் போது ஒழுங்கை சூகப்பில் சின்ன தம்பியன், முருகேசன், பரமன் ஆகிய மூவரும் நின்றனர்.

“நீங்க வந்ததாய் அன்னம் சொன்னான். ஒரு அலுவலாய் பறைய கடவைப் பக்கம் போக வேண்டியிருந்தது. போட்டு இப்பதான் வர்றன்.”

செல்லத்துரையன் சாவதானமாகக் கூறினான்.

“நீ கண்டபடி தனியத் திரியறது அவ்வளவு நல்லதாயில்லை. அங்கையெல்லாம் சண்டைக்குத் தயார் பண்ணுறாங்கள். நாங்க மட்டும் சும்மாயிருப்பதா? வான், கத்தி, கிறிஷ் ஏதாவது தேட வேண்டாமா?”

சின்னத்தம்பியன் கேட்டான். முருகேசன் இடைமறித்துக் கேட்டான்.

“முதலிலை நாளைக்குத் திருவிழாவுக்குப் போறாத இல்லையா என்பதை முடிவு கட்ட வேண்டும்.

“திருவிழாக்குப் போய்த்தான் தீரவேண்டும்.”

“அப்ப ஆயுதமேதாவது இரவைக்கே தேடி வைக்க வேண்டும்.”

சின்னத்தம்பியன் சொன்னான்.

“நாங்க நாளைக்கு ஆயுதங் கொண்டு போறது எல்லா வகையிலும் ஆபத்து. ஒண்டும் இல்லாமல் சாமி கும்பிடப் போறதே நல்லது.”

“இதுதான் ஆபத்து என்று நான் சொல்லிற்ன்.”

முருகேசன் சொன்னான்.

செல்லத்துரையன் பல காரணங்கள், சூழ்நிலைகள் யாவையும் சொல்லி விளக்கினான். அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி வழியனுப்புவதே பெரிய வேலையாகிவிட்டது.

மாதவன் கூறிய சில வார்த்தைகள் அப்போதுதான் அவன் நினைவுக்கு வந்தன. அவன் பலியாக நேர்ந்தாலும் அத்துடன் போராட்டம் நின்றுவிடுமா? அதைத் தொடர்ந்து அவன் நண்பர்கள், உறவினர், சாதிக்காரர் பேசாது இருந்து விடுவார்களா?

“நான் பலியானாலும் பரவாயில்லை. ஏன் பிறரையும் இதற்குள் மாட்டித் துன்பப்படச் செய்ய வேண்டும்.

புதிய கேள்வி ஒன்று அவன் மனதில் எழுந்தது.

குடிசைக்குள் நுழைந்து ஒரு மூலையில் பாயைப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டான். தூக்கம் வர மறுக்கது. தூரத்திலே இடையிடை நாய்களின் ஊளைக்குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நெஞ்சக் கடலில் பல்வேறு சிந்தனையலைகள் எழுந்து மோதிக் கொண்டிருந்தன.

நல்லான் உயிரை எப்படிக் காப்பாற்றுவது?

செம்பாட்டு பள்ளர்கள் கொஞ்சம் பயபக்தியானவர்கள் என்பது உயர் சாதிக்காரரின் முடிவு. அப்படியிருந்தும் நினையாது செய்த தவற்ற்காக இத்தனை தண்டனையா? அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் தானே அது தவறு. கடவுளைப் பொறுத்தவரையில்? தெய்வமொன்றிருந்தால் இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமோ? நான் மனிதன், என்னால் சகிக்க முடியாது போய்த்தானே இப்பொழுது நிலைமை மோசமாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. மாதவன் எத்தனை விசித்திரமான மனிதன்? அவன் கோவிலுக்குச் செல்வதே மிகக் குறைவு. அவன் நெற்றியில் திருநீறு, சந்தனத்தையே காண முடியாது. ஆயினும் அவன் எந்தத் தெய்வத்தையும் மதத்தையும் என்றும் இழிவாகப் பேசியது கூடக் கிடையாது. மற்றப் பறையரெல்லாம் திருநீறு, சந்தனம் பூசிக் கொண்டே அதிகாலையில் வேலைக்கு ஓடுகின்றனர். மாதவன் எத்தனை பொறுமையோடு விஷயங்களை விரிவாகப் பார்க்கிறான். அவனுக்கு கோபமோ? ஆத்திரமோ சீறி வருவதை அவன் கண்டதேயில்லை. ஆயினும் செம்பாட்டுப் பள்ளனான நல்லானுக்காகவே அவன் இரங்குகிறான். எப்படியும் நல்லானைக் காப்பாற்ற நாளைக்கு ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

இராமன் எத்தனை அடிமைத்தனத்தில் ஊழிக் கிடக்கிறான். பள்ளராக இருந்த போதும் செம்பாட்டுப் பள்ளர் எங்களுக்குக் குறைந்தவர்களாவே தம்மைக் கருதிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஒரே கிராமத்திலிருந்த போதும் எங்களிடையே கலியாணங்கள், கொண்டாட்டங்கள் எதுவுமே கிடையாது. வள்ளி கூட அவர்களைச் சேர்ந்தவள். அப்பு ஆச்சி அவளை வீட்டுக்குக் கூட்டி வர விடமாட்டார்கள். முருகன் பொன்னி கூட இதை அறிவார்கள். வள்ளியை அவர்கள் எச்சரிக்காது விட்டிருப்பார்களா? எந்தச் சூழ்நிலை ஏற்பட்ட போதிலும் ஏதோவோர் மாபெரும் சக்தி அவன் இதயத்தின் அடியில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இராமனுக்கு எப்படித் துணிச்சல் ஏற்படுத்த முடியும்? அவன் விதானையார் பேச்சை மீறினால் தண்டனைக் கூட இதிலும் மோசமாக மாறலாம். அவர்கள் நிலத்திலே எல்லாமே நெருங்கிய சிறுசிறு குடிசைகள் அவற்றிலிருந்து வெளியேற்றவோ அவற்றைத் தீ வைத்துக் கொளுத்தவோ கூட அவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்.

14

வேதக்காரப் பள்ளர் என்று மற்றோர் பிரிவு கிழக்கு மூலைப் பகுதியில் ஏற்பட்டதற்கு எவர் காரணம்?

செல்லத்துரையன் நினைவில் சிறு வயது நினைவுகள் வட்ட மிட்டன.

செல்லத்துரையனுக்கு அப்போது பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதிருக்கும். அம்மன் கோவிலிலே அன்று குளிர்த்தித் திருவிழா. கிராமத்தில் அம்மன் நோய்கள் வரக்கூடாது, மழை பெய்ய வேண்டும் என்பதற்காக கிராம மக்களால் செய்யப்படும் திருவிழா; ஊரிலுள்ள தென்னை மரங்களிலுள்ள இளநீர், பசுக்களில் கறக்கப்படும் பால் யாவற்றாலும் அம்மனுக்கு அபிஷேகம் நடைபெறும். பின்னர் இரவிரவாக சுவாமி கிராமம் பூராவும் பவனி வரும் திருவிழா.

சுவாமி வலம் வரும் வீதிகள், ஒழுங்கைகள் யாவற்றிலும் வரிசை வரிசையாகப் பூரண கும்பங்கள் வைத்திருப்பதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு வாயிலிலும் ஐயர் அர்ச்சனைப் பணம் பெற்று தீபம் காட்டியதும் ஒருவர் நிறைகுடத்தை எடுத்து சுவாமி செல்லும் வழியில் ஊற்றி விட்டு குடத்தை உரியவர்களிடம் கொடுத்து விடுவார். பள்ளர், பறையர் வீட்டு ஒழுங்கைகளாலும் அம்மன் சுற்றுலா வர நேரும். அவர்களிடமும் ஐயர் பணத்தை மட்டும் பெற்று கற்பூர தீபம் காட்டுவார். ஆனால் நிறைகுடம் எடுத்து அம்மன் முன்னிலையில் ஊற்றும் வழக்கம் மட்டும் இல்லை. கிழக்கு மூலைப் பள்ளர் வாழும் ஒழுங்கை வழியே சுவாமி உலாவி வரும் போதும் இதே வழக்கமே தொடர்ந்தது.

செல்லப்பன் சிந்தனைக்கு அது விசித்திரமாகத் தோன்றியது. சாமிக்கு எங்களுடைய தண்ணீர் கூட தீட்டாகி விடுமா? வேளாளர் அள்ளி ஊறிய தண்ணீர் தான் அதிகமான நிறைகுடங்களில் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன. வாலிப இரத்தம் சிந்தனையில் ஏறியதும் அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் தாய் சீதேவி அர்ச்சனைக்காக ஒரு பணம் காச வைத்ததும் ஐயர் தீபம் காட்டினார். அம்மன் புறப்பட இருந்ததும் செல்லப்பன் தாங்கள் வைத்த நிறைகுடத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் சுவாமி முன்னிலையில் கொட்டத் தொடங்கினான்.

“நிறுத்தெடா.”

“இதென்ன எண்டுமில்லாத வழக்கம்.”

“பள்ளப் பிள்ளைக்கு மரியாதை தெரியேல்லை.”

குரல்கள் ஒலித்தன. சில கண நேரந்தான். செல்லப்பனை ஒழுங்கை வேலியோடு இழுத்துத் தள்ளினார்கள். அவன் திமிறினான். அடி, உதை எல்லாம் தாராளமாகக் கிடைத்தது.

“அய்யோ, செல்லப்பா...”

சீதேவி கத்தினாள்.

அம்மன் பவனி அதைப் பொருட்படுத்தாது முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

செல்லத்துரையன் பவனியின் பின்புறமாக சுண்டல், வாழைப் பழத்திற்காக வந்தான். வாயில்களில் படையல் வைப்போர் வேளாளப் பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்த முடிந்த பின் எஞ்சியிருப்பின் பள்ளர், பறையர் பிள்ளைகளுக்கும் கொஞ்சம் கிடைக்கும்.

பிணம் போல செல்லப்பன் விழுந்த கிடந்த காட்சி, சீதேவியின் ஒப்பாரி, அவன் கண்முன்னே நேற்று நடந்த சம்பவம் போல ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது. சிறிய விஷயங்கள் கூட எத்தனை பலத்துடன் அடக்கப்பட்டன. பள்ளரை எதற்கும் தலைகாட்டவிடாதபடி அடக்கி விட முற்பட்டனர்.

அதைத் தொடர்ந்து, பல சம்பவங்கள் அந்தப் பக்கத்திலே நடந்தன. பள்ளர்களின் கொதிப்பை வென்றீர் கொட்டி அடக்க முயன்றார்கள். அதுவும் முடியாத போது தீ வைத்தார்கள். பள்ளர் குடிசைகளெல்லாம் சாம்பலாயின. நிற்பதற்கே மரநிழலில்லாது போய்விட்டது.

பட்டணத்தில் மிஷன் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த பையன் ஒருவன் கத்தோலிக்க பாதிரியாரிடம் நிலமையைச் சொன்னான். அவர் உடனே துணை ஆட்களுடன் வந்து புகுந்தார். பொலிசார் வந்து பாதுகாப்பளித்தனர்.

கூடாரங்கள் போட்டு தற்காலிகமாக இருக்கச் செய்தனர். உணவும் சில நாள் இலவசமாக கொடுக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்திற்குரிய நிலங்களில் சில குடிசைகள் எழுந்தன. கிணறு என்று தனியாகத் தோண்டப்பட்டது.

கிறிஸ்தவ கோவில் ஒன்று எழுந்தது. அதையடுத்து சிறு பள்ளிக்கூடமொன்று கட்டப்பட்டது. புதிய பாதிரியார் ஒருவர் அப்பகுதிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். எல்லோருக்கும் ஞானஸ்தானம் அளிக்கப்பட்டு, புதிய பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன.

“நாளைக்கு எங்கடை கோவிலுக்கை கூட நுழைய வருவாங்கள். அதிலும் பார்க்க இப்படிப் போய்விடுறது. நல்லது.”

பெரும்பாலோர் மனதைச் சமாதானம் செய்து கொண்டனர்.

வேளாளர் தோட்டங்களில் கூலி வேலை செய்வது தொடர்ந்து வந்தது. ஆயினும் வேளாரால் முன்னர் காட்டிய மிடுக்கு இப்போது காட்ட முடியவில்லை. வேதக்காரப் பள்ளர் என்று அவர்களுக்குப் பெயர் வந்துவிட்டது. அவர்களை வளர்ப்பதற்கு கல்வி கற்று, மத நலம் தவிர, சுயநலம் எதுவுமற்ற பாதிரியார் இருந்தார். மோதல்கள் எதிலும் அகப்படாது அவர்கள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

நாமும் மதம் மாற முடியுமா? மத நம்பிக்கையை மாற்றுவது என்பது அத்தனை சலபா? மதம் மாறிய போதும் பள்ளர்கள் பள்ளர்களாகவே

கிராமத்திலே கருதப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்களும் தனிச்சாதியாகி விட்டனர். மற்றப் பகுதியில் வாழும் பள்ளர்களின் கலியாணம், கொண்டாட்டங்களில் கூட அவர்கள் கலந்து கொள்வதேயில்லை.

15

பாயில் புரண்டு நினைவலைகளில் மிதந்து கொண்டிருந்த செல்லத்துரையனின் சிந்தனை ஓடுங்கி விட்டது. அவன் கண் விழித்த போது காலைக் கதிரவனின் ஒளிக் கீறுகள் குடிசையின் கூரையில் ஏறிவிட்டன.

கதிரனும் நாகியும் வேலைக்குப் போய்விட்டனர். அன்னம் தண்ணீரளி, நிலம் கூட்டி, அடுப்பு மூட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் படுத்திருந்த இடம் தவிர மற்ற நிலமெல்லாம் சாணத்தால் பெருக்கியிருந்தாள்.

அன்று தீர்த்தத் திருவிழா என்பது உடனே அவன் நினைவில் தோன்றியது. பிள்ளையாரின் கடைசித் திருவிழா அதுவே.

கோவிலிலே திருவிழாத் தொடங்கிவிட்டால் அந்தப் பத்து நாளும் அக்கிராமமெல்லாம் திருவிழா மணம் வீசிக் கொண்டேயிருக்கும். எந்நேரமும் கோவிலுக்குப் போய் வருவோரைத் தெருவில் காணலாம். சிறுவர் சிறுமியருக்கு ஒரே உற்சாகம்.

தோட்டப் பகுதியில் அந்தப் பிள்ளையார் கோவில் இருந்ததினால் பயிர் செய்யும் வேளாளர் அனைவரிடையேயும் பிள்ளையாருக்கு நல்ல சொல்வாக்கு இருந்து வந்தது. எப்பயிர் விளைச்சலிலும் முதல் அறுவடையில் ஒரு பங்கு பிள்ளையாருக்கே கிடைத்து வந்தது.

வெளியூர்களில் உத்தியோகம்பார்ப்போரும் திருவிழாக்காலம் என்றதும் அங்கே வந்துவிடுவர். புதிய உத்தியோகம் எவருக்குக் கிடைத்தாலும் முதல் சம்பளத்தில் பிள்ளையாருக்கு பிரமாதமான ஓர் அபிஷேகம் நடைபெறும்.

பிள்ளையார் கோவில் மணி அக்கிராமம் மட்டுமென்ன சுற்றி வரவுள்ள இணுவில், கோண்டாவில் கிராமமெல்லாம் கணீரென எதிரொலிக்கும். பிள்ளையாருக்கு அக்கோவில் மணி கிடைத்தது பற்றியே ஒரு கதையுண்டு.

கள்ளக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்த கந்தசாமியின் காரை ஒரு நாள் பொலிசார் வழிமறித்துச் சோதனை போட்டனர். பின் டிக்கி, முன்புற எஞ்சின், உள்புறம் யாவும் பொலிசார் பார்த்தபின், 'சீட்டை'யும், வெளியே எடுத்துச் சோதனை போட்டனர். அப்போது கந்தசாமி, பிள்ளையாரை வேண்டினான்.

"பிள்ளையாரே, தப்பினால் இதில் கிடைக்கும் பணம் எல்லாம் உனக்குத்தான்."

எல்லா 'சீட்'டையும் பிரித்துப் பார்த்தவர்கள், "சரி போலாம்" என்று சொல்லி விட்டனர்.

கந்தசாமியின் இடியிடித்த நெஞ்சத்தில் பிள்ளையார் பால் வார்த்தாக எண்ணினார். அந்த அபிளிஸ் கிடைத்த ரூபா எண்ணாயிரத்திற்கு புதிய கோபுரம் எழுந்து புதிய கோவில் மணி ஏறியது. பூசை வேளையெல்லாம் இரண்டு மூன்று மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் மணியின் கணநாதம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

தீர்த்தத் திருவிழாவைச் செய்து வந்த சிதம்பரப்பிள்ளை மலடாக மரித்ததும், கந்தசாமி அத்திருத்திருவிழாவின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். கந்தசாமி வயதானவரான போதும் தீர்த்தத் திருவிழா வழமைபோல மிகச் சிறப்பாகவே நடந்து கொண்டு வந்தது. டாக்டர், இஞ்சினியரை மணந்த அவரது புத்திரியர் இருவர். அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகத்திலுள்ள மக்கள் மூவர், மற்றும் உறவினர் யாவரும் வெளியூர்களிலிருந்து தீர்த்தத் திருவிழாவிற்கு வந்து விடுவர். சின்னமேளம், வாணம் யாவையும் அங்கு கண்டு, கேட்டு ரசிக்கலாம். சாத்துப்படி, பாம்புருவில் மலர்ச்சப்பிரம் யாவும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருக்கும்.

செல்லத்துரையன் எழுந்து பனைப் பக்கமாகப் போய் விட்டு வேப்பங்குச்சி ஒன்றால் பல்துலக்கியபடி வந்தான். முற்றத்தில் வந்து நின்றதும் அன்னம் மூக்குப் பேணிக் குள் கோப்பி ஊற்றிக் கொண்டு வந்தான். அதிகாலையிலேயே தோய்ந்து, சட்டையையும் அரைச் சேலையையும் மாற்றியிருந்தான். உலராத தலையிறை விரித்து நுனிப் புறத்தில் ஒரு முடிச்சுப் போட்டிருந்தான்.

முற்றத்துப் பானையைச் சரித்து வாயை அலம்பி, முகத்தைக் கழுவி விட்டு கோப்பியை வாங்கிக் கொண்டான்.

"இண்டைக்கு எல்லாரும் விரதம். உனக்கு மட்டும் பழைய தினைச் சோறு இருக்கண்ணை. பிளி மாங்காய் போட்டுச் சம்பலரைச்சுத்தாறன்."

"நான் மரஞ்சீவிப் போட்டு வாறன். பிறகு பாப்பம். எனக்குப் பசியே இல்லை. இவன் ராசனெங்கை."

"இண்டைக்குப் பள்ளியில்லை. அவனையும் அப்பு தோட்டத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போட்டார்."

"படிக்கிறவனைப் படிக்க விடாது தோட்டத்துக்குக் கிழுத்தால் அவன் எப்பிடி உருப்படப்போறான்."

கோப்பியைக் குடித்தபடியே பொச்சரித்தான்.

"உன்னை நாலஞ்சு வருஷமாய் பள்ளிக்கு அனுப்பினதாலைதான் நீ கெட்டுப் போனாயெண்டு அப்பு நேற்றுக் கூடத்துள்ளினார். ராசன்ரை படிப்பையும் நிப்பாட்டினாலும் நிப்பாட்டி விடுவார்."

“அதை நானும் ஒரு கை பார்க்கத்தான் வேணும்.”

செல்லத்துரையன் ஆத்திரத்தோடு பேசினான்.

மாதவன் அடிக்கடி சொல்வது அவன் நினைவில் வந்தது.

“நாங்களெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாவது எங்கடை பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேணும். அப்போதுதான் எங்கடை சந்ததியாவது முன்னேறி இந்த இழி நிலையை ஒழித்து விடுவார்.”

கல்வி. அதற்குக்கூட எத்தனை சிரமம். கிராமத்தில் இரண்டு சைவத்தமிழ் பாடசாலை, ஒரு ஆங்கிலப்பாடசாலை இருந்தும் அவர்களுக்கே அங்கே இடமில்லை. மிஷன் பாடசாலை ஒன்றுதான் அவர்களுக்குத் தஞ்சம். அங்கு பள்ளிக்கூட நேரத்தில் படிப்பது மட்டுமல்ல ஆசிரியர் வீடுகளுக்குச் சென்று வேலையும் செய்ய வேண்டும். வேளாளர் பிள்ளைகள் அங்கே குறைவு. அவர்களுக்கெல்லாம் தனியே இடம். பள்ளருக்கு வேறு இடம். பறையருக்கு வேறு, பள்ளர் பறையருக்கு பிரம்பால் தான் பாடம் படிப்பிக்கப்படும். வேளாளப் பிள்ளைகளுக்குத் தனி மதிப்பு. தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகள் சிறு வயதிலேயே இவ்வேறுபாடுகளால் குறைந்தவர்களாகத் தம்மை எண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்.

ஏதோநாலு எழுத்து எழுதுகிறோம் படிக்கிறோம் என்ற பெருமை. பெருவிரலடையாளமிடாது கையெழுத்துப் போடுவது என்பதே தனிப்பெருமையாக அவர்களிடே இருந்து வந்தது. தெருவிலே ஒட்டப்படும் நோட்டீஸ், விளம்பரப் பலகைகள் ஆகியவற்றை எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்க முடிந்தது.

16

ஏதையும் வாசித்துப் பார்த்து கையெழுத்துப் போட முடியாததால் பரம்பரை பரம்பரையாக விதானைமாராலும் பிறப்பு இறப்புப் பதிவாளராலும் பள்ளர் பறையரும் மற்றறைய குறைந்த சாதியினரும் ஏமாற்றப்பட்டே வந்தார்கள்.

குழந்தைகள் பிறந்ததும் பதிவாளர் பரமசாமியிடம் பெயர்பதியப் போய்விட்டு வாசலில் காத்து நிற்பார்கள். தன் வேலை யெல்லாம் முடித்து விட்டு அவர் பதிவேடு சகிதமாக வருவார். விபரமெல்லாம் கேட்டு எழுதிக்கொள்வார்.

“ஆணா, பெண்ணா?”

“ஆண்தானாங்க. அவள் என்றை மனுஷி நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலுக்கு நேர்த்திக்கடன் செய்தாளாம். கந்தசாமி எண்டு வைச்சிடுங்கோ முதலி.”

பதிவாளர் பரமசாமி ஒரு தடவை விழியை மேலே புரட்டிப் பார்ப்பார். நெஞ்சத்திலே முணுமுணுத்துக்கொண்டே “கந்தன்” என்று

எழுதிவிட்டு, 'சரி இந்தா இதிலை பெருவிரலைத் தொட்டு வை' அவர் காட்டுமிடத்தில் பெருவிரலை அழுத்தி விட்டு மனத்திருப்தியோடு போவான்.

"கந்தசாமியாம்.. கந்தசாமி... ஆசையைப் பாரு பறைப் பிள்ளைக்கு."

பரமசாமி அவனைப் போகவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே பொருமினார்.

சுப்பிரமணியம் சுப்பனாகவும், சின்னத்தம்பி சின்னனாகவும், தம்பிப்பிள்ளை தம்பனாகவும், வள்ளிநாயகி வள்ளியாகவும், வெள்ளையம்மா வெள்ளைச்சியாகவும் அவர் பதிவேட்டில் இடம் பெறுவர். வீட்டிலே அவர்கள் என்ன பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும் வேளாளர் அவர்களின் பெயர்களை பதிவாளர் போல மட்டமாக வெட்டியே அழைப்பார்கள்.

அவர்கள்தான் பழந்தமிழ் பெயர்களை இன்னும் காத்து வருவதாக ஒரு பண்டிதர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார்.

அரசாங்கத்தில் வேலைக்கோ, வழக்கு சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கோ பிறப்பு பதிவு அல்லது இறப்புப் பதிவில் பிரதி தேவைப்படும் போதுதான் இந்த ஏமாற்று அம்பலமாகும். ஆயினும் பதிவாளரை எதுவும் செய்துவிட முடியாது. அவர் தொடர்ந்து தமது 'கப்பாத்து' வேலையைச் செய்து கொண்டே வந்தார்.

இதை ஒழிப்பதற்கு நாம் எதையும் வாசித்துவிட்டு கையெழுத்துப் போடுமளவிற்காவது கற்க வேண்டும் என்று மாதவன் அடிக்கடி சொல்லி வந்தான்.

செல்லத்துரையன் தன் பெயரை ஓரளவு காப்பாற்றி வந்தான். செல்லன் என்று வேளாளர் வெட்டிக்கூப்பிடும் போதெல்லாம் 'என் பேர் செல்லத்துரை, செல்லனில்லை' என்று திருத்தி வந்தான். உள்ளத்தில் மனமில்லாத போதும் வேறு வழியின்றி அவனை 'செல்லத்துரையன்' என்று ஆண்பால் 'அன்' விசுதி சேர்த்து நல்ல தமிழில் அழைத்து வந்தனர்.

மலாயன் பென்சன்கார் சீனிவாசகத்தாரின் மகள் சரஸ்வதி மட்டும் ஆட்கள் எவராவது வீட்டில் இருக்கும் போது 'செல்லத்துரையன்' என்று அழுத்தமாக அழைப்பாள். எவருமில்லாதபொழுதுது "செல்லத்துரை" என்று கூப்பிடுவாள். சரஸ்வதியின் பிணைப்பே விசித்திரமாக இருந்தது. அவளுக்கு வயது செல்லத்துரையிலும் பார்க்க ஒன்பது, பத்தாவது அதிகமாக இருக்கும். முப்பத்தைந்தைத் தாண்டியிருக்கலாம். இன்னும் திருமணமேயாகவில்லை.

சீனிவாசகம் கண்டமுடிக் கொண்டிருந்தார். சரஸ்வதிக்கும் கலியாணம் நடந்து புருஷனோடு போய்விட்டால் வயதான காலத்தில்

தன்னை எவர் திரும்பிப் பார்ப்பார் என்ற சுயநலமும் அவரிடமும் குடிகொண்டிருப்பது நன்கு தெரிந்தது.

மகளின் கலியாணம் பற்றி விசாரிப்பவர்களிடம் 'முடிந்தவரை பார்க்கிறேன். இன்னும் காலஞ் சரிவரேல்லை' என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

வேலையிலிருந்து பென்சன் பெற்று, மனைவியை இழந்தவராக சலரோக நோயுடன் இரு குமருகளையும் அழைத்துக் கொண்டு மலாயாவிலிருந்து அவர் அங்கு வந்து பத்து வருடங்களாகி விட்டன. அப்போது அவரிடம் சொத்துக்கள், பணங்கள் ஏராளமாக இருந்தன.

கிராமத்தில் பெரிய மனுஷர் வரிசையில் அவரும் இடம்பெற முனைந்தார். கூட்டுறவுச் சங்கம் தொடக்கம் கிராமச் சங்கம் வரை எல்லாச் சங்களிலும் இடம் தேடிக் கொண்டார். சாதிகள், சமயங்களிலெல்லாம் கடும் வைதீகமாகவே இருந்து வந்தார்: கிராமத்திலேயே அவர் முடிவையே எல்லோரரும் மதிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்த்தார். தமது செல்வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காக பணம் செலவு செய்ய வேண்டிய இடங்களில் அவர் சிறிதும் தயங்காது செலவு செய்தார்.

காலையில் உணவை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டால் இரண்டு மணிக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டிகே வீட்டுக்கே வருவார். சாப்பாடு முடித்து ஒரு மணி நேரம் பூனைத் துக்கம் போட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டால் பின்னர் இரவு ஒன்பது பத்து மணிக்கே மதுவெறியுடன் வீடு திரும்புவார். சரஸ்வதி விழிப்பாக இருந்து சாப்பாடு கொடுத்துப் படுக்க வைப்பாள். அவருக்கு வேண்டிய கடமைகளையெல்லாம் அவள் ஒழுங்காகச் செய்து வந்தாள்.

மலாயாவிலிருந்து வந்த காலம் தொடக்கம் அவர் மகளுக்குத் திருமணம் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார். தரகரும் மற்றவர்களும் பேசிக் கொண்டு வரும் எந்தக் திருமணமும் அவருக்குத் திருப்தி தரவில்லை. சாதி, ஜாதிகம், மாப்பிள்ளையின் அந்தஸ்து யாவையும் உயர்வாகவே தேடித் திரிந்தார். ஆரம்ப காலத்தில் பணத்திற்காகத் தேடி வந்தவர்களும், பின்னர் அவரின் பணம் கரைவதைப் பார்த்து ஒதுங்கி விட்டனர்.

சரஸ்வதியும் இளமையின் பொலிவில் இருந்த வேளையில் அவளிலே கண் வைத்து வாலிபர்களையும் வெடுக்கோடு பேசி ஒதுக்கி வந்தாள்.

சரஸ்வதிக்கு ஐந்து வயது இளமையாக இருந்த அவளின் தங்கை மகேஸ்வரி வாழப் பிறந்தவள். தன் வாழ்க்கையைத் தானே தேடிக் கொண்டாள்.

பஞ்சலிங்கம் ஏழைதான். படித்து விட்டு சங்கக் கடையில் வேலை செய்து வந்தான். சீனிவாசகம் சங்கக் கடைக்குச் செயலாளர், பொருளாளராக இருந்த போது அடிக்கடி அங்கு வந்து செல்ல நேரிட்டது. சரஸ்வதி, 'பஞ்சனா' என்று அவனை மிகவும் குறைவாக நினைத்து கதவைத் திறந்து உள்ளே விட்டு வெறுப்புக் காட்டும்போது மகேஸ்வரியோ, 'பஞ்ச உள்ளேவாவன். அய்யாவை வரச்சொல்லுறன். கதிரையிலே உட்கார்!' என்று மரியாதையாக வரவேற்றுப் பழகி வந்தான். சரஸ்வதிக்குப் பிடிக்காத போதும் கோப்பி கொடுத்து உபசரித்து வந்தான். சில வேளைகளில் இரவிலே சீனிவாசகத்தாரின் வருகைக்காக அவன் அங்கே காத்திருக்க வேண்டும்.

பஞ்சலிங்கத்திற்கு கொழும்பிலே கம்பனி ஒன்றில் வேலை கிடைத்தபோதும் வீட்டிற்கு வந்து இருவருக்கும் பயணம் சொல்லி விட்டே சென்றான். விடுமுறையில் கிராமத்திற்கு வரும் போதெல்லாம் நாள்தோறும் சீனிவாசகத்தார் இல்லாத நேரமாக அவரைக் காண வருபவன் போல் வந்து செல்வான்.

கொழும்புக்குத் திரும்புவதற்கு முன்னாளிரவு மட்டும் அவர்வரும் வரை காத்திருப்பான்.

"சனிக்கிமை கொழும்பாலை வந்தனான். இரண்டு மூன்று தடவை உங்களைத் தேடி வந்து ஏமாந்து போனன். நாளைக்குப் பயணம். எப்பிடியெண்டாலும் இண்டைக்கு உங்களைப் பாத்திட்டுப் போறதெண்டு தான் இருந்தன். உங்களைப் போலை ஆர் இந்தக் கிராமத்துக்காக உழைக்கினம். உங்களைக் காண்பதெண்டாலே சும்மாவா."

பஞ்சலிங்கம் சாதுரியமாகப் பேசுவான். அவன் இல்லாத காலத்தில், தான் செய்த வீரப்பிரதாபங்களையெல்லாம் அவர் அளந்து கொண்டே போவார். அவரின் சலிப்புத்தட்டும் பேச்சுக்களை அவன் சுவையாகக் கேட்பவன் போல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். மகேஸ்வரி தகப்பன் பக்கமாக, பின்புறச் சுவரோடு நின்று பஞ்சலிங்கத்தோடு கண்ணால் பேசுவான்.

"மகேசு, தம்பிக்கு ஏதாவது கோப்பியாதல் கொண்டு வாவன். எங்கை சரசுவைக் காணேல்லை."

"அவ படுத்திட்டா, நான் கோப்பி கொண்டு வாரன்."

பஞ்சலிங்கம் மீண்டும் ஒரு தடவை அவன் தயாரித்து வந்த கோப்பியை சுவைத்துப் பருகுவான்.

மகேஸ்வரியின் போக்கை அக்காவால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மகேஸ்வரி அவ்வளவிற்குத் துணிச்சல் பெற்று விட்டான்.

“நீ பொத்தடி வாயை. இந்தக் கிழவன் உன்னைப் பற்றியே கவலைப்படாமல் ஊர் வேலையோடு, சுத்தித் திரியும். சூடிக்கும், வீம்புக்கும் பணமெல்லாம் கரைஞ்சு போகுது. உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாது கண்மூடிக்கொண்டு திரியிற கிழவன் என்னைப் பற்றியா கவலைப்படப் போகுது. சலரோகம் வேறை. நாளைக்குச் செத்துப்போனா உன்னோடை என்னையும் நடுத்தெருவிலே நிக்கச் சொல்லுறியா. உன்ரை மூஞ்சையை கண்ணாடியிலை பார்க்கிறியா. எலும்பாகிக் கொண்டு போகுது. இனி எவன் உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கப் போறான்.”

மகேஸ்வரி, அக்கா என்ற மரியாதை சிறிதும் காட்டாமலே குத்திக் குத்திப் பேசத் தொடங்கி விட்டாள். தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியாத சரஸ்வதி கட்டிலிலே குப்புற விழுந்து, நெஞ்சு வரண்டு, கண்ணீர் காயும் வரை அழுவாள்.

அக்கா தங்கை இருவருக்குமிடையில் பொறாமைப் போராட்டம் வெளியே தெரியாதபடி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சீனிவாகசத்தாருக்கு எதுவுமே தெரியாது. சரஸ்வதியும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

தந்தைக்குச் சொல்லி எதுவும் நடைபெறாது என்பதை மகேஸ்வரி நன்கு அறிவாள். அக்கா இருக்கத் தங்கையின் கலியாணம், பஞ்சலிகத்தின் குறைவான அந்தஸ்து, வேளாளரான போதும் நிகரான குடும்பம், ஜாதகப் பொருத்தம் ஆகியவை குறுக்கே நிற்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

பஞ்சலிங்கம் ஒரு தடவை கிராமத்திற்கு லீவில் வந்து திரும்பும் போது தகப்பனுக்கோ அயலவருக்கோ தெரியாமலே அவளும் புகை வண்டியில் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

கொடிகாமத்திலிருந்து பஞ்சலிங்கம் பொழுதுமங்கிய பின் வாடகைக் கார் ஒன்று அழைத்து வந்திருந்தான். தனக்குரிய தாயின் நகைகள், தன் உடைகளை மட்டும் அவள் எடுத்துக் கொண்டாள். காரில் ஏறுமுன் சரஸ்வதிக்கு அவள் கடைசி வார்த்தையாகக் கூறினாள்:

“உனக்கும் வாழ விரும்பினால் நீ கிழவியாக முன் என்னைப்போல துணிச்சலோடை கண்ணிறைஞ்ச ஒரு ஆம்பிளை எவனையாவது பிடிச்சுக் கொள். இல்லாட்டி கிழவன் செத்தபின் நீ கிழட்டுக் குமரியாகத் தான் சாவாய். இல்லாட்டி என்னோடை தான் வந்திருப்பாய்.”

மகேஸ்வரியின் கடைசி வார்த்தைகள் அவளின் இதயத்தை வெடி வைத்துப் பிளப்பதாக இருந்தன. வாழ்க்கையைப் பற்றி அவள் இதுவரை காலமும் கொண்டிருந்த கருத்தெல்லாம் உடைந்து சிதறியது.

ஒரே துணையும் தஞ்சமும் அவளின் கட்டில் மட்டுமே. அதிலே போய்க்குப்புற வீழ்ந்தாள்.

சாகும் வரை நான் இப்பிடித்தான் வாழ வேண்டுமா?

நெஞ்சிலும் தலையிலும் பலங்கொண்ட மட்டும் அடித்துக் கொண்டாள்.

மார்பில் ஏற்பட்ட நோவு இதயத்திற்குச் சிறிது இதமாக இருந்தது.

சீனிவாசகத்தார் வீட்டுக்கு வந்து குரல்கொடுத்தபோது எவரையும் காணாதது ஆச்சரியமாயிருந்தது. உள்ளே வந்து அறைகளைப் பார்த்தார். சரஸ்வதியின் விம்மல் குரல் கேட்டது. 'அவர் விரைந்து வந்து "என்ன? என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டார். அவளால் வாய் திறந்தே எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

"பிள்ளை சொல்லு. சொல்லு, என்ன நடந்தது? இவளெங்கை, மகேசு, மகேசு!"

புட்டத்தோடு அழைத்தார், பதில் எதுவுமேயில்லை.

"இவள் மகேசு இந்த நேரத்திலை எங்கை போட்டாள். பிள்ளை சரசு நீ என் அழுகிறாய்? சொல்லு சொல்லு."

கட்டிலின் அருகே உட்கார்ந்து அவளைத் தடவிக் கொடுத்தார். அவளின் விம்மல் அடங்க நெடுநேரமெடுத்தது.

"மகேசு எங்கை போட்டாள். காணேல்ல, ஏதாவது சண்டை பிடிச்சியளா?"

"மகேசு.. பஞ்சலிங்கத்தோடை... ஓடி.."

அதன்மேல வார்த்தைகள் வரவில்லை.

சீனிவாசகம் சிலைபோல் இருந்து விட்டார். அவரால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை.

சரஸ்வதி மீண்டும் மீண்டும் விம்மி விம்மி அழுதாள். மகேசு போய்விட்டதற்காக அவள் அழுகிறாள் என சீனிவாசகம் எண்ணியிருப்பார். அவள் தன் வாழ்விற்காக அழுகிறாள் என்பதை அவளைத் தவிர எவர் அறிவார்.

சீனிவாசத்தின் சிந்தனையில் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் நிழல்போல் வந்து மறைந்து கொண்டிருந்தன.

பஞ்சலிங்கன்... என்ன நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தான். என்ன நெஞ்சழுத்தம்! நாலு சல்லிக்குப் பெறாத நாய் என்றை செல்வத்தை அள்ளிக்கொண்டு போறதா. அவன் சாதி என்ன, எங்கடை பரம்பரை யொன்ன? எங்கோ கம்பனியிலை கணக்கெழுதுகிற கழுதை, இப்படிக்காலாலை உதைக்குமெண்டு ஆர் நினைச்சது? அவன்தான் நாய். இந்தப் பெட்டைக்கு கண் எங்கை போனது, அய்யோ."

தன்வேட்டி உரிந்து விழுந்து, தெருவிலே நிர்வாணமாக நிற்பதைப் போல உணர்ந்தார்.

“சீனிவாசகத்தின்ரை மேள் சிந்தாத்தையின்ரை பேரன் பஞ்சலிங்கத் தோடை ஓடி விட்டாளாம்.”

தெருவிலே எல்லோரும் அவரைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறார்கள். இதிலும் பார்க்கத் தூக்குப் போட்டுச் செத்து விடலாம் போல் தோன்றியது அவருக்கு.

வயது வந்த பெண், பொலீசிலே சொல்லியும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்பதை உணர்ந்தார்.

சாராயத்தைக் குடித்துக் கொண்டே ஒரு கிழமையாக வீட்டை விட்டு வெளியே தலைகாட்டாது கிடந்தார்.

18

நாள் போகப்போக தன் தங்கை மகேஸ்வரி துணிச்சலோடு செய்தது சரிபோலவே சரஸ்வதிக்குப் பட்டது. இளமைச்செருக்கும் அந்தஸ்தும் பார்த்து, தன் வாழ்க்கையைப் பாலைவனமாக்கி விட்ட தவறை உணர்ந்தாள்.

அவள் உதாசீனப்படுத்தியனுப்பிய நேசதுரை கூட வாடகைக்கார் ஓட்டிப்பிழைத்துக் குடும்பமாக வாழ்கிறான். நேசதுரையை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவளையறியாது அவள் இதயம் கனிவதுண்டு. அவளுக்காக உயிரைக் கூடக் கொடுக்க அவன் சித்தமாக இருந்ததை அவள் அறியாமலில்லை. எத்தனையோ நாட்கள் அவன் கண்கள் அவளைப் பார்த்துக் கனிந்ததை அவள் காணாமலில்லை. கார் ஓட்டிய காசு வாங்க வரும்சாட்டாக வந்து, பேசத்துணிச்சலின்றிச் சென்றதை அவள் உணராமலில்லை. கடைசியில் தயக்கத்தோடு காதல் கடிதம் எழுதி கண்முன்னே காலடியில் போட்டுவிட்டுச்சென்றான்.

அக்கடிதத்தைச் சுட்டெரித்து சாம்பலை மற்றோர் கடித உறையுள் பேட்டு கடுகடுத்த முகத்தோடு அவள் திருப்பிக் கொடுத்தாள்.

ஆனால், நேசதுரைக்கு திருமணம் என்று அறிந்தபோது அவளால் தாங்கமுடியவில்லை. அன்றிரவு முழுவதும் அவள் நெஞ்சம் பொங்கிப் பொருமியது. உடைந்த கண்ணீராகப் பெருகியது.

நேசதுரையின் கலியாண வீட்டிற்கு மேளமடித்த போது அவளால் கொட்டு மேளத்தைக் கேட்கவே முடியவில்லை. இதயத்தின் இருபுறத்திலும் தடியால் அடிப்பது போலிருந்தது. காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டே கட்டிலில் புரண்டு உருண்டான்.

எத்தனை வருடங்கள் ஓடி விட்டன. நேசதுரையின் ஐந்து வயது நிரம்பிய குழந்தையை அவள் ஒரு நாள் கிராமத்தில் நடந்த நாடகம் ஒன்றிற்குச் சென்றபோது பார்த்தாள்.

அக்குழந்தையின் நினைவு தோன்றும் போதும் அவள் மனம் குழையும்; வேதனைப்படும்.

“அப்படி ஒன்றை நான் பெற்று வளர்க்க..”

எத்தனையோ நாட்கள் கனவிலே கூட அக்குழந்தை வந்து தன் மார்பிலே படுத்திருப்பது போல நினைத்து, அணைத்து, ஏமாந்து, விழித்து அழுதிருக்கிறாள்.

மனிதத் தொடர்புகள் எப்படியெல்லாம் இதயத்திலே கோடுகளைக் கீறிவிட்டு ஓடுகிறது. அவற்றிலே சில கால வெள்ளத்தில் அழிந்து கொண்டே செல்ல புதிய தொடர்புகள் மீண்டும் கோடுகளைக் கீறிச் செல்கின்றன. ஆயினும் கால வெள்ளத்தாலும் அழியாத சில கோடுகள் மனித இதயங்களில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றின் நினைவு வாழ்வோடு ஓட்டிய இன்பதுன்பமாகத் தொடரத்தான் செய்கிறது.

என் மேல் ஆசைப்பட்ட அவனைக் கட்டியிருந்தால் கூட காரோட்டியாவது என் வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக்கியிருப்பான். அடிமனம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

தென்னை மரத்திலே தளநார், விட்டுவிட்டு உராய்ந்த சத்தம் கேட்டு சரஸ்வதி வெளியே வந்து ஒரு தடவை அவனைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

சீனிவாசகத்தார் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். கிளாசிலே கோப்பியைக் கொண்டு வந்து வைத்தாள், சரஸ்வதி.

மரத்திலே பாளை தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

“நல்ல பெடியெண்ணு நாங்கள் கொஞ்சம் இடம்கொடுக்க இவன் இப்ப மார்பிலே பாய்கிற அளவுக்கு வந்திட்டான், இவனுக்கு கள்ளச்சீவ மரமே கொடுக்கப்படாதெண்டு எல்லாரும் தீர்மானிச்சிட்டாங்கள், இது தான் அவனுக்குக் கடைசித் தடவை.”

சரஸ்வதி எதுவும் பேசாது மௌமாக நின்றாள். சிறிது நேரம் கழித்துக் கேட்டாள்.

“லைசென்சு எடுத்த மரத்தை இடையிலை நிப்பாட்டலாமா?”

“இவங்களெல்லாம் என்ன சட்டம் பேசிறது. கொடுத்திட்டம் போகுது. இந்த வருஷம் முடியுமட்டும் சீவிப்போட்டுப் போகட்டும். இந்த ஊரிலையே இவனுக்குக் கள்ளிறக்க இனி மரங்கிடையாது.”

அவர் குரலில் ஆத்திரம் தொனித்தது.

“அப்ப உங்களுக்குக் கள்ளு.”

“அதுதான் வேறை எவனையாவது சீவச்சொல்லுறது. இல்லாட்டி வேறை எவனிட்டையாவது சொன்னால் வீட்டிலை கொண்டு வந்து வைச்சிட்டுப் போறான்.”

கோப்பியைக் குடித்து விட்டு எழுந்து அவரது வழமையான உடையை அணிந்தார். மடிப்புக் கலையாத வெள்ளை வேட்டி உடுத்து

நாஷனல் சட்டையைப் போட்டார். மடிப்புக் குலையாத 'பரமால்' சால்வையை தோளிலே போட்டு, செருப்பைக் காலிலே மாட்டிக் கொண்டார். கண்ணாடியைக் கழட்டி சால்வையின் நுனியில் அழுக்கு நீங்கத் துடைத்துக் காதிலே மாட்டினார். கையிலே வெள்ளிப்பூண் ஓளிர்விடும் கைத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினார்.

“செல்லத்துரையனிடடை எத்தினை கள்ளு வைக்கச் சொல்லிறது?”

சரஸ்வதி கேட்டாள். அவர் சொல்ல மறந்தாலும் அவள் இரண்டு போத்தல் தவறாது வாங்கி வைத்து விடுவாள். தன் கவனத்தை நினைவூட்டி அவர் அன்பைப் பெறுவதற்காகவோ, கள்ளையும் அவனது நன்றியையும் நினைவூட்டி அவரின் மனநிலையை மாற்றுவதற்காகவோ தெரியவில்லை. அவள் கேட்டுவிட்டாள். சாம்பலென்று கைவைத்ததும் தணல் நெருப்புச் சுட்ட நிலை ஏற்பட்டது.

“ஒண்ணும் வைக்கவேண்டாமெண்டு சொல்லு.”

“ஏன் அய்யா, மத்தியானம் வராமாட்டியளோ.”

நான் வருவன் தான். ஆனால் உவன்ரை கள்ளு வேண்டாம். உவன் கள்ளுக்கை நஞ்சையே போட்டுத்தரத் தக்கவன்.”

இதயத்தில் முள்குத்திய வேதனை!

கள்ளையே நஞ்சு என்று எவரோ ஒரு பெரியவர் சொன்னதாக அவள் எங்கோ படித்தது நினைவில் வந்தது. அந்த நஞ்சுக்குள் நஞ்சு போட்டுக் கொடுப்பதா? அதுவும் செல்லத்துரையா?

அவனுக்கு எதிராக ஊரிலே பரப்பப்படும் நச்சுக்காற்று அவர் மூச்சில் வந்ததை சரஸ்வதி கண்டு கொண்டாள்.

அவர் நெஞ்சிலேயே நஞ்சு தூவப்பட்டு விட்டது. இனி செல்லத்துரையன்பாடு கஷ்டந்தான்.

அவள் மனம் இரங்கியது. அவன் மரத்தால் இறங்கி வந்தான்.

படலையைப் பார்த்துவிட்டு அவள் கோப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவள் முகத்திலேயிருந்த மாற்றத்தை அவன் காணாமலில்லை. அவன் முகத்திலும் ஓயாத சிந்தனையின் நிழல் படிந்திருந்தது.

தந்தை கூறிய செய்திகளைப் பச்சையாகச் சொல்லி அவனை மேலும் வருத்த அவள் விரும்பவில்லை. ஆயினும் விழிப்பாக இருக்கும்படி சொல்லி வைக்கவே விரும்பினாள்.

“அய்யாவுக்கு எத்தினை வைக்கிறது.”

“இண்டைக்கு ஒண்ணும் வேண்டாமெண்டார்.”

“ஆச்சரியமாய் கிடக்கு. தீர்த்தத் திருவிழாவுக்கு விரதமோ?”

நளிமமாகவே கேட்டான். திருவிழாவையொட்டி அவரெடுக்கும் பங்கைப் பற்றி அவளே சொல்லியிருந்தான்.

“இல்லை, பகலுக்கு வரமாட்டெண்டு சொல்லிவிட்டுப் போனார்.”
அப்ப நான் வரட்டா.”

கையிலே கள்ளு முட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.
“செல்லத்துரை”

எதுவும் பேசாது திரும்பிப் பார்த்தான்.

“இந்தச் சண்டை சச்சரவுகளிலையிருந்து நீ ஒதுங்கியிருக்கப்படாதா.”

“நானென்ன போய் மோதுறனா? சண்டை பிடிச்ச நாங்க உசந்த சாதியாய் வரப்பாக்கிறமா! அண்டைக்கு ஒண்டும் அறியாத நல்லானைப் போட்டு உதைச்சினம். அதைக் கண் கொண்டு பார்க்க முடியாத ஆத்திரத்திலை நான் பேசினான்தான். அதுக்காக என்ரை உசிரைக் குடிக்க வேணுமெண்டால் குடிச்சிட்டுப் போகட்டும். அங்கே நல்லான் சாகக்கிடக்கிறான். என்ரை உசிர் அதிலும் பார்க்கப் பெரிசா?”

“என்ன கெட்ட காலமுனக்கு, எல்லா வழியாலையும் உன்னை வாழவிடாமல் நஞ்சு விதைச்சுத் திரியிறாங்கள். அந்தக் கருணாகரப் பிள்ளையார்தான் உன்னை இந்தச் சிக்கலிலையிருந்து காப்பாத்த வேணும்.”

“நல்லானை உதைய அந்தப் பிள்ளையார் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இண்டைக்கு நாளைக்கு என்னதான் நடக்குமோ எண்டு எனக்குப் பயமாய்க்க கிடக்கு.

உனக்கு கள்ளுச்சீவ ஒருத்தரும் மரமே குடுக்கக் கூடாதெண்டு சந்தியிலை பேசினாங்களெண்டு அய்யா சொல்லுறார்.”

மறைமுகமாக, தந்தைமேல் அதிக பழிபோடாதவிதமாக விஷயத்தைச் சொன்னார். தன்னை ஒடுக்கப் புதிய முயற்சி யொன்று உருவாகி யிருப்பதையும் அவன் அப்போதுதான் அறிந்து கொண்டான்.

“கையிலை உரமிருக்கு, உடலிலை வலுவிருக்கு, உழச்சப் பழகின உடலைச் சும்மா வைச்சிருக்க முடியாது. இந்தத் தொழிலில்லாட்டா செத்துப் போறதா? எங்கையெண்டாலும் நிலத்தைக் கிண்டுவதும், இல்லாட்டி அடுத்த தனியிலையாதல் போய்க் கூலி வேலை செய்தாவது வாழுவந்தானே.”

விட்டுக் கொடுக்காதவாறு பேசினான். ஓர் ஆண்மகனுக்கு இருக்க வேண்டிய உடற்கட்டும் உழைப்பும் பேச்சும் நம்பிக்கையும் அவனில் நிறைந்திருப்பதை அவள் உணராமலில்லை.

“செல்லத்துரை, நான் கேக்கிறதுக்காக ஒண்டாவது செய்வியா?”

“நீங்க வேண்டுறதுக்காக என்ரை உயிரை விடுற காரியமானாலும் செய்வன். ஆனா உயிரிடுக்கு மட்டும் ஆத்மாவை விக்கிற காரியம் மட்டும் கேக்க வேண்டாம்.”

“கோயிலுக்குப் போய் கும்பிடு. கொஞ்ச நேரம் திருவிழாப் பார்த்தால் போதாதா, நெடுக நிக்காதை.”

19

கோவில் பங்கு மரங்களில் ஏறும்போது செல்லத்துரையன் அடிக்கடி வள்ளியின் குடிசையைப் பார்த்தான். அவளின் நடமாட்டத்தையே காணவில்லை. கூரைக்குள்ளால் புகை கூடக்கிளம்பவில்லை. அவன் மனதிற்கு ஒரே ஏமாற்றம் மட்டுமல்ல, பலவகையாகச் சிந்தனையும் ஓடியது.

ஏதோ அவளைப் பார்ப்பதில் அவன் மனதில் ஒருவகைத் திருப்தி, சாந்தம் ஏற்படத்தான் செய்தது. அதிலும் இப்போது மனம் குழம்பிய நிலையில் அவளை ஒரு தடவைபார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது.

அவளின் குழந்தைச் சுபாவமும் குறுகுறுத்த விழிகளும், நினைக்கும் போதே நெஞ்சைக் குளிர்ச் செய்தன. அவளைச் சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதிலேயே அவனுக்கு ஒரு திருப்தி.

இறக்கிய கள்ளுடன் குடிசையின் முற்றத்திற்கு வந்து பார்த்தான். எவ்வித அரவுமேயில்லை. கள்ளு நிறைந்த முட்டிகளை ஒதுக்குப்புறமாக வைத்துவிட்டு வெறும் முட்டியுடன் மற்றப் பகுதிக்குச் சென்றான்.

அங்கு கள்ளிறக்கிவிட்டுத் திரும்பிய போதும், எவரும் குடிசைக்கு வரவில்லை. முட்டி, தளநார், இயனக்கூடு யாவற்றையும் அங்கே வைத்து விட்டு நல்லாணைப் பார்க்கச் செம்பாட்டுப் பள்ளர் பகுதிக்குச் சென்றான்.

நல்லான் கட்டுகளுடன் பாயில் கிடந்து அணுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனால் திரும்பிப் படுக்கவே முடியாமலிருந்தது.

இராமன் வெளியே போயிருந்தான். வெள்ளனைச்சி மட்டும் தான் இருந்தான்.

செல்லத்துரையன் நல்லானோடு கதைத்து நிலைமையை அறிய முயன்றான். நல்லானால் பேசுவதைக் கேட்கவோ, பதில் கூறவோ முடியவில்லை. நெஞ்சைமட்டும் தொட்டுக்காட்டினான். கையைத் தூக்கிய வேதனை தாங்காது முகத்தைச் சுளித்தான்.

நெஞ்செல்லாம் வீங்கியிருந்தது. விலா எலும்புகள் முறிந்திருக்க வேண்டும். உடலெல்லாம் புகை கட்டாலும் மாற்ற முடியாத நிலை.

“பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறதைப்பற்றி இராமனண்ணை என்ன சொல்லுறான்?”

செல்லத்துரையன் வெள்ளைச்சியைக் கேட்டான்.

“விதானைத் தம்பி சம்மதிச்சாத்தான் எண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். என்னை பிள்ளை இப்படிக்கிடக்க நான் எப்படி வேலை செய்யிறது?” என்றை அடி வயிறு எரியுது. இண்டைப் பொழுது போகட்டும். நாளைக்காவது தம்பி நீ எங்கையிருந்தாவது ஒரு கார் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தால் இந்த மனுசனுக்குத் தெரியாமல் ஆசுபத்திரியிலே சேர்த்து விடுவம். பிறகு என்ன நடந்தாலும் நடந்திட்டுப் போகட்டும். இந்த உதவி ஒண்டை மட்டும் செய் தம்பி. இங்கை இருக்கிறவங்கள் ஒருத்தனும் இந்த மனுஷன் சொல்லாமல் ஒண்ணும் செய்ய மாட்டாங்கள்.”

செல்லத்துரையனுக்கு சிறிதளவு தெம்பு ஏற்பட்டது.

“நல்லானை இப்படியே கிடந்து சாக விடுறது பெரிய குற்றம். சமுதாயத்துக்கும் தனி மனிதனுக்கும் செய்யும் துரோகம்.”

முதல் நாளிரவு மாதவன் சொன்னது அவன் நினைவில் வந்தது.

“நான் கட்டாயம் கார் கொண்டு வாறன். ஆனால் எந்த நேரம் வசதியாயிருக்கும் எப்ப இராமனண்ணை வெளிக்கிடுவான்?”

“நாளை காலையிலை ஆறுமுகக் கமக்காறருக்கு இறைப்பு, நிலவான படியாலை மனுஷன் கோழிகுமுன் போய்விடும். காலையிலை பனைப் பொழுதுக்கை நீ தம்பி காறைக்கொண்டு வந்திடு.”

“சரி, நான் விடியவே கொண்டு வாறன். கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள் ஆச்சி. நிலைமை மோசமடைஞ்சால் சொல்லியனுப்ப வேணும். நான் போட்டு வாறன்.”

செல்லத்துரையன் எழும்பி குடிசை வாசலுக்கு வந்தான். வெள்ளைச்சியும் பின் தொடர்ந்து வந்தாள்.

“ஆனால், ஒரு விஷயந்தம்பி.”

செல்லத்துரையன் திரும்பி வெள்ளைச்சியைப் பார்த்தான். அவனது துணையால் அவன் மனதில் ஓரளவு நம்பிக்கை ஏற்பட்டபோதும் ஆறாத கவலை, தூக்கமின்மை, பட்டினியால் அவளின் முகமெல்லாம் காய்ந்து போயிருந்தது. செம்மண்ணோடு உறவாடிய சேலையொன்றை மார்பிற்கு மேலே குறுக்காகக் கட்டியிருந்தாள். அந்தப் பக்கத்திலை ரவிக்கையும் தாவணியும் போடுவோர் மிகக் குறைவு.

“ஆசுப்பத்திரியிலை வெள்ளாளர் அடிச்சாங்கள் அப்பிடி இப்பிடியெல்லாம் சொல்லிப்போடப்படாது. மரத்தாலை விழுந்திட்டான் எண்டுதான் சொல்லவேணும்.”

வெள்ளைச்சியின் முகத்தில் பயத்தின் நிழல் படர்ந்ததையும் அவன் கவனித்தான்.

“சரி அப்படியே சொல்லுவம்.”

எப்படியும் ஆசுப்பத்திரியிலே சேர்ந்து அவன் உயிரை முதலில் காப்பாற்றிவிட வேண்டும் என்பதே அவன் குறிக்கோள். மனிதர்கள் அடித்தார்கள் என்று சொல்லுவதிலுள்ள ஆபத்து, சிக்கல்கள் அவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அவன் அறியாமலில்லை. அவற்றைப் பிறகு பார்க்கலாம் என்றுமனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

சிறு முட்டிகளில் இருந்த கள்ளையெல்லாம் பெரிய முட்டி ஒன்றில் ஊற்றிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். வள்ளியைக் காணாது போவது மனத்திற்குப் பாரமாகவே இருந்தது.

காலையில் நடந்தது போலவே எல்லாரும் அவனை ஒரு வகையாகப் பார்ப்பதை அவன் காணாமலில்லை. அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது நடந்து கொண்டிருந்தான்.

வீட்டுக்குச் சென்றதும் வெறிக்குட்டித் தம்பிப் பிள்ளையோடு வேறும் இரண்டு பேர் கள்ளுக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றனர். அவர்கள் கேட்டதைப் பிளாக்களில் ஊற்றிக் கொடுத்துவிட்டு குடிசைக்குள் நுழைந்தான்.

அன்னம் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தான். செல்லத்துரையன் வந்ததைக் கண்டதும் சாப்பிட வரும்படி அழைத்தான்.

“காலையிலை கூடச்சாப்பிடாமல் போட்டாய்.”

“நான் குளிச்சிட்டு வாறன். ஆரேன் கள்ளுக்கு வந்தால் ஊத்திக்குடு. இல்லாட்டி நான் வருமட்டும் நிக்கச் சொல்லு.”

வாளியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான்.

காலையில் கூட அவன் சாப்பிடவில்லை. அன்னம் நினைவூட்டும் வரையும் அவன் உணவைப் பற்றியே எண்ணவில்லை.

சமையல் முற்றாக முடியவில்லை. ஆயினும் குளித்து வந்ததும் சாப்பிடும்படி அன்னம் அழைத்தான்.

மாலைக் கள்ளுச் சீவும் நேரத்துக்கு முன் ஒரு தடவை பட்டணம் போய்விட்டு வர முடிவு செய்திருந்தான். தலையை சீவி வேட்டியை மாற்றிக் கட்டிக் கொண்டு அன்னம் தோய்த்துக் கொடியில் போட்டிருந்த சேட்டை எடுத்துப் போட்டான். அப்படியே வந்து குசினிக் குகைக்குள் நுழைந்தான்.

திணைப்பழஞ்சோறை வடித்துப் போட அவள் விரும்பவில்லை. அப்போதுதான் கஞ்சி வடித்து இறக்கிய சோறை அள்ளிப் போட்டான். பழஞ்சோறுக்காக அரைத்த சம்பலையும் அடுப்பால் இறக்கி வைத்த பருப்பையும் போட்டான். அடுப்பிலே தூள் மணம் மாறாது கொதித்துக் கொண்டிருந்த வெண்டிக்காய் குழம்பை அகப்படையால் அள்ளி விட்டான்.

எவ்வித சுவையைப் பற்றியும் கவலைப்படாதவனாக சோற்றை அள்ளி வாய் வழியே வயிற்றில் தள்ளிவிட்டு எழுந்தான்.

படலையடியில் தம்பிப்பிள்ளை தன் சகபாடிகளுடன் சத்தம் போட்டு விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். வெளியேறத் தொடங்கி விட்டது என்பது அவர்கள் பேச்சுக்களிலிருந்து நன்கு தெரிந்தது.

20

வாடகைச் சயிக்கிள் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு செல்லத்துரையன் பட்டணத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். முதல் வேலையாக வாடகைக் கார் ஒன்று ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

யாழ்ப்பாணத்திலே வாடகைக் காரர்களுக்குரிய சிவத்த நம்பர் போட்ட கார்களையே காண்பது மிக அபூர்வமாக இருந்தது. தனிப்பட்ட பெயரிலே வாடகைக் காரர்கள் இருந்தன. கிராமத்திலேயே ஏழு எட்டு வாடகைக்காரர்கள் இருந்த போதும் ஆபத்துக்குத்தானும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக் காரர்களுக்கு உதவுவதற்காக கார் ஒட்டும் துணிச்சலுள்ளவர் எவருமில்லை. அயல் கிராமங்களிலும் இதே நிலையே இருந்தது. பட்டணத்திலுள்ள பெரும்பாலானோர் சாதியைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. பணத்திற்காக எவருக்கும் கார் ஒட்டத் தயாராயிருந்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாரிலும் சிலர் சாரதிகளாயிருந்தனர்.

எங்கள் கிராமத்திற்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஆபத்திற்குதவ நாம் ஒரு காராவது வைத்திருக்க வேண்டும் என்று செல்லத்துரையன் எண்ணினான். நேரத்திற்கு ஆசுபத்திரிக்கு கொண்டு செல்லாததால் பிள்ளை பிறக்கும் வேளையில் இரத்தம் பெருகி இறந்த பெண்கள், கத்திக் குத்து காயமடைந்து காருக்காகக் காத்திருந்து இறந்தோர் யாவரும் அவன் நினைவில் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தனர்.

வழிநெடுக கோண்டாவில், தின்னவேலிக் கிராமங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்டோர் ஒதுக்குப்புறமாக குடிசைகளில் வாழ்வதை அவன் பார்த்து மனம் நொந்தான்.

பட்டணம் சேர்ந்ததும் முதல் வேலையாக மறுநாட் காலையில் குரும்பையுருக்கு வருவதற்கு ஒரு வாடகைக் காரை ஏற்பாடு செய்தான். அதன் பின்னர் மாதவனை ஒரு தடவை பார்த்துப் பேச விரும்பினான்.

மலம்சேர்க்கும் வண்டி ஒன்றைத் தள்ளிச் சென்ற தோட்டி ஒருவனை இடைமறித்துக் கேட்டான்.

“மாதவனை எங்கே பார்க்கலாம்?”

“மாதவன் அண்ணனையா, அவர் காலையிலை லொறியோடு போனவரு. கண்டுபிடிக்கிறது கஷ்டந்தான். எண்டாலும் பெரிய கடைப் பக்கமாய்ப் போய் நிண்டு பாருங்க.”

மாதவனுக்கு தொழிலாளரிடையே இருக்கும் மதிப்பு அவன் பேச்சில் தொனித்தது.

அவன் சொன்னபடி பெரியகடைப்பக்கமாகச் சென்று காத்து நின்றான். பொழுதுபட மாதவன் ஊருக்கு வந்துவிட வேண்டும். சில வேளைகளில் அவன் பிந்தி வரலாம். வந்த பின்பும் அயல் கிராமப் பக்கமாக கூட்டங்கள் அலுவலாகச் செல்லலாம். எதற்கும் இங்கேயே பார்த்துச் செய்தி சொல்லி விட்டுச் சென்றால் நல்லது என்றே அவனுக்குப்பட்டது.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. பின்புற வாய் திறந்தபடி லொறியொன்று ஊர் வந்து கொண்டிருந்தது. நாலு தொழிலாளர்கள் ஓடோடி குப்பைகள், கழிவுப்பொருட்கள், எச்சில் இலைகள் போட்டிருந்த தகரங்கள், பெட்டிகளை எடுத்து லொறியின் பின்புறத்தில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தனர். வெய்யில் நெருப்பாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களின் உடடெல்லாம் வியர்வை குளமாகி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அவர்களின் சுறுசுறுப்பும் லொறியைத் தொடர்ந்த ஓட்டமும் சிறிதும் குறையவில்லை. இப்படி வேலை செய்தால் எந்தப் பறையன்தான் குடிக்கமாட்டான் என்று அவன் மனம் எண்ணியது. நால்வரில் ஒருவன் மாதவன். வேறு வழியின்றி மாதவன் ஓடி வந்து தேநீர்க்கடை ஒன்றின் வாயிலில் கிடந்த எச்சிலைப் பீப்பாவைத் தூக்கும் போது செல்லத்துரையன் முன்னே வந்து “மாதவன்” என்றான்.

“தம்பி நீயா?”

வியப்போடு வார்த்தை வெளிவந்தது.

“இங்கை எங்கை இந்த நேரத்திலை வந்தாய். ஏதாவது நடந்து போச்சா..”

கேட்டபடியே முன்னே பார்த்துச் சொன்னான்.

“வேலண்ணை, அந்த லொறியைக் கொஞ்சம் நிப்பாட்டு”

“இராமனுக்குத் தெரியாமை நாளைக்கு நல்லாணை ஆகபத்திரியிலை சேர்க்கிறத்துக்கு வெள்ளச்சி சம்மதிச்சிட்டுது. அதுதான் காருக்குச் சொல்ல வந்தன்.”

“மிச்சம் நல்லது”.

வெள்ளச்சிக்கு நான் வாக்குக் குடுத்தன். பனையாலை விழுந்தான் எண்டு சொல்லுறதாக. அதிலை ஏதாவது தொல்லை வருமா?”

“அப்பிடி ஒண்டும் வராது. முதலிலை அவன்ரை உயிரைக் காப்பாத்துவம். காலையிலை சேத்து விடு. நான் மத்தியான லீவு நேரத்திலை வந்து பார்த்து, எங்கடை தொழிலாளிகளிடையும் சொல்லி விடுறன்.”

லொறி காத்துக்கொண்டு நின்றது. மற்றத் தொழிலாளர்கள் வியர்வைகளைத் துடைத்து நிழலிலே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். செல்லத்துரையனும் அவர்கள் வேலையைத் தடை செய்ய விரும்பவில்லை. தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 701 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

“ஊரிலை நிலமை எப்பிடி.”

“அப்பிடித்தான் கிடக்கு. நானும் கோயிலுக்குப் போட்டு வரத்தான் இருக்கிறன்”

“அங்கை ஒண்டும் நடக்காது. பயப்பிடாமல் போய்விட்டு கனநேரம் நிக்காது வந்திடு. நானும் நேரங்கிடந்தால் வாறன்.”

“அப்ப நான் போட்டு வாறன்..”

“சரி”

மாதவனின் பேச்சில் நேற்றில்லாத நம்பிக்கை இன்று இருந்தது அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

பட்டணத்திலும் அவன் நுழைந்து தேநீர் குடிக்கத் தக்க கடை இரண்டு மூன்றே இருந்தன. மற்றைய பெரிய தேநீர்க்கடைகளில் மன நிம்மதியோடு சென்று தேநீர் குடிக்க முடியாது. எவராவது அறிந்தவர் இருந்தால் போதும். ஆபத்துத்தான். முதலாளியிடமோ சாப்பாடு வைப்பவர்களிடமோ கண்காட்டி விட வேண்டியதுதான். பின்ன என்ன நடக்கும் என்றே சொல்ல முடியாது.

இதற்காக எவரும் துணிந்து அந்தத் தேநீர்கடைகளில் காலடி எடுத்து வைப்பதேயில்லை.

ஆரிய குளத்தடிச் சந்தியில் இருந்த கடை ஒன்றில் தேநீர் மட்டும் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

நிர்மலமான நீலவானம். சூரியனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாத கோர வெய்யில். அடிவானத்தில் கூட வெண் புகாரையும் காண முடியவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்தபோது கதிரன், நாகி இராசன் எல்லோரும் வந்துவிட்டனர். முழுகிவிட்டு காய்வதற்காக குடும்பி மயிரை விரித்து விட்டுக்கொண்டே வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டிருந்தான் கதிரன். நாகி கூந்தல் மயிர் காய்வதற்காக அதோடு சேர்த்துப் பழைய துணி ஒன்றைக் கொண்டையாக முடிந்திருந்தாள். வாயிலே கையால் உருட்டிய புகையிலைச் சுருட்டு ஒன்று புகைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இராசன்சாப்பிட்ட கனையில் மூலையிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனோடு கதிரன் எதுவுமே பேசவில்லை.

வாயில் புகைந்திருந்த சுருட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டே நாகி சொன்னாள்.

“இந்த வெய்யிலுக்கை எங்கை போட்டு வாறாய்?”

அவள் பதில் எதிர்பார்க்கவில்லை. மீண்டும் சுருட்டை வாயில் வைத்துப் புகைத்தாள்.

“அப்போதை அரை குறையிலை சாப்பிட்டிட்டு ஓடினாய். சமைச்சு முடிஞ்சுது. சாப்பிடவாவனண்ணை”

அன்னம் வேண்டினாள்.

“வேண்டாம், தண்ணி மட்டும் கொண்டா.”

உடுப்பை மாற்றிவிட்டு, தண்ணீரைக் குடித்து விட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள். உடல் அலுத்திருந்த போதும் பகல் நித்திரை அன்று வர மறுத்தது.

பொழுது சரிந்து கொண்டிருந்தது. வள்ளியின் நினைவு திடீரென அவன் மனதில் தோன்றியது. நேரத்தோடு மரமேறப் போக வேண்டும் என முதலில் எண்ணினாள். பின்னர் பொழுது கருகிய பின்புதான் கோவில் பங்குக்குச் செல்வதாகத் தீர்மானித்தாள்.

பூரணை என்ற நினைவு வந்ததுமே, உள்ளத்திலே குளிர்மை ஏற்பட்டது. இதயத்திலே ஒரு கிளுகிளுப்பு.

21

உடலிலே துளிர்ந்திருந்த வியர்வையைத் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டே எழுந்திருந்த போது கதிரனும் நாகியும் தோட்டத்திற்குப் போய்விட்டனர். அன்னத்தோடு வெள்ளையனின் மகள் கற்பகம் பேசிக்கொண்டே கடலை கொறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

செல்லத்துரையன் எழுந்து வந்ததும் கற்பகம் ஒரு சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டாள். அவளை இரண்டு, மூன்று நாட்களாகவே அவன் அந்தப்பக்கம் காணவில்லை.

“கோவிலாலை ஆச்சி கடலை கொண்டு வந்தா. நீயும் கொஞ்சம் சாப்பிடனண்ணை”

அண்ணை என்று அழைக்கும் மறைவுக்குள் அவள்தன் என்னத்தை மூடி மறைக்கிறாள் என்று அவன் உணராமலில்லை. கைநிறையக் கடலையைக் கொண்டு வந்து நீட்டினாள். மறுக்க முடியாதவனாக வாங்கிக் கொண்டாள்.

“இரண்டு மூன்று நாளாய் இந்தப் பக்கமே உன்னைக் காணேல்லை.”

“நான் வந்து கொண்டதானிருந்தன், அண்ணனைத் தான் காணேல்லை. அக்கையைப் போலை எனக்கும் விடிஞ்சா ராத்திரி வரை வேலை. அக்கை என்றை வீட்டைக் கூட எட்டிப் பார்க்கிறேல்லை. அண்ணன் கூட எட்டிப்பார்க்குதா?”

கலகலப்பாகப் பேசினாள். தோய்ந்து விட்டு வாராத மயிரை அள்ளி முடிந்திருந்தாள். வெள்ளை ரவிக்கை, அரையிலே சாயம் போன

பச்சை சேலை ஒன்றைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்தாள். நெற்றியிலே திருநீற்றை அப்பி, சந்தனப் பொட்டுப் போட்டிருந்தாள்.

அவளின் கலகலப்பான பேச்சையும் சுறுசுறுப்பையும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம்.

தோழியாக அவள் இருந்த போதும் அடிக்கடி அண்ணன் இருக்கும் வேளை பார்த்து வந்து "அண்ணன்" என்று தானும் உரிமை பேசிக் கதைப்பதை அன்னம் விரும்பியதில்லை. ஆயினும் தடை போட முடியாதபடி கற்பகம் முந்திக் கொள்வாள். அண்ணன் கூட அவளுக்கு அதிக இடம் கொடுப்பதையும் அவள் விரும்பியதில்லை.

வள்ளியைப் போல் கற்பகம் வெறும் குழந்தைச் சபாவம் கொண்டவளல்ல. எல்லா விஷயமும் நன்கு அறிந்தவள். சிக்கனமாகக் குடும்பம் நடத்தத் தெரிந்தவள். சாதாரியமாகப் பேசத் தெரிந்தவள். 'அண்ணன், அண்ணன்' என்று உரிமையோடு பேசி அவன் இதயத்தில் ஒரு பகுதியையாவது அவள் ஆக்கிரமித்துத்தான் இருந்தாள்.

என்ன சிறப்பு அவளில் இருந்தாலும் அவள் தங்கள் வீட்டில் வந்து தன் இடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதை அன்னம் என்றும் விரும்பியதில்லை.

"போயிடாதே, தேத்தண்ணி கொண்டாறன் அண்ணை"

அன்னம் குசினிக்குள் நுழைந்தாள். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கற்பகம் கேட்டாள்.

"மற்றமுறை பட்டணம் போகேக்கை கல்லு வைச்ச காதுக்குச்சி சோடி வாங்கித் தாறியா? நான் காசு சேர்த்து வைச்சிருக்கிறன்."

அவளுடைய காதிலை குழந்தைகளின் காதில் வைத்து விடும் வட்டக் கம்பி தான் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது கூட அவளுக்கு அழகாகவே இருந்தது.

"என்ன பற்றனிலை உனக்கு வேணும்?"

"எதெண்டாலும் உனக்குப் பிடிச்சதாய் வாங்கினாச்சரி. பன்னிரண்டு ரூபாதான் வைச்சிருக்கிறன். அதுக்கை பார்த்து வாங்கினாப்போதும்."

அன்னம் மூக்குப் பேணிக்கை தேத்தண்ணி கொண்டு வெளியே வந்தாள். கற்பகம் ஒதுங்கி நின்று நிலத்தைப் பார்த்தபடி வலது கால் பெருவிரலால் முற்றத்து நிலத்திலே வட்டம் கீறிக் கொண்டிருந்தாள். கல்லுவைத்த காதுக் குச்சியை நினைத்தபோது, அவள் உடலே சிலிர்த்தது. நாளைக்கே அவன் வாங்கித் தரப் போகிறான் என்பதை அவளால் நினைக்கவே முடியவில்லை. முகத்தில் பொங்கிய பெருமிதத்தை அன்னத்திற்கு மறைத்துக் கொண்டே கதையை உடனே மாற்றிப் பேசினாள்.

“ராத்திரிக்குத் தீர்த்தத் திருவிழாவுக்கு எங்கடையாக்கள் எல்லாரும் போகாது விட வேணுமெண்டு அப்புசொன்னார். நீயும் ஏனண்ணை போகவேணும். நானும் அக்ககையும் சேர்ந்து எப்பிடியாவது மறிக்கிறதெண்டு முடிவு கட்டியிருக்கிறம். என்னக்கை!”

நிலத்தைப் பார்த்த பார்வையை மேலே பாய்ச்சினாள், கற்பகம்.

“சீனி முடிஞ்சு போச்சு, பனங்கட்டி தான் கிடக்கு. இந்தா அண்ணை.”

மூக்குப் பேணியையும் பனங்கட்டியையும் அன்னம் கொடுத்தாள்.

கற்பகத்தின் வலிந்திழுத்த மாற்றுப் பேச்சு அன்னத்திற்கு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை.

“அண்ணன் முடிவு செய்தால் பிறகு ஆண்டவன் வந்தாலும் மாத்த முடியாது. நானும் நீயும் சொல்லுறதைக் கேட்டுத்தான் இப்ப ஆட்போறார்?”

கற்பகத்திற்கு அன்னத்தின் பேச்சு சிறிது சுட்டுவிட்டது. ஆயினும் சமாளித்துக் கொண்டே கதையை நகைச்சுவையாக்க விரும்பினாள்.

“இப்படியிருக்கிறவைதான் பிறகு கலியாணங் கட்டினதும் பெண்டாட்டி என்னை சொல்லைக்கேட்டு ஆடிக் கொண்டிருப்பினாம்.”

கேலியாகச் சிரித்தபடியே தான் கற்பகம் சொன்னாள். ஆனால் அன்னத்திற்கு கோபம் சீறிக்கொண்டு வந்தது. அத்தனை நேரமாகப் பொருமிக் கொண்டிருந்த பொறாமை, வெஞ்சினம் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்தன.

“நீ தான் இப்ப பெண்டாட்டியாய் வந்து என்னை அண்ணனை ஆட்டப்போறியா, உனக்கும் அப்பிடி எண்ணமோ?”

கற்பகத்தின் கன்னத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது. அவளால் அந்த வார்த்தைகளைத் தாங்க முடியவில்லை. கண்களில் நீர் நிறைந்து எல்லாம் மங்கலாய்த் தெரிந்தது.

செல்லத்துரையன் ஆத்திரம் தாங்க முடியாது அன்னத்தின் கன்னத்திலே அறைந்தான். அவள் கன்னத்தைப் பொத்தியபடியே ‘அய்யோ’ என்று அலறியபடி அப்படியே இருந்து விம்மி அழுதாள்.

கற்பகம் கலங்கிய கண்களோடு வீட்டுக்குப் போகத்திரும்பினாள். அவளின் குதூகலமும் கலகலப்பும் ஒருகணத்தில் மாறிவிட்டன. அவள் என்றும் எதிர்பார்க்காத பயங்கர நிழலொன்று இதயத்தில் படர்ந்தது

“கற்பகம் இங்கைவா.”

அச்சத்தோடு அவள் திரும்பி வந்தாள்.

‘நீங்க ரண்டு பேரும் பக்கத்து வீட்டிலை இருக்கிறவங்கள். வீட்டிலை ஆம்பளை இல்லாத போது ஒருத்தருக்கொருத்தா துணையாயிருக்க

வேணும். இப்பிடிப் பகைச்சுக் கொண்டு போகப்படாது. ஒற்றுமையாகித் தான் போக வேணும்.”

செல்லத்துரையனின் பேச்சில் அதிகாரம் தொனித்தது.

சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்து விட்டு அவள் அன்னத்தை நோக்கி அடிமேலடியெடுத்து வைத்து நடந்தாள்.

“சரி அன்னம் எழும்பு, நீயும் இப்படிப் பேசியிருக்கப் பட்டாது. நானும் அடிச்சிருக்கப்படாது?”

கன்னத்தை ஒரு தடவை தடவி விட்டாள். விம்மல் ஓய்ந்தது. அவள் எழுந்து கண்ணீரைப் புறங்கையால் துடைத்தாள்.

“அக்கை நான் பகிடிக்குத்தான் பேசினன், என்னோடை கோபமா.”

கற்பகம் முந்திக் கொண்டாள். அன்னம் அத்தனை இலகுவில் விட்டுக்கொடுக்கத்தக்க சபாவம் கொண்டவளல்ல. ஆயினும் ஒன்றும் எதிர்ப்புக்கூற முடியாத நிலையில் தலையசைத்தாள்.

“இந்தா அன்னம் பானையுக்கை தண்ணீரில்லை. கொஞ்சத் தண்ணி அள்ளிக்கொண்டு வா.”

அன்னம் எழுந்து நடந்தாள்.

“நானும் போட்டு வாறனக்கை.”

அன்னம் திரும்பி வருவதற்கிடையில் கற்பகம் காகம் கையுமாய் ஓடிவந்தாள்.

“இந்தா காசு, நாளைக்கு மறந்திடாதை, உன்னைக் கொண்டு வாங்கிப்போட வேணுமெண்டு நீண்ட நாளாய் எனக்கு ஆசை. ராத்திரி நிலவிலை நேரஞ் செல்ல இந்த ஒழுங்கையாலை வந்தனியா?”

“வந்தன்தான். நீயெங்கை பார்த்தாய்.”

“நாய் குலைச்சது. எழும்பி வேலியாலை பார்த்தன். நீ பேசாமல் போய்க்கொண்டிருந்தாய். உங்கடை படலையிலையும் ஆரோ நிண்டினம்.”

அதற்கு மேல் அவள் அங்கு நிற்க விரும்பவில்லை. அன்னம் தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்கிடையில் ஓடி விட்டாள்.

அவிழ்ந்த கூந்தலை அள்ளி முடித்தபடியே அவள் ஓடியதை அவன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

முகத்தைக் கழுவி தலையைச் சீவிக்கொண்டு கள்ளு இறக்குவதற் குரிய உபகரணங்களுடன் ஒழுங்கையில் ஏறி நடந்தான். வாயைப் பிளந்து கொண்டிருந்த மக்கிக்கல்லொன்று வலது கால் பெருவிரலைப் பதம் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 706 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

பார்த்து விட்டது. கையில் தொங்கியிருந்த முட்டி யைக் கீழே வைத்து விட்டு இரத்தம் பாயாது கல்லடித்த இடத்தை கைப்பெருவிரலால் சிறிது நேரம் அழுத்தியபடி பிடித்திருந்தான். பின்னர் துப்பலை எடுத்து அதன் மேல் பூசிக்கொண்டு புறப்பட்டான். இரத்தம் சிறிது கசிந்து கொண்டிருந்தது. கிராமச் சங்க அங்கத்தவர் மேல்தான் அவன் கோபம் பாய்ந்தது.

கிராமச் சங்கத் தேர்தலின் போது மறக்கணாப் பள்ளர் பறையர் பகுதியை உள்ளடக்கிய மேற்கு வட்டாரத்திற்கு பென்சன்கார இராசையாவும் சுருட்டு முதலாளி சின்னத் தம்பியாரும் போட்டியிட்டார்கள். செம்பாட்டுப் பகுதியை உள்ளடக்கிய தெற்கு வட்டாரத்திற்கு சீனிவாசத்தாரும் சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியரும் போட்டியிட்டனர்.

சீனிவாசத்தாருக்காக அவன் பாடுபட்டான். அவரின் வேண்டுகலின்படி மேற்கு வட்டாரத்திற்கு இராசையாவை ஆதரித்தான். இருவரோடும் பள்ளர் பறையர் வீடுகளெல்லாம் சென்று அவர்களுக்காக வாக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தான். இருவரும் வெற்றி பெற்றனர். மற்ற வட்டாரங்களில் சீனிவாசத்தாரின் ஆட்கள் வெற்றி பெறவில்லை. அதனால் கிராமச் சங்கத் தலைவர் பதவி அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இருவருக்காகப் பாடுபட்டும் எவ்வித பலனும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. தேர்தல் முடிந்த பின்னர், ஒப்புக்கொண்ட எதையுமே அவர்கள் செய்யவில்லை. அவன் எத்தனையோ நாள் அலைந்த பின்னர் தான் ஒழுங்கைக்கு மக்கியாவது போட்டனர். அதற்கு இன்னும் உருளையே உருட்டவில்லை. மூன்று மாதமாகக் காணும் போதெல்லாம் இராசையரைக் கேட்டுக்கொண்டே திரிகிறான். சீனிவாசத்தாரிடமும் சொல்லிப்பார்த்தான். எதுவும் நடைபெறவில்லை.

செம்பாட்டுப் பகுதிப் பள்ளருக்கு ஒரு கிணறு பறையர் பகுதிக்கு ஒரு கிணறு வெட்டித்தருவதாகவும் வாக்குக் கொடுத்திருந்தனர். எதுவும் நடைபெறவில்லை.

“தலைவர் பதவி எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் என்ன செய்யலாம்” என்று சீனிவாசத்தார் கையை விரித்து விட்டார்.

இப்பொழுது வாக்குத்தவறியது மட்டுமல்ல, வாக்குச் சீட்டுப் போடும்படி எவரைக் கெஞ்சினார்களோ, அவர்களையே ஒழித்துக் கட்டத் திட்டமிடுகிறார்கள். வாழ்வொட்டாமல் மட்டந்தட்டப் பார்க்கிறார்கள்.

“நாங்களென்ன பூந்தொட்டி மரங்களா? வளர விடாது விரும்பிய போதெல்லாம் விரும்பிய விதமாய் கத்தரித்துவிட.”

மாதவன் அன்றொருநாள் நான் சொன்னது அவன் நினைவில் படர்ந்தது. மேலும் சொன்னான்:

எலக்ஷனின் போது மட்டும் கெஞ்சி விட்டு எலெக்ஷன் முடிஞ்சபின் தொடர்ந்து ஏமாற்றிக்கொண்டே வர்றாங்கள். எத்தனை காலந்தான் இப்படி ஏமாத்துவாங்கள் எண்டு பாப்பம். இதுக்கும் ஒரு வழி செய்யத்தான் வேணும்”.

மாதவன் ஏதோ திட்டத்தோடுதான் சொல்லியிருப்பான். அவனோடு சேர்ந்து இதுக்குமொரு வழிகாணத்தான் வேண்டும்.

மனதிற்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள்.

எத்தனையோ வேலையெல்லாம் செய்ய இருக்கிறது. முளையிலேயே கிள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இப்படித்தான் அனாதி காலந்தொட்டு கிள்ளி வருகிறார்களா?

வளர வேண்டுமாயின் இரத்தப்பலி கொடுத்துத்தான் வளர வேண்டுமா?

சீனிவாசகத்தார் வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். முற்றத்தில் நின்றபடியே அழைத்தான்.

“பிள்ளை இருக்கிறியா, காலிலை கல்லடிச்சுப்போட்டுது. ஏதாவது மருந்திருந்தா கொஞ்சம் தா பிள்ளை”

சீனிவாசகத்தார் சிலவேளை உள்ளே இருக்கலாம் என்றே செல்லத்துரையன் அவ்வாறு அழைத்தான்.

ஆர் செல்லத்துரையா, காலிலை கல்லடிச்சதா, இதோ வாறன்..”

குரலில் வருத்தம் தொனித்தது. துடைத்துக்கொண்டிருந்த விளக்கை வைத்து விட்டு சரஸ்வதி ஓடிவந்தாள்.

சீனிவாசகத்தார் உள்ளேயிருந்திருந்தால் காலைக்காட்டி ஆத்திரம் தீர்ப் பேசியிருப்பான்; நாளைக்கே உருளையைப் போடும்படி கேட்டிருப்பான்.

சரஸ்வதி வந்து நிலத்திலே இருந்து கொண்டே இரத்தம் கசிந்த இடத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

“உஸ்”

நோவைத் தெரிவித்தபடியே காலை அசைத்தான்.

“பலமா அடிச்சப் போட்டுது. எங்கை கல்லுக்கை போனாய்.”

“உங்கடை அய்யா போடுவிச்ச கல்லுத்தான். உருளை போடும்படி மூண்டு மாதமாய் கேட்டுக்கொண்டு திரியிறன். இனியெங்கை, அடுத்த எலெக்ஷன் வரும்மட்டும் போடமாட்டங்கள்.”

சரஸ்வதி உள்ளே ஓடிப்போய் ஒரு பெட்டியும் கையுமாக வந்தாள். உடைந்த தோலை கத்தரிக்கோலால் வெட்டி எரி மருந்து போட்டுத் துடைத்து, சிவத்த மருந்தொன்றை வைத்து சுருளாக இருந்த ‘பண்டேஜ்’ துணியால் காயத்தைக் கட்டி விட்டாள்.

“இரண்டு மூன்று நாளைக்கு தண்ணி படவிடாதை.”

“பாப்பம்”

அவன் மரமேறத் தொடங்கினான். அவள் விளக்ககேற்றச் சென்றாள்.

23

அங்கிருந்து கோவில் பங்குக்குப் புறப்படும் போது சூரியன் விட்டுச் சென்ற நீண்ட நிழல்களைப் பூரண சந்திரன் விழுங்கித் தன் நிழலைப் பரப்பத் தொடங்கி விட்டான்.

“செல்லத்துரை மறந்திடாதை, நான் சொன்னபடி செய்.”

சரஸ்வதி வாசல் வரை வந்து சொல்லி வழியனுப்பினாள்.

அவன் உயிருக்காக அவள் ஏன் இத்தனை கவனம் எடுக்க வேண்டும்!

பதில்கூறமுடியவில்லை. பெரியபுதிராகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

அன்பும் வெறுப்பும் பழக்கத்தால் மட்டுமா ஏற்படுபவை?

நல்லானுக்காக அவள் பரிதாபப்படவில்லை. என் இதயம் கலங்குகிறது. சாதி உணர்ச்சியாலா? வர்க்க உணர்ச்சியாலா?

“மனித இனத்தையே நாம் நேசிக்கப்பழக வேண்டும்”

மாதவன் ஒரு நாள் சொன்னது நினைவில் வந்தது.

தோட்ட வேலை செய்யும் பறையனால் இப்படிப் பேச எப்படி முடிகிறது? என்கே இப்படிப் பேசக் கற்றுக்கொண்டான்.

சமய அறிவிலே திளைத்த ஞானிகள் கூட மற்ற மதத்தவர்களைத் தூற்றுகிறார்கள்.

கோவில் பங்குக் கிணற்றடிக்குச் சென்ற போது வள்ளி முற்றத்திற்கு வருவதும் உள்ளே செல்வதுமாக நிற்பதை அவன் கண்டான். மர நிழலில் கரும்புகாரில் மறைந்த நிலவொளி மங்கலாக வீசியது. அரவமின்றி அவன் மரத்தில் ஏறினான். மரத்தின் வட்டிலிலே இருந்து கொண்டு குடிசையைப் பார்த்த போது நிலவை மங்கலாக்கிய கரும்புகார் நீங்கிவிட்டது; அவன் கண்டு விட்டான். நிலவொளியில் பற்கள் தெரிய அவள் நகைத்தாள்.

குடிசையின் கூரையால் புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. அவன் சமைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

கடைசி மரத்தால் இறங்கியதும் ஓடி வந்தாள்.

“காலையில் எங்கை போனன் எண்டு பார்த்து ஏமாந்தியளா?”

“ஏன் நான் ஏமாற வேணும்? நான் மரஞ்சீவவே வரேல்லையே. நீ தான் பார்த்திருந்து ஏமாந்தியோ”

வள்ளிக்கு ஒரே ஏமாற்றமாகி விட்டது. அவள் முகமே சோர்ந்து வாடியது. மௌனமாக நின்றாள்.

“எங்கை போனதெண்டைத்தானே சொல்ல ஓடி வந்தாய். சொல்லி முடியன்”

உண்மையாகப் பேசுகிறானா, சொல்லாமல் போன வஞ்சத்தில் பேசுகிறானா என்பதை அவளால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

முதல் நாளிரவு தான் சொல்ல மறந்ததற்காக மன்னிப்போடு நீர்வேலிக்கு தாயின் உறவினர் ஒருவரின் கலியாண வீட்டிற்குச் சென்று வந்த செய்தியைச் சொன்னாள்.

“பொழுது படைக்கைதான் வந்து சேர்ந்தம். அப்புவும் ஆச்சியும் தோட்டத்துக்குப் போட்டினம்”

அவள் என்ன எதிர்பார்க்கிறாள் என்பதை அவன் உணராமலில்லை. இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களை உணர முடியாத பேதமை நிலைமையிலேயே அவள் இருந்தாள். தன் இதயத்தையே அவள் அப்பொழுது அவன் காலடியில் அர்ப்பணித்து விட்டாள். இனி அவன் விட்ட வழிதான். வாய் திறந்து எந்த உறுதிமொழியையும் அவள் என்றும் கேட்டதில்லை. எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றியே அவள் எவ்வித திட்டமும் போட்டு வைக்கவில்லை. போட்டிருந்தால் அவனை ஒரு சொல்லாவது கேட்டிருப்பாள்.

மெய்மறந்த நிலையில் சில வேளைகளில் அவள் கண்கள் மட்டும் துளிர்க்கும். அவன் உருவம் அவ்வேளை மங்கலாகத் தோன்றும். அக்கண்ணீர் துளிகள் பேசும் வார்த்தைகளை அவன் கேட்க விரும்புவதில்லை. அவளின் சேலையிலேயே துடைத்து விட்டுப்போய் விடுவான்.

இத்தனையெல்லாம் உரிமையோடு பேசும் அவளுக்கு வாய்திறந்து கேட்கும் துணிவு ஒன்று மட்டும் இன்னும் ஏற்படவில்லை.

பெரிய முட்டியில் கள்ளை நிரப்பி கையிலே தூக்கிக்கொண்டு கதிராசி வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான்..

“ராத்திரிக்குத் திருவிழாவுக்குப் போவியளா?”

“போவன். உனக்கும் கடலை வாங்கிக் கொண்டு வந்து நாளைக்குத் தாறன்”

எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாத தன்மையொன்று அவனில் இருப்பதை அவள் உணராமலில்லை. ஏதோவெல்லாம் அவள் சொல்ல விரும்பினாள். அவன் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கத் தயாராக இருந்தால்தானே.

முதல் நாள் போலவே, கதிராசி வீட்டிற்குக் கள்ளைக் கொண்டு போனான்.

படலையைத் திறந்தபோது எவனோ ஒருவன் வெளியே சென்று கொண்டிருந்தான். அவன்தான் அந்த மது பரிசோதனைப் பகுதியைச் சேர்ந்த இன்ஸ்பெக்டர் ரோ? கதிராசிக்கும் மகளுக்கும் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவனின் அணைவு இருப்பதால்தான் ஒருக்காலும் பிடிபடாமல்கள் எப்பாராயம் காய்ச்சிச் சீவிக்க முடிகிறது என்று ஊரில் பேசிக் கொண்டனர்.

வந்த மருமகனின் ஏமாற்றத்தைச் சகிக்க முடியாமல் கதிராசி சில மாதம் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தாள். தோட்டம் ஆடு மாடுகளைப் பார்ப்பதற்கே வருமில்லை.

புருஷன் கையில், கட்டிய தாலியைக் கொடுத்துக் கலைத்த அன்னம்மா சத்தியையும் பொருட்படுத்தாது துணிச்சலோடு தோட்டத்திலே போய் வேலை செய்யத் தொடங்கினாள்.

24

கதிராசி நோயிலிருந்து மீண்டும் எழுந்து பழையபடி உழைக்கத் தொடங்கினாள். அன்னம்மாவின் வளர்ந்து வந்த வயிறு, போதிய கவனிப்பு இல்லாமல் இருந்த பயிர், ஈடுவைத்த கடன், அறிந்தவரிடமெல்லாம் பட்டகைகடன் யாவும் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்த சிறு வீடுவளவும், அன்னம்மாவுக்குக் கலியாணத்திற்குப் போட்ட நகை யாவையும் கவர்ந்து விட்டன. மேலும் சில கை கடன்கள் கொடுக்க வேண்டியிருந்தன. அன்னம்மாவின் பிள்ளைப்பேறு வேறு பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

வேறுவழியின்றி, கிராமத்திலே ஏழைகள் வழியொன்றும் இல்லாதபோது மானம் மரியாதையை விட்டு சட்டத்தை மீறித் தொடங்கும் சூதாட்டம் போன்ற குடிசைத்தொழிலை கதிராசி ஆரம்பித்தாள்.

தோட்டத்திலே வருமானம் வராதபோதும் பிழைப்புக்குரிய ஒரு தொழிலாக தோட்டத்து உழைப்பை வெளியே காட்ட முடிந்தது. வீடு விலைப்பட்டதுமே கிராமத்தின் ஒதுக்குப்புறத்தில் தனியேயிருந்த அந்தப் பாழடைந்த வீட்டில் குடியேறினர்.

தாயும் மகளும் பகலிலே தோட்டம். இரவிலே புளித்த கள்ளைப் பனங்கட்டியுடன் ஓசைப்படாது கலக்கி வைத்துப் பதம் வந்ததும் இரவிரவாகப் பானையில் விட்டு எரித்து ஆவியாக்கி, அதைக் குவிரச் செய்து வடித்துப் போத்தல்களில் அடைத்து விற்றுப் பிழைத்து வந்தனர்.

மது பரிபாலனப் பகுதியின் தயவு தொடர்ந்து இருக்கும் வரை பணம் உழைக்கத்தக்க இத்தொழிலையும் வேளாளர் தமக்கு மட்டுமே உரிமையாக வைத்துக்கொண்டனர். அத்தொழிலுக்குரிய முக்கிய பொருளான கள்ளை மட்டும் பள்ளர் இறக்கி அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

பள்ளர், பறையர், எவராவது கள்ளச் சாராயம் வடிக்கத்தொடங்கினால் சில நாட்களுக்கு மட்டுமே அதிதொழிலைச்

செய்ய முடியும். அரசாங்கத்திற்கு மட்டுமே உரித்தான இத்தொழிலை பிறர் செய்வது தண்டனைக்குரிய குற்றம். மது பரிபாலனப் பகுதியார் உயர்சாதியாரின் அறிவித்தல் கிடைத்ததும் சாராயம் வடித்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களை கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு போய் கூண்டில் நிறுத்துவர். தெண்டம் கட்ட முடியாது. ஆறு மாதமாவது கம்பி எண்ணி விட்டுத்தான் திரும்ப வேண்டும்.

கதிராசி விளக்குப் பிடிக்க, முதல் நாளிரவு போல பாணையில் கள்ளை ஊற்றி விட்டு செல்லத்துரையன் வீடு திரும்பினான்.

தீர்த்தத்திருவிழா, பிள்ளையாரின் கடைசித் திருவிழா. மேளங்கள், சின்னமேளம், வாணங்கள், மலர்ச்சப்பிரம், முதல் தரமான சாத்துப்படி, மின்சார விளக்கலங்காரம்.

ஊரே கோவிலை நோக்கித்திரண்டு கொண்டிருந்தது.

செல்லத்துரையன் வீட்டிற்குப் போய் சேர்ந்ததும் முட்டிகளை வைத்துவிட்டு வாளியை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான். குளித்துவிட்டு வந்ததும் அன்னம் பகலில் சமைத்து வைத்த சோறைப் படைத்தான். சோறு ஆறி வியர்த்துப் போயிருந்தது. கறிகளை மட்டும் சூடேற்றியிருந்தான்.

சோற்றைப் பிசைந்து கொண்டே அன்னத்தின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் முந்திய கலகலப்பு இருக்கவில்லை.

“இன்னும் கோபம் ஆறேல்லையா அன்னம்”

செல்லமாகக் கேட்டான். அவள் பதில் பேசவில்லை.

“வேட்டி சால்வையை தோய்ச்சப் போட்டியா?”

“காஞ்சு போச்சு, மடிச்சுக் கொடியிலை போட்டிருக்கிறேன்.”

“அப்பு என்னவாம்”

படலையடியில் வரும்போது அவருடைய ஏச்சுச்சத்தம் அவள் காதில் விழுந்திருந்தது.

“நீ கோவிலுக்குப் போறத்தைப் பற்றி ஏசிக்கொண்டேயிருந்தார். உன்னைக் கண்டதும் விட்டிட்டார். இந்தப் பக்கத்திலையே ஒருத்தரும் கோவிலுக்குப் போகேல்லையாம். ராசன் போனதுக்கும் ஆச்சியைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆச்சி வெள்ளையண்ணை வீட்டை போட்டார்.”

அதிக்கமாக்சாப்பிடவே முடியவில்லை. இலையையும் சோற்றையும் கொண்டு வந்து நாய்க்குப் போட்டு விட்டு கையைக் கழுவினான். தண்ணீரால் வயிற்றை நிரப்பி விட்டு உள்ளே சென்றான். வேட்டியை மாற்றிக் கட்டினான். சால்வையை தோளில் போட்டான். செத்தையிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த கோதிய முழுத்தேங்காய் சிரட்டையுள்ளே தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -712- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கைவைத்து விபூதியைத் தொட்டு “சிவ சிவ, கருணாகர” என்று முணுமுணுத்த படியே பூசினான். முற்றத்தில் இறங்கிய போது பலத்த குரலில் சொன்னான்.

“அன்னம் கோவிலுக்குப் போட்டு வாறன்”

கதிரனுக்கும் சேர்த்துத்தான் அவன் சொன்னான்.

கதிரனால் மகனை எதிர்த்துப் பேசவே துணிச்சலேற்படவில்லை.

‘எனக்கு மேலாலை வளந்தவனோடை என்ன பேச்சு. இவனெல்லே புத்திசாலியாய் நடக்கவேணும். இவனுக்கொண்டு நடந்திட்டா நாங்க சும்மா இருக்க முடியுமா?’

இதுவே கதிரனின் கேள்வி.

“நல்லானுக்கு நடந்து போச்சு; கேட்பாரில்லை, அவன் உன் மகனாயிருந்தால் நீ என்ன செய்வாய்? அதைச்செய்.”

செல்லத்துரையனின் பதில் இது. கதிரன் கேள்வியை நேரடியாக மகனிடம் கேட்கவில்லை. அவனும் முன்னே நின்று பதில் கூறவில்லை.

செல்லத்துரையன் ஒழுங்கை வழியே வந்து நிழல் வாடி மரத்தடியில் தெருவிலே ஏறும்போது அங்கே பரமன், சின்னத்தம்பியன், இலட்சுமணன் ஆகிய மூவரும் நின்றனர்.

“செல்லத்துரையா, நாங்களும் வாறம்.”

காத்திருந்து கூடிச் செல்பவர் போலச் சென்றனர்.

பிள்ளையார் கோவில் திருவிழாவென்றால் பத்து நாளும் கிராமத்திலே கொண்டாட்டம்தான். பணமுள்ள பத்துப்பேர் பிள்ளையாரின் கருணையையும் ஊராரின் மதிப்பையும் பெறுவதற்காகப் பணத்தை அள்ளி வீசுவர். அவர்கள் பணம் எப்படி உழைக்கிறார்கள் என்பது பற்றி பிள்ளையார் அறிய வேண்டியதில்லை.

“பள்ளர் பறையர் துப்புரவில்லாதவர்கள், கள்ளக்குடிப்பவர்கள், மீன், இறைச்சி, அருந்திவிட்டு கோவிலுக்கு வருவார்கள். உள்ளே எப்படி விட முடியும்?”

இவ்வாறு கோவிலில் கடவுளின் முன்னிலையிலும் சாதியைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சாட்டுச் சொல்வோர் இருந்தனர்.

தெருவால் நடந்து கோவில் ஒழுங்கையிலே இறங்கியதும் திருவிழா உபயகாரர் கந்தசாமியின் மைத்துனர் குருசாமியின் வீடு, அதை நெருங்கியதும் இறைச்சியின் மணமும், சாராயத்தின் நெடியும் வீசியது.

பெரிய மேளக்காரர், சின்ன மேளக்காரர் எல்லாருக்கும் அங்கேதான் விருந்து. அதற்காக ஒரு ஆட்டுக்கடாவாவது சமைக்கப்பட்டிருக்கும். சுவாமிக்குச் சாத்துப்படி போடுவோருக்கும் சாராயம் ஊற்றப்படுவது அங்கு வழமை!

கோவிலை நெருங்கியதும் மின்சாரம் தரும் யந்திரத்தின் ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஒலிபெருக்கியில் மேளக்கச்சேரி மிதந்து வந்தது. கோவிலெல்லாம் ஒரே ஒளி மயம். பூப்பந்தல், மாவிலைத் தோரணங்கள், கோவிலின் ஒவ்வொரு சுவரிலும் கிராமத்தின் செழிப்பைக் காட்டவல்ல பெரிய குலைகள் தொங்கும் வாழைகள்; செவ்விளநீர்க் குலைகள், அவற்றிடையே மின் விளக்குகள்!

கோவில் முகப்பில் வேலைப்பாடமைந்த பெரிய சப்பிரம் மின் விளக்கால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு புறத்தில் சுவாமி எழுந்தருள, சர்ப்ப உருவில் மலர்ச்சப்பிரம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. வீதிகளெல்லாம் குருவி வாணங்கள், வெடிகள், தொடர்ந்து வெடிக்க கூடிய கோட்டைகள் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரே சனத்திரள் கோவில் உள்ளேயும் வெளியேயும் நிரமபி வழிந்து கொண்டிருந்தது. இரத்தினம், நடராசா, மயிலன் ஆகியோர் சனங்களை இருத்திக் கொண்டிருந்தனர். பஞ்சமர் என்று கூறப்படும் பள்ளர் பறையருக்காக ஒதுக்குப்புறத்தில், வழமையிலும் பார்க்க உறுதியாக தூண்கள் நட்டு வரிசையாகக் கயிறு சுட்டப்பட்டிருந்தது.

தலையாட்டியபடியே முன்புறத்திலிருந்தோர் மேளத்தையும் நாடஸ்வரத்தையும் ரசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆயினும் எல்லோருக்கும் சின்ன மேளத்திலேயே கண். அதைப் பார்ப்பதற்காகவே, பொழுதுபடவே வந்து இடம்பிடித்தோர் பலர்.

25

வேளாள வாலிபர் பலர் தலைவர்களின் முன்னறிவித்தலின்படி கத்தி, கிறிஸ், வாள், பொல்லுகள் யாவும் தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்தனர். கோவிலடியிலேயே பாதுகாப்பான இடங்களில் பதுக்கி வைத்திருந்தனர். சிலர் இடுப்பிலேயே செருகி வைத்திருந்தனர்.

செல்லத்துரையனின் ஆத்திரப் பேச்சுக்கு அத்தனை மரியாதை கொடுத்திருந்தனர்.

எவனொருத்தனாவது பஞ்சமர்களுக்காகக் கட்டப்பட்ட கயிற்றை அறுத்துவிட்டுத் தப்பிவிட்டால் அயல் கிராமங்களிலேயே அங்குள்ள வேளாளர்களுக்கு முக்கியமாக வாலிபர்களுக்கு மதிப்பு இல்லாது போய்விடும் என்பதும் அவர்கள் கருத்து.

எவருமே எதிர்பாராத விதமான சம்பவம் ஒன்று அன்று நடந்து விட்டது. எல்லோரும் அதிர்ச்சியும் ஆத்திரமும் அடைந்தனர்.

செல்லத்துரையன்தானா இதைக் கிள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான் என்றே சிலர் சீற்றமடைந்தனர்.

எந்தத் திருவிழாவிலுமில்லாத வழக்கத்துக்கு மாறாக இரண்டு பொலிசார் குண்டாந்தடி சகிதமாக வந்திருந்தனர்.

எப்படியிருந்தாலும் விதானையார் வேளாளர் பக்கந்தானே. விதானையார் சொல்வதை மீறியா பொலிசார் நடக்கப் போகின்றனர்.

பலருக்குத் துணிச்சல் இருந்தது.

சீனிவாசகம், இராசையா மற்றும் இரண்டு மூன்று பெரிய மனுஷர் விதானையாரிடம் போய்ச் சொன்னார்கள்.

“என்ன வல்லிபுரம் இந்த விளையாட்டு? தொட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளி விடுகிறீரோ?”

“ஏன்? என்ன நடந்தது?”

விதானையார் வல்லிபுரம் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார்.

“நாங்கள் ஏதோ ஆயித்தமெல்லாம் செய்ய நீர் பொலிசுக்காரருக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு வந்திருக்கிறீரோ.”

நளினமாகக் கூறினார் இராசையா. விதானையாரின் முகத்தில் கேள்விக்குறி விழுந்தது.

தனக்கு அறிவியாது பொலிசார் வந்ததை அவமதிப்பாகவும் கருதினார்.

“எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது. எங்கை வாங்கோ பாப்பம்”

கோவிலுக்குள்ளே நின்ற விதானையார் அவர்களுடன் வெளியே வந்தார். விதானையாரைக் கண்டதும் பொலிசார் புன்னகை புரிந்தனர்.

“உம்மைத்தானே தேடித்திரியிறம்”

விதானையார் தமது மதிப்பில் கொஞ்சம் திரும்பி வந்தாக உணர்ந்தார்.

“அப்ப வாருங்களேன் போவம்.”

வெளியே கூட்டிச்செல்ல விதானையார் முயன்றார்.

இல்லை விதானையார். இங்கே திருவிழாவுக்குத்தான்

‘டியூட்டி’ லை வந்திருக்கிறம்’

முதல் முயற்சி தோல்வியடைந்தது.

“இங்கை உங்கள் ‘டியூட்டியே’ அவசியமில்லை. நான் இங்கைதானே நிக்கிறன். ஏதாவது நடந்தா சொல்லியனுப்ப மாட்டனா? நீங்க போய் நான் சொன்னதாக இன்ஸ்பெக்டரிட்டைச் சொல்லுங்கோ”

“இல்லை விதானையார், இங்கை ஒண்டும் நடக்காது எண்டு நீங்களே சொல்லுறீங்கள். அப்பிடியெண்டா நல்லதுதானே. உங்களுக்குக்

கென்ன, நாங்களும் நிண்டு திருவிழாப் பாத்திட்டுப் போறம். எங்களுக்கு “வத்தா” கிடைக்கட்டன். ஆனால் இது இன்ஸ்பெக்டர் உத்தரவில்லை. சுப்பிரிண்டனிள் உத்தரவு”.

விதானையார் வல்லிபுரம் ஒரு கணம் அசந்து போனார்.

அவ்வளவுக்கு விசயம் போய் விட்டதா என்று அதிர்ச்சி அடைந்தார்.

பள்ளர், பறையரில் சுப்பிரிண்டன் வரை போவதற்கு இங்கே எவர் இருக்கிறார்கள்?

அவராலேயே பதில் காண முடியவில்லை. சுப்பிரிண்டனுக்குப் பெட்டிசம் எழுதினாலும் அவர் இன்ஸ்பெக்டருக்கு அனுப்புவார். இன்ஸ்பெக்டர் விதானையாருக்கு அனுப்புவார். விதானையாருக்கு எப்படிப் பதில் எழுதுவதென்று தெரியும். பெட்டிசம் எழுதியவனுக்கும் எப்படிப் பாடம் படிப்பிப்பதென்றும் அவருக்குத் தெரியும். இது புது முறையாக இருப்பது அவர் மூளையைக் கலக்கியது.

“ஆற்றையேன் கள்ளப் பெட்டிஷத்தை நம்பி சுப்பிரிண்டன் இன்ஸ்பெக்டருக்கு எழுதியிருப்பார்.”

விதானையார் வல்லிபுரம் தன் மனச்சாந்திக்காவும் பொலிசாரைத் திருத்திப்படுத்துவதற்காகவும் சும்மா சொன்னார்.

“இல்லை, இண்டைக்குப் பின்னேரம் போலைதான் சுப்பிரிண்டன் இன்ஸ்பெக்டருக்கு’ டெலிபோனி’ லை உத்தரவு கொடுத்தார்.

விதானையாரின் ஆருடமெல்லாம் பிழைத்துக் கொண்டே வந்தது. இனி வேறு வழியில்லையென்று கண்டார். தன்னை நம்பிய தன் சாதியரையும் காட்டிக்கொடுக்கப்படாது. அசம்பாவித சம்பவம் எதுவும் நடைபெறாதும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதற்கிடையில் தன்னையும் மீறிச் சம்பவங்கள் நடைபெற்று விடுமோ என்ற பீதியும் தலை தூக்கியது. எதற்கும் பொலிசாரைத் தன் கையில் போட்டு வைத்திருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்.

“அதிலையென்ன இண்டைக்குத்தானே பிரமாதமான திருவிழா, அரசாங்கச் சிலவிலை நீங்களும் பாத்திட்டுப் போகலாம். திறமான சின்னமேளம், நான் முன்வரிசையிலே இருத்தி விடுகிறேன். தூக்கம் வந்தால் கொஞ்ச நேரம் கண்மூடவும் பக்கத்து வீட்டிலையே ஒழுங்கு செய்யிறன். எங்க ஊருக்கு விருந்தாளி மாதிரி வந்ததாக நினைச்சுக் கொள்ளுங்கோ”

சூழ்நிலையை அறிந்து வல்லிபுரம் சாதாரியமாகப் பேசினார். மேலும் தொடர்ந்தார்.

“சின்னராசா, இஞ்சைவா. இந்தரண்டு அய்யாமாரும் தூரத்திலையிருந்து திருவிழாப் பார்க்க வந்திருக்கினம். இன்னும் தண்ணி தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -716- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

கூடக் குடிக்கேல்லை. குருசாமி வீட்டை கூட்டிக்கொண்டுபோய் நான் அனுப்பியதெண்டு சொல்லி சாப்பாடெல்லாம் கொடுத்து அழைச்சுவா”

பொலிசார் மறுக்கமுடியாத விதமாக அவர் பேசினார்.

“நான் இங்கைதான் நிப்பன்” முதலிலை சாப்பிட்டிட்டு வாங்கோ”

இருவரது முதுகிலேயும் தட்டி, நட்புப்பாராட்டி, வல்லிபுரம் அவர்களை அனுப்பி வைத்தார். பொலிசாருக்கு பெரிய வரவேற்பு, மேசையில் இலைபோட்டு நாற்காலியில் இருத்தி ஆட்டிறைச்சியோடு விருந்து நடைபெற்றது. போதிய பொரிச்ச இறைச்சித் துண்டுகளோடு குடிக்க முடிந்தளவு சாராயம், தவறணைச்சாராயமல்ல, குரும்பையூர் முதல் வடிச்சாராயம். அதற்கென்று அயல் கிராமங்களெல்லாம் தனி மதிப்பு இருந்து வந்தது.

பிள்ளை பெற்றவுடன் பெண்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு மேல் நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பிரண்டியிலும் பார்க்க குரும்பையூர் முதல வடி சிறப்பானது என்று தேடி வாங்கிச் செல்வோர் பல படித்தவர்களிடையேயும் இருந்தனர்.

பொலிசாருக்குப் பூரண திருப்தி, விதானையார் மேல் நல்மதிப்பு ஏற்பட்டது.

வல்லிபுரம் கோவிலடியில் தன் நிலைமையை ஓரளவு விளங்கப்படுத்தினார்.

பொலிசாரை அனுப்பியவர் யார் என்று எவராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. சுப்பிரிண்டன் வரை போவதற்குச் செல்வாக்குள்ளவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடையே எவருமில்லை என்று முடிவு செய்தனர்.

தம்மிடையே கருங்காலிகள் எவராவது? அப்படி ஊகிப்பதற்கும் எவருமில்லை.

அந்தப் புதிர் புதிராகவே இருந்தது.

26

ஆயுதங்களையெல்லாம் கூடியவரை மறைவாக வைக்கும்படி விதானையார் மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டார். ஆனால் எவரும் அவர் வேண்டுகலுக்குச் செவி கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

செல்லத்துரையன் நண்பர்களோடு வந்தபோது பொலிசார் விருந்துக்குச் சென்றிருந்தனர். எவ்வித வேறுபாட்டுணர்ச்சியும் காட்டாத விதமாக சனத்திரளிடையே ஒதுங்கி நடந்து பிள்ளையார் வாசலடியில் வந்தனர். தலையில் குட்டி வணங்கிவிட்டு பஞ்சமர்களுக்கான பகுதியில் வந்து நின்றனர்.

பல விழிகள் அவனையும் கூட்டாளிகளையும் வெறித்துப் பார்த்தன. மடியிலே கத்தி ஏதாவது வைத்திருப்பார்களோ என்று அரையையும் தூர நின்று சிலர் ஆராய்ந்து பார்த்தனர்.

சின்னத்தம்பி கடலை வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். தன் சால்வையை நடுவே விரித்து கடலையைக் குவித்தான். யாவரும் சுற்றிவர இருந்து கடலையைக் கொறித்துக் கொண்டே மேளத்தையும், நாதஸ்வர இசையும் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கடலையைச் சாப்பிடும் போது செல்லத்துரையனுக்கு வள்ளியின் நினைவு வந்தது. திருவிழாவால் திரும்பும் போது அவளுக்குக் கடலை வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்பதையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டான்.

அப்போதுதான் இராசன் வந்து சொன்னான்.

“அண்ணை ரண்டு பொலிசுக்காரர் வந்திட்டுப் போயிருக்கினம்”

செல்லத்துரையனுக்கே திகைப்பாயிருந்தது. பொலிசார் வர விதானையார் விடமாட்டாரே என்பதை அவன் நன்கு அறிவான். அப்படியாயின் இது எவர் வேலையாயிருக்கும்? அவன் சிந்தனை பலவாறு சுழன்றது.

அவர்கள் வந்தது எல்லோர் நன்மைக்குந்தானே என்று எண்ணி மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டான்.

அங்கு வந்த பொலிசாரையும் நிற்க விடாது விதானையார் அனுப்பியிருப்பார் என்று எண்ணினான்.

அப்போது பொலிசார் மீண்டும் வந்து நிற்பதாகச் செய்தி வந்தது. எதையும் சிரத்தையோடு எடுப்பவன் போலக் காட்டிக் கொள்ளாது அவன் கடலையைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

யாழ்ப்பாணப் பொலிஸ் சுப்பிரிண்டன் ஆணைப்படி சுன்னாகம் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அனுப்பச் செய்தாராம். அதனால், விதானையாரால் அவர்களைத் திருப்பி அனுப்ப முடியாது போய்விட்டது.

வேளாளர் கதைகளினூடாக செய்தி செல்லத்துரையனுக்கும் வந்தது.

இவ்வளவு தூரத்துக்கு இந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சென்றது யார்?

பள்ளர் பறையரில் எவருமில்லை. வேளாளரில்? அவர்கள் எவருக் கெதிராகப் பாதுகாப்புத் தேட வேண்டும்? நாங்கள் எவராவது அவர்களை அடிக்கப் போகிறோமா? கொலை செய்யப் போகிறோமா?

நானும் மனிதான் தானே, ஆத்திரத்திலே, ரோச உணர்ச்சியிலே, “கயிற்றை அறுப்பன்” என்று மட்டுந்தானே சொன்னேன். அதற்காக

எத்தனை பேர் கத்தி, வாஸ்களுடன் வந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு மேலாக இவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாம்.

கடலை முடிந்ததும் நால்வரும் எழுந்தனர். பூரண நிலவு பால் போலப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. நால்வரும் வீதி வழியே பேசிய படியே உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். வடக்கு வீதியில் வந்தபோது காரொன்று வந்து நின்றது. சிறுவர், சிறுமியர், வாலிபரெல்லோரும் ஓடிவந்து காரைச்சூழ்ந்து கொண்டனர்.

சின்ன மேளக்காரர் காரிலே வந்திறங்கினர். நாட்டியமாடும் பெண்கள் இருவரையும் இரத்தினமும் நடராசாவும் கோவிலின் வடக்குப்புறக் கதவு வழியாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர். அதைத் தொடர்ந்து அந்தக்கூட்டமும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சென்றது.

கோவில் ஐயரின் மடப்பள்ளி அறைக்குள்ளே விட்டுக்கதவை அடைத்த பின்னர்தான் கூட்டம் ஓரளவு கலைந்தது. பின்னரும் சிலர் வெளியே வரும்போது பார்க்கலாம் என்று தூங்கிக் கொண்டு நின்றனர்.

“சின்னமேளம் கோவிலிலை ஆடப்படாது, கோவிலின் தூய்மை கெடுகிறது” என்று எதிர்க்கும் பக்தர்களும் இருந்து வந்தனர். அவர்கள் நாட்டியக்காரிகளால் ஏற்படும் ஒழுக்கமின்மை, ஆபாச சம்பவங்கள், வாலிபரிடையே ஏற்படும் சண்டைகள் பற்றியெல்லாம் பிரசாரம் செய்து வந்தனர்.

சுவாமிக்குப் படைக்கும் பொங்கல் பலகாரங்கள் தயாரிக்கும் மடப்பள்ளியில் மாமிசம் சாப்பிட்டு வரும் ஒழுக்கங்கெட்ட நாட்டியக்காரரைவிடலாமா? அவர்கள் என்ன சாதிக்காரர்கள்? காகக்காகத் தீட்டோடும் வருவார்கள். மடப்பள்ளிக்குள்ளேயே தூங்குவது, துட்டிவது மட்டுமல்ல, இளநீர் கோம்பைக்குள்ளே சிறுநீர் கழித்து விடுகிறார்கள். இந்தச் சாதி வேளாள வாலிபர்கள் அவற்றை எடுத்துச் சென்று வெளியே வீசுகிறார்கள். மாணம் வெட்கமின்றித் தோட்டி வேலை செய்கிறார்கள். சிலவேளைகளில் பூசாரி ஐயரே இந்த வேலையை மறுநாள் இரகசியமாகச் செய்ய வேண்டி நேரிடுகிறது. பள்ளர் பறையரைக் கோவிலுக்குள் விட்டால் கூட இவ்வளவு தீட்டு ஏற்படாது.

இப்படியான பேச்சுக்களெல்லாம் தாழ்த்தப் பட்டோரின் காதுகளுக்கும் எட்டாது போய்விடுவதில்லை.

இவற்றை வைத்துத்தக்க சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போது பள்ளரே பகிடி பகிடியாக, பச்சை பச்சையாக சாதி வேளாளர் தலைகுனிவத்தக்கதாகக் கொடுத்து விடுவார்கள். தலை குனிந்து செல்வது தவிர அவர்களால் அப்போது ஒன்றும் பேச முடியாது போய்விடும்.

சின்னமேளக்காரருக்கு நடைபெற்ற வரவேற்பைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்த செல்லத்துரையனுக்குத் திடீரென மாதவன் நினைவு வந்தது.

அன்று மத்தியானம் அவன் ,கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை ஒரு தடவை அசை போட்டுப் பார்த்தான்.

கோவிலுக்கு அன்றிரவு போவதைத் தடை செய்த மாதவன் இன்று மத்தியானம் என்ன சொன்னான்?

“கோவிலை ஒண்டும் நடக்காது. பயப்பிடாமல் போய்விட்டு கனநேரம் நிக்காது வந்துவிடு”

இப்படித்தான் சொல்லியிருந்தான். மாதவன்தான் தன் சங்கத்துப் பெரிய தலைவர்கள் மூலம் பொலிஸ் சுப்பிரிண்டனுக்குத் தெரிவித்து இந்தவித நடவடிக்கை எடுத்திருப்பானோ?

வேறுயாரால் முடியும்?

மாதவன் தான்!

அவன் உள்ளத்துப் புதிரொன்று விடுபட்டது. அதை அவன் வெளியே சொல்லவில்லை.

வடக்கு வீதியில் நடமாட்டம் குறைவாகவேயிருந்தது.

நிலாவெளியில் சிலர் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் சுற்றிவர இருந்து கடலை கொறித்துக் கொண்டே குசியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். வீட்டிலே தூங்கி விட்டு நாட்டியம் பார்ப்பதற்காக அப்போது வந்த சிலர் கிணற்றடியை நோக்கிச் சென்றனர்.

எதிரே பொலிஸ்காரர் இருவரும் வல்லிபுரம், சின்னராசா, நடராசா சகிதம் வந்து கொண்டிருந்தனர். சீட்டாடிக் கொண்டிருந்த சிலர் சீட்டுக்கட்டைப் போட்டுவிட்டு எழுந்து நழுவினர்.

அவர்களை நோக்கியே பொலிசார் வந்தனர்

“நீதானா செல்லத்துரையன்?”

இருவரில் நெட்டையான பொலிஸ்காரன் கேட்டான். அவர்களில் வாயிலே இறைச்சியின் வெடுக்கும் சாராய நாற்றமும் வீசின,

“ஓம், நான்தான்.”

முன்னுக்கு வந்து நின்றான். அவனது அரையைத் தடவிப் பார்த்தனர். பின்னர் சின்னத்தம்பி, பரமன், இலட்சுமணன் அரையையும் தடவிப் பார்த்தனர். எதுவுமில்லை.

“சரி போங்கோ.”

வெறியிலே தள்ளாடிக் கொண்டு சென்றனர். மற்றவர்கள் முகத்திலே வெற்றிப் பெருமிதமும் ஒருவித நளினப் பார்வையும் சிரிப்பும் மிளிர்ந்தன.

மற்றவர்கள் ஆச்சரியமடைந்த போதிலும் செல்லத்துரையன் சிறிதும் அசைந்துவிடவில்லை.

விதானையாரின் லஞ்சம் வேலை செய்திருக்க வேண்டும். தோல்வியையும் வெற்றியாக்க அவர்கள் கண்ட புது வழி என்று எண்ணிக் கொண்டனர்.

27

சுந்திரன் மேலே ஏறிக்கொண்டேயிருந்தான்.

மாதவன், சரஸ்வதியின் வேண்டுகோள்கள் அவன் நினைவில் வந்தன. ஆயினும் இப்போது அவசரப்பட்டுச் செல்வது தமது தன்மானத்துக்கு இழிவாகிவிடுமென்று எண்ணிக்கொண்டான்.

சிறிது நேரமாவது நாட்டியம் பார்த்துவிட்டே செல்வது என்று முடிவு செய்து கொண்டே பஞ்சமர்களுக்கான பகுதிக்கு மீண்டும் வந்தனர்.

இரண்டு மூன்று மேளங்களிடையே 'சமா' நடந்து கொண்டிருந்தது. மேளக்கச்சேரி முடியப் போவதை உணர்ந்து நாட்டியம் பார்ப்பதற்குக் கூட்டம் நெருங்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

பெண்கள் சிறுமியர்கூட எழுந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு சிறுமியின் காதிலே வளைந்து தொங்கிய கம்பியைப் பார்த்தபோது கற்பகத்தின் நினைவு அவனுக்கு வந்து இதயத்தில் இதழுட்டியது. நாளைக்கு எப்படியான கல்லு வைத்ததோடு வாங்குவது; கண்ணுக்கேட்டிய தூரம் வரை உள்ள வேளாளப் பெண்களின் காதுகளையெல்லாம் நோட்டம் போட்டான். அவையெல்லாம் அவனுக்கோ அவளுக்கோ எட்டாதவை. அவள் ஒற்றைக் கல்லு வைத்த குச்சியையே கேட்டிருந்தான். பஞ்சமர் பகுதிப் பெண்கள் காதுகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கற்பகம் கேட்டது போன்ற சிலவற்றை தூரத்திலே மட்டும் பார்க்க முடிந்தது.

நாளைக்கு நகைக் கடையில் பார்ப்போமென்று மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டான்.

நாட்டியக்காரிகள் வந்தபோது கூட முதலில் அவர்களின் காதுகளையே பார்த்தான். இமிட்டேசன் மணிகளில் கட்டிய தொங்கட்டான் போலத் தெரிந்தது.

நாட்டியக்காரியின் அலங்கரிப்புக்கள் கிராமத்தின் நாகரிகமாக மாறுவதுண்டு.

தாளமும் சலங்கையொலியும் மேளமும் பாட்டும் காற்றிலே மிதந்து எல்லோரையும் மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லோர் விழிகளும் இமைவெட்டாது நாட்டியக்காரியின் அசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு பையன் மூச்சிழுக்க ஓடிவந்து செல்லத்துரையனைத் தட்டிச் சொன்னான்.

“நல்லான் செத்துப் போனான்”

இதயமே ஒரு கணம் நின்று விட்டது போலாகியது. நெஞ்சம் அடைத்தது. கண்ணெதிரே எதுவுமே தெரியவில்லை. சூனியமாகத் தோன்றியது.

செய்தி எங்கும் பரவியது.

பாரமான நெஞ்சை சுமந்து கொண்டே நடந்தான். சின்னத்தம்பியன், பரமன், இலட்சுமணன் பின்னே வந்தனர். அவர்களுடனேயே எதுவுமே அவனால் பேசமுடியவில்லை. அவர்களைத் தொடர்ந்து செம்பாட்டுப்பள்ளர், பள்ளியர் எல்லோரும் எழுந்து வந்தனர். அதைத் தொடர்ந்து அங்கு வந்திருந்த மறக்கணாப்பள்ளர், பள்ளியர்; வல்லியும் சின்னட்டியனும் மற்றப் பறையருமாகப் பறைச்சியரை எழுப்பி வரும்படி சொன்னார்கள்.

கண்ணிலே காணாத பள்ளன் ஒருவனுக்காக பறையர் பறைச்சியரே எழுந்து தங்கள் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

கோவில் ஒழுங்கையிலே ஒரு ஊர்வலம், மரண ஊர்வலம் ஒன்று போய்க்கொண்டிருந்தது.

கயிறு கட்டியிருந்த பஞ்சமர் பகுதி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வேளாளர் முகத்திலே கரி பூசப்பட்டது போலிருந்தது.

வேளாளரிடையே கதை பரவியது. நாட்டியத்தை மறந்து குசுகுவென்று எல்லோரும் பேசிக்கொண்டனர். பின்னர் அமைதி, மரண அமைதி போலிருந்தது. சலங்கை ஒலியும் பாட்டும் பிணக்காட்டிலே ஒலிப்பது போலிருந்தது. பலரின் முகத்திலே அச்சத்தின் நிழல்படியத் தொடங்கியது.

“நல்லான் செத்துப் போனானாம்; நல்லான் செத்துப் போனானாம்” என்கு திரும்பினாலும் ஒரே பேச்சொலி.

நாட்டியத்திலேயோ திருவிழாவிலேயோ எவராலும் மனம் செலுத்த முடியவில்லை. எல்லோர் மனதிலேயும் நல்லானே குடிகொண்டிருந்தான். பார்க்குமிடமெல்லாம் நல்லானின் பயங்கர உருவம்; பிண உருவமே தெரிந்தது. கோவிலெல்லாம் நல்லானின் மரணத்தின் நிழல் படர்ந்து விட்டது.

திருவிழா பிணாவிழாப் போலானது.

விதானையார் வல்லிபுரத்தின் இதயம் எல்லோர் இதயத்திலும் பார்க்க வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. அவர் தமது பதவியின் ஆதிக்கத்தால் அழுத்திக் கட்டி வைத்த புண்பெளரியே தெரிய வந்து நாற்றமெடுத்து விடுமோ என்று அஞ்சினார்.

ஆயினும் நடந்ததை யோசித்து வருந்துவதிலும் ஆத்திரமடைவதிலும் நேரத்தை வீணாக்காது, செய்ய வேண்டிய வற்றைப் பற்றி யோசித்தார். அவர் மூளை சுறுகறுப்பாக வேலை செய்தது. இப்படி எத்தனையோ நெருக்கடிகளைச் சமாளித்த அனுபவம் அவருக்கு இருந்தது.

முதல் விஷயமாக பொலிஸ்காரர் காதுகளில் இந்த விஷயம் விழாது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நல்ல வேளை அவர்கள் இன்னும் அயலிலுள்ள பண்டாரி வீட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நாட்டியத்தை உடனே நிறுத்திவிட்டு, பூசையை முடிக்க வேண்டும்! தாமதமின்றி சுவாமி வீதிவலம்வரவேண்டும்.

உரியவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு, கோவில் பெரிய மணியை அவராகவே இழுத்து அடித்தார்.

நாட்டியம் முடிந்தது. எல்லாரும் எழுந்தனர்.

விஷயம் எதுவும் அறியாதவர்களுக்கு ஏமாற்றமாகி விட்டது.

“மிகுதி நடனம் வடக்கு வீதியிலை நடைபெறும்”

கதை பரப்பப்பட்டது.

பூசை ஆரம்பமாகியது.

உள்வீதிவலம் முடிவடைந்ததும் நாக சர்ப்பத்தின் உருவில் மலரினால் செய்யப்பட்ட சப்பிரத்தில் பிள்ளையாரை ஏற்றினர்.

குருவிவாணக்கோட்டை, வெடிக்கோட்டை யாவுக்கும் நெருப்பு வைக்கப்பட்டது. மத்தாப்புக்கள் வானத்தில் வெடித்து வர்ணஜால விளையாட்டுக்காட்டின.

வெடிச்சத்தத்தில் பொலிஸ்காரர் எழுந்து விட்டார்களோ என்று ஒரு தடவை விதானையார் ஓடிச்சென்று பார்த்து வந்தார். அவர்கள் அசையாது குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் எழுந்ததும் தனக்கு வந்து அறிவிக்கும்படி ஒருவனைக் காவலாக வைத்தார். கோவிலுக்குத் திரும்பி விரைவிலே திருவிழாவை முடிப்பதற்கேற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

விதானையாரின் திட்டங்களெல்லாம் வெற்றிகரமாக நடந்து முடிந்தன.

பொலிஸ்காரர் தூக்கம் விட்டெழுந்தபோது விடிந்துவிட்டது. திருவிழாவும் முடிந்துவிட்டது.

“நாட்டியத்திற்கு எழுப்புவதாகச் சொன்னீர்களே, எழுப்பேல்லவ?”

ஒரு பொலிஸ்காரன் கேட்டான்.

“மகாமோசமாயிருந்தது. நாங்களே பாதியிலை நிறுத்திப் போட்டம். அந்தக் கண்ணாவியை காட்டுவதிலும் பார்க்க தூங்க விடுறது நல்லதெண்டு தீர்மானிச்சுத்தான் விட்டன். இங்கை அசம்பாவிதமாக தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 723 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

எதுவும் நடக்கேல்லை. நீங்க நிம்மதியாகப் போய் இன்ஸ்பெக்டரிட்டைச் சொல்லுங்க.

அவர்களுக்கு ஒருவகைத் திருப்தி.

ஒரு காரிலே அவர்களைச் சுன்னாகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

விதானையார் வல்லிபுரத்தின் விருந்தையும் உபசரிப்புக்களையும் பாராட்டிக் கொண்டே சென்றனர்.

28

வீட்டிற்கு வந்ததும் நல்லான் விஷயமாக அவர் மூளை வேலை செய்தது. சென்ற இரவு போல எதிர்பாராது ஏதாவது நடைபெற்றால் சமாளித்து விடுவதற்கேற்ற வழி வகைகளை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

செம்பாட்டுப் பள்ளர் பகுதிக்கு அண்மையாகவே சின்னராசாவின் வீடு இருந்தது. அங்கு அவசரமாக இறப்புப் பதிவேட்டுடன் வரும்படி பிறப்பு இறப்புப் பதிவாளரான பரமசாமிக்கு ஒரு காரை அனுப்பினார் விதானையார். இருவரும் வழமையாகவே ஒருவருக்கொருவர் தொழில் விஷயங்களில் சிக்கல் ஏற்படும் போது உதவி செய்து சமாளித்துக் கொள்வார்கள்.

வல்லிபுரம் சின்னராசா வீட்டில் இருந்து கொண்டு இராமனைத் தனியே எவரும் சந்தேகப்படாத விதமாக அழைத்து வரும்படி சின்னராசாவையே அனுப்பினார்.

எவரும் சந்தேகிக்காதபடி சின்னராசா இராமனை அழைத்து வந்து விட்டான்.

“இனி என்ன செய்யிறது இராமன். இப்பிடி நடக்குமெண்டு நான்கூட கனவிலே நினைக்கேல்லை. இல்லாட்டி நானே ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போய் சேர்த்திருக்க மாட்டனா. ஏதோ சும்மா, புகை கட்டிவிட்டால் போய்விடும் எண்டு நினைச்சன். மோசமான நிலையெண்டு வெள்ளைச்சி அல்லது நீயாவது வந்து சொல்லியிருக்கலாம். இனியென்ன செய்யிறது. அவன் தலைவிதி, எல்லாம் தலைவிதிப்படி நடந்து முடிஞ்சு போச்சு. தொல்லை எதுவுமில்லாமல் வேளைக்கே எடுத்துப் போடுறது நல்லது. உனக்கும் சிலவு சிலவுக்குக் காசிருக்காது. இந்தா இதை வைச்சுக்கொள்.”

உண்மையிலேயே அனுதாபப்படுபவர் போலப் பேசி நூறு ரூபாயை அவன் கையிலே திணீர்த்தார். அவனும் மறுக்காது வாங்கிக் கொண்டான்.

“ஆரும் கேட்டால் மரத்தாலை விழுந்து புகை கட்டினது எண்டு மட்டும் சொல்லிப்போடு. இல்லாட்டி பிரேதம் எடுக்க விடாமல் வெட்டிக்கீறி நாற வைச்சிருவாங்கள். வீண் தொல்லையெல்லாம் வரும்”

“அப்பிடி யெல்லாம் நான் விடமாட்டன் கமக்காரன். நீங்க சொன்னபடியே சொல்லிவிடுவன்.”

“நானும் ‘டயரி’ யிலை அப்படித்தான் எழுதி வைச்சிருக்கிறேன். இதிலை நீயும் ஒரு கையெழுத்துப் போடுறது நல்லது”.

இராமன் பெருவிரலை நீட்டினான். மையிலே தொட்டு ‘டயரி’ யில் விதானையார் அவன் விரலை அழுத்தி விட்டார்.

அவரின் இதயத்துடிப்பு நிதானத்திற்கு வந்தது. சின்னராசாவையும் அயல் வீட்டுத் தம்புவையும் அழைத்துச் சாட்சிகளாகக் கையெழுத்துப் போடச் செய்தார்.

“என்ன வல்லிபுரம், விடிய முன்னம் முகம் கழுவவும் விடாமல் ஆள் அனுப்பி விட்டீர். அவ்வளவு அவசரமா?”

“இந்த இராமனைத் தெரியாதா. பாவம். மகன் நல்லான் திடீரென இராத்திரிச் செத்துப் போனான். நேரத்தோடை பிரேதத்தை எடுக்க விரும்புறான். உங்களுக்குச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் செய்தால் பொலிகக்குச் சொல்லி, பிடிச்சு, அடைச்சு, பிணையெடுத்து, கோட்டுக்களுக்கு அலைஞ்சு..! ஏன் இந்தத் தொல்லையெல்லாம். அவன் ஏழை அன்றாடு உழைச்சுத் தின்னிறவன். நீங்களும் நிலமையறிஞ்சு கொஞ்சம் உதவி செய்தால் என்ன?”

அவர்தமது மரணப்பதிவேட்டை எடுத்து விபரங்களை எழுதினார்.

“எப்படிச் செய்தான்?”

“பணை மரத்தில் ஓலை வெட்ட ஏறேக்கை தவறி விழுந்து”

“இதில ஒரு கையெழுத்துப் போடுறியா?”

இராமன் பெருவிரலை நீட்டினான். மையிலே தொட்டு பதிவேட்டில் ஒரு அழுத்தம் அழுத்தினார் பரமசாமி.

விஷயமெல்லாம் முடிந்தது.

இராமன் போகும் போது வல்லிபுரம் மீண்டும் சொன்னார்.

“நான் சொன்னதை மறந்திடாதை. வெள்ளைச்சியிடமும் சொல்லி வை”

“என்ன வல்லிபுரம் என்றுமில்லாத வழக்கம்.”

“எதுக்கும் கைகாவலாக முன்னெச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லதுதானே. இவங்களிலை எவனோ பெரிய இடங்களிலை தொடர்பு வைச்ச வேலை செய்யிறாங்கள். அவங்களைப் பிடிச்சு ஒழிச்சுக் கட்டி விடவேணும். இல்லாட்டி நாங்க போக நேரும்.”

விதானையார் வல்லிபுரத்தின் விவேகமும் கூரிய புத்தியும் எல்லோருக்கும் இருந்துவிட வில்லை. வேளாளார் முட்டாளர் தனமாகச் செய்யும் செயல்களுக்கெல்லாம் அவரே பரிகாரந் தேட வேண்டியுமிருந்தது.

இரவு செல்லத் துரையனும் நண்பர்களும் வந்தபோது வெள்ளைச்சி கதறிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கட்டிய கோட்டைக

“இங்கேயே ஒருத்தருநிலை. எல்லோரும் வேலைக்குப் போட்டாங்கள்”
அடக்கத்தோடு கையை விரித்தான்.

“ஒரு மேளத்தையாவது நீ கொண்டு வந்து இப்ப அடிக்கப்பட்டாது”
“முடியாது நயிந்தை”

“செருக்கு அதுக்குள்ளே, நயிந்தை எண்டு ஒரு நவினம். சரி இருங்கோபாப்பம். இந்தக் கிராமத்திலை இதுவரை காலமும் நடைபெறாத அகங்காரம். இது எத்தனை நாளைக்கு நடக்குதெண்டு பாப்பம்.”

சின்னராசா ஆத்திரத்தோடு பேசினார். அவருடைய கண்ணும் ஆத்திரத்தால் சிவந்திருந்தது.

இருவரும் திரும்பி வந்து நிலைமையைச் சொல்லினர். சீனிவாசகம், இராசையா, விதானையார் யாவரும் சேர்ந்து நிலைமையைச் சமாளிக்க ஆவன செய்தனர்.

நீர்வேலி கிராமத்திற்கு இரண்டு கார்கள் அனுப்பப் பட்டன. இரண்டு மணி நேரத்தில் நீர்வேலிப் பறையர் மேளங்களுடன் வந்து இறங்கினர். நீர்வேலி விதானையார் அவர்களைக் கூட்டி அனுப்பினார்.

பறைமேளம் கொட்டப்பட்டது. ஆயினும் பொன்னம்பலவாணரின் பிள்ளைகளுக்கு அதிருப்தி. சாதிச் செருக்கோடு வாழ்ந்த தங்கள் தந்தைக்கு பிற ஊரிலிருந்து பறைமேளம் கொண்டு வர நேர்ந்ததேயென்று கவலை. சுடலை ஆற்றுதல், எட்டுக்கு வைத்தல், ஆகிய சடங்குகளுக்கும் வெளியூரிலிருந்து பறையரைக் கொண்டு வர நேர்ந்தது.

“பிற ஊரிலும் சென்று வாற மேளங்களை நிறுத்துவாமா?”

சின்னான் மாதவனைக் கேட்டான்.

“இப்ப வேண்டாம்.. நாலைஞ்சு செத்தவீடு முடியட்டும் பாப்பம்”

மாதவன் சொன்னான்.

நாலைந்து மரணவீட்டுச் சடங்குகள் முடிந்தன.

ஒவ்வொரு தடவையும் பறையரை பிற ஊரிலிருந்து அழைத்து வருவது சிரமமாயிருந்தது. தவிர அதிக வீண் செலவுகள் ஏற்பட்டன. ஏற்றியிறக்கல் செலவு தவிர சம்பளமும் அதிகமாகக் கேட்டனர்.

இதற்கு மேலால் தங்களுர் தன்மானமும் பிற ஊருக்கு விலை போவதாகக் கருதினர்.

எங்கிருந்தாவது பறையரைக் கொண்டு வந்து குடியேற்றலாமா என்றும் ஆலோசித்தனர்.

“குடியேற்றுவது சிரமம். ஒருத்தனும் வரச்சம்மதியான். வந்தாலும் இவர்கள் சும்மாவிடப் போறாங்களா?”

“பெட்டி எடுக்க வேணும் புதுவோட்டியும் சட்டையம் வாங்க வேணும்”

இவனுக்கு என் இந்த ஆசை திடீரெனப் பிறந்தது என்று செம்பாட்டுப் பள்ளர் ஆச்சரியப்பட்டனர். இரண்டு பள்ளரைக் கூப்பிட்டு ஐம்பது ரூபாக்காசைக் கொடுத்து கள்ளியங்காட்டுச் சந்தைக்கு அனுப்பினான்.

எந்த வேளாளனிடக்கடன் வாங்கி உதாரித்தனம் செய்கிறான் என்று எல்லோரும் பேசிக்கொண்டனர்.

வெற்றிலை, பாக்கு, சுருட்டு வாங்குவதற்கெல்லாம். தாராளமாகப் பணம் கொடுத்து ஆட்களை அனுப்பினான்.

பெண்கள் நெஞ்சில் அடித்து ஒப்பாரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். வெள்ளைச்சி மார்பிலும் தலையிலும் மோதியடிச்சு மூர்ச்சயடைந்து விட்டாள். வெய்யில் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. முருங்கை நிழல் தவிர வேறு நிழல் எதுவுமே இல்லை.

29

தாமதமில்லாமல் நேரத்தோடு சவம் எடுத்துவிட வேண்டும் என்று இராமன் முயன்று கொண்டிருந்தான். பெட்டி வருவதில் தான் தாமதம். செம்பாட்டு ஒற்றையடிப் பாதையால் மூன்று மைல் நடந்து போய் வர வேண்டியிருந்தது. வண்டில் கட்டிப் போவதென்றாலும் வேளாளரிடம் தான் போய் கஞ்ச வேண்டும். அந்தச் சூழ்நிலையில் அவர்களிடம் போய் யாசிக்க எவரும் முன்வரவில்லை. தன்கையே தனக்குதவி என்ற முறையிலேயே வேலைகெல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

எந்தப் பள்ளர் இறந்தாலும் அவர்கள் வேலை செய்யும் வேளாளராவது வந்து துக்கம் விசாரித்து விட்டுப் போவது வழக்கம். அன்று மட்டும் எவரும் வரவில்லை.

செல்லத்துரையன் முருங்கை நிழலில் குந்தியிருந்து சிந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

இந்த அநீதியை நாங்கள் மூடி வைப்பது சரியா?”

“இப்படியே விட்டுக்கொண்டு போனால் நாங்கள் எங்கே வளரப் போகிறோம்?”

மாதவனோடு பேசி ஏதாவது செய்திருக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. அவன் அருகேயில்லாதது பெரிய குறையாக இருந்தது. மத்தியானம் வருவானோ மாட்டானோ?

சவப் பெட்டி வந்து சேர்ந்தது. இராமன் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். நல்லான் உடலைக் குளிப்பாட்டி, புதுவோட்டி சட்டை அணிவித்துக் கொண்டு வந்து கிடத்தினார்கள். பெட்டியை மூடும் போது ‘உன் முகத்தை இனி எப்பிறப்பிலை காணப்போறன்’ என்று வெள்ளைச்சி

வீறிட்டு அழுதாள். ஒப்பாரி சொன்னாள். பெட்டியை எடுத்து வந்து பாடையில் வைத்தார்கள். தூக்க வேண்டியது தான் பாக்கி. செம்பாட்டு ஒழுங்கை முகப்பிலே இரண்டு கார்கள் வந்து நின்றன.

பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் பொலிஸ்காரரும் வந்து பிரேதத்தை எடுக்க விடாது தடை செய்தனர்.

இராமனுக்கு எல்லாம் கனவு போலத் தெரிந்தது. விதானையாரைக் காணாததால் அவன் என்ன செய்வதென்று தெரியாது 'திருதிரு' வென விழித்தான். உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

செல்லத்துரையன் போன்ற பல இளைஞர்கள் தெய்வந்தான் நீதி கேட்க வந்திருப்பதாக உணர்ந்தனர்.

உடனே வரும்படி விதானையார் வல்லிபுரத்திற்கு ஆள் அனுப்பப்பட்டது.

சாவீட்டில் ஒரே குழப்பம். பெட்டியில் மூடிய பிணத்தை மீண்டும் திறந்து வெளியே எடுத்தனர்.

டாக்டரின் கையாள் திரையை எழுப்பி பிணத்தை அவர் வேண்டிய இடங்களில் கீறினான். டாக்டர் பரிசோதனை நடத்தினார்.

விதானையார் வல்லிபுரம் முகத்தில் பிரேதக்களை சொட்ட வந்து கொண்டிருந்தார். பள்ளரிடை வரும் போது அவரின் அரையில் கட்டிய வேட்டி நழுவி விழுவது போலிருந்தது. ஆயினும் நெஞ்சிலே வஞ்சத்தீயை அப்பொழுதும் வளர்த்துக்கொண்டு தானிருந்தார்.

விதானையார் மேசை, நாற்காலிகள் எடுத்துவரும்படி சின்னராசா வீட்டிற்கு ஆட்களை அனுப்பினார். அவர் தமது 'டயரி'யை கமக்கட்டுக்குள்ளே வைத்திருந்தார். விழுந்து முதுகிலே மண்பட்ட போதும் புறங்கையால் தட்டிவிட்டு மீண்டும் எழுந்து போராட நிற்கும் மலயுத்த வீரன்போல அவர் நின்று கொண்டே பள்ளரிடையே அதிகாரத்தொனியில் ஆணைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

செய்வதறியாது மிரண்டு கொண்டிருந்த இராமனுக்கு விதானையார் வருகை ஆறுதலளித்தது. முன்பே தமக்கு அறிவிக் காததையிட்ட இன்ஸ்பெக்டருக்கு தமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

"இதல்லாம் மேலிடத்து உத்தரவு' என்று இன்ஸ்பெக்டர் தமது நிலைமையை எடுத்துக் கூறினார்.

இன்ஸ்பெக்டர் தமது விசாரணையை முதலில் ஆரம்பித்தார்.

விதானையார் பதிவாளர் பரமசாமிக்கும் ஆள் அனுப்பினார்.

சிறிது நேரம் கழித்து மற்றோர் கார் வந்து நின்றது. மரண விசாரணை அதிகாரி இறங்கி வந்தார்.

மரண விசாரணை ஆரம்பமாகியது. இராமனை விதானையார் அடிக்கடி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டார். அவன் தன்னைக் கைவிடமாட்டான் என்ற துணிவு அவருக்கிருந்தது. விதானையார் தன்னைக் காப்பாற்றுவார் என்ற துணிவு இராமனுக்கிருந்தது.

இராமனின் வாக்கு மூலத்தையொட்டி விதானையாரும் பதிவாளரும் சாதுரியமாக தமது வாக்கு மூலங்களைக் கொடுத்துத்தப்பிக் கொள்ள வழிதேடினர்.

டாக்டரின் பரிசோதனை அறிக்கை முற்றும் மாறாக இருந்தது. விலா எலும்பு நாலு முறிந்திருந்தது. இரத்தக் கண்டல்கள், உள்காயங்கள் ஏழு இடத்தில் இருந்தன. ஏற்பு நிலை வந்து மரணம் ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டார். மரத்தால் விழுவதால் இவ்விதமான உடல் காயங்கள் ஏற்படமுடியாது என்பது அவர் கருத்து.

வெளியாரில் முதலில் செல்லத்துரையன் முன்வந்து வாக்கு மூலம் கொடுத்தான். தான் கண்டவற்றையெல்லாம் அப்படியே சொன்னான். அடித்தவர்கள், உதைத்தவர்கள், பெயர்களையெல்லாம் சொன்னான். நாலு வேளாளரின் பெயர்களைப் பதிவு செய்தனர்.

மரண விசாரணை அதிகாரி, பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஆகியோர் கேட்ட குறுக்குக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியான பதில் கூறினான்.

“நல்ல சாட்சி, இன்ஸ்பெக்டர்”

மரண விசாரணை அதிகாரி ஆங்கிலத்தில் இன்ஸ்பெக்டருக்கு நினைவூட்டினார்.

விதானை வல்லிபுரத்தின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. ஆனால் நெஞ்சம் தணலாக வெந்து கொண்டிருந்தது. ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவதை விதானையார் தடை செய்திருந்தார் என்ற வாக்கு மூலம் ஒன்றே அவருக்கு எதிராக இருந்தது. அவரின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. செல்லத்துரையின் வாக்குமூலத்தையொட்டி மேலும் இரண்டு வாக்கு மூலங்கள் பதிவாயின.

“மரத்தாலை விழேல்லை. கோவிலிலைல்தான் என்றை பிள்ளையை அடிச்ச உழக்கிப் போட்டாங்கள் பாவியள்”

வெள்ளைச்சியே வந்து இராமனுக்கு மாறாக வாக்கு மூலம் கொடுத்தான். விதானையார் அவளை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தார். விதானையாரை அவன் காப்பாற்றினான். ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்வதற்குத் தடை போட்டது இராமன். விதானையாரல்ல என்று சொன்னான்.

இரத்தினம், நடராசா, குமாரவேலு, குட்டித்தம்பி ஆகிய நாலு வேளாள வாலிபரையும் கைது செய்வதற்கு மரண விசாரணை அதிகாரி அதிகாரமளித்தார்.

அதிகாரிகள் சென்றதும் பிரேத ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது. நேரங்கழிந்த போதும் பள்ளரெல்லோரும் நல்லானின் இறுதிக் கடன்களில் கலந்து கொள்வதற்காகக் காத்திருந்தனர். மிகப் பெரிய ஊர்வலம் கூடலையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. மாதவன் உட்பட எல்லாத் தோட்டிப் பறையரும் கூட வந்திருந்தனர். ஒரே அமைதி புயலுக்கு முந்திய அமைதி.

“அக்கிரமம் அநீதி எண்டு தெரிஞ்சு கொண்டும் பேசாமல் இருப்பதை விடக் கோழைத்தனம் கிடையாது. அதிலும் பார்க்க உண்மையை உண்மை எண்டு சொல்லி விட்டாவது சாவது மேல்..”

அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டே மாதவன் செல்லத்துரையனுக்குச் சொன்னான்.

நல்லானின் உடலுக்குத் தீ மூட்டினார்கள். தீ சுவாலைவிட்டு எரிந்தது.

விதானையார் வல்லிபுரம் மரண விசாரணை முடிந்து போனபோது செல்லத்துரையனைப் பார்த்துச் சிரித்த நளினச் சிரிப்பு மாதவனின் மனதில் ஒரு தடவை நிழலாடியது.

பள்ளர்பறையரின் உள்ளங்களிலே தீ மூண்டு சுவாலை விட்டெரியத் தொடங்கியதை அவர் எங்கே அறியப் போகிறார் என்று மாதவன் மனதிற்குள்ளே எண்ணிக் கொண்டான்.

‘மாதவனும் செல்லத்துரையனும் ஒருமித்து வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர். அதிகம் பேசவில்லை. இருவரது சிந்தனைகளும் பலமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தன.

‘செல்லத்துரை, இனிமேல்தான் அதிகம் விழிப்பாயிருக்க வேணும். குடுபட்ட புலிகள் எண்டைக்கும் தூங்கி விடுவதில்லை.’

செல்லத்துரையனைப் பிரியும்போது மாதவன் சொல்லி விட்டுச் சென்றான்.

30

செல்லத்துரையன் தோய்ந்து, உடுப்புக்களைத் தோய்த்துக் காயப் போட்டு விட்டு சாப்பிடவந்த போது பொழுது சாய்ந்துவிட்டது. உள்ளது ஒரே கிணறு. எல்லாப் பள்ளர்களும் வந்து ஒரே தடவையில் குளிப்பதற்குத் தண்ணீரே போதாதிருந்தது.

காலையிலும் அவன் பாளை சீவவில்லை. கடமையைச் செய்ய விரைந்தான்.

சீனிவாசகத்தார் வீட்டுக்கு அவன் சென்ற பொழுது அவர் வெறித்துப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் அன்றைய சம்பவமெல்லாம் நிழலாடியது. அவன் கள்ளெடுப்பதை அவரால் தடை செய்யவும்

முடியவில்லை. அங்கு இருக்கவும் விரும்பவில்லை. சால்வையையும் கைத்தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினார்.

“செல்லத்துரை, ஏன் நீ ஒண்டுமாறி ஒண்டாய் இந்தத் தொல்லையளக்கே போறாய். இனிக்கோடு, வழக்கு எல்லாரும் சேர்ந்து உன்னைக் கொல்லப்போறாங்களே.”

சரஸ்வதி தன் மனப்புழுக்கத்தைக் கக்கினாள். அவளின் முகம் சோர்ந்து போயிருந்தது. அதைப் பொருட் படுத்தாதவனாக அவன் வெளியேறினான்.

தங்கள் வீட்டில் சாவு நடைபெற்றது போல வள்ளியின் முகம் சோகமயமாக இருந்தது. அவளின் உள்ளத்தில் குதூகலமேற்படுத்தி வதற்காக அவன் பேச்சை வேறு திசையில் ஆரம்பித்தான்.

“உனக்குக் கடலை கொண்டுவர முடியாமல் போச்சுதெண்டு எனக்குக் கவலையாயிருக்கு”

“அதுதான் இப்ப இல்லாக் குறை”

“அதலைதானே இப்ப நீ சிரிக்காமல் இருக்கிறாய்”

அவன் உள்ளத்தில் எது இருக்குமென்று அவள் எண்ணுகிறாளோ அதற்கு எதிர்மாறாகவே அவன் எண்ணுவதுதான் அவளுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. அவன் நல்லான் சாவைப் பற்றியே கவலைப்பட்டாக்கொண்டு வருவான் என அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கடலை கொண்டு வராததற்காக கவலைப்படுபவன் போலப் பேசுகிறான். அவன் இதயமே ஒரு புதிர். அதை அளந்தே அறிய முடியாதோ.

அவள் சிரித்தாள்.

“ஏன் இப்ப பாளை விரிச்ச மாதிரிச் சிரிக்கிறாய்?”

“நீங்கதானே சிரிக்கச் சொன்னீங்க”

“ஏன் நீ சிரிக்காமலிருந்தாய்? கடலைக் கொட்டை கொண்டு வராததிலேயோ, எண்டெல்லோ கேட்டேன்.”

அவளுக்குச் சிறிது கோபமும் ஏற்பட்டது. அவளைச் சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதிலேயே அவன் தன் கவலைகளை மறக்க முயன்றான்.

“என்னை நெடுகப் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கச் சொல்லுறியளா?”

“இல்லை சிரிக்கச் சொல்லுறன்”

“எனக்குப் பைத்தியமில்லை”

“ஆர் சொன்னது”

“நான் சொல்லுறன்”

“பைத்தியக்காரர் எல்லாம் இப்படித்தான் சொல்லுவது வழக்கம்”
‘அப்ப நான் பைத்தியமா?’

முகத்தில் கோபம் பொங்கக் கேட்டாள்.

“இல்லையெண்டால் என்னை மறந்துவிடு”

இதயத்தில் இடி விழுந்தது போலாயிற்று அவளுக்கு. பொங்கிய கோபமும் தணியவில்லை.

அவள் கள்ளு முட்டிகளையும் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பினாள்.

“அப்ப நாளையிலையிருந்து இங்கை வராம விடுங்கோ”

கிணற்றிலிருந்து வந்த எதிரொலிபோல அவள் குரல் ஒலித்தது
“சரி”

அவள் அசையாது போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவள் வாய்க் காலில் நின்றபடியே அத்திசையைப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

அன்றிரவு கூட அவள் மனம் எதிலுமே ஓடவில்லை. அவள் ஏன் இன்று இப்படிப் பேசினாள்?

“பகிடியாகவா! வெற்றியாகவா?”

பதில் காண அவளால் முடியவில்லை. முடிவு காண முடியாத வட்டம் போல இவ்விரு வினாக்களும் அவளின் சிந்தனை வட்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

முருகனும் பொன்னியும் செல்லத்துரையனைப் பற்றியே இரவிரவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தது அவள் செவிகளில் விழுந்தது.

“அவனை இனி வாழவிடமாட்டாங்கள்! அவங்களைப் பகைச்சா கருவறுக்காமை விடமாட்டாங்கள்.”

வள்ளியின் இதயம் பொருமிக்கொண்டே இருந்தது. சரியான தூக்கம் வரவில்லை.

செல்லத்துரையன் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு என்றுமே மரமேற வருவதில்லை. சில வேளைகளில் அவள் வெளியே வந்து பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போய் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு படுத்திருப்பாள். தளநார் மரத்தில் உரையும் ஓசை கேட்டதும் வெளியே ஓடிவந்து விடுவாள்.

ஒரு தடவை அருண்ட போது அதே ஓசை அவள் செவிகளில் ஒலிப்பது போன் றபிரமை, கனவிலேயே அவன் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தான். விடுபட முடியாத சங்கிலிப் பிணைப்பில் தன்னை எவரோ, தென்னை மரமொன்றில் கட்டி விட்டது போலவும், தான் திமிறி விடுபட முயல்வதுபோலவும் கனவு கண்டு விழித்தபோது விடிந்து விட்டது.

வெளியே கிணற்றடியில் ஆட்கள் கூடிப்பேசும் சத்தம் கேட்டது. வள்ளியும் எழுந்து சென்று பார்த்தாள்.

கள்ளு வடியும் சீவிய பாளைகள், குருத்துப் பாளையெல்லாம் நிலத்திலே கிடந்தன! உடைந்த முட்டிகள் சிதறிக்கிடந்தன.

அடுத்த கிணற்றடியிலும், அதற்கடுத்த கட்டுவன் கிணத்தடியிலும் ஆட்கள் கூடிப்பேசிக்கொண்டு நிற்பதும் தெரிந்தது.

“எந்த நாசமாய் போனவன் வேலையோ, அவன்ரை பிள்ளை குட்டியள் ஒருக்காலும் உருப்படமாட்டுது.”

வாய்க்கால்மண்ணை அள்ளிப்போட்டுக்கொண்டே வெள்ளைச்சிசித்தாள் முதல் நாள் சம்பவங்களோடு ஒட்டிப் பார்த்த வள்ளியின் நெஞ்சம் புண்ணாகிப் பொருமியது. இதய நோயின் கோரத்தை தாங்க முடியாதவளாக அப்படியே இருந்து விட்டாள். கண்கள் உடைந்து பெருகின.

முருகன் கதிரன் வீட்டுக்குச் செய்தி கொண்டு சென்றான். செல்லத்துரையன் மட்டுமே அங்கிருந்தமான். பின்னர் முருகன் கதிரனைத்தேடிச் சென்றபோது செல்லையாவின் தோட்டத்தில் கோவணத்துடன் துலாமிதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கதிரனும் செல்லத்துரையனும் கோவில் பங்கு கிணற்றடிக்கு வந்து பார்வையிட்டனர். வள்ளி குடிசை வாசலிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அங்கிருந்து இருவரும் அடுத்த கிணற்றடிகளையும் பார்க்கச் சென்றனர்.

சின்னத்தம்பியன், பரமன், இலட்சுமணன் ஏறும் மரங்களின் பாளைகளும் வெட்டப்பட்டு விட்டன.

“ஆரைக்கொண்டு பாளைகளை வெட்டியிருப் பாங்கள்?”

கதிரன் கேட்டான்.

“எங்கடை ஊரார் ஒருத்தரும் செய்யச் சம்மதிக்க மாட்டாங்கள்” செல்லத்துரையன் பதில் கூறினான்.

“வேறை ஊரிலையிருந்துதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பாங்கள்” முருகன் சொன்னான்.

செல்லத்துரையனுக்கு சீனிவாசகத்தாரின் வீட்டிலுள்ள இரண்டு மரங்கள் மட்டுமே தப்பியிருந்தன. மற்ற மரங்களில் புதுப்பாளைகள் வர குறைந்தது இரண்டு மாதங்களாவது செல்லும். பின்னரும் தொடர்ந்து கள்ளிறக்க விட்டு வைப்பார்கள் என்பதற்கு என்ன பாதுகாப்புண்டு? நாம் தான் பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

செல்லத்துரையன் மனம் தீர்மானித்தது.

மற்ற மூவருக்கும் அவசரத்தில் வெட்டத் தவறிய சில புதுப் பாளைகள் இருந்தன. அவற்றைப் பதப்படுத்தி எடுக்க வேண்டியிருந்தது. அதுவரை வாழ்க்கைப் போராட்டந்தான்.

இத்தனை விரைவாக இப்படியெல்லாம் செய்து விடுவார்கள் என்று செல்லத்துரையன் கனவிலும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

“சூடுபட்ட புலிகள் எண்டைக்கும் தூங்கி விடுவதில்லை”

மாதவன்நேற்று மாலையில்சொன்ன வார்த்தை எத்தனை உண்மையானது.

இளைஞர்களெல்லோரும் சேர்ந்து மூன்று, மூன்று பேர் கொண்ட கோஷ்டியாகச் சேர்ந்தனர். ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு கோஷ்டி இரவு வேளைகளில் கள்ளிறக்கும் மரங்களைக் காவல் செய்து வரவேண்டும் என்று அன்றே முடிவு செய்தனர்.

அன்றிரவு செல்லத்துரையனைக் கண்டதும் மாதவன் சொன்னான்.

“இது இண்டைக்கோ நாளைக்கோ ஓய்ந்து விடப் போற போராட்டமில்லை. வெந்த புண்ணோடும் நாம் ஒற்றுமையை வளர்த்து போராடிப் பேராடி முன்னேறப் பார்க்க வேணும். அதுக்கு நல்லான் போன்றோரின் தியாகமும் தேவைப்படும். அவர்களை யெல்லாம் நாம் மறந்துவிடாது மனதிலை வைச்சுத்தான் இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடர வேணும்”

31

கிராமத்தில் சிறிது அமைதி ஏற்பட்டு வந்தது. விதானையார் வல்லிபுரம் இதற்கு மேலாக வஞ்சம் தீர்க்க முன்வருவது அவ்வேளையில் புத்திசாலித்தனமில்லை என்று முடிவு செய்தார். அவரின் விதானை வேலையும், பதிவாளர் பரமசாமியின் வேலையும் பறிபோய் விடலாம் என்று கூட அவர் அஞ்சினார்.

இதற்கு மேலால் நல்லான் கொலை வழக்கு இருந்தது.

பொலிஸ் சுப்பிரிண்டனே அந்த வழக்கில் சிரத்தை எடுப்பதாக இன்ஸ்பெக்டர் வேறு சொல்லியிருந்தார்.

விதானையார் வல்லிபுரத்தின் நாணயமும் நம்பிக்கையும் மேலிடத்தில் குறையத் தொடங்கியது. அதனாலும் அவருக்குக் கவலை ஏற்பட்டது.

செல்லத்துரையன் சீனிவாசகத்தாரின் வீட்டுக்குத் தொடர்ந்து காலையும் மாலையும் சென்று வந்தான். அவரில்லாத வேளையெல்லாம் சரஸ்வதி அவனுக்குக் கோப்பி தயாரித்துக் கொடுத்து வந்தாள். ‘கள் வேண்டாம்’ என்று சீனிவாசகத்தார் சொன்ன பின்னர் அவர் வீட்டில் இருக்கும் வேளை அவள் கோப்பி கொடுத்ததில்லை. அயல் வீட்டார் வரும் போதும் அவன் மேல் வெறுப்புக் காட்டியபடியே பேசி வந்தான்.

எவர் முன்பும் செல்லத்துரையை அவள் ஆதரித்தோ, அவன் மேல் இரக்கம் காட்டுவது போலவோ அவள் பேசமாட்டாள்.

அவனுக்குச் செருக்கு அதிகம் என்று எவராவது கூறினால் அவளும் ஒப்புக் கொண்டே பேசுவாள். அல்லது மெளனமாக இருப்பாள். தகப்பனார் சீறிப் பேசும் போது இதே கொள்கையை கடைப்பிடித்து வந்தாள். வெறுப்பு ஏற்படுவதன் முன்னர் அவர் அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசுவார். அப்போதும் அவள் மெளனமே சாதித்து வந்தாள் அல்லது அவன் மேல் ஏதாவது குற்றம் சொல்லுவாள்.

திடீரென அன்று காலையில் அவர் புறப்படுமுன் சரஸ்வதியிடம் சொன்னார்.

“இரண்டு போத்தில் கள்ளு வைக்கச் சொல்லி செல்லத்துரையனிடம் சொல்லிவை”

அவளுக்கே அவரின் மாறுதல் ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஆனால் செல்லத்துரையனால் அதன் ஆழத்தை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. சில நாட்களாகவே எதிரெதிரே காண நேரும் போது அவர் சிரிக்க முயன்றதையும் அவன் கவனித்திருந்தான்.

மேலும் சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் சீனிவாசகத்தார் சொல்லியதை சரஸ்வதி உள்ளார்ந்த மகிழ்ச்சியோடு சொன்னாள்.

“மரம் போதாதெண்டால் மற்ற ரண்டு மரத்தைக் கூட ஏறச்சொன்னார்”

கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தவே அவன் விரும்பினான்.

‘லைசென்சு எடுக்கக்காக நான் தாறன்’

அடித்தொண்டையால் அவள் கூறினாள். மறுநாளே அச்சவேலிக்குச் சென்று மது பரிபாலனப் பகுதியில் காசு கட்டி விட்டு வந்து அந்த மரங்களையும் ஏற ஆரம்பித்தான்.

அவர் கொடுத்த சலுகை லஞ்சங்களெதுவும் அவனது அடிமனதைக் கைப்பற்றிவிடவில்லை.

அவன் கேட்பவை யாவையும் உதவுவதற்கே அப்பொழுது தயாராயிருந்தார். அவனால் இரண்டு முக்கிய விஷயங்கள் அவருக்கு ஆக இருந்தன.

ஒன்று வழக்கு, இரண்டாவது கிராமச் சங்கத் தேர்தல்.

அவன் எவ்வித சலுகையோ உதவியையோ இச்சம்பவங்களின் பின் என்றும் வாய் திறந்தும் கேட்கவில்லை. சீனிவாசகத்தார் சந்தர்ப்பம் பார்த்து அவனோடு வேறு விஷயங்கள் பற்றிப் பேச்சுக் கொடுக்கவும்

தொடங்கினார். அவனும் அளவோடு கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் கூறிவிட்டுச் சென்று விடுவான்.

வழக்கு பொலிஸ்கோட்டில் இறுகுவதாகவே பேசிக்கொண்டனர். எதிரிகளான இரத்தினம், நடராசா, குமாரவேலு, குட்டித்தம்பி ஆகிய நால்வரும் பிரபல வழக்கறிஞர்களுக்கு தமது பணத்தையெல்லாம் அள்ளி வீசினார்.

எல்லாம் செல்லத்துரையனின் சாட்சியில்தான் தங்கியிருக்கிற தென்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டனர்.

இரத்தினத்தின் தாய் ஒருநாள் சீனிவாசகத்தாரின் வீட்டுக்கு வந்து சரஸ்வதியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“பிள்ளை, எனக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை. அதுவும் இப்பிடிப்போட்டா நான் தெருவிலே நிக்க வேண்டியதுதான். இவன் செல்லத்துரையனிடையே நியாவது ஒரு தடவை அவங்களைக் காப்பாத்தும்படி கேட்டுப்பார்க்க மாட்டியா... அவன் தானே இங்கை வந்து போறவனாச்சே”

மன்றாட்டத்தோடு வேண்டினாள்.

“அவன் ஒரு செருக்குப் பிடிச்சவன். அவனோடை நானே கதைக்கிறதில்லை. அய்யாவின்ரை மருந்துத் தேவைக்காக நாலுமரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறம். அவ்வளவுதான். நாங்க கேட்டாய் போல கேட்டதெண்டதுக்காவது செய்யிறவனில்லை. எண்டாலும் நீங்க வந்ததுக்காக தருணம் கிடைக்கேக்கை ஒருக்கா சொல்லிப் பார்க்கிறன்”

சரஸ்வதி மிகவும் சாதூர்யமாகக் கதைத்து அவளை வழியனுப்பினாள். மற்றவர்கள் கேட்கும் போது அவள் இதைப் போன்றே பதில் கூறி வந்தாள்.

நாள் போகப் போக தந்தையார் எதற்காக அவனுக்குச் சலுகை கொடுத்தார் என்பதை சரஸ்வதியும் உணர்ந்து கொண்டாள்.

எல்லோரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் ஒரு நாளைக்கு அவள் அவனிடம் மன்றாடியாவது கேட்கவே தீர்மானித்தாள்.

அன்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது மன்றாட்டமாக வேண்டிய போதும் அவள் எதிர்பார்த்த பதிலே கிடைத்தது.

‘உங்களுக்காக வேணுமானால் என்ரை உயிரையும் தருவன். ஆனா ஆக்மாவை மட்டும் விக்க மாட்டன்”

இதற்கு மேல் அவள் என்ன பேச முடியும்?

விதானையார் வல்லிபுரம் மட்டும் தமது மனத்திலிருந்த அச்சத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாத விதமாகப் பேசி வந்தார். பொலிஸ்கோட்டிலே தவறினாலும் சுப்ரீம் கோட்டுக்கு கொழும்பிலிருந்து பெரிய

அப்புக்காத்து ஒருவரைக் கொண்டு வந்து இவனைக் கூண்டிலே விட்டு கேக்கிற கேள்வியிலேயே வழக்கு உடைந்து போகும் என்ற நம்பிக்கையோடு சொல்லி வந்தார்.

கோவில் பங்கு கிணற்றடியில் மரங்களில் மீண்டும் செல்லத்துரை ஏறத் தொடங்கினான். இரண்டு மாத இடைக்காலத்தில் இரண்டு மூன்று தடவையே முருகன் வீட்டுக்கு அவன் வந்திருந்தான். ஆயினும் வள்ளியோடு பேசத்தக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

பானையை மட்டும் பதப்படுத்தும் வேலை அப்போது இருந்ததால் நாள்தோறும் ஒரு தடவை மட்டும் வந்து சென்றான். அவ்வேளைகளிலும் கிணற்றடியில் தண்ணீர் இறைத்தல், கிழங்கு வெட்டுதல், புகையிலைக்கன்றுகள் நடுவதற்கான நிலம் பதனிடுதல் வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால் நல்ல வாய்ப்பு எதுவும் வள்ளிக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆவலை அடக்கிக் கொண்டே நல்ல சந்தர்ப்பம் ஒன்றை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பானைகளில் கள் வடியத் தொடங்கி விட்டது. அன்று மாலையும் செல்லத்துரையன், கள் இறக்க வந்திருந்தான். பொழுது கருவி விட்டது. மழை தூறிக்கொண்டிருந்ததால் தோட்டங்களில் எவருமில்லை. தூறல் படாது தென்னை மரவட்டு ஒன்றின் கீழே அவனை வள்ளி பிடித்துக் கொண்டான்.

“என்னோடை கோபமா?”

“ஏன்? நீயா என்றை மரத்துப் பானைகளை வெட்டு விச்சாய்”

“ஓம்”

ஒரு நளினச் சிரிப்பை உதிர்த்தான்.

“ஏன்?”

“அண்டைக்கு, உங்களை மறக்கச் சொல்லிப் போட்டுப் போனீங்கள் அதுக்குத்தான்”

“இப்ப மறந்திட்டாய்தானே. அப்ப ஏன் வந்தனி”

“மறக்க முடியாதபடியால்தான்”

“அதுக்காக”

“நீங்க என்னை எதுக்காக மறக்கப் பாக்கிறீங்கள். என்னைக் கொஞ்சமும் பிடிக்காட்டி உந்தக் கிணத்துக்கை தள்ளி விடுங்களேன்”

“என்னை மறக்காட்டா ஒரு நாளைக்கு கிணத்துக்கை தள்ளித்தான் விடுவன்”

“ஒரு நாளைக்கேன். இப்பவே தள்ளி விடுங்கோவன்”

“இப்படியெல்லாம் ஆரிட்டைப் பேசப் பழகினாய்”

“உங்களிட்டைத்தான்”

அவனுக்கு உள்ளூறச் சிரிப்பு வந்தது.

கள்ளையும் எடுத்துக் கொண்டு கதிராசி வீட்டை நோக்கிச் சென்றான். பாளை வெட்டப்பட்டதால் கதிராசியின் பிழைப்பும் கெட்டுப் போயிருந்தது. வேறு எவரிடமும் அவளால் வாடிக்கையாகக் கள்ளுவாங்க முடியவில்லை.

அன்னம்மாவின் பேச்சிலும் முன்னர் இருந்த வெறுப்பு இருக்கவில்லை. கொஞ்சம் மரியாதை இருந்தது.

“கொஞ்சம் இரன். தேத்தண்ணி ஊத்தித்தாறன்”

‘இருண்டு போச்சு. வேற வேலையும் கிடைக்கு. இன்னொரு நாளைக்குப் பாப்பம்”

32

மாதவனும் செல்லத்துரையனும் அடிக்கடி சந்தித்து வந்தனர். என்ன பிரச்சனையானாலும் மாதவனுடன் கலந்து பேசியே அவன் முடிவு செய்வான்.

அன்று சனிக்கிழமை. பூரணையின் முதல் நாளிரவு. மாதவனின் குடிசையின் முன்னே இருந்த திறந்த வெளியிலே மாதவன், வல்லி, சின்னான், சின்னட்டியன் யாவரும் வட்டமாக இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“சீனிவாசகத்தார் மீண்டும் கிராமச்சங்க எலெக்ஷனுக்கு என்னை வளைக்கப் பார்க்கிறார்.”

‘இந்த முறையும் நாங்கள் ஏமாந்து விடப்படாது. திட்டம் போட்டு வேலை செய்ய வேணும்.”

மாதவன் சொன்னார்.

“மாதவன், நீதான் ஏதாவது வழிவகுத்துச் சொல்ல வேணும். நாங்களெல்லாம் அதன்படி நடப்பம்”

“பள்ளர் பறையர் வோட்டுகளெல்லாத்தையும் சிதற விடாமல் ஒண்டு சேர்க்க முடியுமெண்டால் நாங்களே எங்களுக்கை ஒருத்தரைத் தெரிஞ்சு அனுப்பிவிடலாம்”

“அதெப்படி முடியும்?”

சின்னான் கேட்டான்.

“மேற்கு வட்டாரத்திலை எங்கடைவோட்டு 454 இருக்கு, அவங்கடை 475 இருக்கு. ஆனால் நாங்க கவனமாய் ஒவ்வொருத்தராய்

தவறாமல் வோட்டுப் போடப்பண்ணி 400 வோட்டாவது போடப்பண்ணி விட வேணும் அவங்களாலை இவ்வளவு போடப்பண்ண முடியாது. வெளியூரிலை கணக்கப் பேர் இருக்கிறாங்க. பெண்டுகள், கிழவியள், கிராமச் சங்கத் தேர்தல்தானே எண்டு பேசாமை இருந்திடுவாங்கள்”

மாதவன் தன் திட்டத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

“வேளாளரிலையே போட்டியிருக்கும். எப்பவும் இரண்டு பேரே கேட்டு வந்தாங்கள். பென்சன்கார இராசையா வோடை ஆரெண்டாலும் அடுத்தமுறையும் போட்டி போட்டுத்தான் தீருவினம். அப்ப அவங்கடை வோட்டுப் பிரிய நாங்க சுகமாய் வெண்டிடலாம்”

செல்லத்துரையன் தன் விளக்கத்தை விரிவு படுத்தினான்.

“அப்படியெல்லாம் நாங்க எதிர்பார்க்கப்படாது. ஏனெண்டா அவங்க இரண்டு பேர் எலக்ஷனுக்குப் பேர் கொடுத்தாலும் பிறகு நாங்களும் கொடுத்ததெண்டு அறிந்ததும் கடைசி நேரத்திலை பள்ளனை விடுறதா எண்டு ஒண்டு சேர்த்திடுவாங்கள். அந்த வேளையிலை எங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சகாயமென்னண்டா பென்சன்கார இராசையர் எண்டாலும் அவருக்கும் அவங்களுக்கை எரிச்சல் பொறாமைக்காரர். பரம்பரைக் கோவக்காரர் கொஞ்சப் பேர் இருப்பாங்கள். அதாலையும் 20, 25 வோட்டு போடாமல் போய் விடலாம்”.

“மாதவன் இப்பதான் நல்லாய் விஷயம் புரியுது. நாங்க கவனமாய் வேலை செய்தா, நிச்சயமாய் வெண்டு விடலாம்”

“ஆனா ஒண்டு மட்டும் கவனமாயிருக்க வேணும். அவங்க கள்ளையோ, சாராயத்தையோ, காசையோ காட்டி எங்கடை வோட்டைப் பிரிக்காமலிருக்க வேணும். அவங்கடை வோட்டிலை ஒண்டும் எங்களுக்கு வரப்போறதில்லை. ஆனபடியாலை நாங்க எங்கடை வோட்டைக் காப்பாத்திக் கொள்ள வேணும். நீங்க நினைக்கிற மாதிரி வெற்றி அத்தனை லேசில்லை. எங்கடை வோட்டிலை பத்தைப் பிரிச்ச அங்காலை எடுத்துப் போட்டாலும் வெண்டிடுவாங்கள். அப்பிடிப் பிரிச்சாளுவதற்கேற்ற பணம், பதவி, ஆதிக்கமெல்லாம் அவங்களிடடைதானிருக்கு”

மாதவன் விளக்கினான். செல்லத்துரையனுக்கு ஏதோ அன்றே வெற்றியில் நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது.

“எங்களுக்கை யோசிச்ச நல்ல ஆளாய் ஒருத்தரைப் போட வேணும்.”

மாதவன் அதற்கும் தீர்மானித்து வைத்தவன் போலச் சொன்னான்.

“செல்லத்துரை, நீதான் எலெக்ஷனுக்கு நிக்க வேணும்.”

அவன் ஒரு கணம் திகைப்பு அடைந்தான். தன்பேரை மாதவன் சொல்லுவான் என்று அவன் கனவிலும் எதிர்பார்த்த திருக்கவில்லை.

“எனக்கு என்ன தகுதியிருக்கு? நீதான் மாதவன் நிக்க வேணும்”
செல்லத்துரையன் இதய சுத்தியோடு சொன்னான்.

“இல்லை செல்லத்துரை, நீதான் கட்டாயம் எலெக்ஷனுக்கு நிக்க வேணும். நான் பறையன். நான் முன்வந்தால் வேறை எத்தனையோ பிரச்சினைகள் வரும். நாங்க பறையர் பள்ளர் வோட்டுக்களையெல்லாம் ஒண்டு சேர்க்க வேண்டுமெண்டு சொன்னேனே. நீ நிப்பதாலை எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. எங்கடை வோட்டையெல்லாம் நான் ஒண்டு சேர்த்துத்தருவன். இதுக்கெல்லாம் என்ன தகுதி வேண்டிக் கிடக்கு. அவங்களெல்லாம் ஒழுங்காக கிராமச்சங்க கூட்டத்துக்கே போறதில்லை. வெறும் பேருக்காகத் தானே கேக்கிறாங்கள். நீயெண்டால் ஒழுங்காய் கூட்டத்துக்குப் போவாய். அங்கை எங்களுக்கு வேண்டியதை தைரியமாய் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க வேணும். அவ்வளவுதான். தலைவர் போட்டிக்கும் உன்ரை வோட்டைக் கேப்பாங்கள். அப்பவும் எங்களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் உதவ வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளலாம்”

மாதவன் பெரிய திட்டமெல்லாம் போட்டு வைத்திருந்தது அவன் பேச்சிலே தெரிந்தது. அவன் ஒரு முடிவு எடுத்து விட்டால் விவாதித்து வெல்லுவதும் சிரமமே. செல்லத்துரையன் எதுவும் பேச முடியாதவனாய் மௌமானான்.

“எதுக்கும் இப்ப நாங்கள் வெளியிலை ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிதே நல்லது. எலெக்ஷனுக்கு நிக்கிறதுக்கு பேர் கொடுக்கிற அண்டைக்கு நாங்களும் போய் பேசாமைக் கொடுப்பதே நல்லது”

எல்லா விஷயங்களையும் அவன் தீர்மானித்து வைத்திருந்தான். தேர்தல் வேளையில் மீண்டும் தலைவிரிக்கத்தக்க சாதி வெறி பற்றியும் அதுக்கு எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும் சொன்னான்.

காலப் போக்கிலை நாங்கள் செம்பாட்டுப் பள்ளிலை ஒருத்தனை தெற்கு வட்டாரத்துக்கும், வேதக்காரப் பள்ளிலை ஒருத்தனை கிழக்கு வட்டாரத்துக்கும் போட வேணும் சில வேளை வேளாளிலை போட்டி ஏற்படும் போது அந்த இடங்களையும் பிடிச்சுவிடலாம்.

மாதவனின் நீண்ட காலத்திட்டம் வெளிப்பட்டது. அதை நோக்கி உழைக்க வேண்டும். என்று செல்லத்துரையனும் தீர்மானித்தான்.

பல்வேறு சிந்தனைகள் நெஞ்சில் நிழலாட செல்லத்துரையனின் பழக்கப்பட்ட கால்கள் வீட்டை நோக்கி நடந்தன.

நாய்கள் குரைக்கும் சத்தமும் ஊனைச் சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

‘ஆர், அண்ணையா போறது,’

பிய்ந்த வேலியின் மறுபுறத்திலிருந்து பழக்கப்பட்ட குரல். கற்பகத்தின் குரல்.

“கற்பகமா, இந்த நேரத்திலை”

“நாய் குலைச்சது. அப்போதை நீங்களும் இதாலை போனதைப் பார்த்தன். அண்ணையாய்த்தான் இருக்க வேணுமெண்டு நினைச்சன். சரியாய்ப் போச்சது.”

“அப்ப வரட்டா, தங்கச்சி”

“வீட்டிலை பேசிற பாஷை எண்ணையறியாமலே வந்திடுது. எங்கை அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் போட்டு வாறியன்”

அவளின் கேள்வியின் உள் அர்த்தத்தை அவன் புரியாமலிருக்க வில்லை. ஆயினும் பேச்சை வளர்க்க விரும்பாத வனாகப் பதில் சொன்னான்.

“பறைய கடவைக்கு”

“அடிக்கடி அங்கை என்ன விஷயம்”

“அங்கை ஒரு பறைப் பெட்டையிலை கண் வைச்சிருக்கிறேன். உனக்கு இன்னும் தெரியாதா?”

ஆத்திரத்தோடு அவளின் சந்தேகக் கேள்விக்கு மறைமுகமாகச் சாட்டை கொடுத்தான்.

“ஏன் அப்படி யெல்லாம் கோவிக்கிறியன்? நான் கும்மா பகிடிக்குக் கேட்டன். நீங்க வாங்கித் தந்த கல்லு வைச்ச குச்சி எனக்கு நல்லாய் பிடிச்சப் போச்ச. இங்கை பாத்தியளா?”

அவள் தன் காதைத் திருப்பிக் காட்டினாள். நிலாவொளியில் அந்த இமிட்டேஷன் கல்லு ஒளிர்ந்தது.

“நல்ல குச்சி, ஆர் வாங்கித் தந்தது எண்டு எல்லாரும் கேட்டாங்கள். நீங்க வாங்கித் தந்ததெண்டு பெருமையாய் சொன்னன்”

“உனக்கு என்ன துணிச்சல்? உன்ரை காசிலை யெல்லோ வாங்கித் தந்தன். நீ ஏன் இப்படிக்கதை பரப்பினாய்?”

“ஏன் நீங்கதானே வாங்கித் தந்தீங்கள். இதைப் பன்ரண்டு ரூபாய் எண்டால் எல்லாரும் சிரிப்பாங்கள்”

“அன்னத்தின்ரை காதிலை விழுந்தா உன்னைப் பிடிச்சுத் திண்டு போடுவான்”

அவளுக்கெல்லாம் நான் இப்ப பயப்பிட மாட்டன்”

“உனக்கு அத்தனை துணிச்சல் வந்திட்டுதோ”

அவளின் கன்னத்தைக் கிள்ளினான். அவன்கிள்ளிய கையை அவள் பிடித்துக் கொண்டாள்.

33

சுப்ரீம் கோட்டில் வழக்கு எடுக்கப்பட்ட போது ஊரே அங்கு திரண்டிருந்தது.

கொழும்பிலிருந்து பிரபலமான வழக்கறிஞர் ஒருவர் வந்திருந்தார். குறுக்குக் கேள்வி கேட்பதில் அவருக்கு நிகர் வேறொருவருமில்லை என்று பேசிக்கொண்டனர். யூரிமாரது பட்டியலைப் பார்த்து அவர்களைப் பற்றிய விபரங்களை அறிந்து கொண்டார். நீதிபதி முன்னிலையில் பெயர்களைச் சொல்லி அழைத்தபோது உயர்சாதிச் சைவ வேளாளர்களாக யூரிமாரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். மற்றவர் பெயர் அகப்பட்ட போது பல்வேறு விதமான சாக்குகள் சொல்லித் தடை செய்து விட்டார்.

செல்லத்துரையனின் குறுக்கு விசாரணை மட்டும் இரண்டு நாட்களாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. நிலவிலே குமையலில் ஆட்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டதைப் பற்றியே உருட்டியுருட்டிக் கேள்வி கேட்கப்பட்டது.

சண்டையின் போது இருந்த நிலவின் ஒளித்தன்மை, கோவில் கோபுரத்தின் நிழல், வானத்து புகாரோட்டம் எல்லாவற்றையும் வைத்து அவனை உருட்டி மடக்கினார். கும்பலிலே இருந்தவர்களின் தொகை, ஒவ்வொருவரும் அணிந்திருந்த வேட்டி சால்வைக் கரைகளின் நிறம் ஆகியவற்றையெல்லாம் கேட்டார்.

“நல்லான் நித்திரையிலே புரண்டபோது கயிற்றுக்கு உள்புறம் போனது வேண்டுமென்று செய்த குற்றமா? நினைவில்லாத நிலையில் செய்த குற்றம். அதற்காக இவர்கள் அடித்துக் கொன்றார்கள் என்றால் எவராவது நம்ப முடியுமா? அதுவும் கோவிலிலே செய்தார்கள் என்றால் சிரிப்பாகத் தான் முடியும். இவர்களை மிருகங்களென்று தீர்ப்புக் கூறுவதா? உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த சைவ வேளாளர்கள், அவர்களின் நெற்றியைப் பாருங்கள். சைவ மதத்தின் சின்னம். நல்லான் பெரிய வாலிபனா? இத்தனை பேர் அடித்து உதைப்பதற்கு? உயர் குடிப் பெண்கள் உட்காரும் இடத்திலே அழுக்குப் படிந்த நல்லான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தூக்கத்தால் எழுப்பி இவர்களைத் தவிர்ந்த வேறு யாரோ அடித்துக் கலைத்திருக்கிறார்கள். மறுநாட்காலையில் நொங்கு வெட்டுவதற்காக பணையில் ஏறியபோது தவறி விழுந்து காயங்கள் முறிவுகள் ஏற்பட்டன. கீழே முரடான மரத்தின் மேல் விழுந்து புரள நேரிட்டிருந்தாலும் இதே

முறிவுகள், இரத்தக் கண்டல்கள் ஏற்பட்டிருக்க முடியும் என்று பிரேத பரிசோதனை செய்த டாக்டரே குறுக்கு விசாரணையின்போது கூறியிருக்கிறார். மேலும் சாட்சிகளெல்லாம் நல்லான் சாதியினர். கீழ்ச்சாதிக்காரர், வேலிக்கு ஓணான் சாட்சி போலே. இவர்களின் பொய்க்கதைகளை நம்பி இவர்களைத் தண்டிப்பது நீதியைக் கொல்வதாகும்”

அப்புக்காத்துவின் விவாதத் திறமையில் யூரிமார் எடுபட்டு விட்டனர்.

எதிரிகளான நால்வரும் விடுதலையடைந்தனர்.

ஊரிலே வெற்றித்திருவிழா நடைபெற்றது. பிள்ளையாருக்கு அபிஷேகங்கள் நடைபெற்றன. விதானையார் வல்லிபுரத்திற்கு உத்தியோக பூர்வமான எச்சரிக்கை ஒன்று மட்டும் வந்தது. அதை அவர் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை.

வழக்கால் ஏற்பட்ட மனக்கஷ்டங்களையும், பீதியையும் மறந்தனர். அது வேளாளருக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகவே அனைவரும் கருதினர். பண்செல்வதான் அதிகம். நால்வரின் குடும்பங்களும் தலை தூக்க நாலு வருடங்களாவது செல்லலாம். இது தவிர ஊரிலேயே வழக்கிற்காகப் பணம் சேர்க்கப்பட்டது. சீனிவாசகத்தார் உட்படப் பலர் தாராளமாகப் பணம் கொடுத்து உதவினர்.

வழக்கு முடிவு மாதவனுக்கு ஆச்சரியமளிக்கவில்லை. பணம், சாதியின் செல்வாக்கு எத்தனை தூரம் பாயமுடியும் என்பதை அவன் முன்பே நன்கு அறிந்திருந்தான்.

கரம்பனிலை மாணிக்கனுக்கு நடைபெற்றதைப் பற்றி ஊரில் அறியாதவரில்லை. எத்தனை அக்கிரமம் நடந்தது.

மாணிக்கன் ஐந்து வருடங்கள் மிலிட்டரியில் இருந்து வேலை நீக்கி வந்தவன். கொழும்பில் சாதி மறந்து பழகியதாலும் மிலிட்டரியிலிருந்ததாலும் துணிச்சல் மிக்கவனாயிருந்தான். அரும்பு மீசையுடன் நல்ல ஆணழகனாகவும் இருந்தான். பொன்னம்பலத்தார் ஊரில் தோட்டமும் கிளிநொச்சியில் வயலும் செய்து வந்தார். தன் நிலத்தை உழுவதற்கும் பிறர் நிலங்களை கூலிக்கு உழுவதற்குமாக வாங்கிய டிராக்டரை ஓட்டும் வேலைக்கு மாணிக்கனை நியமித்தார். மாணிக்கன் அடிக்கடி வீட்டிலே தங்க நேரிட்டது. பொன்னம்பலத்தாரின் பூமணி இளமைப் பூரிப்பில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். மாணிக்கனோ நெருங்கிப் பழகி ‘காதல்’ சாதிகளுக்கு மேற்பட்டது என்று நம்பிக்கையூட்டினான். பூமணியின் தாயும் அயல் பெண்களும் இவர்கள் ‘தொடுப்பை’க் கண்டதும் சீறினர். மாணிக்கனின் வேலை போயிற்று. ஆயினும் அவன் அவர் வாழும் ஒழுங்கையால் இடையிடையே வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். ‘காதல்’ என்றும்

அழியாது நான் என்றைக்கும் உன்னோடு ஓடிவரத்தயார்' என்று அவள் அவனுக்குக் கடிதம் எழுதினாள்.

ஒரு நாள் பொழுதுபடும் வேளையில் 'நான் கோவிலுக்குப் போட்டு வாறன்' என்று சொல்லிப் பூமணியின் தாய் படலையைப் பூட்டி அவளிடமே சாவியைக் கொடுத்துச் சென்று அடுத்த வீட்டில் ஒளித்திருந்தாள். பூமணி படலையைத் திறந்து வைத்திருந்தாள். ஒழுங்கையால் சென்ற மாணிக்கனைக் கண் காட்டி உள்ளே அழைத்தாள். தாயும் அயல் வீட்டுப் பெண்களுமாக ஒன்று சேர்ந்து அரவமின்றி மெதுவாகச் சென்று ஒருத்தி அலவாங்கால் குத்த மற்றப் பெண்கள் கோடாலியால் கொத்திப் பூமணியின் கண் முன்னேயே அவனைக் கொன்று விட்டனர். பின்னர் இரவிரவாக அயல்வீட்டு ஆண்களும் சேர்ந்து சாக்கிலே பிணத்தைக் கட்டி, கார் ஒன்றின் 'டிக்கி' யில் ஏற்றிச் சென்று நள்ளிரவிலே தொலைவிலுள்ள தனிக் கிணறு ஒன்றில் போட முயன்றனர். தூரத்திலே மற்றோர் காரின் வெளிச்சம் தெரிந்ததும் பிணத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டனர்.

பொலிசார் புலன் விசாரணை செய்து பெண்களைக் கொலைக் குற்றத்துக்குச் சாட்டினர். ஆனால் வேளாளர் எவருமே சாட்சி சொல்ல முன்வரவில்லை. போதிய சாட்சியில்லாததால் பொலிஸ் கோர்டிலேயே வழக்குத் தள்ளுபடியாகி விட்டது.

சாதியைத் தொட்டு நடைபெறும் வழக்குகள் யாவும் இதே நிலையடைந்து வருவதையும் அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களையும் மாதவன் அறிவான். ஆயினும் கொடுமை செய்தவர்களை ஊருக்கு அம்பலப்படுத்துவது, அவர்கள் பணம் இவற்றால் சிதைவது, விளக்கமறியல் தண்டனைக் காலம் ஆகியவையாவது இவர்களுக்கு தண்டனையாக அமைவதில் நீதி சிறப்படைந்தது என்றே மாதவன் கருதி வந்தான். இந்த நிலையாவது அடையாது மறைக்கப்படும் கொடுமைகளும் பலவாயிருந்தன. அவற்றைத் தாம் அம்பலப்படுத்த துணிச்சலான சாதூரியமான வழிகளைக் கையாள வேண்டும் என்றும் அடிக்கடி நண்பர்களுக்குக் கூறி வந்தான்.

34

கிராமச் சங்கத் தேர்தல் வெறி உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது.

செல்லத்துரையனும் மேற்கு வட்டாரத்திற்குப் பெயர் கொடுத்தானாம் என்ற செய்தி கிராமத்தில் பரவிய போது வேளாளர் எல்லோரும் கொதிப்படைந்தனர். 'என்றுமில்லாத வழக்கம், பள்ளருக்கு இத்தனை துணிச்சலா?' என்று சீறினர். ஆயினும் அவர்களால் எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை.

மேற்கு வட்டாரத்திற்கு பென்சன்கார இராசையா, சுருட்டு முதலாளி சின்னத்தம்பியும் விண்ணப்பம் கொடுத்திருந்தனர். செல்லத்துரையனும் விண்ணப்பம் கொடுத்ததைப் பார்த்ததும் அவர்கள் மூளை துரிதமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. பறையரை பள்ளரோடு ஓட்டவிடாமல் பிரித்தால் செல்லத்துரையனைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று முடிவு செய்தனர். இராசையாவும் சின்னத்தம்பியும் வோட்டுள்ள ஒவ்வொரு பறையர் பறைச்சியரையும் பார்த்து தமக்கு வோட்டுப் போடும்படியும், பள்ளன் இதுக்குள் வருவதால் அவர்களுக்கு நன்மை எதுவும் வரா தென்றும் பிறகு பள்ளர் பறையரை மேலும் குறைவாக மதிப்பார்கள் என்றும் பிரசாரம் செய்து திருப்பமுயன்றார். வீண் தொல்லையில் அனாவசியமாக மாட்டுப்பட விரும்பாதவர்களாக 'எங்க வோட்டு நயிந்தைக்குத்தான்' என்று பெரும்பாலோர் இருவருக்கும் சொல்லி வந்தனர்.

ஆயினும் மற்ற வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த பெரிய மனிதர் வேறு விதமாக அறிவுரை கூறினார்.

“இவங்களெல்லாம் அந்தக் காலத்துப் பள்ளர், பறையர் எண்டு நினைக்க வேண்டாம். இப்பெல்லாம் அவங்களும் கொஞ்சம் படிச்சுக்கிடிச்சு உலகத்தை அறியத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவங்களை நம்பினால் முன்னாலை ஓம் எண்டு விட்டு பின்னாலை கருவறுத்து விடுவாங்கள்.”

“எல்லாத்துக்கும் நல்ல வழி நாங்கள் ஒற்றுமை யாயிருக்க வேணும். அப்பதான் இவங்களையும் வழிக்குக் கொண்டு வரலாம். நாங்கள் பிரிஞ்சால் நிச்சயமாக அவங்கள் வந்திடுவாங்கள். முதலிலை ஒருத்தர் வாபசாகி மற்றவருக்கு விட்டுக் கொடுப்பதே நல்லது.”

இந்த அறிவுரையை இருவர் செவிகளிலும் போட்டு வற்புறுத்திய போது எவர் விட்டுக் கொடுப்பது என்ற பிரச்சனை வந்தது.

“போன தடவையும் நான் எலக்ஷன் கேட்டுத் தோற்க நேரிட்டது. சென்ற முறையும் இராசையாதானே போனார். இந்த முறை என்னை அனுப்பினால் என்ன?”

சுருட்டு முதலாளி சின்னத்தம்பி கேட்டார்.

“சென்ற முறை வெற்றி பெற்ற எனக்குத்தான் உரிமையிருக்கு.”

இராசையா உரிமை பாராட்டினார். கடைசியில் மத்தியட்சமாக விதானையாரும் சீனிவாசகத்தாருமாக நின்று சின்னத்தம்பிக்கு ரூபா ஆயிரம் கொடுக்கும்படி இராசையாவிற்குக் கட்டளையிட்டனர்.

சின்னத்தம்பியும் விட்டுக் கொடுத்தார். ஒற்றுமை காரணமாக தாம் விலகுவதாகவும் தனது ஆதரவாளர்களும் இராசையாவுக்கே வோட்டுப்

போட வேண்டும் என்றும் ஒரு துண்டுப் பிரசாரம் மூலம் வாக்காளரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

மாதவன் எதிர்பார்த்தது சரியாக நடந்தது. செல்லத்துரையன் தேர்தலில் கடுமையாக உழைக்க நேரிட்டது. யாவருமாகச் சேர்ந்து சிறிது பணமும் சேர்த்துக் கொடுத்தனர். தோட்டிப் பறையரும் தம்மாலியன்றதைக் கொடுத்தனர். இரவிரவாக பள்ளர் பறையரின் ஒற்றுமை பற்றியும் செல்லத்துரையனை அனுப்பினால் தமக்கு என்னென்ன வசதி கிடைக்கலாம் என்பது பற்றியும் வீடு வீடாக பிரசாரம் செய்தனர். தோட்டிப் பறையர் மிகவும் தீவிரமாக உழைத்தனர்.

பள்ளர் பறையரின் வேட்டுகளில் சிறிதளவாவது பிரித்தெடுக்க வேண்டுமென்று இராசையாதமது சகபாடி களுடன் சேர்த்து அணைத்துப் பேச வேண்டிய இடங்களில் அணைத்து பேசி, அச்சுறுத்த வேண்டிய இடங்களில் அச்சுறுத்தி, பணம் வீச வேண்டிய இடங்களில் பணம் வீசி வந்தார்.

செல்லத்துரையன் தேர்தலுக்காக விண்ணப்பம் கொடுத்ததைக் கண்ட அன்று தொடக்கம் மீண்டும் சீனிவாசகத்தார் அவன் மேல் வெறுப்புக் காட்டத் தொடங்கினார். ஆயினும் வீட்டிலிருந்து வெளியேற்ற அவரால் முடியவில்லை. மரங்களேறுவது இதுதான் கடைசி வருடம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

தமது நண்பர் இராசையாவிற்காக மேற்கு வட்டாரத்திலும் அவர் கடுமையாக உழைத்தார்.

செல்லத்துரையனை வீழ்த்துவதற்கேற்ற வஞ்சகமான உபாயங்களையெல்லாம் கையாண்டார்.

தேர்தல் வெறி உணர்ச்சியும், வெறுப்புணர்ச்சியும் உச்சக்கட்டத் தையடைந்த போது அவனைக் கொலை செய்து, பள்ளர் பகுதிக் குடிசைகளுக்குத் தீவைக்கலாமா என்று கூட யோசித்துப் பார்த்தார்.

ஆயினும் அதனால் பின்னர் விளையக் கூடிய விளைவுகள் அச்சத்தையூட்டியது. வேதக்காரப் பள்ளரிடை தோன்றிய சூழ்நிலை இப்பள்ளருக்குமிடையில் தோன்றினால்? கொலை என்றதும் நல்லான் மறைவால் ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகள் அவர் முன் காட்சியளித்தன. இது தவிர விதானையாரின் ஆலோசனை ஆதரவில்லாமல் இப்படியான விஷயங்களில் நுழைவது பெரிய ஆபத்து என்றும் முடிவுகட்டினார். விதானையாரும் யாவரையும் இது விஷயமாக அச்சுறுத்தியிருந்தார்.

“பள்ளர் பறையருக்குள்ளை ஆரோ ஒருத்தன் பெரிய இடத்து அணைவோடு திட்டம் போட்டு வேலை செய்யிறான். நாங்களெல்லோரும் கவனமாயிருந்து ஒன்றுபட்டு வேலை செய்ய வேணும். அதைவிட்டு தரிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 746 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

சட்டத்துக்கு மாறாய் போனால் எல்லா வேளையும் என்றை தயவு இருக்குமெண்டு இனிமேல் எதிர்பார்க்கப் படாது.”

தேர்தல் வேலைகளால் தனது மரங்களின் கள்ளை ஒழுங்காய் இறக்குவதற்கே அவனுக்குப் போதிய நேரம் கிடைக்க வில்லை. வேறு நண்பர்களை அடிக்கடி அனுப்பி வந்தான். ஆட்கள் நேரத்திற்குக் கிடையாத போது மாலையில் ஒரு தடவை மட்டும் பாளைகளைச் சீவி வந்தான். அன்று காலையிலும் சீவாததால் மாலையிலும் எவரும் கிடைக்காத போது, செல்லத்துரையனே மரமேற வந்தான். தளநார் மரத்தில் உராய்ந்த ஓசை கேட்டு சரஸ்வதி வந்து பார்த்தாள். உடனே அடுப்பிலே தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்தாள்.

நாலு மரங்களையும் மிக விரைவாக ஏறி முடித்து விட்டு உடலிலே வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“வந்து கோப்பியைக் குடி.”

சீனிவாசகத்தார் உள்ளே இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டான். அவன் நாவும் களைப்பால் வரண்டு போயிருந்தது.

இறப்பில் செருகியிருந்த மூக்குப் பேணியை எடுத்து தானே கழுவிவிட்டு கோப்பியை அதிலே ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

அவன் கண்களெல்லாம் உள்ளே தாண்டு, முகம் வாடிக்காய்ந்து போயிருந்ததை சரஸ்வதி கவனித்தாள்.

“ராத் திரியிலை நீ நித்திரையே கொள்ளுறேல் லையோ, முகமெல்லாம் அதைச்சுக்கிடக்கு.”

“இன்னும் ரண்டு நாளைக்குத்தானே.”

“நீ வெண்டாலும் தொல்லை, தோத்தாலும் தொல்லை வரும் போலதான் தெரியுது. ஊர்ப் பேச்சையெல்லாம் அய்யாவுக்குக் கொஞ்சம் சூடேறியதும் அவர் வாயாலேயே கேட்கலாம்.

“எனக்கு நேரம் போச்சுது, கோவில் பங்குக்கு ஓட வேணும்.”

“இதோடை உனக்குச் செத்தாலும் மரமில்லை, எண்டு அய்யா சொல்லிவிட்டார். நீ ஏன் தான் மாறி மாறி இந்தத் தொல்லையாளுக்கை மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறியோ தெரியேல்லை.”

அவன் குரலில் இரக்கமும் பச்சாத்தாபமும் ஒலித்தன.

“எலக்ஷனிலை ஆர் வெல்லுவினமெண்டு சொல்லுறார்?”

அவர்களின் பேச்சின் சாரத்தை அறியும் ஆசை உள்ளநர கேட்டான்.

“ராசையாவின் பகையாளியள் கொஞ்சப்பேர்வோட்டுப் போடி நேல்லை எண்டு நிக்கினமாம். அதாலை ஐந்து பத்து வோட்டாலை நீ வெண்டாலும்

வெண்டு போடுவாய் எண்டே இரவிரவாய் தன்ரை வெற்றி பற்றியும் கவலைப்படாமல் அங்கை தானே திரியிறார். இந்த வீடு வளவைக் கூட ஈடு வைச்சுப் போட்டார். பென்சனே அவர் சிலவுக்குப் போதாது. எப்படித் தான் மீளப் போறாரோ தெரியாது.”

“அப்ப நான் தான் வெல்லுவன் எண்டு சொல்லிப் போட்டாரே.”

தெளிவாக அறியும் ஆவலோடு செல்லத்துரையன் கேட்டான்.

ஒரேயடியாய் அப்பிடிச் சொல்லேல்லை. நாளை இரவுக்குத்தான் முழுமூச்சாய் முடிவு காணுறது என்று இருக்கினம். பறைச்சியளுக்குச் சீலை, பறையருக்கு வேட்டியும் சாராயமும் நாளையிரவு கொடுக்கப் போயினமாம். ஆருக்கு வோட்டுப் போடினமெண்டு தங்கடை ஆளைக் கொண்டு வோட்டுப் போடு மிடத்திலை பார்த்து, ஏமாத்தினால் எல்லாரையும் குடியெழுப் பிறதாகக் கூடப் பயமுறுத்தப் போறாங்கள்.

செல்லத்துரையின் முகத்திலே சோர்வு தட்டியது. என்றாலும் மாற்றார் விஷயங்களை அறிந்தளவில் திருப்தி. ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கோவில் பங்குக்குச் சென்றான்.

35

பழக்கப்பட்ட சூத்திரப்பாவைபோல் மரங்களில் ஏறி இறங்கினான்.

வள்ளி வந்து எதிரே சிரித்துக்கொண்டு நின்றான்.

“ஒழுங்காய்ப் பாளை தட்டி ரண்டு நேரமும் பாளை சீவாட்டால் கள்ளுக் குறைஞ்சு பானையும் பழுதாய்ப் போய் விடுமெல்லே. உங்கடை ஒழுங்கைப் பார்த்தால் இந்தத் தொழிலையே கைவிட்டிடுவீங்க போலை கிடக்கு”

அவனைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏமாந்த தொனி அவளின் குரலில் இருந்தது.

“நான் இந்தத் தொழிலைக் கைவிட்டால் உனக் கென்ன?”

அவள் சிரிப்பு ஒரு கணத்தில் மறைந்து முகம் நீண்டு விட்டது. அவனோடு எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது. எதைப்பற்றிப் பேசினால் பிடிக்கும் என்ன வகையான நடிப்போடு பேச வேண்டும் என்பதையெல்லாம் அவளால் இன்னும் கணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் அவளுக்கு அத்தனை புதிர் மனுசனாக விளங்கினான்.

“நான் அழுவன்”

குழந்தை போல் பதில் சொன்னாள்.

“நீ அழுதா எனக்கென்ன?”

“அப்ப நீங்க லெச்சனிலை தோத்துப் போவீங்க”

‘தோத்தா தோத்துப் போறன்’

எதையும் பொருட்படுத்தாதவனாக அவன் அடுத்த கிணற்றடியை நோக்கி முட்டிகளுடன் நடந்தான். தான் தவறு செய்துவிட்ட குற்ற உணர்வோடு அவன் ஓடிச் சென்று முன்னே நின்று மறித்தான்.

ஏன் நீங்க இப்படியெல்லாம் சீறி விழுறியள். என்னோடை கோபமா? நான் இரவு பகலாய் நீங்க வெல்ல வேணுமெண்டு வைரவைரக் கும்பிடுறன். காட்டு வைரவருக்கு என்ரை சேவல்கோழி ஒண்டைக் கூட நேர்ந்து விட்டிருக்கிறன். நீங்க கட்டாயமாய் வெல்லுவியள். எனக்கு வைரவரே வந்து கனவிலை சொன்னவர்.”

மன்றாட்டத்தோடு தன் மனதைத் திறந்து சொன்னான்.

“பாதையைவிடு. நேரம் போட்டுது.”

“நீங்க நான் சொல்லுறபடி கேட்டாத்தான் விடுவன்”

“சரி என்ன செய்ய வேணும் சொல்லி முடி”

“என்னோடை கோபமில்லை எண்டு சொல்லுங்க”

“கோபமில்லை”

“ஒருக்கா சிரியுங்கோ”

அவன் சிரித்தான். அவன் மேலும் நெருங்கி வந்தான்.

நிலத்தில் வைத்த முட்டிகளை மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டு வாங்ககால் பிட்டியிலிருந்து அவன் இறங்கிய போது அவன் ஓடிப்போய்க் கேட்டான்.

“எலெக்ஷனிலை வெண்டா, எனக்கு என்ன தருவியள்”

“சோறு”

மாதவனிடம் உடனே சென்று மாற்றாரின் திட்டத்தையெல்லாம் சொன்னான். இரவிரவாக விடு வீடாகச் சென்று தேர்தலில் அடையாளம் போடும் முறையையும் எவருக்குப் போட்டதென்பதை எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாதென்பதையும் வேளாளரின் எவ்வித பயமுறுத்தலுக்கும் அடிபணிய வேண்டாம் என்றும் சொல்லி வைத்தனர்.

மறுநாள் இரவு எதிர்பார்த்தபடி நடைபெற்றது. என்றுமே யில்லாத தீபாவளித் திருநாள் போலப் பறையர் பகுதியில் பல வீடுகளிலும் பள்ளர் பகுதியில் சில வீடுகளிலும் கொண்டாட்டம் நடைபெற்றது. தோட்டி வீட்டுப்பறையரிடம் அவர்கள் வரவில்லை. செல்லத்துரையனுக்காகப் பாடுபட்டு உழைத்தவர் இடங்களிலும் அவர்கள் நுழையவில்லை.

சீனிவாசகமும் இராசையாவும் அவரது கையாட்களும் சாராயப் போத்தில்களோடு பறையர் பகுதியில் நடமாடிய போது அவர்களை எதிரெதிரே சின்னானும் சின்னட்டியனும் சந்திக்க நேரிட்டது. மனக்கொதிப்புத் தாங்க முடியாமல் சின்னான் சொன்னான்.

“கள்ளச் சாராயத்தைத் தாருங்கோ வாங்குவம். ஆனா எங்கடை
வோட்டை இதாலை வாங்கி விடலாமெண்டு நினைச்சிடா தையுங்கோ,
நாங்க மானம் ரோசமுள்ள பறையர்”

இராசையா சொன்னார்.

“நான் சாராயம் குடிச்ச ரொம்ப நாளாய் போட்டுது. எனக்கும் ஒரு
போத்தில் தாறியளே. நானும் வோட்டுப் போடுறன்”

வல்லி நளிமமாகச் சொன்னான்.

“எலெக்ஷன் நாளைக்கு முடியட்டும். பிறகு உங்களுக்குத் தாறம்”
சீனிவாசகம் சீறினார்.

இரவு பூராவும் இரு பகுதியினரும் தூங்கவேயில்லை.

முன்னர் இப்படியாக தேர்தலுக்கு என்றும் உழைக்கவில்லை
என்று இராசையா கூறினார். இப்படிப் பணமும் செலவழிக்கவில்லை
என்று சீனிவாசகம் திருத்தினார். கிராமத்தில் மட்டுமல்ல அயல்
கிராமங்கள், சந்தைகளெல்லாம் அதே பேச்சாயிருந்தது. மற்ற வட்டாரத்
தேர்தலைப் பற்றியே எவரும் அவ்வளவாகக் கவலைப்படவில்லை.

பள்ளன் வென்று விடுவான் என்றும் பலர் பந்தயம் கட்டினர்.

பள்ளன் வென்றாலும் அவன் தேர்தலுக்கெதிராக வழக்குப்
போட்டுத் தேர்தலைத் தள்ளுபடி செய்யவேண்டுமென்றும் சிலர்
பேசிக்கொண்டனர்.

36

காலையில் எட்டு மணிக்கு வோட்டுப் பதிவு ஆரம்பமாகியது.
வேளாளர் கார்களைக் கொண்டு சென்று வாக்காளர்களை ஏற்றியிறக்கினர்.
தேர்தல் சாவடியிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்திலிருந்தவர்களையும்
கார்களிலேயே ஏற்றியிறக்கினர்.

முதல் நாளிரவு சேலை, வேட்டி, சாராயம் கொடுத்த பள்ளர்,
பறையர் வீட்டுக்கெல்லாம் கார் அனுப்பிஅவர்களையும் கார்களிலேயே
ஏற்றியிறக்கினர். கார் வேண்டாமென்று அவர்களால் தடுக்க
முடியவில்லை. செல்லத்துரையனின் ஆட்களைக் கண்ட போது அவர்கள்
தலைகுனிந்த போதும் வேறு வழியின்றி கார்களில் ஏறிச் சென்றனர்.

“பள்ளியளோ பறைச்சியளோ பிள்ளைப் பெற முடியாமல் கிடந்து
செத்தாலும் கார் விடமாட்டாதவங்கெல்லாம் இண்டைக்கு மட்டும்
கெஞ்சிக் கெஞ்சி ஏத்திறாங்கள்”

சின்னான் தாங்க முடியாமல் சீறினான்.

“என்றை தம்பி தருமனை லொறியடிச்ச காணுக்கை கிடந்து ரக்தம்
பெருகி செத்துக்கொண்டு கிடக்கேக்கை, தர்மதுரை கேக்கிற காசுதாறன்

எண்டு காலிலை விழேக்கையும் 'பள்ளருக்கு கார்விட நான் துரும்பனில்லை' எண்டு சொன்ன நேசதுரை இண்டைக்கு பறைச்சியளை ஏத்தித் திரியிறான் பாத்தியளா?'

சின்னத்தம்பியன் சினம் தாங்க முடியாமல் சீறினான்.

இவர்களுடைய சீற்றமும் சினமும் எதையும் நிறுத்தி விடவில்லை. மாலையில் தேர்தல் முடிந்து வாக்குச் சீட்டுக்கள் எண்ணப்பட்டன.

முடிவைக் கேட்பதற்கு கிராமமே பள்ளிக்கூடத்திற்கு வெளியே கூடி நின்றது. சாதி வெறியைத் தூண்டத்தக்க பேச்செல்லாம் கக்கப்பட்டன. பள்ளர் பறையரில் வாலிபர் மட்டும் ஒதுக்குப்புறமாக முடிவைக் கேட்கும் ஆவலோடு நின்றனர்.

பொலிசார் அசம்பாவிதமான சம்பவம் எதுவும் நிகழாது பார்த்துக் கொண்டனர்.

ஒரே கூச்சல் கேட்டது.

"எங்கள் ஐயாவுக்கு ஜே! இராசையாவுக்கு ஜே!

தெருவில் நின்றவர்களின் கூக்குரல் வானத்தை எட்டிப்பிடித்தது.

ஒரே கைதட்டல் ஆரவாரம்.

இராசையாவுக்கு 396 வாக்குகள்; செல்லத்துரைக்கு 383 வாக்குகள்.

இராசையா வெளியே வந்ததும் மாலை போட்டு வரவேற்றுத் தூக்கித் தோளிலே ஏற்றினர். ஊர்வலம் புறப்பட்டது.

"எங்கள் ஐயா"

"இராசையா"

"எங்கள் ஐயா"

"இராசையா"

வெற்றிக் கூச்சலுடன் ஊர்வலம் சென்றது.

வெளியே கூடியிருந்த பறையரும் பள்ளரும் தலைகுனிந்து சோர்வோடு நின்றனர். மாதவனும் செல்லத்துரையனும் வரண்ட சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தனர்.

கம்ப்யூனிஸ்ட் குமாரசாமியும் காந்தீய சேவா சங்கத்தின் செயலாளர் தம்பிராசாவும் செல்லத்துரையனுக்குக் கை கொடுத்துப் பாராட்டினர்.

'இது ஒரு தோல்வியேயல்ல. வெற்றியின் முதல் படி இதுதான். இத்தனை சாராயம், லஞ்சம் கொடுத்தும் பதின்மூன்று வோட்டால்தான் வெல்ல முடிஞ்சது'

குமாரசாமி ஆறுதல் கூறினார்.

"இந்தத் தேர்தல் வெறி அடங்கும் வரையும் எல்லோரும் அமைதியாக இருப்பதே நல்லது"

தம்பிராசாவும் அறிவுரை கூறினார்.

செல்லத்துரையன் மனம் சிறிது உடைந்த போதும் மாதவன் மனம் மட்டும் சிறிதும் அசையவில்லை.

எத்தனைநாள் உழைப்புவீணாகிவிட்டதாக நினைத்து செல்லத்துரையனின் மனம் சிறிது உடைந்தது. மாதவன் மட்டும் அவ்வாறு கருதிவிடவில்லை. அவன் அம்முடிவை முன்பே எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல வழமையான தன் கடமைகளைத் தொடர்ந்து செய்தான்.

இராசையா தேர்தல் செலவு கணக்கைப் பாத்தபோது மனச்சோர்வும் பறையர் பள்ளர் மேல் ஆத்திரமுமடைந்தார். இத்தனை செலவு செய்தும் பதின்மூன்று வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றது அவருக்கு உள்மனதில் தோல்வியையே தந்தது. சேலையும் வேட்டியும் சாராயமும் வாங்கிக் கொண்ட பெரும்பான்மைப் பள்ளரும் பறையரும், தான் அனுப்பிய காரிலேயே வந்து செல்லத்துரையனுக்கு வோட்டுப் போட்டிருப்பதை அவரால் தாங்க முடிவில்லை. அவர்களுக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று அவரது ஆறாமனம் சொல்லியது.

37

தேர்தல் முடிந்த போதும் அவ்வட்டாரத்தில் வெறி முற்றாக அடங்கிவிடவில்லை. அந்த வெறியின் முதல் பிரதிபலிப்பான சம்பவமொன்று நடந்தது.

சின்னட்டியனின் குடிமைப் பகுதியில் ஒரு சாவீடு, சீதாத்தைக் கிழவி இறந்து போனார். சின்னட்டியன், சின்னான், வல்லி உட்பட மற்றும் இரண்டு சிறுபறைப் பெடியங்களுமாக அதிகாலையிலேயே பறைமேளம் கொட்டப் போயினர்.

முழங்காலுக்கு கீழே இறங்க அவர்கள் வேட்டி கட்டப்படாது. தோளிலே துண்டு போடப்படாது. அரையிலே கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். ஊரிலுள்ள உயர்ந்த சாதியினர் வரும் போதெல்லம் அவர்களை வரவேற்பது போல மேளம் கொட்ட வேண்டும்.

பிரேத ஊர்வலத்தின் போது ஆங்காங்கே நின்று சமா நடத்துவது போல மேளம் கொட்ட வேண்டும். ஊர்வலத்தில் பாடையின் முன் செல்லும் அம்பட்டன் செலவுப் பொறுப்பாளரிடம் ஒற்றைச் சதங்கள் பெற்று நெல்லுப் பொரியோடு கலந்து மேலே வீசுவான். ஒற்றைச் சதங்களை அவர்கள் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டே மேளத்தை அடித்துக் கொண்டு முன்னேறுவர். மீண்டும் அடுத்த சந்து முனையில் சமா தொடரும்.

சுடலையில் கொள்ளி வைத்தபின் பள்ளர் பறையருக்கு அவரவர் கடமைகளுக்கு ஊதியம் கொடுப்பார்.

சாவீட்டின் ஆடம்பரத்திற்கு பணத்தை அள்ளி வீசின போதும் தாழ்த்தப்பட்டவரின் கூலியில் கஞ்சத்தனமே காட்டுவர். செல்வர்களின் சாவீடானாலும் கூலிகளை தாராளமாக கொடுக்க விடமாட்டார்கள். ஒரு தடவை கொடுத்தால் அதேயளவு தொடர்ந்து கொடுக்க வேண்டும்; ஏழைகளின் சாவீட்டின்போது கஷ்டப்பட நேரும் என்று சொல்லிவிடுவர்.

கையில் கிடைத்த கூலிப் பணத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு கூடலை ஒழுங்கை வழியே வந்து தெருவால் திரும்பிச் செல்லாது குறுக்குப் பாதையான பள்ளிக்கூட ஒழுங்கையால் மேளமடித்த பறையர் யாவரும் இறங்கி நடந்தனர்.

அரையில் கட்டியிருந்த துண்டால் வியர்வையைத் துடைத்து விட்டு சின்னானும் சின்னட்டியனும் துண்டைத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு நடந்தனர். வேளாளர் எதிரே வந்தால் அவர்கள் நடந்து போகும் வரை ஒதுங்கி நிற்க வேண்டும்.

ஒழுங்கையின் மறுபுறத்திலிருந்து இராசையாவும் சீனிவாசகமும் மற்றும் இருவரும் வந்து கொண்டிருந்தனர். இருவரும் இராசையாவின் கையாட்கள். அவர்கள் நடையிலிருந்து அருந்திய மதுவின் தன்மை தெரிந்தது.

அண்மையில் வந்ததும் நிற்க விரும்பாதவர்களாக வல்லியும் சின்னானும் சின்னட்டியனும் ஒதுங்கியபடி மேளத்தைச் சாதித்துக் கொண்டே வேலியோடு நடந்தனர்.

“டே நில்லுங்கடா அப்பிடி”

“பறையளுக்கு மரியாதை காட்டத் தெரிஞ்சாத்தானே”

தோளாலை எடுங்கடா துண்டுகளை”

“மட்டு மரியாதை காட்டத் தெரிஞ்சாத்தானே”

“தோளாலை எடுங்கடா துண்டுகளை”

நால்வரும் சீறினர்.

பெடியங்கள் ஓட சின்னானும், சின்னட்டியனும் வல்லியும் அப்படியே நின்றனர். தோள் துண்டுகளை அவர்கள் எடுக்க விரும்பவில்லை.

இவங்க எலெக்ஷனுக்கு முதல் நாளிரவு என்ன பேசினாங்கள் தெரியுமா?”

இராசையா கேள்வியாலே வஞ்சத்தைக் கொட்டினார். அவர் நினைத்ததை அவரின் கையாட்கள் செயலில் காட்டினர்.

கன்னத்திலே அடி. மேளத்தில் உதை; குத்து.

மூவரும் எதிர்த்து நிற்காது ஓடினர்.

உடைந்த மேளங்களுடனும் பொங்கிய நெஞ்சங் களுடனும் குடிசைகளுக்குத் திரும்பினர்.

இரவு பறைமேள மடிக்கும் பறையரெல்லாம் மாதவன் தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்தனர். மாதவன் சொன்னான்.

“எந்த வெள்ளாளற்றை செத்த வீட்டுக்கும் இனி மேளமடிக்கப் படாது. அப்பிடிப் போறதெண்டாலும் நாங்க எங்கடை ஒற்றுமையைக் காட்டி மானம் மரியாதையோடை போக வேணும்”

“அப்ப எங்களுக்குப் பிழைப்பு”

“சின்னான் கேட்டான்.

“ஆர் சாகினம் எண்டு காத்திருந்து கூலி கூடக் கேக்க முடியாது. பிச்சைபோல தாறத்தை வாங்கிப் பிழைப்பதும் ஒரு பிழைப்பா. பட்டண முனிசிபாலிட்டியைப் பெருப்பிக்கப் போயினம். அங்கை எங்களோடை தோட்டி வேலை செய்ய விரும்பிறவை வரலாம் தோட்டி வேலையெண்டாலும் மானத்தோடை செய்யலாம். தொழிலாளிகள் எண்டு பெருமைப்படலாம். வரவிரும்பாதவர் எங்கையாவது கூலி வேலை செய்யட்டும்.

அவன் பேச்சை எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டனர்

செல்லத்துரையனும் வந்து அன்று மாலையில் நடந்த சம்பவங்களை விசாரித்துச் சென்றான்.

பெரிய வேளாளர் பரம்பரையில்வந்த பொன்னம்பல வாணமுதலியார் அடுத்தவாரம் இறந்துவிட்டார்.

வண்ணார், அம்பட்டவர், கோவியர் ஆகிய குடிமக்களுக்கு அறிவித்தது போல பறையருக்கும் இரவே அறிவிக்கப்பட்டது.

ஆறுமணி!

ஆறரை மணி!

பறைமேளம் வரவில்லை. வழமையாக ஆறுமணிக்கே கொட்ட வேண்டிய பறைமேளம் கொட்டப் படவில்லை.

“எவராவது சொல்லத் தவறினார்களா என இரண்டாவது தடவையும் சென்று அறிவித்து வந்தனர்.

ஏழு மணிக்கும் பறைமேளம் கொட்டாததைக் கண்டு சா பற்றி அறிந்தவர்கள் ஆச்சிரியப்பட்டனர்.

பெரிய மனுஷராக இருவர் சின்னராசாவும் செல்லத்தம்பியும் காரிலே அவசரமாகச் சென்றனர்.

“என்னடா சின்னான்?”

உடைந்த மேளத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டினான்.

ளெல்லாம் இடிந்து தரையில் கிடந்தது. அவனாலே துக்கத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் தாங்க முடியவில்லை. அவன் இதயமும் உடைந்து கண்ணீராய்ப் பெருகியது.

பின்னர் கண்ணீர் வரவில்லை. நெஞ்சம் கனலாக மூண்டெழுந்தது; கண்ணீர் துளிர்க்கு முன் அக்கனலில் ஆவியாக மாறிக் கொண்டிருந்தது.

சாதாரண மனிதனுக்கு சமுதாயத்தில் செய்திருக்க வேண்டிய கடமையைக் கூடத்தாங்கள் செய்யத் தவறியதை நினைந்து அவன் நெஞ்சம் புண்பட்டது. கண்முன்னே தாமும் சேர்ந்து அவனைக் கொன்று விட்டதாகவே அவன் கருதினான்.

நல்லான் மரணம் ஒரு நாள் மட்டும் தாமதித்திருந்தாலாவது அவன் நெஞ்சம் 'என் கடமையைச் செய்தேன்' என்ற சாந்தியிலாவது ஆறியிருக்கும்.

இரவு தொடக்கமே திருவிழாவில் கூடிய கூட்டம் அங்கு கூடிக்கொண்டிருந்தது.

கதிரன் கூட இரவு செய்தி கேட்டதுமே வந்து விட்டான்.

அவன் பேச்சில் மாறுதல் இருந்ததைச் செல்லத்துரையன் உணராமலில்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரரிடையே ஒருவித தன்மான உணர்ச்சி பீறிட்டெழுந்தது போல் தோன்றிது.

அதிகாலையிலிருந்தே என்றும் இல்லாத வழமையாக பள்ளர், பள்ளியரெல்லாம் தமது வேலைகளை விட்டு செத்த வீட்டுக்கு வரத் தொடங்கி விட்டனர்.

வேளாளரின் வீட்டு வேலைகள், தோட்ட வேலைகளெல்லாம் அன்று தேடுவாற்றற்குக் கிடந்தன. கள்ளிறக்கக் கூட எவரும் போகவில்லை.

மாதவனும் மற்றையை தோட்டத் தொழிலாளரும் அதிகாலையில் ஒரு தடவை வந்தனர். அதே வழியாக அவர்கள் வேலைக்குச் சென்றனர். புறப்படும் போது மாதவன் வந்து செல்லத்துரையனிடம் சொன்னான்.

"நான் அரை நேரத்தோடை வரப் பார்க்கிறன். நீ மட்டும் எங்கையும் போய் விடாதே."

சாவீட்டில் செய்ய வேண்டிய ஆயத்தங்களெல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பிற ஊர்களிலிருந்த உறவினர்களுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பினர். தகனம் செய்யும் வேம்பன் கடலை கூப்பிடு தொலைவில்தான் இருந்தது. விறகு வாங்கி அடுக்கும் வேலையைக் கவனிக்கச் சில பேர் சென்றனர். வேறு சிலர் பூவரசுந்தடிகளை வெட்டி பாடைகட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர், பிணத்தைப் படையில் வைத்து மூடச்செய்வதே வழமை. ஆனால் தீரென இராமன் சொன்னான்.

விதானையாரே மறுத்துப் பேசினார் அவர் பறையர் பள்ளரின் பலத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்தார்.

விட்டுக் கொடுத்தாவது ஏதாவது ஒழுங்குக்கு வருவதே நல்லது என்று யாவரும் முடிவு செய்தனர்.

38

அன்று காலையில் கள்ளு இறக்க வந்த செல்லத்துரை யனோடு எதிர்பாராத விதமாக சீனிவாசகம் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

“நடந்தது நடந்து போச்சு. நாங்களும் மறந்திட்டம். வல்லி, சின்னான், சின்னட்டியெல்லாம் உன்னோடை தானே எலெக்ஷனிலை நிண்டாங்கள். பரம்பரைத் தொழிலெல்லாம் மறைஞ்சு போறது சரியில்லை. எந்த ஊரிலையும் இன்னும் தொடங்காத வழக்கமெல்லாம் இந்த ஊரிலை ஆரம்பிச்சிட்டுது. நீ யாதல் பேசி ஒரு ஒற்றுமைக்குக் கொண்டுவரமுடியுமா?”

“ராத்திரிக்குப் பேசிப்பார்த்து நாளைக்குச் சொல்லுறன்”

செல்லத்துரையன் அதிகம் பேச விருப்பமில்லை. சென்று மரத்தில் ஏறத் தொடங்கினான். சீனிவாசத்தாரின் பேச்சை நீண்ட நாளைக்கு நம்புவதற்கில்லை என்பது அவன் அறியாததல்ல. அவர் தாழ்ந்த சாதியினருக்குச் செய்த கொடுமைகள், துரோகங்கள் எவற்றையும் அவன் மறந்துவிடவில்லை.

தேர்தல் என்றும் முடிந்து விடப்போவதில்லை. அவர் என்றும் தன்பக்கமாகச் சார்ந்துவிடப் போவதில்லை. நாங்கள் எதிர்முகாமிலேயே இந்தப் பரம்பரை அழியும் வரையாவது இருக்க நேரும். இம்மரங்களைக் கூட தொடர்ந்து கள்ளறக்க அவர் தந்துவிடப் போவதில்லை. இப்போது தேவையை வேண்டியே இவர் வந்திருக்கிறார். இப்போது இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துத் தான் புகழ் சம்பாதிக்கலாம் என்றும் பார்க்கிறார். கிராமச்சங்கத் தேர்தலில் இந்த வட்டாரத்திலே தன்னை எவரும் அசைக்க முடியாது என்று வீம்பு பேசித்திரிகிறார். அடுத்த தேர்தலில் எங்கள் திட்டப்படி இவரைநாம் எதிர்த்தே தீர் நேரும் . மீண்டும் எதிரி முகாமிலேயே வேலை செய்வோம். ஆகவே தொடர்ந்த ஒற்றுமை என்பது இப் பிறவியில் ஏற்படமுடியாது.

செல்லத்துரையன் பலமான ஆராய்ச்சியில் ஈடு பட்டான். அவன் மனதில் எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து ஒருநாள் அவர் மேல் வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே எழுந்தது.

அன்று மாலையில் மாதவனிடம் சென்று விஷயத்தைச் சொன்னான். வல்லி, சின்னான், சின்னட்டியன் எல்லோரும் சேர்ந்து நிலைமையை ஆராய்ந்தனர்.

மாதவன் சொன்னான்

“எங்கள் பலத்தைக் காட்டி அவர்களைப் பணிய வைச்ச விட்டம். இப்ப மரியாதையோடு வருகிறார்கள். ஆகவே நாங்களும் மரியாதையாகப் போவம். இந்த வழக்கங்களையெல்லாம் நாங்க அத்தனை விரைவிலே அழிச்சுவிட முடியாது. காலம் மாறும் போது, தானே அழிஞ்சுபோம். மேளம் உடைச்சது அடிச்சது தவறெண்டாலும் மன்னிப்புக் கேக்க மாட்டாங்கள். அதுக்காக இருபத்தைஞ்ச ரூபா கேட்டு வாங்கவேணும். அதே மன்னிப்பாக முடியும். அடுத்தது மேளம் அடிப்பதற்கு பிற சட்டங்களுக்கு தக்க கூலி கேக்க வேணும். நாளுக்கு அஞ்சுரூபாதரும்படி கேளுங்க. அரைநேரமெண்டால் மூண்டுரூபாய். இப்ப இருக்கும் நிலையிலை அவங்க மறுக்க மாட்டாங்க. பேச்சேதாவது மரியாதையினமாய் மாறினா நாங்க தோட்டி வேலை செய்வமெண்டு சொல்லிப் போட்டுத் திரும்ப, கூப்பிட்டுக் சமாதானத்துக்கே வருவாங்க. பாவம் அவங்களுக்கு வழியில்லை. அழிஞ்சு கொண்டு போகப் போகும் சாதிச்சு கௌரவத்தை முடிஞ்சவரை காப்பாத்துறத்துக்கு வேறு வழியில்லை”

மாதவன் பேசும் பேச்சுக்களிலெல்லாம் செல்லத்துரை யனுக்கு நல்ல நம்பிக்கையிருந்து வந்தது. சில விஷயங்கள் அவனுக்கு விளங்காத போதும் தெய்வ வாக்குகள் போல அவன் நம்பத் தொடங்கி விட்டான்.

செல்லத்துரையன் திரும்பிப் போகும் போது கற்பகம் வீட்டுப் படலையில் நின்று அழைத்தாள்.

“இப்ப நீ உலகத்தை மறந்துவிட்டுத் திரியிறாய் போல கிடக்கு” கற்பகம் சொன்னாள்.

“ஆர் சொன்னது”

“எங்களையே திரும்பிப் பார்க்காம அந்தப் பக்கம் மட்டும் அடிக்கடி போட்டுவாறாய். ஆரேன் பறைச்சியளிலை ஆசை வைச்சிருக்கிறியோ”

“ஓம். ஆர் இல்லை எண்டது”

“ஆர் அந்தப் பறைச்சி, அவளை நான் கொண்டு போடுவன்”

“எல்லாப் பறைச்சியளிலையும் ஆசை வைச்சிருக்கிறன். எல்லாரையும் நீ கொண்டு போடுவியோ”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசிறாய்? உன்னை இப்பெல்லாம் பார்க்கவே முடிவதில்லை”

“வீட்டுக்கு வந்தாப் பார்க்கலாந்தானே”

“அன்னத்துக்கென்னைக் கண்டாலே பிடிக்குதில்லை”

“ஏன் பிடிக்குதில்லை? அவள் அப்படி ஒருநாளும் என்னட்டைச் சொல்லெல்லை. நீதான் எங்கடை வீட்டை வாறத்தை விட்டிட்டதாக அண்டைக்கொருநாள் சொன்னாள்”

“எல்லாம் இந்தக் கல்லுக் குச்சியால்தான். இதைக் கழட்டித் தாறன். அவளுக்கு குடுத்துவிடு. அல்லது உனக்குப் பிடிச்ச எவளுக்காவது குடுத்துவிடு”

சுற்பகம் காதில் கையை வைத்துச் சுரையைக் கழட்டத் தொடங்கினாள். கழட்ட விடாது அவள் கையை அவன் பிடித்துக் கொண்டான். அவ்வேளை அவளின் கண்ணீர் துளி அவன் கையில் பட்டது. அவன் உடல் ஒரு கணம் சிலிர்த்தது.

39

மறுநாட் காலை சீனிவாசகத்தாரின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது அவர் அவனுக்காகக் காத்திருப்பவர் போல எழுந்து வந்தார். அவரின் முகத்தைப் பார்க்க அவன் இப்போது விரும்புவ தில்லை. வஞ்சகமும், சூதும் சுயநலமும் சுயகௌரவமும் உடல் முழுவதும் நிறைந்த மனிதராகவே அவரைப் பார்த்தான். வீடு தொடக்கம் கிராமச் சங்கம் வரை அவர் காட்டும் வாழ்வு இவற்றையே பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான்.

“என்ன சேதி”

ஆவலோடு கேட்டார்.

அவர்கள் நேரடியாக வந்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தத் தயாராக இருப்பதை செல்லத்துரையன் தெரிவித்தான்.

“மாலை மூன்று மணிக்கு அழைச்ச வாறியா?”

“இங்கை எண்டால் வரமாட்டாங்கள்”

“கிராமச் சங்கத்துக்கு”

“சரி”

மூன்று மணிக்கு அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு கிராமச் சங்கத்திற்குச் சென்றனர்.

சீனிவாசகத்தார் உட்பட நாலு கிராமச் சங்க அங்கத்தவர்கள், விதானையார் வல்லிபுரம் மற்றும் ஊர்ப்பிரமுகர் இருவர் இருந்தனர்.

சின்னான் தமது முடிவுகளைச் சொன்னான். அவற்றைச் சின்னட்டியன் ஆமோதித்தான். அவ்வேளை ஏற்பட்டிருந்த நிலையில் பார்த்தபோத அவை நீதியாகவே இருந்தன. அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

“முந்தி நடந்ததையெல்லாம் மறந்திடுவம் சின்னான்”

இராசையா கூறினார். அவர் பேச்சில் அடுத்த தேர்தலுக்கு இப்பவே தூபும் போடுவதை செல்லத்துரையன் மட்டுமல்ல சின்னான் வல்லியும் கண்டு கொண்டனர்.

“நாங்க மறந்திட்டுத்தான் வந்தனாங்கள்”

சின்னான் அவருக்கு மேலால் தூக்கி ஒரு தூபம் போட்டான்

இராசையா இருபத்தைந்து ரூபாவை எடுத்து நீட்டினார். மேளம் உடைத்ததற்கும், அடித்ததற்கும் மன்னிப்புக் கேட்பது போலிருந்தது.

அன்று மாலையில் மரங்களால் இறங்கியதும் கோப்பியை செல்லத்துரையனின் கையில் திணித்தபடியே சரஸ்வதி சொன்னாள்.

“அய்யாவும்நீயும் இப்ப ஐக்கியமாகி விட்டியள் போலைத் தெரியுது”

“ஆர் சொன்னது? அது இந்த யுகத்திலை நடக்கிறதாய் தெரியேல்லை”

“இரண்டு பேரும் ஐக்கியமாய் கூட்டம் கூடுறியள்”

வெளியாலை பேசிறத்தைப் பார்த்து ஒரு நாளும் ஒருத்தரையும் நம்பிவிடப்படாது”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறாய்?”

“மனம் எண்டது ஒரு இருட்டுக் குகைபோலை. அங்கை எந்த மனுஷன் என்னத்தை வைச்சிருக்கிறான் எண்டு கண்டு பிடிக்கிறது கஷ்டம்”

“ஏன் அய்யாவின்ரை மனக் குகையுக்கை என்ன கிடக்கு தெண்டு கண்டு பிடிச்சிட்டாய் போலையிருக்கு”

“அதை முழுக்கக் கண்டு பிடிச்சிட்டா நீயே தற்கொலை செய்தாலும் நான் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஒண்டு மட்டும் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அய்யா அந்த உலகத்தில் கொலை செய்ய வேணுமெண்டு நினைக்கிற ஆள் ஒண்டு இருக்குமானால் அது நான்தான்.”

“ஏன் அப்பிடியெல்லாம் சொல்லுறாய்”

“உண்மையான படியாலைதான்”

“அப்ப உன்ரை மனக் குகையுக்கை என்ன கிடக்கு?”

“அதை ஒருத்தராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாது”

அவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“நான் கட்டாயம் ஒரு நாளைக் கெண்டாலும் கண்டு பிடிச்சுடுவன்”

சிரித்துக் கொண்டே தன் பின்னலை மார்பிலே எடுத்துவிட்டுக் கொண்டு சொன்னான்.

“ஆளுக்கு விசர் வந்த பிறகுதான் முந்திக் கடிச்சது விசர்நாய் என்று ஆருடம் சொல்லக் கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அவன் மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே கள்ளு முட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான். ஒன்றும் புரியாதவளாக சரஸ்வதி வாயில் வரை வந்து அவன் வெளியேறியதும் படலையைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் செல்லத்துரையன் பகல் சாப்பாடு முடித்துப் படுக்க வந்தபோது தான் அன்னம் குடத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கச் சென்றாள். நாகி கடைக்குப் போயிருந்தாள். பல நாட்களாகவே அவனோடு பேசாத கதிரன் அன்று சொன்னான்.

“எலெக்ஷன் தான் வருகுதெண்டு அதுவும் வந்து போட்டுவது. நீயும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சுத்தித்திரியிராய். வீட்டிலை ஒரு குமர் இருக்கெண்டு கொஞ்சமாவது யோசித்துப் பார்க்கிறியா?”

“ஏனப்பு அப்பிடி நினைக்கிறியன்? என்றை தங்கையை நல்ல இடத்திலை கட்டிக் குடுக்க வேணுமெண்டு எனக்கு மட்டும் ஆசையில்லாமலா போயிடும்”

“ஏன் உன்னோடதானே எத்தினை பெடியங்கள் சிநேகிதமாய் திரியிறாங்கள். அவங்களுக்கை நல்லவனாய் ஒருத்தனைப்பார்த்துக் கேக்கலாமே”

“ஆரை அப்பு நீ மனதிலை வைச்சுக்கொண்டு கேக்கிறாய்?”

“சின்னத்தம்பியன் நல்ல பெடியன் போலை கிடக்கு. அதோடை நல்ல உழைப்பாளி. உழைச்சு முன்னுக்கு வரவேணு மெண்ட துடிப்பிருக்கு. எட்டுப்பத்து மரத்தை ஏறிப் போட்டு வந்து பூனைத் தூக்கமாதல் போடாமல் பின்னேரம் மரமேற முடியாதெண்டு நீ கிடக்கிறாய். வேறை தோட்டந் துரவு நீ செய்யிறியா? அவன் பதினைஞ்ச இருபது பனை ஏறிப்போட்டு தோட்டமும் அதோடு இரண்டு தொட்டில் மாடும் வச்சிருக்கிறான். அவனெல்லோ ஆம்பினை. நீ வாய்விட்டுக் கேட்டால் அவன் மாட்டெனெண்டு சொல்ல மாட்டான்”

ஆண்மை என்பதைப் பற்றி கதிரவன் கொண்டிருந்த தத்துவங்கள் அவர் வாயிலாக வெளிவந்தன.

“என்ன இருந்தாலும் இப்பிடி விஷயங்களை நான் வாய்விட்டுப் பழகிய சிநேகிதர்களிடம் கேக்க மாட்டன்”

அழுத்தமான குரலில் அவன் கூறினான்.

“அப்ப அவன் குமராயே உனக்கு சமைச்சுக் கொண்டு இங்கை கிடக்கட்டும். நீ உன்றை விரும்பம் போலை நெடுகச் சுத்தித் திரியலாம்.”

“நான் எங்கை திரியிறன்?”

‘நீ கட்டாக்காலியாய் உங்கினை திரியிறதொண்டும் எனக்குத் தெரியாதெண்டு நினைக்காதை”

கதிரன் குரலில் கடுமை இருந்தது. செல்லத்துரையனும் அவர் வாயால் அப்படிப் பேச்சை எதிர்பார்க்கவில்லை.

அன்னம் தண்ணீர்க் குடத்துடன் வந்து விட்டதனால் பேச்சு அத்தோடு தடைப்பட்டது.

செல்லத்துரையன் பாயில் கிடந்து புரண்டான். அவன் குடும்ப இன்பம், வளர்ச்சி ஒரு புறமாகவும் பள்ளர் பறையர் சமூகத்தின் வளர்ச்சி, சுபீட்சம், மற்றொரு புறமாகவும் இதயத்தைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இரண்டில் எதையுமே கைவிட்டு விட முடியாதென உணர்ந்தான். வாழ்க்கை என்பதே இந்த இரண்டுக்கு மிடையில் ஏற்படும் போராட்டமா?

மாதவனைச் சில நாட்களாக இரவிலே காண்பதே சிரமமாயிருந்தது.

“இராத்திரியிலை பதினொண்டு, பன்ரண்டு மணிக்கு வாறார். காலையிலையும் வழக்கம் போல அஞ்ச அஞ்சரை மணிக்குப் போயிடுறார். அவரோடே வேலை செய்யிறவங்க ளெல்லாம் அப்பிடித்தான் இப்ப வந்து போறாங்கள்”

தேடிச்சென்ற செல்லத்துரையனுக்கு சீதை சொன்னாள்.

“பத்துப் பதினொரு மணி வரை அங்கை வேலையா? இல்லாட்டி ஒவ்வொரு நாளும் கூட்டம் வைக்கிறாங்களோ?”

“கூட்டம் போடுறாங்களாம். தோட்டியள் வீட்டை யெல்லாம் ஊரூராய் திரிஞ்சு கள்ளுக் குடிக்க வேண்டாம், காசைச் சிலவழிக்க வேண்டாமெண்டெல்லாம் பிரசாரம் செய்யிறாங்களாம். என்னையும் கூப்பன் அரிசி காய்கறி தவிர வேறு எதையும் வாங்கப்படாதெண்டு கண்டிப்பாய் சொல்லி வச்சிருக்கிறார். இங்கையும் அவரோடே வேலைக்குப் போறவங்களுெல்லாம் குடிக்கிறதைக் குறைச்சுப் போட்டாங்கள்.”

செல்லத்துரையனுக்கு எதுவும் சரியாகப் புரிய வில்லை. யாவும் விசித்திரமாய் தெரிந்தது. மாதவனை ஓய்வாகக் கண்டு விபரம் யாவும் விசாரிக்க வேணுமெண்டு தீர்மானித்தான். அப்படியே திரும்ப இருந்தவன் ஆவல் உந்த சீதையையே கேட்டான்.

“எதுக்காக இப்பிடியெல்லாம் செய்யினம்?”

“பெரிய வேலை நிறுத்தம் செய்யப் போகினமாம். அது முடியுமட்டும் கூலியே குடுக்க மாட்டாங்களாம்”

வேலை நிறுத்தங்கள் பற்றி முன்னர் மாதவன் கூறியவை அவன் நினைவில் வந்தன.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திலே வேலை செய்யிற தோட்டிக ளெல்லாம் வேலைக்குப் போகவில்லையென்றால்! அவனால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதிருந்தது. பட்டணமே நாறிப் போய்விடும். தோட்டிக ளிடையிலேயே எத்தனை வலிமையிருக்கு என்பதை அப்போதுதான் அவனால் உணர்ந்து பார்க்க முடிந்தது.

பத்து நாட்கள் கழித்துத்தான் மாதவனைக் காண முடிந்தது. அவன் இளைத்துப் போயிருந்தான். வேலை நிறுத்தம் பற்றிய செய்தியெல்லாம் சொன்னான்.

“எல்லாம் வெற்றிதானே?”

செல்லத்துரையன் கேட்டான்.

“ஓரளவு வெற்றி எண்டுதான் சொல்ல முடியும். எல்லாம் ஒரே தடவையிலை கிடைச்சவிட முடியுமா? இதே சந்தர்ப்பமாக தொழிற் சங்கத்தைப் பலமா அமைச்சிட்டம். தோட்டியளெல்லாம் தங்கபலத்தை அறியத் தொடங்கி விட்டாங்கள். அதுவே பெரிய வெற்றிதானே”.

“நீயில்லாமல் கொஞ்ச நாளாய் பொழுதே போகேல்லை. அடிக்கடி வந்து பார்த்திட்டுப் போனன்.”

“அப்பிடித்தான் சீதை சொன்னாள். இத்தினை நாளாய் எதுக்குமே நேரங்கிடைக்கேல்லை. ஊர்ப்புதினமே ஒண்டும் தெரியாது. உனக்குத்தான் தெரியுமே. சொல்லன்.”

“இங்கையும் பிரமாதமாய் ஒண்டும் நடக்கேல்லை”

“சீனிவாசகத்தார் எப்படியிருக்கிறார்?”

“அவர் அதே தன்நலப் புலியாகவே இருக்கிறார். சாகு மட்டும் அவர் அப்படியே இருப்பார். தன் சொந்த நலனுக்காக தன் மகளையே திருமணம் செய்து குடுக்காமல் கிழவியாக விட்டுக் கொண்டிருப்பவர். வேறு எவர் நலத்தையாவது என்றும் கவனிப்பா ரெண்டு நினைக்கிறியா? இன்னும் நான் தான் அவரின் முதல் பகைவனாக இருக்கிறன். போதிய பணம் இப்போது அவரிடமில்லை. இருந்திருப்பின் என்னை இதுவரையி ல் கொலை செய்து புதைத்திருப்பார். ஆனால் இப்ப நான் அவரை வஞ்சம் தீர்த்து சமூக வாழ்விலிருந்தே ஒழித்துக்கட்டுவதாய் தீர்மானிச்சிட்டன்”

செல்லத்துரையன் வெஞ்சினத்தோடு கூறினான்.

“இப்படிப்பட்டவர்கள் மிகவும் ஆபத்தானவர்கள். எதிலையும் மாட்டி விடப்பாப்பாங்கள். எம்மைக் கொல்ல வரக் கூடியதெண்டால் நாங்கள் முந்திறதிலை தவறில்லை. ஆனா மிக விழிப்பாயிருப்பதே நல்லது. இப்பவும் அங்கை மரத்தொழிலுக்குப் போறாய்தானே”

“இன்னும் சில மாசத்துக்குத்தான். அதுக்குப் பிறகு மரம் தரமாட்டார். தந்தாலும் நான் ஏற்க மாட்டேன்.”

அதுதான் நல்லது. எதிரி எண்டு தெரிஞ்ச பிறகு ஓட்ட வெட்டிச்சரிப்பதற்கு வேண்டுமானாலும் விழிப்போடு கிட்ட இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் எட்ட இருப்பதே நல்லது. பஞ்சதந்திரக் கதைகள் படிச்சிருக்கிறியா? அதைத்தான் நான் சொல்லுறன்”

இருவரும் நீண்ட நேரம் பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். சீதை இரண்டு மூக்குப் பேணிக்குள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தாள். செல்லத்துரையன் தேநீரைக் குடித்து விட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு எழுந்தான்.

அப்போதுதான் நினைவு வந்தவனாக மாதவன் சொன்னான்.

“பெரிய எலக்ஷன் நடக்கப்போகுது. கொழும்பிலை பாரளுமன்றத்தைக் கலைச்சு விட்டார்கள்”

41

பல நாட்களின் பின்னர், அன்று முன் பிறை நிலவில் வள்ளி செல்லத்துரையனைப் பிடித்துக் கொண்டாள். ஒரு முட்டி கள்ளை மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு மறுமரத்தில் ஏறும் போது எடுத்து ஒளித்து வைத்து விட்டாள். அவன் மரத்தால் இறங்கி முட்டியைத் தேடிய போது அவன் முன்னே தோன்றி நகைத்தாள்.

‘கள்ளி, கள்ளு முட்டியைக் கொண்டா..’

“நான் கள்ளியில்லை, வள்ளி”

“சரி வள்ளி, கொண்டா முட்டியை”

ஆத்திரத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“கொண்டரட்டா”

“அடிப்பன்”

வெருட்டினான்.

“அப்ப அடியங்க”

முகத்தை நீட்டிக்கொண்டே கிட்ட வந்தாள். கன்னத்தில் சாட்டுக்கு ஒரு அடி போட்டான்.

“இனி முட்டி தேவையில்லைத் தானே, போங்களேன்”

“பகிடியை விடு, நேரம் போட்டுது”

“நான் கேட்கிறத்துக்கு முதலிலை பதில் சொல்லுங்க”

“எலக்ஷன் வருதாம். அதிலை நீங்க கேப்பியளா...?” குழந்தை போலக் கேட்டாள்.

“இல்லை”

“ஏன்”

“இது கொழும்புக்கு போற பெரிய எலக்ஷன். ஆனா, நான் கேக்கிறதாலை உனக்கென்ன வரப்போகுது”

“நீங்க அடுத்த எலெக்ஷனிலை வெல்ல வேணும்”

“வெண்டால்”

“வெண்டால்நான்சேக்கிறது கிடைக்கும் போனமுறை ஏமாந்து போனன்”

“அந்தச்சாவல்கோழியை என்ன செய்தாய் என்று பிறகு நீ சொல்லேன்”

“வைரவருக்கே வெட்டிப்போட்டம். அடுத்த எலெக்ஷனிலை நீ வெல்ல வேண்டுமென்று நேர்ந்து வெட்டி, கோழியை ஆறு ரூபாய்க்கு வித்துப் போட்டம்.”

“அந்தக் காசு எங்கை?”

“வைச்சிருக்கிறேன், எனக்கொரு மூக்குத்தி வாங்க வேணும். முந்தினது துலைஞ்சு போச்சு. பத்து ரூபாய் சேர்த்துத் தாரேன். பட்டணத்திலை வாங்கித் தருவியா”

“மூக்கிலை ஓட்டை இருக்கா மூக்குத்தி போட”

“ஓம்”

“அதிலை இப்ப என்ன கிடக்கு”

“நாரத்தை முள்ளு”

“எங்கே பாப்பம்”

அவளின் மூக்கைப் பிடித்தான். அவள் திணறினாள்.
“முட்டிதாறியா?”

“ம்ம்”

கதிராசி வீட்டுக்குச் சென்ற போது தாயும் மகளும் குதூகலமாகவே இருந்தனர். தேநீர் குடிக்கச் சம்மதித்தான். வாசல் பிட்டியில் உட்கார்ந்தான்.

“எலெக்ஷன்வருது இனி உங்கபாடு அதுமுடியுமட்டும் வேட்டைதான் செல்லத்துரை சொன்னான்.”

“நீ கள்ளைக் கூட ஒழுங்காய்த் தாறாயில்லை”

“கிடைக்கிற தெல்லாத்தையும் உங்களுக்குத் தானே தாறன்”

“இது என்னத்தைப் போதும். கள்ளு விலையும் கூடினதாலை இப்பெல்லாம் கள்ளில்லாமல் சீனி சர்க்கரையிலேயே வடிக்கத் தொடங்கி விட்டினம். தரத்தை ஆர் இப்ப பாக்கினம். விலையைத்தான் கேக்கினம். நாங்களும் உன்ரை கள்ளிலை காய்ச்சிறதை மருந்துக்காறருக்காகத் தனிய வைச்சுக்கொண்டு சர்க்கரையிலும் கரைச்சு வைச்சுக் காச்சிறம்”

கதிராசி சொன்னாள்

செல்லத்துரையளில் தன் மகன் இருந்த காலத்திலிருந்தே அவளுக்கு நல்ல நம்பிக்கை. அவன் ஒருவனுக்குத் தான் தன் தொழில் அலுவல்களைக் கூடத் தயங்காமல் அவள் கூறுவதுண்டு.

பாராளுமன்றத் தேர்தல் வெறிகிராமத்திலும் ஏறிக் கொண்டு வந்தது. அதையொட்டி கள்ளச் சாராயத்துக்கும் கள்ளுக்கும் மதிப்பு உயர்ந்து வந்தது. வேலையில்லாது சந்தி மதில்களிலிருந்து அரசியல் வீம்பும், வம்பும் அளந்து விட்டு குடும்பத்தார் உழைப்பை உறிஞ்சிப் கொண்டிருந்தவர்கள் இப்போது நேரடிக் கட்சி வாரியாகப் பிரிந்து தேர்தல் வெறியேற்றிக் கொண்டிருந்தனர். தேர்தலின் வாடை அவர்கள் வாயிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அரசியல் கருத்து வேற்றுமைகளை சந்தி மதில்களிலேயே பேசிவிட்டு பின்னர் ஒன்று கூடி தேநீரோ, கள்ளோ, சிகரெட்டோ, பரிமாறியவர்கள் தற்போது பகைவர்களாயினர். ஒருவரை யொருவர் வெறித்துப் பார்த்துக்கொள்வது மட்டுமல்ல இடையிடை கைகலப்புக்களிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கட்சிக் கொடி கட்டுவதிலேயும் சண்டை நடந்துகொண்டிருந்தது. இரவிலை மற்றக் கட்சியாரின் கொடியை அறுப்பது, தம் கொடியை அதே இடத்தில் ஏற்றுவது இரகசியமாக நடைபெறும். மறுநாள் அதைத் தொடர்ந்து வாய்ச்சண்டை நீண்டு கைச்சண்டையாகவும் மாறும். அதைத் தொடர்ந்து பழிக்குப் பழி மறுநாளிரவு.

தமிழர்களைக் காப்பாற்றி தலை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு தோன்றிய தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே பாலசிங்கமும் முதல் தடவை தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றவர். தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவரும் சிலரும் சிங்கள ஆட்சியினருடன் ஒன்று சேர்ந்ததும், பெரும்பான்மையோர் விலகி தமிழரசு என்ற கட்சியை அமைத்தனர். பாலசிங்கம் இதே கட்சியைச் சார்ந்தே மறுதடவை தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். அதே தமிழரசுக்கட்சியிலேயே மீண்டும் தேர்தலுக்கு நின்றார். தமிழினத்தையும் தமிழ் மொழியையும் நாட்டின் பெரும்பான்மையான சிங்களவர்கள் அழிக்கத் திட்டமிட்டு வருகிறார்கள். எம்மொழி யையும் நாம் வாழும் பகுதியையும் உரிமையுடன் தனியே பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தமிழரசுக்கட்சி பிரசாரம் செய்து வந்தது. சிங்களவர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து நின்று நாம் எமது உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தமிழ்க்கட்சி, சிங்களக் கட்சி என்று இவை உருவம் பெற்றன. தமிழ் காங்கிரஸ் சார்பாக சென்ற தடவை தோல்வியடைந்த புரக்டர் கதிரவேலு இத்தடவையும் போட்டியிட்டார்.

இவ்விரண்டு கட்சிகளும் வகுப்புவாத முதலாளிகள் கட்சி என்று சொல்லிக்கொண்டு கம்யூனிஸ்டு குமாரசாமியும் மூன்றாவதாளாக போட்டியிட்டார். குமாரசாமியை மாதவனும் செல்லத்துரையனும் பறையர் பள்ளர் குடிசைக்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்று வோட்டுப் போடும்படி வேண்டினர்.

வேளாளரில் பெரும் பகுதியினர் தமிழரசுக்கட்சியை ஆதரித்தனர். பள்ளர் பறையரில் பெரும்பான்மையானோர் குமாரசாமி பக்கமாக நின்றனர். வேளாளர் வாயில் கம்பூனிஸ்ட் கட்சி பள்ளர் பறையர் கட்சியாக மாறியது. பள்ளரில் ஒரு பகுதியினர் தமிழரசுக்கட்சிக்கு வாக்களிப்பதாக இருந்தனர்.

மோதல் யாவும் 'தமிழ்' கட்சிக்கும் 'சிங்கள' க்கட்சிக்கும் இடையே நடைபெற்று வந்தது. கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், வாய்ப்போர்கள் யாவும் தேர்தல் நாளை ஒட்டி உச்ச நிலைக்கு வளர்ந்து வந்தன.

குரும்பையூரில் பல குடும்பங்கள் கள்ளச் சாராயம் வடிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தன. தேர்தல் அவர்களுக்கு கெல்லாம் நல்ல வருவாயைத் தேடிக்கொடுத்தது. அவர்களின் வீடுகளெல்லாம் விடிய விடிய அடுப்பெரிந்து கொண்டிருந்தது.

இத் தேர்தல் போல் வேகமாக முன் எத்தேர்தலும் நடைபெற்ற தில்லை என்று ஊரில் பேசிக்கொண்டனர். தேர்தலை யொட்டி பெரிய மாற்றங்கள் நாட்டில் ஏற்படலாம் என்று எதிர்பார்த்தனர்.

தேர்தல் திருவிழா நாள் வந்தது. அங்கு எதிர்பார்த்தது போல் தமிழரசுக்கட்சி அபேட்சகர் பாலசிங்கமே மீண்டும் வெற்றி பெற்றார்.

“எங்கள் சிங்கம்”

“பாலசிங்கம்”

சுலோகமாக கத்தியபடி தெருவெல்லாம் ஊர்வலம் நடைபெற்றது. நாடு பூராவும் தேர்தல் முடிய ஒருவாரம் எடுத்தது. மூன்று நாள் தேர்தல்.

“மக்கள் ஐக்கியக்கட்சி எலெக்சனினை வெற்றி பெற்றிருக்கு. கனக்க மாற்றங்கள் வரும். முதலாளிக் கட்சி ஒழிஞ்சு போச்சு” என்று மாதவன் செல்லத்துரையனிடம் மகிழ்சியோடு சொன்னான்.

நாட்டில் பெரிய மாற்றங்கள் சில ஏற்பட்டன. தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது மொழியுரிமை பாதிக்கப்பட்டதால் மனம் நொந்து போயிருந்தனர். அதையொட்டி அசம்பாவிதமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

43

மாதவன் அன்றன்று பட்டினத்தில் படிக்கும் செய்திகளைச் செல்லத்துரையனுக்குச் சொல்லி வந்தான். அதன் மேல் அங்கு பத்திரிகை படிப்பவர்களே அந்தப் பகுதியில் இல்லை. அவர்களுக்குக் கெல்லாம் நாள் முழுவதும் வேலையிருந்தது. அவர்களுடைய கலியாணங்கள், செத்த வீடுகள், அடிபிடி சண்டைகள் எஞ்சிய நேரத்திற்கு இருந்தன. ஆட்டுக் கிடாய் வளர்ப்பது அவர்கள் பொழுது போக்கு. கிராமத்தில் நாலு வைரவர் கோவில்கள் இருந்தன. அவற்றில் வேள்விகள் ஒழுங்காக நடைபெற்று தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) -766- கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

வந்தன. வேள்வியன்று பெரிய விழாவாக இருக்கும். கோவில் வீதிகளில் இரத்த ஆறு ஓடும். ஒரு கிடாய் வெட்டுவதற்கு இரண்டு ரூபா கோவில் முதலாளிக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கிடாய் வெட்டில் சாதி பார்ப்பதில்லை. காசு கொடுத்தவர் படி 'கியூ' வரிசையில் கிடாய்களை நிறுத்துவர். ஒருவன் காலை இழுத்துப் பிடிக்க மற்றவன் தலையைப் பிடிக்க முத்தையன் பூசையிலிருந்து எடுத்து வந்த கத்தியால் ஒரே வெட்டு. முத்தையனுக்கு கிராமத்திலே நல்ல பெயர். எந்தப் பெரிய கிடாயானாலும் ஒரே வெட்டு. ஒரே வெட்டுக்குத் தப்பிய கிடாய் எதுவும் இல்லை.

கோவில் வீதியெல்லாம் கிடாய்களும், தலைகளுமாக போர்க்களம் போல காட்சியளிக்கும். சந்தை போல விலை பேசியியாபாரம் நடைபெறும். மொத்த வியாபாரம், தரகுத் தொழில் யாவும் நடைபெறும். பிற ஊர்களிலிருந்து வண்டிகளும் கார்களும்தான் சந்தைக்கு அதிகாலையிலேயே வந்து சேர்ந்து விடும். பொழுது ஏறத்தொடங்க வண்டில், கார்கள் திரும்பத் தொடங்கிவிடும். தலையிழந்த கிடாய்கள் தொங்காத வண்டிகளை தெருவிலே காண முடியாது. கார்களின் பின்புறத்தில் இரண்டு மூன்று கிடாய்களாவது இருக்கும்.

“ஆலயங்களில் உயிர்ப்பலி ஆகாது”

“கோவில்களைச் சந்தையாக்காதீர்கள்”

கோவில்களில் கிடாய் வெட்டுவதை தவிர்ப்பதற்காகவும் சிலர் பாடுபட்டே வந்தனர். அவர்களின் குரல்களைக் கோவில் முதலாளிகள் செவிமடுப்பதில்லை. ஒரு கிடாய் பலியிடுவதற்காகக் கிடைக்கும் இரண்டு ரூபா பணத்தைக் கைவிட அவர்கள் தயாராயில்லை.

பென்சன்கார சீனிவாசகத்தார், விதானை வல்லிபுரத்தார் ஆகியோர் கோவில் முதலாளிகள் பக்கமே நின்றனர்.

வேள்வியென்றால் அவர்கள் வீடெல்லாம் தீபாவளி போன்ற கொண்டாட்டம். எண்ணெய் தேய்த்த முழுக்கு, சாராயம், இறைச்சியோடு விருந்தெல்லாம் தட்டில். சீனிவாசகத்தார் தமது கொண்டாட்டத்திற்காகப் பிற ஊர் நண்பர் சிலரையும் அழைத்து விடுவார். சரஸ்வதிக்கு வீட்டில் ஒரே வேலையாயிருக்கும் அன்று அவள் முகத்தில் ஒரே சோர்வு. இப்போதெல்லாம் அவள் முகத்திலே ஓளியைக் காண்பதே அபூர்வம். யந்திரம் போல் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள்.

மாலையில் நண்பர்களுடன் சீனிவாசகத்தார் சினிமா பார்க்கப் பட்டணம் போய்விட்டார். செல்லத்துரையன் வரவை அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“தளநார் மரத்தில் உராய்ந்த சத்தம் கேட்டதும் சரஸ்வதி வெளியே வந்தாள்.

“சொல்லாமல் போய் விடாதை”

சரஸ்வதி மரத்தை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

மரத்தால் அவன் இறங்கி வந்ததும் ஒரு இலையோடு பொரித்த இறைச்சித் துண்டுகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவன் வாயிலே ஒவ்வொரு துண்டுகளாகப் போட்டுச் சுவைத்துக் கடித்தான்.

“நல்ல பொரியல்”

அவள் முகத்திலே ஒரு கணம் ஒளி வீசி மறைந்தது.

“அடுத்த வேள்விக்கு நீ எங்கை வரப்போகிறாய்? அய்யா இனி எங்கை மரம் தரப்போறார்? எண்டாலும் நான் உயிரோடை இருந்தால் நீ வா. இறைச்சியாதல் தராமலா விடப்போறன்.”

“ஏன் பிள்ளை அப்படிச் சொல்லுறாய்”

“பிள்ளை பிள்ளை எண்டு என்னைக் கூப்பிட வேண்டாம் எண்டு எத்தனை நாள் சொல்லுறன்”

“அய்யா எங்கை”

“படம் பார்க்கப் போலை போட்டார்”

“உன்னை விட்டுட்டா..”

“எனக்கு இப்ப படமே பிடிக்கிறதில்லை”

“எத்தினை மணிக்கு வருவார்”

“அவரிப்ப வெல்லாம் சாராயமாகவே குடிச்சுக் கொண்டு திரியிறார். அதோடை வருத்தம் வேறை. ஒழுங்காக நேரத்துக்கு வீட்டையும் வாறேல்லை. என்னைக் கூட தலைநிமிர்ந்து பார்க்கிறதில்லை.

“முட்டியள் இஞ்சை கிடக்கட்டும். நான் பிறகு வந்தெடுக்கிறேன். கோவில்பாங்குகிணத்தடிக்குச்சென்றபோது அங்கேவள்ளி காத்திருந்தான்”

“எப்படி வேள்வி?”

செல்லத்துரையன் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு இறைச்சியும் சோறும் குழைச்சு வைச்சிருக்கிறன்”

“இப்ப எனக்கு வேண்டாம்!”

“ஏன் வேண்டாம்!”

“வயிறு நிறைஞ்சு போச்சு”

“வேறையும் ஆரிட்டையேன் வாங்கித் திண்டியளோ”

“ஓம்”

வள்ளிக்கு ஒரே ஏமாற்றம். ஆத்திரமும் பொங்கி கொண்டு வந்தது.

“ஆரிட்டை.”

“அதேன் உனக்கு”

“அவள் கற்பகத்திட்டையா”

செல்லத்துரையன் முகத்தில் அறைந்தது போல் இருந்தது. தீயை மிதித்தவன் போல் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன சொல்லுறாய்?”

அதட்டிக் கேட்டான்.

“அவள் மேலைதானே உங்களுக்கு இப்ப ஆசை. அவளுக்குத் தானே கல்லுப் போட்ட குச்சி வாங்கிக் கொடுத்தியள். நான் காசு தந்து எத்தனை நாளாய் போச்சு, மூக்குத்தி கூட இன்னும் வாங்கித் தரேல்லை”

வள்ளி விம்வி விம்மி அழுதாள். செல்லத்துரையன் இவ்வித நெருக்கடியை எதிர்பார்க்கவில்லை. சுற்றிவரப் பார்த்தான். எவருமில்லை. அவளை எப்படி ஆற்றுவதென்று சிறிது நேரம் ஒன்றும் தெரியாது குழம்பினாள்.

“இதெல்லாம் உனக்கு ஆர் சொன்னது?”

“ஏனுங்களுக்கு அதை. இது பொய்யா? அவள்தானே எல்லாருக்கும் சொல்லித் திரியிறாள்”

“அதுக்குப் போட்டியாகவா நீ மூக்குத்தி கேட்டாய். எனக்குத் தெரியாமல் போட்டுது”

அவள் பணம் கொடுத்த போதும் அதுவரை நாளும் அசட்டையாக இருந்ததற்காக அப்போதுதான் கவலைப்பட்டான். அவளின் விம்மலும் அழுகையும் ஓயவில்லை.

“இப்படிப் போட்டியெண்டு தெரிஞ்சிருந்தா நான் மறுநாளே வாங்கித்தந்திருப்பன். அவள் காசு தந்தாள். வாங்கிக் கொடுத்தன். உனக்கு நல்லதாய் செய்துதரச் சொல்லி தட்டானிடம் காசு கொடுத்திருக்கிறன். நாளைக்கே எடுத்துத்தாறன்”

“எனக்கு இனி வேண்டாம். அதையும் எடுத்து அவளுக்குக் குடுங்கோ”

“சரி கொடுக்கிறன்”

அச்சுறுத்துவது போலக் கூறினான். அவள் அழுகை மேலும் வலுத்தது.

“நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் கேக்கிறியா”

“இனிக் கேக்க என்ன இருக்கு?”

“சரி உன்ரை சோத்தைக் கொண்டாவன் சாப்பிடுறன்”

“அவளின் ரை சோத்தைத் திண்டுதானே உங்கடை வயிறு நிறைஞ்சு போச்சே”

“அவளின்ரைசோறுதிண்டதெண்டு ஆர்மொன்னது, நீதானேசொல்லுறாய்”

“அப்ப ஆற்றை சோறு திண்டியள்”

“வீட்டிலை எங்கடை சோறு”

“அப்பிடி ஏன் முந்திச் சொல்லேல்லை”

அவள் அழகை சிறிது ஓயத் தொடங்கியது.

“நீ சொல்ல விட்டால்தானே. சரி போய் கொஞ்சச் சோறு கொண்டு வா”

கண்ணீரை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டே வாய்க்கால் வழியே குடிசையை நோக்கி ஓடினாள்.

இருள் சூழ்ந்து விட்டது. பிறை நிலவின் மெல்லிய ஒளி படர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் பல்வேறு சிந்தனைகளுடன் மரங்களை ஏறி முடித்தான்.

வள்ளி வாடிய வாழையிலையில் கொண்டு வந்த குழைத்த சோற்றை வயிற்றிலே தள்ளினான். அவளுக்கும் ஒரு தடவை ஊட்டி விட்டான். குளிந்த தலையை நிமிர்த்தாது வெட்கம் சூழ வாயில் வைத்து அசை போட்டான்.

அவள் கொண்டு வந்த கப்பல் வாழைப்பழத்தை உரித்து ஒரு கடி கடித்து விட்டு அவள் வாயுள் மிகுதியைத் திணித்து விட்டு முட்டிகளுடன் புறப்பட்டாள்.

புயல் ஓய்ந்த அமைதி, பல நாட்களாக வெந்து கொண்டிருந்த அவள் நெஞ்சில் பால் வார்த்தது போன்ற குளிர்மை ஏற்பட்டது.

கற்பகம், வள்ளி, சரஸ்வதி மூவரும் அவன் இதயத்தில் மாறி மாறித் தோன்றிப் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒரே இருள், சீனிவாசகத்தார் வீட்டில் கள்ளை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்ற போது ஒன்பது மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

அன்னம் சாப்பிட வரும்படி அழைத்தாள்.

“எனக்குச் சாப்பாடே வேண்டாம்”

44

மேலைக்கழுவி உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு மாதவனிடம் சென்றான்.

மாதவன் தான் செல்லத்துரையனுக்கு இலங்கை, உலகச் செய்திகள் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். அவற்றைக் கேட்டு நாட்டு நிலைமைகள், மாற்றங்களை அறிவதில் அவனுக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டு வந்தது.

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் வைத்திருந்த போர்த் தளங்களை அகற்றுவது, கூப்பன் அரிசியின் விலையை கொத்துக்கு பத்துச் சதம்

குறைத்திருப்பது, தொழிற் சங்கங்களின் விரிவான வளர்ச்சியை அரசாங்கம் ஆதரிப்பது பற்றியெல்லாம் விளக்கமாகக் கூறுவான். செல்லத்துரையனால் எல்லாவற்றையும் உடனுக்குடன் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. உலகச் செய்திகளையும் செல்லத் துரையனுக்குப் புரியத்தக்க விதத்தில் மாதவன் சொல்லி வந்தான்.

சப்பிரத்திருவிழாவன்றும், தீர்த்தத் திருவிழாவன்றும் நல்லான் பற்றி எல்லாரும் பேசிக்கொண்டனர். அவன் இறந்த போதும் அவன் நினைவு எல்லோர் மனதிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது நன்கு தெரிந்தது.

தீர்த்தத் திருவிழாவிற்கு செல்லத்துரையனும் போயிருந்தான்.

மேளச்சமா நடந்த போது ஆங்காங்கே கூட்டங் கூட்டமாக இளைஞர்களும் முதியவர்களும் நின்று அரசியல் பேசிக்கொண்டு நின்றனர். கொழும்பிலிருந்து திருவிழாவிற்காக வந்தவர்கள் சொல்லும் செய்திகளை எல்லாரும் ஆவலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தேர்தலின் பின் அங்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

கொழும்பிலிருந்து வந்த தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்த வாலிபன் ஒருவன் ஆவேசமாகப் பேசியது செல்லத்துரையன் காதிலும் விழுந்தது.

‘அங்கை தமிழன் குறைஞ்சவன் எண்டு எங்களை அடிச்சுக் கலைக்கப் பாக்கிறாங்கள். நாங்களும் இங்கை குறைந்த சாதி எண்டு சொல்லி தமிழரிலையே ஒரு பகுதியினரை ஒதுக்கிக் கொண்டு வாரும். அவங்களும் இப்ப மகாசபை எண்டு அமைச்ச சிங்களவ ரோடை சேரப் பாக்கிறாங்கள். கொம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கு வோட்டுப் போடுறாங்கள். இப்பிடிப் பிரிவினைக்கு நாங்கள் இடங்குடுத்தால் தமிழினமே அழிஞ்சபோம். நாங்களும் கோவில்களையும், ஓட்டல்களையும் திறந்துவிட்டு சாதி பேதம் காட்டாமல் ஒற்றுமையாய் வாழ வேண்டும்”

கேட்டுக் கொண்டிருந்த யாவருக்கும் அக்கருத்துச் சரி போலவே தோன்றியது. தலையசைத்து ஆமோதித்தனர். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருகிழவர் அவன் முன்னே வந்தார்.

“அப்ப தம்பி பள்ளர் பறையரோடை சம்பந்தி போசனம் செய்யச் சொல்லுறியா. நாளைக்கு சம்பந்தமும் பேசிக் கொண்டு வருவாங்கள். நீ போய் செய்வியா தம்பி தெரியாமைக் கேக்கிறன்”

நரினமாகக் கிழவனார் கேட்டார். எல்லோரும் வாயடைத்து நின்றனர். அவன் மட்டும் சளைக்கவில்லை.

“அங்கை உங்கடை சாதிக்காரங்கள் சிங்களத்தியரைக் கட்டிறாங்கள். எங்கடை தமிழ் சாதீக்கை அப்பிடி ஒருத்தியைக் கட்டினால்தான் என்ன உம்மடை வீட்டை நான் செம்பும் தண்ணியும் எடுக்க வரேல்லை”

தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்)

எல்லோரும் சிரித்தனர். கிழவனருக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. வயதுக்குக்கூட மதிப்புக் கொடுக்காது பேசிவிட்டானே என்று சீறினார்.

“அப்ப நாளைக்கு உங்கடை வீட்டை பறையர் பெண் கேட்டு வருவாங்கள். குடுங்கோ”

அவரை மேலும் அங்கு பேசவிடாது மற்றொரு கிழவர் இழுத்துச் சென்றார்.

திருவிழாவால் திரும்பும் போது சின்னத்தம்பியனும் முருகேசனும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“திருவிழாவுக்கு வரேக்கை உன்னையும் கூட்டிட்டு வாறதுக்காக வீட்டை வந்தம். மரஞ்சீவிப்போட்டு அப்பவும் நீ வரேல்லை எண்டு அன்னம் இவனிட்டை சொல்லிச்சதாம். அன்னம் உன்னட்டைச் சொல்லேல்லையா?”

முருகேசன் கேட்டான்.

“சொல்லேல்லயே. ஒருக்கா மறந்திருப்பாள்”

பதில் சொல்லிய பின் செல்லத்துரையன் நாவைக் கடிந்து கொண்டான். அவள் மறந்திருக்க முடியாது. வேணுமென்றே சொல்லாது விட்டிருக்கலாம் என்றும் மனம் சொல்லியது. முன்பும் ஒருமுறை இப்படி நடந்தது அவள் நினைவில் வந்தது. கோபத்தோடு அவன் கேட்க மறந்துவிட்டதாக அவள் பிள்ளையாரைக் கொண்டு சத்தியம் செய்தாள். அவன் பேசாது விட்டுவிட்டான்.

செல்லத்துரையன் மனதில் திடீரென மின்னல் வீசியது. வீட்டிற்கு வந்து படுத்தான்.

மறுநாட்காலையில் அவன் அன்னத்தின்மேல் சீறி விழவில்லை. அவளைப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான். எதுவுமே கேட்கவில்லை.

முருகேசன் மூலம் அன்றிரவு சின்னத்தம்பியனின் மனநிலையை அறிந்து கொண்டான். அவன் நினைத்தது சரியாகவே இருந்தது. கதிரனின் “ஆண்மகன்” சின்னத்தம்பியனே.

ஆகவே முறைப்படி சின்னத்தம்பியனின் தாயிடம் சென்று பேசிக் கலியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

ஒரு நாளிரவு அயலவர் சிலருக்கு மட்டும் அறிவித்து விட்டு சின்னத்தம்பியனை அழைத்து வந்தனர். அச்சிறிய குடிசையின் அறைக்குள்ளே புதுப்பானையில் ஆக்கிய சோறை அவள் குழைத்து அவனுக்குக் கொடுத்தாள். அவள் கொடுத்த குழையல் உருண்டைகளை அவள்

சாப்பிட்டான். அன்னத்தின் கழுத்தில் முடிச்சுகள் போட்ட கழிநூலைக் கட்டிவிட்டான்.

“சோறு கொடுத்தல்” என்று அவர்களிடையே பேசப்படும் திருமணச் சடங்குகள் அத்துடன் முடிவுற்றன.

45

மறுநாள் அன்னம் அங்கில்லை. செல்லத்துரையன் சிறகொடிந்த வனானான். தாய் ஆக்கி வைப்பதைச் சாப்பிட்டு வந்தான்.

தாய்க்கு சமையலுக்கு உதவுவதைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு கற்பகம் அங்கு அடிக்கடி வரத் தொடங்கினாள்.

அன்று காலையில் மரமேறிக் களைத்துப் போய் பசியோடு வீட்டுக்கு வந்தான். வீட்டில் ஒருவருமில்லை. ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“ஆச்சி, எணை ஆச்சி” என்று கத்தினான்.

கற்பகம் சிரித்துக் கொண்டே வந்து அடுக்களைப் படலையை தள்ளிக் கொண்டே நுழைந்தாள்.

“என்ன பசிச்சிட்டுதோ, வாவன் சாப்பிட”

சிறிது கோபம் வந்தது, ஆயினும் அவளின் சிரிப்பிலும் அசைவிலும் அது கணத்தில் ஆறிவிட்டது.

“ஆச்சி எங்கை போட்டுது”.

அமைதியாகக் கேட்டான்.

“நீ வந்தால் சாப்பாடு போடச்சொல்லிப் போட்டு முச்சந்திக்கு மீன் வாங்கப் போட்டுது”.

தன் வீட்டில் பரிமாறும் உரிமையோடும் குழைவோடும் அவள் பரிமாறினாள். ஒரு கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பூரிப்பும் செருக்கும் அவள் சிரிப்பில் விளையாடின.

ஒடியல் புட்டை இலைத்துண்டில் போட்டு உதிர்த்து விட்டாள். அதன்மேல் பழைய குழம்பை ஊற்றி விட்டாள்.

“புட்டையும் நீதான் குழைச்சியோ”.

“இந்த மீன் குழம்புக்குக் கூட்டுக்கூட நான்தான் அரைச்சுக் குடுத்தன். அன்னத்தான் போன பிறகு நீ சாப்பிட்டதெல்லாம் நான் சமைச்சதெண்டு உனக்குத் தெரியாதா”.

“நல்லாய் தெரியுமே”.

“எப்பிடித் தெரியும்?”

“உப்புப் புளியிலை தெரியுமே, நான் இத்தனை நாளாய் ஆச்சி இப்பதான் சமையல் பழகுதெண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தன். இப்ப நீதான் பழகினாய் எண்டு தெரியுது”.

“அன்னத்தாளிலும் பாக்க எனக்கு நல்லாய் சமைக்கத் தெரியும்”.

கற்பகத்தின் பேச்சில் கோபம் தொனித்தது.

“ஆரில்லை எண்டது, தன்னைப் புகழாத கம்மாளனில்லை”.

“அப்ப செம்பாட்டு வள்ளீன்றை சமையல்தான் இப்ப பிடிக்கும் போலை கிடக்கு. அப்ப அவளைக்கூட்டி வந்து சமைக்கிறதுதானே”.

ஆத்திரத்தோடு கூறிவிட்டு அவள் எழுந்தாள். செல்லத்துரையன் ஒரு கணம் திகைத்து விட்டான். திரும்பி இடது கையால் அவளைப் பிடிப்பதற்கிடையில் அவள் திமிறிக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

“கற்பகம்” என்று கூப்பிட முயன்றான். நா எழு முன் சாப்பாடு விக்கிவிட்டது. அதன்மேல் சாப்பிட முடியவில்லை. வெளியே வந்து முற்றத்துப் பானையைச் சரித்து கையை அலம்பினான். கையில் ஏந்தி ஒரு முடறு தண்ணீரைக் குடித்தான்.

நாகி அப்போது தலையில் ஓலைப் பொட்டுகளோடு பூவரசம் இலையில் சுற்றிய திரளி மீன்களுடன் வந்தாள்.

“ஏன் தம்பி சாப்பிட்டியா? பாத்துப் பாத்திருந்திட்டு நீ வந்தா சாப்பாடு போடும்படி கற்பத்திட்டை சொல்லிப் போட்டுத் தான் போனன். அவள் வரேல்லையா, அந்தப் பெட்டைதான் இப்ப கொஞ்சம் உதவி. வயதுபோன நேரத்தில் எத்தனையை எண்டு என்னால் செய்ய முடியும்?”

“அவள்தான் வந்து போட்டிட்டுப் போட்டான். அதுகளை மூடிவையெனை”.

செல்லத்துரையன் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

சிறிது நேரம் கழித்து நாகி மேற்குப்புறத்தை நோக்கிக் குரல் எழுப்பினாள்.

“கற்பகம், கற்பகம்”

செல்லத்துரையன் படுத்திருந்தபடியே கண்களை விழித்து மேற்குப்புற வேலியைப் பார்த்தான். வேலிப் பொட்டுக்கால் குனிந்து கற்பகம் அமைதியாக வந்து கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் கோபம் தணிந்திருந்தது. ஆயினும் சாப்பாடு போட வந்திருந்த போதிருந்த குதூகலமும் சிரிப்புமில்லை. அவளைக் காணாதவன் போல கண்களை மூடிக்கொண்டே படுத்திருந்தான்.

சமையல் நடைபெறும் அரவம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் பேசிக் கொள்வதும் கேட்டது.

“நாங்கள் அரைக்கிற கூட்டு உங்க பின்னைக்குப்பிடிக்குதோ தெரியாது”.
கற்பகம் சொல்லியது அவன் காதில் விழுந்தது.

“அவனுக்கு ஏன் பிடிக்காது? பிடிக்காட்டாத்தான் என்ன, எனக்கும் அவருக்கும் நல்லதாய் பிடிக்குது. அன்னத்தின்றையிலும் நல்லாயிருக்கெண்டு அவர் சொன்னார்”.

நாகி கற்பகத்தை உயர்த்திப் பேசினாள்.

46

செல்லத்துரையன் சீனிவாசகத்தார் வீட்டில் மரமேறு வதை நிறுத்தி மூன்று மாதமாகிவிட்டது. கள்ளுச் சீவும் லைன்சென்க காலம் முடிந்துவிட்டது. சீனிவாசகத்தார் புது மரத்தைக் கொடுக்கவோ, லைசென்சைப் புதுப்பிக்கவோ விரும்பவில்லை. அவனும் அவரைக் கேட்கவில்லை. மரங்கள் கிடைக்குமென்று தெரிந்திருந்தால் சரஸ்வதியே பெற்றுக் கொடுத்திருப்பாள். சீனிவாசகத்தாருக்கும் கள்ளில் நாட்டம் குறைந்துவிட்டது. சாராயத்தையே குடித்துக் குடித்து மயக்கத்தில் கிடந்தார்.

மரமேறுவதை விட்ட ஓரிருவாரத்தில் இருதடவைகள் மட்டுமே அவன் அங்கு சென்றிருந்தான். ஒரு தடவை தனக்குச் சொந்தமான முட்டிகளை எடுப்பதற்குச் சென்றிருந்தான். மறுமுறையும் அங்குவரச் செய்வதற்காக அவன் பட்டணம் செல்லும்போது சரஸ்வதி கத்தரிப்பூ நிறத்தில் பின்னல் நூல் வாங்கி வந்து தரும்படி சொல்லியிருந்தாள். சீனிவாசகத்தார் இருக்கும்போதே அவன் சென்று நூல் கட்டைகளைக் கொடுத்து வந்தான். அப்போது அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவன் முகம் சோபையிழந்து உடல் இளைத்துப் போயிருந்ததைக் கண்டான்.

அன்று காலையில் தூக்கத்தால் அருண்டதும் முதல் செய்தியாக நாகி அவனிடம் சொன்னாள்.

“சீனிவாசக்கமக்காரன்ரை மேள், வீட்டுக் கிணத்துக்கை விழுந்து செத்துப் போச்சாம்”.

செல்லத்துரையனின் இதயம் ஒருகணம் அதிர்ந்தது. அப்படியே எழுந்து பாயில் உட்கார்ந்து விட்டான். சிந்தனை சக்கரம் போல் சுழன்று கொண்டிருந்தது. கண்ணீர் சூனியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. சிந்தனை முற்றி முகமெல்லாம் வியர்த்துக் கொண்டியது.

“என்ன தம்பி, அப்படியே இருக்கிறாய், கோப்பியைக் குடியன் ஆறிப்போச்சு”.

நாகியின் பேச்சு அவன் நிலையை உணர்த்தியது. ஒரு மிட்டு கோப்பியால் வாயை அலசிக் கொப்பளித்துவிட்டு மிகுதியைக் குடித்து முடிக்கான். ஏதன் மேலும் அவன் நாட்டம் செல்லவில்லை.

“அந்தக் கமக்காரன் காலா காலத்திலை ஒரு கலியாணத்தைக் கூடக் கட்டிவைக்கேல்லை, அந்தப் பிள்ளைக்கு. அது உயிரை மாய்க்கத்தான் விழுந்திருக்கும். ஏன்ரா தம்பி உனக்குத் தானே கூடத் தெரியவேணும். நாளுக்கு ரண்டுதரம் வருசக் கணக்காகப் போய் வந்தனி. தேப்பனோடை கோவிச்சக் கொண்டு தான் விழுந்துதோ, இல்லாட்டி ஏதாவது தவறுகிவறாய் நடந்துதான் வழியில்லாமல் விழுந்துதோ. குமராயிருந்தே கிழவியாகிறதெண்டா கஷ்டந்தானே. இப்படி ஒண்டு நடந்திட்டு தெண்டால் ஊரிலை ஒண்டாய் பத்தாய் கதைக்காமல் விடப்போகுதுகளா”.

செல்லத்துரையன் எதுவுமே பேசவில்லை. எழுந்து முகத்தைக் கழுவி சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

வழியிலே மேலும் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

“கிணத்துக்காலை எடுத்துப்போட்டினம். கண் கொண்டே பார்க்க முடியேல்லையாம். பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்க வேண்டிய வயதிலையே குமராயிருக்கிற தெண்டால் சும்மாவா..”

மரமேறி முடித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்த பரமன் சொன்னான்.

சுடலை ஒழுங்கை முகப்பிலே நல்லான் தாய் வெள்ளைச்சி நின்றான்.

“என்றை பிள்ளையை அடிச்சக் கொண்டவங்கள் பக்கம் நிண்ட ஒரு குடும்பமும் வாழாது. விதானையானும் அங்கைதான் நிக்கிறானாம். கீறிச் சோதிக்காமல் கெதியாய் சவமெடுக்க ஆயித்தப்படுத்துகிறாங்களாம். ஏதோ பிழைபாடாய் அந்த பிள்ளை நடந்திருக்க வேணும். இல்லாட்டி ஏன் இப்பிடி அவசரப்படினம். கொழும்பிலையிருக்கிற சகோதரிப் பெட்டையையும் கூப்பிடாமல் சவம் எடுக்கிறதா?”

வெள்ளைச்சி தன் மனக்கொதிப்பையும் சேர்த்துக் கொட்டினான்.

செல்லத்துரையன் நிலைமையை ஓரளவு உணர்ந்து கொண்டான். பயம் அடங்கி பச்சாத்தாப உணர்ச்சி தலையெடுத்தது.

தண்ணீர் அள்ளும்போது கிணற்றில் தவறி விழுந்திறந்த சாவீட்டில் துக்கம் விசாரிக்கச் செல்பவன் போல் தயங்காது காலை முன் வைத்தான். தன்மேல் சீனிவாசகத்தாருக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் வாய் திறக்கமாட்டார். வாய் திறந்தால் அவர் மானமே போய்விடும் என்பதையும் அவன் அறியாமலில்லை.

எத்தனையோ மாதங்களாக உரிமையோடு திறந்த படலையை அப்போது தயக்கத்தோடும் மனக்கூச்சத்தோடும் திறந்தான். உள்ளே அவனை வரவேற்க எவருமில்லை. சாவீட்டுக்குரிய சம்பிரதாயங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வீட்டு விறாந்தையில் கூட்டிலின்மேல்

வெள்ளைத் துணியால் மூடியபடி பிணம் இருந்ததைப் பார்த்தபோது மனம் பதைக்கச் செய்தது.

அருகே போய்பார்க்க உரிமையில்லை. பார்க்காமல் இருப்பதையே அவனும் விரும்பினான்.

தலையில் கையை வைத்தபடி நாற்காலியில் கால்களையும் மடித்தபடி உட்கார்ந்திருந்த சீனிவாசகத்தார் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தார். புதிரான ஒரு பார்வை, புரிந்து கொள்ள முடியாத பார்வை, ஒரு கணம் மட்டும் அவன்மேல் நிலைத்தது. பின்னர் அவர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

பந்தல் எழுப்பும் வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அப்போதுதான் பறைமேளம் கொட்ட ஆரம்பித்தது.

செல்லத்துரையன் ஒரு தடவை, தான் ஏறிய மரங்களை அண்ணாந்து பார்த்தான். பின்பு சரஸ்வதியைப் பார்த்தான். பழைய நினைவுகள், அவளின் பல்வகையான சபாவங்கள், குரல்கள், தந்த உணவுகள் யாவும் மாறி மாறித் தோன்றி இதயத்தை பொருமச் செய்தன. கண்கள் அவனையறியாது துளிர்ந்தன. எவரும் காணாத விதமாகத் துடைத்துக் கொண்டான். மனச்சாட்சியும் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன்மேல் அவனால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. அப்படியே வெளியேறினான்.

47

அன்று மரங்களே சீவவில்லை. ஒரு சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். புறப்படும்போது எதிரில் கண்ட பையனிடம் தான் பின்னேரம் வராவிட்டால் மரங்களைச் சீவி விடும்படி சின்னத்தம்பியிடம் செய்தி அனுப்பினான். எங்கே செல்கிறோம் என்ற எண்ணமேயில்லாது சைக்கிளை உழக்கினான். வேகமாக உழக்கினான். அவனையறியாமலே சிந்தனை உறுத்த வேகம் இடையிடை தடைப்பட்டது. எதிரே வரும் வாகனங்களையே கவனித்து ஒதுக்கி ஓட முடியவில்லை. நெஞ்சம் இடையிடை விம்மிப் பொருமி உடைந்தது. கண்கள் கலங்கி எதிரே யாவும் மங்கலாகத் தெரிந்தன.

பலாலியை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருப்பது நினைவில் வந்தது. பனைக்கூடல் ஒன்றைத் தாண்டியபோது பிளா ஒன்று தொங்கியதைக் கண்டான். கள்ளுக் கொட்டில் எங்கே என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பனைக்கூடலின் உள்ளே ஒரு குடிசையின் முன்னிலையில் முட்டிகள் இருப்பது தெரிந்தது. இறங்கிக் சைக்கிளை உருட்டியபடியே நடந்தான்.

கள்ளிறக்கிய போதும் அவன் குடிப்பது மிக அரிது. மயக்கம் வரும்வரை குடித்து மனத்துன்பத்தை மறக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது.

மன அருவருப்போடு கண்ணை மூடிக் கொண்டே கள்ளைக் குடித்தான். இன்பத்திற்கு மதுவருந்துவதுபோல அவன் எண்ணிக்

கொள்ளவில்லை. நோய் தீர மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு மருந்தை விழுங்கும் குழந்தை நிலையிலேயே இருந்தான்.

சிறிது நேரம் வானத்தில் பறப்பது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறி உழக்கிக் கொண்டேயிருந்தான்.

கீரிமலை வந்துவிட்டது. சைக்கிளை ஓரிடத்தில் வைத்து உடுப்புக்களையும் அதில் கட்டிவிட்டு கடலிலே இறங்கி நீந்தினான். தலையை தண்ணீரிலே தோய்த்துத் தோய்த்து எடுத்தான். மனநிலை மாறவில்லை. கள் வெறி முற்றாக முறிந்ததும் மீண்டும் மனநிலை மோசமடைந்து வந்தது. காலை தொடக்கம் நண்பகலா கியும் பசியே எடுக்கவில்லை. இதுவரையில் பிரேதச் சடங்குகள் முடிந்திருக்குமோ?

உலகத்துன்பமெல்லாம் தன் தலையில் சேர்ந்தது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. வேட்டியைக் கட்டி சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறினான்.

கடற்கரையோரமாக தென்னந் தோட்டத்திலிருந்த கள்ளுக் கொட்டில் ஒன்றின் நுழைந்தான். மீண்டும் விழுங்க முடிந்தளவை வயிற்றுள் செலுத்தினான். மனஅமைதி ஏற்பட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு. மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறினான். உடல் சோர்ந்த போதும் சிந்தனை சோரவில்லை. மயக்கநிலை சிறிது தெளியத் தொடங்கியதும் மீண்டும் சரஸ்வதியின் நினைவே தலையெடுத்தது. இதுவரையில் சுடலைக்கு எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள். கொள்ளிக் கூட்டையில் சுவப்பெட்டியை வைத்திருப்பார்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டான். சாராயத் தவறணைக்குச் சென்று குடிக்க முடிந்தவரை குடித்தான். சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டே முனியப்பர் கோவில் வரை நடந்தான். சைக்கிளை வைத்துவிட்டு பூவரசமர நிழலில் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்தான்.

இதுவரையில் கொள்ளி வைத்திருப்பார்கள்.

எல்லோரும் கடலையை விட்டு கிளம்பியிருப்பார். தீ மூண்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும். அதன் சுவாலை நாக்குகள் சரஸ்வதியையும் சிசுவையும் பசியாறிக் கொண்டிருக்கும்!

மீண்டும் நினைவு வந்தபோது பொழுது சாய்ந்துவிட்டது. எதிரே தெரிந்த சினிமாத்தியேட்டின் முன் ஒரே கூட்டம். அந்தக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொண்டான். தனியே ஓடிவந்த ஆறு கடலுடன் கலப்பதுபோல் மனித கூட்டத்துடன் சேர்வதிலும் ஒரு சாந்தி இருப்பதாக உணர்ந்தான்.

தியேட்டருக்குள் ஒரே கூட்டம். வியர்வை, கலகலப்பு, கைதட்டல்கள், திரையில் காட்சிகள் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தன. கடலையையிடையே அகப்பட்டு மறைந்து மறைந்து தோன்றும் தெப்பக் கூட்டை போல சரஸ்வதியின் நினைவும் இடையிடை மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது.

சினிமா முடிந்து வெளியேறிய போது நாவரண்டு போயிருந்தது. சிறிது பசியும் எடுத்தது. உடம்பு சோர்ந்து போயிருந்தது.

சையிக்கிளில் ஏறிப் புறப்பட்டான். ஆரியகுளச் சந்தியில் திறந்திருந்த தேநீர் கடையில் நுழைத்து இடியப்பம் சாப்பிட்டு தேநீர் குடித்தான்.

பசிநடுக்கமும், சோர்வும் சிறிது நீங்கியது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. சைக்கிளில் ஏறி ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

48

வீட்டுக்குவந்தபோது யாவரும் தூங்கி விட்டனர். அவன் பாயை திண்ணையில் விரித்துவிட்டு அப்படியே சாய்ந்து விட்டான். உடற்சோர்வு மனத்துன்பத்தை ஆட்கொண்டது.

சில நாட்களாக அவனால் நேரத்திற்கு உணவு உண்ணவே முடியவில்லை. அமைதியின்றி அலைந்தான். வேலைகளைச் செய்வதிலும் ஊர்சுற்றி நண்பர்களைப் பார்ப்பதிலும் நேரத்தைக் கழித்தான். இரவில் மாதவனுடன் நீண்ட நேரமிருந்து உரையாடி விட்டு வந்து படுத்துக் கொள்வான். அதிகம் உழைத்த உடற்சோர்வினால் தூக்கத்தை வரவழைத்துக் கொள்வான்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல மனம் ஓரளவு ஆறுதலடைந்து வந்தது. பல நாட்களாக அவன் வீட்டில் தங்கும் நேரமே மிகக் குறைவு. சாப்பிடுவதும் அருமையாகவே இருந்தது. நாகி காணும் போதெல்லாம் ஏசிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

அன்று காலை மரம் ஏறிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். தாயைக் காணவில்லை.

“ஆச்சி, ஆச்சி”

குரலெழுப்பினான். மேற்கு வேலிக்கரைப் பொட்டைப் பார்த்தான். அவன் எதிர்பார்த்தபடி கற்பகம் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளின் கோபங்கள் ஆறியிருந்தது முகத்தில் தெரிந்தது. ஆயினும் தன் மனத்தின் குதூகலத்தை அடக்கிக் கொண்டு எதுவும் பேசாது சென்று அடுக்களைப் படலையை அவிழ்த்தாள்.

“நான் ஆச்சியையெல்லே கூப்பிட்டன்”.

“ஆச்சி என்னாட்டைச் சொல்லிவிட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போட்டா”.

“என்ன சொல்லிவிட்டு”.

“நீ வந்தால் சாப்பாடு போடும்படி”.

“எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம்”

“என் சமையல்தானே உனக்குப் பிடிக்காது. இண்டைக்கு ஆச்சிதான் சமைச்சது. வாவன் சாப்பிட”.

“உன்ரை சமையல் பிடிக்காதெண்டு ஆர் சொன்னது”.

“நான் சமைக்கிறதெண்டுதானே இப்ப கொஞ்ச நாளாய் சாப்பிடாமல் திரியிறியன்”.

“ஆர் இப்பிடியெல்லாம் சொல்லித்தந்தது”

“நீதானே அண்டைக்குச் சொன்னாய்”

“நான் பகிடிக்குச் சொல்ல நீதானே வள்ளியைக் கூட்டி வந்து சமை எண்டு போட்டு ஓடினாய்”

“என்ரைசமையல் உண்மையாய் பிடிச்சதா”.

“உண்மையாய்”

“சத்தியமாய்”

சத்தியமாய்”.

அவள் முகத்தில் பெருமிதம் ஒளிர்ந்தது.

“அப்ப வாவன் சாப்பிட”

“எனக்குப் பசிக்கேல்லை”

“அப்ப ஏன் கூப்பிட்டியள்”

“உன்னைப் பார்க்க”

“பொய்”

“ஆச்சியைக் கூப்பிட்டா நீ வருவாய்யெண்டு தெரியும்”

“இப்ப என்ன வேணும்?”

“கோப்பி”

“கோப்பி போட்டுத்தாறன். எனக்காகக் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கோவன்”.

“சரி உனக்காக கொஞ்சம் சாப்பிடுறன்”.

குனிந்தபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

ஓலைப் பெட்டியைக் கவிழ்த்து அதன்மேல் சிறு இலைத்துண்டை வைத்து தண்ணீரைத் தெளித்து கையால் தடவினாள். பின்னர் இடியப்பத்தைப் போட்டு சொதியை விட்டாள். சம்பலையும் அள்ளிப் போட்டு விட்டு பழைய கறி ஏதாவது இருக்குமா என அடுக்கியிருந்த சட்டிகளைத் திறந்து பார்த்தாள். ஒரு சட்டியிலிருந்த முருங்கக்காய் கூட்டுக்கறி முழுவதையும் வழித்துத் துடைத்துப் போட்டாள்.

அவன் சாப்பிட கற்பகம் மறுபக்கம் திரும்பி நீறு படர்ந்திருந்த நெருப்பைக் கிளறி விறகு சுள்ளிகளை வைத்து நெருப்பை மூட்டி னாள். தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 780 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

முட்டியில் மெல்லிய சூடாக இருந்த தண்ணீர் போதுமா என்று திறந்து பார்த்தாள். பின் செல்லத்துரையன் பக்கம் திரும்பி அவன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்தாள்.

“நீ மெலிஞ்சு போனாய். வீட்டை வந்து ஒழுங்காய் சாப்பிடுறதில்லை என்று ஆச்சி சொல்லி மனவருத்தப்பட்டுது”.

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“உன்ரை பொட்டும் சட்டையும் நல்லாயிருக்கு”.

“உண்மையாச் சொல்லுறியா”

“பொய்யா சொல்லுறன்”

“ஒண்ணு கேக்கிறன், கோவிக்கமாட்டியே”

“நான் ஏன் கோவிக்கிறேன், ஒண்டென்ன எத்தினையும் கேளு”.

“நெடுநாளாய் கேக்க இருந்தன். அந்த வள்ளி மேலை உனக்கு ஆசையா”.

இப்படியான கேள்வியை அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை. எப்பிடிப் பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. சாப்பாட்டை விழுங்குவது போல் ஒருகணம் பாவனை செய்தான்.

“ஆர் சொன்னது?”

அதட்டுதலாய் கேட்டான். கேள்வியிலேயே பதில் இருப்பதாக கற்பகம் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“நான் சும்மா கேட்டேன். அதுதானே, ஒரு செம்பாட்டுப் பள்ளி மேலை நீ ஆசை வைக்கிறதா என்று வம்பளந்தவைகளுக்கு நான் சரியான சூடு குடுத்தன். உனக்குச் சொல்ல வேண்டாமென்றும்ன்றாட்டம் கேட்டாளவை. பேரை மட்டும் கேக்காதே”.

தன்மனதில் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை தீர்த்துக் கொண்ட ஒரு திருப்தி அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அப்பேச்சை எடுத்ததற்காக அவளே வருந்துவதாகத் தெரிந்தது.

செல்லத்துரையன்தான் இலகுவில் தப்பிக் கொண்டதாக உணர்ந்தான்.

“இன்னுமொரு இடியப்பம் போட்டா, கறிதான் முடிஞ்சு போச்சு, சட்டியிலை போட்டுப் பிரட்டித்தாறன்”.

பேச்சைமாற்றி விட்டு, கொதித்த தண்ணீரை குவையையில் ஊற்றிக் கோப்பியைக் கலந்தாள்.

சிறிது நேரம் மௌனம் குடி கொண்டிருந்தது. செல்லத்துரையன் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். தன் மனதில் குமுறிக் கிடந்த யாவையும் அப்பொழுதே கொட்டி விட வேண்டுமென்று அவள் மனம் குறுகுறுத்தது.

உன்னைப்பற்றி இவளவையெல்லாம் எப்பிடி வம்பளக்கிறாளாவை தெரியுமா? நான்தான் அவளவையின்ரை வாயை அடைச்ச வாரன். அண்டைக்குக் கிணத்துக்கை விழுந்து செத்துதே வெள்ளாடிச்சி. சீனிவாசக்கமக்காரன்ரை மேள். அதுக்கு வயித்திலை பிள்ளையாம். அதுதானாம் கிணத்திலை விழுந்து செத்ததாம். அதோடை கூட உன்னைத் தொடுப்பு வைச்சுப் பேசிறாளாவை, என்னால எப்பிடித்தாங்க... முடியும்”.

அதன்மேல் வார்த்தைகள் வரவில்லை. வாயும் நெஞ்சும் அடைத்துக் கொண்டது. விம்மி அழுதாள்.

“ஆளப்பிடியெண்டாலும்கதைத்திட்டுப்போகட்டன்நீ ஏன் அழுகிறாய்?”

அவள் வார்த்தைகள் ஆறுதலாயிருந்தது. அவள் தன் சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்து மூக்கைச் சீறினாள். நெஞ்சப்பாரம் இறங்கிய உணர்ச்சி.

கோப்பியை ஆற்றி, குவளையோடு கொடுத்தாள். அவன் ஊதி ஊதி உறிஞ்சினான்.

“நல்ல கோப்பி”

“அன்னத்தின்ரையிலும் பார்க்கவா!”

“எல்லாவற்றையிலும் பார்க்க..”

“அந்த வெள்ளாடிச்சி உனக்கு ஒவ்வொருநாளும் கோப்பி தாறவளாம், அதிலும் பார்க்கவா!”

“செத்துப்போனதுகளின்ரைபேரை ஏன் இழுக்கிறாய்? எல்லாவற்றையிலும் பார்க்க எண்டு சொல்லுறன். போதாதா”.

சிறிது கடுகடுப்போடு சொன்னான்.

“உனக்கெல்லாம் இப்ப கெதியாக்கோபம் வருது. ஏனெண்டு தெரியேல்லை”.

“எனக்கு இந்த விழல் கதையெல்லாம் பிடிக்காது”.

எழுந்து வெளியே வந்து இலையை வீசிவிட்டு கையை அலம்பினான். வேட்டித் தலைப்பால் வாயைத் துடைத்துக் கொண்டு நின்றான். அடுக்களைப்படலையைச்சாத்திவிட்டு அவளும் வெளியே வந்தாள்.

“முந்தியெல்லாம் ராத்திரியிலை அடிக்கடி கூப்பிடுவாய். இப்பெல்லாம் திரும்பிப் பார்க்கிறதேயில்லை, அதுதான் வேறையெங்கையேன் ஆசை வைச்சிருக்கிறியோ எண்டு பயந்தன்”.

வருத்தத்தோடு வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. பெருவிரல் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்டிருந்தது. பற்கள் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தன.

“ராத்திரிக்குக் கூப்பிடுறனே..”

“கட்டாயம் காத்திருப்பேன். பெரிய கல்லாலை வேலிக்கு எறியாதையுங்கோ. நாய் குலைக்கும். சின்னக்கல்லுப் போட்டாலே போதும். நான் வந்திடுவன். அடுப்பிலை சோறு அடிப்பிடிச்சிருக்கும் நான் போறன்”.

உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் மான்போல் அவள் துள்ளிக் கொண்டு ஓடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த அழகு மறைய இதயத்தில் ஊசி ஏறியது போன்ற உணர்வு ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது.

49

சுன்னாகச் சந்தையால் திரும்பி வந்த கதிரன் சொன்னான்.

“கொழும்பிலே கலம்பகமாம். வாழைக்குலை புளுத்த மலிவு, கொழும்புக்கனுப்ப வாழைக்குலையை ஒருத்தனும் வாங்கேல்லை. நெயிலே ஓடேல்லையாம். தேசனுக்குக் கொண்டுபோன பொயிலைச் சிப்பமெல்லாம் திருப்பிக் கொண்டு போயினம்”.

ஊரெல்லாம் அதே பேச்சாயிருந்தது. “கொழும்பிலை தமிழ் கடையெல்லாம் உடைச்சுக் கொள்ளையடிச்சுப் போட்டாங்கள். தமிழர் வீடெல்லாம் எரிச்சு, தமிழரையெல்லாம் அடிக்கக் கலைக்கிறாங்களாம். பட்டணத்திலையும் பரபரப்பாய் கிடக்குது.

பட்டணத்திலிருந்து வந்த ஒரு கிழவர் தெருவிலே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

செல்லத்துரையன் மாதவன் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனும் பிந்தியே வந்து செய்திகளைச் சொன்னான்.

“கொழும்பிலையிருந்து சரியான செய்தி ஒண்டும் வரேல்லை. ஒவ்வொருத்தரும் பயங்கரமாய் கதைக்கிறார்கள். பட்டணத்திலையும் சிங்களவர் கொஞ்சப் பேருக்கு அடிச்சுப் போட்டார்கள். புத்தகோயிலைக் கூட உடைச்சுப் போட்டார்கள். பொலிசுக்காரர் சிங்களவரெல்லாரையும் குடியெழுப்பி கோட்டைக் குள்ளே பாதுகாப்பாய் விடுகினம். அரசாங்கம் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டிருக்கு. ராத்திரியிலை ஒருத்தரும் தெருவிலை போகக்கூடாது”

கிராமத்திலே என்றும் அறியாத செய்திகளாயிருந்தன. இரண்டாவது உலகயுத்த காலத்திலும் அவர்கள் காணாத விஷயங்கள் நடைபெற்றன. தெருவெல்லாம் பட்டாள லொறிகள் இரைந்து கொண்டு சென்றன. இரவெல்லாம் பயங்கரமாயிருந்தது. எல்லோரும் பொழுதுபட முன்னர் வேலைகளை முடித்துவிட்டுத்திரும்பினர். இரவிலே தோட்டங்களில் இறைப்பதே நின்று விட்டது. தெருக்கடைகளை யெல்லாம் மாலையிலேயே அடைத்துவிட்டனர். சந்திமதில்களிலிருந்து

இரவிரவாக அரட்டையடித்து ஊர்வம்பு பேசுவதெல்லாம் நின்று விட்டது. கோவில் பூசைகளெல்லாம் மாலையிலேயே முடிந்து வந்தன. பாடசாலைகளெல்லாம்பாதி நேரத்தோடு பூடப்பட்டன.

சில நாட்களில் கொழும்பிலிருந்துகப்பல்களில் அகதிகளைக் கொண்டுவந்து இறக்கினர். அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு பருத்தித்துறை, வல்வெட்டித்துறை கடற்கரைக்கு கிராமத்திலிருந்தும் பலர் சென்றனர். கொழும்புக்கும்யாழ்ப்பாணத்திற்கும்உள்ள தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. சரியான செய்திகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பத்திரிகைகளில் அரசாங்க அறிக்கைகள் மட்டுமே வெளிவருவதாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

கொழும்பிலையும் பிற சிங்களப் பகுதிகளிலும் உல்லாச வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள் வெறும் கையுடனும், சிலர் கையிலே ஒரு சூட்கேசுடனும் மட்டும் வந்திறங்கினர். பிறந்த ஊர்களையே மறந்து கொழும்பிலே குடியேறியிருந்த பலர் இனிமேல் திரும்புவதேயில்லை என்ற உறுதியுடன் வந்திருந்தனர்.

கடற்கரைக்கு தமது உறவினரைத் தேடி வந்து கப்பலில் காணாது ஏமாந்து கவலையுடன் பலர் திரும்பினர். சிலர் அழுதனர். வந்தவர் மூலம் செய்திகளை விசாரித்துக் கொண்டனர்.

கப்பல்பிரயாணத்தின் கஷ்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லிப்பலர் வருந்தினர்.

பல சோகக்கதைகளும், பயங்கர சம்பவங்களும் அவர்கள் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன. அவர்கள் பேச்சில் பயமும் பீதியும் எதிரொலித்தது.

இரண்டாவது உலகயுத்தம் முடிந்ததும் மலாயா விலிருந்து வந்தவர்களின் வீடுகளுக்கு சுகம், செய்திகள் விசாரிக்க ஊரெல்லாம் திரண்டது. அதேபோல் கிராமத்திலும் கப்பல் மூலம் வந்தவர்கள் வீடுகளுக்கு ஊரார் பலரும் சென்று வந்தனர்.

சீனிவாசகத்தாரின் இரண்டாம் மகன் மகேஸ்வரியும் பஞ்சலிங்கத்தோடு வந்திருந்தார். சரஸ்வதி செத்த போதே சீனிவாசகத்தார் அவளுக்கு அறிவிக்கவில்லை. அவசர அவசரமாகச் சவத்தை எடுத்துவிட்டார்.

“அவர் முந்தியே செத்துவிட்டாள்” என்று சொன்னாராம். அவர் நேரடியாக அறிவிக்காததினால் அவளும் வரவில்லை. பஞ்சலிங்கம் வீட்டிலிருந்தே செய்தி மறுநாள் மகேஸ்வரிக்கும் கிடைத்ததாம். அங்கேயே அழுதுவிட்டு இருந்து விட்டாள்.

தனி வாழ்க்கை ஆரம்பித்த பின்னர் தான் சீனிவாசகத்தாருக்கு பிள்ளைகளின் அருமை தெரிந்தது. சரஸ்வதி இறந்ததோடு அவர் வாழ்க்கையே முடிந்து விட்டதாக எண்ணிக் கொண்டார். வெளியில் தமீழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 784 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

தலைகாட்டவும் அவர் விரும்பவில்லை. தன் சுயநலத்திற்கேற்ற பலன் கிடைத்து, தான் அனுபவிப்பதாக உணர்ந்தார்.

“இனி சூரிய நமஸ்காரம் செய்து பயனென்ன? என் வாழ்க்கையும் இத்தோடு முடிந்துவிட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே சாராயத்தை குடித்துக் கொண்டே வீட்டிற்குள் கிடந்தார்.

தூரத்து உறவான கிழவியொருத்தி வந்து சமைத்துப் போட்டதை பசி நினைவு வரும்போது சாப்பிட்டுக் கொண்டு கிடந்தார்.

மகன் ஊருக்கு வந்த செய்தி அறிந்தபோது அவர் மனதில் சிறுபுத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. பேரப்பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் உந்தியது. பஞ்சலிங்கம் வீட்டுக்குச் செல்ல அவர் விரும்பவில்லை.

அவரைச் சுகம் விசாரிக்க வரும் சாட்டாக, அவர் வழமையாகக் குடிக்கும் ஸ்பெஷல் வடி சாராயத்தைச் சுவைத்துப் பார்க்க இடையிடை வந்து செல்லும் சின்னராசா அன்றும் வந்திருந்தான். சின்னராசா மகேஸ்வரியின் பேச்சை எடுத்தபோது அவரும் தமது விருப்பத்தை மறைமுகமாகக் காட்டிவிட்டார்.

“நான் வரச் சொன்னதாக நேரடியாகச் சொல்லாதை. அவளாகவே வரத்தக்கதாகக் கதைச்சு விடன்”.

அன்று மாலையே சின்னராசா மகேஸ்வரியைக் கண்டு சாதூரியமாகப் பேசினான்.

“தாயைத் தின்னியான உன்னையும் அக்காவையும் தனிய வைச்சு வளத்துப் படிப்பிச்சவரல்லே. இப்ப கொக்காவையும் பறிகுடுத்து நோயாளியாய் படுத்துக் கிடக்கிறார். கொக்கா செத்துக்காலாதல் துக்கம் விசாரிக்க நீ அந்த வீட்டை போக வேணாமல்லே. அவர் பல்லுப்பிடுங்கின புலிதானே இப்ப, நீ பயப்பிடாமல் போகலாம்”.

பஞ்சலிங்கம் எதிர்ப்பு ஒன்றும் கூறவில்லை. பிள்ளையும் கையுமாக மகேஸ்வரி புறப்பட்டாள். நோக்கமறிந்து வீட்டுக்குள் செல்வோம் என்று பஞ்சலிங்கம் படலையோடு நின்று கொண்டு மகேஸ்வரியை உள்ளே அனுப்பினான்.

அடிமேலடி வைத்து மகேஸ்வரி உள்ளே நுழைந்தாள். பழைய நினைவெல்லாம் நிழலாடின. தமக்கையோடு விளையாடிய சம்பவங்கள், சண்டை பிடித்த நாட்களெல்லாம் மனத்திரையில் தோன்றின. “மகேஸ், வா” என்று வரவேற்று குழந்தையைப் பறித்து கொஞ்ச அக்காவில்லை என்று நினைத்தபோது மனம் பொருமி நெஞ்சையடைத்தது. கலகலப்பாக இரு காலம் இருந்த வீடு சோபையிழந்து, பேய்குடி கொண்ட வீடாகத் தெரிந்தது. இருவருமாகச் சேர்ந்து தண்ணீருற்றி வளர்த்த பூஞ்செடிகள் கருகிப் போயிருந்தன. சில பூஞ்சட்டிகள், செடிகள் எதுவுமின்றி மண்ணோடு சரிந்துபோய் கிடந்தன.

படிக்கட்டில் ஏறி உள்ளே நுழைந்தாள். “ஈசிசெய” ரில் கால்களை மடித்தபடி சுருண்டுபோய்க் கிடந்த சீனிவாசகத்தார் அரவம் கேட்டு விழித்துப் பார்த்தார். எதிரே மகள் பேரனை அணைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பார்வைகள் மோதின. சில கணங்கள் ஒரே மௌனம்.

“அய்யா... அக்கா...”

நெஞ்சப்பாரம் தாங்கமுடியாது நிலத்திலே விழுந்தாள்.

“பிள்ளை... மகேஸ்...”

அவரும் விம்மத் தொடங்கினார். குழந்தையை நிலத்திலே கிடத்திவிட்டு அவர் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள். சீனிவாசகத்தாரும் மனமுடைந்து அழுதார். சரஸ்வதி செத்த அன்றுகூட அப்படியாக அவர் அழவில்லை.

சத்தம் கேட்ட அயலவர்களும் வந்து கூடினர்.

அழுகை ஓய சிலநேரம் சென்றது. பொருமிய உள்ளங்கள் உடைந்து உருகி ஒன்று சேர்ந்தன.

சீனிவாசகத்தார்குழந்தையைப்பெருமையோடு தூக்கிவேடிச்சகைசாட்டினார்.

“அப்பா எங்கையடா”

பேரனைக் கேட்டார்.

“படலையடியில் நிற்கிறார்”.

அயல் வீட்டுக்காரி சொன்னாள்.

உள்ளே வரும்படி சொல்லியனுப்பினார்.

பஞ்சலிங்கம் தயங்கித் தயங்கி வந்தான். நாற்காலியில் உட்காரும்படி வேண்டினார்.

“கொழும்பு ரௌடிகளெல்லாம் பறைத்தமிழர் எண்டு கூப்பிடுறாங்கள். தமிழர் மேலை வெறுப்பேற்படுத்தி விட்டாங்கள். பொலிசார் அசட்டையாயிருந்தாங்கள். சந்தர்ப்பம் கிடைச்சதும் கடையர் கடையனை உடைச்ச கொள்ளையடிச்சாங்க. மிலிட்டரி வந்ததும் எல்லாம் அடங்கிப் போச்சு. எண்டாலும் நிலமை திருந்த கொஞ்சக்காலம் செல்லும்”.

பஞ்சலிங்கம் தன் கருத்தைச் சொன்னான்.

50

கொழும்புக்குப் பகல் வண்டி ஓடத்தொடங்கியது. கடிதங்கள், தந்திகள் போய்வரத் தொடங்கின. நிலமை நாள்தோறும் சீரடைந்து வந்தது. ஊரடங்குச் சட்டமும் சிறிது சிறிதாகத் தளர்த்தப்பட்டது.

செல்லத்துரையனுக்கு மாதவன் நாள்தோறும் செய்திகளை விரிவாகச் சொல்லிவந்தான். “கொழும்பிலே கலம்பகம், சாதிக்காரர் சிலர்,

பிள்ளை குட்டியனோடே ஊருக்கு வந்திருக்கினம்” என்பதைத் தவிர அந்தப் பகுதியில் எந்தச் செய்தியையும் அவர்கள் அறியார். அவர்களின் அன்றாட வேலை இருந்து கொண்டேயிருந்தது. கள்ளுக்கும், காய்கறிகளுக்கும் மதிப்பு அதிகரித்து வந்தது. சில சாமான்களுக்குச் சிலநாள் மட்டும் தட்டுப்பாடாக இருந்தது. அவை கூட அவர்களை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை.

கொழும்புக்குத் திரும்புவதில்லை என்று வந்தவர்கள் பலர் குடும்பங்களை ஊரிலேயே விட்டுவிட்டு வேலைக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்.

சில வாரங்கள் கழித்து குடும்பங்களையும் அழைத்துக் கொண்டனர்.

சீனிவாசகத்தாரின் வேண்டுகோள்படி பஞ்சலிங்கம் மகேஸ்வரியையும் பிள்ளையையும் அவர் வீட்டிலேயே விட்டுவிட்டு வேலைக்குத் திரும்பினான். மரணம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை சீனிவாசகத்தார் உணர்ந்தார். பொது வேலைகளுக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டார். தெருப்பக்கம் தலைகாட்டுவதேயில்லை. கனவிலும் சரஸ்வதியின் உருவமே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. மகளை மறக்க இரவு பகலாகக் குடித்துக் கொண்டேயிருந்தார். நீரிழிவு நோயும் சேர்ந்து வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. டாக்டர் வேண்டியபடி குடியையும் அவரால் விட முடியவில்லை.

அவசரகால நிலைமை முடிவடைந்து அரசியல் கூட்டங்கள், பிரசாரங்கள் மீண்டும் ஆரம்பித்து விட்டன.

தமிழர்கள் ஒன்று சேரவேண்டும்.

தமிழர்களுக்குள் பிளவு ஏற்படப்படாது.

தமிழர்களுக்குள் பேதம் பாராட்டப்படாது.

இவ்வாறான பேச்சுக்கள் கூட்டங்களில் அதிகமாகப் பேசப்பட்டு வந்தன.

செல்லத்துரையனும் தமிழரகக் கட்சியின் கூட்ட மொன்றிற்குச் சென்றிருந்தான்.

சாதிகள் என்று ஒன்றுமில்லை என்றும், கோவில் மற்றும் பொதுவிடங்களிலெல்லாம் சாதிமதபேதமின்றி எல்லோரும் செல்ல அனுமதியளிக்க வேண்டுமென்றும் ஒரு வாலிபன் பேசிக் கொண்டிருந்ததை ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

“சிங்களவர் எம்மைப் பறைத்தமிழர் என்று ஏசி அடித்துக் கலைக்கும் போது நாம் தமிழர்களிலே ஒரு பகுதியினரை பறையர், பள்ளர் என்று அழைத்து ஒதுக்கிவைப்பதுசரியா?”

இவ்வாறு அந்த வாலிபன் கேட்டபோது ஒருவரும் எதுவுமே பேசவில்லை. இந்தச்சம்பவத்தை அன்றிரவு மாதவனிடம் செல்லத்துரையன் சொன்னான். மாதவன் யாவையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“சிங்களவர் வகுப்புவாத உணர்ச்சியிலை ஏசினதாலும் சிலருக்கு இப்பஞானம் பிறந்திருக்கு. அரசியல் காரணத்தாலும் இப்ப சாதிபேதம் காட்டப்படாது எண்டு பேசிறாங்கள். நாடு வளர்ந்துதான் வருகுதுதேயில்லை. வாயாலையாதல் தண்ணி போலை பேசிறதுக்கு வந்திட்டாங்கள். இதுவே நன்மைக்குத்தானே, செயலளவிலை வாறது அத்தனை சுலபமில்லை. ஏதோ உணர்ச்சி வெறியிலை பேசினாங்கள். கொஞ்சமாவது செயலிலை செய்யட்டும், செய்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவம்”.

“கோவில்களெல்லாம் திறந்து விடுவாங்களோ”

“நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலை அடுத்த மாதம் திறந்து விடப் போறாங்களாம். அதோடேவேறும் சில கோவில்களைத் திறந்துவிடலாம். பட்டணத்திலையும் இதைப் பற்றித் தான் இப்ப பேச்சு..”

“இங்கை ஒரு கோயிலுக்கையும் எங்களை விட மாட்டாங்களோ”.

“பட்டணங்களெல்லாம் சரி, கிராமத்திலை அத்தனை கெதியாய் எல்லாம் நடந்திடாது. நல்லான் சம்பவம் நடந்து மூண்டு நாலு வருசங்கூட ஆகேல்லை. அதுக்கிடையிலை சாதிவெறியற்றை மனமெல்லாம் மாறிவிடுமெண்டு சொல்லிவிட முடியாது. அரசியல்காரர் கோவில் முதலாளிமாறைப் பிடிக்க ஒண்டு இரண்டைத் திறந்துவிட்டாலும் நடைமுறையிலை அவ்வளவு கெதியாய் சாத்தியமாகிவிடாது. கிராமங்களெல்லாம் நகரத்தைப் போல மாறுவதெண்டது அத்தனை சுலபமில்லை. நாங்களும் சும்மா இருக்கப் போறதில்லை. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக சண்டைபிடிச்சு வளர்ந்து கொண்டோன் போகப்போறம். கோவிலுக்கை நுழையிறதாலை மட்டும் எங்கடை பிரச்சினைகள் தீர்ந்து விடப்போறதில்லை. திறந்துவிட்ட போதும் நாங்கள் தயங்கிக் கொண்டு நிற்கப்படாது. துணிச்சலோடை உள்ளுக்குப் போக வேணும்”.

51

நல்லூர் கந்தசவாமி கோவில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் திறந்து விடப்பட்டது. அதுபெரிய விழாவாக நடைபெற்றது. அரசியல் தலைவர்கள் வந்து நடாத்தி வைத்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து பட்டணத்திலும் கிராமங்களிலும் பல கோவில்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காகத் திறந்து விடப்பட்டன.

குரும்பைபூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகள் தாமும் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று முன்வந்தனர்.

பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் பாலசிங்கம் மற்றும் பிரமுகர்கள் கோவில் முதலாளிமார்களைக் கண்டு பேசினர். அரசடிப் பிள்ளையார் கோவில், கந்தசாமி கோவில் முதலாளிகள் மட்டும் உடன்பட்டனர்.

ஊரெல்லாம்பறைபோட்டு விளம்பரத்துண்டுக்கள்விநியோகிக்கப்பட்டன. கிராமத்திலே பெரிய எதிர்ப்பும் ஏற்பட்டது. அமைதியை நிலைநாட்டப் பொலிசாரும் வந்தனர். விதானையார் வல்லிபுரம், பென்சன்கார இராசையா, சின்னராசா எல்லோரும் வந்து நின்றனர். மேளதாளம், அபிஷேகம், பூசையோடு தாழ்த்தப்பட்டவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர். அவர்களுடைய அர்ச்சனைப் பொருட்களை வாங்கி வைத்து ஐயர் பூசைகள் செய்தார். பிரசாதம் வழங்கிய பின் கோவிலிலேயே ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. அரசியலும் சமயமும் கலந்த கூட்டமாக அது விளங்கியது.

செல்லத்துரையனைப் பற்றி அறிந்த ஒரு வெளியூர் பிரசங்கியார் விழா முடிந்து திரும்பியபோது தாம் பேசிய விஷயங்களை மீண்டும் ஒரு தடவை அவனிடம் ஒப்புவித்தார்.

“நீ தலைவனாக நிண்டு கள்ளுக்குடிப்பதை நிப்பாட்ட வேணும்”. “நாங்கள் மரத்திலிருந்து இருக்கிறதையெல்லாம் வெள்ளாளர் தானே குடிக்கினம்”.

அவனால் பதில் கூறமுடியவில்லை. மனதுக்குள் ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

“சாராயம் குடிப்பதை நிறுத்த வேணும்”.

“வெள்ளாளர் மட்டுந்தானே காய்ச்சினம். எங்களுக்குச் சாராயம் குடிக்க காசெங்காலை”.

மனதுக்குள்ளேயே பதில் சொன்னான்.

“துப்பரவாய் உடுப்பு உடுத்திக் கொண்டு கோயிலுக்கு வரவேணும்”.

“நல்ல உடுப்பு உடுத்த அவர்களுக்கு விருப்பமில்லையா. வாங்கப் பணமெல்லோ வேணும்”.

மேலும் பொறுமை காக்க முடியாது வாய் திறந்தே சொல்லி விட்டான். பிரசங்கியார் அவனின் பேச்சை எதிர்பார்க்கவே யில்லை. சிறிதுநேரம் வாயடைத்துப்போய் நின்றார்.

“நல்ல உடையாய் இருந்தால்தான் கடவுள் விரும்புவா ரென்றில்லை. ‘கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு’ என்றுதான் அவ்வைப் பிராட்டி சொல்லியிருக்கிறார்”.

அவர் பாணியிலே சமாளித்துப் பதில் கூறினார்.

“உள்ளதைத்தான் நாங்களும் தோய்த்துக் கட்டிறம்”.

அவன்பதிலைப் பொருட்படுத்தாதவராக அவர்மீண்டும் சொன்னார்.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒழுங்காய் அனுப்பி படிக்கச் செய்ய வேணும்”.

செல்லத்துரையன் எதுவும் பதில் சொல்ல முன்னர் பென்சன்கார இராசையா அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தி, மரியாதை காட்டிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்.

பள்ளர்பறையர்பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதிலுள்ள சிரமங்களைப் பற்றி செல்லத்துரையன் சிந்தித்துக் கொண்டே சென்றான்.

பள்ளிக்கூடங்களில் இடமெடுப்பது, உடைகள், புத்தகங்கள், காலையிலும் மத்தியானத்திலும் நேரத்திற்கு உணவு கொடுப்பது ஆகிய சிரமமான விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் அவன் மனம் ஆராய்ந்தது.

நல்ல உணவைப் பார்த்து நாஷூறுவது போல நல்ல உடையுடுத்துக் கொண்டு பள்ளிக்குச் செல்லும் வேளாளரின் குழந்தைகளை கோவணம் கட்டிக்கொண்டு நின்று பார்த்து ஆசைப்படும் பள்ளர்பறையர் குழந்தைகளின் கண்கள் அவன் முன்னே ஒரு கணம் தோன்றின. “துப்பரவான உடையோடு கோவிலுக்குள் நுழைய வேண்டும்” என்று பிரசங்கியார் சொன்னது மீண்டும் நினைவு வந்தபோது அவன் மனம் கொதிப்படைந்தது.

52

அன்றிரவு மாதவனிடம் நடந்தவை யாவையும் செல்லத்துரையன் சொன்னான். அவன் கண்ணோட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களைக் கண்டு மாதவன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

“கோவிலுக்கு பென்சன்கார இராசையரும் வந்திருந்தாரோ...”

“ஓம்”

“அதுதானே கேட்டன். அவர் விடுவாரே. கிராமச் சங்கத்தேர்தல் வரப்போகுதெல்லே. அங்கைவந்து தலையைக் காட்டினால் தானும் ஆதரிப்பதாகச் சொல்லி எங்கடை வோட்டிலை கொஞ்சம் பறிக்கலாமெண்டு கோட்டை கட்டியிருப்பார். எலெக்ஷன் வரப்போகு தெண்டுதான் இப்ப எங்களுக்குக் கிணறு வெட்டிறதுக்கும் ஒழுங்கு செய்யிறார். கோயிலைத் திறக்க வந்தவர் வெள்ளாளர் வீட்டுக் கிணறுகளையும் எங்களுக்குத் திறந்துவிட்டீடுமன். ஏன் தனிக்கிணறு வெட்டவேணும்”.

செல்லத்துரையனுக்கு அப்போதுதான் புதிய விஷயங்களும் புரிந்தன.

“நாங்கள் நேரத்தோடையே எல்லாத்தையும் முடிவு செய்து கவனமாயிருப்பது நல்லது. சீனிவாசகத்தார் பாயோடு பாயாகி விட்டார். அந்த இடத்தையும் நாங்கள் முயற்சி செய்து பாக்கிறது நல்லது. செம்பாட்டுப் பக்கத்திலைதான் இம்முறை அதிக வேலை செய்ய வேணும்”.

“இந்தப் பக்கத்தை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நீதான் வேறை ஆட்களுடன் செம்பாட்டுப் பக்கத்தைப் பாக்கவேணும். அங்கை உங்கடை ஆட்கள்தானே இருக்கினம். வேதக்காரப் பகுதிக்கும் நான்

சொல்லி வைச்சிருக்கிறேன். தெற்கையும், கிழக்கையும் இரண்டு இரண்டு வெள்ளாளர் நிண்டால் வெற்றி எங்களுக்குத்தான் நிச்சயம்”.

மாதவன் தன் திட்டங்களையெல்லாம் வெளிப் படுத்தினான். விரைவிலேயே பலரையும் சேர்த்து வேலைகளை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தனர்.

முருகன் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததால் வள்ளி மாலை வேலைகளில் வழமை போல செல்லத்துரையனிடம் வந்து ஓய்வாகப் பேச முடியாதிருந்தது. குடிசையின் முற்றத்திற்கு அடிக்கடி வந்து அவன் மரமேறுவதை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பான். மரத்தின்வட்டில் இருந்துகொண்டே அவன் சிரிப்பான். அவளும் சிரிப்பான். சைகையாலும் கண்ணாலும் பேசிக் கொள்வர். முருகனை சுகம் கேட்க, முட்டிகத்திக்கூடு வைக்கும் சாட்டாக இடையிடை வீட்டுக்கு வருவான். அச்சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி வள்ளி அவன் விருப்பம் கேட்டு ஏதாவது குடிக்க வைப்பான். அது காரணமாக அங்கு சிறிது நேரம் அவன் தங்கிச் செல்வான்.

முருகனும் பொன்னியும் அவளின் மனதை ஓரளவு அறிந்து அவளைக் கண்டித்தும் வரத்தவறவில்லை.

“மறக்கணாக்காரர் செம்பாட்டுப் பள்ளரிட்டைப் பெண்ணெடுக்க வரமாட்டாங்கள். நீ அவங்களை நம்பிப் பழகி எங்களுக்குக் கெட்ட பேரெடுத்திடாதை”.

பல தடவை கண்டித்தும் அவள் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி விட முடியவில்லை. தனக்கும் அவனுக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லாதவிதமாகவே முருகனுக்கும் பொன்னிக்கும் அவள் காட்டி வந்தாள். அவர்கள் அறியாதவிதமாக களவு நட்பை மீண்டும் நீடித்தாள்.

மூக்குத்தி வாங்குவதற்கு அவனிடம் சொல்லி வைத்தபோதும் முருகனும் பொன்னியும் அறியவே அவள் பெரிய உதவி வேண்டும் என்று சொல்லி பணம் கொடுத்தாள்.

“அப்புவுக்கும் நேரமில்லை. நீங்க அடுத்த தடவை பட்டணம் போகேக்கை காசு தாறன் எனக்கு ஒரு மூக்குத்தி வாங்கித் தருவியளா”.

“இதுதானா சின்ன விஷயமாச்சேநானாக்குநான் போனாலும் லாவான்”.

அவள் அப்பொழுது பணத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

மூக்குத்தி பிந்தி வந்தபோதும் அவளுக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. அவனை நினைக்கும்போதெல்லாம் அதைத்தடவிக்கொள்வாள்.

அன்று மாலை முருகன் தூங்கி விட்டான். பொழுது கருகியும் பொன்னி தோட்டலிருந்து வரவில்லை. செல்லத்துரையன் மரங்கள் சீவி முடித்து இறங்கவும் அவள் எதிரே போய் நின்றாள்.

“இப்ப இரவிரவாய் எங்கடை செம்பாட்டுப்பகுதியிலை விளக்கோடை திரிகிறியளாம் இங்கையா எலெக்ஷன் கேக்கப் போறியள்”.

“இல்லை , நான் முந்தின இடத்துக்குத்தான் திரும்பவும் கேக்கப் போறேன்”.

“ஏன் நீங்களிங்கை வந்து கேக்கப்படாதோ?”

“ஏன்கேக்கப்படாது, எண்டாலும் உங்க பச்சத்தைச் சேர்ந்த மாணிக்கனைப் போடப்போறம்”.

“எங்கடை பள்ளருக்கும் உங்கடை ஆட்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?”

“ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை”.

“உண்மையா நீங்க அப்பிடியா நினைக்கிறியள்”

“உண்மையாய் தான் சொல்லுறன்”

“வைரவராணை”

“வைரவராணை”

சுற்றிவரப் பார்த்துவிட்டு அவனோடு வாய்க்கால் வழியே நடந்தாள். இருபுறமும் வளர்த்தெழுந்த வள்ளிக் கொடிகளிடையே வந்ததும் அவன் மார்பிலே சாய்ந்தபடி கழுத்தை தோளில் பதித்து எதிரே பார்த்தபடி கேட்டாள்.

“எத்தினியோ நாளாய் கேக்கவெண்டிருந்தன். இனிமேலும் என்னாலை கேக்காமலிருக்க முடியாது”.

பேச்சுவராது அவள் நெஞ்சம் அடைத்துக் கொண்டது. இதயத்தில் பாரமேறிக் கொண்டிருந்தது.

“ஏன் கேக்காமலிருந்தாய்? கேளன்”

“எனக்குப் பயமாய் கிடக்குது”

“அவள் கண்கள் துளிர்ந்து விட்டன”

“பயப்பிடாமல் சொல்லன். நான் என்ன அடிக்கப் போறனா?”

“உங்களுக்குக் கற்பகத்தின் மேலையா என் மேலையா கூட ஆசை”.

இப்படியாக ஒப்பிட்டுக் கேட்பாளர் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை, ஒருகணம் ஒன்றும் பேசாது நின்றான்.

“நீ ஆர்மேலையெண்டு நினைக்கிறாய்?”

“அவள் மேலையெண்டு தான்”

“என்னட்டை இப்ப சத்தியம் கேட்டியே அதை மறந்திட்டியா”

“எண்டாலும் என்னாலை நம்பமுடியாமைக் கிடக்கு”.

“எலெக்ஷன்முடிஞ்சதும் எல்லாம் நம்புவாய். அந்தா கோச்சிகூப்பிடுறா, ஒடு...”

வள்ளிக் கொடிக்குள்ளே நுழைந்து, மறைந்து குடிசையை நோக்கி ஓடினாள், வள்ளி.

53

செல்லத்துரையன் கதிராசி வீட்டுப் படலையைத் திறந்தபோது அந்த மது பரிபாலனப்பகுதி இன்ஸ்பெக்டர் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உதவியால்தான் கதிராசியும் மகளும் முன்னேறி விட்டார்கள் என்று ஊரில் பேசிக் கொண்டனர்.

முட்டியைக் காட்டி விட்டு, விளக்கையும் தானே எடுத்துச் சென்று கோடிப்புற பாணையில் ஊற்றி விட்டு வந்தான். கதிராசி காசைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

அவளிடம் இப்போது பணம் தாராளமாப் புரண்டது. ஆயினும் தோட்டத்தை விட்டுவிடவில்லை. பள்ளரை கூலிக்கு வைத்துத் தோட்டத்தைச் செய்வித்தாள். வருமானத்திற்குரிய வழியை ஊராருக்குக் காட்டுவதற்காக நட்ட நயத்தைப் பாராது அதைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தாள்.

அன்னம்மா இப்பொழுது தோட்டம் செல்வது குறைவு. அவள் கைகளிலும் கழுத்திலும் தங்க நகைகள் ஏறின. மூக்கிலும் காதிலும் முத்துக்கள் ஒளிர்ந்தன. திருவிழாவிற்குப் போகும்போது தோய்த்துக் கட்டிய சேலையைப் பார்க்க முடியாது. நாளுக்கொரு புதுப்புடவையாகக் கட்டிச் செல்வாள்.

பிள்ளையைச் சிங்காரித்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வந்தாள். 'தண்ணீரிலை உழைச்ச காசு நில்லாது' என்று ஊரார் பேசிக் கொண்டனர். ஊரார் பேச்சைப் பற்றியெல்லாம் அவள் பொருட் படுத்தவில்லை. 'பொறாமை பிடிச்ச சனங்கள்' என்று மனதிற்குள் குமைந்து கொள்வாள்.

தேர்தல் வெறிநாளுக்கு நாள் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. சாதிச் சண்டைகள் முற்றி கிராமமே தீப்பிடித்து எரிந்து விடுமோ என்று கூட பலர் அஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர்.

மேற்கு வட்டாரத்திற்கு செல்லத்துரையனும் இராசையாவும் நேரடிப்போட்டி.

சீனிவாசகத்தார் நீரிழிவுப் புண்ணோடு அழுந்திக் கிடந்தார். தெற்கு வட்டாரத்திற்கு சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியரும் சின்னராசாவும் மாணிக்கனும் நின்றனர். மாணிக்கனை ஒரு துரும்பாகவே சின்னராசா மதித்தான். பள்ளர் வோட்டு யாவும் தனக்கு வருமென்றும் விதானை வல்லிபுரத்தின் தயவும் தனக்கே உண்டென்றும் சின்னராசா உறுதியோடு நின்றார். சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியர் சென்றமுறை தனக்குப் போட்ட அத்தனை வோட்டும் கிடைத்தாலே வெற்றி தனக்கே என்று வீரம் பேசிக்

கொண்டிருந்தார். அத்தோடு பள்ளிக்கூட மாணவர் ஆசிரியரின் தயவெல்லாம் தன்பக்கமே என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

கிழக்குப் பக்கத்தில் அந்தோனியோடு இரு வேளாளர் போட்டியிட்டனர்.

பள்ளரோடு தனிப்போட்டி ஏற்படுத்த ஊரிலுள்ள பிரமுகர்கள் முயன்றனர். “பள்ளர் தங்கள் வோட்டைத் தங்களோடு வச்சிருக்கட்டும். அது வெற்றிக்குப் போதாது. எந்த வேளாளனும் அவங்களுக்கு வோட்டுப் போடப் போறதில்லை” என்று இரு பகுதியிலும் போட்டியிட்டவர்கள் தட்டிக் கழித்து விட்டனர்.

சாதி மோதல்கள் ஏற்படாத விதமாக மாதவன் செல்லத்துரையன் மூலமாக ஏற்பாடுகள் செய்து வந்தான். மாதவனுக்கு நல்ல நம்பிக்கை ஏற்பட்டு வந்தது.

“செம்பாட்டுப் பக்கத்திலை விதானையார் பயமுறுத்தல் வேலை செய்யிறார். அவற்றை நிலத்திலை பன்றண்டு குடிசையிருக்கு. சின்னராசாவுக்கு வோட்டுப் போடாட்டில் குடியெழுப்பிறதாகப் பயப்பிடுத்திறார்”.

மாதவனிடம் செல்லத்துரையனும் மாணிக்கனும் முறையிட்டனர். “விதானைமார் கொட்டமெல்லாம் கெதியாய் போகப் போகுது. அரசாங்கம் எல்லா விதானைமாருக்கும் பென்சன் கொடுத்திட்டு கிராம சேவையாளர்கள் என்று புதிதாக ஆட்களை நியமிக்கப் போறார்கள். இது அவருக்குத் தெரியாமல் இருக்காது. விதானைமாற்றை ஆட்சியும் அட்டுழியமும் இனி நீடிக்கப் போவதில்லை. விதானையார் வாலைக் காட்டினால் பென்ஷனு மில்லாமல் போக நேரலாம். நான் வேறு தோழர்களோடு வந்து எல்லாருக்கும் விளங்கப்படுத்தி, பயப்பிடமல் இருக்கும்படி சொல்லுறன். குடியிருக்கும் நிலத்திலிருந்து அவர்களை விதானையார் கோட்டுக்குப் போயும் எழுப்ப முடியாது. நிலத்தில் இருப்பவர்களே அந்த நிலங்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம்”.

மாதவன் நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னான். உடனே வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

அரசாங்க அதிபர், பொலிஸ் அதிகாரிகள் மூலம் விதானையாருக்கு எச்சரிக்கை வந்தது. ஒன்றையும் வெளிப்படுத்தாது தனக்கு உடல் நலமில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே பெட்டிப் பாம்பானார்.

தான் இனிமேல் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கப் போவதாக தேர்தல் அபேட்சகர்களுக்கும் கையாள்களுக்கும் விதானையார் செய்தி அனுப்பினார். என்ன அசம்பாவித சம்பவங்களாயினும் பள்ளர் பறையருக் கெதிராக நடைபெற்றால் தமது தாட்சணியம் இருக்கப் போவதில்லை யென்று உறைப்பாகச் சொல்லி வந்தார்.

“அரசாங்கமே இப்ப அவங்கடை பக்கம் இருக்கு. அவங்களுக்குப் பெரிய இடத்து ஆதரவு இருக்கு. காலம் முன்போலையில்லை. எல்லாம் மாறிப் போச்சு”.

இவ்வாறு புத்திமதிகள் எல்லோருக்கும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

பென்சன்கார இராசையாவிடம் சென்ற தடவை போலச் செலவு செய்யப் பணமில்லை. சாதி அபிமானமுள்ள பிரமுகர்களும் மூன்று திக்கிலும் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆயினும் இராசையா ஆதரவாளர்களுடன் இரவிரவாக, வீடு வீடாகத் திரிந்தார். பறைய கடவையில் அதிககவனம் செலுத்தி பள்ளருக்கெதிராகத் தூண்டி விட முயன்றார்.

“எப்ப கமக்காறன் சீலை தரப் போறியன்”.

“இந்த முறை சாராயமில்லையா”

பள்ளரும் பறையரும் கேலியாகக் கேட்டனர்.

சின்னராசா கடைசி நாட்களில் பள்ளரெல்லாருக்கும் சாராயம் கொடுக்க ஆயத்தம் செய்வதாகச் செய்தி கிடைத்தது.

மாதவன் மதுபரிபாலனப் பகுதி சுப்பிரண்டனுக்குத் தெரிவித்து இன்ஸ்பெக்டர் அங்குவர ஏற்பாடு செய்தான்.

இச்செய்தி இராசையாவின் காதில் எட்டியதும் அவர் சாராயம் கொடுக்கும் எண்ணத்தை உடனே கைவிட்டு விட்டார்.

தேர்தலன்று பறையர் பள்ளர் பகுதிக்கு மட்டுமே இராசையா கார்களை அனுப்பினார். ஆனால் அவர்கள் எவருமே அவற்றில் ஏறிக் கொள்ள மறுத்துவிட்டனர்.

கிழக்குப் பக்கத்தைப் பற்றி மாதவன் அதிக கவனம் செலுத்த வில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே மதத்தவர். அப்படியே அந்தோனிக்குப் போடுவார்கள் என முடிவு கட்டினான்.

செம்பாட்டுப் பக்கத்தில் வோட்டுப் போடப் பள்ளர் பள்ளியரை அனுப்புவது சிரமமாயிருந்தது. செல்லத்துரையனும் மாலையில் அந்தப் பக்கமே நின்று ஒவ்வொரு குடிசையாக பெயர் பட்டியலை சரி பார்த்து ஆட்களை வோட்டுப்போட அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

சின்னராசாவின் சாராயம் யாவும் பறிபோய் விட்டது. ஆனாலும் கடைசி நேரத்தில் காசு கொடுத்து வோட்டு வாங்க முயன்றார்.

மாலையில் வோட்டுக்கள் எண்ணப்பட்டன. செல்லத்துரையனுக்கு 34 வோட்டால் வெற்றி கிடைத்தது.

சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியரிருக்கும் சின்னராசாவுக்கும் வேளாளர் வோட்டு சரிபாதியாகப் பிரிந்ததால் மாணிக்கனுக்கு எட்டு வோட்டால் வெற்றி கிடைத்தது.

கிழக்குப் பகுதியில் வேளாளரிடையே சரியான போட்டி ஏற்பட்டு வோட்டுப் பிரியாததால் அந்தோணி தோல்வியடைந்தான்.

ஐந்து பேர் கொண்ட கிராமச் சங்கத்தில் இரண்டு இடம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. பள்ளர் பறையர் தாழ்ந்த சாதியினர் என்று ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் தலைநிமிர்ந்து நடந்தனர். செல்லத்துரையனுக்கும் மாணிக்கனுக்கும் மாலைகள் போட்டு ஊர்வலமாக தங்கள் பகுதிகளுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கம்பூனிஸ்குமாரசாமிமட்டுமவந்து அவர்கள் இருவரையும் வாழ்த்தினார். அவர்கள் வெற்றி பிற கிராமங்களெல்லாம் பரவியது. தாழ்த்தப் பட்டோர் சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களெல்லோரும் வாழ்த்துக்கள் அனுப்பினர். தங்கள் கிராமங்களுக்கும் அழைத்துக் கௌரவித்தனர்.

“எங்கடை வெற்றி யாவும் உன்ரை வெற்றி” அன்றிரவு செல்லத்துரையன் மாதவனிடம் கூறினான்.

“இது ஒரு சிறு வெற்றிதானே. இந்தக் களிப்பில் எங்கள் நீண்ட பயணத்தை மறந்துவிடப்படாது. நாங்கள் இனிமேல் தான் விழிப்போடு போராடிக் கொண்டிருக்க வேணும். எம்மால் சாதிக்க கூடியதையெல்லாம் எம் நன்மைக்கு மட்டுமில்லை, கிராமத்தின் நன்மைக்கும் செய்து காட்ட வேணும்”.

மாதவன் தொடர்ந்து தன் திட்டங்களையெல்லாம் தெரிவித்தான். செல்லத்துரையன் ஆவலோடு யாவையும் கேட்டுக் கொண்டான். மாதவன் மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொன்னான்.

“ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாக மனிதன் அடிமைத்தனத்திலை இருந்து போராடிக் கொண்டிருக்கிறான். நல்லானைப் போல லட்சக்கணக்கான பேரைப்பலி குடுத்துத்தான். அடிமை இனம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இந்த நீண்ட பயணத்திலை இந்த எலெக்ஷன் ஒரு மைல்கல். இதோடை நாங்கள் ஓயப்போறதில்லை. இந்த மனித சாதியின் அடிமைத்தனத்தை எண்டைக்கோ ஒழிக்கத்தான் போறம்”.

54

சுற்பகத்திற்கு விரைவில் கலியாணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று தகப்பன் வெள்ளையன் முடிவு செய்தான். அவனுக்கும் செல்லத்துரையன் மேல் விருப்பமிருந்து வந்தது. அதை எண்ணியே அவளையும் அங்கு தராளமாகப் போய் வரவிட்டு வந்தான் வெள்ளையன். இனிமேல் முடிவொன்றும் இல்லாமல் போய்வர விடுவது நல்லதில்லை என்று தீர்மானித்தான்.

தேர்தல் வெற்றியால் செல்லத்துரையனுக்குப் பெண் கொடுக்க பலர் முன் வரலாம். அதன் முன்னர் அவர்கள் நோக்கத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலும் மனதை உந்தியது.

அன்று நண்பகல் கதிரன் தோட்டத்தால் வந்து வீட்டில் தனியாக இருந்தபோது வெள்ளையன் அங்கு வந்தான்.

தேர்தலில் ஆரம்பித்து கடைசியில் கற்பகத்தின் கதையைத் தொடங்கினான்.

“கற்பகத்தையும் இனி எங்கையாவது கட்டிக் கொடுக்க வேணும். ஊரோடையெண்டால் வயது போற காலத்திலை எனக்கும் கொஞ்சம் துணையாயிருக்கும்”.

கதிரனால் அவனின் உள் விருப்பத்தை அறிய முடியாது போய் விடவில்லை.

ஆயினும் அவன் ஒழிவு மறைவின்றி தன் மனதில் பட்டதை அப்படியே சொன்னான்.

“கற்பகம் நல்ல பெட்டைதான். எனக்கு மட்டுமில்லை. நாகிக்குக் கூட நல்ல விருப்பம். அன்னம் போனண்டு தொடக்கம் எங்க வீட்டுக்கு எவ்வளவு உதவி. ஆனால் இவன்ரை மனசை அறிய முடியாதிருக்கு. அவன் எலெக்ஷன், ஊர்த் தொண்டென்று தொழிலையும் கவனியாமல் திரியிறான். இவனை நம்பியிருக்காமல் நல்ல இடம் வந்தாக் கட்டிக் குடுக்கிறதுதான் நல்லது. இவனுக்குக் கட்டுக் குடுத்தாலும் நாங்க இருக்கு மட்டுந்தான் உந்தப்பிள்ளை ஒரு மாதிரி வாழலாம். நாங்க கண் முடின பிறகு என்ன நடக்குமெண்டு சொல்ல முடியாது”.

வெள்ளையனால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. ஒரே ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆனாலும் நப்பாசை மறைந்து விடவில்லை. செல்லத்துரையனையே மறைமுகமாகக் கேட்டு அறிந்து விடுவதென்று வெள்ளையன் முடிவு செய்து காத்திருந்தான்.

அயல் கிராமமான கோண்டாவிலிருந்து கற்பகத்திற்கு ஒரு கலியாணப் பேச்சு வந்தது. அதைச்சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு வெள்ளையன் செல்லத்துரையனைத் தனியே கண்டபோது மறைமுகமாக விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“தம்பி, கற்பகத்தை இனியும் வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறது நல்லதில்லை. ஆற்றையேன் கையிலை பிடிச்சுக் குடுக்கவேணும். ஊர் அயலோடை எண்டால் நல்லதுதான். எனக்கும் துணையாயிருக்கும். கோண்டாவிலிலை இருந்து ஒண்டு வந்திருக்கு” என்றான் அவன்.

செல்லத்துரையன் முகத்தில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

கோண்டாவிலிலை பொன்னன்ரை மகன் வியாகேசனாம். மரஞ் சீறானாம். ஒருக்கா விசாரித்துச் சொல்றியா”.

“வியாகேசன் தானே. எனக்கு நல்லாய் தெரியுமே. நல்ல பொடியன். சுறுசுறுப்பானவன். வேறு குடும்பப் பொறுப்பு எதுவுமில்லாதவன். விடாமல் செய்யிறதுதான் நல்லது”.

“நீயுமொருக்கால் வாறியா தம்பி. அவங்களைப் போய் பார்த்து முடிவு கட்டிப் போடுவம். எப்ப தம்பிக்கு வசதியிருக்குமோ”.

“ராத்திரிக்கே போய் முடிச்சிடுவம்”.

அன்றிரவே ஏற்பாடுகள் யாவும் முடிந்தன.

செய்தியறிந்த கற்பகத்திற்கு எல்லோரும் சேர்ந்து தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாகத் தோன்றியது. வீட்டிலே சமையலே செய்யவில்லை. அயல்வீடுகளுக்கும் போகாது குடிசைக்குள்ளேயே கிடந்து விம்மி அழுதாள். மண்டைப் பாரமும் மனப்பாரமும் தீரும் வரை அழுது தீர்த்தாள். தற்கொலை நினைவுகளும், வீட்டை விட்டு ஓடிவிடும் எண்ணங்களும் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன.

அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை இரவே சோறு கொடுக்கும் சடங்கு நடைபெற்றது. கழுத்திலே முடிச்சுப் போட்ட கழிநூல் கட்டப்பட்டது.

நாகியும் கதிரனும் சேர்ந்து நின்றே விருந்து வைப்பவங்களை நடத்தி வைத்தனர். செல்லத்துரையனும் வந்திருந்து விருந்து சாப்பிட்டான். கற்பகம் தலை நிமிர்த்தியே அவனைப் பார்க்கவில்லை.

55

கற்பகத்தின் பிரிவை வெள்ளையன் மட்டும் உணரவில்லை. கதிரன் நாகியும் உணர்ந்தார்கள்.

கதிரனுக்கு மறுநாள் கவலை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“கையுக்கையிருந்த நல்ல பெட்டையையும் கை நழுவு விட்டிட்டம். நீ இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்பிடித் திரியப்போறாய். கோச்சி கூட எப்பிடிக்கஷ்டப்படுறான் பாத்தியா?”

கதிரன் செல்லத்துரையனைக் கேட்டான். அவன் ஒன்றும் பேசமாவிருந்தான். கதிரனின் கோபம் அதிகரித்தது.

“ஏன்ரா பேசாமலிருக்கிறாய். உனக்கிருக்கிற பேர் போதாதா. இப்ப கிடைச்சிருக்கிற நல்ல பேரைக் காப்பாத்திற்றுக்காவது நீ இனிமேலாவது ஒழுங்காய் இருக்கப்படாதா? ஆரையேன் பார்த்து வைச்சிருந்தால் சொல்லன், அதையாவது கட்டித்துலைப்பம்”.

கதிரன் அடக்கி வைத்திருந்த தன் ஆத்திரத்தை யெல்லாம் அளந்து கொட்டினான். அதன் மேலும் பொறுமை தாங்க முடியாது செல்லத்துரையன் சொன்னான்.

“இப்பவே போய் கூட்டிக்கொண்டு வந்திடுவன். உனக்குப் பிடிக்காதெண்டெல்லோ பேசாமலிருக்கிறேன்”.

“ஆரடா அவள்”

அடுக்களைக்குள் சமைத்துக் கொண்டிருந்த நாகி எழுந்து வந்தாள்.

“அவளைத்தான், முருகன்ரை வள்ளியை”

“போயும் போயும் செம்பாட்டுக்கையை போய சம்பந்தம் பண்ணையோசிச்சாய். உனக்கு வேறே ஒருத்தியும் கிடைக்கேல்லையோ. நீ எங்கையோ வெள்ளாடிச்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரப் போறாயெண்டல்லோ நினைச்சன். இப்பென்னெண்டால் எங்களிலையும் குறைந்த செம்பாட்டுப் பள்ளியை கொண்டுவரப் போறானாம்.”

கதிரன் நளினமும் கோபமும் கலந்து பேசினான்.

“ஏன், வள்ளிக்கு என்ன குறைச்சல்?”

“செம்பாட்டுக்கை நாங்க ஒருத்தரும் சம்பந்தம் செய்யிறேல்லை எண்டு உனக்குத் தெரியாதோ?”

“நான் முதலாச் செய்யப்போறன். அவள் பள்ளி, நான் பள்ளன். அதுக்கை பிறகு என்ன வித்தியாசம்?”

“அவளை இஞ்சை கூட்டிவர வேண்டாம்”

“அப்ப என்னை அங்கை போய் குடியேறச் சொல்லுறியா”.

கதிரன் மனம் துடித்தது. மான ரோச உணர்ச்சி இதயத்தையும் துடிக்கச் செய்தது.

எதுவும் கூறாது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான்.

நாகி வந்து நுழைந்தாள்.

“அதிலையென்ன, அவனுக்குப் பிடிச்ச பெட்டையைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறது”.

நாகி தயங்காது சொன்னாள். ஆரெண்டாலும் மருமகள் ஒருத்தி விரைவில் வீட்டுக்கு வரவேண்டும் என்றே அவள் விரும்பினாள். கற்பகத்தையே வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டான். வள்ளி அவளிலும் நல்ல பெண்ணாயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான்.

“தாயும் மேனும் செம்பாட்டிலை பெண்ணெடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ, நான் வெளிக்கிட்டுப் போறன்”.

“அதுதானே சொல்லுறன். நாங்களும் பள்ளர் அவங்களும் பள்ளர். பிறகென்ன குறைச்சல் பேசிறாய்.”

“சம்பந்தமெண்டால் நாங்களும் எங்கடையாக்களுக்கை நாலு பேருக்குச் சொல்லி அழைச்சக் கொண்டெல்லே போக வேணும்.”

“அதுதான் நான் சொல்லி அழைச்சிட்டு வாறன்.”

நாகி துணிச்சலோடு சொன்னாள்.

கதிரன் எதுவும் பேசாதிருந்தான். தான் தடுத்தாலும் விசயம் முற்றிவிடும் என்பதை உணர்ந்து அமைதியாக இருந்தான் செல்லத்துரையன்.

விஷயத்தைச் சொன்னபோது முருகனாலும் பொன்னியாலும் நம்பவே முடியவில்லை. ஆனந்த மிகுதியால் கண்கள் துளிர்ந்தன.

அன்றிரவே மாணிக்கன், முருகன் இருவரும் முறைப்படி கதிரன் வீட்டுக்கு வந்தனர். நாகி தான் வரவேற்று உபசரித்தாள். கதிரன் கடமைக்காகக் கதைத்து வைத்தான். சின்னத்தம்பியன் மாப்பிள்ளை பகுதிக்காகப் பேசவேண்டி யவை யாவும் பேசி முடித்தான்.

அடுத்த புதன் இரவே சோறு கொடுப்பதாக நிச்சயம் செய்தனர்.

56

செல்லத்துரையனுக்குப் பள்ளரிடையே நல்ல செல்வாக்கு இருந்தபோதும் செம்பாட்டுப் பகுதியில் சம்பந்தம் செய்வதை அவர்களும் முற்றாக விரும்பவில்லை. செல்லத்துரையன் அழைத்ததின் பேரில் யாவரும் முருகன் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

சோறு கொடுத்து, கழுத்தில் கழி நூல் கட்டும் சம்பிரதாயங்கள் நடந்து முடிந்தன. வள்ளி அடக்கமான பெண்ணாகி, ஒடுங்கி நின்றாள். செல்லத்துரையனைத் தலை நிரிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. நாகியும் அன்னமும் செத்தையின் உள்ளே அழைத்துச் சென்று தாங்கள் கொண்டு வந்த பட்டுச் சேலை ஒன்றை அவளுக்கு உடுத்தினர்.

விருந்து பையவம் ஆராய்மமாகியதும் மாப்பிள்ளையோடு வந்த ஒரு பகுதியினர் எழுந்து வீட்டுக்குத்திரும்பினர். பெரும்பாலும் கதிரன் வயதை ஓட்டிய பெரியவர்களாகவையிருந்தனர். கதிரன் முகம் ஒரு கணத்தில் மாறி விட்டது. தன் மானமெல்லாம் இழந்ததாக உணர்ந்தான். வேறுவழி எதுவுமின்றி உள்ளக் கொதிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். செல்லத்துரையன் இப்படியான நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்த்திருந்ததினால் ஆத்திரமடையவில்லை. அப்புவின் காலத்தவர் அப்படித்தான் இருப்பர் என்று நினைத்து மனதை ஆற்றிக் கொண்டான். மற்ற இளைஞர்களெல்லாரும் விருந்துண்டனர். பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு புறப்படும் வரை காத்திருந்தனர்.

கதிரனின் வீட்டுக்கு எல்லோரும் வந்தபோது பெரிய கூட்டமே அங்கு காத்திருந்தது. மாதவன்தலைணையில் பெரும்பாலான பறையரெல்லோரும் வந்து கூடி நின்றுவரவேற்றனர். செல்லத்துரை யனைக் கண்டு பேசி விடைபெற்றுச்சென்றனர்.

தன் நீண்டநாள் கனவு நிறைவேறியதாக வள்ளி பூரித்தாள். தான் எதிர்பாராத பெரிய இடத்திற்கு வந்திருப்பதாக எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தாள். சில நாட்களிலேயே சுறுசுறுப்பாக வீட்டுவெலைகளையெல்லாம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். நாகியிடமும் கதிரனிடமும் நல்லபெயர் எடுக்க அதிகநாள் செல்லவில்லை.

அந்தச் சிறு குடிசையே அவளுக்குச் சொர்க்கமாயிருந்தது. ஓலைப் படலையைக் கொண்ட அந்தச் சிறு அறையுள்ளே மங்கிய வெளிச்சத்தில்

தன் ஆசையெல்லாவற்றையும் அவன்மேல் சொரிந்தாள். மனதில் தோன்றியவை, மறைத்து வைத்திருந்தவை அனைத்தையும் இரவிரவாக மனத்திறந்து சொல்லி, சிரித்து, சிணுங்கி, பொய்க்கோபம் காட்டி, ஊடிக்கடி மகிழ்ந்தபோதும் அவள் மனத்தின் அடியில் ஒருவிஷமூள் மனதை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

அதைக் கேட்கலாமா, விடலாமா என்று மனம் துடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. கடைசியாக அன்றிரவு கேட்டு விடுவதென்றே தீர்மானித்தாள். மனம் குறுகுறுத்துக் கொண்டது. அடிமனத்தில் சிறிது அச்சமும் எழுந்தது. நல்ல சந்தர்ப்பமாகப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“நான் ஒண்டு உங்களைக் கேட்டா கோபிக்க மாட்டியானே?”

“ஏன் உன்னடையைக் கோபிக்கப் போறன்”.

“உண்மையைச் சொல்லுவீங்கதானே”

“ஓம்”

“உன்னாணை”

“உன்னாணை”

“கிணத்துக்கை விழுந்து செத்துதே அந்த வெள்ளாடிச்சி, அது நாலு மாதப் பிள்ளைத்தாச்சியாம், அதோடை உங்களுக்குத் தொடுப்பு இருந்ததா என்று தான் கேக்க இருந்தன்.”

“சீ, போயும் போயும் அந்தக் குமராயே கிழடு தட்டிப் போன வெள்ளாடிச்சியோடையா? உன்னைப் பார்த்துப் பழகிய பிள்ளையா?”

கேலியும் ஆச்சரியமும் கடுகடுப்பும் ஒருங்கே அவன் குரலில் ஒலித்தன.

“கோவிக்காதையுங்கோ, நான் பகிடிக்குத் தான் கேட்டன். இனி ஒரு நாளும் இப்படிப் பேச்சி போலைக் கேக்க மாட்டன். நான் தவறாய் கேட்டதுக்காக நீங்க என்னை அடிக்க வேண்டுமெண்டால் அடியுங்கோ.”

அவள் கண்கள் கலங்கின. தாங்க முடியாத வெட்கத்தை மறைக்க முடியாதவளாக தன் முகத்தை அவன் மாற்றிலே புதைத்துக் கொண்டாள்.

அவனது உதட்டில் அரும்பிய புன்னகை இருளில் மறைந்தது. அவளை மாற்போடு அணைத்துக் கொண்டான்.

கதைச்சுருக்கம்

பள்ளர் குலப்பையனான நல்லான், தனது ஊரான குரும்பையூரிலுள்ள அம்மன் கோயிலில் நடைபெறும் திருவிழாவைப் பார்க்கச் செல்கிறான். அன்று இரவு கோயிலில் சின்னமேளமும் நடைபெறுவதாக இருந்தது. கோயிலில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கெனக் கயிறுகட்டி இடப்பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. தூக்கக் கலக்கத்தினால் கயிற்றுத்தடைக்கப்பால் புரண்டு விடுகின்றான் பதின்மூன்று வயதுள்ள நல்லான். இதனைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டாத உயர்சாதி வாலிபர்கள் அவனைக் கோயிலின் பின்பக்கம் அழைத்துச் சென்று அடித்துத் துன்புறுத்துகின்றனர். நல்லானைக் காப்பாற்றச் சென்ற செல்லத்துரையனுக்கும் சில உதைகள் விழுகின்றன. இதனைக் கண்டு உள்ளம் குமுறிய அவன், பஞ்சமர் களுக்காகப் பாகுபாடு செய்து கட்டப்பட்ட கயிற்றை அறுத் தெறிவதாகச் சபதஞ் செய்கிறான். அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்ட நல்லான் தகுந்த வைத்திய வசதி பெறுவதற்கு வேளாளரின் அடக்குமுறைகள் தடையாகின்றன. அவற்றையும் மீறி ஆல்பத்திரியில் நல்லானைச் சேர்ப்பதற்காகச் செல்லத்துரையன் முயற்சிகளை மேற் கொள்ளும் போது, நல்லான் இறந்துவிடுகிறான். இச்சம்பவம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை எழுச்சி கொள்ளச் செய்கிறது. அடக்கியொடுக்கப்படும் தமது சமூகத்தின் உரிமைகளை மீட்டெடுக்க உணர்ச்சிவசப்படும் செல்லத்துரையனைப் பறையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவனும், யாழ்ப்பாண மாநகர சபையில் தோட்டி வேலை பார்ப்பவனும், தொழிற்சங்க அனுபவமுள்ளவனுமாகிய மாதவன் நெறிப்படுத்துகின்றான்.

இதனூடே உயர்சாதியினரான சிங்கப்பூர் பென்சனியர் சீனிவாசகத்தாரின் மூத்தமகள் சரஸ்வதி, செம்பாட்டுப்பள்ளர் குடியைச் சேர்ந்த வள்ளி, செல்லத்துரையனின் அயலில் வசிக்கும் கற்பகம் ஆகிய மூன்று பெண்களும் செல்லத்துரையன் மீது காதல் கொள்கின்றனர். அதேவேளையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமது உரிமைகளை நிலை நிறுத்துவதற்கு வர்க்க அடிப்படையில் இணந்து போராடினாலும், அரசியல் அதிகாரமின்றி எதையும் சாதிக்க இயலாதென்பதை உணருகின்றனர். உளநீர்க் கிராமச் சங்கத் தேர்தலில் போட்டியிட முன்வந்து, முதலில் தோல்விகண்ட போதிலும், மறுமுறை ஐந்து ஆசனங்களில் இரண்டினைக் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றனர். தமது சமூகத்தின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தின் நீண்ட பயணத்தில் குறித்ததொரு கட்டத்தினை இதன்மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அடைந்து விடுகின்றனர். இன்னமும் அவர்களுடைய விடுதலைக்கான போராட்டம் பல கட்டங்களைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டியுள்ளது. அதற்கான நீண்ட பயணத்தினை அவர்கள் நம்பிக்கையுடனும், வர்க்கவுணர்வுடனும் முன்னெடுப்பார்கள்.

இதுவே நீண்ட பயணம் நாவலின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

குறிப்புகள்

1. "நீண்ட பயணம்" நாவலானது 1956ஆம் ஆண்டை ஒட்டிய காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிராமமொன்றில் நிகழ்ந்த சமூக மாற்றத்தினைச் சித்திரிப்பதாகக் காணப்படுகிறது.
2. தமிழ்ச் சமூகத்தின் உயர்வர்க்கத்தினர் எனப்படுவோர் (வேளாளர்கள்), தமது சமூகத்தின் இன்னொரு பிரிவினரைத் (பஞ்சமர்களை) தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகக் கருதி, அவர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்காகக் கையாண்ட அநீதிமுறைகளையும், அத்தகைய அடக்கு முறைகளுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராகப் போராடுவதற்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே இருக்கவேண்டிய ஒற்றுமையையும், சிந்தனைத் தெளிவையும் வலியுறுத்துவதோடு, ஒடுக்கப்பட்டோர் தமது சமூக விடுதலைப் போராட்டமாகிய நீண்ட பயணத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்தினை அடைவதையும் இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.
3. எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கன் அவர்கள் எழுதி 1965 ஆம் ஆண்டு சென்னை பாரி நிலைய வெளியீடாக வந்ததும், அவரது முதல் நாவலும் இதுவேயாகும். 1994 இல் இதன் மறுபதிப்பு வெளிவந்தது. சாதீயப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட இந் நாவலைப் போலவே அவரது சடங்கு (1966), போர்க்கோலம் (1969) ஆகிய சாதீயப் பிரச்சனை சார்ந்த நாவல்களும் வெளியாகின. இம்மூன்று நாவல்களும் தோன்றுவதற்கு அவரது "நல்லவன்" (1956) என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற "வள்ளி புறப்பட்டாள்" என்ற சிறுகதையின் கரு அடிப்படையாய் அமைந்தது. அதன் விரிவாக்கமாகவே இம்மூன்று நாவல்களும் படைக்கப்பட்டன.
4. மார்க்சியவாதியான கணேசலிங்கம் அவர்கள், சாதிப் பிரச்சினையைச் சமூகத்தின் பல்வேறு சுரண்டல்களுக்கும் காரணமானதொரு வர்க்கப் பிரச்சனையாகவே கருதினார். அவரது வர்க்க உணர்வின் உந்துதலினால், சமூகத்தின் உள் முரண்பாடுகளையும், ஊழல்களையும் விரிவாகச் சித்திரிக்கும் ஆர்வம் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தார். இவரது பல புனைகதைகளில் இயக்கரீதியான போராட்டங்கள் மூலம் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் மனவுறுதி காணப்படுகிறது. அத்தகைய மனவுறுதியின் பிரதிபலிப்பினை "நீண்ட பயணம்" நாவலிலும் காணமுடிகிறது.
5. சாதிப்பிரச்சினையானது எரியும் பிரச்சினையாக விளங்கியகால கட்டமாகிய அறுபதுகளில் இந்நூல் எழுதப்பட்ட தால், அப்பிரச்சினைக்குக் கூடுதலான அழுத்தம் இந்நாவலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

6. யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மண்வாசனை நாவலான இதில், எடுத்துக் கொண்டு நோக்கத்திற்கும், கதைக்கருவுக்கும் ஏற்ற வகையில் நாவலின் களங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. கதாபாத்திரங்களின் குணப்பண்புகளும், சடங்கு, சம்பிரதாயம், பேச்சு வழக்கு ஆகியனவும் இயல்பான முறையில் அமையப் பெற்றுள்ளன.
7. யாழ்ப்பாணத் தமிழரில் உயர்வர்க்கத்தினர் எனக் கூறப்படுவோர், தமக்குள்ளேயே இன்னொரு பகுதியினர் மீது செலுத்தும் ஆதிக்கமும், அவர்களை அடக்கி ஒடுக்குகின்ற முறைகளும், அத்தகைய அநியாயங்களினால் ஒடுக்கப்படுவோர் அடைகின்ற அவலங்களும் இந்நாவலுக்கு வெளிப்பட்டுள்ளன. பொதுக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளவிடாது தடுத்தல், சட்டை முதலிய மேலாடைகளை அணியவிடாது தடுத்தல், பிறந்த குழந்தையின் பெயர்ப்பதின் போது பதிவுகாரர், கந்தசாமியைக் கந்தன் என்றும், வேலுப்பிள்ளையை வேலன் என்றும் பதிதல், பணத்தையும் மதுவையும் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துச்சட்டத்தைப்பாதுகாக்க வேண்டிய அரசு உத்தியோகத்தர்களைத் தமது கொடிய செயல்களுக்கு உட ந்தையாக்கல், ஆலய வழிபாட்டுரிமை மறுக்கப்படல், உணவகங்களில் சமவுரிமை மறுக்கப்படல், மருத்துவ வசதியுட்பட அடிப்படை உரிமைகள் பலவற்றையும் பெற முடியாதவாறு தடுத்தல் முதலான பல செயல்களில் உயர்வர்க்க அடக்குமுறைகள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கெதிராக இடம்பெற்றமையை இந்நாவல் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியுள்ளது.
8. தாழ்த்தப்பட்டோரின் உரிமைப் பிரச்சினைகளுக்கு அழுத்தங் கொடுப்பதற்காக உயர்சாதியினரின் குடும்ப உறவினரும், சமூக உறவினரும் காணப்படும் பலவீனங்கள், ஊழல்கள், முரண்பாடுகள், கேவலங்கள் ஆகியவற்றைப் பெரிதுபடுத்தி என்வி நகையாடும் பண்பும் இந்நாவலில் காணப்படுகிறது. சிங்கப்பூர் பென்சனியர் சீனிவாசகத்தாரின் மூத்தமகள் சரஸ்வதியுடன் சீவல் தொழிலாளியான செல்லத்துரையன் கொண்டுள்ள கள்ளத் தொடர்பும், கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சும் வெள்ளாடிச்சி கதிராசி பற்றிய செய்தியும், அவ்வாறு மகள் அன்னம்மா தனது கணவன் கட்டிய தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்து அவனை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திய செய்தியும் சில உதாரணங்களாகும்.
9. தாழ்த்தப்பட்டோரின் சமூக, பொருளாதார, கல்வி சார்ந்த மதிப்பீடுகளும் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
10. வேளாள சமூகத்தினருக்குள்ளேயே பிரதேசம், குறிச்சி, பரம்பரை முதலானவற்றைப் பார்க்கும் வேறுபாடுகளும், குறுகிய மனநிறைவும் காணப்படுவதை இந்நாவலில் அவதானிக்க முடிகிறது. அதேபோல்

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவரிடையேயும் சாதிக்குள் பகுதி பார்ப்பதும் நிலைப்பாடு உள்ளமையையும் காணமுடிகிறது. பள்ளருக்குள்ளும் செய்பாட்டுப் பகுதியிணைக்க குறைத்து நோக்குவது கருத்தக்கதாகும்.

11. இந்து மதத்திலிருந்து கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறிய போதிலும், அங்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சமவுரிமை கிடைக்காத நிலைமையையும், அவர்கள் கிறிஸ்தவப் பள்ளர் எனத் தனியானதொரு சமூகமாகக் கருதப்படுவதையும் இந்நாவல் காட்டுகின்றது.
12. இந்நாவலில் மாதவன் என்ற கதாபாத்திரம் நாவலாசிரியரின் (கதை சொல்லியின்) குரலாக அமைந்துள்ளது. தமது சமூகத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடும் உணர்ச்சிகரமான செல்லத்துரையன் பாத்திரத்தை நெறிப்படுத்தும் குயவனாக மாதவன் கதாபாத்திரம் விளங்குகின்றது.
13. “நீண்ட பயணம்” நாவலில் உரிமைக்காகப் போராடிகின்ற மக்கள் சமூகத்தின் உளவியற் போக்கினைச் சூழலுக்கும், பண்பாட்டு மரபுகளுக்கும் இயைய அடித்தளமாகச் சித்திரித்திருக்க வேண்டிய ஆசிரியர், தாம் அறிந்த சிலரது அக வாழ்க்கைக் குறைகளை வெளியிடுவதும் உயர்சாதியினரென்பது போன்ற சமூக உழைப்புகளைத் திரட்டித் தர முயல்கின்றார்” என்ற கலாநிதி நா.கப்பிரமணியன் (ஈழத்துத்தமிழ் நாவல் இலக்கியம் ப.127) கருத்தும் இங்கு நோக்குதற்குரியது.
14. “தெட்டத் தெளிவான முறையில் வரலாற்று வளர்ச்சிப் படிமுறைக் கோலங்களைக் காட்டாவிட்டாலும், நிலமானிய அமைப்பில் இருந்து முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறும் சமுதாயத்தினைச் சித்திரிப்பதாகவும் இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. கிராமப்புற உழைப்பாளிகளிலே துவங்கி நகரப்புறக் கைத் தொழிலாளரின் விழிப்புடன் முடிவடைகின்றது” என்கிறார் பேராசிரியர் க.கைலாசாபதி. மேலும் அவர், சமகால வரலாற்று நாவல் என்ற கையேட்டில் நீண்ட பயணம், சடங்கு, செவ்வானம் ஆகியன ‘மூன்று நாவல்களின் தொகுதி’ (Trilogy) என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
15. வர்க்கப் போராட்டமொன்றை நடத்திச் சமத்துவ சமுதாய மொன்றை உருவாக்குவதற்காகப் பலாத்கார வழியைப் பின்பற்றிப் போராடுவதை ஆதரிக்கும் தன்மை இந்நாவலின் உள்கிண்கையாகின்றது.

கதைக்கரு:

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் குரும்பையூர் (கற்பனைக் கிராமம்) எனும் கிராமத்தில் உயர் வர்க்கத்தினரின் சமூக அடக்கு முறைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவர்களின் சமூக விடுதலைப் போராட்ட முயற்சிகளையும், நீண்டதான அப்போராட்டத்தின் ஒரு கட்டமாக, உள்நூர்க்கிராமச் சங்கத் தேர்தலில் போட்டியிட்டுக் கிராமசபைக்கான ஐந்து உறுப்பினர் ஆசனங்களில் இரண்டினைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் புதியதொரு சமூக மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியதையும் கதைக்கருவாகக் கொண்டது இந் நாவலாகும்.

கதைக்களம்:

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் குரும்பையூர்க்கிராமமே பிரதான கதை நிகழ்களமாகும். அதனுடன் இணைந்ததாக யாழ்ப்பாண நகரம், திருநெல்வேலி, சுன்னாகம், கீரிமலை, கிளிநொச்சி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களும் கதைத் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

கதாபாத்திரங்கள்:

இந்நாவலுடன் தொடர்புபட்டனவாக ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கதாபாத்திரங்களை அடையாளங் காண முடிகின்றது. அவற்றுள் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டவை முக்கியத்துவமற்ற முறையில் நாவலின் கதையோட்டத்திற்குத் துணை செய்வனவாக விளங்குகின்றன. இவற்றுள் ஆண் கதாபாத்திரங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. சாதீய அடிப்படையில் வேளாளர், பள்ளர், செம்பாட்டுப்பள்ளர், வேதக்காரப் பள்ளர், பறையர் எனப் பாத்திர வார்ப்புகள் அமைந்துள்ளன. 'சாதிக்குள் பகுதி' என்பதைப் பள்ளருக்குள் காணப்படும் பிரிவுகள் உணர்த்துகின்றன. பல்வேறு வயதுப் பிரிவினரும் கதாபாத்திரங்களுள் அடங்குகின்றனர். தொழில் அடிப்படையில் விதானை, பொலிஸ், கள்ளிறக்குவோர், விவசாயஞ் செய்வோர், கூலிவேலை செய்வோர், மேளக்காரர் (பறை), காற் ஓட்டுநர், பாதிரி, சின்னமேளக்காரர், தோட்டி வேலை செய்வோர், பதிவுகாரர், மரணவிசாரணையாளர், சாராயம் காய்ச்சுவோர், கலியாணப் புறோக்கர் என்றவாறு பல்பரிமாணமுள்ளோரை இந்நாவலில் சந்திக்க முடிகிறது.

நாவலின் பிரதான கதாபாத்திரமாக (கதாநாயகன்) விளங்கும் செல்லத்துரையன், அவனது தகப்பன் (கதிரன்), தாய் (நாகி), தங்கை (அன்னம்), தம்பி (இராசன்), தங்கை கணவன் (சின்னத்தம்பியன்), தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 806 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

தகப்பனின் அண்ணன் மகன் (இலட்சுமணன்), அயல்வீட்டுக்கார வெள்ளையனும் அவனது மகள் கற்பகமும் மற்றும் பரமன், முருகேசன், மாணிக்கம் முதலானவர்கள் பள்ளர் சமூகத்தவர்களாவர். வேதக்காரப் பள்ளனாகிய செல்லப்பனும், செம்பாட்டுப் பள்ளர்களாகிய நல்லான், இராமன், பொன்னி, வெள்ளைச்சி, முருகன், வள்ளி ஆகியோரும் பள்ளர் சாதிக்குள் வேறுபட்ட பகுதியினராவர். பறையர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக மாதவன், சீதை, வல்லி, பூதாத்தை, சின்னன், சின்னட்டியான் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர்.

மலாயன் பென்சனியர் சீனிவாசகத்தார், அவரது மகள்மார் சரஸ்வதி, மகேஸ்வரி ஆகியோர், இளையவளின் கணவன் சங்கக்கடைப் பஞ்சலிங்கம், வெறிக்குட்டித் தம்பிப்பிள்ளை, சாராயம் காய்ச்சும் கதிராசி, அவனது மகள் அன்னம்மா, மருமகன் மயில்வாகனம், முன்வீட்டு இராசம்மா, கதிராசி மகன் தங்கராசா, பதிவுகாரர் பரமசாமி, விதானையார் வல்லிபுரம், அடைவுகாரர் செல்லையா முதலான வேளாள சாதியினர் இந்நாவலில் கதாபாத்திரங்களாக வருகின்றனர். இவர்களுடன் இரத்தினம், நடராசா, சுந்தரம், கந்தசாமி, கரம்பொன் பொன்னம்பலம், பூமணி, பூமணியின் தாய், தேர்தலில் போட்டியிட்டவர்களான சின்னத்தம்பியர், இராசையா, சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியர் ஆகியோரும் கருட்டுக் கொட்டில் மேற்பார்வையாளர் தம்பிராசா மற்றும் சின்னராசா போன்றோரும் வேளாள சாதியினராவர்.

கதாபாத்திரங்களின் குணம்சங்கள்:

1. செல்லத்துரையன் :-

நாவலின் கதாநாயகனாக விளங்குபவன்; பள்ளர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்; தொலைநோக்குச் சிந்தனை உடையவன்; உணர்ச்சி வசப்படுபவன், திட்டமிட்டுச் செயலாற்ற முனைந்து வெற்றி காண்பவன், தான் சார்ந்த சமூகத்தின் விடிவுக்காகவும், விழிப்புணர்வுக் காகவும் அயராது உழைப்பவன்; மூன்று பெண்களால் காதலிக்கப் படுபவன்; ஒருத்தியை மட்டும் (வள்ளி) காதலித்து மணந்து கொண்டவன்; சமூக விடுதலை நோக்கமுடையவன்; சமூகத் தலைமைத்துவப் பண்புடையவன்; கொடுமை கண்டு பொங்கும் உணர்வுடையவன்; கட்டுமஸ்தான உடலமைப்புடைய தொழிலாளி; வேதப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்தவனாயினும் உலக அனுபவம் மிக்கவன்; பறையர் சாதியினனான மாதவனது சிந்தனை பூர்வமான வழிகாட்டலையும், நட்பையும் ஏற்றுக் கொண்டவன்.

2. மாதவன் :-

பறையர் சமூகத்தினன்; யாழ்ப்பாண மாநகர சபையில் தோட்டி வேலை செய்பவன்; தொழிற்சங்க அனுபவமுள்ளவன்; திருமணமானவன்; எந்தச் சூழ்நிலையிலும் பொறுமை இழக்காது சிந்தித்துச் செயற்படுபவன்; தொலைநோக்குச் சிந்தனையுடையவன்; தனது திட்டமிட்ட செயல்களில் வெற்றி காண்பவன்; பள்ளர், பறையர், ஆகிய சாதியினரின் ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபட்டு வெற்றி கண்டவன்; எதிரிகளின் பலவீனங்களையறிந்து செயற்படுபவன்; தனது நோக்கங்களுக்குச் சாதகமாக எதிரிகளின் செயல்களையறிந்து அதற்கேற்பத் திட்டமிட்டுச் செயற்படுபவன்; செல்லத்துரையனை நெறிப்படுத்தி சமூக விடுதலைக்கான அவனது வெற்றிகளுக்குப் பக்கபலமாக நின்று உதவியவன்; பதவி, விளம்பரம் ஆகியவற்றில் நாட்டமில்லாதவன்; சமூக மாற்றத்துக்காக அறிவு பூர்வமாக செயற்பட்ட போராளி.

3. பென்சனியர் சீனிவாசகத்தார் :-

உயர்சாதி வேளாளர் சமூகத்தினர் எனப் பெருமை கொள்பவர்; மலாயன் பென்சனியர்; மனைவி இறந்த பின்னர் இரு பெண் பிள்ளைகளுடன் ஊருக்கு வந்து வாழ்பவர்; போலிக் கௌரவத்தினால் தனது மகள்மாரின் திருமணத்தை நிறைவேற்ற முடியாதவர்; இளைய மகள், சங்கக்கடை மனேச்சருடன் ஓடி விட்டதால் அவளுடன் எதுவித தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளாமலிருந்தவர்; தான் நோயுற்ற இறுதிக் காலத்தில் அவளை ஏற்றுக் கொண்டவர்; சாதிக் கௌரவத் தடிப்பு மிக்கவர்; கிராமசபை உறுப்பினராகவிருந்தவர்; குடிப்பழக்கமுடையவர்; உயர் சாதியினர், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் செய்யும் கொடுமைகளுக்குத் துணை போனவர்; அலங்காரமாக உடுப்பதில் கௌரவம் பார்ப்பவர்; பிற்காலத்தில் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் பலவீனமுற்றுத் தவித்தவர்; தனது போலிக் கௌரவம் தன் கண் முன்னாலேயே சரியக் கண்டவர்.

4. விதானையார் வல்லிபுரம் :-

உயர்சாதியைச் சேர்ந்தவர்; எப்பொழுதும் உயர் சாதியினருக்குச் சார்பாக நடப்பவர்; நல்லான் தாக்கப்பட்டு நோயுற்ற போது ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லவிடாது தடுத்தவர்; நல்லான் இறந்தபோது கூடச் சாதாரியமாக நடந்து அவனைத் தாக்கியோரைக் காப்பாற்ற முனைந்தவர்; தனது பதவியை முறைகேடாகப் பயன்படுத்துபவர்.

5. வள்ளி :-

செம்பாட்டுப் பள்ளர் சாதியினள்; பொன்னியும் முருகனும் பெற்றோர். தங்கள் வளவில் சீவனரும் செல்லத்துரையனைக் காதலித்தவள்; பின்னர் அவனையே மணந்து கொண்டவள்; சாதுவான குணமுடையவள்; தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 808 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

செல்லத்துரையன் மீதுள்ள அளவுகடந்த அன்பினால் அவனது குறைகளை எண்ணாது, அவனது உயிருக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ எனப் பயந்தவன்; செல்லத்துரையனிடம் இரகசியங்களை நாகூக்காகப் பேசி அறிந்து கொள்பவன்.

6. சரஸ்வதி:-

பென்சனியர் சீனிவாசகத்தாரின் மூத்த மகள்; தன்னை மணஞ் செய்ய விரும்பிய கார்க்கார நேசதுரையை ஆணவத்தினால் ஒதுக்கித் தள்ளியவள்; தங்கை சரஸ்வதி பஞ்சலிங்கத்துடன் ஓடிவிட்டதை வெறுத்து நோக்கியவள்; காலங்கடந்தும் மணமாகாத தன் நிலைகண்டு தந்தையும் கவலைப்படாத சூழ்நிலையில், தனது ஆசைகளை அடக்க முடியாது தவித்தவள்; தங்கள் வளவில் மரஞ்சீவ வரும் செல்லத்துரையன் மீது இனம்புரியாத அன்பும் பரிவும் காட்டியவள்; சில வேளைகளில் அவனுடன் தகாத உறவிலும் ஈடுபட்டவள்; இதனால் கிணற்றில் விழுந்து மரணமடைய வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளான பெண்ணாக விளங்கினாள்.

7. கற்பகம்:-

செல்லத்துரையனின் அயல்வீட்டு வெள்ளையனின் மகள்; பள்ளர் சாதியினள்; அன்னத்தின் நண்பி; அடிக்கடி செல்லத்துரையன் வீடு சென்று வருபவள்; சூசினி வேலைகளில் அன்னத்துக்கும், நாகிக்கும் உதவுபவள்; சில வேளைகளில் வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத வேளையில் அவளே செல்லத்துரையனுக்கு உணவு பரிமாறுவாள்; அவனை மணக்க விரும்பிக் காதலித்து ஏமாந்தவள்; அவன் மூலம் மூக்குத்தி வாங்கி அணிந்தவள்; இறுதியில் வேறொருவனை மணந்து கொண்டவள்.

நாவலாசிரியரின் படைப்பாக்கத்திறன்:-

1. மண்வாசனை நாவலாக உருவாக்கியமை (சாதி, சமயம், பழக்க வழக்கங்கள், தொழில் முறைமைகள், உணவு வகைகள், ஆடை அணிகலன்கள், இடப்பெயர்கள், ஆட்பெயர்கள், பிரதேச வழக்குகள், பிரதேச வருணனைகள், பிரதேசப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள், சடங்கு முறைகள், முதலானவற்றை உள்ளடக்கியமை).
2. சம காலப் பிரச்சினைக்கு மையங் கொடுத்த கதையைக் கொண்டிருந்தமை. (சம காலச் சூழலிலிருந்து கதைக்கருவைத் தெரிவு செய்தமை, சாதிய வேறுபாடுகள், சாதிய அடக்கு முறைகள், அடிமை குடிமை முறைகள், அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்படல், மறுக்கப்பட்ட உரிமைக்காகப் போராடல் போன்றவை).

3. பொருளாதாரத்தின் முக்கியத்துவம் பேணப்பட்டமை. (வர்க்க வேறுபாடு, நியாயமான உரிமைகளை அடைவதற்கான தடை, அரசியற் பிரவேசத்தில் பொருளாதாரச் செல்வாக்கு, அடிமைத் தளையைத் தகர்க்க முடியாமை, விரும்பியவற்றை நிறைவேற்ற முடியாமை முதலானவை).
4. அரசியல் காரணிகளை முன்னிறுத்தியமை. (தாழ்த்தப் பட்டோருக்கு அரசியல் உரிமை மறுக்கப்படல், தேசிய ரீதியிலான இன முரண்பாடுகள், அரசியல் உரிமையை அடைவதன்மூலமே மறுக்கப்பட்ட ஏனைய உரிமைகளைப் பெறக் கூடிய நிலை, அரசியல் உரிமைக்காகப் போராட்டங்கள் போன்றவை).
5. நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தின் சீர்கேடுகளை வெளிப்படுத்தியமை (சாதீய ஒடுக்குமுறை, சாதியின் பெயரால் தனி மனித உரிமைகள் பறிக்கப்படுதல், ஏனைய மக்களை அடக்கியானதலும் அவர்களது சமூக, அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு உரிமைகளைப் பறித்தலும், நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தவரிடையே காணப்படும் ஒழுக்கக்கேடுகள் ஆகியவை).
6. எரியும் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மையளித்தமை (சம காலச் சாதியப் பிரச்சினையும், கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்களும், பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் இணைந்து உயிரோட்டமான நாவலாக உருவாகியமை, உயர் சாதியினரதும் தாழ்த்தப் பட்டோரதும் பலங்களும் பலவீனங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டமை, சமூக ஒற்றுமை வலியுறுத்தப்பட்டமை, சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் காட்டியமை முதலானவைகள்).

கதைப்பின்னலும் மொழிநடையும்:

ஆலயப் பிரவேசப் பிரச்சினையுடன் (கோயிற் திருவிழாவில்) தொடங்கிய கதையானது படிப்படியாக வளர்த்துச் செல்லப்பட்டுச் சமூக மாற்றமொன்றினை ஏற்படுத்திக் காட்டுவதான உச்சநிலையுடன் நிறைவு பெற்றுள்ளது. ஆங்காங்கே சமூக வாழ்வியற் கோலங்கள், நிலப்பிரபுத்துவத்தின் செயற்பாடுகள், ஒடுக்குமுறைக்காளானோர் செயற்பாடுகள், கதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள் என்பன நிதர்சனமாக்கப்பட்டுள்ளன. எதுவும் மிகைப்படுத்தப்படாத நிலையில் யதார்த்த நாவலாக 'நீண்ட பயணம்' மிளிர்கின்றது. இதற்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கதைப்பின்னலே காரணமாகும். பலவிதமான போராட்டங்களிடையே குறிப்பிடத்தக்கதொரு வெற்றியே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கிட்டிய சமூக மாற்றமாகும். இன்னும் செல்ல வேண்டிய தூரம் அதிகமுண்டு என்பது பூடகமாக நாவலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. சாதிப்பிரச்சினையை நாவலாசிரியர் கத்தி முனையில் தமிழ் (க.பொ.த. உயர்தரம்) - 810 - கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு

நடப்பது போன்று மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் கையாண்டு அதனை வெல்வதற்கு வர்க்கப் போராட்டமே வழியெனக் காட்டியுள்ளார். நாவலைப் படிக்கின்ற உயர் சாதியினர் கூட ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க விதமாகக் கதையை நகர்த்தியும், எச்சமுகத்தவரையும் இழிவுபடுத்தாமலும், உரிய தவறுகளைச் சட்டிக் காட்டியும் இலக்கியம் படைத்துள்ளார்.

நாவலாசிரியரின் மொழிநடையானது எவரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய எளிமை நிரம்பியது; சிறு சிறு வாக்கியங்களாலானது. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பேச்சுத் தமிழை உயர் நாடியாகக் கொண்டது. வருணனைகள் யாவும் யதார்த்த பூர்வமானவை. கதை சொல்லியின் (ஆசிரியரின்) கூற்றாக வரும் சில இடங்களில் மாத்திரம் பொதுத் தமிழ் (எழுத்துத் தமிழ்) கையாளப்பட்டுள்ளது. மரபுத் தொடர்கள், மரபுச் சொற்கள், அடுக்குத் தொடர்கள், இணைமொழித் தொடர்கள், உவமைத் தொடர்கள், இரட்டைக் கிளவிகள், பழமொழிகள் யாவும் பொருத்தமுடன் பயன்படுத்தப்பட்டு நாவலின் கதையோட்டத்திற்குத் துணை செய்துள்ளன. பிறமொழிச்சொற்களும் இயல்பான முறையில் இணைந்து காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் பரிச்சயமான ஆங்கிலச் சொற்களே அதிகமானவை. இழிநிலைப் பேச்சு வழக்குகள், சாதி நிலைப் பேச்சுவழக்குகள், தொழில் நிலைப் பேச்சுவழக்குகள், பண்பாட்டுப் பேச்சுவழக்குகள் யாவும் மொழிநடையினூடு இந்நாவலில் காணக்கிடைக்கின்றன. மண் வாசனை நாவலாக இது விளங்குவதால் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மக்களின் அகப்புற உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்புகளான மொழிவழக்குகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன.

நீண்டபயணம் நாவலில் காணப்படும்

மரபுச் சொற்றொடர்கள்:-

கழிநூல் கட்டுதல் - தாலிக்கயிறு கட்டுதல்; கருவறுத்தல் - முற்றாக அழித்தல்; கதை பரப்புதல் - எல்லாவிடங்களிலும் குறித்த செய்தியை கூறித்திரிதல்; சோறு குடுத்தல் - அடிநிலை மக்களின் திருமணமரபுமுறை. மேல்நிலை மக்களிடையேயும் அரிதாக உண்டு; கண் வைத்தல் - ஒன்றை அடைவதற்காக இலக்கு வைத்தல்; சாட்டை கொடுத்தல் - பொருத்தமான முறையில் பதிலளித்தல்; தலை விரித்தல் - பறக்கச் செய்தல்; நாவுறுதல் - உணவின் மீதான பெருவிருப்பம்; தலை குறுக்கிடுதல் - தேவையற்ற விதத்தில் ஒரு செயலில் குறுக்கீடு செய்தல்; சூத்திக் கொடுத்தல் - ஒரு விடயத்தில் தேவையில்லாமல் தலையிட்டுக் கெடுத்தல்; முளையில் கிள்ளுதல் - வளரும் போதே அழித்துவிடல்; தலைகாட்டுதல் - ஒரு விடயத்தில் சாட்டுக்காகக் கலந்து கொள்ளல்; கை

விரித்தல் - இல்லையென்று முழுமையாகக் கூறல்; கைகலப்பு - சண்டை
பிடித்தல்; கடுகடுப்பு - கோபப்படல்.

மரபுச் சொற்கள்:-

கப்பாத்து - ஓரளவுக்கு மேல் வளராது மட்டப்படுத்தல்; இயனக்கூடு -
சீவல் தொழிலுக்குரிய பாளைக் கத்தியை வைப்பதற்கான ஓலையாற்
செய்யப்பட்ட பெட்டி; ஏறுபட்டி - பனை ஏறும் போது கால்களில்
போடும் பாளை நாரிலான வளையம்; கட்டாக்காலி - எதுவித
கட்டுப்பாடுமில்லாதவன்; சின்னமேளம் - 'சதுர்' எனப்படும் நாட்டியவகை
(கோயில்களில் ஆடப்படுவது); பூஞ்சல் - மங்கலாகத் தெரிதல்;
எறிதாவணி - மேற்சட்டைக்கு மேலாக குறுக்கே போடப்படும் சேலையின்
ஒரு பகுதி; கருங்காலி - தன் இனத்தையே காட்டிக் கொடுப்பவன்;
மன்றாட்டம் - தாழ்மையுடன் வேண்டிக் கொள்ளல்; வாழாடுவெட்டி -
கணவனிருந்தும் அவனுடன் இணைந்து வாழாதவன்.

உவமைத் தொடர்கள்:

'பேயறைந்த பிணம் போல', 'வேலிக்கு ஓணான் சாட்சி போல', 'உயிரிழந்த
பிணம் போல', 'பழிக்கப்பட்ட சூத்திரப்பாவை போல', பாளை விரிச்ச
மாதிரி', 'குகை போல் இருந்த குடிசை', 'முழு நிலவு போல', 'தீயை
மிதித்தவன் போல', 'வெந்த நெஞ்சில் பால் வார்த்தது போல', வாலிபப்
பருவத்திலே வாழ்க்கையை வெறுத்தவன் போல'.

வருணனைகள்:

"எதிரே பரமன் வந்து கொண்டிருந்தான். கொடுக்குக் கட்டிய அரையில்
ஏறுபட்டி இருந்தது. கழுத்தில் தளநார், தலையிலே துண்டு, கையிலே
கள்ள முட்டி, உழைப்பிலே மெருகேறிய உடல் சுறுசுறுப்பாக அசைந்து
கொண்டிருந்தது. வயது நாற்பதுக்கு மேலான போதும் இளமை குன்றாத
உடற்கட்டு. மரமெல்லாம் ஏறி முடித்து வந்து கொண்டிருந்தான்"

(தனி மனித வருணனை)

"சிறிது நேரம் கழித்து பின்புற வாய் திறந்தபடி லொறியொன்று ஊர்ந்து
வந்து கொண்டிருந்தது. நாலு தொழிலாளர்கள் ஓடோடி குப்பைகள்,
கழிவுப் பொருட்கள், எச்சில் இலைகள் போடப்பட்டிருந்த தகரங்கள்
பெட்டிகளை எடுத்து லொறியின் பின்புறத்தில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.
வெய்யில் நெருப்பாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களின் உடலெல்லாம்
வியர்வை குளமாகி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அவர்களின்
சுறுசுறுப்பும் லொறியைத் தொடர்ந்த ஓட்டமும் சிறிதும் குறையவில்லை"

(சூழல் வருணனை)

சிறந்த சொல்லாட்சிக்கான சில உதாரணங்கள்:

“வெட்கமும் நாணமும் அவள் முகத்தில் விளையாடின.”

“மனித சாதியிடையே பேதம் காட்டாத வெண்ணிலா வான்பரப்பை அளந்து கொண்டிருந்தான். மனிதர்களால் எட்டமுடியாத தொலைவில் அவன் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான்.”

“நாலு சல்லிக்குப் பெறாத நாய்”

“ஆயினும் கால வெள்ளத்தாலும் அழியாத சில கோடுகள் மனித இதயங்களில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.”

நாங்களென்ன பூந்தொட்டி மரங்களா? வளர விடாது விரும்பிய போதெல்லாம் விரும்பிய விதமாய் கத்தரித்துவிட”.

பழமொழிகள்:

“தன்னைப் புகழாத கம்மாளனில்லை”, “சூடுபட்ட புலி என்றும் தூங்குவதில்லை”, “தண்ணீரிலே உழைச்சகாசு நிலலாது”, “கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு”, “சாம்பலென்று கை வைத்ததும் தணல் நெருப்புச் சுட்டநிலை”, “தொட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளி விடுகிறீர்”.

அடுக்குத் தொடர்கள்:

சிறுசிறு, விம்மிவிம்மி, சொல்லுசொல்லு, குத்திக்குத்தி.

இரட்டைக்கிளவிகள்:

கலகலவென, கடுகடுவென, குறுகுறுவென, மடமடவென.

இணைமொழித் தொடர்:

இன்பதுன்பம், கொப்பர்கோச்சி, சீதனம்கீதனம், சண்டைச்சரசு, மானமும் ரோசமும்.

பிறமொழிச் சொற்கள்:

பென்சன், இஞ்சினியர், நோட்டீஸ், மிலிட்டரி, பொலிஸ், அப்புக்காத்து, யூரிமார், சைக்கிள், லொறி, சினிமா, தியேட்டர், பண்டேஜ், இன்ஸ்பெக்டர், சுப்பிரிண்டன், டியூட்டி, லெக்சன், இமிட்டேசன், பற்றன், டிக்கி, முனிசிபாலிடி, லைசன்சு, நினல், குசினி, அந்தஸ்து, சமா, கீ, ஜாதகம்.

நீண்டபயணம் நாவல் காட்டும்

நாட்டாரியற் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்:-

1. மூக்குப் பேணியில் தேநீர், கோப்பி முதலானவற்றைச் சீனி, பணங்கட்டி முதலானவற்றுடன் குடித்தல்.
2. குரக்கன் பிட்டு அவித்துச் சாப்பிடல்.
3. திணைச்சோறு, அரிசிச்சோறு, கஞ்சி, பழஞ்சோறு ஆகியவற்றை உண்ணல்.
4. மிளகாய்ச்சம்பல், மிளகாய்ப்பொரியல், கத்தரிக் காய்க்குழம்பு போன்றவற்றை உணவிற் சேர்த்துக் கொள்ளல்.
5. கோயில்களில் வழங்கப்படும் சுண்டல், வாழைப்பழம், முதலியவற்றை வாங்கி உண்ணல்.
6. கள்ளுக்குடித்தல், சாராயம் குடித்தல்.
7. முற்றத்தில் தண்ணீர்ப்பானை வைத்துப் பயன்படுத்தல்.
8. ஓலைப்பாயிலே படுத்தல்.
9. நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டு, திருநீறு ஆகியவற்றை அணிதல்.
10. பெண்கள் மூக்குத்தி அணிதல்.
11. பெண்கள் ஆறுமுழச்சேலையணிதலும் மேற்சட்டையில் ஊசி குத்துதலும்.
12. உடல் நோவுக்காகப் புகை கட்டுதல்.
13. ஏறுபட்டி, இயனக்கூடு, தளநார், கள்ளுமுட்டி, ஆகியவற்றை கள்ளிறக்கும் தொழிலில் பயன்படுத்தல்.
14. வீடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் கிளுவந்தடிகளாற் சுற்றி வேலியடைத்தல்.
15. தோட்டங்களில் துலா மூலம் தண்ணீர் இறைத்தல். குத்தகைக்கு எடுத்துத் தோட்டஞ் செய்தல்.
16. தோட்டத்துக்குச் சருகு, குப்பை போன்றவற்றைத் தாழ்த்தல்.
17. தோட்டங்கள், வயல்கள் ஆகியவற்றில் புல்லுப் பிடுங்குதல்.
18. வீடுகளில் காவலுக்காக நாய் வளர்த்தல்.
19. வீடுகளில் ஆடு, மாடு, கோழி முதலானவற்றை வளர்த்தல்.
20. வேப்பங்குச்சியால் பல் துலக்குதல்.
21. புகையிலை, இராசவள்ளி, மரவள்ளி, கத்தரி, பயற்றை முதலிய பயிர் வகைகளைச் செய்கை பண்ணல்.
22. சுடலைகளில் படையல் வைத்தல்.
23. ஜாதகம் பார்த்தல்.
24. கோவிற் பங்குகளைப் பேணி நடத்தல்.
25. கோயில் திருவிழாக்களைப் பலரது உபயமாகக் கோலாகலமாகச் செய்தல்.

26. கோவில் திருவிழாக்களில் சோடனைகள், மின்சார வெளிச்சம், சாயிரம், வாணம், சின்னமேளம், மேளம், நடனம் முதலியவை இடம்பெறல்.
27. கோயிலில் திருவலகையிடல் (கூட்டித் துப்புரவு செய்தல்).
28. வட்டிக்கு கடன் வாங்குதல்.
29. சாதிக்குள் சாதி பார்க்கும் வழக்கம் காணப்படல்.
30. கலியாணத் தரகர் மூலம் திருமணஞ் செய்வித்தல்.
31. கத்தி, வாள், கிறிசு, பொல்லு போன்றவற்றைச் சண்டையின் போது உபயோகப்படுத்தல்.
32. பெண்ணுக்குத் தாலிக் கொடி கூட்டித் திருமணஞ் செய்தல்.
33. சுவாமி வீதி வலம் வருகையில் பூரண சும்பங்கள் வைத்தல்.
34. மரண வீட்டுச் சடங்கில் பறை மேளம் அடித்தல், இறந்தவரை எரித்த சாம்பலைக் குழி வெட்டிப் புதைத்தல், எட்டாம் நாள் சடங்கு போன்றவை.
35. வெள்ளை வேஷ்டி, சால்வை, நாஷனல், செருப்பு அணிதல்.
36. திருமணத்தின் போது சோறு கொடுத்தல், கழிநூல் கட்டுதல், முதலிய சடங்குகளைச் செய்தல்.
37. மரபுரீதியான திருமணங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போகும் திருமணங்களும் இடம்பெறல்.
38. ஆண்கள் சீட்டாட்டத்தில் ஈடுபடல்.

நீண்டபயணம் நாவலுடாக வெளிப்படுத்தப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட அல்லது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அவலங்கள் :

1. வசதிகளின்றிக் குகைபோல அமைக்கப்பட்ட சிறியதான ஓலைக் குடிசைகளிலும் கொட்டில்களிலும் வாழ்க்கை நடத்துதல்.
2. உடுப்புகளின்றி நிர்வாணமாக அல்லது கோவணத்துடன் வீட்டு முன்றலில் விளையாடும் குழந்தைகள்.
3. கல்லுப் போட்டபடி நீண்டகாலமாகச் செப்பஞ் செய்யாமல் கிடக்கும் ஒழுங்குகைகள்.
4. குடியிருக்கிற நிலம், விவசாயஞ் செய்யும் தோட்டம், குடி தண்ணீர் பெறுகின்ற கிணறு ஆகியன உயர்சாதியினருக்குச் சொந்தமாயிருப்பதனால், அவர்களது விருப்பப்படி ஆட்டி வைக்கக்கூடிய தாழ்ந்த வாழ்வியற் சூழல் காணப்படுதல்.
5. சட்டவிரோதமாகச் சாராயங் காய்ச்சுவதற்கு உயர்சாதி யினருக்குள்ள உரிமை இவர்களுக்கு மறுக்கப்படல்.
6. கிராமத்திலுள்ள எல்லாப்பாடசாலைகளிலும் கல்வி பெற இயலாத

சூழ்நிலை காணப்படுதல். மிஷன் பாடசாலையில் மட்டும் கற்க முடிந்தாலும், ஆசிரியர் வீடுகளில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலையிருத்தல்.

7. கோயில்களில் தனியான இட ஒதுக்கீடு செய்து வைத்தல்.
8. சுதந்திரமாக விரும்பியவாறு பெயர்கள் வைத்தல், ஆடைகள் அணிதல், ஆபரணங்கள் அணிதல், விழாக்கள் நடத்துதல், போக்குவரத்துச் செய்தல், கடைகளில் உணவுண்ணல், போன்றவற்றை உயர் சாதியினர் தடை செய்தமை.
9. உயர் சாதிச் சமூகத்தவரால் செய்யப்படும் கொடுமைகளைப் பணத்தினாலும், பதவியினாலும், செல்வாக்காலும் மூடி மறைத்துக் குற்றஞ் செய்தவர்கள் தப்பிக்கக்கூடியதாகவிருத்தல்.
10. மதமாற்றங் கூடச் சாதீய ஒடுக்குமுறையை நீக்குவதாக அமையாதிருத்தல்.

நீண்டபயணம் நாவலூடாக வெளிக்காட்டப்படும் உயர்சாதியினரின் இழிவான நடத்தைக் கோலங்கள்.

1. திருட்டுத்தனமாகச் சாராயம் காய்ச்சும் தொழிலில் பெண்கள் ஈடுபடுதல் (கதிராசி)
2. கிலுட்டுத் தாலிக் கொடியைக் கட்டி ஏமாற்றுதல் (மயில்வாகனம்).
3. முதிர்கன்னியாகவிருந்து ஆசையை அடக்க முடியாத நிலையில் தவறான உறவில் ஈடுபடல் (சரஸ்வதி)
4. குடும்ப கௌரவம் பாராது, தான் காதலித்தவுடன் கூட்டிக் கொண்டு ஓடுதல் (மகேஸ்வரி)
5. கோயில் மடப்பள்ளிகளில் சிறுநீர் கழித்தல் முதலான செயல்களுக்கு இடமளித்தல்.
6. தவறான உறவு நிலைகள்.
7. புனிதமான நாட்களிலும் தமது காரியத்தைச் சாதிக்கச் சாராயம், இறைச்சி வகைகளை வேண்டியவர்களுக்குப் பரிமாறல் (கோயில் திருவிழாவின் போது).
8. தேர்தல் வெற்றிக்காகக் குறுக்கு வழிகளைக் கையாளல். (சேலை, வேட்டி, சாராயம் கொடுத்தல்).
9. பெண்களே ஒருவனை அடித்துக் கொலை செய்தல் (மாணிக்கத்தை).

அருஞ் சொற்பொருள்:

ஊமைக்காயம் - உட்காயம்; அச்சாரம் - முற்பணம்; வில்லங்கம் - பிரச்சினை; பிரட்ட - முயன்று; அம்பலம் - வெளிப்படை; கால்தூசு - பயனற்ற; அடுக்களை - குசினி; பிரமை - மயக்கம்; ரவிக்கை - மேற்சட்டை; பறையகடவை - பறையர் வாழும் இடம்; மிடறு - தொண்டை; நயித்தை - ஐயா; பன்னாடை - பனை மட்டையின் அடியில் இருப்பது; பிளா - கள்ளுக் குடிப்பதற்காகப் பனை ஓலையாற் செய்யப்பட்ட தட்டு; இறப்பிலே - முகட்டிலே; வம்பளந்தவை - வீணானகதை; பஞ்சமர் - ஐந்து வகைச் சாதியினர்; ஓய்யாரம் - ஆடம்பரம்; மேளச்சமா - பல மேளங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து இசைப்பது; பொட்டலம் - பொதி; கிலி - பயம்; சோலிகறட்டு - வீண்பிரச்சினை; குமைந்து - வருந்தி; பூராவையும் - முழுவதையும்; பாஷாணம் - நச்சமருந்து; சூனியம் - ஒன்றுமில்லை, எதுவுமற்றது.

மாதிரி வினாப்பத்திரம் -1

தமிழ் 1

முதலாம் பகுதியிலுள்ள இரு வினாக்களுக்கும் இரண்டாம் பகுதியிலுள்ள வற்றுள் எவையேனும் மூன்று வினாக்களுக்கும் எல்லாமாக ஐந்து வினாக்களுக்கு விடை தருக.

பகுதி 1

1) மேல்வரும் செய்யுள்களை வாசித்து அவற்றின் கீழுள்ள வினாக்களுக்கு விடை தருக.

- i. புனவன் றுடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்
அறியா துண்ட மஞ்ஞை யாடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்
சூர்மலை நாடன் கேண்மை
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பா கின்றே.

அ. இப்பாடலின் பொருளை இக்கால உரைநடையில் எழுதுக.
ஆ. இப்பாடலில் காணப்படும் அணிச்சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுக.
இ. சங்ககால அகத்திணை மரபின் சிறப்பம்சங்கள் எவையெனக் குறிப்பிடுக.

- ii. இருள்புரி கங்கு னாப்ப ணிரிந்தறக் கடலோன் போக
வருள்புரி வுணர்வு காட்சி யறந்தவஞ் சுருதி தானந்
தெருள்பொறை நீதி வீரஞ் சீர்தகை யுறுதி ஞானம்
பொருள் புகழ் மற்றப் பொலிநலம் போயிற் றன்றே.
அலைபுறங் கொண்ட ஞாலத் தடரிருள் சீக்க யாக்கை
நிலைபுறங் கொண்ட ஞான நெடுஞ்சுட ரனையான் போகக்
கொலைபுறங் கொண்ட வேந்தன் குணத்துரி நகரு நாளும்
வலைபுறங் கொண்ட பாவ மலிந்திருள் மொய்த்த தன்றே.

அ. இப்பாடல்கள் இடம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தை விளக்குக.
ஆ. இப்பாடல்களினூடாக வெளிப்படுத்தப்படும் கவிஞரின் சொல்லாட்சி எத்தகையது?
இ. தடித்த எழுத்திலுள்ள பகுதியை விளக்குக.

ஈ. 'தேம்பாவணி' காப்பியத்தில் 'பைதிரம் நீங்கு படலம்' பெறுகின்ற முக்கியத்துவம் யாது?

(24 புள்ளிகள்)

2) "அ" பகுதியிலுள்ள கவிதையைப் படித்து அதன் கீழ்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக.

அல்லது

"ஆ" பகுதியிலுள்ள உரைப்பகுதியை வாசித்து அதன் கீழ் உள்ள வினாக்களுக்கு விடை தருக.

"அ" என் இறைவன்

அருளின் முதலோன், அன்புடையோன்!
அகிலம் புரக்கும் எங்கோமான்
திருவார் மாந்தர் திருநாவில்
தேனாம் இனிய மொழிவைத்தோன்!
உரவோன், அன்னான் திருநாமம்
உன்னி, இதனை ஒதுகிறேன்!

செய்ய கருணைச் செழுஞ் சோதீ
சிந்தை நீறி உழல்வாரும்
உய்ய அருளும்! உள்நொந்தார்
உருக அருளும்! ஒருகுரலில்
வையம் கொள்ள பேரரசும்
வழுத்தி இரக்கும் ஒரு சீமான்!
ஐய! கருணை யங்கடலில்
ஆடா தானின் பாடென்னே?

தன்னில் தானாம் நிலையுடையான்!
தனியோர் ஆட்சி வலியுடையான்!
தன்னை உணர்வார் அருகமைவான்!
தனக்கே உரியார் துயர் களைவான்!
அன்னோன் ஆற்றல் ஆழத்தை
அளந்தார் யாரே? ஆளப்பாரே!
ஒன்று மற்ற தொன்றாலே
உலகைச் செய்தான் என்னிறையே!

திரையின் பின்னால் நோக்குகிறேன்!
தீங்கின் பாலே திளைப்பார்க்குத்
துரும்பைக் கொண்டே பெரும் துன்பம்

தொடரச் செய்யும் மாவல்லோன்!
 இருமை உலகும் அவனறிவில்
 இரண்டு துளிகள் என்லாமே!
 அருமை இறைவன் புகழங்கி
 அறிவாம் கைக்கு வசமாமோ?

1. இக்கவிதையின் நோக்கமாக அமைந்துள்ள விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்துக.
2. இறைவனின் இயல்புகள் பற்றிய கவிஞரின் கருத்துக்கள் எவை?
3. இக்கவிதையிற் காணப்படும் அணிச்சிறப்புக்களை எடுத்துக்காட்டுக.
4. கவிதையின் இறுதிப் பகுதியாகிய இரண்டு அடிகள் மூலம் கவிஞர் எதனை உணர்த்த விரும்புகிறார்?

(16 புள்ளிகள்)

அல்லது

ஆ. பண்டிகை நாள்களில் மற்றவர்களைப்போல் கண் மூடி நடந்து ஆரவாரமாக வாழ்வதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அந்த நாள்களில் கடவுளின் ஆட்சியை நினைந்து போற்றி அமைதியாக உணர்வதற்குத்தான் மனவலிமை வேண்டும். திருவிழா நாள்களில் ஊரைவிட்டு ஊருக்குப் போய் பஸ் நெரிசலுக்கும் ரயில் நெரிசலுக்கும் ஆளாகி மந்தையோடு மந்தையாய் அலைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. அமைதியாக இருந்து வழிபாடு நடத்தி நல்லுணர்வை வளர்த்துச் சிறந்த சிந்தனைகளில் மூழ்குவதற்குத்தான் மனவலிமை தேவை. கண்டபடி கடமைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு எதையும் செம்மையாகச் செய்யாமல் பலவற்றில் ஈடுபட்டு அலைவதற்கு மனவலிமை தேவையில்லை. நேரும் வேலைகளில் பலவற்றைத் தள்ளித் தக்க சிலவற்றை மட்டும் மேற்கொண்டு அவற்றைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குத்தான், மனவலிமை வேண்டும். இவ்வாறே நம்முடைய ஆத்திரச் செயல்களுக்கும் பரபரப்பான அசைவுகளுக்கும் கண்மூடிப் போக்குகளுக்கும் காரணம் மனவலிமை இல்லாத குறையே என்பதை உணர வேண்டும். மனவலிமை ஏற்பட ஏற்பட, ஆத்திரமும் அலைச்சலும் குறைந்து, தெளிவு வளர்வதைக் காணலாம்; அமைதி வளர்வதைக் காணலாம். இவ்வளவு நல்ல பயன் விளைக்கும் மனவலிமை என்பது கிட்டுவதற்கு அருமையானது என்று அஞ்சித் தயங்க வேண்டியதில்லை. உலகச் செல்வாக்கை விட, உடம்பின் ஆட்சியைவிட, மனவலிமைதான் முயற்சியால் பெறக் கூடியது என்று உணரவேண்டும். முயற்சிக்கு ஏற்ற கூலி தரும் ஒரு துறையை வாழ்வுக்கு அடிப்படையான ஒரு துறையை அருமையானது என்று விட்டுவிடக் கூடாது.

1. இந்த உரைநடைப்பகுதி வலியுறுத்தும் முக்கியமான கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துக.
2. மனவலிமையின் பயன்பாடுகள் பற்றி இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் யாவை?
3. இப்பந்தி மூலமாக வெளிக்காட்டப்படும் ஆசிரியரின் மொழிநடை எத்தகையது?
4. மனவலிமை ஏற்படுவதற்குச் செய்யவேண்டியவை பற்றி இப்பகுதியில் கூறப்பட்ட கருத்துகள் யாவை?

(16 புள்ளிகள்)

பகுதி II

- 3) திருவள்ளுவர் “அவையறிதல்” எனும் அதிகாரத்திற் கூறுவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
அ. ‘அவையறிதல்’ என்னும் அதிகாரப் பொருட்பொருத்தம்
ஆ. அவையறியும் அமைச்சரின் சிறப்புகள்
இ. அவையறியமாட்டா அமைச்சரின் இழிநிலைகள்

(20 புள்ளிகள்)

- 4) கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில், கைகேயி விரும்பிய வண்ணம் வரங்களை வழங்கிய தசரதனின் துயரம் முதல், காலைக் கதிரவனின் வருகை வரையுள்ள பகுதியில்,
அ. தசரதனின் துன்பமும் கைகேயியின் இன்பமும்
ஆ. காலையில் நிகழும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகள்
இ. கம்பரின் தற்குறிப்பேற்ற அணிப்பிரயோகச்சிறப்பு
ஆகியன வெளிப்படும் விதங்களை தெளிவாக்குக.

(20 புள்ளிகள்)

- 5) சீறாப்புராணம் “மழையழைப்பித்த படல”த்தில்,
அ. மழையின்மையால் ஏற்பட்ட துயரங்கள்
ஆ. பெருமழையினால் ஏற்பட்ட துயரங்கள்
இ. முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களது அருட் சிறப்புகள்
ஆகியன புலப்படுமாற்றை எடுத்துக்காட்டுக.

(20 புள்ளிகள்)

- 6) “பாரதிபாடல்” என்ற கட்டுரையில்,
அ. பாரதியாரின் பாடல்கள் காலத்துக்கேற்றவாறு அமைந்துள்ளமை.
ஆ. பாரதி பாடல்களிற் காணப்படும் பக்திச்சிறப்பு.
இ. பாரதி பாடல்களின் பாடுபொருள்கள்
ஆகியன பற்றிச் சுவாமி விபுலானந்தர் கூறுவனவற்றைத் தெளிவுபடுத்துக.

(20 புள்ளிகள்)

- 7) செ. கதிர்காமநாதனின் 'வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது' சிறுகதையின்
 அ. கதைக்கரு
 ஆ. பிரதேச மொழிவழக்கு
 இ. பாத்திரவார்ப்புகள்
 ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுக.
 (20 புள்ளிகள்)

- 8) பின்வருவனவற்றுள் எவையேனும் இரண்டினை விளக்குக.

- அ. 'மணிமேகலை ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை'யில் கூறப்படும் முக்கியகருத்துக்கள்.
 ஆ. பெரியாழ்வாரின் 'நீராட்டம்' பாடல்களினூடாகக் கண்ண பிரானின் சிறப்புகள் வெளிப்படும் விதங்கள்.
 இ. 'சூரியகாந்தி'ப்பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படும் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் கவிச்சிறப்பு.
 ஈ. தமிழில், மருத்துவ நூல்களின் முன்னோடிகளாக ஈழத்தவர் விளங்கியமை பற்றிய பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் கருத்துகள்.

(20 புள்ளிகள்)

மாதிரி வினாப்பத்திரம் -2

(தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது)

தமிழ் 1

முதலாம் பகுதியிலுள்ள இரு வினாக்களுக்கும் இரண்டாம் பகுதியிலுள்ள வற்றுள் எவையேனும் மூன்று வினாக்களுக்கும் எல்லாமாக ஐந்து வினாக்களுக்கு விடை தருக.

1) மேல்வரும் செய்யுள்களை வாசித்து அவற்றின் கீழுள்ள வினாக்களுக்கு விடை தருக.

- i. பாணன் சூடிய பசும்பொற் றாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனிர்
யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரெ னொக்கற் கடும்பசி யிரவல
வென்வே லண்ணற் காணா வுங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென்றும்
உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்சைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினு மீத்த னன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே
பிறர்வறுமை நோக்கின் றவன்கை வண்மையே.

- அ. இப்பாடலில் தடித்த எழுத்தில் தரப்பட்டுள்ள முதல் ஆறு அடிகளின் பொருளை உமது சொந்த உரைநடையில் எழுதுக.
- ஆ. பேகனுடைய கொடைச்சிறப்பு இப்பாடலில் புலப்படுமாற்றை விளக்குக.
- இ. ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தின் நோக்கம், அமைப்புப் பற்றிச் சுருக்கமாக விளக்குக.

- ii. 'ஏய வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினால், என் செய் அரசு ஆள்வது' என சீதை கேள்வன் ஒன்றால் போய் வனம் ஆள்வது' எனப் புகன்று, நின்றாள் - தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்.

நாகம் எனும் கொடியான், தன் நாவின் வந்த
சோக விடம் தொடர, துணுக்கம் எய்தா,
ஆகம் அடங்கலும், வெந்து அழிந்து, அராவின்
வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்.

அ. இப்பாடல்கள் இடம்பெறும் சந்தர்ப்பத்தினை விளக்குக.

ஆ. தசரதனுடைய நிலை இப்பாடல்களில் எவ்வாறு
சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது?

இ. 'தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயான்' என்ற தொடரினூடாக
ஆசிரியர் உணர்த்த விழைவது யாது?

ஈ. இப்பாடல்களிற் கையாளப்பட்டுள்ள அணிகளை விளக்குக.

(24 புள்ளிகள்)

2) "அ" பகுதியிலுள்ள கவிதையைப் படித்து அதன் கீழ்வரும்
வினாக்களுக்கு விடை தருக.

அல்லது

"ஆ" பகுதியிலுள்ள உரைப்பகுதியை வாசித்து அதன் கீழ் உள்ள
வினாக்களுக்கு விடை தருக.

அ. இன்றுனக்கும் சம்பளமா?

ஏன் கடலே இரைகின்றாய்? இன்றுனக்கும்

சம்பளமா? ஏழைவீட்டில்

தான்நீயும் பிறந்தனையா? தமிழாநீ

கற்றதுவும் தகாதவார்த்தை!

தேன் கடலாய் ஓடுமெங்கள் திருநாட்டில்

பிறந்தபயன் தெரிகின் றாயோ?

வாந்தந்த வளமிலையோ? வயல்தந்த

நிதி இலையோ? வாடா தேநீ...

காற்செருப்புக் கழன்றதுவா? கட்டுதற்கும்

இடமிலையா? கால்நூற் றாண்டாய்த்

தோற்பொருத்தித் தோற்பொருத்தித் துணையாக

உழைத்த அவை தொழிலில் ஓய்ந்தால்

போற்றுதற்கோர் பொதுக்கூட்டம் போட்டதிலே

பொண்ணாடை போர்த்து, மேலும்

பாற்சோறும் பட்சணமும் படைப்பதற்கு

நின்னிடத்தே பணமா இல்லை?

'இபோசா' பஸ்களிலே ஏறுகையில்

வியர்வையினால், ஏழை தோழன்

யப்பானார் இறக்குகிற புறாமார்க்கு
மல்வேட்டி அட்டா 'டப்டப்ட';
'சப்' பென்று மூச்சுவிட்டு சல்லடையாய்
மாறிற்றோ? சனத்துக் குள்ளே
இப்படி யும் அவமானம் ஏதேனும்
வந்ததுவா? இரைகின் றாய் நீ!

சட்டம்பி ஆனவன்றே சந்தையிலே
வாங்கி வந்து, சலியா தின்று
பொட்டுதிப் போனாலும் புழுதிமிகப்
படி ந்தாலும், போன மாதம்
கட்டறந்த குடையினைஎம் கந்தோருக்
கெடுத்தும்போய், கவன மின்றிப்
பட்டணத்துக் கடைத்திலும் பறிகொடுத்து
விட்டனையோ? பதறுகின்றாய்!

கல்லூரி மாணவிகள் மகள்கமலா
ஏதேனும் காசா கோட்டாள்?
அல்லாஹ் போல், அனுதினமும் சில்லறைக்குக்
கடன்தந்த அலியார் நானா
பொல்லாத வார்த்தைஎதும் புகன்றாரோ?
பொருமுகிறாய்! போன ஆண்டு
நில்வைக்கு வரிசையிலே நின்பட்டலை
மட்டும் அங்கார் நிற்கின்றாரோ?

அந்திபட்டும் இருசாமம் ஆச்சுதினிக்
கடன்காரர் ஆரும் அங்கே
இந்தவரை நிலலார்களென என்மனையாள்
மட்டுமங்கே இருப்பாள் ஏங்கிலென
நொந்தென்ன கண்டோம்யாய்? இல்லாமை
யாய்கொடிய நோயைப் போக்க
விந்தைமருந் தறியாமல் விதியென்று
பேசுகிறோம்! வீடு செல்லோம்.

- i. இப்பாடலில் கவிஞர் உணர்த்த விழைவது யாது?
- ii. அதை உணர்த்தக் கவிஞர் கையாளும் உத்தி யாது?
- iii. 'தமிழா நீ கற்றதுவும், தகாத வார்த்தை' என்று கவிஞர் கூறுவதற்கான காரணம் யாது?
- iv. 'இக்கவிதைக்கு இன்று உனக்கும் சம்பளமா?' என்னும் தலைப்புப் பொருந்தாமாற்றை சுருக்கமாக எடுத்துக்கூறுக.

ஆ)

கட்டிடத்துக்குள்ள ஏறி விறாந்தையில் இருந்த மணிய அடிச்சன். ஒருத்தி வந்து கேட்டா, நான் மகன்ர பேரச்சொல்லி, அவளப் பார்க்க வந்திருக்கன் என்று சொன்னன். அந்தப் பெண் உள்ளே போனாள். நான் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில இருக்கன், கொஞ்ச நேரத்தால என்ர மகன் வந்தா, அவ இன்னொருத்தியோட வந்தா. அவளோட படிக்கிறவளா யிருக்கும். ஆனா அவளைவிடவும் என்ரமகன் அழகி. கையாலகுத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்கக்குள்ள இடுப்பு முறிஞ்ச போயிருமோ என்று நினைக்கவேணும், ஆனா பெரு வெளிக்குளத்துக் குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பிநிக்கிற தாமரைப்பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்ச நிமிர்ந்திருக்கும். என்ர பிள்ளையைப் பாத்தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்.

அவள் என்னைக் கண்டதும் அவன்ர முகம் நல்லால்ல, ஊரில இருந்து அம்மா வந்திருக்காளே என்று அவ சிரிக்கவும் இல்ல, முகத்தை உம்மெண்டுவச்சிக் கொண்டு வந்தா.

அவளைக்கண்டு நான்சிரிச்சன்.

“ஏன் நீவந்தனி? என்று ஏரிஞ்ச விழுந்தா அவ. இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொலறது? என் சேலைத் தலைப்பு முடிச்ச அவிழ்த்து நூறு ரூபாயையும் கொடுத்தன், நாலாமடிச்ச முடிஞ்சி வைத்திருந்த பத்து ரூபாத்தாள்கள். அத வாங்கின உடன மகன் திரும்பிக் கொண்டு நடந்தா.

நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவன் போல நிக்கன். மகன் போகக்குள்ள தன்னோட வந்தவளிட்டச் சொலறா “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா”.

எனக்குப் பூமிபிளந்து என்னைவிழுங்கினாப் போல இருக்கு. அதுக்குப் பிறகு நான் ஊருக்கு வரல்ல. நேற்றுத்தான் வந்தன். என்னை பைத்தியம் என்று ஊருக்க சொலறாங்க மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்குப் பைத்தியமாடா?

- i. இப்பகுதியில் தாய் தன் மகள்மீது கொண்ட பாசஉணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுமாற்றை விளக்குக.
- ii. மகளின் பேச்சினால் பாதிக்கப்பட்ட தாயின் மனநிலை எவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றது?
- iii. தாயின் பார்வையில் மகளினுடைய அழகு சித்திரிக்கப்படுமாற்றிலுள்ள சிறப்புக்களை விளக்குக.
- iv. ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள மொழிநடையின் பொருத்தப்பாட்டினை ஆராய்க.

(16 புள்ளிகள்)

பகுதி II

3) 'சொல்வன்மை' என்ற அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக.

அ. அமைச்ச அதிகாரத்தின்பின் சொல்வன்மை வைக்கப்பட்டதன் காரணம் யாது?

ஆ. சொல்லை எவ்வாறு சொல்லுதல் வேண்டுமென வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்றார்?

இ. திருக்குறள் எழுந்த காலப்பின்னணியைச் சுருக்கமாக விளக்குக.

(20 புள்ளிகள்)

4) அ. கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில் தசரதன் கைகேயியைத் தழுவி எடுத்தது முதல் அவன் மண்ணில் வீழ்வது வரையுள்ள பாடல்களில் தசரதனது வாய்மைதவறாத தன்மை புலப்படுமாற்றை விபரிக்குக.

ஆ. இப்பாடல் பகுதியில் கைகேயியினது கயமைக்குணத்தை வெளிப்படுத்தக் கம்பர் கையாண்ட அணிகளை விளக்குக.

இ. இப்பாடல்களில் சோழர் கால இலக்கியப்பண்புகள் புலப்படுமாற்றை விளக்குக.

(20 புள்ளிகள்)

5) தேம்பாவணி 'பைதிரம் நீங்கு படல'த்தில் சூசைக்கு வானவன் கட்டளை யிட்ட பகுதிமுதல் எசித்துப் பயணம் வரையான பகுதியை ஆதரா மாகக் கொண்டு

அ. வளவன் இட்ட கட்டளையால் சூசையும் மரியாளும் அடைந்த துன்பத்தையும்

ஆ. இருவரும் உள்ளம் தேறிய விதத்தையும்

இ. உவமை அணிகள் கையாளப்படும் சந்தர்ப்பங்களையும் விளக்கி எழுதுக.

(20 புள்ளிகள்)

6) ஏ.ஜே. கனகரத்தனாவின் 'விண்மீன்களுக்குத் திரும்பி ஏகுதல்' என்னும் கட்டுரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு

அ. அக்கட்டுரை கூறும் முக்கியமான செய்திகளையும்

ஆ. அச்செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்படும் முறைமையினையும்

இ. அதில் அறிவியல்நடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வகையினையும் தெளிவுபடுத்துக.

(20 புள்ளிகள்)

07) 'நீண்ட பயணம்' என்ற நாவலை ஆதாரமாகக் கொண்டு

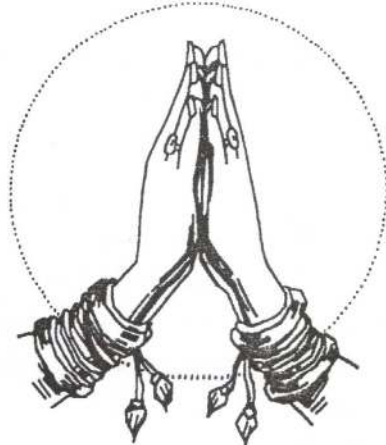
- அ. செல்லத்துரையன் என்ற பாத்திரத்தின் குணப்பண்புகளையும்
ஆ. மாதவன் என்ற பாத்திரம் கதைவளர்ச்சிக்கு உதவுமாற்றினையும்
இ. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நிலவிய யாழ்ப்பாணச்
சமூகச் சூழ்நிலை அந்நாவலில் விளங்குமாற்றினையும் தெளிவு
படுத்துக.

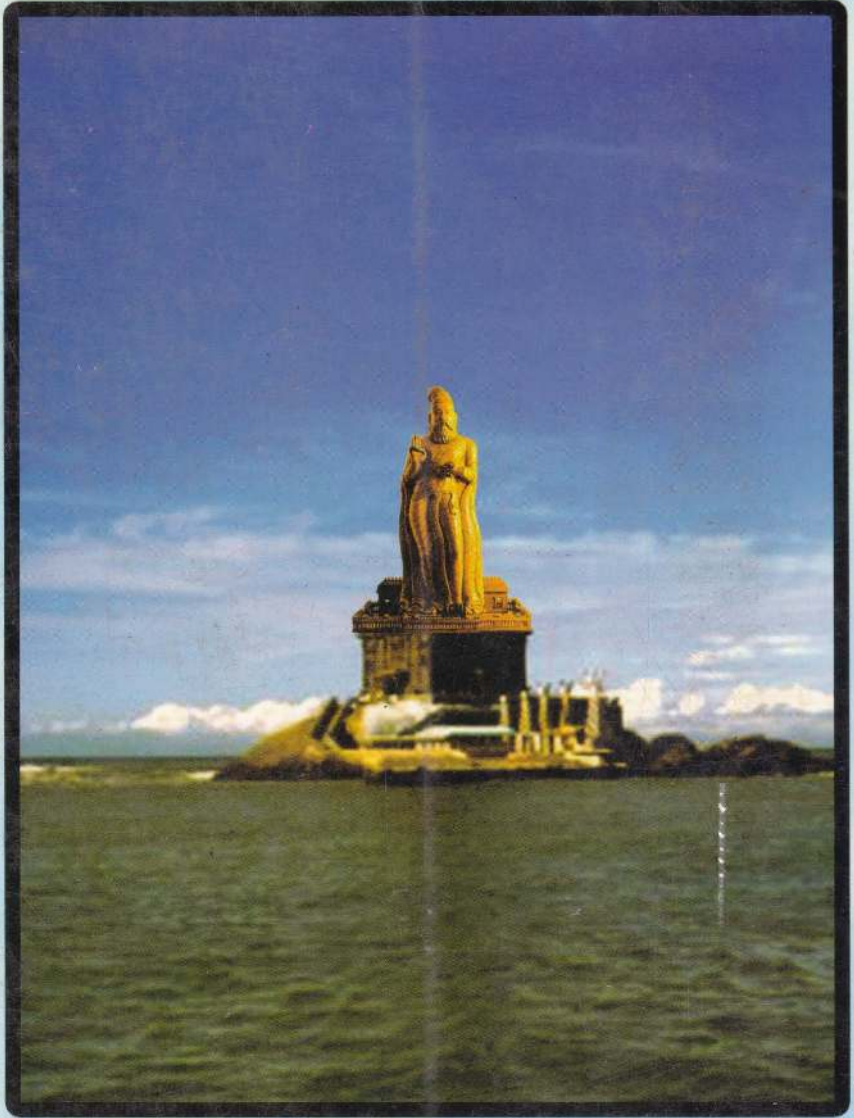
(20 புள்ளிகள்)

08) பின்வருவனவற்றுள் எவையேனும் இரண்டினை விளக்குக.

- அ. சீபர்ப்பாதமலை பற்றிய சுந்தரரின் தேவாரத்தில் இயற்கைக்
காட்சிகள்
ஆ. உமர் கய்யாம் பாடல்களில் நிலையாமை வெளிப்படுத்தப்
படும்விதம்
இ. சமுதாயவாழ்வில் பத்திரிகைகள் பெறும் முக்கியத்துவம் பற்றிப்
பாரதிதாசன்
ஈ. குறிஞ்சிதென்னவன் கவிதைகளில் ஏழ்மையின் கொடுமை

(20 புள்ளிகள்)

ஏக விநியோகஸ்தர் பிள்ளையார் அச்சகம். நல்லூர், யாழ்ப்பாணம். 0773901877

ISBN : 978-955-52960-0-7
விற்பனை விலை: 1250.00